ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரத்நமாலா

மாறன் மறையின் பொருளான ஏதமில் பன்னீராயிரம் ஸாதித்த

வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்

அருளிச்செய்த

தீ₃பப்ரகாஶஸஹித தத்த்வதீ₃பம், தத்த்வநிரூபணம்

பதிப்பாசிரியர்

கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

பரிஶோத₄கர்கள்

ஸ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶநம் ஆசிரியர்

திருநாராயணபுரம் அரையர் ஸ்ரீ உ.வே. ஸ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி ஶதாப்தி வெளியீடு

பார்த்திவ பங்குனி
புநர்வஸு

விலை ரூ. 150

24 தத்வங்களின் படைப்பு (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி)

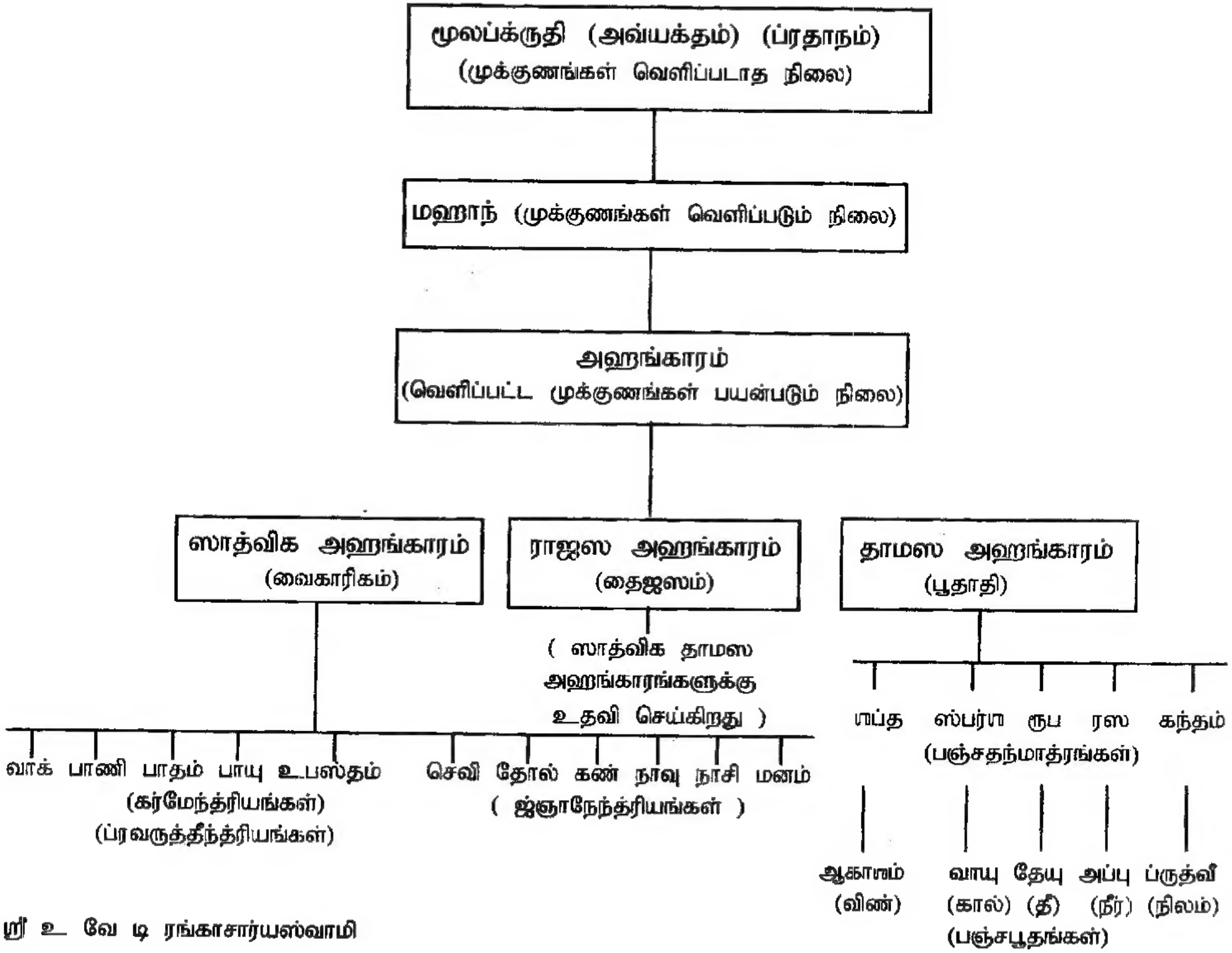

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி

பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியை

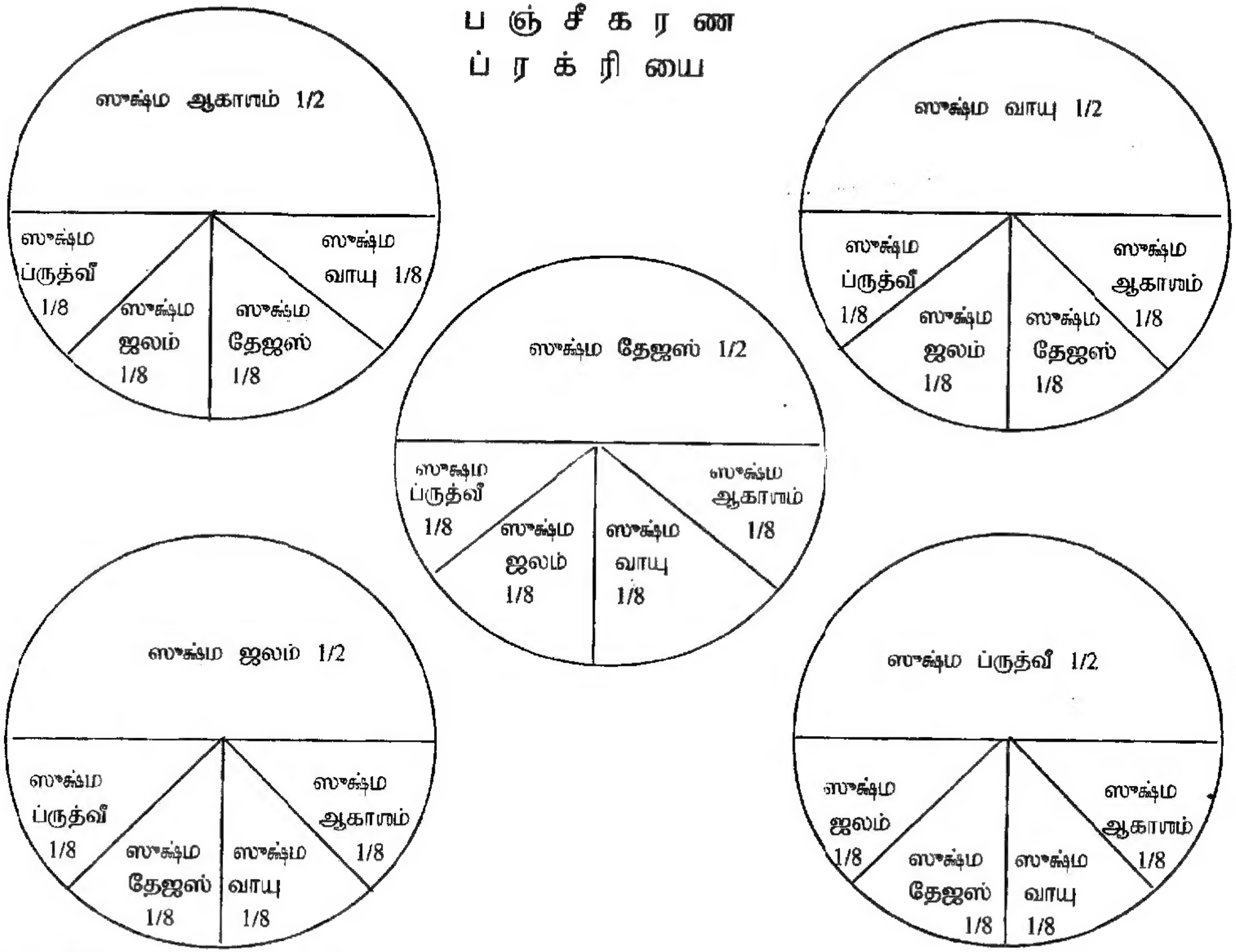

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஶ்ரீவைஷ்ணவ ரத்நமாலா

மாறன் மறையின் பொருளான ஏதமில் பன்னீராயிரம் ஸாதித்த

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்

அருளிச்செய்த

தீ$_3$பப்ரகாஶஸஹித தத்த்வதீ$_3$பம், தத்த்வநிரூபணம்

பதிப்பாசிரியர்

கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

பரிஶோத$_1$கர்கள்

ஶ்ரீ உ.வே. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

"ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶநம்" ஆசிரியர்

திருநாராயணபுரம் அரையர் ஶ்ரீ உ.வே.ஶ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி

ஶ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி ஶதாப்தி வெளியீடு

பார்த்திவ பங்குனி புநர்வஸு

விலை ரூ.150

6 - 4 - 2006

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முகவுரை

{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், M.A.,B.L. (ஸுதர்ஶநர்),
ஆசிரியர் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்ஶநம்,
புத்தூர் அக்ரஹாரம், புத்தூர், திருச்சி - 17.}

பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும், நாயனாராச்சான்பிள்ளைக்கும் ஈடாகும் திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீராயிரப்படி உரை அருளிச்செய்தவருமான வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர், ரஹஸ்யத்ரயங்களுக்கும் வடமொழியில் தத்வதீபம் என்னும் விவரணத்தையும் அதற்குத்தாமே தீபப்ரகாஶம் என்னும் மணிப்ரவாளநடையில் அமைந்துள்ள விவரணத்தையும் அருளிச்செய்துள்ளார். அந்த தீபப்ரகாஶஸ்ரீஸூக்திகளை மணவாளமாமுனிகள் தம்முடைய தத்வத்ரய (சித்35-சூர்ணை) வ்யாக்யாநத்தில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். இந்நூல் இதுவரையில் தெலுங்குலிபியிலேயே அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அதை ஸ்ரீ.உ.வே. ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி தத்வதீபத்தை நாகரலிபியிலும், தீபப்ரகாஶத்தைத் தமிழ்லிபியிலும், மேலும்கீழுமாக அமைத்து இந்நூலில் அழகாக அச்சிட்டு வழங்கியிருக்கிறார்.

அழகியமணவாளச்சீயரைப்பற்றி உபதேசரத்தினமாலையில் (45) மாமுனிகள் குறிப்பிடுகையில் "தம்பெரிய போதமுடன்" என்று இவரைச் சிறப்பித்திருக்கிறார். இந்தச்சிறப்புக்கு ஏற்ப அவரது பன்னீராயிரப்படியில் மற்ற உரைகளில் காணப்படாத புதுமுறைகளில் நிர்வாஹங்களை அருளியுள்ளதைக் காணலாம். அதுபோலவே இந்த நூலிலும் ஸம்ப்ரதாய-அர்த்தங்களை மாற்றாமலே பலவிடங்களில் புது நிர்வாஹங்களை ஜீயர் அருளியுள்ளார். உதாரணத்திற்கு இரண்டு இடங்களைக்காட்டுவோம்.

(1) மாமுனிகளால் முன் குறித்தபடி மேற்கோள் காட்டப்பட்ட இடத்தில் இவர் பராயத்தாதிகரணத்திற்கும் அதன் விவரணமான "ஆதாவீஶ்வர" என்று தொடங்கும் நடாதூரம்மாளுடைய தத்வஸார-ஶ்லோகத்திற்கும், அம்மாள் ஶிஷ்யரான ஶ்ருதப்ரகாசிகாபட்டர், நிர்வாஹத்தைக்காட்டிலும் சிறிது வேறுபட்ட நிர்வாஹத்தைக் காட்டியுள்ளார். அதாவது - "ஜீவனுக்கு புண்யம் பாபம் ஆகிய அனைத்துக் கர்மங்கள்விஷயத்திலும் ஈஶ்வரன் ஜீவனுக்கு ப்ரதமப்ரவ்ருத்தியில் (முதல் முயற்சியில்) ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்து, தான் உபேக்ஷித்துநிற்கிறான். த்விதீயப்ரவ்ருத்தி தொடங்கிப் பின்வரும் முயற்சிகளில் ஜீவன் தொடங்கியபடியே தூண்டிவிடுவதாகிற அநுமதியைச் செய்கிறான் என்பது பட்டர் நிர்வாஹம். வாதிகேஸரி ஜீயர் நிர்வாஹம் பின்வருமாறு - "புண்யகர்மங்கள் விஷயத்தில் முதல் முயற்சியில் உபேக்ஷித்து நிற்கிறான்; பின் முயற்சிகளில் ஜீவன் தொடங்கியபடி அநுமதிக்கிறான் என்பது சரியே. ஆனால் பாபகர்மவிஷயத்தில் எல்லா முயற்சிகளிலும் உபேக்ஷித்துநிற்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்" என்று. இந்த நிர்வாஹத்தில் எம்பெருமான் ஜீவனைப்பின் முயற்சிகளில் பாபங்களைச்செய்யும்படி தூண்டிவிடுகிறான் என்று கொள்வதாலே அவனுடைய கருணைக்கு ஏற்படும் குறை தவிர்க்கப்படும். அதனாலே மாமுனிகள் தம் தத்வத்ரயவ்யாக்யாநத்தில் இந்த நிர்வாஹத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்.

(2) "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" (கீதை 18-66) என்று தொடங்கும் ஶ்லோகமே பகவத்கீதையில் சரமஶ்லோகம் என்பது மற்ற அனைத்து ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம். இந்நூலில் வாதிகேஸரி ஜீயர் - "மந்மநா பவ" (18-65) என்னும் ஶ்லோகமும், "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்னும்

ச்லோகமும் சேர்ந்தே சரமச்லோகமாகும் என்று நிர்வஹித்திருக்கிருர்.

ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கு மிக விரிவான வ்யாக்யாநமான இந்த நூலை அழகிய முறையில் அச்சிட்டு ஆத்தான் ஸ்வாமி வழங்கியிருப்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்குப் பேருபகாரமாகும். அனைவரும் இதைப் பெற்றுப் படித்துப் பயன்பெறுவார்களாக.

தாஸன்
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்
(ஸுதர்சனர்)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத்$_3$வரவரமுநயே நம:

ஒரு விண்ணப்பம்

"கற்றோர்கள் தாமுகப்பர்; கல்விதன்னில் ஆசையுள்ளோர்
பெற்றோம் என உகந்து பின்பு கற்பர்"

விஶிஷ்டாத்வைதஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ப்ராசீநமான ஆசார்யர்களின் உபதே$_3$ஶபரம்பரையில் வந்த அர்த்த$_2$ங்களை உள்ளடக்கியது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதா$_3$யம். இதனை 'எம்பெருமானார் தரிசநம்' என்று நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டி வைத்தார்.

இந்த ஸம்ப்ரதா$_3$யத்தின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள் ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் மூன்று ரஹஸ்யங்களில் அடங்கியுள்ளன. திருமந்திரம், த்$_3$வயம், சரமஶ்லோகம் என்பவையே இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்கள். இதில் எட்டெழுத்துக்களைக் கொண்ட திருமந்திரம் 'மந்திரராஜன்' எனப்படுகிறது. ஆறுபத$_3$ங்களைக் கொண்டு இரண்டு வாக்யங்களில் அமைந்த த்$_3$வயமந்திரம் 'மந்த்ரரத்நம்' எனப்படுகிறது. இவ்விரண்டு மந்திரங்களும் வேதத்தில் காணப்படுகின்றன. ஐந்தாவது வேதம் என்று புகழ்பெற்ற மஹாபா$_4$ரதத்தின் ஸாரமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$கீ$_3$தையில் சரமஶ்லோகம் எனப்படும் மூன்றாவது ரஹஸ்யம் பொலிந்து விளங்குகிறது.

அதில், ப$_3$த$_3$ரிகாஶ்ரமம் என்னும் தி$_3$வ்யதே$_3$ஶத்தில் எம்பெருமான், தானே ஆசார்யனாகவும், ஶிஷ்யனாகவும் நின்று திருமந்திர-உபதே$_3$ஶத்தைச்செய்தருளினான். அவ்வாறே பெரியபிராட்டியாருக்கு த்$_3$வயமந்திரத்தை எம்பெருமானே உபதே$_3$ஶித்தருளினான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக அவதரித்து யுத்$_3$த$_4$ பூ$_4$மியில் அர்ஜுநனுக்கு சரமஶ்லோகத்தை உபதே$_3$ஶித்தான். ஸ்ரீவைஷ்ணவகு$_3$ருபரம்பரையில் முதலாவது கு$_3$ருவாக விளங்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் வெளியிடப்பெற்ற இந்த மூன்று ரஹஸ்யங்களும் அறியவேண்டும் அர்த்த$_2$ங்கள் எல்லாவற்றையும் தம்முள் அடக்கிக் கொண்டு உலகம் உய்வதற்குக் காரணமாய் விளங்குகின்றன.

"ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:" (மெய்யறிவினாலேயே முக்தி) என்று ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த அறிவு எதுவென்றால் மேற்கூறிய ரஹஸ்யத்ரயத்தினால் பெறப்படும் அறிவேயாகும். இவ்வாறு முக்திக்-குக்காரணமாய் உள்ளதால் இம்மந்திரங்களையும், அவற்றின் பொருளையும் மிகவும் ரஹஸ்யமாகவே மறைத்து, அஷட்கர்ணமாக (அறுசெவிப்படாதபடி) கு$_3$ருஶிஷ்யபரம்பரையில் பாதுகாத்து வந்தனர். உலகம் உய்யவேண்டும் என்னும் பரந்த உள்ளம்படைத்த இராமாநுசர் ஆசையுடையவரெல்லாரும் இதை அறிந்து அநுஷ்டி$_2$க்கும் வகையில் முன்பிருந்த வரம்பை நீக்கியருளினார்.

எனவே ஓராண்வழியாக வந்த இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தின் சீரிய பொருள்களையெல்லாம் நம்போல்வார் இழந்து விடாதபடி, உடையவருக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்கள் அவற்றை நூல் வடிவில் தந்தருளினர். இவ்வாறு தோன்றியவையே பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரந்தரஹஸ்யம், பிள்ளை லோகாசார்யரின் அஷ்டாத$_3$ஶரஹஸ்யம், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாரின் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் முதலானவை.

நமது பூர்வாசார்யர்கள் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களின் தி$_3$வ்யஸூக்திகள் அனைத்தையும் இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தின் விவரணமாகவே நிரூபித்துக்காட்டியுள்ளனர். திருமந்திரத்தின் முதல் இரண்டு பத$_3$ங்கள் முதலாயிரத்தையும், மூன்றாவது பத$_3$ம் இரண்டாவது ஆயிரமான பெரியதிருமொழியையும், த்$_3$வயம் திருவாய்மொழியையும், சரமஶ்லோகம் இயற்பாவையும் சுருங்கக் கூறுகின்றன. வ்யாக்$_2$யாநம் செய்தருளிய ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த$_2$ங்களே ஓடிக்கொண்டிருக்கும். உதாரணமாக, "அக்$_3$ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்$_4$யே ஸுமத்$_4$யமா । ப்ருஷ்ட$_2$தஸ்து த$_4$நுஷ்பாணி: லக்ஷ்மணோऽநுஜகா$_3$ம ஹ" (சக்ரவர்த்திதிருமகன் முன்னே செல்ல, பிராட்டி அவனைத்தொடர, கையும் வில்லுமாக அவர்களை இளையபெருமாள் பின் தொடர்ந்தார்) என்னும் ஶ்லோகார்த்த$_2$த்தை விளக்கவந்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை, ப்ரணவத்தில் மூன்று அக்ஷரங்களாலும் சொல்லப்படும் மூன்று தத்வங்கள் இங்கே வரிசையாகக் கூறப்படுவதால், 'ப்ரணவம் ஒரு வடிவெடுத்து நடந்தாற்போல் இருந்ததே!' என்று அநுப$_4$விக்கிறார்.

மாமுனிகள் எப்போதும் த்வயமந்த்ரத்தை உச்சரிப்பதனால் அவரது உதடு துடித்துக்கொண்டே இருக்குமாம்; அம்மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டே இருப்பதனால் எப்போதும் அவரது திருமேனி மயிர்க்கூச்செறியுமாம். பூர்வாசார்யர்கள் தமக்குத் திருவுள்ளம் மிகவும் உகந்த போதெல்லாம் ஒருமுறை த்$_3$வயார்த்த$_2$த்தை ஶிஷ்யர்க்கு உபதேஶித்ததாக சரித்ரம். ஶிஶுப்ராயத்திலே பட்டரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருங்கால் அவரது ரக்ஷைக்காக த்$_3$வயத்தை எம்பார் என்னும் ஆசார்யர் அநுஸந்தி$_4$த்து வந்ததாகவும், குழந்தையைக்கண்ட உடனே "த்$_3$வயம் பரிமளிக்கிறதே" என்று உடையவர் வியந்ததாகவும் குருபரம்பரை கூறும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கும், அவருடைய திருக்குமாரரான நாயனாராச்சான்பிள்ளைக்கும் ஶிஷ்யராகத் திகழ்ந்தவர் அழகியமணவாளச் சீயர். ஆசார்யகைங்கர்யத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்த இவர், தம்முடைய மத்$_4$யமவயஸ்ஸில்தான் ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதா$_3$யார்த்த$_2$ங்களை ஆசார்யரான பெரிய வாச்சான்பிள்ளையிடம் க்ரமமாகக் கற்றுத்தேர்ந்தார். வாத$_3$த்தில் தன்னிகரற்றவராக விளங்கிய இவர் பரசமயிகளை வென்று 'வாதி$_3$கேஸரீ' என்னும் பட்டத்தையும் பெற்றார். ஆசார்யருடைய க்ருபாகடாக்ஷம் ஒரு ஶிஷ்யனை எந்த அளவுக்கு உயர்த்தமுடியும் என்பதற்கு இவரது சரிதமே ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

திருவாய்மொழியை ரக்ஷிப்பதற்காக ஐந்து மதிட்சுவர் போன்ற வ்யாக்$_2$யாநங்களை அருளிய 'திருவாய்மொழியைக்காத்த குணவாளர்' ஐவரில் இவரும் ஒருவராவார். இவருடைய உரையில் இவரது ஆழ்ந்த அறிவு புலப்படும். இத்தன்மைபற்றியே 'தம் பெரிய போதமுடன்' என்று மாமுநிகள் தமது உபதேசரத்தினமாலையில் இவரைப் போற்றுகிறார். இவ்வாறு சிறந்த அறிவு நிரம்பப் பெற்றிருந்த போதிலும் முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் ஸத்ஸம்ப்ரதா$_3$ய-அர்த்த$_2$விஶேஷங்களைத் தாம் கேட்டபடியே தமது உரையில் பதித்து வைத்துள்ளபடியாலேயே இந்த உரையை 'ஏதமில் பன்னீராயிரம்' என்று மாமுநிகள் கொண்டாடுகிறார்.

இத்தகைய பெருமைகளைக் கொண்ட இந்த ஆசார்யர் ரஹஸ்யத்ரயத்துக்கு விவரணமாக எளிய ஸம்ஸ்க்ருதநடையில் "தத்வதீ$_3$பம்" என்றொரு அற்புதமான க்$_3$ரந்த$_2$த்தை அருளியுள்ளார். நமது ரஹஸ்யக்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் பெரும்பாலும் மணிப்ரவாளநடையிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆனால் இந்நூல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இயற்றப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. ரஹஸ்யத்ரயம் பற்றிய ப்ரமாணங்கள் (சான்றுகள்) அனைத்திற்கும் பொக்கிஷமாகத் திகழ்வது இந்நூல். இதனை இன்னும் எளிமைப்படுத்தித் தருவதற்காகத் தாமே "தீ$_3$பப்ரகாஶம்" என்னும் மணிப்ரவாளநடையில் அமைந்த அழகிய உரையை

அருளியுள்ளார்.

பெரியபிராட்டியாரைப் போற்றத்துவங்கிய ஶ்ரீபராஶரபட்டர் தமது ஶ்ரீகு$_3$ணரத்நகோஶத்தில் "ப்ரக்ருதி-மது$_4$ரம் க$_3$ாத்ரம் ஜாக$_3$ர்த்தி முக்$_3$த$_4$விபூ$_4$ஷணை: வலயஶகலைர்து$_3$க்$_3$த$_4$ம் புஷ்பைஶ்ச கல்பலதா யதா$_2$" என்கிறார். அதாவது - "பெரியபிராட்டியாரின் திருமேனி இயற்கையிலேயே அழகுமிக்கது; கற்கண்டுடன் சேர்ந்த பால் போன்றும், புஷ்பங்களோடு மிளிரும் கற்பகத்தரு போன்றும் பெரிய பிராட்டியாரின் திருமேனி சிறந்த திருவாப$_4$ரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்று மேலும் பொலிவுடன் விளங்குகிறது". அவ்வாறே 'செந்திறத்த தமிழ்' என்று இயல்பாகவே வனப்பு மிக்க தமிழ் மொழியானது, 'வடசொல்' என்னும் திருவாப$_4$ரணத்தால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பெற்று மணிப்ரவாள நடையாய்ப் புதுப்பொலிவுடன் மிளிர்வதை இந்நூலில் நாம் அநுபவிக்கலாம்.

வேத$_3$ம், ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம், அருளிச்செயல், ஆசார்யர்களின் ஸ்தோத்ரங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான ப்ரமாணமேற்கோள்களை எடுத்தாள்வதுடன், யோஜநாபே$_4$த$_3$ங்களையும் (மாற்றுப் பொருள்விளக்கங்களையும்) காட்டுவதில் ஒப்பற்றவர் இந்த ஆசிரியர். பிராட்டியின் அணுத்வம், காரணத்வம், புருஷகாரத்வம், உபாயத்வம் முதலிய விஷயங்களில் தக்க சான்றுகளுடன் ஸத்ஸம்ப்ரதா$_3$யார்த்த$_2$ங்களை ஐயம் திரிபறக் கல்வெட்டாக்கியுள்ளார். அக்காலத்தில் நிலவிய பல்வேறு கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டி அவற்றுள் ப்ரமாண-உபபத்திகளுக்குப் பொருந்தியவற்றை அங்கீ$_3$கரித்தும், பொருந்தாவற்றை க$_2$ண்டி$_3$த்தும் ஸித்$_3$த$_4$ாந்தஸ்தா$_2$பநம் செய்தருளியுள்ளார். உதா$_3$ரணமாக, த்$_3$வயத்தில் "ஶ்ரீமந்" என்கிற பத$_3$த்தை விளிவேற்றுமையாக நிர்வஹித்து, க$_3$த்$_3$யத்தில் அதற்கு அநுகு$_3$ணமாக ப்ரயோக$_3$த்தையும் காட்டியிருக்கிறார். நமது ரஹஸ்யக்$_3$ரந்த$_2$ங்கள் ஸூத்ரவடிவில் ஸித்$_3$த$_4$ாந்தக்கருத்துக்களையே காட்டிநிற்கின்றன; ஆனால் இந்நூலில் பூர்வபக்ஷ-விசார-ஸித்$_3$த$_4$ாந்தரூபமான ஶாஸ்த்ரப்ரக்ரியை கையாளப்பட்டுள்ளது விஶேஷம்.

ஆளவந்தார் தமது ஆசிரியரை வாதுக்கு அழைக்கவந்தவர்களிடம் கூறியதாக ஒரு ஶ்லோகம் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$ பெற்றுள்ளது.

ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ரபாரக$_3$ா: ।
அபி து ப்ரதிவாதி$_3$வாரணப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா: ॥

அதாவது - யாம் கவிகள் என்பது மட்டுமல்ல; தர்க்கம் முதலான ஶாஸ்த்ரங்களில் கரைகண்டவர்கள் என்பது மட்டுமல்ல; வாதில் எதிரிடும் யானைபோன்றவர்களின் க$_3$ர்வத்தை அடக்கும் திறமை கொண்டவர்களும்கூட. இங்கே "வயம்" (யாம்) என்றசொல் கெ$_3$ளரவப் பொருளில் ஆளவந்தார் ஒருவரையே குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்; அதைவிட, யாம் என்ற சொல் தம்மோடு சேர்ந்த அனைத்து ஶ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களையும் உள்ளடக்கும் என்பது பொருத்தமானது. ஏனென்றால், ஆளவந்தாருக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்கள் அனைவரிடமும் இந்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட தகுதிகள் காணப்படுகின்றன. "க$_3$த்$_3$ய: கவீநாம் நிகஷம் வத$_3$ந்தி" (உரைநடை கவிகளின் உரைகல்) என்னும் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யைப்பற்ற கவிகளின் திறனை அளவிட்டுக்காட்டும் உரைநடையில் மூன்று க$_3$த்$_3$யங்களை அருளிய எம்பெருமானார் ஒரு கவிஸார்வபெ$_4$ளமரே. இந்த ரீதியில் வாதிகேஸரிஜீயர் தமிழ் ஸம்ஸ்க்ருதம் ஆகிய இருமொழிகளிலும் சிறந்த கவியாகத் திகழ்கிறார். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இவர் அருளிய நரஸிம்ஹாஷ்டகம் என்னும் சிறிய ஸ்தோத்ரம் மிக அழகானது. நாம் அநுதி$_3$நமும் அநுஸந்த$_4$ாநத்தில் கொள்ளத்தக்க இது இந்நூலின் முதலில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவரது கீ$_3$தை வெண்பா மிகவும் புகழ் பெற்றது. திருவாய்மொழியில் ஒவ்வொரு த$_3$ஶகத்துக்கும் ஸங்க்$_3$ரஹமாக த்$_3$ரமிடோ$_3$பநிஷத்ஸங்க$_3$தி என்னும் ஸம்ஸ்க்ருதஶ்லோகவடிவிலான நூல் மிக அழகானது.

இந்த க்₃ரந்த₂த்தின் ஸாராம்ஸத்தை இனிக்காண்போம். இதில் முதல் ப்ரகரணமான திருமந்த்ர-ப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்மஸ்வரூபம் ப்ரகாஸிப்பிக்கப்படுகிறது; இரண்டாவதான த்₃வயப்ரகரணத்தில் ஹிதரூபமான அநுஷ்ட₂ாநம் காட்டப்படுகிறது; மூன்றுவதான சரமஸ்லோகப்ரகரணத்தில் இந்த அநுஷ்ட₂ாநம் ஸரண்யனுன எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இஷ்டம் என்று கூறப்படுகிறது.

திருமந்த்ரப்ரகரணத்தில் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படும் அர்த்த₂ங்களாவன:- அஷ்டாக்ஷரம் மற்ற எல்லா மந்த்ரங்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தது. அஷ்டாக்ஷரத்திலுள்ள எழுத்துக்கள், சொற்கள் பற்றியும், மந்த்ரங்களில் வைதி₃கம், தாந்த்ரிகம், வைதி₃கதாந்த்ரிகம் என்கிற பிரிவு பற்றியும், திருமந்த்ரத்தால் சேதநனுடைய ப₄க₃வதே₃கஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமே ப்ரத₄ாநமாகச் சொல்லப்படுகிறது என்பதுபற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. முதலில் அகாரத்தின் பொருளான காரணத்வமும், அகார-வாச்யன் நாராயணனே என்பதும், அவன் ஸ்ரிய:பதியே என்பதும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. லக்ஷ்மிக்கு காரணத்வம் பொருந்தாது என்றும் ஸ்பஷ்டமாக இவ்வாசிரியர் ஸ்த₂ாபிக்கிறுர். அகாரவாச்யன் உபாயமும் உபேயமுமாக இருக்கிறுன். உகாரம் அநந்யார்ஹத்வத்தையும், மகாரம் அசித்தையும் குறிக்கும். ஜீவனுக்கும் ப₄க₃வானுக்கும் உள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸ்வஸ்வாமிப₄ாவம்; எனவே ஒருவன் தன்னை எம்பெருமானுக்கு த₃ாஸனுக நினையாமல் வேறுவிதமாக நினைத்தானுகில் அவன் ஆத்மாவைத் திருடியவனுகிறுன்; இந்த பாபத்துக்குக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா" என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடி அவனுடைய ஸேஷித்வத்துக்கு இசைகையே. 'நான் எம்பெருமானுக்கு த₃ாஸன்' என்கிற இந்த ஜ்ஞாநமே யாக₃ாதி₃களான எல்லா புண்யகர்மமும், ஜ்ஞாநயோக₃மும், உபாஸநரூபமான த்₄யாநயோக₃மும், ந்யாஸம் எனப்படும் ப்ரபத₃நமும், இந்த ஸாத₄நாநுஷ்ட₂ாநங்-களின் (ஸ்வரூப-ஆவிர்ப₄ாவமாக வேத₃ம் கூறுகிற) ப₂லமும் ஆகும். ப்ரணவம் வில்லாகவும், ப்₃ரஹ்மம் இலக்காகவும் கொண்டு ஜ்ஞாநியான புருஷனுலே ஆத்மாவான அம்பு எய்யப்படுகிறது; அது அந்த இலக்கிலே தைத்து ப்₃ரஹ்மத்தை அடைந்துவிடும் என்று ஒரு ப்ரமாணவசநம் சொல்லுவதும் ப்ரணவப்ரதிபாத்₃யமேயாகும். உகாரம் லக்ஷ்மியைக்குறிப்பதாகவும் ஒரு நிர்வாஹம்.

அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தைக்காட்டும் நமஸ்ஸப்₃த₃மானது அஹங்காரமமகாரங்களைப்போக்குகிறது. இந்த நமஸ்ஸு நமது ப்ரபத₃நத்தை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது; நிக்ஷேபம் முதலிய ஆறு அங்கங்களோடு கூடினதாய், "ந்யாஸ இதி ப்₃ரஹ்மா" என்ற ஸ்ருதிவாக்யப்படி ப்₃ரஹ்மத்தையே குறிக்கும். அடுத்ததான நாராயணபத₃ம் ஜீவபரர்களுடைய ஸரீராத்மப₄ாவஸம்ப₃ந்த₄த்தைக் காட்டுகிறது. "நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம்" என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி நாராயணனே உபாயமும் உபேயமும் என்று அறியலாம். "மாதா பிதா ப்₄ராதா" என்றபடி நாராயணன் ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வாகிறுன். ஜக₃த்து அவனுக்கு ஸரீரம்; ஸர்வஸப்₃த₃ங்களும் அவனையே குறிக்கும். நாராயணன் உப₄யலிங்க₃த்தோடு கூடியவன். அவனே உலகுக்கெல்லாம் காரணம். அவன் எல்லாவிதமான காரணமாகவும் இருக்கிறுன். நாராயணஸப்₃த₃த்தின் இரண்டுவிதமான வித்₃ரஹத்தாலும் இருவிதமான வ்யாப்தி சொல்லப்படு-கிறது. பு₃ஹுவ்ரீஹி(அன்மொழித்தொகை)யாலே அந்தர்வ்யாப்தியும், தத்புருஷஸமாஸத்தாலே (ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையாலே) ப₃ஹிர்வ்யாப்தியும் அறியப்படுகிறது. பகவானை ஒருகாலும் விட்டுப்பிரியாத பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் அணுவே.

திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தையொழிந்த பகுதியை மந்த்ரஸேஷம் என்பர். இது ப்ரணவத்தின் விவரணமேயாம். ஜீவன் கர்த்தா என்றுலும் அவனது கர்த்ருத்வம் பராமாத்மாயத்தம். அஷ்டாக்ஷரத்திலுள்ள மூன்று பதங்களாலும் ஜீவனுடைய மூன்று வடிவங்களை அறியலாம்;

ப்ரணவத்தால் இவன் ஏம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டவன் என்றும், நடுப்பதத்தால் எம்பெருமானே இவனுக்கு உபாயம் என்றும், எம்பெருமானே இவனுக்கு பே$_4$ாக்$_3$யன் என்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம். எம்பெருமானுக்கு இந்த சேதநன் பண்ணும் கைங்கர்யம் எல்லாக்காலமும், எல்லா இடத்திலும். எல்லாவிதமாகவும் பண்ணப்படுவதாகும். நான் எம்பெருமானுடைய சொத்து என்று அறிந்தவுடன் தன்னை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிடலாமே என்றால் "மம நாத$_2$" என்று ஆளவந்தார் அருளியபடி ஸமர்ப்பிக்கவும் தகுதி இல்லை என்றதாகிறது. ப$_4$க$_3$வானுக்கு அடிமைப்-பட்டிருப்பதில் ஆசை வளர்ந்து அது அவனடியார் திறந்திலும் செல்வதாலே ப$_4$க$_3$வானுக்கே அடிமை என்னும் தன்மைக்கு ஒருகுறையும் வாராது. "ப்ரணமம் யேபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:" என்பது முதலான ப்ரமாணங்களாலே இப்படிப்பட்ட ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு அடிமையாயிருப்பதும் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபம் என்று தெரிகிறது. இவ்வர்த்த$_2$த்தைத் திருமங்கையாழ்வாரும் "நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று ... உற்றதும் உன் அடியார்க்கடிமை" என்று அருளிச்செய்தார்.

இனி த்$_3$வயப்ரகரணத்தின் ஸாரமான அர்த்த$_2$த்தைக் காண்போம். ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமான த்$_3$வயமந்த்ரத்துக்கு நிரவதி$_4$கமான பெருமையை ஶாஸ்த்ரம் கூறும். ப்ரணவவிஹீநமானாலும் த்$_3$வயம் என்று சொல்லக்குறையில்லை. இதை அநுஸந்தி$_4$க்க தே$_3$ஶம் காலம் முதலிய நியமம் இல்லை. முதல் வாக்யத்திலுள்ள ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்துக்குப் பல பொருள்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. "ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ$_3$தி$_4$தே:" முதலிய ப்ரமாணங்களால் இவள் எம்பெருமானை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாமல் இருப்பவள் என்று அறியலாம். இந்த நித்யஸம்பந்த$_4$த்தையே 'மதுப்' என்கிற ப்ரத்யயம் காட்டுகிறது. எம்பெருமானை நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்போது புருஷகாரம் இன்றியமையாதது; ஆசார்யன் புருஷகாரம் செய்வது உண்மையேயாகிலும் ப்ரத$_4$ாநமாகப் பிராட்டிக்கே புருஷகாரத்வம் உள்ளது: "லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண" முதலிய ப்ரமாணங்களும் அவ்வாறே கூறுகின்றன. எம்பெருமான் ஸித்$_3$தே$_4$ாபாய-னாகவும், சேதநாங்கீ$_3$காரத்தில் நிரபேக்ஷனாயும் இருக்கிறான். ஆஶ்ரயணத்துக்குடலாக வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களும், ஆஶ்ரிதகார்யத்துக்குடலாக ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களும் ஈஶ்வரனிடத்தில் இருக்கின்றன. இங்கே க்ருபை முதலான மற்ற குணங்களும் அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கவை. ஸ்வரூபம், ரூபம் முதலிய குணங்களை நாராயணபத$_3$ம் சொல்லுமேயாகிலும் அவை இங்கே கூறப்படவில்லை. ஶரணம் என்று பரனுடைய உபாயத்வம் காட்டப்படுகிறது. பிராட்டியோடே கூடின ப$_4$க$_3$வானுக்கே உபாயத்வம் இருப்பதால் பிராட்டிக்கு உபாயப$_4$ாவத்தில் அந்வயம் உண்டோ என்று ஶங்கிக்கக்கூடும். அது இல்லை என்று நிஷ்கர்ஷம் செய்யப்படுகிறது. ப்ரபத்தி மாநஸிகம் முதலாக மூவகைப்படும். ப்ரபத்தி செய்பவர் ஆர்த்தர். த்$_3$ருப்தர் என இருவகை. ப்ரபத்தி ஒருமுறையே அநுஷ்டி$_2$க்கப்படும். இங்கே ஸ்ரீமத் என்பது சரணபத$_3$த்துக்கு அடைமொழியாகவுமாம்; ஸ்ரீமந் என்று பிரித்து விளியாகவு-மாம்.

அடுத்ததாக உத்தரவாக்யத்தால் ப்ரபத்தி ஸர்வப$_2$லங்களையும் அளிக்கவற்றானது என்று அறியலாம். பிராட்டியோடு கூடின பகவானே ப்ராப்யனாகிறான். பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் குணம் முதலியவற்றில் அந்வயமுள்ளது. ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன் ப்ராப்யன் என்பது உத்தரவாக்யத்தில் முக்$_2$யார்த்த$_2$ம். நாராயணாய என்பதிலுள்ள நாலாம் வேற்றுமை ஸர்வதே$_3$ஶ-ஸர்வகால-ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும் பண்ணப்படும் கைங்கர்யத்தைக் குறிக்கும். அஹங்காரமமகார-நிவ்ருத்தியை நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் காட்டும். ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலானதும் த்$_3$வயமந்த்ரத்தால் விளக்கப்படும்.

மூன்றுமதான சரமஶ்லோகப்ரகரணம் ப்ரபத்தியை விதிக்கும் ஶ்ருதிமேற்கோள்களோடு

தொடங்குகிறது. ப்ரபத்தி தன் பலனைக்கொடுத்தே தீரும்(அமோக$_4$மானது). அபி$_4$மதார்த்த$_2$ம் எதுவானாலும் ப்ரபத்தி அதற்கு ஸாத$_4$நமாகும். இதிஹாஸபுராணங்களில் பலரும் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டி$_2$த்துப் பயன் பெற்றதாகக் காண்கிறோம். ஆனால் சரமச்லோகத்தில் விதிக்கப்படும் ஸர்வ-த$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ம் என்பது ஸகலசாஸ்த்ரங்களோடும் விரோதி$_4$க்கிறதே! அநுஷ்டா$_2$நத்தோடும் சேரவில்லையே! கீதையில் இந்த ப்ரகரணத்துக்கும் விருத்$_3$த$_4$மாக உள்ளதே! செய்யக்கூடாது என்று சாஸ்த்ரம் தடுத்ததையும் செய்ய நேரிடுமே! இவ்வாறெல்லாம் ஏற்படும் கேள்விகளுக்குப் பலர் பலவாறு ஸமாத$_4$ாநம் சொல்ல முயன்றனர். ஸாக்ஷாத் ப$_4$க$_3$வானால் ஸ்ரீகீதையில் விதிக்கப்பட்ட ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ம் ப்ராமாணிகம் என்றே ஏற்றுக்கொள்ளவேணும். அதனால் சில அதி$_4$காரிகளுக்கு சரணாக$_3$தி என்றும் ஏனையோருக்கு கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகள் என்றும் சிலர் சொன்னார்கள். ஸர்வ-த$_4$ர்மங்களையும் விட்டாகிலும் சரணாக$_3$தி பண்ணு என்று சிலர் பொருள் சொன்னார்கள். தேவதாந்தரங்கள் விஷயமான ஆராத$_4$நரூபகர்மங்களையே விடவேண்டும் என்று இன்னும் சிலர் கூறினார்கள். வேறே சிலர் சரணாக$_3$திக்கு விரோத$_4$மான த$_4$ர்மங்களையே விடவேண்டும் என்று அர்த்த$_2$ம் பண்ணினார்கள். மற்ற சிலர் கர்மம் மோக்ஷத்துக்குத் தடையாக சாஸ்த்ரங்களில் காணப்படு-வதால் கர்மத்தை விட்டு ஆத்மஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டும் என்று பகன்றார்கள். இன்னும் சிலர் ஸர்வத$_4$ர்மங்களை விடாமல் அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக சரணாக$_3$தி பண்ணவேண்டும் என்று வாதிட்டார்கள். வேறு சிலர், த$_4$ர்மசாஸ்த்ரத்துக்கு லக்ஷணமான அதன் பலம் முதலியவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு பலத்தில் விருப்பமற்று த$_4$ர்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்றார்கள். மற்றும் சிலர் த$_4$ர்மசாஸ்த்ரத்தால் சாந்த்ராயணம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்களை அர்த்த$_2$மாகக் காட்டினார்கள். ப$_4$க்தியோக$_3$ம் பண்ணுமவர்களுக்கு அதின் அங்கங்களில் குறை ஏற்படாமல் அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் ப்ரபத$_3$நம் என்றார்கள் வேறு சிலர்.

இவ்வாறான பசைபற்ற வாதங்களெல்லாம் தகுந்த ஆதாரங்களோடு தள்ளப்படுகின்றன. வேதம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களில் முரண்பட்ட பல விதிகள் காணப்படுகின்றன. வேதத்தில் விதிக்கப்படும் எல்லா தர்மங்களையும் எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதில்லை. ஒவ்வொரு தர்மத்துக்கும் அதிகாரி வேறுவேறாக இருப்பதால் ஒரு தர்மத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கப்படும் மற்ற தர்மத்யாகம் இந்த அதிகாரிக்குள்ள எந்த விதியோடும் விரோதியாது. உதாரணமாக ப்ரஹ்மசாரிக்குள்ள ஸமிதாத$_4$ாநம் முதலான தர்மங்கள் க்$_3$ருஹஸ்த$_2$னுக்கில்லையே! எனவே ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ம் என்பது பொருந்தக்கூடியதே.

கர்மம், ஜ்ஞாநம், பக்தி ஆகிய ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே ப$_4$க$_3$வல்லாப$_4$த்துக்கு உபாயமாகிறது. க்ஷேத்ரவாஸம், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் முதலியவையும் இம்மூன்றுக்குள்ளேயே அடங்கும். கர்மம் முதலியவை பலவகை என்பது மஹாபாரதத்திலிருந்து தெளிவாகத் தெரியவருகிறது. இந்த தர்மங்கள் தன் அபிமதமான பலத்தைப் பெறுவதற்கு ஸாதநமாகமாட்டா என்கிற ப்ரதிபத்தியே இங்குச் சொன்ன பரித்யாகத்தின் தாத்பர்யம். அப்படியானால் வர்ணாச்ரமத$_4$ர்மங்களையும் விட்டு விடவோ என்றால், "த்ரிவித$_4$ாம் பச்ய தே$_3$வேசோ க$_3$ஹநாம் கர்மணோ க$_3$திம்" இத்யாதி$_3$யாக இந்த்ரனைக்குறித்து லக்ஷ்மி பண்ணின உபதே$_3$சத்தால் நித்யத$_4$ர்மங்கள் அநுஷ்டே$_2$யங்கள் என்று தேறுகிறது. இங்கு "த்யக்த்வா" என்ற பதத்துக்கு 'விட்டு இருப்பானேயாகில்" என்று அநுவாத$_3$மாகக் கொள்ள வேணுமென்று சிலர் பொருள்சொன்னார்கள். அதுவும் பொருந்ாது. ஏனெனில், ப்ரபத்தி வேறு ஸாத$_4$நங்களை ஸஹியாது என்றுமிடம் இந்த "பரித்யஜ்ய" என்னும் பதத்தாலேயே அறியப்படுகிறது.

அடுத்து "மாம்" என்கிற பதத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வகாரணத்வம், வாத்ஸல்யம், ஸௌலப்$_4$யம்

முதலான குணங்களோடு புருஷகாரயோகமும் காட்டப்படுகிறது. உபாயமும் உபேயமும் இவ்விடத்தில் ஒன்றே என்பதைக் காட்டுகிறது "ஏக"பதம். ஒரே பலத்தைத்தருவதால் உபாஸநமும், ப்ரபத₃நமும் ஒன்றே என்கிற ஶங்கை ஏற்படுகிறது; ஆனால் உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்₃த₄கர்மம் முடியும்போதுதான் பலம்; ஶரணாகதனுக்கோ நடக்கும் பிறவியின் முடிவிலேயே முக்தி. எனவே ப்ரபத₃நம் உபாஸநத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகும். இப்படி சரமஶ்லோகத்தின் முந்தின அடியாலே, விடப்படும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபமும், விடும் முறையும், எடுத்துக்கொள்ளும் உபாயவிஶேஷமும், அது வேறொன்றையும் எதிர்பாராமல் பலம் தரும் என்பதும், அதின் உபாயபா₄வமும், அதை ஸ்வீகரிக்கும் ப்ரகாரமும் ஆகியவை சொல்லப்பட்டன. இவ்வாறே உத்₃த₄வகீதையிலும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இப்படி எம்பெருமானை உபாயமாக வரித்த அதிகாரிக்கு இனிச்செய்யலாவதொன்றில்லை; அவன் க்ருதக்ருத்யன். இந்த ந்யாஸத்தையே ஒரு யஜ்ஞமாக உருவகப்படுத்தி, "தஸ்யைவம் விது₃ஷோ யஜ்ஞஸ்ய" என்று தொடங்கும் தைத்திரீய-அநுவாகத்தில் இவன் தானிருக்கும் இருப்பிலேயே ஸர்வகர்மங்களையும் செய்து முடித்தவன் என்று விவரிக்கப்படுகிறது. இதையே நம்மாழ்வாரும் "செய்த வேள்வியர்" என்று குறிப்பிடுகிறார். இது எவ்வாறு கூடும் என்று ஶங்கித்த நாரதபகவானுக்கு அஹிர்பு₃த்₄ந்யன் ஸமாத₄நம் கூறுவதாக ப₄க₃வச்ச₂ாஸ்த்ரத்திலும் காணலாம். ப்ரபந்நனுடைய பாபங்கள் ஒன்றுவிடாமல் நீங்குகின்றன என்பதை "ஸர்வபாபேப்₄ய:" என்னும் பதம் காட்டும். அப்படியானால் ப்ரபத்தி பண்ணின உடனேயே ஶரீரம் போய்விடவேண்டுமே? என்றால் ஆர்த்த-ப்ரபந்நனுக்கு உடனே மோக்ஷப்ராப்தி; த்₃ருப்தனுக்கு இந்த ஶரீரம் போனவுடன் முக்தி என்று வேறுபாடு. இந்த ப்ரபந்நனுக்கு மரணகாலத்தில் பகவானைப்பற்றிய சிந்தை இருக்கவேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அப்போது "அஹம் ஸ்மராமி" என்று எம்பெருமான் இவனை நினைத்துக் கொண்டு பரமமான கதியை அடைவிக்கிறான்.

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற பிறவினை (ணிச்) ஸூர்யனுக்கு முன்பு இருட்டுப்போலே பாபங்கள் தாமே அழியும் என்று காட்டுகிறது. இவ்வாறு பாபங்கள் நீங்கினவாறே ஸ்வரூபாவிர்பா₄வம் ஏற்படும்; ரத்நத்தின் மேலுள்ள அழுக்கைக் கழுவினால் அது தானே ப்ரகாஶிப்பதுபோலே கர்மம் நீங்கினவுடனே ஆத்மாவுக்கு ஏற்கனவே உள்ள அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய குணங்கள் நன்கு விளங்கும். மற்ற உபாயங்களை விட்டு ஸித்தோபாயனை எம்பெருமானைப் பற்றுகையாலே ப்ரபத்தி துஷ்கரமன்று; ஶீலம் முதலிய குணங்களோடு சேர்ந்த உபாயம் நிரபேக்ஷம் என்பதாலே உபாயத்தில் குறை ஏதுமில்லை; உபாயமான எம்பெருமானுக்கு ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலான குணங்களிருப்பதால் பலத்துக்கு அஸித்தி இல்லை; பாபங்கள் எல்லாம் நீங்கும் என்பதாலே பலம் தாமதிக்கும் என்பதில்லை. ஆகையால் ஶோகிப்பதற்கு இடமேயில்லை என்ற கருத்தில் "மா ஶுச:" என்று சொல்லப்பட்டது.

இங்கே இதற்கு முன் ஶ்லோகமான "மந்மநா ப₄வ" என்கிற ஶ்லோகத்தை "ஸர்வத₄ர்மாந்" என்கிற ஶ்லோகத்தோடு கூட்டி ப்ரபத்திக்குத் தேவைப்படும் ஆத்மநிக்ஷேபம் முதலானவற்றைச் சொல்லுவதாகச் சில ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம்பற்றியுள்ளார்கள். "ஏதத்₃வை மஹோபநிஷத₃ம் தே₃வாநாம் கு₃ஹ்யம்" என்று ந்யாஸரூபமான தபஸ்ஸை தேவர்களுக்கும் ரஹஸ்யமானது என்று உபநிஷத்திலே சொன்னபடியே கீதையிலும் "ஸர்வகு₃ஹ்யதமம்" என்று கீழே ரஹஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் இது பரம ரஹஸ்யம் என்று கண்ணன் குறிப்பிடுகிறான். இவ்வாறாக பகவானாலே மிகவும் ஆதரத்தோடு விதிக்கப்பட்ட இந்த ஶரணாகதியானது யாவர்க்கும் தங்கள் அபிமதத்தைப் பெறுகைக்கும் ஆத்ம-உஜ்ஜீவநத்துக்காகவும் கைக்கொள்ளப்படும் என்று ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டது.

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பெற்ற "தீ3பப்ரகாஶத்துடன் கூடிய தத்வதீ3பம்" என்னும் இந்நூல் இப்பொழுது மிகவும் ஶிதி2லமான நிலையில் உள்ளது. அரிய அர்த்த2விஶேஷங்களைக் கொண்ட இந்நூலை ரக்ஷிக்கவேண்டியது அனைத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் கடமையாகும். இப்போது இது ரக்ஷிக்கப்படாவிடில் எதிர்காலத்தினர் இந்நூலை நிரந்தரமாக இழக்கநேரிடும். இந்நிலையைத் தவிர்க்கும் சீரிய நோக்குடன் சில ஆண்டுகள் முன்பு தேவநாகரி-தமிழ் எழுத்தில் வித்வான் கீர்த்திமூர்த்தி திருப்பதி ஸ்ரீ.உ.வே. கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட இந்நூலின் ஒரு பகுதியை அம்மஹநீயரிடமிருந்து வாங்கி, மஹாவித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் தௌஹித்ரரும், க்ரந்தஸம்ரக்ஷணத்தில் அத்விதீயமான கைங்கர்யங்களைச் செய்துவருபவருமான ஸ்ரீ.உ.வே. முரளிஸ்வாமி அடியேனிடம் தந்து கம்ப்யூடர் மூலமாக அச்சிடும்படி அடியேனை நியமித்தார். இவ்வாறாக தத்வதீ3பம் தே3வநாக3ரி எழுத்திலும், தீ3பப்ரகாஶம் தமிழ் எழுத்திலும் கம்ப்யூடர் மூலம் அச்சிடப்பெற்று இப்போது ப்ரகாஶிக்கப்படுகிறது.

இந்த க்3ரந்த2த்தில் மிகவும் பரிஶ்ரமப்பட்ட திருநாராயணபுரம் அரையர் வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. ராமஶர்மா ஸ்வாமியின் குறிப்புகள் டிப்பணியாகக் கடைசியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. க்3ரந்த2த்தில் (*) குறி, அங்கு டிப்பணி உள்ளதைக் குறிக்கும். ஆழ்ந்து அநுபவிப்போருக்குத் தெளிவு பிறப்பிக்கும் இக்குறிப்புக்கள் மிகவும் இன்றியமையாதனவாக இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக திருமந்த்ரப்ரகரணத்தில் (பக்கம் 83) தத்த்வதீபத்தில் ஒரு வாக்யத்தில் திருவாய்மொழியின் பத்துப் பத்துக்களில் சொல்லப்படும் அர்த்த2ம் க்ரமமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது என்று காட்டியிருக்கிறார். மைஸூரிலுள்ள ஓரியண்டல் நூல்நிலயத்திலிருக்கும் ஓலைச்சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டுச் சில ஶ்லோகங்கள் டிப்பணியில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் பார்க்கும்போது இந்நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு ப்ரகரணத்தையும் வெவ்வேறு தி3வ்யதே3ஶங்களில் எழுந்தருளியிருந்து பூர்த்தி செய்ததாகத்தெரிகிறது. த்3வய-ப்ரகரணத்தைத் திருநாராயணபுரத்திலும், சரமஶ்லோகப்ரகரணத்தைத் திருவெள்ளறையிலும் நிறைவேற்றியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

தெலுங்குலிபியிலான மூலக்ரந்தத்தைப் பல ஓலைப்ரதிகளை ஒப்பிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர். ஆனால் இப்போது நமக்கு அவ்வாறான ஶ்ரமங்கள் இல்லாதுபோயினும் க்3ரந்த2ப்ரகாஶநத்தில் ஈடுபடும் அதி4காரிகள் து3ர்லப4ரானபடியாலே ப்3ரஹ்மப்ரயத்நமாகிவிட்டது. திறமைசாலிகள் பலர் நம் ஸமூஹத்தில் இருந்தும் பு3த்3தி4-ஶக்தி-ஸம்பத்திகளால் ஏழையான இவ்வெளியேனால் இப்பணி நிறைவேறப்பெறுவதே! அல்லது 'தே3ஶாவைஷ்கத்3ர்ஶியான இவனே இப்பணிக்குத்தக்கவன்' என்று ஸர்வஜ்ஞன் ஸங்கல்பித்தான்போலும்!

சுவரொட்டிகள், விளம்பரப்பலகைகள் என்று இதுமுதலானவைமூலம் தெலுங்கு எழுத்துக்களை அடியேன் படிக்கக் கற்றுக்கொண்டதே விந்தை. டைப்பிங் என்பது அடியோடு தெரியாதநிலையில் ஒவ்வொரு எழுத்தாகப்பார்த்து ஒரே விரலைக்கொண்டு தமிழ் ஸம்ஸ்க்ருதம் ஆகிய இருமொழி-களிலுமான இப்பெரிய புத்தகத்தை கம்ப்யூடரைவில் ஆக்கியது விந்தையிலும் விந்தை. தவறுகளைத் திருத்தப் பலமுறை நுட்பமாக ப்ரூப் பார்த்திருக்கிறேன். நிறுத்தக்குறிகள் நம் நாட்டு மொழிகளில் முன்பு இல்லாதுபோனாலும் எளிதில் பொருள் கொள்வதற்காக அவை உதவுவதால் அதிக-ஶ்ரத்தையோடு அவற்றைக் கையாண்டிருக்கிறேன். மூலநூலில் உள்ளதை ஓரெழுத்தும் மாறாமல் அப்படியே அச்சிடுவதே நோக்கமாகக் கொண்டு பிறந்த இந்நூல்வடிவம் இனி எதிர்காலத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் என்பது உறுதி. இதிலே கையாளப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் யாவும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் இருப்பதால் அவற்றின் ஆகரமும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் (தத்த்வதீ3பத்தில்) மட்டும் தரப்பட்டுள்ளன.

இந்நூல் தயாராகிப்பல வருடங்கள் ஆகியும் போதிய உதவி இல்லாததால் வெளியிட முடியாமல் போயிற்று. எனினும் இப்போது மஹாவித்வான் கீர்த்திமூர்த்தி காரப்பங்காடு ஸ்ரீ. உ. வே. வேங்கடாசார்யஸ்வாமியின் ஸதாப்தி மஹோத்ஸவத்தின் அங்கமாக இது வெளியாவது மிகவும் சிறப்பானதே. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மணிதமணி நேரத்தை உள்ளடக்கிய இப்பணி இம்மஹநீயரின் மஹோத்ஸவத்தில் வெளியிடப்பெற்று அடியேனை ஸப்ருதஸத்தாகனுக ஆக்குகிறது.

தெளிவான பெரிய எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பெற்ற இந்நூலில், ஸம்ஸ்க்ருதபதங்களைத் தமிழில் ஸுலபமாக வாசிக்க உதவும் வகையில் வர்க்கக்குறியீடுகள் தரப்பட்டுள்ளன. காலக்ஷேபரீதியில் கசடறக் கேட்டு, அநவரதமும் அநுஸந்தித்து ஆயுட்காலம் முழுதும் அநுஷ்டாநத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய நெறிகளைக்காட்டும் இந்நூலை வெளியிடுவதன் மூலம் நாம் இன்புறுவோம்.

இதே ஆசிரியர் அருளிய தத்த்வநிரூபணம் என்னும் இன்னொரு அரிய நூலும் இத்தோடு வெளியிடப்படுகிறது. ஏழு அதிகாரங்கள் கொண்ட இதில் உலகின் படைப்பு, காப்பு, அழித்தல் முதலிய விஷயங்களோடு உலகின் அமைப்பு மிக விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது. பல புராணங்களின் ஆதாரங்களைக் கொண்டு நாம் எளிதில் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் அர்த்தங்களைத் தொகுத்து அளித்திருக்கிறார். இறுதியில் பரதத்வநிரூபணம் ஸங்க்ரஹமாகப் பண்ணப்பட்டுள்ளது. ஸகலசாஸ்த்ரங்களும் எம்பெருமானையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்பதே இந்நூலின் குறிக்கோள். நையாயிகர்கள் கரணப்ராமாண்யம் சொல்லுவர்கள்; ஆனால் ஜ்ஞாநப்ராமாண்யமே ஸித்தாந்திகளுக்கு (நமக்கு) அபிமதம் என்று முதலிலேயே அருளிச்செய்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. எனவேதான் ப்ரத்யக்ஷம் - அபரோக்ஷமாகப்பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் என்று (பக்கம் 2) அருளியிருக்கிறார். இந்த க்ரந்தத்தின் (தெலுங்கு)பதிப்பாசிரியர்கள் விரிவான விஷயஸூசிகையோடு, ஆங்காங்கே விளக்கமான குறிப்புகளும் தந்திருக்கிறார்கள். அவை { } என்கிற அடைப்புக்குறிகளில் தரப்பட்டுள்ளன.

இதற்கு ப்ரூப் பார்க்க உதவிய வித்வான் திருப்புல்லாணி ஸ்ரீ. உ. வே. ஸுந்தரராஜஐயங்கார் ஸ்வாமிக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன். அந்தந்த நிலைகளில் இந்நூல் வெளியாக உதவிய வானமாமலை வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. க்ருஷ்ண அய்யங்கார் ஸ்வாமி, வங்கீபுரம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஜகந்நாதாசார்யஸ்வாமி, வங்கீபுரம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீயநாராயணாசார்யஸ்வாமி ஆகியோருக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஏற்கனவே பிள்ளைலோகாசார்யரின் 'ஸ்ரீவசநபூஷணம்', விளாஞ்சோலைப்பிள்ளையின் 'ஸப்தகாதை', யாமுநாசார்யரின் 'தத்வபூஷணம்', குன்றத்தூர் ஜீயரின் 'நாயமாத்மா பாஷ்யம்' முதலான பூர்வாசார்யக்ரந்தங்களும், பல மஹநீயர்களின் கட்டுரைகளும் வெளிவந்த நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரத்நமாலா வரிசையில் இருபத்தெட்டாவது ரத்நமாக ஒளிருகிறது இந்நூல். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இந்நூலை ஆதரித்துப் பயன்பெறுமாறு எம்பெருமான் அருள் புரிவானாக.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்
கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவன்

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीवादिकेसरि सुन्दरजामातृमुनिभिरनुगृहीतं

॥ नृसिंहाष्टकम् ॥

श्रीमदकलङ्कपरिपूर्णशशिकोटिश्रीधरमनोहरसटापटलकान्त ।
पालय कृपालय भवांबुधिनिमग्नं दैत्यवरकाल नरसिंह नरसिंह ॥

पादकमलावनतपातकिजनानां पातकदवानल पतत्रिवरकेतो ।
भावनपरायण भवार्तिहरया मां पाहि कृपयैव नरसिंह नरसिंह ॥

तुङ्गनखपङ्क्तिदलितासुरवरासृक्पङ्कनवकुङ्कुमविपङ्किलमहोरः ।
पण्डितनिधान कमलालय नमस्ते पङ्कजनिषण्ण नरसिंह नरसिंह ॥

मौलिषु विभूषणमिवामरवराणां योगिहृदयेषु च शिरस्सु निगमानाम् ।
राजदरविन्दरुचिरं पदयुगं ते धेहि मम मूर्ध्नि नरसिंह नरसिंह ॥

वारिजविलोचन मदन्तिमदशायां क्लेशविवशीकृतसमस्तकरणायाम् ।
एहि रमया सह शरण्य विहगानां नाथमधिरुह्य नरसिंह नरसिंह ॥

हाटककिरीटवरहारवनमालातारराशनामकरकुण्डलमणीन्द्रैः ।
भूषितमशेषनिलयं तव वपुर्मे चेतसि चकास्तु नरसिंह नरसिंह ॥

इन्दुरविपावकविलोचन रमायाः मन्दिर महाभुजलसद्वररथाङ्ग ।
सुन्दर चिराय रमतां त्वयि मनो मे नन्दितसुरेश नरसिंह नरसिंह ॥

माधव मुकुन्द मधुसूदन मुरारे वामन नृसिंह शरणं भव नतानाम् ।
कामद घृणिन् निखिलकारण नयेयं कालममरेश नरसिंह नरसिंह ॥

अष्टकमिदं सकलपातकभयघ्नं कामदमशेषदुरितामयरिपुघ्नम् ।
यः पठति सन्ततमशेषनिलयं ते गच्छति पदं स नरसिंह नरसिंह ॥

॥ इति नृसिंहाष्टकं समाप्तम् ॥

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

तत्वदीपविषयसूचिका

प्रथमप्रकरणम्

	पुटम्	
1.	1	ग्रन्थोपोद्घातघट्टः
2.	5	अष्टाक्षरस्य सर्वमन्त्राधिक्यसमर्थनम्
3.	10	अष्टाक्षरस्य अक्षरपदक्रमव्यवस्था
4.	11	मन्त्राणां वैदिकतान्त्रिकभेदनिरूपणम्
5.	12	अष्टाक्षरप्रधानप्रतिपाद्यार्थनिरूपणम्
6.	13	अकारार्थनिरूपणम्
7.	15	अकारस्य कारणपरत्वनिरूपणम्
8.	17	अकारवाच्यस्य नारायणत्वसमर्थनम्
9.	18	अकारवाच्यस्य श्रियः पतित्वसमर्थनम्
10.	20	लक्ष्म्याः कारणत्वाद्यन्वयविचारः
11.	21	लक्ष्म्याः कारणत्वाद्यनन्वयसमर्थनम्
12.	22	अनवधिकातिशयशेषित्वसमर्थनम्
13.	23	अकारवाच्यस्य उपायोपेयरूपत्वम्
14.	24	उक्तार्थस्य वेदान्तसम्मतत्वसमर्थनम्
15.	26	उकारार्थविचारारम्भः
16.	26	उकारस्य अनन्यार्हताप्रतिपादकत्वम्
17.	26	उकारस्य अनन्यार्हताप्रतिपादनपरत्वम्
18.	29	मकारार्थविचारः
19.	32	मकारेण अचिद्बोधनप्रकारः
20.	33	जीवपराऽसाधारणसंबन्धनिरूपणम्
21.	35	आत्मापहारप्रायश्चित्तोपपादनम्
22.	36	शेषत्वज्ञानस्य सर्वकर्मज्ञानरूपत्वम्
23.	37	श्रुत्युक्तैक्यस्य प्रणवार्थनिबन्धनत्वम्
24.	37	प्रणवस्य अपृथक्सिद्धसंबन्धपरत्वम्
25.	40	उकारस्य लक्ष्मीवाचकत्वम्
26.	40	प्रणवस्य ब्रह्मपरत्वप्रश्नः
27.	42	नमश्शब्दार्थविचारप्रारम्भः
28.	43	नमसः अत्यन्तपारतन्त्र्यपरत्वम्
29.	43	अहङ्कारममकारस्वरूपनिरूपणम्

30. 45 नमसोऽहङ्कारममकारनिवर्तकत्वम्
31. 46 मकारस्य षष्ठ्यन्तत्वोपपत्तिः
32. 47 चेतनकर्तृत्वस्येश्वराधीनत्वसमर्थनम्
33. 48 नमसः प्रपदनप्रकाशकत्वनिरूपणम्
34. 50 त्यागप्रपदनपदयोः पर्यायत्वनिरूपणम्
35. 51 नमसः भक्तिपरत्वाभावसमर्थनम्
36. 52 नमसः अङ्गषट्कयुक्तत्वनिरूपणम्
37. 53 नमसः परमात्मपरत्वनिरूपणम्
38. 54 नारायणपदार्थविचारारम्भः
39. 55 नारायणपदस्योपायोपेयपरत्वम्
40. 56 नरशब्दस्याऽपरिणामित्वाऽणुपरिमाणत्वपरत्वम्
41. 58 नारायणशब्दस्य सर्वविधबन्धुत्वपरत्वम्
42. 59 बहुव्रीहिपक्षे अर्थयोजना
43. 61 नारायणस्य सर्वशब्दवाच्यत्वम्
44. 61 जगतः परमात्मशरीरत्ववर्णनम्
45. 62 नारायणस्याऽप्रच्युतोभयलिङ्गत्वम्
46. 64 नारायणस्य जगत्कारणत्वप्रतिपादनम्
47. 65 नारायणस्यैव जगत्कारणत्वप्रतिपादनम्
48. 65 नारायणस्य सर्वविधकारणत्ववर्णनम्
49. 66 निमित्तोपादानयोरैक्यप्रतिपादनम्
50. 68 नारायणस्य सर्वात्मकत्वप्रतिपादनम्
51. 69 स्वरूपतो नित्यवस्तुसङ्कीर्तनम्
52. 70 प्रवाहतो नित्यवस्तुसङ्कीर्तनम्
53. 72 नित्यानामपि भगवदिच्छाधीनसत्ताकत्वम्
54. 72 तत्पुरुषसिद्धा बहिर्व्याप्तिः
55. 73 बहुव्रीहिसिद्धा अन्तर्व्याप्तिः
56. 75 व्याप्तिद्वयस्य सप्रमाणता
57. 75 प्रकारान्तरेण नारशब्दार्थनिर्वचनम्
58. 77 लक्ष्म्याः अणुत्वसमर्थनम्
59. 78 भगवतो जीवान्तर्व्याप्तिसमर्थनम्
60. 79 नारायणस्यैव परमात्मपदार्थत्वम्
61. 80 मन्त्रशेषस्य प्रणवविवरणप्रकारः
62. 81 जीवकर्तृत्वादीनां भगवदायत्तत्वम्
63. 83 एतत्पदत्रयोक्तं विरोधिव्यावृत्तमाकारत्रयम्

64. 84 एषां त्रयाणां पदानां एकवाक्यत्वम्
65. 85 कैङ्कर्यस्य सनातनत्वादिनिरूपणम्
66. 85 मतान्तरेणाऽस्य स्वरूपपरत्ववर्णनम्
67. 87 भरसमर्पणस्याऽनुपपन्नत्वनिरूपणम्
68. 89 भगवद्विभूतिशेषत्वशोधनम्
69. 91 भागवतशेषत्वेप्यनन्यार्हत्वाविरोधः
70. 91 भागवतशेषत्वे प्रमाणानि
71. 93 भागवतानां जात्याद्यनादरेण सर्वोत्कृष्टता
72. 94 भागवतानां सर्वपावनकरत्वादिनिरूपणम्
73. 95 भागवतवैभवनिरूपणम्
74. 96 भागवतानां शेषित्वादिनिरूपणम्
75. 96 भागवतशेषत्वे प्रमाणम्

द्वितीयप्रकरणम्

1. 99 आचार्याभिमाननिष्ठावैभवम्
2. 101 आचार्ये भगवत्तुल्यप्रतिपत्त्यतिशयः
3. 102 द्वयमन्त्रमाहात्म्यप्रतिपादनम्
4. 109 मन्त्ररत्नस्य द्वयशब्दानभिधेयत्वशङ्कनम्
5. 110 प्रणवविहीनमन्त्ररत्नस्य द्वयत्वसमर्थनम्
6. 112 अस्य सर्वाधिकारत्वपक्षे देशकालाद्यनियमः
7. 113 सङ्क्षेपेण वाक्यद्वयार्थकथनम्
8. 114 श्रीमत्पदार्थनिरूपणारम्भः
9. 115 श्रीशब्दार्थनिरूपणम्
10. 117 श्रियः भगवत्स्वरूपरूपादिष्वन्वयवर्णनम्
11. 122 सप्रमाणं मतुबर्थनिरूपणम्
12. 122 भगवदाश्रयणे पुरुषकारावश्यकत्वम्
13. 123 आचार्यादपि श्रिय एव पुरुषकारत्वसमर्थनम्
14. 125 श्रियः पुरुषकारकरणप्रकारः
15. 126 श्रिय एवाऽतिशयेन पुरुषकारत्वम्
16. 127 उपायस्याऽसिद्धत्वसापेक्षत्वप्रसङ्गः
17. 129 अस्योपायस्य सिद्धत्वनिरपेक्षत्वसमर्थनम्
18. 129 वात्सल्यनिरूपणम्
19. 130 सौशील्यसौलभ्यनिरूपणम्

20. 131 आश्रितपराधीनत्वनिरूपणम्
21. 133 अर्चावतारस्य प्राप्यत्वोपास्यत्ववर्णनम्
22. 133 ज्ञानशक्त्यादिनिरूपणम्
23. 135 पूर्तिप्राप्तिस्वरूपनिरूपणम्
24. 136 प्राप्तिस्वामित्वयोर्भेदवर्णनम्
25. 137 उक्तगुणैस्सह कृपाया अनुसन्धेयत्वम्
26. 139 उक्ताकारेण नारायणपदार्थस्य श्रौतत्वम्
27. 140 अत्र अन्येषां गुणानुसन्धानक्रमः
28. 141 अत्र नारायणपदार्थसङ्कोचे मानम्
29. 142 अत्र एवंविधगुणानुसन्धाने भाष्यकारसंवादः
30. 143 चरणपदविचारारम्भः
31. 145 शरणपदार्थविचारारम्भः
32. 145 लक्ष्मीविशिष्टस्यैवोपायत्वशङ्कनम्
33. 146 देवादपि देव्याश्शरण्यत्वाधिक्यम्
34. 148 देव्या अपि देवस्य शरण्यत्वे न्यूनताप्रतिपादनम्
35. 149 देवादपि देव्याश्शरण्यत्वाधिक्यम्
36. 149 लक्ष्मीविशिष्टस्यैव उपायत्वबोधकप्रमाणानि
37. 151 मध्ये लक्ष्म्या उपायत्वाऽसम्भवशङ्कनम्
38. 152 लक्ष्म्या अनुपायत्वसमर्थनम्
39. 153 देव्याः कारुण्यरूपत्ववर्णनम्
40. 154 क्रियापदस्य प्रपत्तिपरत्ववर्णनम्
41. 156 प्रपत्तेर्मानसिकादिभेदेन त्रिविधत्वम्
42. 157 कायिकप्रपत्तिभेदनिरूपणम्
43. 157 आर्तदृप्तप्रपन्नविभागः
44. 159 प्रपत्तेस्सकृदनुष्ठेयत्वम्
45. 160 श्रीमच्छब्दस्य चरणविशेषणत्वपक्षः
46. 160 श्रीमत्पदस्य सम्बुद्ध्यन्तत्वपक्षः
47. 162 सम्बुद्ध्यन्तत्वपक्षेऽपि षट्पदत्वोपपत्तिः
48. 163 उत्तरवाक्ये प्रपत्तेस्सर्वफलप्रदत्वम्
49. 163 भक्तिप्रपत्त्यधिकारिचातुर्विध्यम्
50. 165 उत्तरवाक्ये श्रीशब्दार्थविचारः
51. 171 उत्तरवाक्ये मतुप्प्रत्ययार्थविचारारम्भः
52. 171 लक्ष्मीविशिष्टस्यैव प्राप्यत्वकथनम्
53. 171 भगवत्स्वरूपादि लक्ष्मीवैशिष्ट्यप्रयुक्तत्वम्

54. 172 भगवत्स्वरूपादिवैलक्षण्यस्य लक्ष्म्यायत्तत्वम्
55. 176 लक्ष्म्याः भगवत्स्वरूपान्वयः
56. 177 लक्ष्म्याः भगवद्रूपगुणयोरन्वयवर्णनम्
57. 178 लक्ष्म्याः भगवद्विभूत्यन्वयवर्णनम्
58. 180 लक्ष्म्याः भगवत्कृतजगद्व्यापारान्वयः
59. 181 देव्यधीनदेवस्वरूपादिभोग्यत्वकथनम्
60. 182 प्रधानतया अनुसन्धेयनारायणपदार्थः
61. 183 चतुर्थ्यर्थविचारारम्भः
62. 185 चतुर्थ्याः कैङ्कर्यवाचकत्वम्
63. 186 कैङ्कर्यस्य सर्वकालादिविशिष्टत्वे गमकम्
64. 187 उक्तकालवैशिष्ट्यादैश्वर्यव्यावृत्तिः
65. 189 सर्वावस्थकैङ्कर्यनिरूपणम्
66. 189 ईश्वरस्य दण्डयितृत्वादेरदोषत्वम्
67. 191 सर्वविधकैङ्कर्यनिरूपणम्
68. 192 शेषस्य शेषिच्छन्दानुवर्तित्वावश्यकता
69. 192 नमसोऽहङ्कारममकारनिवृत्तिवाचकत्वम्
70. 194 अत्र आनुकूल्यसङ्कल्पाऽन्वयप्रकारः
71. 194 प्रातिकूल्यवर्जनरक्षकत्वविश्वासान्वयप्रकारः
72. 196 गोप्तृत्ववरणाऽऽत्मनिक्षेपान्वयप्रकारः
73. 197 द्वितीयप्रकरणार्थनिगमनम्

तृतीयप्रकरणम्

1. 199 प्रपत्तेरनुष्ठानप्रतिपादनपराश्श्रुतयः
2. 201 प्रपत्तेरमोघत्वप्रदर्शनम्
3. 202 प्रपत्तेरनुष्ठानप्रकारः
4. 211 सर्वधर्मत्यागे अनुष्ठानविरोधः
5. 211 सर्वधर्मत्यागे गीताविरोधः
6. 212 सर्वधर्मत्यागे निषिद्धाचरणप्रसङ्गः
7. 214 प्रपत्तेः कतिपयाऽधिकारनिरासः
8. 215 धर्मपदस्याऽप्रस्तुतधर्मपरत्वव्युदासः
9. 216 कर्मणां मोक्षविरोधित्वनिरासः
10. 218 प्रपत्तेः प्रायश्चित्तरूपत्वव्युदासः
11. 219 धर्मपदस्य तत्फलादिलाक्षणिकत्वे दोषः
12. 219 धर्मपदस्य तत्फलपर्यन्तत्वनिरासः

13. 221 धर्मपदस्य भक्त्यङ्गपरत्वव्युदासः
14. 222 धर्मविधितत्त्यागविध्योरविरोधः
15. 223 यथाश्रुते श्रुतीनामन्योन्यविरोधः
16. 227 अस्य पृथगुपायत्वे गीताभाष्याऽविरोधः
17. 228 कर्मादीनां प्रत्येकमुपायत्ववर्णनम्
18. 229 कर्मादीनां प्रत्येकं बहुविधत्वम्
19. 230 देशवासादीनां कर्मादिष्वन्तर्भावः
20. 230 कर्मादीनां बहुविधत्वे संवादः
21. 233 सर्वशब्दार्थनिरूपणम्
22. 234 त्यागप्रकारनिरूपणम्
23. 234 त्यागविध्यावश्यकत्वम्
24. 235 निषिद्धानुष्ठानापत्तिपरिहारः
25. 237 वर्णाश्रमादीनां परित्याज्यत्वशङ्कनम्
26. 238 वर्णाश्रमधर्माणामवश्यानुष्ठेयत्वम्
27. 240 वर्णाश्रमधर्माणामनुष्ठानप्रकारः
28. 242 परिशब्दार्थनिरूपणारम्भः
29. 242 प्रायश्चित्ताधिकारनिरूपणम्
30. 244 धर्मत्यागेऽनुवादकत्वशङ्कनम्
31. 245 धर्मत्यागस्य विधेयत्वसमर्थनम्
32. 247 शरण्यवाचकमामित्यस्यार्थनिरूपणम्
33. 249 मामित्यस्यानुसन्धेयार्थविशेषवर्णनम्
34. 250 मामित्यस्य वात्सल्याद्यर्थविशेषप्रदर्शनम्
35. 251 मामित्यस्य सर्वज्ञत्वाद्यर्थप्रदर्शनम्
36. 252 मामित्यस्य पुरुषकारवैशिष्ट्यसूचकत्वम्
37. 254 एकपदार्थविचारः
38. 255 शरणपदवैयर्थ्यशङ्कनम्
39. 256 व्रजेत्यस्य उपायवरणपरत्वम्
40. 256 शरणपदस्य करणत्वरूपोपायपरत्वम्
41. 257 भक्तिप्रपत्त्योर्भेदसमर्थनम्
42. 259 शरणागतेरधिकारिसमर्थनम्
43. 260 भक्तिप्रपत्त्योस्तुल्यविकल्पत्वसमर्थनम्
44. 261 भक्त्यपेक्षया प्रपत्तेराधिक्यम्
45. 263 प्रपत्तेर्गौणत्वशङ्कानिराकरणम्
46. 264 भक्तिप्रपत्त्योः कर्तृभेदाद्व्यवस्थितविषयत्वम्

47. 265 पूर्वार्धेन षडर्थसङ्ग्रहः
48. 266 साधनान्तरपरित्यागसमर्थनम्
49. 267 अहम्पदार्थविचारः
50. 268 त्वाशब्दार्थविचारः
51. 268 प्रपन्नस्य यज्ञरूपत्वनिरूपणम्
52. 270 प्रपन्नस्य न्यासेनैव कृतकृत्यत्वम्
53. 272 सर्वपापेभ्य इत्यस्याऽर्थविचारः
54. 273 प्रपन्नस्य निश्शेषतः पापनिवृत्तिकथनम्
55. 275 मोक्षयिष्यामीत्यस्यार्थविचारः
56. 276 प्रपन्नस्याऽन्तिमस्मृतिनिरपेक्षत्वम्
57. 277 णिच्प्रत्ययार्थविचारः
58. 278 माशुचइत्यस्यार्थविचारः
59. 279 शोकनिषेधस्य फलसिद्धिनिबन्धनत्वम्
60. 280 न्यासस्य सर्वगुह्यतमत्वकथनम्
61. 282 प्रपत्तेर्महत्त्वपारम्ययोर्निरूपणम्
62. 283 मन्मनाभवेतिश्लोकार्थविचारः
63. 285 श्लोकद्वयेन वरणसमर्पणकथनम्
64. 285 निक्षेपस्य प्राधान्यात्प्रथमविधानम्
65. 287 चरमोपायाधिकारिशोधनम्
66. 288 चरमश्लोकार्थनिगमनम्

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्री वादिकेसरि सुन्दरजामातृमुनिविरचितः

तत्त्वदीपः

प्रथमप्रकरणम्

सुन्दरजामातृमुनेः प्रपद्ये चरणाम्बुजम् ।
संसारार्णवसम्मग्नजन्तुसन्तारपोतकम् ॥
अस्मद्गुरुभ्यस्तेषाञ्च गुरुभ्यो विदधे नमः ।
निदधे च शिरस्याद्यगुरोः पादौ श्रियःपतेः ॥ 1 ॥
अस्मद्गुरुदयायातयतीन्द्राङ्गीक्रियाश्रयः ।
लभेय लब्धविज्ञानो लक्ष्मीपतिपदद्वयम् ॥ 2 ॥

मन्त्रद्वयोत्तमश्लोकविषयोर्थ(विवेचकः - पा)प्रदर्शकः ।
गुरुस्नेहदशारूढस्तत्त्वदीपः प्रकाश्यते ॥ 3 ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாதி3கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்த

தத்த்வதீ3பப்ரகாஶம்

“அஸ்மத்3கு3ருப்4யஸ்தேஷாஞ்ச கு3ருப்4யோ வித3தே4 நம:। நித3தே4 ச ஶிரஸ்யாத்3ய-கு3ரோ: பாதௌ3 ஶ்ரிய: பதே:” என்று ஸ்வாசாரயபரமாசார்யாநுவர்த்தநபூர்வகமாக பரமகு3ருபூ4தனை ஶ்ரிய:பதிதிருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து; 1

“அஸ்மத்3கு3ருத3யாயாதயதீந்த்3ராங்கீ3க்ரியாஶ்ரய:। லபே4ய லப்3த4விஜ்ஞாநோ லக்ஷ்மீபதிபத3த்3வயம்” என்று ஸ்வாசார்யத3யாபூர்வகமாக பா4ஷ்யகாரருடைய அங்கீ3-காரத்தைப்பெற்று லப்3த4ஸ்வரூபஜ்ஞாநனாய், லக்ஷ்மீபதியினுடைய திருவடிகளைப் பெறுவேனாகவேணுமென்று கு3ருபரம்பராஶ்ரயணத்துக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லி; 2

"மந்த்ரத்3வயோத்தமஶ்லோகவிஷயோர்த்த2ப்ரத3ர்ஶக:। கு3ருஸ்நேஹத3ஶாரூட4ஸ்-தத்த்வதீ3ப:ப்ரகாஶ்யதே" என்று - திருமந்த்ரம் த்3வயம் சரமஶ்லோகம் இவற்றை விஷயமாகவுடைத்தாய், இவற்றினுடைய அர்த்த2த்தை விவேகித்து ப்ரகாஶிப்பிப்ப-தாய், ஆசார்யஸ்நேஹத்தினுடைய த3ஶையின் முடிந்த நிலத்திலே தோற்றுவதான தத்த்வதீ3பமென்று பேரான ரஹஸ்யவ்யாக்2யாநம் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படுகிறதென்று கர்த்தவ்யமான வஸ்துநிர்த்தே3ஶத்தைப் பண்ணி; 3

तत्रार्थतत्त्वमाचार्याद्यथामति यथाश्रुतम् ।
वर्ण्यते मननार्थाय मतोह्यर्थः स्थिरो भवेत् ॥ 4 ॥

उपोद्घातः

अयं जीवात्मा स्वयं नित्यनिर्मलज्ञानानन्दैकस्वरूपः स्वाभाविकज्ञातृत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वस्वरूपधर्मः भगवदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिकतया तच्छरीरत्वेन तदनन्यार्हशेषत्वादिरूपस्वासाधारणाकारः सर्वप्रकारतत्पारतन्त्र्ययुक्ततद्दास्यैकरसः तदनुभवजनितनिरवधिकातिशयनित्यानन्दयोगयोग्योऽपि गुणत्रयात्मिकतया क्षणक्षरणस्वभावया तमःप्रकृत्यनृताऽविद्याद्यपरनामधेयया अनाकलितमूल-सम्बन्धया तिलतैलवत् दारुवह्निवत् दुर्विवेचमभिव्याप्तया दुरत्ययभगवन्मायया तिरोहितस्वप्रकाशः अनाद्यज्ञानान्धतया अन्यथाज्ञानविपरीतज्ञानयुक्तः तत्कृतरागद्वेषादिदूषितः तदुचितानि विधिनिषेध-विषयाणि कर्माणि कुर्वाणः तदनुगुणवासनावासितः तद्बलसंवर्धितः विशृङ्खलविपरीतरुचिः तदुपचित-

---

"தத்ரார்த்த$_2$தத்த்வமாசார்யாத் யத$_2$ாமதி யத$_2$ாஶ்ருதம் । வர்ண்யதே மநநார்த்த$_2$ாய மதோ ஹ்யர்த்த$_2$: ஸ்தி$_2$ரோ ப$_4$வேத்" என்று அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அர்த்த$_2$-யாத$_2$ாத்ம்யமானது ஶ்ரோதாவினுடைய பு$_3$த்$_3$த்$_4$யநுரூபமாக ஆசார்யமுக$_2$த்தால் உண்டான ஶ்ருதத்தைத் தப்பாதபடி ஶ்ருதார்த்த$_2$மநநம் ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லப் படுகிறது, மநநம் பண்ணப்பட்ட அர்த்த$_2$மிறே நிலைநிற்கிறதென்று க்$_3$ரந்த$_2$நிர்மா-ணத்தினுடைய ஆப்தத்வத்தையும் ப்ரயோஜநத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அவதாரிகை

அநந்தரம், வக்தவ்யமான ரஹஸ்யங்கள் ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்ய-தத$_3$நுரூபாநுஷ்ட$_2$ாந-ப்ரகாஶகமாகையாலே இதினுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு உபயுக்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும்படி ப்ரத$_2$மத்திலே அறியவேணுமிறே. அதாவது, நிஷ்கருஷ்டஸ்வரூபனான இவ்வாத்மா நித்யநிர்மலமான ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ங்களை வடிவாகவுடையனாய், ஜ்ஞாத்ரு-த்வகர்த்ருத்வபோ$_4$க்த்ருத்வங்களாகிற ஸ்வாப$_4$ாவிகஸ்வரூபத$_4$ர்மங்களையுடையனாய், ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமான ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திகளை உடையனாகையாலே தச்ச$_2$ரீர-த்வமடியாக வந்த ததே$_3$கஶேஷத்வம், ததே$_3$கநியாம்யத்வம், ததே$_3$கத$_4$ார்யத்வமாகிற ஸ்வாஸாத$_4$ாரணவேஷத்தை உடையனாய், இப்படி ஸர்வப்ரகாரதத்பாரதந்த்ர்யயுக்த-மான தத்$_3$த$_3$ாஸ்யமொன்றிலுமே ப்ரீதியையுடையனாய், ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணப$_4$க$_3$வ-த$_3$நுப$_4$வத்தாலே ஜநிதமான அநவதி$_4$காதிஶயமான ஆநந்த$_3$த்தினுடைய நித்ய-ப்ராப்திக்கு யோக்$_3$யனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபமான குண-த்ரயங்களை வடிவாகவுடைத்தாய், ஸர்வகாலமும் ப்ரதிக்ஷணமுண்டான பரிணாமத்தை ஸ்வப$_4$ாவமாகவுடைத்தாய், தமஸ்ஸு. ப்ரக்ருதி, அந்ருதம், அவித்$_3$யை என்று இது முதலான நாமாந்தரங்களை உடைத்தாய், இன்னநாள் முதலென்றறிய ஒண்ணாதபடி அநாதி$_3$யான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தை உடைத்தாய், திலத்தில் தைலம்போலேயும், த$_3$ாருவில் அக்$_3$நிபோலேயும் பிரிக்க அரிதாம்படி வ்யாப்தையாய், சேதநனுடைய யத்நத்தால் கடக்க அரிதாம்படி இருக்கிற ப$_4$க$_3$வந்மாயையாலே திரோஹிதமான ஸ்வ-ப்ரகாஶத்தை உடையனாய், இப்படி அநாத்$_3$யஜ்ஞாநாந்த$_4$னாகையாலே அந்யத$_2$ா-ஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களை உடையனாய், அதடியாகவந்த ராக$_3$த்$_3$வேஷாதி$_3$களாலே தூ$_3$ஷிதாந்தःகரணனாய், அதுக்கீடாக விதி$_4$நிஷேத$_4$விஷயமான கர்மங்களைப்

पुण्यपापरूपानादिकर्मसन्तानकृतब्रह्मादि(*)सुरनरतिर्यक्स्थावरात्मकचतुर्विधशरीरप्रवेशविवशः तत्त-
द्देहात्माभिमानजनितावर्जनीयतापत्रयाऽभिभूतः गर्भजन्मबाल्ययौवनवार्धकमरणनरकादिसमस्तावस्थासु
निरन्तरविततविविधनिरवधिकदुःखपरिपूर्णो वर्तते । एवं परस्परकार्यकारणभूताविद्याकर्मवासना-
रुचिप्रकृतिसम्बन्धरूपसंसारचक्रमापन्नम् अनवधिकदुःखजालव्याकुलम् आत्मानमवलोक्य परम-
कारुणिको भगवान् अपरिमितसौहार्दस्वभावत्वात् अव्याजरूपां कृपां तनोति । 1

यथोक्तं भगवच्छास्त्रे - "एवं संसृतिचक्रस्थे भ्राम्यमाणे स्वकर्मभिः । जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काप्युपजायते ॥"(अहि.सं) इति । तस्यैतस्य भगवदपारकरुणामृतपरिणामरूपकटाक्षवीक्षासन्धुक्षितसत्त्वोद्रेकसमुत्पन्नस्वोज्जिजीविषाकस्य बाह्यकुदृष्टिमतवैमुख्यविशिष्टस्य निरवधिकशिष्टपरिग्रहातिशयनिगमनिष्ठप्रामाण्यविश्वासस्य कर्मभागावगतक्षयिष्णुफलविरक्तस्य ब्रह्मभागप्रतिपन्नानन्तस्थिरफलापरिमितोदारकल्याणैकतानस्वरूपरूपगुणविभवब्रह्मानुभवजनितनिरस्तातिशया-

---

பண்ணுநின்று கொண்டு தத3நுகு3ணவாஸநையாலே வாஸிதனாய், அவ்வாஸநாப3லத்தாலே வர்த்தி4தமாய்த் தடையற்றுக் கிடக்கிற விபரீதருசியை உடையனாய், அத்தாலே திரட்டப்பட்ட புண்யபாபரூபமான அநாதி3கர்மப்ரவாஹத்தாலே உண்டான தே3வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்த2ாவராத்மகமான சதுர்வித4ஶரீரப்ரவேஶத்தாலே பரவஶனாய், அவ்வோ தே3ஹங்களிலே ஆத்மாபி4மாநத்தாலே பிறந்து அவர்ஜநீயமான தாபத்ரயங்களாலே அபி4பூ4தனாய், கர்ப்ப4ம், ஜந்மம், பா3ல்யம், யௌவநம், வார்த்3த4கம், மரணம், நரகம் என்கிற அவஸ்த2ாஸப்தகம் துடக்கமான ஸமஸ்தாவஸ்தை2களிலும் நிரந்தரமாகப் பரம்பி நாநாவித4மான முடிவில்லாத து3:க2ஸாக3ரத்திலே அழுந்தி உந்மத்தரைப்போலே தன்னை மறந்து திரியாநிற்கும். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று கார்யகாரணபூ4தமான அவித்3யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ரூபமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரசக்ரத்திலே அகப்பட்டு அநவதி4கமான து3:க2ஜாலத்தாலே வ்யாகுலனான இந்த ஜீவாத்மாவைப் பார்த்து, பரமகாருணிகனான ஸர்வேஶ்வரன் அபரிமிதமான ஸௌஹார்த்த3த்தை ஸ்வரூபமாக உடையனாகையாலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப் பண்ணாநிற்கும்.

“ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே2 ப்4ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி4:। ஜீவே து3:க2ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே” - இப்படி ஸம்ஸாரசக்ரஸ்த2னாய், ஸ்வகர்மங்களாலே ப்4ராம்யமாணனாய், து3:க2ாகுலனான சேதநனைக்குறித்து, ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு க்ருபை பிறக்குமென்று ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றிறே. இந்த நிர்ஹேதுகக்ருபையினுடைய பரிணாமரூபமான ப4க3வத்கடாக்ஷத்தாலுண்டான விஷயீகாரத்தினாலே ஸத்த்வோத்3ரேகம் பிறந்து, அத்தாலே தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்திலே ஒருப்பட்டு, ரஜஸ்தம:கார்யமான பா3ஹ்யகுத்3ருஷ்டிமதங்களில் விமுக2னாய், நிரவதி4கமான ஶிஷ்டபரிக்3ரஹத்தை உடைத்தான அபௌருஷேயமான வேத3த்திலே நிலைநின்ற ப்ராமாண்யவிஶ்வாஸத்தை உடையனாய், கர்மப4ாக3த்திலே அறியப்பட்ட க்ஷயிஷ்ணுப2லங்களில் விரக்தனாய், ப்3ரஹ்மப4ாகத்திலே ப்ரதிபந்நமாய், அநந்தஸ்தி2ரப2லமாய், அபரிமிதோதா3ரகல்யாணைகதாநமான ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வங்களை உடைய ப்3ரஹ்மாநுப4வத்தாலே ஜநிதமாய் நிரஸ்தாதிஶயாஹ்லாத3ஸுக2ப4ாவைகலக்ஷணமான பரமபுருஷார்த்த2த்திலே

ह्लादसुखभावैकलक्षण(*वि.पु.6 5-59*)परमपुरुषार्थप्रवृद्धाभिलाषस्य तत्प्राप्त्युपायजिज्ञासया सत्सन्तान-प्रसूतसदाचारयुक्तपरमश्रोत्रियब्रह्मनिष्ठवेदविदग्रेसरसदाचार्यचरणयुगलं विधिवदुपसन्नस्य कस्य-चिच्चेतनस्य तदुपदेष्टव्यतत्त्वहितयाथात्म्यप्रकाशकत्वात् रहस्यत्रयं ज्ञातव्यम् । 2

तत्र - तत्त्वरूपस्वरूपयाथात्म्यप्रकाशको मूलमन्त्रः हितरूपस्वरूपानुष्ठानप्रकाशकं द्वयं अस्मिन्न-नुष्ठाने शरण्याभिमतिप्रकाशकश्चरमश्लोकः । 3

अस्यापि हितविषयत्वात् तत्त्वहितपरं रहस्यत्रयमित्युक्तम् । ननु स्वरूपानुष्ठानस्य स्वतश्शरण्याभिमतत्वात् तदर्थं श्लोकस्य पृथगुपादानं निष्प्रयोजनमिति - मैवम् :- 4

हितरूपानुष्ठानं भक्तिः प्रपत्तिश्चेति द्विविधम् ; तत्र भक्तौ "तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् । ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ।। तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः । नाशयाम्यात्म-

---

ப்ரவ்ருத்$_3$த$_4$மான அபி$_4$லாஷத்தை உடையனாய், அந்த புருஷார்த்த$_2$ப்ராப்த்யுபா-யத்தை அறிய வேண்டும் இச்சை$_2$யாலே ஸத்ஸந்தாநப்ரஸூதனாய், ஸத$_3$ாசாரயுக்த-னாய், பரமஶ்ரோத்ரியனாய், ப்$_3$ரஹ்மநிஷ்ட$_2$னாய், வேத$_3$வித$_3$க்$_3$ரேஸரனான ஸத$_3$ாசார்ய-னுடைய சரணங்களை ஶாஸ்த்ரோக்தமான படியிலே ப$_4$க்திஶ்ரத்$_3$தை$_4$களோடே ஆஶ்ரயித்தானொரு சேதநனுக்கு, அவ்வாசார்யனாலே உபதே$_3$ஶிக்கப்படுமதான தத்வ-ஹிதங்களினுடைய யாத$_2$ாத்ம்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே ரஹஸ்யத்ரயமும் ஜ்ஞாதவ்யம். 2

(தத்ரேதி) தத்வரூபமான ஸ்வரூபயாத$_2$ாம்யத்தைத் திருமந்த்ரம் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது; ஹிதரூபமான ஸ்வரூபாநுரூபாநுஷ்ட$_2$ாநத்தை த்$_3$வயம்ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது; ஹிதா-நுஷ்ட$_2$ாநம் ஶரண்யனுக்கு அபி$_4$மதமென்னுமிடத்தை சரமஶ்லோகம் ப்ரகாஶிப்பிக்-கிறது. 3

(அஸ்யேதி) இதுவும் ஹிதபரமாகையாலே தத்வஹிதபரம் ரஹஸ்யத்ரயமென்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்வரூபாநுரூபமான அநுஷ்ட$_2$ாநம் ஸ்வத ஏவ ஶரண்யனுக்கு அபி$_4$மதமாகையாலே அதற்காக ஶ்லோகத்தைத் தனித்தெடுக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜந-மில்லையே என்னில்; 4

அப்படியன்று :- ஹிதரூபமான அநுஷ்ட$_2$ாநம் ப$_4$க்திரூபமாயும், ப்ரபத்திரூபமாயும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதில் - ப$_4$கதியில், "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப$_4$ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । த$_3$த$_3$ாமி பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$ம தம் யேநமாமுபயாந்தி தே ।। தேஷாமேவா-நுகம்பார்த்த$_2$மஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஶயாம்யாத்மப$_4$ாவஸ்தே$_2$ா ஜ்ஞாநதீ$_3$பேந ப$_4$ாஸ்வதா।।" என்று - என்றுமொக்க பராப்தியை ஆசைப்பட்டு ப்ரீதிபூர்வகமாக ப$_4$ஜித்துப் போருமவர்களுக்கு, என்னை யாதொரு பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோக$_3$த்தாலே பெறுவார்-கள், அந்த வ்யவஸாயயோக$_3$த்தைப்பண்ணிக்கொண்டுநிற்பேனென்றும், அவர்க-ளுக்கே இந்த பு$_3$த்$_3$தி$_4$ உதி$_3$க்கைக்குறுப்பான க்ருபை பண்ணுவேன், அதுக்கு

भावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता "(गी. 10-10,11) इति व्यवसायात्मकबुद्ध्युत्पादनतद्विरोधिसन्तमस-
निबर्हणद्वारेण साहाय्यकमात्रं भगवतैवोक्तम् ; प्रपत्तौ तु "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि"(गी. 18 66)
इति प्राप्तिविरोधिसर्वपापविमोचनस्य स्वयं कर्तृत्ववचनात् अस्य शरण्याभिमततमत्वं सुस्पष्टम्;
अतः पृथगुपादानं सप्रयोजनम् । तस्मात् तत्त्वहितार्थपरतया रहस्यत्रयं ज्ञातव्यमिति सिद्धम् । 5

सप्रकारस्वरूपोक्तिसामर्थ्यान्मूलमन्त्रतः । तत्त्वस्वरूपयाथात्म्यं वर्ण्यते तत्त्वदर्शिभिः ॥
तत्र - स्वरूपयाथात्म्यपरो मूलमन्त्रः "अनन्ता वै भगवन्मन्त्राः" इति वेदान्तोदितसकलभगवन्म-
न्त्रोत्कृष्टतया "नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि । तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् "(विष्णुगायत्री) इति
विष्णुगायत्र्या प्रतिपादिते व्यापकभगवन्मन्त्रत्रये प्रथमोपात्तत्वात् अर्थसम्पत्तेश्च सर्वमन्त्रान्तरोत्कृष्टतम
इत्यवगम्यते । 6

तत्र गायत्र्यां मन्त्रत्रयप्रधानभूतनामत्रयोपादानं तेषां कृत्स्नोपादानप्रदर्शनार्थम् । व्याप्यव्यापक-

---

விரோதி$_4$யான அஜ்ஞாநகார்யமாயிருக்கிற ஆந்தரமான தமஸ்ஸை இவர்கள்
நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று ஒளிவிடுகிற ஜ்ஞாநதீ$_3$பத்தாலே நஶிப்பியாநிற்ப-
னென்றும், ப$_4$ஜநத்துக்கு ஸஹகாரியாமளவும் ப$_4$க$_3$வான்தன்னாலே அருளிச்-
செய்யப்பட்டது; ப்ரபத்தியில், "ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ப்ராப்தி-
விரோதி$_4$ஸர்வபாபங்களில்நின்றும் நானே உன்னை விடுவிக்கக்கடவேனென்று
தானே கர்த்தாவாக அருளிச்செய்கையாலே இப்ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநம் ஶரண்யா-
பி$_4$மததமமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம், இந்த அதிஶயத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக
ஶ்லோகத்தைத் தனித்தெடுத்தவிடம் ஸப்ரயோஜநம். ஆகையாலே, தத்வஹிதமிரண்-
டுக்குமாக ரஹஸ்யத்ரயமும் ஜ்ஞாதவ்யமென்னுமிடம் ஸித்$_3$த$_4$ம். 5

ஆனால், ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யபரமான மூலமந்த்ரம் தத்வபரமானபடி என்னென்னில்,
"ஸப்ரகாரஸ்வரூபோக்திஸாமர்த்$_2$யாந்மூலமந்த்ரத:। தத்வஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யம்
வர்ண்யதே தத்வத$_3$ர்ஶிபி$_4$:॥" என்று ஸ்வரூபத்தை ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கிற
ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே தத்வத்தினுடைய ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யமும் தத்வத$_3$ர்ஶிகளாலே
மூலமந்த்ரமுக$_2$த்தாலே சொல்லப்படாநின்றது. ஆகையிறே, இம்மந்த்ரத்தை ஸ்வ-
ரூபப்ரத$_4$ாநமாகவும், ப்ராப்யப்ரத$_4$ாநமாகவும் ஆசார்யர்கள் ப்ரஸாதி$_3$க்கிறது. 'தத்வம்
க$_3$மயஸி' என்கிற ப்ரகாரத்தாலே தத்வமாவது ப்ராப்யமிறே; ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவம்
புருஷார்த்த$_2$மாகையாலே ஸ்வரூபதத்வங்களிரண்டும் சேரத்தட்டில்லை. அவ்விடத்-
தில், ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யபரமான இந்த மூலமந்த்ரம் "அநந்தா வை ப$_4$க$_3$வந்-
மந்த்ரா:" என்று வேத$_3$ாந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட அஸங்க்$_2$யாதமான ப$_4$க$_3$வந்மந்த்-
ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு, "நாராயணாய வித்$_3$மஹே வாஸுதே$_3$வாய தீ$_4$மஹி ।
தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத$_3$யாத்" என்று விஷ்ணுக$_3$ாயத்ரியிலே சொல்லப்பட்ட
வ்யாபகமந்த்ரத்ரயத்திலே ப்ரத$_2$மோபாத்தமாகையாலும், அர்த்த$_2$பூர்த்திநிப$_3$ந்த$_4$ந-
மான அதிஶயமுண்டாகையாலும் ஸர்வமந்த்ராந்தரங்களிலும் உத்க்ருஷ்டதம-
மாயிருக்கும். 6

இந்த விஷ்ணுக$_3$ாயத்ரியில் நாராயணவாஸுதே$_3$வவிஷ்ணுஶப்$_3$த$_3$ங்களானவை,

तद्गुणव्याप्तिप्रकारतत्फलादिसमस्तार्थाऽभिधायितया व्याप्याध्याहारादिसापेक्षात् द्वादशाक्षरात् व्यापकत्वमात्रप्रकाशकात् षडक्षराच्च अस्यार्थसम्पत्तिरविगीता । 7

किञ्च "पुरा जन्मान्तरे तात द्वादशाक्षरसंज्ञकः। मन्त्रोऽभ्यस्तो महाप्राज्ञ तत्प्रभावानुगो भवान् ॥ श्रूयतां कालदण्डोऽयं कामादीनां च सत्तम । पापानां चैव रोगाणां विविधस्य भयस्य च ॥ नमो नारायणायेति प्रणवेन समन्वितः। हृदि तिष्ठतु ते नित्यं वाचि नित्यं भवत्विति ॥" इति जन्मान्तरेष्वपि चिरकालाभ्यस्तद्वादशाक्षरफलत्वेन श्रीमदष्टाक्षरमन्त्रतदर्थाधिगमवचनात् अस्याधिकतमत्वं सुव्यक्तम् । 8

अपि च "भूत्वोर्ध्वबाहुरद्यात्रसत्यपूर्वं ब्रवीमि वः । हे पुत्रशिष्याः शृणुत न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः ॥",

---

அந்த மந்த்ரத்ரயத்துக்கு ப்ரத4ாநபூ4தநாமத்ரயங்களாகையாலே, ஸாத4ாரணப்ரணவநமஸ்ஸுக்களோடே கூடின மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக்கடவது. இந்த ப்ரத2மோபாத்தமான திருமந்த்ரத்துக்கு அர்த்த2பூர்த்தியால் வந்த அதிஶயம் ஏதென்னில் - வ்யாப்யஸ்வரூபத்தையும், வ்யாபகஸ்வரூபத்தையும், வ்யாபககு3ணங்களையும், வ்யாப்திப்ரகாரத்தையும், வ்யாப்திப2லத்தையும் ஶப்3த3மாகச் சொல்லுகையாலே, வ்யாப்யத்தினுடைய ஸித்3தி4க்காக 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்தை அத்4யாஹரித்தும், வ்யாபககு3ணஸித்3தி4க்காக ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தைக்கூட்டிக்கொண்டும் சொல்லும்படியான திருத்3வாத3ஶாக்ஷரத்திலும், வ்யாபகத்வமாத்ரத்தையே காட்டி அல்லாததொன்றையும் காட்டாத ஷட3க்ஷரத்திலுங்காட்டில் அர்த்த2பூர்த்திநிப3ந்த4நமான அதிஶயம் திருமந்த்ரத்துக்கு ஸுஸ்பஷ்டம். 7

இன்னமும், "புரா ஜந்மாந்தரே தாத த்3வாத3ஶாக்ஷரஸம்ஜ்ஞக:। மந்த்ரோப்4யஸ்தோ மஹாப்ராஜ்ஞ தத்ப்ரப4ாவாநுகே3ா ப4வாந் । ஶ்ரூயதாம் காலத3ண்டே3ாऽயம் காமாதீ3நாஞ்ச ஸத்தம । பாபாநாஞ்சைவ ரோக3ாணாம் விவித4ஸ்ய ப4யஸ்ய ச ॥ நமோ நாராயணாயேதி ப்ரணவேந ஸமந்வித:। ஹ்ருதி3 திஷ்ட2து தே நித்யம் வாசி நித்யம் ப4வத்விதி" என்று - முன்பு ஜந்மாந்தரத்திலே திருத்3வாத3ஶாக்ஷரமென்று பேரான திருமந்த்ரமானது அப்4யஸிக்கப்பட்டு, அதினுடைய ப்ரப4ாவத்தைப் பின் செல்லுகையாலே, காமக்ரோத4ாதி3களான ஆத்மரோக3ங்களுக்கும், ஸமஸ்தபாபங்களுக்கும் ஸாம்ஸாரிகஸகலப4யத்துக்கும் காலத3ண்ட3ம் போலே விநாஶகமான திருவஷ்டாக்ஷரரூபமான மூலமந்த்ரமானது கேட்கப்பட்டு, இதினுடைய அர்த்த2ாநுஸந்த4ாநரூபத்தாலே நெஞ்சிலேயும், ஶப்3தே3ாச்சாரணமுக2த்தாலே வாக்கிலேயும் நிற்பதாக என்று உபதே3ஶிக்கையாலே திருத்3வாத3ஶாக்ஷராப்4யாஸப2லமாகத் திருவஷ்டாக்ஷரத்தினுடைய லாப4த்தைச்சொல்லுகையாலே, இதினுடைய அதி4கதமத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். 8

அதுக்குமேலே, "பூ4த்வோர்த்4வபா3ஹுரத்3ய" என்று புத்ரஶிஷ்யர்களைக்குறித்துக் கையெடுத்து ஶபத2பூர்வமாகச் சொல்லுகிறேன், திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்காட்டில் பரமாயிருப்பதொரு மந்த்ரமில்லை என்றும்; "யதா2 ஸர்வேஷு தே3வேஷு நாஸ்தி

(*) "यथा सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः। तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्टाक्षरात्परः॥" (*), "व्यक्तं हि भगवानेषः साक्षान्नारायणः स्वयम् । अष्टाक्षरस्वरूपेण मुखेषु परिवर्तते ॥", "सर्ववेदान्त-सारार्थः संसारार्णवतारकः। गतिरष्टाक्षरो नृणामपुनर्भवकाङ्क्षिणाम्॥"(*), "ऋचो यजूंषि सामानि तथैवाथर्वणानि च । सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयम्॥", "भूयो वेदाष्षडङ्गानि छन्दांसि विविधास्स्वराः । सर्वमष्टाक्षरान्तस्स्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयम् ॥", "ऐहलौकिकमैश्वर्यं स्वर्गाद्यं पारलौकिकम् । कैवल्यं भगवन्तं च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति ॥", "किं तत्र बहुभिर्मन्त्रैः किं तत्र बहुभिर्व्रतैः ॥ नमो नारायणायेति मन्त्रस्सर्वार्थसाधकः॥", "नमो नारायणायेति यो विद्याद्ब्रह्म

நாராயணாத் பர:" - யாதொருபடி ஸர்வதே$_3$வர்களிலும் வைத்துக்கொண்டு நாராய-
ணனிற்காட்டில் பரனில்லை, "தத$_2$ா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்
பர:" - அப்படியே மந்த்ராந்தரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்-
காட்டில் பரமில்லை என்றும்; "வ்யக்தம் ஹி ப$_4$க$_3$வாநேஷ ஸாக்ஷாந்நாராயண:
ஸ்வயம் । அஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபேண முகே$_2$ஷு பரிவர்த்ததே" என்று - ஸமஸ்தகல்-
யாணகு$_3$ணாத்மகனான ஸாக்ஷாந்நாராயணன்தானே வ்யக்தமாம்படி அஷ்டாக்ஷரமா-
கிற வடிவோடே எல்லார்முக$_2$ங்களிலும் வர்த்தியாநின்றான் என்றும்; "ஸர்வவேத$_3$ாந்த-
ஸாரார்த்த$_2$ஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: । க$_3$திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாமபுநர்ப$_4$வகாங்க்ஷி-
ணாம்" என்று - ஸர்வவேத$_3$ாந்தங்களிலும் ஸாரமான அர்த்த$_2$மாய், ஸம்ஸாரமாகிய
கடலைகடத்துவதுமான திருவஷ்டாக்ஷரம் மோக்ஷகாங்க்ஷிகளான புருஷர்களுக்குப்
புகலிடம் என்றும்; "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை$_2$வாத$_2$ர்வணாநி ச । ஸர்வ-
மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த$_2$ம் யச்சாந்யத$_3$பி வாங்மயம்" என்று - ருக்குக்களும், யஜுஸ்ஸுக்-
களும், ஸாமங்களும், அப்படியே அத$_2$ர்வணங்களும், மற்றுமுண்டான ஶப்$_3$த$_3$-
விகாரங்களுமெல்லாம் இவ்வஷ்டாக்ஷரத்துக்குள்ளே என்றும் ; "த்ரயோ வேத$_3$ாஷ்-
ஷட$_3$ங்க$_3$ாநி ச$_2$ந்த$_3$ாம்ஸி விவித$_4$ா: ஸ்வரா: । ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த$_2$ம் யச்சாந்ய-
த$_3$பி வாங்மயம்" என்று - ருக்$_3$யஜுஸ்ஸாமரூபமான மூன்று வேத$_3$ங்களும் ஶிக்ஷா-
வ்யாகரண-நிருக்த-ச$_2$ந்தே$_3$ாவிசிதி-கல்பஸூத்ர-ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரமென்று
சொல்லப்படுகிற அங்க$_3$ங்களாறும், அநுஷ்டுப்-த்ரிஷ்டுப்-ஜக$_3$தீ-க$_3$ாயத்ரீ என்று
சொல்லப்படுகிற ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸுக்களும், உத$_3$ாத்த-அநுத$_3$ாத்த-ஸ்வரித-ப்ரசயங்கள்
என்று சொல்லப்படுகிற நாநாவித$_4$ங்களான ஸ்வரங்களும், மற்றும் ந்யாயமீமாம்ஸா-
த$_4$ர்மஶாஸ்த்ர-இதிஹாஸபுராணங்களென்று சொல்லப்படுகிற ஶப்$_3$த$_3$விகாரங்களு-
மெல்லாம் அஷ்டாக்ஷரஸ்த$_2$ம் என்றும்; "ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்க$_3$ாத்$_3$யம்
பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் ப$_4$க$_3$வந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத$_4$யிஷ்யதி" என்று -
புத்ரபஶ்வந்நாதி$_3$ரூபமான இஹலோகைஶ்வர்யத்தையும், ஸ்வர்க்க$_3$ாநுப$_4$வம் முதலாக
ப்$_3$ரஹ்மபத$_3$மீறான பரலோகைஶ்வர்யத்தையும், ஆத்மாநுப$_4$வமாத்ரமான கைவல்-
யத்தையும், நிரதிஶயாநந்த$_3$ரூபமான ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வத்தையும் இம்மந்த்ரம் ஸாதி$_4$த்-
துக் கொடுக்கும் என்றும்; "கிந்தத்ர ப$_3$ஹுபி$_4$ர்மந்த்ரை: கிந் தத்ர ப$_3$ஹுபி$_4$வ்ரதை:।
நமோ நாராயணாயேதி மந்தரஸ்ஸர்வார்த்த$_2$ஸாத$_4$க:" என்று - திருமந்த்ரமானது
ஸர்வார்த்த$_2$த்தையும் ஸாதி$_4$த்துக் கொடாநிற்கும், அது உண்டாயிராநிற்க அநேக-
மந்த்ரங்களாலே என்ன ப்ரயோஜநமுண்டென்றும்; "நமோ நாராயணாயேதி யோ
வித்$_3$யாத்$_3$ப்$_3$ரஹ்ம ஶாஶ்வதம் । அந்தகாலே ஜபந்நேதி தத்$_3$விஷ்ணோ:பரமம் பத$_3$ம்"
என்று - ஶாஶ்வதப்$_3$ரஹ்மரூபியான ஸர்வேஶ்வரனை அறிந்த புருஷன் அந்திம-

शाश्वतम्। अन्तकाले जपन्नेति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥", "यत्राष्टाक्षरसंसिद्धो महाभागो महीयते। न तत्र सञ्चरिष्यन्ति व्याधिदुर्भिक्षतस्कराः ॥", "आसीना वा शयाना वा तिष्ठन्तो यत्रकुत्र वा। नमो नारायणायेति मन्त्रैकशरणा वयम् ॥", "चतुरन्तां भुवं भोक्तुं प्राप्तुं वाऽमरराजताम् ।(*) अष्टाक्षरो ह्युपायः स्यात् त्रिवर्गस्य तु किं पुनः ॥", "बहवो हि महात्मानो मुनयस्सनकादयः । अष्टाक्षरं समाश्रित्य ते जग्मुः वैष्णवं पदम् ॥", "आयुष्यं धनपुत्रांश्च बहुविद्यां महद्यशः । धर्मार्थकाममोक्षांश्च लभते जपकृन्नरः॥", "मन्त्राणां परमो मन्त्रो दैवतानां च दैवतम् । गुह्यानां परमं गुह्यमोङ्काराद्यक्षरात्मकम् ॥", "ऋचो यजूंषि सामानि योऽधीतेऽसकृदञ्जसा । सकृदष्टाक्षरं जप्त्वा फलं तस्य समश्नुते ॥", "गुरुरप्यखिलः पाप्मा जन्मान्तरकृतोऽपि वा । अष्टाक्षरजपेनैव

காலத்திலே திருமந்த்ரத்தை ஜபித்தவளவிலே பரமபத$_3$த்தை ப்ராபிக்கும் என்றும்; "யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்$_3$தே$_4$ா மஹாப$_4$ாகே$_3$ா மஹீயதே । ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி$_4$து$_3$ர்பி$_4$க்ஷதஸ்கரா:" என்று – யாதொரு தே$_3$ஶத்தில் திருமந்த்ரத்திலே அர்த்த$_2$-ஜ்ஞாநரூபமான ஸம்யக்ஸித்$_3$தி$_4$யையுடைய பெரிய ப$_4$ாக்$_3$யாதி$_4$கன் தன்னுடைய ஜ்ஞாநமாஹாத்ம்யம் தோன்றும்படி ஸத்க்ருதனாயிருக்கிறான், அத்தே$_3$ஶத்தில் த்ருதீய-பத$_3$ஸித்$_3$த$_4$மான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபே$_4$ாக்$_3$யத்வவிரோதி$_4$யான விஷயாந்தரருசியாகிற வ்யாதி$_4$யும், மத்$_4$யமபத$_3$ார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கரக்ஷ்யத்வவிரோதி$_4$யான அர்த்த$_2$-த்ருஷ்ணாரூபது$_3$ர்பி$_4$க்ஷமும், ப்ரத$_2$மபத$_3$ார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வவிரோதி$_4$-யான ஆத்மாபஹாரமாகிற தஸ்கரமும் நடையாடக்கடவதல்ல என்றும்; "ஆஸீநா வா ஶயாநா வா திஷ்ட$_2$ந்தோ யத்ர குத்ர வா । நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரைக-ஶரணா வயம்" என்று – இருக்கிலுமாம், கிடக்கிலுமாம், ஏதேனுமோரிடத்திலே நிற்கிலுமாம், ப்ராங்முக$_2$த்வாதி$_3$நியமரஹிதமாகத்திருமந்த்ரமே நமக்குத் தஞ்சம் என்றும்; "சதுரந்தாம் பு$_4$வம் போ$_4$க்தும் ப்ராப்தும் வா அமரராஜதாம் । அஷ்டாக்ஷரோ ஹ்யுபாய: ஸ்யாத் த்ரிவர்க்க$_3$ஸ்ய து கிம்புந:" என்று – சதுஸ்ஸாக$_3$ரபர்யந்தையான பூ$_4$மியை பு$_4$ஜிக்கைக்கும், தே$_3$வர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்$_3$ராதி$_3$பத$_3$த்தைப் பெறுகைக்கும் இம்மந்த்ரம் உபாயமாம், த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமரூபமான த்ரிவர்க்க$_3$த்துக்கு ஸாத$_4$நமாகை ஒரு பொருளோ என்றும்; "ப$_3$ஹவோ ஹி மஹாத்மாநோ முநயஸ்-ஸநகாத$_3$ய:। அஷ்டாக்ஷரம் ஸமாஶ்ரித்ய தஜ்ஜக்$_3$முர்வைஷ்ணவம் பத$_3$ம்" என்று – மஹாத்மாக்களான ஸநகாதி$_3$கள் பலரும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தைப்பற்றிப் பரமபத$_3$த்தை அடைந்தார்கள் என்றும்; "ஆயுஷ்யம் த$_4$நபுத்ராம்ஶ்ச ப$_3$ஹு வித்$_3$யாம் மஹத்$_3$யஶ:। த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமமோக்ஷாம்ஶ்ச லப$_4$தே ஜபக்ருந்நர:" என்று – இம்மந்த்ரத்தை ஜபிக்கும் புருஷன் ஆயுஸ்ஸையும், த$_4$நத்தையும், புத்ரர்களையும், ப$_3$ஹுளமாகப் பெற்றும் வித்$_3$யையையும், பெரிய யஶஸ்ஸையும் பெற்றும், த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமமோக்ஷங்களையும் பெறும் என்றும்; "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ர: தை$_3$வதாநாஞ்ச தை$_3$வதம் । கு$_3$ஹ்யா-நாம் பரமம் கு$_3$ஹ்யம் ஓங்காராத்$_3$யக்ஷராத்மகம்" என்று – மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் பரமமான மந்த்ரமாய், தை$_3$வங்களுக்கெல்லாம் பரமமான தை$_3$வதமாய், மறைக்க வேண்டும் ரஹஸ்யங்களுக்கெல்லாம் உத்தமமான கு$_3$ஹ்யமாய், பாவநங்களுக்-கெல்லாம் பரமபாவநமாயிருப்பது ஸநாதநமான மூலமந்த்ரம் என்றும்; "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி யோதீ$_4$தேऽஸக்ருத$_3$ஞ்ஜஸா । ஸக்ருத$_3$ஷ்டாக்ஷரம் ஜப்த்வா ப$_2$லம் தஸ்ய ஸமஶ்நுதே" என்று – ருக்$_3$யஜுஸ்ஸாமங்களை நேரே பலகாலும் பாராயணம் பண்ணுகிறான் யாவனொருவன், அவனுடைய ப$_2$லத்தை ஒருகால் திருமந்த்ரத்தை

क्षीयते नात्र संशयः ।।", "प्राणेषु क्षीयमाणेषु बुद्ध्या निर्गतमोहया । जपन्नष्टाक्षरं याति तद्विष्णोः परमं पदम् ।।", "अपुरश्चरणस्यापि नित्यं जप्तुर्महात्मनः ।समस्तकामसंसिद्धिर्भक्तस्य भवति ध्रुवम् ।।", "भगवत्प्राप्तिनिष्ठानां न पुरश्चरणं भवेत् । नानुकूल्यं न नक्षत्रपरीक्षा च विशेषतः ।।", "नास्ति नक्षत्रसंबन्धो न निमित्तपरीक्षणम् । श्रद्धैव कारणं पुंसामष्टाक्षरपरिग्रहे।।" इत्यादिभिः प्रमाणशतैः सर्वप्रकारोत्कर्षः प्रसाध्यते । एवं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिपरिग्रहाधीनमस्य माहात्म्यं प्रपञ्चितम् । 9

अस्य मन्त्रस्यावतारप्रकारादप्यधिकतमत्वमभिव्यक्तम् । तथाहि - श्रीबदरिकाश्रमे परमर्षिसङ्घमध्ये धर्मदेवतासूनुत्वमापन्नः सर्वान्तर्यामी प्रतिपाद्यदेवतात्त्वेनावस्थितः परमात्मा नारायणः स्वयमेव ऋषिर्भूत्वा लोके शिष्याचार्यक्रमं व्युत्पादयितुकामः स्वांशभूताय नराय शिष्याय श्रीमदष्टाक्षरं

உச்சரித்துப்பெறலாம் என்றும்; "கு$_3$ருரப்யகி$_2$ல: பாப்மா ஜந்மாந்தரக்ருதோऽபி வா। அஷ்டாக்ஷரஜபேநைவ க்ஷீயதே நாத்ர ஸம்ஶய:" என்று - எல்லாப்பாபமும் க$_4$நத்திருக்குமேயாகிலும், ஜந்மாந்தரே பண்ணப்பட்டதேயாகிலும், திருவஷ்டாக்ஷரத்தினுடைய உச்சாரணமாத்ரத்திலே நஶியாநிற்கும், இதிலொரு ஸந்தே$_3$ஹமில்லை என்றும்; "ப்ராணேஷு க்ஷீயமாணேஷு பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா நிர்க$_3$தமோஹயா । ஜபந்நஷ்டாக்ஷரம் யாதி தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்" என்று - ப்ராணன்கள் க்ஷயிக்கிறவளவிலே தெளிந்த நெஞ்சோடே திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ஜபிக்கிறவன், அந்த உச்சாரணகாலந்தன்னிலே பரமபத$_3$த்தைப்பெருநிற்கும் என்றும்; "அபுரஶ்சரணஸ்யாபி நித்யம் ஜப்துர்மஹாத்மந:। ஸமஸ்தகாமஸம்ஸித்$_3$தி$_4$ர்ப$_4$க்தஸ்ய ப$_4$வதி த்$_4$ருவம்" என்று - தீ$_3$க்ஷாதி$_3$புரஶ்சரணங்கள் பண்ணிற்றிலனேயாகிலும், ப$_4$க்தனாய், நித்யம் இதை ஜபம் பண்ணும் மஹாத்மாவுக்கு அறுதியாக எல்லா அபீ$_4$ஷ்டங்களும் ஸித்$_3$தி$_4$க்கும் என்றும்; "ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திநிஷ்ட$_2$ாநாம் ந புரஶ்சரணம் ப$_4$வேத்" என்று - ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தியிலே நிற்கிறவர்களுக்கு புரஶ்சரணமும் வேண்டுவதில்லை என்றும், "நாநுகூல்யம் ந நக்ஷத்ரபரீக்ஷா ச விஶேஷத:" என்று - மந்த்ரத்துக்கு (ஆநுகூல்யமும், நாள் - என்று இங்கிருக்கவேணும்) பொருத்தம பார்க்கவும் விஶேஷித்து வேண்டுவதில்லை என்றும்; "நாஸ்தி நக்ஷத்ரஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ா ந நிமித்தபரீக்ஷணம் । ஶ்ரத்$_3$தை$_4$வ காரணம் பும்ஸாமஷ்டாக்ஷரபரிக்$_3$ரஹே" என்று - திருவஷ்டாக்ஷரத்தை பரிக்$_3$ரஹிக்குமிடத்தில் நாள் பொருத்தமும், நிமித்தம்பார்க்கையும் ஹேதுவல்ல, ஶ்ரத்$_3$தை$_4$ ஒன்றுமே காரணமாக வேண்டுவது என்றும்; இப்படி இதுமுதலான ப்ரமாணஶதங்களாலே இம்மந்த்ரத்துக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உத்கர்ஷம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படாநின்றது. இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்கள் துடக்கமான ப்ரமாணபரிக்$_3$ரஹமடியாயுள்ள இதினுடைய மாஹாத்ம்யமானது பரக்கச் சொல்லப்பட்டது. 9

மேலும் இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதாரப்ரகாரத்தாலும் அதி$_4$கதமத்வமானது மிகவும் வ்யக்தமாயிருக்கும். அதாவது ஸ்ரீப$_3$த$_3$ரிகாஶ்ரமத்திலே பரமர்ஷிஸங்க$_4$மத்$_4$யத்திலே த$_4$ர்மதே$_3$வதைக்கு மகனாய் வந்தவதரித்த நாராயணனானவன் ஸர்வாந்தர்யாமியாய், பரமாத்மாவான தானே இதுக்கு ருஷியும், தே$_3$வதையுமாய்க் கொண்டு, லோகத்திலே

मन्त्रमुपदिष्टवानिति । (*) 10

अतः सर्वमन्त्रान्तरोत्कृष्टतमोऽयमेव मन्त्रः सर्वाधिकारिणामात्मोज्जीवनार्थमनुसन्धेय इति विज्ञायते।

अस्याष्टाक्षरत्वं पदत्रयात्मकत्वं पदक्रमनीतिश्च श्रुतिस्मृतिभ्यामभिधीयते । तत्र तावत् श्रुतिः - "ओमित्येकाक्षरम्। नम इति द्वे अक्षरे । नारायणायेति पञ्चाक्षराणि । इत्यष्टाक्षरं छन्दसा गायत्री चेति ।", "ओमित्यग्रे व्याहरेत्। नम इति पश्चात्। नारायणायेत्युपरिष्टात् ।" (चतुर्वेदसारनारायणोप.) इति च । 12

स्मृतिरपि - "प्रणवाद्यं नमोमध्यं नारायणपदान्तिमम् । मन्त्रमष्टाक्षरं विद्यात् सर्वसिद्धिकरं नृणाम्" इति । अतो नारायणपदस्य नारपदभेदेन षडक्षरत्वमापाद्य अस्य मन्त्रस्य प्रणव-व्यतिरेकेणाष्टाक्षरत्वं वदतामनादरणीयत्वं सुव्यक्तम् । प्रणवस्यैकाक्षरत्वेन मन्त्रशरीरानुप्रवेशात् "नारायणायेति पञ्चाक्षराणि" इति श्रवणाच्च । "एवं विदित्वा तं देवमोङ्कारं व्याहरन् मुहुः ।

ஶிஷ்யாசார்யக்ரமத்தை வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கைக்காகத் தனக்கு அம்ஶபூ$_4$தனான நரனை ஶிஷ்யனாக அவதரிப்பித்துத்தானே ஆசார்யனுமாய் இம்மந்த்ரத்தை உபதே$_3$-ஶித்தருளினான் . 10

இப்படி ப$_3$ஹுமுக$_2$மான வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தான திருமந்த்ரமே ஸர்வாதி$_4$கா-ரிகளுக்கும் ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மாக அநுஸந்தே$_4$யமென்று அறியப்படாநின்றது.

இம்மந்த்ரத்தினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வமும், பத$_3$த்ரயாத்மகத்வமும், பத$_3$க்ரமநியதியும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே சொல்லப்படாநின்றது. அவ்விடத்தில் ஶ்ருதி "ஓமித்யேகாக்ஷ-ரம் நம இதி த்$_3$வே அக்ஷரே நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி இத்யஷ்டாக்ஷரம் ச$_2$ந்-த$_3$ஸா க$_3$ாயத்ரீசேதி" என்று "ஓம்" என்று ஓரக்ஷரமாய், "நம:" என்று இரண்டக்ஷரமாய், "நாராயணாய என்று அஞ்சக்ஷரமாய், இப்படி எட்டக்ஷரமாய்க்கொண்டு ச$_2$ந்த$_3$ஸ்ஸால் க$_3$ாயத்ரியாயிருக்குமென்றும், "ஓமித்யக்$_3$ரே வ்யாஹரேத் । நம இதி பஶ்சாத் । நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத்" என்று - "ஓம்" என்று முற்படச்சொல்லுவான், "நம:", என்று அநந்தரம் சொல்லுவான், "நாராயணாய" என்று மேலே சொல்லுவான் என்று சொல்லிற்று. 11

ஸ்ம்ருதியும் - "ப்ரணவாத்$_3$யம் நமோமத்$_4$யம் நாராயணபத$_3$ாந்திமம் । மந்த்ரமஷ்டா-க்ஷரம் வித்$_3$யாத் ஸர்வஸித்$_3$தி$_4$கரம நருணாம்" என்று ப்ரணவத்தை முதற்பத$_3$மாகவும், நமஸ்ஸை மத்$_4$யமபத$_3$மாகவும், நாராயணபத$_3$த்தை சரமபத$_3$மாகவும், இப்படி அஷ்டாக்ஷரமான இம்மந்த்ரத்தை சேதநர்க்கு ஸர்வஸித்$_3$தி$_4$கரமாக அறிவானென்று சொல்லிற்று. ஆகையாலே, இம்மந்த்ரத்தில் நாராயணபத$_3$த்தில் நாரபத$_3$த்தைப் பிரித்து ஆறக்ஷரமாக்கி - அத்தோடே நமஸ்ஸைக் கூட்டி, இது ப்ரணவத்தையொழிய எட்டக்ஷரமென்று சொல்லுகிறவர்கள் ஆத$_3$ரணீயரல்லர். ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாக மந்த்ரஶரீரத்திலே கூட்டுகையாலும். "நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி" என்று

नमो नारायणायेति ध्यायस्वानन्यमानसः॥" इति ब्रह्मणा नारदायोपदिष्टत्वाच्च । अथवा अस्य प्रणववर्जनं स्त्रीशूद्राधिकारार्थमित्यवगन्तव्यम् । (पूर्वोत्तरपर्यालोचनायामिदं जपादिविषयमिति ज्ञायते*)"न स्वरः प्रणवोऽङ्गानि नाप्यन्यविधयस्तथा । स्त्रीणां च शूद्रजातीनां मन्त्रमात्रोक्तिरिष्यते॥" इति वचनात् । तथा भगवच्छास्त्रे च - "वैदिकं तान्त्रिकं चैव तथा वैदिकतान्त्रिकम् । त्रिविधं कर्म सम्प्रोक्तं पञ्चरात्रार्णवामृते ॥ वैदिकं ब्राह्मणानां तु राज्ञां वैदिकतान्त्रिकम् । तान्त्रिकं वैश्यशूद्राणां सर्वेषां तान्त्रिकं तु वा ॥ अष्टाक्षरश्च यो मन्त्रो द्वादशाक्षर एव च । षडक्षरश्च यो मन्त्रो विष्णोरमिततेजसः । एते मन्त्राः प्रधानास्तु वैदिकाः प्रणवैर्युताः । प्रणवेन विहीनास्तु तान्त्रिका एव कीर्तिताः ॥"इत्यत्र तान्त्रिकत्वेन स्त्रीशूद्राधिकारत्वमुच्यते । "नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत्"(वराहपुराणे कैशिक.) इति कैशिकद्वादशीमाहात्म्यवचनाच्च अस्य प्रणववर्जितस्य मन्त्रस्य

நாராயணபத$_3$த்தை அஞ்சக்ஷரமாகச் சொல்லுகையாலும், அதுக்கு மேலே "ஏவம் விதி$_3$த்வா தம் தே$_3$வமோங்காரம் வ்யாஹரந் முஹு: । நமோ நாராயணாயேதி த்$_4$யாயஸ்வாநந்யமாநஸ:" என்று - இப்படி அந்த ஸர்வேஶ்வரனை அறிந்து பல-காலும் ஓங்காரத்தை உச்சரியாநின்றுகொண்டு, நமோ நாராயணாய என்று வேறொன்றில் நெஞ்சு போகாதபடி த்$_4$யாநம் பண்ணென்று ப்$_3$ரஹ்மா நாரத$_3$னுக்கு உபதே$_3$ஶிப்பதும் செய்தானிறே.

இப்படியிருக்க, நாரதீ$_3$யகல்பத்திலே ப்ரணவத்தையொழிய மந்த்ரத்தைச் சொல்லிற்று என்றவிது ஸ்த்ரீஶூத்$_3$ராதி$_3$களுடைய அதி$_4$காரத்துக்காக வருமித்தனை, எங்ஙனே என்னில், "ந ஸ்வர: ப்ரணவோऽங்க$_3$ாநி நாப்யந்யவித$_4$யஸ்தத$_2$ா । ஸ்த்ரீணாஞ்ச ஶூத்$_3$ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்று - ஸ்வரமும், ப்ரணவமும் அங்க$_3$ங்-களும், மற்றுமுண்டான புரஶ்சரணாதி$_3$களும் வேண்டா, ஸ்த்ரீகளுக்கும், ஶூத்$_3$ர-ஜாதிகளுக்கும் மந்த்ரமாத்ரமே சொல்லப்படுவதென்று சொல்லிற்றிறே. அப்படியே பஞ்சராத்ரத்திலே "வைதி$_3$கம் தாந்த்ரிகஞ்சைவ தத$_2$ா வைதி$_3$கதாந்த்ரிகம் । த்ரிவித$_4$ம் கர்ம ஸம்ப்ரோக்தம் பஞ்சராத்ரார்ணவாம்ருதே" என்று - மந்த்ரபரிக்$_3$ரஹாதி$_3$க்ரமத்தை வைதி$_3$கமென்றும், தாந்த்ரிகமென்றும், வைதி$_3$கதாந்த்ரிகமென்றும் மூன்று வகை-யாகச் சொல்லி, "வைதி$_3$கம் ப்$_3$ராஹ்மணாநாந்து ராஜ்ஞாம் வைதி$_3$கதாந்த்ரிகம் । தாந்த்ரிகம் வைஶ்யஶூத்$_3$ராணாம் ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகந்து வா" என்று - வைதி$_3$கம் ப்$_3$ராஹ்மணர்களுக்கு யோக்$_3$யம், ராஜாக்களுக்கு வைதி$_3$கதாந்த்ரிகம், வைஶ்யஶூத்$_3$ரர்-களுக்கு கேவலதாந்த்ரிகம், அங்ஙனன்றியே தாந்த்ரிகம் எல்லார்க்குமாமென்று அவற்றில் அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தைச் சொல்லி, "அஷ்டாக்ஷரஶ்ச யோ மந்த்ரோ த்$_3$வாத$_3$ஶா-க்ஷர ஏவ ச । ஷட$_3$க்ஷரஶ்ச யோ மந்த்ரோ விஷ்ணோரமிததேஜஸ: । ஏதே மந்த்ரா: ப்ரத$_4$ாநாஸ்து வைதி$_3$கா: ப்ரணவைர்யுதா: । ப்ரணவேந விஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா:" என்று - திருவஷ்டாக்ஷரம் திருத்$_3$வாத$_3$ஶாக்ஷரம் ஸ்ரீஷட$_3$க்ஷரமென்-கிற வ்யாபகமந்த்ரங்கள் ப்ரணவத்தோடே கூடினபோது வைதி$_3$கங்கள், அதொழிந்த போது தாந்த்ரிகங்களென்றும் சொல்லிற்று; இவ்விடத்தில் தாந்த்ரிகமென்றதற்குத் தாத்பர்யம் - ஸ்த்ரீஶூத்$_3$ரர்களுக்கு யோக்$_3$யமென்றபடி. இன்னமும், கைஶிகத்$_3$வாதஶீ மாஹாத்ம்யத்தில், "நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஶ்வபாக: புநராக$_3$மத்" என்று - ப்ரணவாதி$_3$யொழிய மந்த்ரமாத்ரத்தை உச்சரித்து (ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி) ஶ்வபாகன் மீண்டானென்கையாலே, ப்ரணவாதி$_3$களையொழிந்த

सर्वाधिकारत्वमवगम्यते । प्रणववर्जितस्यापि प्रणवादिसहिततुल्यफलत्वमुक्तम् - "नमो नारायणायेति मन्त्रस्सर्वार्थसाधकः" इति । 13

तथाऽस्य ऋष्यादिकमपि - "अष्टाक्षरस्य मन्त्रस्य ऋषिर्नारायणः स्वयम् । छन्दस्तु देवी गायत्री परमात्मा च देवता ॥" इत्यादिभिरुक्तम् । 14

अनेन मन्त्रेणाऽऽत्मनः सर्वात्मना भगवदेकशेषत्वरूपस्वरूपं प्राधान्येन प्रतिपाद्यते । "प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः ॥ प्राप्त्युपायं फलं प्राप्तेः तथा प्राप्तिविरोधि च । वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः ॥ मुनयश्च महात्मानः वेदवेदान्तपारगाः।" (वृ.हा.स्मृ.) इति सकलशास्त्रतात्पर्यभूतमर्थपञ्चकमस्मिन्सर्ववेदशास्त्रसङ्ग्रहभूते मन्त्रेऽपि प्रतिपाद्यत इति वचनं सर्वशास्त्राधिकृतस्य प्राप्तुरात्मनः स्वरूपानुबन्धित्वनिबन्धनम् । 15

तत्र - प्रथमपदस्य मन्त्रबीजभूतस्य एकाक्षरस्य प्रणवस्य अक्षरत्रयात्मकत्वं श्रुतिस्मृतिभ्यां व्यज्यते।

மந்த்ரமாத்ரம் ஸர்வாதி4காரமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ப்ரணவாதி3கள் தவிர்ந்தாலும் ப்ரணவாதி3களோடு கூடின வேஷத்தில் ப2லத்தைத் தருமென்னுமது, "நமோ நாராயணயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த2ஸாத4க:" என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே மந்த்ரத்துக்கு ஸ்வாப4ாவிகவேஷம் ப்ரணவாதி3களோடு கூடியிருக்கையாய்த்து, தவிருகிற இடம் ஸர்வாதி4காரமென்றதாய்த்து. 13

இம்மந்த்ரத்துக்கு, "அஷ்டாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய ருஷிர்நாராயண: ஸ்வயம் । ச2ந்தஸ்து தே3வீக3ாயத்ரீ பரமாத்மா ச தே3வதா" என்று நாராயணன்தானே ருஷியாகவும் தே3வீ க3ாயத்ரீ ச2ந்த3ஸ்ஸாகவும் பரமாத்மா தே3வதையாகவும் சொல்லப்பட்டது. 14

இப்படிப்பட்ட மந்த்ரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய ஸர்வப்ரகாரப4க3வதே3கஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ப்ரத4ாநமாக ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறது. "ப்ராப்யஸ்ய ப்3ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யக3ாத்மந: । ப்ராப்த்யுபாயம் ப2லம் ப்ராப்தேஸ்தத2ா ப்ராப்திவிரோதி4 ச ॥ வத3ந்தி ஸகலா வேத3ா : ஸேதிஹாஸபுராணகா: । முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேத3வேதா3ந்தபாரக3ா:" என்று – ப்ராப்யமான ப்3ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ப்ரத்யக3ாத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்த்யுபாயத்தையும், ப்ராப்திப2லத்தையும், ப்ராப்திவிரோதி4யையும், இதிஹாஸபுராணங்களோடே கூடின ஸகலவேத3ங்களும், வேத3வேத3ாந்தபாரக3ராய், மஹாத்மாக்களான முநிகளும் சொல்லாநின்றார்கள் என்று ஸகலஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் தாத்பர்யமாக அர்த்த2பஞ்சகங்களைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வஶாஸ்த்ரஸங்க்3ரஹரூபமான இம்மந்த்ரத்திலும் அதுவே ப்ரதிபாத்3யமானாலும், ஸர்வஶாஸ்த்ரத்திலும் அதி4க்ருதனான சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு அநுப3ந்தி4களாகையாலே ஆத்மஸ்வரூபமே ப்ரத4ாநதயா ப்ரதிபாத்3யம் என்றதாய்த்து. 15

இம்மந்த்ரத்தில் ப்ரத2மபத3மாய் மந்த்ரத்துக்கு பீ3ஜமாய் ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவத்தினுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகத்வமானது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே வ்யக்தமாகாநின்றது.

तत्र श्रुतिः - "भूरिति ऋग्वेदादजायत । भुवरिति यजुर्वेदात् । सुवरिति सामवेदात् । तानि शुक्राण्यभ्यतपत् । तेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त । अकार उकार मकार इति । तानेकधा समभरत् तदेतदोमिति ।" (*) 16

स्मृतिरपि - "अकारञ्चाप्युकारञ्च मकारञ्च प्रजापतिः । वेदत्रयान्निरबृहद्भूर्भुवस्स्वरितीति च ॥" (*) (मनु.2-76) एवमसंहिताकारेणाक्षरत्रयात्मकत्वं संहिताकारेण एकाक्षरत्वमोङ्कारस्योपपन्नम् । "ओमित्येकाक्षरम्" (नारायणोपनिषत्)इति वचनात् । 17

तत्र प्रथमाक्षरभूतोऽयमकारः - सर्वशेषिणं सर्वेश्वरमभिवदति । अत्र निरूपणीयस्याऽऽत्मनः शेषत्वरूपस्वरूपस्य निरूपकभूतशेष्यधीनत्वात् प्रथमं शेषिस्वरूपमुच्यते । "अ इति ब्रह्म" इत्यकारस्य ब्रह्मवाचित्वं श्रुतिसिद्धम् । अकारवाच्यस्य ब्रह्मणः लक्षणतया जन्मादिसूत्रप्रतिपादितजन्मादि-

---

அதில் ஶ்ருதி - "பூ$_4$ரிதி ருக்$_3$வேத$_3$ாத$_3$ஜாயத । பு$_4$வரிதி யஜுர்வேத$_3$ாத் । ஸுவரிதி ஸாமவேத$_3$ாத் । தாநி ஶுக்ராண்யப்$_4$யதபத் । தேப்$_4$யோऽபி$_4$தப்தேப்$_4$யஸ்த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த । அகார உகார மகார இதி । தாநேகத$_4$ா ஸமப$_4$ரத் ததே$_3$ததே$_3$ாமிதி" என்று - "பூ$_4$:" என்று ருக்$_3$வேத$_3$த்தில் நின்றும், "பு$_4$வ:" என்று யஜுர்வேத$_3$த்தில்நின்றும், "ஸுவ:" என்று ஸாமவேத$_3$த்தில்நின்றும் தோன்றும்படி பண்ணி, பரிஶுத்$_3$த$_4$மான அந்த வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் பொன்னோடவைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே அபி$_4$தபித்து, அவற்றில்நின்றும் அகார, உகார, மகாரங்களாகிற மூன்றக்ஷரங்களும் தோன்றும்படி பண்ணி, அவை மூன்றையும் ஓரக்ஷரமாகக்கூட்டினான் ப்ரஜாபதியான ஸர்வேஶ்வரன் , அது "ஓம்" என்கிற இது என்று சொல்லிற்று. 16

இந்த ஶ்ருதியை உபப்$_3$ரும்ஹணம் பண்ணுகிற ஸ்ம்ருதியும் "அகாரஞ்சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: । வேத$_3$த்ரயாந் நிரப்$_3$ருஹத் பூ$_4$ர்பு$_4$வஸ்ஸ்வரிதீதி ச" என்று - அகாரத்தையும், உகாரத்தையும், மகாரத்தையும் ப்ரஜாபதியானவன் "பூ$_4$ர்பு$_4$வஸ்ஸ்வ:" என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளைத் தனித்தனி இடையீடாகக்கொண்டு வேத$_3$த்ரயத்தில் நின்றும் ஸங்க்$_3$ரஹித்தான் என்று சொல்லிற்று. இப்படியாகையாலே, ஸந்தி$_4$கார்யம் பண்ணாத வேஷத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், பண்ணின வேஷத்தாலே ஓரக்ஷரமாகை ப்ரணவத்துக்கு யுக்தமென்றதாய்த்து. "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ஸம்ஹிதாகாரவேஷம் ஏகாக்ஷரமென்று சொல்லுகையாலே. 17

அக்ஷரத்ரயாத்மகமான அந்த ப்ரணவத்தில் ப்ரத$_2$மாக்ஷரமான அகாரமானது. ஸர்வஶேஷியான ,ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் நிரூபிக்க வேண்டிய ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமான ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமான ஶேஷிஸ்வரூபம் முன்னாக நிரூபிக்கவேண்டுகையாலே ப்ரத$_2$மம் ஶேஷியினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது "அ இதி ப்$_3$ரஹ்ம" என்று ப்$_3$ரஹ்மவாசகத்வம் அகாரத்துக்கு ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$ம். அகாரவாச்யமான ப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு, ப்$_3$ரஹ்ம-லக்ஷணமாக ஜந்மாதி$_3$ஸூத்ரத்திலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட ஜக$_3$ஜ்ஜந்மாதி$_3$காரணத்வம் இவ்விடத்திலே சொல்லப்படுகிறது. எங்ஙனே என்னில், "ஸர்வேஷாந்து ஸ

कारणत्वमत्रोच्यते । तथाहि - "सर्वेषाञ्च स नामानि कर्माणि च पृथक् पृथक् । वेदशब्देभ्य एवाऽऽदौ पृथक् संस्थाश्च निर्ममे ॥"(मनु. 1-21) "नाम रूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनम् । वेदशब्देभ्य एवाऽऽदौ देवादीनां चकार सः ॥"(वि.पु. 1 5 62) इति वैदिकानां लौकिकानां च सर्वेषां शब्दानां वेदमूलत्वमवगम्यते । "आद्यं तु त्र्यक्षरं ब्रह्म त्रयी यस्मिन् प्रतिष्ठिता । स गुह्योऽन्यस्त्रिवृद्वेदो यस्तं वेद स वेदवित् ॥","प्रणवाद्यास्तथा वेदाः प्रणवे पर्यवस्थिताः । वाङ्मयं प्रणवं सर्वं तस्मात्प्रणवमभ्यसेत् ॥" (*), "ओङ्कारप्रभवा वेदाः ओङ्कारप्रभवाः स्वराः । ओङ्कारप्रभवं सर्वं(*)जगत् स्थावरजङ्गमम् ॥" (*)इति वेदानां प्रणवनिष्ठत्वमुच्यते । "ब्रह्मणः प्रणवं कुर्यादादावन्ते च सर्वदा । स्रवत्यनोङ्कृतं पूर्वं परस्ताच्च विशीर्यते ॥" इति वेदाद्यन्तप्रयुक्तस्य प्रणवस्य..."यद्वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः । तस्य प्रकृतिलीनस्य यः परस्स महेश्वरः ॥"(तै.ना.10-24*) इति प्रकृतिलयः श्रूयते । अनेन अकारस्य प्रणवकारणत्वं प्रतीयते।

நாமாநி கர்மாணி ச ப்ருத2க் ப்ருத2க் । வேத3ஶப்3தே3ப்4ய ஏவாதெ3ள ப்ருத2க் ஸம்ஸ்த2ாஶ்ச நிர்மமே", "நாம ரூபஞ்ச பூ4தாநம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் । வேத3ஶப்3தே3ப்4ய ஏவாऽதெ3ள தே3வாதீ3நாம் சகார ஸ:" என்று ஸ்ம்ருதிபுராணங்களிலே தே3வாதி3களான ஸர்வபூ4தங்களினுடைய நாமங்களையும் ரூபங்களையும் வ்யாபாரவிஶேஷங்களையும் வேத3ஶப்3த3ங்களாலே கண்டு முன்பு போலே ஸ்ரஷ்டாவானவன் ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தான் என்கையாலே, லௌகிகமான ஸர்வஶப்3த3ங்களும் வேத3த்தை மூலமாக உடையன என்றும் சொல்லப்பட்டது. "ஆத்3யந்து த்ர்யக்ஷரம் ப்3ரஹ்ம த்ரயீ யஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டி2தா । ஸ கு3ஹ்யோந்யஸ்த்ரிவ்ருத்3வேதோ3 யஸ்தம் வேத3 ஸ வேத3வித்" என்று - வேத3த்ரயங்களுக்கும் ப்ரதிஷ்ட2ாஸ்த2லமாய் ஆத்3யமாய் அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவமானது, த்ரிவ்ருத்தாய், கு3ஹ்யமாயிருப்பதான வேறொரு வேத3மாயிருக்கும், அத்தை அறிந்தவன் வேத3வித்தாகிறான் என்றும், "ப்ரணவாத்3யாஸ்தத2ா வேத3ா ப்ரணவே பர்யவஸ்தி2தா: । வாங்மயம் ப்ரணவம் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்4யஸேத்" என்று - வேத3ங்கள் ப்ரணவத்தை ஆதி3யாக உடைத்தாயிருக்கும், ப்ரணவத்திலே பர்யவஸித்திருக்கும், ஶப்3த3விகாரமெல்லாம் ப்ரணவாத்மகமாயிருக்கும், ஆகையாலே ப்ரணவத்தை அப்4யஸிப்பான் என்றும், "ஓங்காரப்ரப4வா வேத3ா: ஓங்காரப்ரப4வா: ஸ்வரா: । ஓங்காரப்ரப4வம் ஸர்வம் ஜக3த் ஸ்த2ாவரஜங்க3மம்" என்று - வேத3ங்கள் ஓங்காரத்தைப்பிறப்பாக உடைத்தாயிருக்கும், ஸ்வரங்களும் ஓங்காரத்தைப் பிறப்பாக உடைத்தாயிருக்கும், ஸ்த2ாவரஜங்க3மாத்மகமாயிருக்கிற ஜக3த்தும் ஓங்காரத்தைப் பிறப்பாக உடைத்தாயிருக்கும் என்றும் சொல்லுகையாலே வேத3ங்கள் ப்ரணவத்துக்குள்ளே என்று சொல்லப்பட்டது. "ப்3ரஹ்மண: ப்ரணவம் குர்யாத் ஆத3ாவந்தே ச ஸர்வத3ா । ஸ்ரவத்யநோங்க்ருதம் பூர்வம் பரஸ்தாச்ச விஶீர்யதே" என்று - வேத3ாத்4யயநத்துக்கு முன்னும் பின்னும் ப்ரணவத்தைப் பண்ணுவான், முன்பு பண்ணாதபோது ஒழுகிப்போம், பின்பு பண்ணாதபோது சிதறிப்போம் என்கையாலே வேத3ாத்3யந்தங்களிலே ப்ரயோகி3க்கப்படுவதான ப்ரணவத்துக்கு, "யத்3வேத3ாதெ3ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேத3ாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி2த: । தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய:பர:ஸ மஹேஶ்வர:" என்று - 'அச்'சாகையாலே ஸ்வரஶப்3த3வாச்யமாய், செப்புப்போலே வேத3த்தை ஆத்3யந்தங்களிலே மூடியிருப்பதான இந்த ஸ்வப4ாவத்துக்கு மேலே ப்ரக்ருதிலயத்தைச்சொல்லி அதுக்கு வாச்யனுவான் ஸர்வேஶ்வரன் என்கையாலே இப்ப்ரணவத்துக்குச்சொன்ன

तदुक्तं भगवता भाष्यकारेण वेदार्थसङ्ग्रहे "सर्वस्य वेदजातस्य प्रकृतिः प्रणवः प्रणवस्य च प्रकृतिः अकारः प्रणवविकारो वेदः स्वप्रकृतिभूतप्रणवे लीनः प्रणवोऽपि अकारविकारभूतः स्वप्रकृतावकारे लीनः तस्य प्रणवप्रकृतिभूतस्य अकारस्य यः परः - वाच्यः स महेश्वरः" इति । तस्मादकारस्य सर्ववाचकजातप्रकृतिभूतस्य "प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्"(शा.मी.1-4-23) इति सूत्रप्रतिपादितोपादानकारणत्वेन सर्ववाच्यजातप्रकृतिभूतपरब्रह्मवाचकत्वात् अनेन कारणत्वमभिधीयते। 19

तदुक्तं - "समस्तशब्दमूलत्वादकारस्य स्वभावतः । समस्तवाच्यमूलत्वात् ब्रह्मणोऽपि स्वभावतः । वाच्यवाचकसम्बन्धस्तयोरर्थात्प्रतीयते।।" (पा.रा.) इति । अत एव हि "अकारो वै सर्वा वाक्" इति सामानाधिकरण्यश्रुतिः कारणत्वनिबन्धना । यथा "सर्वं खल्विदं ब्रह्म । तज्जलानिति शान्त उपासीत ।"(छा.उ.3-14) इति तज्जत्व-तल्लत्व-तदन्त्वनिबन्धनं जगद्ब्रह्मणोः सामानाधिकरण्यं

ப்ரக்ருதிலயமாவது – ஸ்வகாரணபூ$_4$தமான அகாரத்திலே லயிக்கை என்றபடி. இத்தாலே அகாரம் ப்ரணவத்துக்குக் காரணமென்றதாய்த்து. 18

இந்த ஶ்ருத்யர்த்த$_2$ந்தான் வேதார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்திலே ப$_4$ாஷ்யகாரராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. "ஸர்வஸ்ய வேத$_3$ஜாதஸ்ய ப்ரக்ருதி:ப்ரணவ:, ப்ரணவஸ்ய ச ப்ரக்ருதி: அகார: ப்ரணவவிகாரோ வேத$_3$: ஸ்வப்ரக்ருதிபூ$_4$தப்ரணவே லீந:, ப்ரணவோபி அகாரவிகாரபூ$_4$த: ஸ்வப்ரக்ருதௌ அகாரே லீந:, தஸ்ய ப்ரணவப்ரக்ருதிபூ$_4$தஸ்ய அகாரஸ்ய ய: பர: – வாச்ய:, ஸ மஹேஶ்வர:" என்று – எல்லாவேத$_3$ஸமூஹத்துக்கும் காரணம் ப்ரணவம், ப்ரணவத்துக்கும் காரணம் அகாரம், ப்ரணவத்துக்குக்கார்யமான வேத$_3$ம் தனக்குக் காரணமான ப்ரணவத்திலே லயிக்கும், அகாரத்துக்குக் கார்யமான ப்ரணவமும் தனக்குக்காரணமான அகாரத்திலே லயிக்கும், இப்படி ப்ரணவத்துக்கு ப்ரக்ருதியான அகாரத்துக்கு யாவனொருவன் வாச்யன், அவன் ஸர்வாதி$_4$கனான ஸர்வேஶ்வரன் என்றதாய்த்து, ஆகையாலே எல்லா வாசகஜாதத்துக்கும் ப்ரக்ருதியான அகாரத்துக்கு "ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞாத்$_3$ருஷ்டாந்தாநுபரோத$_4$ாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே உபாத$_3$ாநமாகச்சொல்லப்பட்ட எல்லா வாச்யஜாதத்துக்கும் ப்ரக்ருதிபூ$_4$தமான பரப்$_3$ரஹ்மவாசகத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே, இவ்வகாரத்தாலே ஸர்வகாரணத்வம் சொல்லப்படுகிறது. 19

"ஸமஸ்தஶப்$_3$த$_3$மூலத்வாத் அகாரஸ்ய ஸ்வப$_4$ாவத: । ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வாத் ப்$_3$ரஹ்மணோபி ஸ்வப$_4$ாவத: ।। வாச்யவாசகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸ்தயோரர்த்த$_2$ாத் ப்ரதீயதே" என்று அகாரத்துக்கு ஸமஸ்தஶப்$_3$த$_3$மூலத்வம் ஸ்வப$_4$ாவமானபடியாலும், ப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு ஸமஸ்தவாச்யமூலத்வம் ஸ்வப$_4$ாவமானபடியாலும், இரண்டுக்கும் வாச்யவாசகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$மாய்த்தோற்றுமென்று சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையாலேயிறே "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" என்கிற ஸாமாநாதி$_4$கரண்யஶ்ருதியானது காரணத்வநிப$_3$ந்த$_4$னையாயிற்று. அகாரம் எல்லாவாக்கும் என்றால் எல்லா ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் காரணம் அகாரம் என்றபடி. என்போல என்னில் "ஸர்வம் க$_2$ல்வித$_3$ம் ப்$_3$ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத" என்று — இஜ்ஜக$_3$த்தெல்லாம் ப்$_3$ரஹ்மம் என்றால், தஜ்ஜமாய் – அந்த ப்$_3$ரஹ்மத்திலே பிறக்கையாலும், தல்லமாய் – அதிலே லயிக்கையாலும், தத$_3$நமாய் – அத்தாலே உயிர்பெற்று ரக்ஷிதமாகையாலும்

तद्वदत्रापि । अनेन उपादानत्वप्रतिपादनेन लयस्थानत्वं च प्रतीयते । लयस्थानमेव ह्युपादानम् । "सदेव सोम्येदमग्र आसीत् । एकमेवाद्वितीयम्" (छा ३.६ २) इत्यादिश्रुतेः । 20

अस्य स्वभावत एवोपादानकारणवाचिनः पदस्य व्युत्पत्त्यनुसारात् "अव रक्षणे"(भ्वा.प.आक.से.) इत्यस्माद्धातोः "अन्येभ्योऽपि दृश्यते" (पा सू.३ २ १७८)इति कृतस्य कर्तरि 'क्विप्'प्रत्ययस्य अनुबन्ध लोपं कृत्वा "लोपो व्योर्वलि" (पा.सू.६ १ ६६) इति धातो'र्व'कारस्य "वेरपृक्तस्य" (पा.सू.६-१-६७) इति प्रत्यय'व'कारस्य च लोपे कृते अ इति रूपं भवति । अनेन सर्वरक्षकः सर्वेश्वरोऽभिधीयते । एतेन "यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति ।"(तै.भृ.१) इति ब्रह्मणो लक्षणत्वेन वेदान्तप्रतिपादितजगदुदय-विभवलयलीलत्वमुक्तं भवति । अत्र तु लयस्य व्युत्क्रमेणोक्तिः - उपादानत्वप्रयुक्ततन्त्रीकरण-सौकर्याय; "तज्जलान्" (छा.३.३ १४) इति श्रुतिविवक्षया च । तथोक्तं भगवता पराशरेणापि "विष्णोस्सकाशादुद्भूतं जगत्तत्रैव च स्थितम् । स्थितिसंयमकर्ताऽसौ जगतोऽस्य जगच्च सः॥"(वि.पु.१

அதுவாயிற்று என்னுமாபோலே இங்கு ஸர்வஶப்$_3$த$_3$காரணம் அகாரமாயிற்று. இப்படி காரணபூ$_4$தப்$_3$ரஹ்மவாசியான அகாரத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$ாநத்வம் சொல்லப்படுகையால், ப்$_3$ரஹ்மமே லயத்துக்கும் காரணமென்றதாயிற்று, லயஸ்த$_2$ாநமாவதிறே உ பாத$_3$ாநமாவது. "ஸதே$_3$வ", "ஏகமேவ" என்று காரணவாக்யத்திலே ஜக$_3$த்காரணமான ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யவஸ்துவை லயஸ்த$_2$ாநமாகச் சொல்லுகையாலே. 20

இப்படி அக்ஷரஸ்வப$_4$ாவத்தாலே உபாத$_3$ாநகாரணத்தைச்சொல்லுகிற பத$_3$த்தினுடைய த$_4$ாதுப்ரத்யயமுக$_2$த்தாலுண்டான வ்யுத்பத்தியை ஆராய்ந்தவாறே , "அவ ரக்ஷணே" என்கிற த$_4$ாதுவின்மேலே , "அந்யேப்$_4$யோபி த்$_3$ருஶ்யதே" என்று 'க்விப்' ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணி, அதினுடைய அநுப$_3$ந்த$_4$ங்களை லோபிப்பித்து, "லோபோ வ்யோர்வலி" என்று த$_4$ாதுவினுடைய வகாரத்தையும், "வேரப்ருக்தஸ்ய" என்று ப்ரத்யயவகாரத்தையும் லோபிப்பித்தால் 'அ' என்று ரூபமாய், அது ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரனைச்சொல்லிற்றுகிறது. இத்தாலே "யதோ வா இமாநி பூ$_4$தாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத்ப்ரயந்த்யபி$_4$ஸம்விஶந்தி, தத்$_3$விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ, தத்$_3$-ப்$_3$ரஹ்மேதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்மலக்ஷணமாக வேத$_3$ாந்தத்திலே யாதொன்றில்நின்றும் இந்த பூ$_4$தங்கள் பிறந்தன, யாதொன்றாலே ஜீவிக்கின்றன, நஶித்துப்போகிறவை யாதொன்றைப்ரவேஶித்து லயிக்கின்றன, அது ப்$_3$ரஹ்மம், அத்தையறி என்று கொண்டு ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$திஸம்ஹாரஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$திஸம்ஹாரங்களென்கிற அடைவிலே சொல்லாதே உபாத$_3$ாநத்துக்கு அநந்தரம் லயஸ்த$_2$ாநத்தை மாறுடிச் சொல்லி, பின்பு ரக்ஷகத்வத்தைச்சொல்லுவானென் என்னில், உபாத$_3$ாநம் சொல்லுமிடத்தில் லயஸ்த$_2$ாநத்தைச் சொல்லுகிற ஸௌகர்யத்தாலும், "தஜ்ஜலாநிதி" என்கிற ஶ்ருதியின் க்ரமத்தைப்பற்றவும் சொல்லிற்று, இப்படி "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாது$_3$த்$_3$பூ$_4$தம் ஜக$_3$த்தத்ரைவ ச ஸ்தி$_2$தம் । ஸ்தி$_2$திஸம்யமகர்த்தாஸௌ ஜக$_3$தோஸ்ய ஜக$_3$ச்ச ஸ:" என்று விஷ்ணுவினுடைய ஸகாஶத்தில்நின்றும் ஜக$_3$த்து உத்பந்நமாயிற்று, அவன்பக்கலிலே லயித்துநின்றது,

1-31) इति । 21

एवं कारणभूतब्रह्मवाचिनोऽकारस्य "अकारो वै विष्णु:", "अकारो विष्णुवाचक:", "अक्षराणामकारोऽस्मि"(गी.10-33) "अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानम्"(महाभाष्योद्योते कैय्यट:) इत्यादिना भगवद्वाचित्वमवगम्यते । "य: पर: स महेश्वर:"(तै.ना.10-24) इत्यत्र अकारवाच्यस्य महेश्वरस्यानन्तरमेव नारायणानुवाके नारायणत्वप्रतिपादनाच्च जगज्जन्मादिहेतुतया अकारवाच्यं परं ब्रह्म नारायण इति निश्चीयते । 22

"यस्मिन्निदं सञ्च विचैति सर्वं"(तै.ना.1-2) "यत: प्रसूता जगत: प्रसूति:"(तै.ना.1-4) "सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युत: पुरुषादधि"(तै.ना.1-8) इत्यादिभि: सर्वकारणतया प्रतिपन्नस्य परमपुरुषस्य "यमन्त-स्समुद्रे कवयो वयन्ति"(तै.ना.1) इति समुद्रशायित्वेन नारायणत्वं सूचयित्वा तस्य "न तस्येशे कश्चन" (तै.ना.1)इति सर्वाधिकत्वं प्रतिपादयित्वा "अम्भस्यपारे"(तै.ना.1) इत्यनुवाकेन एकवाक्यतया

இதுக்கு ப$_{3}$ாஹ்யஸ்தி$_{2}$திஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணுவான் அவன், அந்தராத்மதயா ஆந்தரஸ்தி$_{2}$தி பண்ணுவான் அவனென்று இவ்வடைவிலே ஸ்ரீபராஶரப$_{4}$க$_{3}$வான் சொன்னான். 21

இப்படி காரணபூ$_{4}$தமான ப்$_{3}$ரஹ்மத்துக்கு வாசகமான அகாரத்துக்கு, “அகாரோ வை விஷ்ணு:” என்று - அகாரமாகிறான் விஷ்ணு என்றும், “அகாரோ விஷ்ணுவாசக:”, என்று - அகாரமாகிறது விஷ்ணுவுக்கு வாசகம் என்றும் ஶ்ருதியிலும், ப$_{4}$க$_{3}$வச்-ச$_{2}$ாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லப்படுகையாலும், “அக்ஷராணமகாரோऽஸ்மி” என்று அக்ஷரங்களில் வைத்துக்கொண்டு அகாரமாகிறேன் நானே என்கிற ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$வசநத்-தாலும், “அ இதி ப$_{4}$க$_{3}$வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத$_{2}$மாபி$_{4}$த$_{4}$ாநம்” என்று - அகாரம் ப$_{4}$க$_{3}$வானானவனுக்கு முதல் திருநாமம் என்கிற மஹாப$_{4}$ாஷ்யவசநத்தாலும், ப$_{4}$க$_{3}$வத்$_{3}$-வாசகத்வம் அறியப்படாநின்றது. “ய: பர: ஸ மஹேஶ்வர:” என்கிற ஶ்ருதியிலே அகாரவாச்யனைச் சொல்லப்பட்ட மஹேஶ்வரனுக்கு, அநந்தரம் நாராயணானுவாகத்-திலே நாராயணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜக$_{3}$ஜ்ஜந்மாதி$_{3}$ஹேதுவாக அகார-வாச்யமான பரப்$_{3}$ரஹ்மமானது நாராயணனென்று நிஶ்சயிக்கப்படாநின்றது. 22

இன்னமும் “யஸ்மிந்நித$_{3}$ம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வம்” என்று - யாவனொருவன் பக்கலிலே இந்த ஜக$_{3}$த்தெல்லாம் ஸங்குசிதமாயும் விஸ்த்ருதமாயுமிருக்கிறதோ என்றும், “யத: ப்ரஸூதா ஜக$_{3}$த: ப்ரஸூதி:” என்று - யாவனொருவன்பக்கல்நின்றும் இஜ்ஜக$_{3}$த்தினுடைய உத்பத்தி உண்டாயிற்றோ என்றும், “ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்$_{3}$யுத: புருஷாத$_{3}$தி$_{4}$” என்று - நிமேஷாதி$_{3}$காலோபலக்ஷிதஸகலபத$_{3}$ார்த்த$_{2}$ங்களும் வித்$_{3}$யுத்$_{3}$வர்ணனான புருஷன்பக்கல் உண்டாயிற்று என்றும், இது முதல் நாலு வாக்யங்களாலே ஸர்வகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனுக்கு “யமந்தஸ்-ஸமுத்$_{3}$ரே கவயோ வயந்தி” என்று - யாவனொருவனை ஸமுத்$_{3}$ரத்துக்குள்ளேயாக ஜ்ஞாநவான்கள் அறியாநின்றார்களோ என்கையாலே ஸமுத்$_{3}$ரஶாயித்வத்தையிட்டு நாராயணத்வத்தை ஸூசிப்பித்து, அந்த நாராயணனுக்கு “ந தஸ்யேஶே கஶ்சந” என்று - அவனுக்கு ஒரு நியந்தா இல்லை என்கையாலே, ஸர்வாதி$_{4}$கத்வத்தை

"अद्भ्यस्सम्भूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टौ""(तै ना 1 1 1) इति श्रूयमाणे "अद्भ्यस्सम्भूत" (पु.सू.)इत्यनुवाके "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" इति श्रिय:पतित्वं श्रूयते । एतेन सर्वाधिक: श्रिय:पतिरेवेत्यवगम्यते। "क: श्री: श्रिय:"(स्तो.र.12) इति च सर्वस्मात्परत्वे प्रथमनिरूपकं श्रिय:पतित्वमित्युक्तम् । अत: शेषित्वरूपवाचिन्यकारे शेषिण: सर्वाधिकत्वनिरूपकभूतलक्ष्मीविशिष्टत्वमप्यर्थादुक्तम् । 23

एवं निरूपकत्वनिबन्धनस्वरूपानुबन्धित्वेन स्वरूपवाचिपदान्तर्भाव उक्त: । यथा द्रमिडभाष्ये "यद्यपि सच्चित्तो न निर्भुग्नदैवतं गुणगणं मनसानुधावेत् । तथाप्यन्तर्गुणामेव देवतां भजते । तत्रापि सगुणैव देवता प्राप्या ।"(द्र.भा.) इति सद्विद्यानिष्ठस्य दहरविद्यानिष्ठस्येव देवतास्वरूपाद्विभक्तत्वेन अपहतपाप्मत्वादिगुणगणस्य पृथगुपासनाभावेपि स्वरूपानुबन्धित्वात्सकलकल्याणगुणगणस्य सर्वगुणविशिष्टं ब्रह्मोपास्यं प्राप्यञ्चेत्युक्तम् । तद्वदिहाप्यकारवाच्यस्य स्वरूपानुबन्धित्वात् श्रिय:पतित्वमनुसन्धेयम् । 24

एवं श्रिय:पतिरेव नारायणो जगज्जन्मादिहेतुतया वाच्य इति अस्य पदस्य नार्थान्तरपरत्वं शङ्कनीयम् । एतेन ब्रह्मशिवयो: कारणत्वशङ्कानास्पदतया कारणभूतस्य श्रिय:पतेरेव सर्वस्मात्परत्वेन सर्वेश्वरत्वं प्रतिपादितम् । अत एव ह्यत्रापि "य: पर: स महेश्वर:" (तै ना.10-

ப்ரதிபாதி$_3$யாநிற்கிற "அம்ப$_4$ஸ்யபாரே" என்கிற அநுவாகத்தோடே "அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$தோ ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ இத்யஷ்டௌ" என்று ஏகவாக்யமாக ஓதப்படுகிற "அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$த:" என்கிற அநுவாகத்திலே "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று – ஶ்ரிய:பதித்வம் ஓதப்படாநின்றது; இத்தாலே ஸர்வாதி$_4$கனான நாராயணன் ஶ்ரிய:பதி என்றறியப்பட்டது. "க: ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:" என்று – ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்துக்கு ப்ரத$_4$மநிரூபகம் ஶ்ரிய:பதித்வமாக ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே ஶேஷிஸ்வரூபவாசியான அகாரத்திலே ஶேஷியினுடைய ஸர்வாதி$_4$கத்வத்துக்கு நிரூபகமாக ஶ்ரிய:பதித்வமும் அர்த்த$_2$ப$_3$லத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயிற்று, 23

இப்படி நிரூபகத்வமடியான ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$த்வத்தாலே ஸ்வரூபவாசிபத$_3$த்திலே அந்தர்ப$_4$ாவம் சொல்லப்பட்டது. என்போல என்னில், த்$_3$ரமிட$_3$ப$_4$ாஷ்யத்தில், "யத்$_3$யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்பு$_4$க்$_3$நதை$_3$வதம் கு$_3$ணக$_3$ணம் மநஸாநுத$_4$ாவேத் । தத$_2$ாப்யந்தர்குணமேவ தே$_3$வதாம் ப$_4$ஜதே தத்ராபி ஸகு$_3$ணைவ தே$_3$வதா ப்ராப்யா" என்று ஸத்$_3$வித்$_3$யாநிஷ்ட$_2$னவன் த$_3$ஹரவித்$_3$யாநிஷ்ட$_2$ன் போல தே$_3$வதாஸ்வரூபத்திற்காட்டில் பிரிய அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$கு$_3$ணக$_3$ணத்தைத் தனித்து உபாஸித்திலனேயாகிலும், ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணங்களும் ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$களாகையாலே அந்த ஸத்$_3$வித்$_3$யையிலும் ஸகு$_3$ணப்$_3$ரஹ்மமே உபாஸ்யமுமாய், ப்ராப்யமுமாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கு ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$யாகையாலே ஶ்ரிய:பதித்வம் அநுஸந்தே$_4$யம். 24

இப்படி ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனே ஜக$_3$ஜ்ஜந்மாதி$_3$ஹேதுதயா வாச்யனென்றிட்டு, இப்பத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ாந்தரம் ஶங்கநீயமன்று. ஆகையாலே, ப்$_3$ரஹ்மஶிவர்களுக்கு காரணத்வஶங்காவிஷயத்வமில்லாமையாலே, காரணபூ$_4$தனாய் ஶ்ரிய:பதியான நாரா-

24) इत्यकारवाच्यस्य सर्वाधिकत्वेन महेश्वरत्वमुक्तम् । 25

तथा च भगवच्छास्त्रेषु लक्ष्मीस्वरूपस्य भगवत्स्वरूपनिरूपकतया तदपृथक्सिद्धेः तत्स्वरूपान्तर्भावः प्रतिपाद्यते । "या सा भगवतश्शक्तिः अहन्ता सर्वभावगा । अपृथक्चारिणी सत्ता महानन्दमयी परा ॥", "भावाभावानुगा शक्तिः सर्वकार्यकरी विभोः । स्वातन्त्र्यरूपा सा विष्णोः प्रस्फुरत्ता जगन्मयी ॥"(अहिर्बु.) "अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साऽहमस्मि सनातनी । आत्मा स सर्वभूतानामहम्भूतो हरिः स्मृतः । अहन्तया विनाऽहं हि निरुपाख्यो न सिद्ध्यति । अहमर्थं विनाऽहन्ता निराधारा न सिद्ध्यति ॥"(ल.तं.) इत्यादिभिः ब्रह्मणः सकलकारणभूतस्य निरतिशयानन्दयुक्तस्य सर्वव्यापकस्य

யணனே ஸர்வஸ்மாத் பரனாகையாலே ஸர்வேஶ்வரன் என்றதாயிற்று. ஆகையிறே ஶ்ருதியிலும் அகாரவாச்யனை "ய: பர:ஸ மஹேஶ்வர:" என்று ஸர்வாதி$_4$கனாகையாலே மஹேஶ்வரனாகச் சொல்லிற்று, 25

அப்படியே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலும், லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாகையாலே அவனோடே அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மாகையால் அவனுடைய ஸ்வரூபத்திலே அந்தர்பூ$_4$தமென்று சொல்லப்படாநின்றது. எங்ஙனேயென்னில் "யா ஸா ப$_4$க$_3$வத: ஶக்தி: அஹந்தா ஸர்வப$_4$ாவக$_3$ா । அப்ருத$_2$க்சாரிணீ ஸத்தா மஹாநந்த$_3$மயீ பரா" என்று - ப$_4$க$_3$வானுடைய ஶக்தியாதொன்று, அது அவனுடைய அஹமர்த்த$_2$த்துக்கு நிரூபகமாகையாலே அஹந்தையாய், அவனுடைய விபூ$_4$தியான ஸமஸ்தபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களுக்கும் அபி$_4$மாநிநியாகையாலே ஸர்வப$_4$ாவகை$_3$யாய் ப்ருத$_2$க்ஸஞ்சாரமில்லாதபடி அவனுடைய ஸ்வரூபத்திலே அந்தர்பூ$_4$தையாகையாலே ஸத்தையாய் அவனுடைய நிரதிஶயாநந்த$_3$த்தைத் தனக்கு வேஷமாகவுடையளாய்க் கொண்டு பரரூபையாயிருக்குமென்றும், "ப$_4$ாவாப$_4$ாவாநுக$_3$ா ஶக்தி: ஸர்வகார்யகரீ விபே$_4$ா: । ஸ்வாதந்த்ர்யரூபா ஸா விஷ்ணோ: ப்ரஸ்பு$_2$ரத்தா ஜக$_3$ந்மயீ" என்று - விபு$_4$வாய்க்கொண்டு வ்யாபநஶீலனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அந்த ஶக்தியானது, காரணத$_3$ஶையில் ப$_4$ாவாப$_4$ாவஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்துக்களை அபி$_4$மாநித்து அதி$_4$ஷ்டி$_2$த்தும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$திஸம்ஹாரநிக்$_3$ரஹாநுக்$_3$ரஹரூபமான ஸர்வகார்யங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தியைப் பண்ணியும், ஸ்ருஷ்டமான ஜக$_3$த்தினுடைய நியந்த்ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு நிரூபகபூ$_4$தையாயும், ஜக$_3$தா$_3$காரமான அவனுடைய ப்ரஸ்பு$_2$ரத்தையாயும் இருக்குமென்றும் அஹிர்பு$_3$த்$_4$ந்யஸம்ஹிதையிலே சொல்லிற்று, "அஹந்தா ப்$_3$ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ । ஆத்மா ஸ ஸர்வபூ$_4$தாநாம் அஹம்பூ$_4$தோ ஹரி: ஸ்ம்ருத:", என்று அபரிச்சி$_2$ந்நஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிபூ$_4$திகளை உடைத்தாகையாலும், ஸ்வஸம்ப$_3$ந்தி$_4$வஸ்துவுக்கு ஸாம்யாபாத$_3$கமாகையாலும், ப்$_3$ருஹத்வப்$_3$ரும்ஹணத்வகு$_3$ணயோக$_3$த்தாலே ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யனாய்க் கொண்டு ஸர்வாதி$_4$கனான அந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரவதி$_4$கஸ்வதந்த்ரரூபமான அஹமர்த்த$_2$த்துக்கு நிரூபகத$_4$ர்மமாகிற அஹந்தையாகிறேன் நித்யஸ்வரூபையான நானாயிருக்கும், என்னாலே நிரூபிதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய அஹமர்த்த$_2$ந்தான் ஸர்வபூ$_4$தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவான ஹரியாயிருக்கும் என்றும், "அஹந்தயா விநாஹம் ஹி நிருபாக்$_2$யோ ந ஸித்$_4$யதி । அஹமர்த்த$_2$ம் விநாஹந்தா நிராத$_4$ாரா ந ஸித்$_4$யதி" என்று - நிரூபகமான அஹந்தையை

सर्वान्तरात्मभूतस्य सकलनियन्तृतया सर्वस्मात्परत्वेन निरवधिकस्वातन्त्र्यस्वरूपस्य सर्वप्रकारासाधारणनिरूपकत्वेन वस्तुसंस्थानरूपजात्यादिवत् देव्याः श्रियः तदहन्तारूपत्वप्रतिपादनात्। 26

नन्वेवं जगदुपादानादिसमस्तावस्थावस्थितः पुरुषोत्तमः तद्विशिष्ट एव स्यात्; तथाहि - "नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी । यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम ॥"(वि.पु.1 8·17) "त्वं माता सर्वलोकानां देवदेवो हरिः पिता । त्वयैतद्विष्णुना चाम्ब जगद्व्याप्तं चराचरम् ॥"(वि.पु.1 9-126) "लक्ष्म्यास्समस्तं चिदचित्स्वरूपं व्याप्यं तदीशस्य तु साऽपि सर्वम् । तथापि साधारणमीशितृत्वं श्रीश्रीशयोर्द्वौ च सदैकशेषी ॥" इत्यादिभिः भगवत्स्वरूपस्यैव तन्निरूपकभूतस्य लक्ष्मीस्वरूपस्यापि

ஒழிந்தபோது நிரூப்யமான அஹமர்த்த$_2$மானதுக்கு உபாக்$_2$யாரூபமான நிரூபகத$_4$ர்மம் அல்லாமையாலே நிரூப்யஸித்$_3$தி$_4$ உண்டாகாது; ஆஶ்ரயமான அஹமர்த்த$_2$மில்லாத போது ஆஶ்ரயமான த$_4$ர்மியையொழிய த$_4$ர்மத்துக்கு ஸ்தி$_2$தியில்லாமையாலே அஹந்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$ இல்லை. ஆகையாலே த$_4$ர்மத்தை ஒழிந்தபோது த$_4$ர்மியை ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணுதத்தனை. த$_4$ர்மியை ஒழிந்தபோது த$_4$ர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமேபிடித்து இல்லை என்று லக்ஷ்மீதந்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது. இத்தாலே நிரூப்யனான ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வாதிஶயத்வரூபமான உத்கர்ஷம் அதிஶயரூபையான இவளாலே நிரூபிதமாகக்கடவது, அவனை ஆஶ்ரயமாகவுடைய இவளுடைய ஸ்வரூபந்தான் அவனிட்ட வழககாகக்கடவது என்றதாய்த்து. இப்படி இது முதலான ப்ரமாணங்களாலே ஸர்வகாரணபூ$_4$தனாய், நிரதிஶயாநந்த$_3$யுக்தனாய், ஸர்வவ்யாபகனாய், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸர்வஸ்மாத் பரனாய் நிரவதி$_4$கமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையனாய், பரப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யனான நாராயணனுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அஸாத$_4$ாரணநிரூபகபூ$_4$தையாகையாலே வஸ்துஸம்ஸ்த$_2$ாநரூபமான ஜாத்யாதி$_3$களைப்போலே லக்ஷ்மீஸ்வரூபமும் அவனுடைய அஹந்தாரூபமாகச் சொல்லப்பட்டது. 26

இப்படி ஸ்வரூபாந்தர்ப$_4$ாவம் உண்டாமளவில், ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$ாநாதி$_3$ஸமஸ்தாவஸ்தை$_2$யையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரன் அவளோடே கூடியிருக்குமென்றதாமிறே. ஆகையாலே, "நித்யைவைஷா ஜக$_3$ந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ । யத$_2$ா ஸர்வக$_3$தோ விஷ்ணுஸ்ததை$_2$வேயம் த்$_3$விஜோத்தம" என்று - வ்யாபகனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநபாயிநியாய், நித்யையாயிருக்கிற இந்த ஶ்ரீயானவள் ஜக$_3$ந்மாதாவாயிருக்கும், யாதொருபடி ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வக$_3$தனாயிருக்கும், இவளும் அப்படி ஸர்வக$_3$தையாயிருக்குமென்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற இடத்திலும், "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தே$_3$வதே$_3$வோ ஹரி: பிதா । த்வயைதத்$_3$விஷ்ணுநா சாம்ப$_3$ ஜக$_3$த்$_3$வ்யாப்தம் சராசரம்" என்று - ஸர்வலோகங்களுக்கும் நீ மாதா, பிதாவானவன் தே$_3$வதே$_3$வனான ஹரி, உன்னாலும் அந்த விஷ்ணுவாலும் சராசராத்மகமான இந்த ஜக$_3$த்தானது வயாபிக்கப்பட்டிருக்குமென்று ஈஶ்வரனோபாதி இவளுக்கு காரணத்வத்தையும், வ்யாபகத்வத்தையும் சொல்லி, "லக்ஷ்ம்யாஸ்ஸமஸ்தம் சித$_3$சித்ஸ்வரூபம் வ்யாப்யம் ததீ$_3$ஶஸ்ய து ஸாபி ஸர்வம் । தத$_2$ாபி ஸாத$_4$ாரணமீஶித்ருத்வம் ஶ்ரீஶ்ரீஶயோர்த்$_3$வௌ ச ஸதை$_3$கஶேஷீ" என்று லக்ஷ்மிக்கு ஸமஸ்தசேதநாசேதநங்களும் வ்யாப்யம், அந்த சேதநாசேதநங்களும் லக்ஷ்மியும் எல்லாம்

कारणत्वव्यापकत्वनियन्तृत्ववचनात् "सर्वस्य वशी । सर्वस्येशानः ।"(बृहदा.6 4 22) "पतिं विश्वस्याऽऽत्मेश्वरम्" (तै.ना.11) इत्यादिना भगवत्स्वरूपस्येव "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी", "ईश्वरीं सर्वभूतानाम्"(श्रीसू.) इत्यादिना तदसाधारणश्रीम्वरूपस्यापि सर्वशेषित्वश्रवणाच्च लक्ष्मी-विशिष्ट एव निखिलकारणभूतः सर्वरक्षकः सर्वाधिकशेषीत्यवगम्यते । 27

नैतद्युक्तम् - निरूपकत्वनिबन्धनस्वरूपानुबन्धित्वेन ऐक्यासम्भवात् पत्नीत्वप्रयुक्तपारतन्त्र्यस्वाभाव्येन आधिक्यसाम्यासम्भवात् पत्न्यन्तरादिवत् चेतनसमानाकारत्वात् कारणत्वादेः ईश्वरैकासाधारण्याच्च; तदनुमोदेन तत्प्रीतिकरत्वमस्याः स्वरूपमिति (* अत्र व्याख्यानुसारिणी पङ्क्तिरेका मूले न दृश्यते) न तत्र साक्षादन्वयः; तथाभूतस्येश्वरस्य निरूपकत्वानुबन्धेन श्रियःपतिरेव सर्वाधिकशेषीत्यवगन्तव्यः ।

तथा च श्रूयते - "यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति" इति । जानिः -

---

ஈஶ்வரனுக்கு வ்யாப்யம், ஆயிருக்கச்செய்தே ஜக3த்தைப்பற்றியுண்டான நியந்த்ருத்வம் ஶ்ரீஶ்ரீஶர்களிருவர்க்கும் ஸாதா4ரணமாயிருக்கும், இருவரும் ஜக3த்துக்கு ஏகஶேஷிகளாயிருப்பார்களென்றும் சொல்லுகையாலே ஈஶ்வரனேபாதி அவனோடு அப்ருத2க்ஸித்3தை4யாயிருக்கிற இவளுக்கு காரணத்வவ்யாபகத்வநியந்த்ருத்வாதி3கள் சொல்லுகையாலும், "ஸர்வஸ்ய வஶீ , ஸர்வஸ்யேஶாந:", "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்று - ஸர்வத்தையும் வஶீகரித்து, ஸர்வத்துக்கும் ஈஶ்வரனாய், விஶ்வத்துக்கு பதியாய், தனக்குத் தானே ஈஶ்வரனாக நாராயணனைச்சொன்னவோபாதி, விஷ்ணுபத்நியான இவளையும் "அஸ்யேஶாநா ஜக3தோ விஷ்ணுபத்நீ" என்று - ஜக3த்துக்கு ஈஶாநையாகவும், "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ4தாநாம்" என்று - ஸர்வபூ4தங்களுக்கும் ஈஶ்வரியாகவும் சொல்லுகையாலே இருவர்க்கும் ஶேஷித்வம் ப்ரமாணஸித்3த4மாகையால், ஸர்வகாரணபூ4தனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய், ஸர்வவ்யாபகனாய், ஸர்வநியந்தாவாய், ஸர்வாதி4கனான ஶேஷியானவன் அவ்வோ அவஸ்தை2கள் தோறும் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயே இருக்குமென்றதாய்த்து. 27

(இப்படிச்சொல்வது யுக்தமன்று) இப்படி அப்ருத2க்ஸித்3தி4நிப3ந்த4நமான ஸ்வரூபாந்தர்பா4வம் உண்டேயாகிலும், நிரூப்யநிரூபகபே4த3மடியான ஸ்வரூபபே4த3முண்டாகையாலே ஐக்யம் கூடாமையாலும், பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆதி4க்யமும், ஸாம்யமும் கூடாமையாலும், பத்ந்யந்தராதி3களோபாதி பாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தமான சேதநஸமாநாகாரத்வம் உண்டாகையாலும், காரணத்வவ்யாபகத்வநியந்த்ருத்வாதி3கள் ஈஶ்வரனுக்கே அஸாதா4ரணங்களாகையாலும், இவள் அவனை அநுவிதா4நம் பண்ணி அநுமோதி3த்து அவனை உகப்பிக்கையே தனக்கு ஸ்வரூபமாகவுடையளாயிருக்கையாலும், இவளுக்குச் சொல்லுகிற வ்யாப்தியானது, "அர்த்தே2ா விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று - ஸ்வவிபூ4திமாத்ரவிஷயமாக ருஷிதானே சொல்லுகையாலும், காரணத்வவ்யாபகத்வநியந்த்ருத்வாதி3களில் இவளுக்கு ஸாக்ஷாத் அந்வயமில்லை. அப்படிப்பட்ட ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்திலே நிரூபகத்வரூபஸம்ப3ந்த4முண்டாகையாலே ஶேஷியினுடைய ஸர்வாதி4கத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையால், ஶ்ரிய:பதியே ஸர்வாதி4கஶேஷியென்றதாய்த்து. 28

जाया, सुमतिः जाया यस्य सः सुमज्जानिः, अथवा सुमदा - शोभनानन्दा; यद्वा सुमती शोभनवती जाया यस्य सः । 29

अस्य पदस्य तादर्थ्ये चतुर्थ्येकवचनान्तस्य "सुपां सुलुक्" (पा.सू.3-1-39) इत्यादिसूत्रेण लुप्तविभक्तिकस्य प्रत्ययांशेन तादर्थ्यरूपशेषत्वाऽभिधानात् तत्प्रतिसम्बन्धिरूपं भगवतः शेषित्वमेव प्रकृत्यंशस्य मुख्यार्थः । 30

अस्य शेषित्वस्य अनवधिकातिशयत्वसूचकं कारणत्वादिकम् । एतदुक्तं भवति - तादर्थ्यप्रतिसम्बन्धिरूपशेषित्वमात्रवचने "हिरण्यं कुण्डलाय" "यज्ञाय पशुः" इत्यादिवत् शेषित्वस्याचेतनविषयत्वमपि सम्भाव्यते ; तद्व्यावृत्त्यर्थं शेषिणो रक्षकत्ववचनेन चेतनविषयत्वेऽपि राजराष्ट्रादिवत् बाह्यरक्षकत्वमात्रं सम्भाव्यते ; तन्निवृत्त्यर्थं रक्षणस्य बाह्याभ्यन्तररूपत्ववचने कार्तवीर्यादावपि तादृशोभयविधरक्षणसद्भावेन ; रक्ष्यत्वशेषत्वयुक्तस्य राज्यस्य स्वरूपोत्पत्त्यादेः अन्याधीनत्वसम्भवात्,

---

அப்படியே ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டது - "ய: பூர்வ்யாய வேத4ஸே நவீயஸே ஸுமஜ்ஜாநயே விஷ்ணவே த3த3ாஶதி" என்று - பூர்வமான வேத4ாவாய், இப்படி முன்பே ஸ்ரஷ்டாவாயிருக்கச்செய்தே மிகவும் புதியனென்னும்படி நவீநனாய், ஸுமஜ்ஜாநியாய் - ஶோப4நமான மதியுண்டு - ஜ்ஞாநம், அத்தையுடையளாய் என்றும், ஶோப4நமான மத3முண்டு - ஆநந்த3ம், அத்தையுடையளான ஜாநியுண்டு - ஜாயை, அவளையுடையனாய் என்னுதல், ஸுமதியாய் ஶோப4நவதியான ஜாயையை உடையவனென்னுதல்; இத்தாலே ஜ்ஞாநாநந்த3மயியாய், மங்க3ளாவஹையான லக்ஷ்மியை பத்நியாகவுடையவனென்று சொல்லப்படுவானான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு யாவனொருவன் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுகிறானென்று சொல்லுகையாலே, காரணபூ4தனாய், வ்யாபகனாய், ஶேஷியானவன் ஶ்ரிய:பதி என்றதாய்த்து. 29

இந்த பத3ம், தாத3ர்த்2யே சதுர்த்2யேகவசநமாய், "ஸுபாம்ஸுலுக்" இத்யாதி3 ஸூத்ரத்தாலே லுப்தவிப4க்திகமாயிருக்கிறது. இது ப்ரத்யயாம்ஶத்தாலே தாத3ர்த்2யரூபமான ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, அதுக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ப4க3வானுடைய ஶேஷித்வமே ப்ரக்ருத்யம்ஶமான அகாரத்துக்கு முக்2யார்த்த2மாகிறது. 30

இந்த ஶேஷித்வத்தினுடைய அநவதி4காதிஶயத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது காரணத்வாதி3கள். எங்ஙனே என்னில், தாத3ர்த்2யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ஶேஷித்வமாத்ரத்தைச் சொல்லுமளவில் "குண்ட3லார்த்த2ம் ஹிரண்யம்", "யஜ்ஞார்த்த2ம் பஶு:" என்கிறபடியே சேதநாசேதநங்களினுடைய ஶேஷித்வமானது அசேதநவிஷயமாகவும் ஸம்பா4விதம்; அது செய்யாமைக்காக ஶேஷியினுடைய ரக்ஷகத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ரக்ஷகனான சேதநனை விஷயமாக உடைத்தாய்த்தேயாகிலும், ராஜாவுக்கும் ராஜ்யத்துக்குமுண்டான ஸம்ப3ந்த4ம்போலே பா3ஹ்யரக்ஷணமேயாய், ஆந்தரரக்ஷணம் இல்லையாம்; அது செய்யாமைக்காக பா3ஹ்யாப்4யந்தரரூபமான உப4யவித4ரக்ஷணத்தைச் சொல்லுமளவில் கார்த்தவீர்யனான ஸஹஸ்ரபா3ஹ்வர்ஜுநனுக்கு பா3ஹ்யாப்4யந்தரரூபமான உப4யவித4ரக்ஷணமுண்டாகையால்; ரக்ஷ்யத்வ-

तद्व्यावर्तनाय शेषिणः कारणत्वाभिधानेऽपि उत्पादकं रक्षकं शेषिणं पितरं प्रति पुत्रगतशेषत्वस्य तच्छेषिभूतपितामहादि परम्पराविषयत्वदर्शनात् ,तद्व्यावर्तनाय शेषिणः सर्वाधिकत्वसूचनार्थं कारणत्वशङ्कास्पदभूतब्रह्मशिवादिदेवतान्तरव्यावर्तनार्थं च श्रियःपतित्वं अकारवाच्यस्य सर्वस्मात्परत्वसूचनेन शेषिणो निरवधिकातिशयमहत्त्वमवगमयति । एवमक्षरस्वभावेन कारणत्वं, धात्वर्थतया रक्षकत्वं, अर्थसामर्थ्यात् श्रियःपतित्वं, तादर्थ्यप्रतिसम्बन्धितया शेषित्वञ्चाभिहितमिति।

एतेन शेषिणः उपायोपेयत्वं चावगम्यते । तत्र रक्षकत्वमेवोपायत्वम्; तस्य रक्षणविशेषभूतार्थितार्थकरणत्वरूपत्वात् ; कारणत्वं च - आश्रयणार्थकरणकलेबरप्रदानादि रुच्युत्पादनज्ञानवैराग्यभक्तिपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिजननस्वरूपाविर्भावपूर्वकनिरतिशयानन्दोद्भावयितृत्वपर्यन्तस्वभावसूचनेन उपायत्वोपयुक्तम् । "कारणं तु ध्येयः' (अथर्वशिखा) "यो ब्रह्माणं विदधाति" (श्वेता.6) इत्यादिषु कारणभूत एवाश्रयणीय इत्युच्यते । शेषित्वं च किञ्चित्कारप्रतिसम्बन्धिरूपत्वात् उपेयत्वमेव । "परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः , परश्शेषी" (वे.सं.)

ஶேஷத்வயுக்தமான ராஜ்யத்தினுடைய ஸ்வரூபோத்பத்த்யாதி$_3$கள் அவ்விடத்தில் அந்யாதீ$_4$நமாகக் காண்கையால் அத்தைக்கழிக்கைக்காக ஶேஷியினுடைய காரணத்வம் சொன்னலும், உத்பாத$_3$கனாய் ரக்ஷகனாய் ஶேஷியான பிதாவைப் பற்றி உண்டான புத்ரஶேஷத்வம் தச்சே$_2$ஷிகளான பிதாமஹாதி$_3$விஷயத்திலும் பரம்பரையாக நடக்குமாபோலேயன்றியிலே இந்த ஶேஷத்வம் ஓரிடத்திலும் ஸம்ப$_4$வியாமைக்காக ஶேஷியினுடைய ஸர்வாதி$_4$கத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காகவும், காரணத்வாதி$_3$ஶங்கைக்கு ஆஸ்பத$_3$பூ$_4$தரான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$தே$_3$வதாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவும், ஶ்ரிய:பதித்வமானது அகாரவாச்யனுடைய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே ஶேஷித்வம் அநவதி$_4$காதிஶயமென்று காட்டிற்றுய்த்து, இப்படி அக்ஷரஸ்வப$_4$ாவத்தாலே காரணத்வத்தையும், த$_4$ாத்வர்த்த$_2$த்தாலே ரக்ஷகத்வத்தையும், அர்த்த$_2$ஸாமர்த்$_2$யத்தாலே ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் தாத$_3$ர்த்$_2$யப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$தையாலே ஶேஷித்வத்தையும் சொல்லிற்றுய்த்து.

இத்தாலே - ஶேஷியினுடைய உபாயோபேயத்வம் சொல்லிற்றுகிறது. அதில் ரக்ஷகத்வமே உபாயத்வமாகிறது. அதாவது அர்த்தி$_2$யினுடைய அர்த்த$_2$நாநுரூபமான ரக்ஷணவிஶேஷமாகையால், காரணத்வம் - ஆஶ்ரயணார்த்த$_2$மான கரணகளேப$_3$ரப்ரத$_3$ாநம் துடக்கமாக - ருசியை உண்டாக்குகை, ஜ்ஞாநவைராக்$_3$யப$_4$க்திகள், பரப$_4$க்திபரஜ்ஞாந-பரமப$_4$க்திகளை ஜநிப்பிக்கை, ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவபூர்வகமான ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநிதநிரதிஶயாநந்த$_3$த்தை உத்$_3$ப$_4$விப்பிக்கை முடிவான ஸ்வப$_4$ாவத்தைக் காட்டுகையால் உபாயத்துக்குறுப்பு. “காரணந்து த்$_4$யேய:” என்று - உபாஸ்யனுகவும், “யோ ப்$_3$ரஹ்மாணம்” இத்யாதி$_3$யாலே ஶரண்யனுகவும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுவான் காரணபூ$_4$தனென்று சொல்லிற்றிறே. ஶேஷித்வமாவது - கிஞ்சித்காரப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்வமாகையாலே உபேயத்வமாயிருக்கிறது. “பரக$_3$தாதிஶயாத$_4$ாநேச்ச$_2$யா உபாதே$_3$யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ: ஶேஷ: பர: ஶேஷீ” என்று ஶேஷஶேஷித்வலக்ஷணத்தை வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹத்திலே ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே. அதாவது-ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான பரனுக்கு அதிஶயத்தை உண்டாக்குகைக்காக ஸ்வீகரிக்கப்படுகை யாதொன்றுக்கு ஸ்வரூபம் அது ஶேஷம், அத்தாலுண்டான

इति हि शेषशेषिलक्षणम् । श्रियःपतित्वं च शेषिणः सर्वप्रकारातिशयद्योतनेन उपेयत्वं पूरयति । एवं सति उपायोपेयत्वं हेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वयुक्तस्य शेषिणः श्रियःपतेः स्वरूपतया प्रतिपादितं भवति। अत एवोक्तं "उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ"(र.स्त.2-87) इति । भगवता भाष्यकारेणापि "श्रियःपतिः निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानः स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः" (गी.भा.उपोद्घाते) इत्यभिहितम् । तत्राप्यपरिच्छिन्नज्ञानानन्दैकस्वरूपस्य स्वेतरसमस्तवस्तुवैलक्षण्यापादकनिखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वं श्रियःपतित्वायत्तमिति तदेव प्रधाननिरूपकतया प्रतिपादितम् । अन्यथेदं वैलक्षण्यं व्यक्त्यन्तरेष्वपि सम्भाव्यते । 32

अयमेव हि वेदान्तेषु सर्वकारणत्व सर्वनियन्तृत्व-सर्वरक्षकत्व-सर्वस्मात्परत्वादिस्वभावैः समाभ्यधिकरहितः सर्वशेषीति प्रतिपाद्यते; "स कारणं करणाधिपाधिपो न चास्य कश्चिज्जनिता न चाधिपः" (सु.उ.),"तमीश्वराणां परमं महेश्वरं तं देवतानां परमं च दैवतम् । पतिं पतीनां परमं परस्ताद्विदाम देवं भुवनेशमीड्यम् ॥" (श्वेता.6), "पतिं विश्वस्यात्मेश्वरम्"(तै.ना.11), "न तस्येशे

அதிஶயரூபமான கிஞ்சித்காரத்துக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யானது ஶேஷி என்றபடி. இனி ஶ்ரிய:பதித்வம் ஶேஷியினுடைய ஸர்வப்ரகாராதிஶயத்தைக்காட்டுகையாலே உபேயத்வத்தைப்பூரித்ததாய்த்து. இப்படி காரணத்வாதி$_3$கு$_3$ணசதுஷ்டயங்களும் உபாயபா$_4$வத்திலும், உபேயபா$_4$வத்திலும் அந்தர்பூ$_4$தமாயுள்ளவிடத்தில், இந்த உபாயோபேயத்வங்கள் ஹேயப்ரத்யநீகமாய், கல்யாணைகதாநமான உப$_4$யலிங்க$_3$ாகாரத்தாலே ஶேஷியான ஶ்ரிய:பதிக்கு ஸ்வரூபமென்றதாய்த்து. அதில் ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் உபாயத்வஸூசகம், கல்யாணைகதாநத்வம் உபேயத்வஸூசகம். ஆகையாலேயிறே "உபாயோபேயத்வே ததி$_3$ஹ தவ தத்த்வம் ந து கு$_3$ணௌ" என்று ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தது. உபாயோபேயத்வம் உனக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தம், கு$_3$ணப்ரயுக்தமாய் வந்தேறியன்று என்றபடி. பா$_4$ஷ்யகாரரும் "ஶ்ரிய:பதி: நிகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாந:ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணாநந்தஜ்ஞாநாநந்தை$_3$கஸ்வரூப:" என்று - ஶ்ரீகீ$_3$தாபா$_4$ஷ்யத்தில், முகப்பிலே, அபரிச்சி$_2$ந்நஜ்ஞாநாநந்தை$_3$கஸ்வரூபமான ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்வேதரஸமஸ்தவைலக்ஷண்யத்துக்கு ஹேதுவான நிகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீகத்வகல்யாணைகதாநத்வமானது ஶ்ரிய:பதித்வாயத்தமாகையால், அதுவே ப்ரதா$_4$நநிரூபகமாக அருளிச்செய்தார். அப்படியில்லையாகில் இந்த வைலக்ஷண்யம் வ்யக்த்யந்தரத்திலேயும் ஸம்பா$_4$விதமாமிறே. 32

இந்த ஶ்ரிய:பதியிறே வேதா$_3$ந்தங்களிலே, ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வநியந்த்ருத்வம், ஸர்வரக்ஷகத்வம், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம் துடக்கமான ஸ்வபா$_4$வங்களாலே ஸமாப்$_4$யதி$_4$கரஹிதனை ஸர்வஶேஷியென்று ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறான். "ஸ காரணம் கரணாதி$_4$பாதி$_4$போ ந சாஸ்ய கஶ்சிஜ்ஜநிதா ந சாதி$_4$ப:" என்று - அவனே உத்பாத$_3$கமான காரணமும், சக்ஷுராதி$_3$கரணங்களுக்கு ஶேஷியான ஜீவனுக்கு ஶேஷியுமல்லது இவனுக்கு உத்பாத$_3$கனுயிருப்பார் ஒருவருமில்லை ("ந சாதி$_4$ப:" இத்யஸ்ய வ்யாக்$_2$யாநம் ம்ருக்$_3$யம்) என்றும், "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தே$_3$வதாநாம் பரமஞ்ச தை$_3$வதம் । பதிம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத்$_3$விதா$_3$ம தே$_3$வம் பு$_4$வநேஶமீட்$_3$யம்" என்று - அவனே நியந்தாக்களான ஈஶ்வரர்களுக்கெல்லாம் பரமான மஹேஶ்வரனுக-

कश्चन"(तै.ना.1), "न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते"(श्वेता.6) इत्यादिभिः । अत्र देवशब्दः श्रियःपतित्वसूचकः "श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते"(यजु.काठ.3-11) इति श्रुतेः । तस्मात् श्रियःपतिरेव सर्वस्माद्विलक्षणः सर्वाधिकशेषीति अकारेण प्रतिपाद्यत इति सिद्धम् । 33

ननु अस्य पदस्य चतुर्थ्यन्तत्वे हि तादर्थ्यप्रतिसम्बन्धिशेषित्ववाचित्वम् ; लुप्तविभक्तिकस्यास्य "प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्"(पा.सू.1-1-62) इति न्यायेन विभक्त्यन्तत्वे सिद्धेऽपि चतुर्थ्येकवचनान्तत्वं कुत इति चेदुच्यते :- "ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत" (तै.ना.51) इति तादर्थ्यानुसन्धानरूपसमर्पणविधायकवाक्ये समर्पणमन्त्रभूतप्रणवार्थप्रकाशके "ब्रह्मणे" इति चतुर्थ्यन्तब्रह्मशब्देन श्रुतिसिद्धब्रह्मवाचकस्य अकारस्य चतुर्थ्यन्तत्वं सूच्यते । तदुक्तमाचार्यैः - "मां ब्रह्मणेस्मै महसे तदर्थं प्रत्यञ्चमेनं युनजै परस्मै" (र.स्त.2-82) इति । अकारविवरणस्य नारायणपदस्य चतुर्थ्यन्त-

---

வும், அவனே உபாஸ்யமான தே$_3$வதாவர்க்க$_3$த்துக்கெல்லாம் பரமான தை$_3$வதமாகவும்,ஶேஷிகளான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரேந்த்$_3$ராதி$_1$களுக்கெல்லாம் அப்படி பரனான பதியாகவும், பு$_4$வநத்துக்கு ஈஶ்வரனாகவும், ஸ்துத்யனாகவும் தே$_3$வனாகவும் அறியாநின்றோம் என்றும், "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்று - விஶ்வத்துக்கு பதியென்றும், "ஆத்மேஶ்வரம்" என்று - தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனென்றும், "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" என்று - அவனுக்கு ஈஶ்வரனாவான் ஒருவனுமில்லையென்றும், "ந தத்ஸமஶ்சாப்$_4$யதி$_4$கஶ்ச த்$_3$ருஶ்யதே" என்று - அவனுக்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லையென்றும் இப்படி ப்ரமாணஶதங்கள் சொல்லிற்றிறே. இவ்விடத்தில் "வித$_3$ாம தே$_3$வம்" என்கிறவிடத்தில் தே$_3$வஶப்$_3$த$_3$ம் ஶ்ரிய:பதித்வத்தைக்காட்டுகிறது; "ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா தே$_3$வோ தே$_3$வத்வமஶ்நுதே" என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஶ்ரத்$_3$தை$_4$ என்று லக்ஷ்மிக்குத் திருநாமமாய், அவளாலே ஸர்வாதி$_4$கனான தே$_3$வன், அப்படிப்பட்ட தே$_3$வத்வத்தை அடைந்தான் என்றபடி. ஆகையாலே ஶ்ரிய:பதியே ஸர்வஸ்மாத்$_3$விலக்ஷணனாய் ஸர்வாதி$_4$கனான ஶேஷியென்று அகாரத்திலே சொல்லப்பட்டதென்று ஸித்$_3$த$_4$ம். 33

இப்பத$_3$த்துக்கு சதுர்த்$_2$யந்தத்வம் உண்டானபோதிறே தாத$_3$ர்த்$_2$யப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யான ஶேஷியைச் சொல்லுவது; லுப்தமான விப$_4$க்தியையுடைத்தான இதுக்கு "ப்ரத்யயலோபே ப்ரத்யயலக்ஷணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே விப$_4$க்த்யந்தத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தாலும், சதுர்த்$_2$யேகவசநாந்தத்வம் எத்தாலே என்னில் - "ப்$_3$ரஹ்மணேத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று - தாத$_3$ர்த்$_2$யாநுஸந்த$_4$ாநரூபமான ஸமர்ப்பணத்தை விதி$_4$க்கிற வாக்யத்திலே ஸமர்ப்பணமந்த்ரமான ப்ரணவார்த்த$_2$த்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற இடத்திலே, "ப்$_3$ரஹ்மணே" என்று சதுர்த்$_2$யந்தமாக ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$த்தைச் சொல்லுகையாலே ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$மான ப்$_3$ரஹ்மவாசகத்வத்தை உடைத்தான அகாரத்தினுடைய சதுர்த்$_2$யந்தத்வம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. "மாம் ப்$_3$ரஹ்மணேஸ்மை மஹஸே தத$_3$ர்த்த$_2$ம் ப்ரத்யஞ்சமேநம் யுநஜை பரஸ்மை" என்று - இந்த ப்ரணவார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமான வாக்யத்தின் அர்த்த$_2$த்தை ஸ்வாநுஷ்ட$_2$ாநபர்யந்தமாக அநுஸந்தி$_4$க்கிற த$_3$ஶையிலே, தேஜோரூபமான இந்த பரப்$_3$ரஹ்மத்தின் பொருட்டு அவனுக்கு ஶேஷபூ$_4$தமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான என்னை ஸமர்ப்பிப்பனென்று ஸமர்ப்பணவிஷயத்தை சதுர்த்$_2$யந்தப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப$_4$ட்டரும் அருளிச்செய்தார். இன்னமும் அகாரவிவரணமான நாராயணபத$_3$த்தினுடைய சதுர்த்$_2$யந்த-

त्वं चैतत्सूचकमेव ; अतः तादर्थ्यवाचिना प्रत्ययेन शेषत्वाभिधानात् तत्प्रतिसम्बन्धिभगवतः शेषित्वं प्रकृत्यंशेन प्रतिपाद्यत इत्युक्तम् । 34

अनन्तरं अवधारणार्थ उकारः शेषत्वस्यानन्यार्हताप्रतिपादनाय तत्प्रतिसम्बन्धिभगवतः शेषित्वमनन्यसाधारणमवगमयति । 35

उकारस्यावधारणार्थत्वं कथमिति चेत् :- "तदेव भूतं तदु भव्यमा इदम्"(तै.ना.1-1), "तदेवाग्निस्तद्वायुस्तत्सूर्यस्तदु चन्द्रमाः" (तै.ना.1-7) इति स्थानप्रमाणेन श्रुतिरेव दर्शयति । 36

सर्वाधिकशेषिप्रतिसम्बन्धिकतादर्थ्यरूपशेषत्वस्य अन्यार्हतायाः को वाऽवकाश इति चेन्न :- शेषिणः सर्वाधिकत्वप्रतिपादनेन शेषत्वस्य अन्यार्हताव्यावृत्त्यसिद्धेः । "हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे । भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्।"(तै.ना.) इति चतुर्मुखशेषस्य भूतजातस्य "मातृदेवो भव । पितृदेवो भव ।"(तै.शी.10) इति मातापितृप्रभृत्यवान्तरशेषत्वं दृश्यते ; एवं सर्वाधिकशेषस्य शास्त्रसिद्धं

த்வமும் இதுக்கு ஸூசகமாகக்கடவது. ஆகையால், தாத3ர்த்2யவாசியான ப்ரத்யயத்தாலே ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லி, அதுக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ப4க3வானுடைய ஶேஷித்வமானது ப்ரக்ருத்யம்ஶமான அகாரத்தாலே ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது என்றதாய்த்து. 35

அநந்தரம் – அவத4ாரணார்த்த2மான உகாரம் ஶேஷத்வத்தினுடைய அநந்யார்ஹதையை ப்ரதிபாதி3க்கைக்காக தத்ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ப4க3வானுடைய ஶேஷித்வத்தை அநந்யஸாத4ாரணமென்று காட்டுகிறது. 35

உகாரம் அவத4ாரணார்த்த2மானபடி என்னென்னில், "ததே3வ பூ4தம் தது3 ப4வ்யமா இத3ம்" என்று – அதுவே பூ4தமும், அதுவே ப4வ்யமும் என்கிற வாக்யத்திலும், "ததே3வாக்3நிஸ்தத்3வாயுஸ்தத்ஸூர்யஸ்தது3 சந்த்3ரமா:" என்று – அதுவே அக்3நி, அதுவே வாயு, அதுவே ஸூர்யன், அதுவே சந்த்3ரமா என்கிற வாக்யத்திலும் ஏவகாரமிட்ட ஸ்த2ாநத்திலே உகாரத்தையிடுகையாலே இந்த ஸ்த2ாநப்ரமாணம் உகாரம் அவத4ாரணார்த்த2மென்று காட்டுகிறது. 36

ஸர்வாதி4கனான ஶேஷியை விஷயமாகவுடைத்தான தாத3ர்த்2யரூபமான ஶேஷத்வத்துக்கு அந்யார்ஹதைக்கு அவகாஶமுண்டோ என்னில், ஶேஷியை ஸர்வாதி4கன் என்று சொல்லுங்காட்டில் ஶேஷத்வத்தினுடைய அந்யார்ஹதை கழியாது. "ஹிரண்யக3ர்ப்ப4ஸ்ஸமவர்த்ததாக்3ரே பூ4தஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்" என்று – ஹிரண்யக3ர்ப்ப4னான ப்3ரஹ்மா ஜக3த்ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பே உண்டானானென்றும், முற்படப்பிறந்தவன் ஸ்ருஷ்டமான பூ4தங்களுக்கு பதியானானென்றும் சொல்லுகையாலே, சதுர்முக2னுக்கு ஶேஷமான பூ4தஜாதத்தைப்பற்ற "மாத்ருதே3வோ ப4வ பித்ருதே3வோ ப4வ" என்று – மாதாவை தே3வதையாக அநுவர்த்தி, பிதாவை தே3வதையாக அநுவர்த்தி என்றதாய், அத்தாலே மாதாபிதாக்கள் துடக்கமானார்

मातापितृप्रभृतिब्रह्मादिदेवतान्तरपर्यन्तविषयं कर्मोपाधिकमन्यशेषत्वं न स्वरूपानुबन्धीति तद्व्यावर्तकप्रमाणसूचनेन तादर्थ्यं दृढीक्रियते । 37

"देवर्षिभूतात्मनृणां पितृणां न किङ्करो नायमृणी च राजन् । सर्वात्मना यश्शरणं शरण्यं नारायणं लोकगुरुं प्रपन्नः ॥" (भाग.पु.11-5-41*), "ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः । प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम् ॥" (भार.मो.) "नान्यं देवं नमस्कुर्यात् नान्यं देवं निरीक्षयेत् । नान्यं प्रासादमारोहेन्नान्यदायतनं विशेत् ॥" (पा.रा.),"यस्त्वैवं ब्राह्मणो विद्यात् तस्य देवा असन्वशे", (पु.सू.2) "स वेद ब्रह्म । सर्वेस्मै देवा बलिमावहन्ति।" (तै.शी.5) "प्रणमन्ति देवताः" (वि.ध.माङ्गल्यस्त.),"प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम्"(वि.पु.3-7-14) इति भागवतानां ब्रह्मादि-

---

விஷயமாக அவாந்தரஶேஷத்வம் காணப்படாநின்றது. இப்படியே ஸர்வாதி4கனுக்கு ஶேஷமானவனுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாய் வரும் மாதாபித்ருப்ரப்4ருதிப்3ரஹ்மாதி3-தே3வதாந்தரபர்யந்தமான அந்யஶேஷத்வம் கர்மோபாதி4கமாக உண்டாகையாலே, இது ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4யன்று என்று அதைக் கழிக்கிற ப்ரமாணத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலே, இவ்விடத்திலே இந்த தாத3ர்த்2யம் த்3ருடீ4கரிக்கப்படுகிறது. 37

“தே3வர்ஷிபூ4தாத்மந்ருணாம் பித்ரூணாம் ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் । ஸர்வாத்மநா யஶ்ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககு3ரும் ப்ரபந்ந:” என்று – ஸ்ரீ ப4ாக3வதத்திலே, தே3வர்கள், ருஷிகள், பூ4தங்களாகிற ஸ்வரூபத்தையுடைய புருஷர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் கிங்கரனுமல்லன், அவர்களுக்கு ருணியாய்க்-கடனையிறுக்குமவனுமல்லன், ஆரென்னில், யாவனொருவன் லோககு3ருவாய் நாராயணனை ஶரண்யனை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶரணமாக அடைந்தவன் என்றும் சொல்லிற்று, “ப்3ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட2ஞ்ச யாஶ்சாந்யா தே3வதா: ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபு3த்3தா4 ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப2லம்” என்று – மஹாப4ாரதத்திலே, ப்3ரஹ்மாவையும் ஶிதிகண்ட2னை ருத்3ரனையும் மற்றுமுண்டான தே3வதைகளையும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையுணர்ந்திருக்குமவர்கள் ஸேவியார், அதுக்கு ஹேது – அவர்கள் பரிமிதப2லப்ரத3ராகையாலே என்று சொல்லிற்று. “நாந்யம் தே3வம் நமஸ்குர்யாத் நாந்யம் தே3வம் நிரீக்ஷயேத் । நாந்யம் ப்ராஸாத3மாரோஹேத் நாந்யத3ாயதநம் விஶேத்” என்று – வேறொரு தே3வதையை நமஸ்கரிப்பானல்லன், வேறொரு தே3வதையைப்பார்ப்பானல்லன், வேறொரு கோ3புராதி3ப்ராஸாத3ங்களிலே ஏறுவானல்லன், வேறொரு ஆலயத்தில் ப்ரவேஶிப்பானல்லன் என்று ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று. “யஸ்த்வைவம் ப்3ராஹ்மணோ வித்3யாத் தஸ்ய தே3வா அஸந்வஶே” என்று – யாவனொரு ப்3ராஹ்மணன் இந்த பரமாத்மாவை இப்படி அறிகிறான், அவனுடைய வஶத்திலே தேவர்கள் தாங்களானார்கள் என்றும், “ஸ வேத3 ப்3ரஹ்ம ஸர்வேஸ்மை தே3வா ப3லிமாவஹந்தி” என்று – ப்ரணவார்த்த2மான ஆத்மஜ்ஞாநத்தையுடையவனுக்கு ஸர்வதே3வதைகளும் கிங்கரர்களாய் ஆராத4நரூபமான ப3லியைக் கொடாநின்றார்கள் என்றும் ஶ்ருதிகளிலே சொல்லிற்று, “ப்ரணமந்தி தே3வதா:” என்று – திருநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ணினவனை தே3வர்கள் ப்ரணாமம் பண்ணாநின்றார்களென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுத4ர்மத்திலும், “ப்ரபு4ரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” என்று – ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாதார்க்கு நான் ப்ரபு4,

सकलदेवतान्तराननुवर्तनं देवतान्तराणां तदनुवर्तित्वं च प्रतिपादितम् । 38

किञ्च स्वानुरूपदेवतामतिक्रम्यान्यदेवताराधनमनर्थावहमिति श्रुत्यैव दर्शितम् :- "यो वै स्वां देवतामतियजते प्रस्वायै देवतायै च्यवते । न परां प्राप्नोति । पापीयान् भवति। " इति । 39

स्मृतयश्च "वासुदेवं परित्यज्य योऽन्यं देवमुपासते । तृषितो जाह्नवीतीरे कूपं खनति दुर्मतिः ।।" "यो वासुदेवादन्यत्र मोक्षं प्रार्थयतेऽल्पधीः । अग्निभ्रान्त्या स खद्योतं शीतत्राणाय सेवते ।।", "यस्तु नारायणं देवं सामान्येनाभिमन्यते । स याति नरकं घोरं यावच्चन्द्रदिवाकरम् ।।" इति । अतः शेषित्वस्य भगवदनन्यसाधारणतां शेषत्वस्यानन्यार्हतां च प्रतिपादयता अवधारणार्थेन निपातेन शेषशेषिणोः पृथक्सिद्ध्यनर्हतालक्षणशरीरात्मभावोपि सूचितः । "अवधारणमात्म-शरीरभावपरम्" इत्यभियुक्तोक्तेः । 40

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபு$_4$வல்லேன் என்கிற யமவசநத்தாலே ஸ்ரீவிஷ்ணு-புராணத்திலும் சொல்லிற்று. இப்படி ப$_4$ாக$_3$வதர்கள் தே$_3$வதாந்தரங்களை அநுவர்த்தி-யார்களென்றும் தே$_3$வதாந்தரங்கள் அவர்களை அநுவர்த்திப்பர்களென்றும் சொல்லப்-பட்டது. 38

அதுக்குமேலே ஸ்வரூபாநுரூபமான தே$_3$வதையை அதிக்ரமித்து அந்யதே$_3$வதையை ஆராதி$_4$க்கை அநர்த்த$_2$ாவஹமென்னுமிடத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக ஶ்ருதிதானே சொல்லா-நின்றது :- "யோ வை ஸ்வாம் தே$_3$வதாமதியஜதே । ப்ரஸ்வாயை தே$_3$வதாயை ச்யவதே । ந பராம் ப்ராப்நோதி । பாபீயாந் ப$_4$வதி" என்று - யாவனொருவன் தனக்கு அநுரூபையான தே$_3$வதையை அதிக்ரமித்து அந்யதே$_3$வதையை ஆராதி$_4$க்கிறான், அவன் தன்னுடைய தே$_3$வதையின் பொருட்டாகாதே ப்ரச்யுதனாகாநிற்கும், அந்ய-தே$_3$வதையைக் கிட்டமாட்டான், பாபிஷ்ட$_2$னும் என்றதாய்த்து. 39

இப்படி ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகளும், "வாஸுதே$_3$வம் பரித்யஜ்ய யோந்யம் தே$_3$வ-முபாஸதே । த்ருஷிதோ ஜாஹ்நவீதீரே கூபம் க$_2$நதி து$_3$ர்மதி:" என்று - யாவ-னொருவன், ஸர்வஸ்மாத்பரனான வாஸுதே$_3$வனை விட்டு வேறொரு தே$_3$வனை உபா-ஸிக்கிறான், அந்த து$_3$ர்மதியானவன், தண்ணீர் த$_3$ாஹப்பட்டு க$_3$ங்கை பெருகிப் போகாநிற்கச்செய்தேயும், அதின் கரையிலே கிணறு கல்லுகிறான் என்றும், "யோ வாஸுதே$_3$வாத$_3$ந்யத்ர மோக்ஷம் ப்ரார்த்த$_2$யதேல்பதீ$_4$: । அக்$_3$நிப்$_4$ராந்த்யா ஸ க$_2$த்$_3$யோதம் ஶீதத்ராணாய ஸேவதே" என்று - யாவனொருவன் வாஸுதே$_3$வனை ஒழிய வேறோரிடத்திலே மோக்ஷத்தை ப்ரார்ததி$_2$க்கிறான், அல்பபு$_3$த்$_3$தி$_4$யான அவன், குளிர்போகைக்காக அக்$_3$நி என்கிற ப்$_4$ராந்தியாலே மின்மினியை ஸேவிக்கிறான் என்றும், "யஸ்து நாராயணம் தே$_3$வம் ஸாமாந்யேநாபி$_4$மந்யதே । ஸ யாதி நரகம் கோ$_4$ரம் யாவச்சந்த்$_3$ரதி$_3$வாகரம்" என்று - யாவனொருவன் ஶ்ரிய:பதியான நாராய-ணனை தே$_3$வதாந்தரங்களோடொக்க ப்ரதிபத்திபண்ணுகிறான், அவன் சந்த்$_3$ரா-தி$_3$த்யர்களுள்ளவளவும் கோ$_4$ரமான நரகத்தை அடையாநின்றான் என்றும் சொன்னார்கள். ஆகையாலே ஶேஷித்வம ப$_4$க$_3$வானுக்கே அஸாத$_4$ாரணமென்றும், ஶேஷத்வம் அநந்யார்ஹமென்றும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாகிற நிபாத-

अथ अनन्यार्हशेषत्वधर्मस्यऽऽश्रयविशेषो व्यञ्जनरूपेण मकारेण प्रतिपाद्यते । तथाहि - "भूतानि च कवर्गेण चवर्गेणेन्द्रियाणि च । टवर्गेण तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा ॥ मन:पकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहङ्कृतिः । बकारेण भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते ॥ आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः ।" (पाद्मोत्तरे 226-25), "पञ्चार्णानां तु पञ्चानां वर्गाणां परमेश्वरः । संस्थितः कादिमान्तानां तत्त्वात्मत्वेन सर्वदा॥" (भा.शा.) इति ककारादिभकारान्तचतुर्विंशत्यक्षरवाच्यतया पृथिव्यादिप्रकृत्यन्तं चतुर्विंशतितत्त्वजातमुक्त्वा पञ्चविंशाक्षरेण मकारेण "पञ्चविंशोयं पुरुषः"(याजुषि), "पञ्चविंश आत्मा भवति" इति पञ्चविंशकतत्त्वतया श्रुतिसिद्ध आत्माभिधीयत इति । अनेन - आत्मनः प्रकृतेः परत्वं प्रतिपादितम् । **41**

மானது ஶேஷஶேஷிகளுடைய ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த்$_4$யநர்ஹமான ஶரீராத்மப$_4$ாவத்தையும் காட்டிற்றுய்த்து. “அவத$_4$ாரணம் ஆத்மஶரீரப$_4$ாவபரம்” என்று ஸோமாசியாண்டானும் பணித்தான். 40

அநந்தரம் அநந்யார்ஹமான ஶேஷத்வத$_4$ர்மத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யோபாதி ஆஶ்ரயம் அபேக்ஷிதமாகையாலே அநுக்தமான ஆஶ்ரயத்தை வ்யஞ்ஜநரூபமான மகாரம் சொல்லுகிறது. எங்ஙனே என்னில் – “பூ$_4$தாநி ச கவர்கே$_3$ண சவர்கே$_3$ணேந்த்$_3$ரியாணி ச । டவர்கே$_3$ண தவர்கே$_3$ண ஜ்ஞாநக$_3$ந்த$_4$ாத$_3$யஸ்தத$_2$ா । மந: பகாரேணைவோக்தம் ப$_2$காரேண த்வஹங்க்ருதி: । ப$_3$காரேண ப$_4$காரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே । ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித:” என்று – கவர்க்க$_3$த்தாலே ப்ருதி$_2$வ்யாதி$_3$பூ$_4$தங்களும், சவர்க்க$_3$த்தாலே வாக$_3$ாதி$_3$கர்மேந்த்$_3$ரியங்களும், டவர்க்க$_3$த்தாலே ஶ்ரோத்ராதி$_3$ஜ்ஞாநேந்த்$_3$ரியங்களும், தவர்க்க$_3$த்தாலே க$_3$ந்த$_4$ாதி$_3$விஷயங்களும், பகாரத்தாலே மநஸ்ஸும், ப$_2$காரத்தாலே அஹங்காரமும், ப$_3$காரத்தாலும் ப$_4$காரத்தாலும் மஹானும், ப்ரக்ருதியும் சொல்லப்பட்டது, மகாரத்தாலே பஞ்சவிம்ஶகனான ஆத்மா சொல்லப்பட்டானென்றும், “பஞ்சார்ணநாம் து பஞ்சாநாம் வர்க்க$_3$ாணாம் பரமேஶ்வர: । ஸம்ஸ்தி$_2$த: காதி$_3$மாந்தாநாம் தத்த்வாத்மத்வேந ஸர்வதா$_3$” என்று – கவ்வை ஆதி$_3$யாகவும், மவ்வை அந்தமாகவும் உடைத்தான ஐயைந்தெழுத்தான ஐந்து வர்க்க$_3$ங்களினுடைய தத்வங்களிருபத்தைந்துக்கும் அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் எப்போதும் நின்றுனென்றும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லுகையாலே, ககாராதி$_3$ப$_4$காராந்தமான இருபத்துநாலக்ஷரமும் ப்ருதி$_2$வ்யாதி$_3$ப்ரக்ருத்யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாய், இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது என்றதாய்த்து. “பஞ்சவிம்ஶோயம் புருஷ:” என்று – இப்புருஷன் பஞ்சவிம்ஶனாயிருக்குமென்றும், “பஞ்சவிம்ஶ ஆத்மா ப$_4$வதி” என்று – ஆத்மா பஞ்சவிம்ஶனாகாநின்றுனென்றும், ஶ்ருதி இந்த ஆத்மாவை இருபத்தைந்தாமவனாகச்சொல்லாநின்றதிறே. இந்த அக்ஷரஸ்வப$_4$ாவத்தாலே ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வம் சொல்லப்பட்டது. 41

“மந – ஜ்ஞாநே” என்கிற ஜ்ஞாநவாசித$_4$ாதுவின் மேலே கர்த்தரி'ட்$_3$விச்'ப்ரத்யயத்தைப் பண்ணி, "டே:" என்று – மன்னில் அன்னுக்கு லோபமாய் பரத்யயாம்ஶத்துக்கு ஸர்வலோபம் பண்ணி உள்ளவிடத்தில் வ்யஞ்ஜநரூபமான மகாரத்துக்கு ஜ்ஞாத்ரு–

"मन ज्ञाने"(दिवा.) इति ज्ञानवाचिधातोः कर्तरि ड्विच् प्रत्ययान्तस्य टिलोपं कृत्वा प्रत्ययांशस्य सर्वलोपे कृते व्यञ्जनरूपस्य मकारस्य ज्ञातृस्वरूपवाचित्वं सम्पद्यते । (*) 42

एतेन "स्वयं ज्योतिर्भवति"(बृ.उ.6-3-9), "ज्योतिरहमस्मि"(तै.ना.1-14),"विज्ञानघन एव प्रज्ञानघन एव"(बृ.उ.4-4-12), "विज्ञानं यज्ञं तनुते"(तै.आ.5), "विज्ञातारमरे केन विजानीयात्"(बृ.उ.4-4-14), "जानात्येवायं पुरुषः"(*), "न हि विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते"(बृ.उ.6-3-30),"न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यते"(*), "निर्वाणमय एवायमात्मा ज्ञानमयोऽमलः"(वि.पु.6-7-22), "एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः"(गी.13-2), "तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्" (शा.मी.2-3-29),"ज्ञोऽत एव"(शा.मी.2-3-19) इत्यादिश्रुतिस्मृतिसूत्रसिद्धमात्मनः शेषत्वाश्रयस्य प्रकृतेः परस्य स्वयंप्रकाशज्ञानस्वरूपत्वं नित्यज्ञानादिगुणकत्वं च प्रतिपादितं भवति । 43

अत एवास्याहमर्थत्वञ्चोक्तम् । तथाहि - "अहमर्थो न चेदात्मा प्रत्यक्त्वं नात्मनो भवेत् ।

ஸ்வரூபவாசித்வம் உண்டாம். 42

இத்தால் - "ஸ்வயம் ஜ்யோதிர்ப$_4$வதி" என்று - ஸ்வயம்ப்ரகாஶனாகாநின்றானென்றும், "ஜ்யோதிரஹமஸ்மி" என்று - நான் ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனாகாநின்றேனென்றும், "விஜ்ஞாநக$_4$ந ஏவ ப்ரஜ்ஞாநக$_4$ந ஏவ" என்று - விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாகவுடையன், ப்ரக்ருஷ்டமான ஆநந்த$_3$ரூபஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனென்றும், "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்று - விஜ்ஞாநஶப்$_3$த$_3$வாச்யன் யஜ்ஞத்தைப் பண்ணாநின்றானென்றும், "விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்" என்று - ஜ்ஞாநகு$_3$ணகனானவனை எத்தாலே அறிவானென்றும், "ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ:" என்று - இந்த புருஷன் அறிவையுடையனாயே ஆகாநின்றானென்றும், "ந ஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர்விபரிலோபோ வித்$_3$யதே" என்று - விஜ்ஞாதாவினுடைய விஜ்ஞாநத்துக்கு விநாஶமில்லையென்றும், "ந ஹி த்$_3$ரஷ்டுர்த்$_3$ருஷ்டேர் விபரிலோபோவித்$_3$யதே" என்று - த்$_3$ரஷ்டாவினுடைய த்$_3$ருஷ்டிக்கு விநாஶமில்லை என்றும் ஶ்ருதிகளும், "நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:" என்று - இந்த ஆத்மாவானவன் நிர்மலனாய், ஜ்ஞாநவானாய், ஆநந்த$_3$மயனாயே இருக்குமென்றும், "ஏதத்$_3$யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்$_3$வித$_3$:" என்று - இந்த ஶரீரமாகிற க்ஷேத்ரத்தை த$_4$ர்மபூ$_4$தஜ்ஞாநத்தாலே யாவனொருவன் அபரோக்ஷித்திருக்கிறான், அவனை ஆத்மவித்துக்கள் க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்று சொல்லாநின்றார்களென்றும் வேத$_3$ார்த்த$_2$விஶதீ$_3$கரணப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ம்ருதிபுராணங்களும், "தத்$_3$கு$_3$ண-ஸாரத்வாத்து தத்$_3$வ்யபதே$_3$ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" என்று - ஈஶ்வரனுக்கு ஆநந்த$_3$கு$_3$ண-ஸாரனாகையாலே ஆநந்த$_3$வ்யபதேஶம் போலே ஆத்மாவுக்கும் ஜ்ஞாநகு$_3$ண-ஸாரனாகையாலே ஜ்ஞாநவ்யபதே$_3$ஶமென்றும், "ஜ்ஞோத ஏவ" என்று ஶ்ருதி ஜ்ஞாதாவாகச் சொல்லுகையாலே ஆத்மா ஜ்ஞாதாவாயிருக்குமென்றும் வேத$_3$ாந்த-ஸூத்ரங்களிலும் சொல்லப்படுகையாலே, ஶேஷத்வாஶ்ரயபூ$_4$தனாய், ப்ரக்ருதே: பரனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வமும் நித்யஜ்ஞாநாதி$_3$-கு$_3$ணகத்வமும் சொல்லப்பட்டதாய்த்து. 43

अहम्बुद्ध्या परागर्थात् प्रत्यगर्थो हि भिद्यते॥"(श्रीभाष्ये जिज्ञा.)इत्यात्मनः परागर्थव्यावर्तकमहम्बुद्धिबोध्यत्वम्, अन्यथा अस्य स्वसंवेद्यत्वमपि न सिध्येदित्युपपादनात्, ज्ञातुरात्मनः स्वयंप्रकाशस्य सर्वावस्थायामप्यहमर्थत्वमवश्याभ्युपगमनीयमेव । "अहमन्नम्"(तै.भृ.10-6) इत्यादिषु मोक्षदशायामप्यहंव्यवहारविषयत्वदर्शनात् । अत एव हि "अकारार्थायैव स्वमहम्"(अष्टश्लो.3) इत्याचार्योक्तिः। 44

अहमर्थस्यात्मनः सर्वदा सर्वेषामनुकूलत्वात् "अनुकूलं सुखम्", "प्रतिकूलं दुःखम्"(वे.सं.) इति सुखदुःखलक्षणत्वाच्च आत्मनः आनन्दरूपत्वमप्यत्र प्रदर्शितम् । 45

अस्य मकारस्य "हल् ङ्याब्भ्यो दीर्घात्"(पा.सू.6·1·68) इति सूत्रलुप्तप्रथमैकवचनस्य जात्यभिप्रायतया चेतनानां बहुत्वमप्यत्र विवक्षितम् । "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानां एको बहूनां यो विदधाति

இந்த ஜ்ஞாத்ருத்வஸாமர்த்$_2$யத்தாலே இவனுடைய அஹமர்த்த$_2$த்வமும் சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனே என்னில், “அஹமர்த்தே$_2$ா ந சேத$_3$ாத்மா ப்ரத்யக்த்வம் நாத்மநோ ப$_4$வேத் । அஹம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா பராக$_3$ர்த்த$_2$ாத் ப்ரத்யக$_3$ர்த்தே$_2$ா ஹி பி$_4$த்$_3$யதே” என்று – ஆத்மா அஹமர்த்த$_2$மன்ருகில், ஆத்மாவுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வரூபமான ப்ரத்யக்த்வமின்றியிலே ஒழியும்: அஹம்பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலேயன்ரே ப$_3$ாஹ்யமான பராக$_3$ர்த்த$_2$ங்களிற்காட்டில் ஆந்தரமான ப்ரத்யக$_3$ர்த்த$_2$ம் வேருக அறியப்படுகிறது என்கிற பூர்வாசார்யவசநத்தாலே ஆத்மாவுக்கு பராக$_3$ர்த்த$_2$வ்யாவர்த்தகமான ஸ்வரூபம் அஹம்பு$_3$த்$_3$தி$_4$பே$_3$ாத்$_4$யத்வம், அல்லாதபோது இவனுடைய ஸ்வஸம்வேத்$_3$யத்வமும் ஸித்$_3$தி$_4$யாது. ஆகையாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஶனுய் ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும் அஹமர்த்த$_2$த்வம் அவஶ்யம் கொள்ளவேணும். “அஹமந்நம்” என்று இது முதலான வாக்யங்களிலே மோக்ஷத$_3$ஶையிலும் அஹம்ஶப்$_3$த$_3$விஷயத்வம் கண்டோமிறே. ஆகையன்ரே, “அகாரார்த்த$_2$ாயைவ ஸ்வமஹம்” என்று – அகாரார்த்த$_2$பூ$_4$தனுன ஈஶ்வரனுக்கே ஶேஷபூ$_4$தன் நானென்று மகாரார்த்த$_2$த்தை அஹம்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப$_4$ட்டரருளிச்செய்தது. 44

இன்னமும் அஹமர்த்த$_2$பூ$_4$தனுன இவ்வாத்மா எப்போதும் எல்லார்க்கும் அநுகூலனுய்த் தோன்றுகையாலும், அநுகூலமானது ஸுக$_2$ம், ப்ரதிகூலமானது து$_3$:க$_2$மென்று ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களுக்கு லக்ஷணமாகையாலும், அநுகூலதயா ப்ரகாஶிக்கிற இந்த ஆத்மா ஆநந்த$_3$ரூபனென்னுமிடமும் சொல்லிற்ருய்த்து. 45

இப்பத$_3$த்தில் “ஹல்ங்யாப்$_3$ப்$_4$யோ தீ$_3$ர்க$_4$ாத்” என்று முதலான ஸூத்ரத்தாலே லோபித்துக்கிடக்கிற ப்ரத$_2$மைகவசநம் ஜாத்யேகவசநமாகையாலே ஆத்மாக்களினுடைய ப$_3$ஹுத்வமும் இவ்விடத்திலே சொல்லப்பட்டது. “நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநா மேகோ ப$_3$ஹூநாம் யோ வித$_3$த$_4$ாதி காமாந்” என்று – நித்யராய் சைதந்யகு$_3$ணகராய் ப$_3$ஹுக்களான ஆத்மாக்களுக்கு, நித்யனுய் சைதந்யகு$_3$ணகனுய் அத்$_3$விதீயனுன ஸர்வேஶ்வரன் அபி$_4$மதங்களைக்கொடுப்பானென்கையாலே, ஈஶிதவ்யர்களான சேதநர்களுடைய ப$_3$ஹுத்வத்தை ஶ்ருதி சொல்லிற்றிறே. இப்படி

कामान्"(कठ.2-5-13) इत्यात्मनां बहुत्वश्रुतेः । एवं "देहेन्द्रियमनःप्राणधीभ्योऽन्योऽनन्यसाधनः । नित्यो व्यापी प्रतिक्षेत्रमात्मा भिन्नः स्वतस्सुखी ॥"(आत्मसिद्धौ) इत्युक्तप्रकारमात्मस्वरूपं प्रतिपादितं भवति । **46**

किञ्च - अस्य मकारस्य "माङ् माने"(जुहो.) इति धातोर्व्युत्पत्त्या परिमाणाश्रयत्वसिद्धेः ,"एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः"(मु.उ.3-1-9) "वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च । भागो जीवस्स विज्ञेयः स चानन्त्याय कल्पते॥"(*) (श्वेता.) "आराग्रमात्रोऽप्यवरो हि दृष्टः" (श्वेता.) इत्यादिश्रुतिसिद्धमात्मनो अणुपरिमाणमप्युक्तम् भवति । उक्तं भगवच्छास्त्रे च "स्वरूपमणुमात्रं स्यात् ज्ञानानन्दैक-लक्षणम्"(विष्वक्सेनसं.), "त्रसरेणुप्रमाणास्ते रश्मिकोटिविभूषिताः"(भ.शा.) इति । एवं शेषत्वा-श्रयस्याणुपरिमाणस्याऽऽत्मनः सर्वप्रकारवैलक्षण्यं प्रतिपादितम् । **47**

"क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः । क्षरात्मानावीशते देव एकः ।" (श्वेता.1),"प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः"(श्वेता.6)

"தே$_3$ஹேந்த்$_3$ரியமநःப்ராணதீ$_4$ப்$_4$யோऽந்யோऽநந்யஸாத$_4$நः । நித்யோ வ்யாபீ ப்ரதி-க்ஷேத்ரமாத்மா பி$_4$ந்நः ஸ்வதஸ்ஸுகீ$_2$" என்று - தே$_3$ஹம், இந்த்$_3$ரியம், மநஸ்ஸு, ப்ராணன், பு$_3$த்$_3$தி$_4$ என்கிற இவற்றுக்கு அவ்வருகுபட்டு ஸ்வயம்ப்ரகாஶனாய் நித்ய-னாய், ஸ்வவ்யாப்யமான அசித்துக்களிலே வ்யாபிக்கைக்கு யோக்$_3$யனாய், ப்ரதிஶரீரம் பி$_4$ந்நனான ஆத்மா ஸ்வாப$_4$ாவிகஸுகை$_2$கநிரூபணீயனாயிருக்குமென்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமானது இவ்விடத்திலே ப்ரதி-பாதி$_3$க்கப்பட்டது. 46

அதுக்குமேலே, இந்த மகாரம், "மாங் - மாநே" என்கிற த$_4$ாதுவிலே வ்யுத்பந்நமாயி-ருக்கையாலே, பரிமாணாஶ்ரயத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே , "ஏஷோணுராத்மா சேதஸா வேதி$_3$தவ்யः" என்று - இந்த ஆத்மாவானவன் அணுவாக நெஞ்சாலே அறியப்படு-மென்றும், "வாலாக்$_3$ரஶதப$_4$ாக$_3$ஸ்ய ஶதத$_4$ா கல்பிதஸ்ய ச । ப$_4$ாகே$_3$ா ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேயஸ்ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே" என்று - நெல்வாலினுடைய நுனியை நூறு கூறிட்டு ஒருகூற்றை நூறுபடியாகப் பிரித்து அதிலே ஒருகூறாக ஜீவன் அறியப்படும், அவன் முக்தத$_3$ஶையில் கு$_3$ணாவிர்ப$_4$ாவத்தாலே அபரிச்சி$_2$ந்நஸ்வப$_4$ாவனாகாநிற்கும் என்றும், "ஆராக்$_3$ரமாத்ரோப்யவரோ ஹி த்$_3$ருஷ்டः" என்று - வாலின் முனையின் நுனிபோலே அணுமாத்ரனாகையாலே ஸூக்ஷ்மபூ$_4$தனான ஆத்மாவும் ப்ரத்யக்ஷிக்கப்-பட்டானென்றும் ஶ்ருதிகளிலே சொல்லப்பட்ட அணுபரிமாணமும், ஆத்மாவுக்கிங்கே சொல்லிற்றாய்த்து. ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலும் "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநா-நந்தை$_3$கலக்ஷணம்" என்று ஜ்ஞாநாநந்தை$_3$கலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபம் அணு-மாத்ரமாயிருக்குமென்றும், "த்ரஸரேணுப்ரமாணாஸ்தே ரஶ்மிகோடிவிபூ$_4$ஷிதாः" என்று - ஜாலகரந்த்$_4$ரத்தில் பறக்கிற பொடிகளபோலே அணுப்ரமாணரான முக்தாத்மாக்கள் அபரிச்சி$_2$ந்நஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணப்ரபை$_4$யாலே அலங்க்ருதராயிருப்பர் என்று சொல்லிற்றாய்த்து. இப்படி ஶேஷத்வாஶ்ரயமாய் அணுபரிமாணமான ஆத்மா-வினுடைய ஸர்வப்ரகாரவைலக்ஷண்யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாய்த்து. 47

"க்ஷரம் ப்ரத$_4$ாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹரः க்ஷராத்மாநாவீஶதே தே$_3$வ ஏகः" என்று -

इति चेतनवदचेतनस्यापीश्वरशेषत्वश्रवणात् भोगमोक्षभाक्त्वप्राधान्ययुक्तचेतनवाचिनानेन मकारेणास्य भोग्यभोगोपकरणभोगस्थानरूपेण नित्यपरार्थोऽचित्पदार्थोऽपि सङ्गृह्यते ।   48

ननु अयमेवोपदेशक्रमः, यत् प्रथममात्मनः प्रकृतिवैलक्षण्यं प्रतिपाद्यानन्तरमेव शेषत्वप्रतिपादनमिति चेदुच्यते - आत्मनः प्रकृतेः परत्वादेरपि प्रधानाकारतया ज्ञातव्यं भगवच्छेषत्वमेव; तस्यैवात्मोज्जीवनहेतुतया ज्ञातव्यत्वविधानात् । "स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि । आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मर।।"इति ।   49

अयमेव जीवपरयोस्सम्बन्धः । "स्वत्वमात्मनि सञ्जातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम् । उभयोरेष

பரிணாமியாகையாலே க்ஷரஶப்$_3$த$_3$வாச்யமாய் ப்ரதா$_4$நகாரணமான மூலப்ரக்ருதியும், நித்யனாய், அபரிணாமியாகையாலே அம்ருதனென்றும், அக்ஷரமென்றும் சொல்லப்பட்டவனாய், விஷயங்களை போ$_4$க்$_3$யத்வேந ஹரிக்கையாலே ஹரனென்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவுமாகிற சேதநாசேதநங்களிரண்டையும் உஜ்ஜ்வலஸ்வபா$_4$வனாய் இருப்பானொருவன் நியமியாநின்றானென்றும், "ப்ரதா$_4$நக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்கு$_3$ணேஶ:" என்று - ப்ரதா$_4$நஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அசேதநத்துக்கும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்கிற ஆத்மாவுக்கும் ஶேஷியாயிருக்கும் கு$_3$ணங்களுக்கும் நியாமகனான ஸர்வேஶ்வரனென்றும், சேதநனோபாதி அசேதநமும் ஈஶ்வரஶேஷமாகச்சொல்லுகையாலே, போ$_4$க$_3$மோக்ஷங்களிலே அதி$_4$க்ருதனான ப்ராதா$_4$ந்யத்தையுடைய சேதநனைச்சொல்லுகிற இம்மகாரத்தாலே அவனுக்கு போ$_4$க்$_3$யபோ$_4$கோ$_1$பகரணபோ$_4$க$_3$ஸ்தா$_2$நரூபமாய்க்கொண்டு நித்யபரார்த்த$_2$மான அசித்பதா$_3$ர்த்த$_2$மும் லக்ஷிக்கப்படுகிறது.   48

இவ்விடத்திலே, தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநியான சேதநனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வத்தை முதல் உபதே$_3$ஶித்து, அநந்தரம் ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தை உபதே$_3$ஶிக்கையன்றோ க்ரமம், அங்ஙனன்றிக்கே ப்ரத$_2$மத்திலே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தை உபதே$_3$ஶிப்பானென் என்னில் - ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வாதி$_3$யிற்காட்டிலும் ஆத்மோஜ்ஜீவநஹேதுவாகையாலே ப்ரதா$_4$நாகாரதயா ஜ்ஞாதவ்யம் ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமே, எங்ஙனே என்னில் - "ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா$_2$ யதி$_3$ தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி$_3$ । ஆத்மதா$_3$ஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபா$_4$வஞ்ச ஸதா$_3$ ஸ்மர" என்று - உன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் உனக்கு ஆசையுண்டாகிலும் உன் ஸத்தைதான் அழியாமல் கிடக்கவேணுமென்று ஆசை உண்டாகிலும் ஆத்மாவினுடைய தா$_3$ஸ்யத்தையும், ஹரியினுடைய ஸ்வாம்யத்தையும் எப்போதும் ஸ்வபா$_4$வமாக நினை என்கையாலே, ஆத்மாவுக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வாபா$_4$விகாகாரமென்று விதி$_4$த்ததிறே.   49

இதுவேயிறே ஜீவபரர்களுக்கு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம். "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்$_3$ரஹ்மணி ஸ்தி$_2$தம் । உப$_4$யோரேஷ ஸம்ப$_3$ந்தோ$_4$ ந பரோபி$_4$மதோ மம" என்று - ஸ்வத்வமாவது ஆத்மாவின்பக்கலிலே உண்டாமது, ஸ்வாமித்வமாவது ப்$_3$ரஹ்மத்தின்பக்கலிலே நிற்குமது, இருவர்க்கும் இந்த ஶேஷஶேஷிபா$_4$வமே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், வேறொன்றுமில்லை எனக்கு அபி$_4$மதமென்கையாலே. இதுதன்னை

सम्बन्धो न परोऽभिमतो मम ॥" इति वचनात् । तदिदमुच्यते - "दासभूतास्स्वतस्सर्वे ह्यात्मानः
परमात्मनः । नान्यथा लक्षणं तेषां बन्धे मोक्षे तथैव च ॥"(पाञ्च.) इति । 50

अत एव श्रूयते - "योऽहमस्मि स सन्यजे"(या.आ.3-7) इति । शरीरेन्द्रियादिषु यदाकारोऽहमस्मि
तदाकार एव सन् दास्यानुसन्धानरूपात्मसमर्पणाकारहविःप्रदानेन यजनं करोमीत्यर्थः । तथा च
यामुनाचार्यैः "वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथातथाविधः । तदयं तव
पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः॥" (स्तो.र.52), "नियतस्वमिति प्रबुद्धधीः"(स्तो.र.53) इति शेषत्वस्य
नित्यस्वभावत्वमुक्त्वा, "तव शेषत्वविभवाद्बहिर्भूतं - आत्मानञ्च - न सहे"(स्तो.र.67) इति
तद्व्यतिरेके देहादिवदात्मनोऽप्यसह्यत्वञ्चाप्युक्तम् । तस्मादात्मनोऽसाधारणाकारं भगवच्छेषत्वमेव
प्रधानतया प्रथममेव निरूपणीयम्, अनन्तरं तदाश्रयशोधनमुक्तम् । यत इदमेव स्वरूपयाथात्म्यं
स्वोज्जीवनाय ज्ञातव्यम्, तत एव यथावस्थितात्मस्वरूपान्यथाप्रतिपत्तिरूपस्याऽऽत्मापहारस्य सर्वपाप-

---

ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ாஸ்த்ரத்திலே "த$_{3}$ாஸபூ$_{4}$தா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: ।
நாந்யத$_{2}$ா லக்ஷணம் தேஷாம் ப$_{3}$ந்தே$_{4}$ மோக்ஷே ததை$_{2}$வ ச" என்று - எல்லா
ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு ஸ்வதோத$_{3}$ாஸபூ$_{4}$தராயிருப்பார்கள், ப$_{3}$த்$_{3}$த$_{4}$ாவஸ்-
தை$_{2}$யிலும், முக்தாவஸ்தை$_{2}$யிலும் அவர்களுக்கு இதொழிய வேறடையாளமில்லை
என்றும் சொல்லிற்று. 50

ஆகையாலே ஶ்ருதியிலும் "யோஹமஸ்மி ஸ ஸந்யஜே" என்று - ஶரீரேந்த்$_{3}$ரியாதி$_{3}$-
களில் யாதொரு ஆகாரத்தையுடையனாயிருக்கிறேன், அந்த நான் அந்த நிலையை
உடையேனாகநின்றுகொண்டு த$_{3}$ாஸ்யாநுஸந்த$_{4}$ாநரூபமான ஆத்மஸமர்ப்பணாகார-
மாயுள்ள ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கையாலே யஜநத்தைப்பண்ணுகிறேனென்று
சொல்லிற்று. இப்படி ஆளவந்தாரும் "வபுராதி$_{3}$ஷு யோபி கோபி வா கு$_{3}$ணதோ-
ஸாநி யத$_{2}$ாதத$_{2}$ாவித$_{4}$: । தத$_{3}$யம் தவ பாத$_{3}$பத்$_{3}$மயோரஹமத்$_{3}$யைவ மயா ஸமர்ப்பித:"
என்று - ஶரீரம் இந்த்$_{3}$ரியம் மநஸ்ஸு இது துடக்கமானவற்றிலே ஏதேனுமொரு-
வனாகவுமாம், கு$_{3}$ணங்களால் ஏதேனுமொருபடிப்பட்டிருப்பேனாகவுமாம், ஸ்வரூப-
நிஷ்கர்ஷத்திலும் ஒரு தாத்பர்யமில்லை, இந்த நான் உன் திருவடித்தாமரைகளிலே
இப்போதே என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேனென்றும், "நியதஸ்வமிதி ப்ரபு$_{3}$த்$_{3}$த$_{4}$தீ$_{4}$:"
என்று - ஶேஷத்வம் நித்யஸ்வப$_{4}$ாவமென்றும் சொல்லி, "தவ ஶேஷத்வவிப$_{4}$வாத்
ப$_{3}$ஹிர்பூ$_{4}$தம் - ஆத்மாநஞ்ச - ந ஸஹே" என்று - உன்னுடைய ஶேஷத்வத்துக்குப்
புறம்பானால் தே$_{3}$ஹாதி$_{3}$களோபாதி ஆத்மாதன்னையும் ஸஹிக்கிறிலேனென்றும்
அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே, ஆத்மாவினுடைய அஸாத$_{4}$ாரணாகாரமான ப$_{4}$க$_{3}$வச்-
சே$_{2}$ஷத்வம் ப்ரத$_{2}$மத்திலே நிரூபணீயம்; அநந்தரம் அந்த ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரய-
ஶோத$_{4}$நம் பண்ணுகை ப்ராப்தம். இந்த ஸ்வரூபயாத$_{2}$ாத்ம்யமே தன்னுடைய உஜ்ஜீவ-
நார்த்த$_{2}$மாக ஜ்ஞாதவ்யம்; ஆகையாலே யத$_{2}$ாவஸ்தி$_{2}$தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய
அந்யத$_{2}$ாப்ரதிபத்திரூபமான ஆத்மாபஹாரம் ஸர்வபாபமூலமாகச் சொல்லப்பட்ட-
திறே. "யோந்யத$_{2}$ா ஸந்தமாத்மாநமந்யத$_{2}$ா ப்ரதிபத்$_{3}$யதே । கிந்தேந ந க்ருதம்
பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று - யாவனொருவன் தன் ப்ரதிபத்திப்ரகார-
மின்றியிலே ப்ரகாராந்தரமாய் யத$_{2}$ாவஸ்தி$_{2}$தமாகாநிற்கிற ஆத்மாவை அதின்படி-
யின்றியிலே மற்றைப்படியாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறான், ஆத்மாபஹாரியாய்க்-

मूलत्वमुक्तम्, "योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥"(भा.आदि.74 28,शकुन्तलावचनम्) इति । 51

एवंरूपात्मापहारप्रायश्चित्तञ्च "यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गां मा कुरून् गमः ॥" (मनु.6-92) इत्युक्तम् । अयमर्थः यमः - प्रशासिता, "आत्मानमन्तरो यमयति" (बृ.उ.) इति श्रवणात् ; वैवस्वतः - सवितृमण्डलमध्यवर्ती, राजा - पुण्डरीकाक्षत्वपीताम्बरत्वादिभिरीश्वरत्वचिह्नैर्विराजमानः, यः - "य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते"(छा.उ.1-6-6) इति श्रुतिप्रसिद्धः । तवैष हृदि स्थितः - एवंभूतस्तवान्तरात्मतया स्थितः ; "स यश्चायं पुरुषे । यश्चासावादित्ये । स एकः ।"(तै.भृ.10 4) इति श्रुतेः । तेन - उक्तस्वभावयुक्तेन सर्वेश्वरेण , अविवादः - तत्स्वरूपविरुद्धस्वातन्त्र्याभिमानविरहः, चेत् - इदमविवादरूपं शेषत्वज्ञानं दुर्लभमिति भावः । मा गङ्गां मा कुरून् गमः - एतज्ज्ञाने सति पापक्षयार्थं पुण्यतीर्थ-

---

கொண்டு சோரனுனை அவனுலே என்ன பாபம் பண்ணப்பட்டதில்லை என்கையாலே எல்லா பாபமும் பண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லிற்றுய்த்து. 51

இந்த பாபத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் – "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி3 ஸ்தி2த: । தேந சேத3விவாத3ஸ்தே மா க3ங்க3ாம் மா குரூந் க3ம:॥" என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது – "யம:" என்றது "ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" என்று – ஆத்மாவை உள்ளேநின்று நியமியாநின்றுனென்று ஶ்ருதி சொல்லுகிறபடியே ப்ரஶாஸிதா என்றபடி. "வைவஸ்வத:" என்றது – விவஸ்வத்ஸம்ப3ந்தி4 என்று ஸவித்ருமண்ட3லவர்த்தி என்றபடி. "ராஜா" என்றது – புண்ட3ரீகாக்ஷத்வாதி3களாகிற ஈஶ்வரத்வசிஹ்நங்களாலே விளங்காநின்றுள்ள ஶேஷி என்றபடி. "ய:" என்றது – "ய ஏஷோऽந்தராதி3த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்3ருஶ்யதே" என்று – ஆதி3த்யமண்டலத்தின் நடுவே ஹிரண்யவர்ணனுை இந்த புருஷன் யாவனொருவன் காணப்படுகிறுன் என்கிற ஶ்ருதிஸித்3த4ன் என்றபடி. "ஏஷ தவ ஹ்ருதி3 ஸ்தி2த:" என்றது – இவனுடைய ஹ்ருத3யத்திலே நின்றுனென்றபடி. அதாவது – "ஸ யஶ்சாயம் புருஷே। யஶ்சாஸாவாதி3த்யே । ஸ ஏக:" என்று – புருஷன்பக்கலிலே நிற்கிற அந்த இவன், யாவனொருவன் ஆதி3த்யன்பக்கலிலே நிற்கிறவனென்கிற ஶ்ருதிக்ரமத்திலே, கீழ் ஆதி3த்யமண்ட3லாந்தர்வர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்டவன் உனக்கு அந்தராத்மதயா நின்றுன் என்றதாய்த்து. "தேந" என்றது – கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபா4வங்களையுடைய அவனுேடே என்றபடி. "அவிவாத3:" என்றது – விவாத3ம் தவிருகை; அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்3த4மான ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநம் தவிருகை என்றபடி. எங்ஙனே என்னில் – அவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், உபாயத்வத்தையும், ஶேஷித்வத்தையும், அந்தராத்மத்வத்தையும் கண்டால் அதுக்கெதிராம்படி ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொண்டாடாதே தன்னுடைய நியாம்யத்வத்தையும் உபாஸகத்வத்தையும், ஶேஷத்வத்தையும், ஶரீரத்வத்தையும் அநுஸந்தி4த்து அவனுடைய ஸ்வரூபோத்கர்ஷத்துக்கு "ஓம்" என்று இசைகை என்றதாய்த்து. "சேத்" என்றது – அந்த அவிவாத3ரூபமான ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் து3ர்லப4மாயிருக்கும், அதுண்டாகில் அழகிது என்றபடி. "மா க3ங்க3ாம் மா குரூந் க3ம:" என்றது – இந்த ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் உண்டாகில் பாபக்ஷயார்த்த2மாக புண்யதீர்த்த2மான க3ங்கை3யைப்பற்றப் போக

क्षेत्रादिगमनमनपेक्षितमित्यर्थः । (*) 52

इदं प्रणवोदितज्ञानमेव यागादिसर्वपुण्यकर्मरूपम् ; 'स सन्यजे" (यजु.आर ३-७)इति यजनरूपत्वश्रवणात्। "स्वभावदास्येन च योऽहमस्मि स सन् यजे ज्ञानमयैर्मखैस्तम्" इत्याचार्योक्तेश्च । देवतामुद्दिश्य द्रव्यत्यागो यागः ; तत्र निरुपाधिकदेवता - परमात्मा; निरुपाधिकं हविः आत्मा ; निरुपाधिको यागः - आत्मसमर्पणम्; निरुपाधिको मन्त्रः प्रणवः ; निरुपाधिकफलम् मोक्ष इति । "ओमिति ब्रह्म । ओमितीदं सर्वम्"(तै.शी.८) इत्यारभ्य प्रणवस्य सर्वकर्मात्मकत्वञ्च श्रूयते । 53

इदं समर्पणानुसन्धानरूपं शेषत्वज्ञानमेव ज्ञातव्यतयोपदिश्यते । "सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् । एतद् ज्ञानं च ज्ञेयं च शेषोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः ॥" इति । 54

एतदेवोपासनात्मकज्ञानं च ; "ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत" (छा.उ.१ १),"ओमित्यात्मानं ध्यायथ" इत्यादिविधानात् । 55

வேண்டா; புண்யக்ஷேத்ரமான குருக்ஷேத்ரத்தைப்பற்றப்போக வேண்டா என்றபடி.52

இந்த ப்ரணவோதி$_3$தஶேஷத்வஜ்ஞாநமே யாக$_3$ாதி$_3$யான ஸர்வபுண்யகர்மமும். "ஸ ஸந் யஜே" என்று யஜநரூபமாக ஶ்ருதி சொல்லுகையாலும், "ஸ்வப$_4$ாவத$_3$ாஸ்யேந ச யோஹமஸ்மி ஸ ஸந யஜே ஜ்ஞாநமயைர்மகை$_2$ஸ்தம்" என்று - ஸ்வாப$_4$ாவிகத$_3$ாஸ்யத்தாலே நிரூபிதமான ஸ்வரூபத்தையுடையனுகாநின்ற நான், அந்த ஶேஷத்வஜ்ஞாநரூபமான யஜ்ஞங்களாலே ஶேஷியான அவனை யஜிக்கிறேனென்று ப$_4$ட்டரும் இந்த ஶ்ருத்யர்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்கையாலும், இது புண்யகர்மமாகக்குறையில்லை. ஒரு தே$_3$வதையைக்குறித்து ஒரு த்$_3$ரவயதத்தைக்கொடுக்கையிறே யாக$_3$மாவது. அதில் இங்குப்பார்த்தால், நிருபாதி$_4$கமான தே$_3$வதை பரமாத்மா, நிருபாதி$_4$கமான ஹவிஸ்ஸு ஆத்மா, நிருபாதி$_4$கமான த்யாக$_3$ம் ஆத்மஸமர்ப்பணம், நிருபாதி$_4$கமான மந்த்ரம் ப்ரணவம், நிருபாதி$_4$கமான ப$_2$லம் மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கு மேலே "ஓமிதி ப்$_3$ரஹ்ம । ஓமிதீத$_3$ம் ஸர்வம்" என்று - ப்ரணவத்தை ஸர்வகர்மாத்மகமாக ஶ்ருதி சொல்லிற்று. 53

இப்படி கர்மயோக$_3$மாமளவுமன்றியிலே இச்சேதநனுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ஜ்ஞாநயோக$_3$மும் ஆத்மஸமர்ப்பணமே :- "ஸர்வோபாதி$_4$விநிர்முக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் ப்$_3$ரஹ்மணி ந்யஸேத் । ஏதத்$_3$ஜ்ஞாநஞ்ச ஜ்ஞேயஞ்ச ஶேஷோऽந்யோ க்$_3$ரந்த$_2$விஸ்தர: ॥" என்று - தே$_3$ஹாதி$_3$ஸர்வோபாதி$_4$களும் கழிந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞனுகிற ஆத்மாவை, ஶேஷியான ப்$_3$ரஹ்மத்திலே ஶேஷமாக அநுஸந்தி$_4$த்து ஸமர்ப்பிப்பான், ஜ்ஞாநமாவதும் ஒருவன் அறியவேண்டுவதும் இதுவே, அல்லாத மற்றுள்ளவை க்$_3$ரந்த$_2$ப்பரப்பாமத்தனை என்று ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. 54

இப்படி ஜ்ஞாநயோக$_3$மாமளவன்றிகே. உபாஸநாத்மகமான த்$_4$யாநயோக$_3$மும் இதுவே : "ஓமித்யேதத$_3$க்ஷரமுத்$_3$கீ$_3$த$_2$முபாஸீத" என்று - "ஓம்" என்கிற மந்த்ரார்த்த$_2$-

निक्षेपापरपर्यायप्रपदनमप्येतदेव ; 'ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत"(तै.ना.51) इति नियोगात् । 56

एवंरूपसाधनविशेषसाध्यं फलमपीदं स्वरूपयाथात्म्यमेव ; "परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते"(छा.उ.8-12-2) इति परप्राप्तिपर्यन्तस्वरूपयाथात्म्याविर्भावो मोक्ष इति प्रतिपादनात् । "सम्पद्याविर्भावः स्वेन शब्दात्" (शा.मी.4-4-1) इति सूत्रितञ्च । 57

"अविभागेन दृष्टत्वात्" (शा.मी.4-4-4) इति मोक्षदशायामविभागरूपमैक्यमप्येवंरूपापृथक्सिद्धसम्बन्धनिबन्धनम् ; तत्क्रतुन्यायात् फलस्य यथोपासनत्वात् । 58

उपासनमप्यपृथक्सिद्धसम्बन्धनिबन्धनात्मशरीरत्वसिद्धैक्यादहङ्ग्रहणरूपेणैव विधीयते; "ऐतदात्म्यमिदं

ரூபமாக அக்ஷரமான இந்த உத்$_3$கீ$_3$த$_2$த்தை உபாஸிப்பானென்றும்; "ஓமித்யாத்மாநம் த்$_4$யாயத$_2$" என்று - ப்ரணவார்த்த$_2$பூ$_4$தனை பரமாத்மாவை த்$_4$யாநம் பண்ணுங்கோள் என்றும் த்$_4$யாநோபாஸநஶப்$_3$த$_3$முக$_2$த்தாலே ப்ரணவார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தை ப$_4$ஜநரூபமான ப$_4$க்தியோக$_3$மாகவும் சொல்லிற்றிறே. 55

அதுக்குமேலே, நிக்ஷேபமென்றும், ந்யாஸமென்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத$_3$நமும் இந்த ப்ரணவஜ்ஞாநமே :- "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று ப்ரணவமுக$_2$த்தாலே ஸமர்ப்பணரூபமான ந்யாஸத்தைப்பண்ணுவானென்று விதி$_4$யுண்டாகையாலே. (*)56

இப்படிப்பட்ட ஸாத$_4$நவிஶேஷங்களாலே ஸாத்$_4$யமான ப$_2$லமும் ப்ரணவோக்தமான இந்த ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யமே; "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய ஸ்வேநரூபேண அபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே" என்று - பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$த$_3$வாசயமான ப்ராப்யஸ்வரூபத்தைக்கிட்டி ஸ்வரூபஸித்$_3$தி$_4$யையுடையனுமென்கையாலே, பரப்ராப்திபர்யந்தமான ஸ்வரூபாவிர்ப$_4$ாவமே மோக்ஷமென்று சொல்லிற்றிறே. "ஸம்பத்$_3$யாவிர்ப்ப$_4$ாவ: ஸ்வேநஶப்$_3$த$_3$ாத்" என்று - ப்$_3$ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமான ஸ்வரூபாவிர்ப்ப$_4$ாவமே புருஷார்த்த$_2$ம்; "ஸ்வேந ரூபேண" என்கிற ஶ்ருதி உண்டாகையாலேயென்று ஸூத்ரகாரரும் சொன்னார். 57

"அவிப$_4$ாகே$_3$ந த்$_3$ருஷ்டத்வாத்" என்று மோக்ஷத$_3$ஶையிலும் ஜீவபரர்களுடைய அவிப$_4$ாக$_3$ாநுப$_4$வம் உண்டாகக்கடவது, உபாஸநத$_3$ஶையில் அப்படி த$_3$ர்ஶிக்கையாலே என்று ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட அவிப$_4$ாக$_3$ரூபமான ஐக்யமும் இந்த ப்ரணவோக்தமான அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாயிருக்கும்; தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே உபாஸநாநுரூபம் ப$_2$லமாகையாலே. 58

அவிப$_4$ாக$_3$ாநுப$_4$வத்துக்கடியான உபாஸநமும் அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியான ஆத்மஶரீப$_4$ாவத்தாலேயுண்டான ஐக்யத்தாலே அஹங்க்$_3$ரஹணரூபத்தாலே விதி$_4$க்கப்படாநின்றது :- "ஐதத$_3$ாத்ம்யமித$_3$ம ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ" என்று - இந்த ஜக$_3$த்தெல்லாம், இந்த ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யவஸ்துவை ஆத்மாவாக

सर्वं । तत्सत्यं । स आत्मा। तत्त्वमसि श्वेतकेतो ।"(छा.उ.6-8-7), "त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते । अहं वै त्वमसि भगवो देवते ।"(*),"आत्मेत्येवोपासीत"(बृ.उ.3 4-7), "आत्मेत्येव तु गृह्णीयात् सर्वस्य तन्निष्पत्तेः"(वाक्यकार इति श्रीभाष्ये जि.), "आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च"(शा.मी.4-1 3) इत्यादिभिः।59

"प्रणवो धनुश्शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥" इति वेधवेगलक्ष्यान्तर्भूतशरवदात्मनः ब्रह्मस्वरूपान्तर्भावेन तन्मयत्वरूपैक्यानुसन्धानं प्रणवप्रतिपादित मित्युच्यते । 60

உடைத்தாயிருக்கும், ஆகையால் இந்த ஜக$_3$த்துக்கு அவன் ஆத்மா, இந்த ஜக$_3$த்து அவனுக்கு ஶரீரம், அது ஸத்யம், ஆதலால், ஶ்வேதகேதுவே! அந்த ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யமான காரணவஸ்துவே 'த்வம்'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யனுன உனக்கு அந்தர்யாமியாகையால் அது நீ காணென்றும்; "த்வம் வ்ா அஹமஸ்மி ப$_4$க$_3$வோ தே$_3$வதே" என்று – ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யமான பரதே$_3$வதையைப் பார்த்து, உனக்கு ப்ரகாரபூ$_4$தனுகையாலே நான் நீயாகாநின்றேனென்று ப்$_3$ரஹ்மப்ரகாரமான ஜீவோபாஸநத்தையும், "அஹம் வை த்வமஸி ப$_4$க$_3$வோ தே$_3$வதே" என்று – எனக்கு அந்தராத்மாவாகையாலே நீ நானுகாநின்றுயென்று ஜீவப்ரகாரமான ப்$_3$ரஹ்மோபாஸநத்தையும் சொல்லி, "ஆத்மேத்யேவோபாஸீத" என்று – ஆத்மாவாகவே உபாஸிப்பானென்று உபநிஷத்$_3$வாக்யங்களிலும், "ஆத்மேத்யேவ து க்$_3$ருஹ்ணீயாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே:" என்று – ஆத்மாவென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுவான், ஸர்வமும் தத$_3$ர்த்த$_2$மாகையாலேயென்றும், "ஆத்மேதி தூபக$_3$ச்ச$_2$ந்தி க்$_3$ராஹயந்தி ச" என்று – ஆத்மாவென்றே உபாஸியாநிற்பார்கள், ஶ்ருதிகளும் அப்படியே காட்டாநின்றனவென்றும், ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யவாக்யத்திலும் வேத$_3$ாந்தஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்படுகையாலே உபாஸநம் அஹங்க்$_3$ரஹணரூபமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. 59

"ப்ரணவோ த$_4$நுஶ்ஶரோஹ்யாத்மா ப்$_3$ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே । அப்ரமத்தேந வேத்$_3$த$_4$வ்யம் ஶரவத்தந்மயோ ப$_4$வேத்॥" என்று – எய்கிறவன் எய்த வேக$_3$த்தாலே இலக்கிலே குளிக்க எய்த அம்புபோலே, ப்ரணவம் த$_4$நுஸ்ஸாக ஆத்மாவாகிற ஶரமானது ப்$_3$ரஹ்மமாகிற இலக்கைக்குறித்து அவஹிதனுன புருஷனுலே எய்யப்படுவதாய், அங்கே அந்தர்ப்ப$_4$விக்கையாலே ப்$_3$ரஹ்மமயமாய்விடும் என்று ஸ்வரூபாந்தர்ப்ப$_4$ாவமான ஐக்யம் ப்ரணவப்ரதிபாத்$_3$யமாகச்சொல்லப்பட்டது.

ப்ரணவம் த$_4$நுஸ்ஸாகையாவது கோடித்$_3$வயத்திலும் ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்த நாணியாலே வலிபெற்ற வில் போலே, ப்ரத$_2$மசரமாக்ஷரங்களினுடைய அர்த்த$_2$த்$_3$வயத்திலும் அந்வயத்தையுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு மத்$_4$யஸ்த$_2$மான அவத$_4$ாரணத்தாலே யாத$_2$ாத்ம்யம் பெறுகையாலே. ஆத்மா ஶரமாகையாவது – எய்கிறவன் கைக்கொள்ளும்படி செவ்வையை உடைத்தாய், இலக்கை நோக்கின முக$_2$த்தில் கூர்மையையுடைத்தாய், எய்கிறவன் ஏவின கார்யத்திலே நடக்குமிடத்திலே பக்ஷபாதியான அம்பு போலே, ஆத்மாவும் ஸ்வீகரிக்கிற ஆசார்யவிஷயத்தில் ஆர்ஜவத்தை உடையனுய், உபதி$_3$ஷ்டமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்தில் ஸூக்ஷ்மமாகப்பார்க்கும் முக$_2$த்தை உடையனுய், ஆசார்யநியோக$_3$த்திலே நித்யபக்ஷபாதியாயிருக்கும் என்றபடி. ப்$_3$ரஹ்மம் இலக்காகையாவது – தான் அபரிச்சி$_2$ந்நமாகையாலே

एवं परस्परविलक्षणस्वरूपस्वभावयोर्जीवपरयोः स्वभावासङ्करेऽपि पृथक्सिद्ध्यनर्हप्रकारत्वनिबन्धनप्रकारिस्वरूपान्तर्भावादैक्यानुसन्धानमुपपन्नमित्युच्यते । "अन्यश्च राजन् स परस्तथान्यः पञ्चविंशकः । तत्सत्त्वादनुपश्यन्ति ह्येक एवेति साधवः ।।" इति । 61

एवं जीवपरयोर्लक्षणं स्वरूपं सम्बन्धश्च प्रणवेन प्रत्यपादि । प्रथमाक्षरेण ब्रह्मणो जगज्जन्मादिहेतुत्वे सति शेषित्ववचनात् व्यञ्जनेनाऽऽत्मनश्शेषत्वे सति ज्ञातृत्वाभिधानात् निपातेनापृथक्सिद्धरूपानन्यार्हताप्रतिपादनाच्च । तदिदमुच्यते - "अकारो विष्णुरित्युक्तो मकारो जीववाचकः । तयोस्तु नित्यसम्बन्ध उकारेण प्रकीर्तितः।।" इति । 62

எங்கேனும் போகிலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்றபடி. எய்கிறவன் அப்ரமத்தனுகையாவது – கலங்காமல் செவ்வையறிந்து எய்வாரைப்போலே, ப்$_3$ரஹ்மத்திலே இவ்வாத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கிற ஆசார்யன், இவனுடைய உஜ்ஜீவநமொன்றிலுமே அவத$_4$ாநத்தை உடையனுய், ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் பார்வையற்றிருக்கை. "வேத்$_3$த$_4$வ்யம்" என்கையாலே வில்லுக்கு எய்கையே ஸ்வப$_4$ாவமாயிருக்குமோபாதி, ஆசார்யன் தன்கைபுகுந்தவனை ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்கையே விதி$_4$யாயிருக்கை. "ஶரவத் தந்மயோ ப$_4$வேத்" என்றது – அவ்வம்பு இலக்கில் குளித்தாப் போலே இவனும் ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபாந்தர்க$_3$தனுய், அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$னுமென்றபடி. 60

இப்படியே "அந்யஶ்ச ராஜந் ஸ பரஸ்தத$_2$ாऽந்ய: பஞ்சவிம்ஶக:। தத்ஸத்வாத$_3$நுபஶ்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாத$_4$வ: ।।" என்று – பரமாத்மாவும் ஸ்வரூபஸ்வப$_4$ாவங்களாலே அத்யந்தவிலக்ஷணனுயிருக்கும், பஞ்சவிம்ஶகனை ஆத்மாவும் அப்படியே ஸ்வரூபஸ்வப$_4$ாவங்களாலே அவனிற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கும்; இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்வரூபஸ்வப$_4$ாவங்கள் கலசாதபடி வேறுபட்டிருக்கச்செய்தேயும் பரமாத்மஸ்வரூபத்திலே இவ்வாத்மா ப்ரகாரதயா அந்தர்ப$_4$வித்து நிற்கையாலே, ஏகனென்றே ஜ்ஞாதாக்கள் அறியாநிற்பார்களென்று சொல்லப்படுகிறது. 61

இப்படி ப்ரணவத்தாலே ஆத்மபரமாத்மாக்களினுடைய லக்ஷணமும், ஸ்வரூபமும், ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாய்த்து. எங்ஙனே என்னில்:– ப்ரத$_2$மாக்ஷரத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய ஜக$_3$ஜ்ஜந்மாதி$_3$ஹேதுத்வமாகிற லக்ஷணத்தைச்சொல்லி, ஶேஷித்வமாகிற ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலும், வ்யஞ்ஜநரூபமான மகாரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய ஶேஷத்வவிஶிஷ்டமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை ஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், நிபாதரூபமான அவத$_4$ாரணத்தாலே அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மான அநந்யார்ஹஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச் சொல்லுகையாலும். இப்படி "அகாரோ விஷ்ணுரித்யுக்தோ மகாரோ ஜீவவாசக: । தயோஸ்து நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ உகாரேண ப்ரகீர்த்தித: ।।" என்று – அகாரம் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுகிறது, மகாரம் ஜீவனுக்கு வாசகமென்று சொல்லப்படுகிறது, அவர்களுடைய நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் உகாரத்தாலே சொல்லப்படுகிறதென்கிற வசநத்தாலும் இவ்வர்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$த$_4$ம். 62

இப்படி உகாரம் அவத$_4$ாரணுர்த்த$_2$மாகிறதன்றியே, "அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஶ்வரோ ஹரி: । உத்$_3$த்$_4$ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ: உகாரேணோச்யதே ஸதா$_3$।

अथवा - "अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेश्वरो हरिः । उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेणोच्यते सदा । मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम्।" (*),"अकारश्चित्स्वरूपस्य विष्णोर्वाचक इष्यते। उकारश्चित्स्वरूपायाः श्रियो वाची तथा विदुः ।मकारस्तु तयोर्विप्र श्रीनारायणयोस्सदा । आत्मनश्शेषभूतस्य वाचकः श्रुतिचोदितः ।।" इत्यादिभिरुकारस्य लक्ष्मीवाचकत्वमवगम्यते । "अग्रतः प्रययौ रामः सीता मध्ये सुमध्यमा । पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिः लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ।।" (रा.आर.11-1) इत्यस्य श्लोकस्य एवं प्रणवार्थत्वं पूर्वाचार्यैरनुसंहितञ्च'। तदानीमार्थमवधारणम् । यथा "अब्भक्षः" इत्यत्र अप एव भक्षयतीति तद्वदिति केषाञ्चिदाचार्याणां सम्प्रदायः । उभयथापि प्रणवस्य भगवदनन्यार्हशेषत्वरूपात्मस्वरूपयाथात्म्यप्रतिपादनमविशिष्टम् । 63

ननु "सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति । यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीम्योमित्येतत् ।।" (कठो.2-15),"ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत"(छा.उ.1-1-1), "उद्गीथमेतत्परमं तु ब्रह्म","ओङ्कारो भगवान् विष्णुः", "ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन् मामनुस्मरन्"(गी.8-

---

மகாரஸ்து தயோர்த$_3$ாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥" என்று - ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈஶ்வரனாய், வ்யாபகனான ஹரியானவன் அகாரத்தாலே சொல்லப்படுகிறான், அந்த விஷ்ணுவாலே எப்போதும் திருமார்பிலே த$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கிற லக்ஷ்மியானவள் உகாரத்தாலே சொல்லப்படாநின்றாள், மகாரம் அவர்களுக்கு த$_3$ாஸபூ$_4$தனான ஆத்மாவாகச்சொல்லப்படாநினறது என்று ப்ரணவத்துக்கு லக்ஷணமென்றும், "அகாரஶ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே । உகாரஶ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஶ்ரியோ வாசீ தத$_2$ா விது$_3$: । மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஶ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா$_3$ । ஆத்மநஶ்ஶேஷபூ$_4$தஸ்ய வாசக: ஶ்ருதிசோதி$_3$த:॥" என்று - அகாரமானது சித்ஸ்வரூபனான விஷ்ணுவுக்கு வாசகமாக இச்சி$_2$க்கப்படாநின்றது, உகாரத்தை சித்ஸ்வரூபையான ஶ்ரீக்கு வாசகமாக அறியாநின்றார்கள், மகாரமானது ஶ்ரீநாராயணரான இருவர்க்கும் எப்போதும் ஶேஷபூ$_4$தனான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாக ஶ்ருதியிலே சொல்லப்பட்டதென்றும் ப்ரமாணமுண்டாகையாலே உகாரம் லக்ஷ்மீவாசகமாயிருக்கிறது; "அக்$_3$ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதாமத்$_4$யே ஸுமத்$_4$யமா । ப்ருஷ்ட$_2$தஸ்து த$_4$நுஷ்பாணி: லக்ஷ்மணோऽநுஜக$_3$ாம ஹா॥" என்று - முன்னே பெருமாள் எழுந்தருளினார், ஸுமத்$_4$யமையான பிராட்டி பின்னே எழுந்தருளினாள், பின்பு கையும் வில்லுமாகக் கொண்டு இளையபெருமாள் எழுந்தருளினார் என்கையாலே இந்த ஶ்லோகத்தில் அர்த்த$_2$ம் ப்ரணவம் கால்கொண்டு நடந்தாப்போலே இருந்ததென்று பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்தி$_4$த்தார்கள்; அப்போது அவத$_4$ாரணம் ஆர்த்த$_2$மாகக்கடவது; என்போல என்னில், அப்$_3$ப$_4$க்ஷனென்றால் அபலையே ப$_4$க்ஷித்தானென்று அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$ம் அர்த்த$_2$ப$_3$லத்தாலே வருகிறாப்போலே என்றிப்படி சில ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரத$_3$ாயம். இரண்டுபடியாலும் ப்ரணவத்துக்கு ஶ்ரிய:பதியான ஶேஷிக்கே இவ்வாத்மா ஶேஷமென்கிற ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யப்ரதிபாத$_3$நம் ஸமாநம். 63

"ஸர்வே வேத$_3$ா யத்பத$_3$மாமநந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்$_3$வத$_3$ந்தி । யதி$_3$ச்ச$_2$ந்தோ ப்$_3$ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பத$_3$ம ஸங்க்$_3$ரஹேண ப்$_3$ரவீம்யோமித்யேதத்" என்று - ஸர்வவேத$_3$ங்களும் யாதொன்றை ப்ராப்யமாகச்சொல்லுகின்றன, ஸர்வதபஸ்ஸுக்களாகவும் யாதொன்றைச்சொல்லுகிறார்கள், யாதொன்றை புருஷார்த்த$_2$மாக

१३) इत्यादिभिः प्रणवस्य भगवद्वाचकत्वमवगम्यते, इदानीमनेन स्वरूपयाथात्म्यप्रतिपादनं कथमिदमुपपद्यत इति चेत् - उच्यते - अस्य प्रणवस्य स्वतन्त्रमन्त्रत्वे भगवत्परत्वम् ; मन्त्रशेषत्वे तदर्थानुविधायित्वमिति विभागः । 64

अथवा - तदानीमपि शब्दवृत्तिस्वारस्यानुरोधात् , आत्मयाथात्म्यपरत्वेऽप्यर्थप्राधान्यात् अस्य भगवत्परत्वं युक्तम् - यथा राजपुरुष-शब्दस्य पुरुषपरत्वेऽपि अर्थतः प्रधानतया राज्ञः प्रतिपादकत्वम् , तद्वदत्रापि शेषी प्रधानतया प्रतिपाद्यते । "ओमित्यात्मानं युञ्जीत" (तै.ना.५१)इति समर्पणकरणमन्त्रस्यानुष्ठेयार्थप्रकाशकत्वबलात् समर्पणीयात्मपरत्वं च श्रौतमेव । तस्मादनेन प्रणवेन भगवदनन्यार्हशेषत्वरूपात्मस्वरूपयाथात्म्यप्रतिपादनं युक्तमेव । 65

अत एवास्य नित्यानुसन्धेयत्वेन वैभवं भगवतैवोक्तम् - "प्रणवाख्यं महामन्त्रं विद्धीमं जगतीपते। इमं जपन्महाबाहो मां नमस्कुरु सत्तम ॥ ततो मां वेत्स्यसे सम्यक् सत्यमेव शपामि ते । अन्य-

---

இச்சி$_2$க்கிறவர்கள் ப்$_3$ரஹ்மசர்யத்தை சரிக்கிறுர்கள், அந்த ஸ்வரூபத்தை உனக்குச் சுருங்கக் சொல்லுகிறேன், அது "ஓம்" என்கிற இது என்றும், "ஓமித்யேதத$_3$க்ஷரம் உத்$_3$கீ$_3$த$_2$முபாஸீத", "உத்$_3$கீ$_3$த$_2$மேதத்பரமம் து ப்$_3$ரஹ்ம" என்று - உத்$_3$கீ$_3$த$_2$மாவது பரப்$_3$ரஹ்மமாயிருக்கும், இந்த அக்ஷரமான உத்$_3$கீ$_3$த$_2$த்தை "ஓம்" என்று உபாஸிப்பானென்றும், "ஓங்காரோ ப$_4$க$_3$வாந் விஷ்ணு:" என்று - ஓங்காரமாவது ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணுத்மகனுய், ஸர்வவ்யாபகனுன ஸர்வேஶ்வரனென்றும், "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்$_3$ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்" என்று - "ஓம்" என்று ஏகாக்ஷரமான மந்த்ரத்தைச்சொல்லாநின்று கொண்டு அதுக்கு வாச்யனுன என்னை நினைக்கிறவனென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்களாலே ப்ரணவம் ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாசமாகச்சொல்லப்பட்டது; இப்போது ஆத்மஸ்வரூபபரமாக யோஜிக்கப்பட்டது; இவையிரண்டும் சேருகிறபடி என் என்னில் :- ப்ரணவம் ஸ்வதந்த்ரமானபோது ப$_4$க$_3$வத்பரமாகக்கடவது, மந்த்ரஶேஷமானபோது அதினுடைய அர்த்த$_2$த்தைப் பின்செல்லக் கடவது என்று பிரிவு சொனனுர்கள். 64

அங்ஙனன்றியே ஸ்வதந்த்ரமானபோதும் இதினுடைய ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை அநுஸந்தி$_4$த்துப்பார்த்தால் ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யத்தைக் கா..டுமேயாகிலும் ஆர்த்த$_2$ப்ராத$_4$ாந்யத்தில் இதினுடைய ப$_4$க$_3$வத்பரத்வம் யுக்தம். என்போல என்னில், ராஜபுருஷஶப்$_3$த$_3$மானது ஶப்$_3$த$_3$முக$_2$த்தாலே புருஷனைக் காட்டாநிற்கச்செய்தேயும், அர்த்த$_2$ப$_3$லத்தாலே ராஜாவினுடைய ப்ராத$_4$ாந்யத்தைக் காட்டுகிறுப்போலே இவ்விடத்திலும் ஶேஷியே ப்ரத$_4$ாநனுக ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறுனென்றதாய்த்து. "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று - ஸமர்ப்பணத்துக்கு கரணமான மந்தரமாயுள்ள ப்ரணவமானது அநுஷ்டே$_2$யமான அர்த்த$_2$த்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற ப$_3$லத்தாலே ஸமர்ப்பணீயனுன ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற இது ஶப்$_3$த$_3$ஸித்$_3$த$_4$ம். ஆதலால் இந்த ப்ரணவத்தாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய யாத$_2$ாத்ம்யம் சொல்லப்படுகைக்குக்குறையில்லை. 65

ஆகையால் இப்படி ஆத்மயாத$_2$ாத்ம்யபரமாயும் ப$_4$க$_3$வத் ஸ்வரூபபரமாயுமுள்ள இப்

त्सर्वं महाबाहो विहायैतत्परो भव । इदमेव परं श्रेयो नात्र कार्या विचारणा ॥"(भग.शा.) इति।66

॥ इति प्रणवार्थविचारस्समाप्तः ॥

अथ नमश्शब्दार्थविचारः

अथ मन्त्रशेषः प्रणवोक्तमर्थं विवृणोति । अत्र विवरणं नाम - प्रकृतस्योपयुक्तार्थप्रतिपादनेन पूर्वोक्तार्थविशदीकरणम् । 67

शेषत्वाश्रयभूतस्याऽऽत्मनो ज्ञातृत्वस्य हेयोपादेयप्रतिपत्तिहेतुत्वेन तत्तद्धानोपादानचिकीर्षा कर्तृत्वनिबन्धना । कर्तृत्वं च स्वातन्त्र्येणेति वक्तव्यम् , "स्वतन्त्रः कर्ता"(पा.सू. 1-4-54) इत्यनुशासनात् । "कुर्यात्" "न कुर्यात्" इति विधिनिषेधशास्त्रेषु स्वयं प्रवृत्तिनिवृत्तिशक्त एव हि कर्तृतया नियुज्यते;

ப்ரணவமானது நித்யாநுஸந்தே$_4$யமென்று ப$_4$க$_3$வான் தானே "ப்ரணவாக்$_2$யம் மஹாமந்த்ரம் வித்$_3$தீ$_4$மம் ஜக$_3$தீபதே । இமம் ஜபந் மஹாப$_3$ாஹோ மாம் நமஸ்குரு ஸத்தம ॥ ததோ மாம் வேத்ஸ்யஸே ஸம்யக் ஸத்யமேவ ஶபாமி தே । அந்யத் ஸர்வம் மஹாப$_3$ாஹோ விஹாயைதத்பரோ ப$_4$வ ॥ இத$_3$மேவ பரம் ஶ்ரேயோ நாத்ர கார்யா விசாரணா॥" என்று - ப்ரணவமென்று பேராயிருக்கிற இத்தை மஹாமந்த்ரமாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணு; இத்தை ஜபியாநின்றுகொண்டு என்னை நமஸ்கரி; அத்தாலே என்னை உள்ளபடி அறியாநிற்புதி; மெய்யே உனக்குச்சூழலறுக்கிறேன், மற்றுமுள்ளவற்றையெல்லாம் விட்டு இதிலே தத்பரனுயிரு, இதுவே பரமமான ஶ்ரேயஸ்ஸு, இதில் ஒருவிசாரம் பண்ணவேண்டா என்றுகொண்டு இதினுடைய வைப$_4$வத்தை அருளிச்செய்தானிறே. 66

ப்ரணவார்த்த$_2$நிரூபணம் முடிந்தது

நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$நிரூபணம்

இப்படி ப்ரணவத்தினுடைய அர்த்த$_2$யாத$_2$ாத்ம்யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. அநந்தரம் மந்த்ரஶேஷமானது ப்ரணவோக்தமான அர்த்த$_2$த்தை விவரிக்கிறது. இவ்விடத்திலே விவரணமாகிறது - ப்ரஸ்துதமான அர்த்த$_2$த்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்த$_2$த்தை விஶதீ$_3$கரிக்கை. 67

இவ்விடத்தில் ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ஹேயோபாதே$_3$யப்ரதிபத்திஹேதுத்வமுண்டாகையாலே, அவ்வோ ஹேயங்களை விடுகையிலும், உபாதே$_3$யங்களைப் பற்றுகையிலுமுண்டான சிகீர்ஷை கர்த்ருத்வமடியாயிருக்கும்; அந்த கர்த்ருத்வமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தமாயிருக்குமென்று சொல்லவேணும்; "ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா" என்று ஶப்$_3$த$_3$ஶாஸ்த்ரத்திலே சொல்லுகையாலே. அவ்வளவேயன்றியிலே 'இத்தைச்செய்வான்', 'இத்தைத்தவிருவான்' என்று

अन्यथा सकलशास्त्रवैयर्थ्यप्रसङ्गात् ; "कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्" (शा.मी.2 3 33) इति सूत्रितं च । अतः कर्तृत्वनिबन्धनस्वातन्त्र्यस्वरूपस्याऽऽत्मनः प्रकृतं शेषत्वं न युक्तमित्येतामाशङ्कां अस्य स्वार्थकर्तृत्वनिषेधमुखेनात्यन्तपारतन्त्र्यप्रकाशको नमश्शब्दो व्यावर्तयति । तथाहि - "मः" इति व्यञ्जनरूपस्य मकारस्य षष्ठ्येकवचनान्तत्वेन, मकारवाच्यस्याहमर्थस्याऽऽत्मनः स्वार्थत्वं ममत्वेन प्रतिपाद्य नकारेण तन्निषिध्यते ; न ममेत्यर्थः । 68

ननु तादर्थ्यविरोधिस्वार्थत्ववाचिनाऽनेन चतुर्थ्यन्तेन भवितव्यम्, पूर्वोत्तरपदयोश्चतुर्थ्यन्तत्वात् ; अन्यथा वाक्यस्य वैरूप्यं स्यात्; अतः षष्ठ्यन्तत्वं न युज्यत इति; नैतदेवम् :- षष्ठ्यास्सम्बन्धवाचित्वेन तादर्थ्यस्यापि सिद्धेः । अत एव हि नमश्शब्दविवरणदशायां "अथ मह्यं न"(अष्टश्लोकी 3) इत्याचार्यवचनम् । 69

अथवा अत्र निवर्तनीयस्य विरोधिनो ममतारूपत्वेन षष्ठ्यन्तत्वमपि युक्तमेव; "द्व्यक्षरस्तु भवेत् मृत्युस्त्र्यक्षरं ब्रह्मणः पदम् । ममेति द्व्यक्षरो मृत्युर्नममेति च शाश्वतम् ॥"(पाञ्च.) इति ममत्वस्य

விதி$_4$நிஷேத$_4$ரூபமான ஶாஸ்த்ரங்களில் தான் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஶக்தனுனவனிறே கர்த்தாவாக நியோகி$_3$க்கப்படுவான். அல்லாதபோது ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜநமிறே; "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$வத்த்வாத்" என்று – ஆத்மா கர்த்தாவாக வேணும, ஶாஸ்தரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் வேண்டுகையாலே என்று வேத$_3$ாந்தஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்பட்டது; ஆகையாலே கர்த்ருத்வநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுன ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வமானது யுக்தமன்றே என்று தோற்றுகிற ஶங்கையை, இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வார்த்த$_2$மான கர்த்ருத்வத்தை நிஷேதி$_4$த்துக்கொண்டு அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் கழித்துக்கொடுக்கிறது. எங்ஙனே என்னில் :- "ம:" என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட மகாரவ்யஞ்ஜநத்தின் ஷஷ்டி$_2$யிலேகவசநமாய், மகாரவாச்யனுய், அஹமர்த்த$_2$பூ$_4$தனுன ஆத்மாவினுடைய மமத்வத்தைச் சொல்லி, நகாரத்தாலே அத்தை நிஷேதி$_4$க்கிறது. அதாவது ந மம என்றபடி. 68

ஆனுல் தாத$_3$ர்த்$_2$யவிரோதி$_4$யான ஸ்வார்த்த$_2$தையைச்சொல்லுகிற "நம:" என்கிற பத$_3$ம், ஷஷ்ட்$_2$யந்தமாகாதே சதுர்த்$_2$யநதமாகவேணும்; பூர்வோத்தரபத$_3$ங்கள் சதுர்த்$_2$யந்தமாகையாலே; அல்லாதபோது வாக்யத்துக்கு வைரூப்யமுண்டாம், ஆகையாலே ஷஷ்ட்$_2$யந்தத்வம் சேராதே என்னில், அப்படியன்று :- இந்த ஷஷ்டி$_2$யானது ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, தாத$_3$ர்த்$_2$யத்தையும் காட்டும், ஆகையாலேயிறே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தை விவரிக்கிறவளவிலே "அத$_2$ மஹ்யம் ந" என்று - ஷஷ்டி$_2$க்கு சதுர்த்தி$_2$பொருளாக ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தது. 69

இங்ஙனன்றியிலே, இவ்விடத்திலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிற விரோதி$_4$யானது, மமதாரூபமாக ஶாஸ்த்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ஷஷ்ட்$_2$யந்தத்வமும் யுக்தம். எங்ஙனே என்னில் :- "த்$_3$வ்யக்ஷரஸ்து ப$_4$வேந்ம்ருத்யுஸ்த்ர்யக்ஷரம் ப்$_3$ரஹ்மண: பத$_3$ம் । மமேதி த்$_3$வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம ॥" என்று – இரண்டக்ஷரம் ம்ருத்யுஶப்$_3$த$_3$–

मृत्युशब्दवाच्यसंसाररूपत्वश्रवणात् । 70

ननु यदि ममत्वमात्रमत्र निवर्त्यते, कथं तर्हि तद्धेतुभूतस्वातन्त्र्यरूपाहङ्कारनिवृत्तिः, "अहङ्कृतिर्या भूतानां संसारजननी मता" इत्यहङ्कारस्यैव संसारहेतुभूतत्वमवगम्यत इति चेदुच्यते - "अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातरुसम्भूतिबीजमेतद्द्विधा स्थितम् ॥"(वि.पु.6-7-11) इति संसारहेतुतया प्रतिपन्नमहङ्कारममकाररूपमुभयविधं स्वार्थत्वमत्र निवर्त्यते ।

तत्र "अहं मम" इति स्वस्य स्वकीयत्वाभिमानोऽहङ्कारः । अहमेव मम निर्वाहक इत्यर्थः । स च द्विविधः - देहात्माभिमानरूपः, देहात्परस्य स्वातन्त्र्याभिमानरूपश्चेति । उभयविधोयमहङ्कारः अनात्मन्यात्मबुद्धिरूप एव । निष्कृष्टात्मस्वरूपस्याहमर्थस्य "यस्यास्मि न तमन्तरेमि" (याजु.अष्ट.3 7), "दासोहं वासुदेवस्य","परवानस्मि काकुत्स्थ" (रा.आर.15-7),"अच्युताहं तवास्मीति सैव संसारभेषजम्" इत्यादिषु भगवत्पारतन्त्र्यवचनात् ।

வாச்யமான ஸம்ஸாரமாயிருக்கும், மூன்றக்ஷரம் ப்3ரஹ்மபத3வாச்யமான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபயாத2ாத்ம்யமாயிருக்கும்; அவையாவன - "மம" என்கிற இரண்டக்ஷரமும் ஸம்ஸாரம், "ந மம" என்கிற மூன்றக்ஷரமும் நிலைநின்ற ஸ்வரூபமென்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே மமத்வம் விரோதி4யென்றதாய்த்து. 70

ஆனால் இவ்விடத்தில் மமத்வமாத்ரமே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிறதாகில், அப்போது அந்த மமத்வத்துக்கு ஹேதுபூ4தமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான அஹங்காரம் நிவர்த்திக்கும்படி எங்ஙனே? "அஹங்க்ருதிர்யா பூ4தாநாம் ஸம்ஸாரஜநநீ மதா" என்று - அஹங்காரமானது ஸம்ஸாரஹேதுவாகவன்றோ சொல்லப்பட்டது என்னில்; "அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: । அவித்3யாதருஸம்பூ4திபீ3ஜமேதத்3த்3விதா4 ஸ்தி2தம் ॥" என்று - அநாத்மாவில் ஆத்மபு3த்3தி4யும், அஸ்வத்தில் ஸ்வத்வபு3த்3தி4யுமாகிற அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும், கர்மப்ரவாஹமாகிற மரம் பிறக்கைக்கு இரண்டு விதைகளாயிருக்குமென்று சொல்லுகையாலே அஹங்காரமமகாரரூபமாயிருக்கிற உப4யவித4மான ஸ்வார்த்த2தையும் இவ்விடத்தில் நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிறது.

எங்ஙனேயென்னில், "அஹம் மம" என்று - நான் எனக்குரியேன் என்கிற அபி4மாநம் அஹங்காரம். அதுதான் இரண்டு வகையாயிருக்கும் :- தே3ஹாத்மாபி4மாநரூபமாயும், தே3ஹாத்பரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யாபி4மாநரூபமாயும். உப4யவித4மான இந்த அஹங்காரம் அநாத்மாவில் ஆத்மபு3த்3தி4யாயேயிருக்கும்; நிஷ்க்ருஷ்டமான ஆத்மஸ்வரூபம் "யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி" என்று - யாவனொருவனுக்கு ஶேஷமாகிறேன், அவனை விலக்குகிறிலேன் என்றும், "தா3ஸோऽஹம் வாஸுதே3வஸ்ய" என்று - நான் வாஸுதே3வனுக்கு தா3ஸன் என்றும், "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த2" என்று - காகுத்ஸ்த2னே! நான் பரதந்த்ரனாகாநின்றேனென்றும், "அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸாரபே4ஷஜம்" என்று - அச்யுதனே! நான் உனக்கு ஶேஷமாகாநின்றேன் என்கிற நினைவு ஸம்ஸாரத்துக்கு பே4ஷஜமென்றும்

"इदं मम" इति स्वव्यतिरिक्तवस्तुनि स्वकीयताबुद्धिर्ममता । सा च द्विविधा - देहानुबन्धिभोग्यभोगोपकरणादिविषया, तदतिरिक्तपारलौकिकफलतत्साधनविषया चेति । एवमुभयत्र स्वस्मिन् स्वव्यतिरिक्ते च ममतान्वयो दोष इति, स एवात्र निवर्त्यते । तन्निवृत्त्या तदुभयमपि निवृत्तं भवति ; एतदभिप्रायेण "ममेति द्व्यक्षरो मृत्युः"(पाञ्च.) इत्युक्तम् । तत्र देहात्माभिमानरूपाहङ्कारः, तदनुबन्धिविषयं ममत्वं च आत्मनः प्रकृतेः परत्वप्रतिपादनेन निवृत्तम् । यथोक्तं भगवता पराशरेणापि - "आकाशवाय्वग्निजलपृथिवीभ्यः पृथक्स्थिते । आत्मन्यात्ममयं भावं कः करोति कलेबरे ॥ कलेबरोपभोग्ये च गृहक्षेत्रादिके हि कः । अदेहे ह्यात्मनि प्राज्ञो ममेदमिति मंस्यते ॥"(वि.पु.6-7-13) इति । प्रकृतेः परस्य ज्ञातृत्वबलायातकर्तृत्वनिबन्धनस्वातन्त्र्यरूपाहङ्कारः तदनुबन्धिममत्वं चात्र निवर्त्यते । अत्रैव उत्तरपदवक्ष्यमाणभोगविषयभोक्तृत्वरूपाहङ्कारतदनुबन्धिममत्वनिवृत्तिश्च काकाक्षिन्यायेन सूच्यते । 71

இத்யாதி$_3$ப்ரமாணங்களிலே ப$_4$க$_3$வதே$_3$கபரதந்த்ரமாகச்சொல்லப்படுகையாலே.

இப்படி பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமாமத்தால் ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநத்துக்கு தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநத்தோடு வாசியில்லையிறே. ஸ்வரூபத்துக்கு வஸ்துத்வப்ரதிபத்தி பாரதந்த்ர்யத்தாலேயானால், வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக ப்$_4$ரமிக்கை இரண்டிடத்திலும் ஒக்குமிறே. "இத$_3$ம் மம" என்று - தன்னையொழிந்த வஸ்துவைத்தன்னதாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகையிறே மமதையாவது. அதுவும் இரண்டுபடியாயிருக்கும் :- தே$_3$ஹாநுப$_3$ந்தி$_4$யான பே$_4$ாக்$_3$யபே$_4$ாகே$_3$ாபகரணவிஷயையாயும், தே$_3$ஹாத்பரனுடைய பாரலௌகிகப$_2$லதத்ஸாத$_4$நங்களை விஷயமாகவுடைத்தாயுமிருக்கும். இப்படி இரண்டிடத்திலும், தன்பக்கலிலும் தன்னையொழிந்தவதின்பக்கலிலும் மமதையினுடைய அந்வயமிறே தே$_3$ாஷமாவது, அது இவ்விடத்திலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிறது. அது நிவ்ருத்தமானபோதே அதடியாக வந்த அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் நிவ்ருத்தமாம்; இம்மமத்வாந்வயம் கழிந்தால் தன்னோடு தன்னையொழிந்தவற்றோடு வாசியற ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷமாயேயிருக்குமிறே. இத்தை நினைத்திறே "மமேதி த்$_3$வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யு:" என்று சொல்லப்பட்டது.

அவ்விடத்தில் தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநரூபாஹங்காரமும் தே$_3$ஹாநுப$_3$ந்தி$_4$களில் மமதையும், ஆத்மாவினுடைய ப்ரக்ருதே: பரத்வப்ரதிபாத$_3$நத்தாலே பஞ்சவிம்ஶாக்ஷரமான மகாரத்திலே கழிக்கப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில் :- "ஆகாஶவாய்வக்$_3$நிஜலப்ருதி$_2$வீப்$_4$ய: ப்ருத$_2$க்ஸ்தி$_2$தே । ஆத்மந்யாத்மமயம் ப$_4$ாவம் க: கரோதி களேப$_3$ரே॥" என்று - ஆகாஶம், வாயு, அக்$_3$நி, ஜலம், ப்ருதி$_2$விகளிற்காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டுள்ளவிடத்திலே களேப$_3$ரஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான ஶரீரத்திலே எவன் ஆத்மப்ரதிபத்தியைப்பண்ணுவான் என்றும், "களேப$_3$ரோபபே$_4$ாக்$_3$யே ச க்$_3$ருஹக்ஷேத்ராதி$_3$கே ஹி க: । அதே$_3$ஹே ஹ்யாத்மநி ப்ராஜ்ஞோ மமேத$_3$மிதி மம்ஸ்யதே ॥" என்று - ஆத்மா தே$_3$ஹமன்றியிலே உள்ளவிடத்தில் களேப$_3$ரத்துக்கு உபபே$_4$ாக்$_3$யமான க்$_3$ருஹக்ஷேத்ராதி$_3$களிலே, அறிவையுடையவன் அவன் இது என்னது என்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணுகிறான் என்றும் சொல்லுகையாலே. அந்த தே$_3$ஹாதிரிக்தனான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வப$_3$லத்தால் வந்த கர்த்ருத்வமடியான ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான அஹங்காரமும், அத்தை அநுஸந்தி$_4$த்துவரும் மமத்வமும் இவ்விடத்திலே கழிக்கப்படுகிறது.

नमश्शब्दनिर्वचनसमये निरुक्तमेवैतत्सुस्पष्टं वदति - "अहमपि मम न । भगवत एवाहमस्मि"(याजु.) इत्यहमर्थस्य स्वार्थतापादकममत्वान्वयनिषेधपूर्वकं भगवदेकशेषत्वं प्रतिपाद्य,"याः काश्चन कृतयो मम भवन्ति, मम ममता नास्ति तासु, भगवत एव ताः"(याजु.) इति स्वप्रवृत्त्यादेस्सर्वस्य स्वार्थत्वापादकममत्वनिषेधपूर्वकं भगवदायत्तत्वप्रतिपादनात् । 72

उपबृंहितं च भगवच्छास्त्रेण - "चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि । मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम् । अनादिवासनाधीनमिथ्याज्ञाननिबन्धना । आत्मात्मीयपदार्थस्था या स्वातन्त्र्यस्वतामतिः ।। मे नेत्येवं समीचीनबुद्ध्या सात्र निवार्यते । नाहं मम स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते ।। न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः । इति बुद्ध्या निवर्तन्ते तास्ताः स्वीया मनीषिकाः ।। अनादिवासनाजातैर्बोधैस्तैस्तैर्विकल्पितैः । दूषितं यद्दृढं चित्तं

இவ்விடத்திலே மேலிற்பத$_3$த்திலே சொல்லுகிற பே$_4$ாக$_3$த்தைப்பற்றி வருவதான பே$_4$ாக்த்ருத்வரூபாஹங்காரபே$_4$ாக$_3$விஷயமமத்வங்களினுடைய நிவ்ருத்தியும் காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. 71

இவ்வர்த்த$_2$த்தை நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தை நிர்வசிக்கிறவளவிலே நிருக்தமே மிகவும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாநின்றது :- எங்ஙனே என்னில், "அஹமபி மம ந, ப$_4$க$_3$வத ஏவாஹமஸ்மி" என்று - நானும் எனக்குரியேனல்லேன் என்றுகொண்டு தனக்கு ஸ்வார்த்த$_2$தையை உண்டாக்குகிற மமதாந்வயத்தைத் தவிர்த்து ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷ-த்வத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்து, "யா: காஶ்சந க்ருதயோ மம ப$_4$வந்தி, மம மமதா நாஸ்தி தாஸு, ப$_4$க$_3$வத ஏவ தா:" என்று - தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்த்யாதி$_3$களெல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வார்த்த$_2$தையை உண்டாக்குகிற மமதாந்வயத்தைக் கழித்து ப$_4$க$_3$வதீ$_3$யத்வத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே. 72

இவ்வர்த்த$_2$த்தை ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரமும் உபப்$_3$ரும்ஹித்தது :- "சேதநஸ்ய யத$_3$ா மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி । மம இத்யக்ஷரத்$_3$ந்த்$_3$வம் தத$_3$ா மம்யஸ்ய வாசகம்॥" என்று - சேதநனுக்கு யாதொருபோது தன்பக்கலிலும் தன்னுடையதான வஸ்துவின் பக்கலிலும் மமத்வம் நடையாடுகிறது, அப்போது "மம" என்கிற இரண்டெழுத்தும் இந்த மம்யத்துக்கு வாசகமாயிருக்குமென்றும், "அநாதி$_3$வாஸநாதீ$_4$நமித்$_2$யாஜ்ஞாந-நிப$_3$ந்த$_4$நா । ஆத்மாத்மீயபத$_3$ார்த்த$_2$ஸ்த$_2$ா யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதா மதி: । மே நேத்யேவம் ஸமீசீநபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஸாऽத்ர நிவார்யதே॥" என்று - அநாதி$_3$வாஸநை இட்ட வழக்கான மித்$_2$யாஜ்ஞாநத்தாலே உண்டாவதாய், தன்பக்கலிலும் தன்னதான பத$_3$ார்த்த$_2$த்தின்பக்கலிலும் வர்த்திப்பதான ஸ்வாதந்த்ர்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் ஸ்வத்வ-பு$_3$த்$_3$தி$_4$யும் எனக்கில்லை என்கிற யத$_2$ார்த்த$_2$ஜ்ஞாநத்தாலே அது இவ்விடத்திலே கழிக்கப்படுகிறதென்றும், "நாऽஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோऽஹம் நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த$_2$ உச்யதே । ந மே தே$_3$ஹாதி$_3$கம் வஸ்து ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:। இதி பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தா: ஸ்வீயா மநீஷிகா:॥" என்று - நான் எனக்கல்லேனென்ற-துக்குப் பொருள் - ஸ்வதந்த்ரனுகிறிலேன் என்று சொல்லப்படுகிறது; தே$_3$ஹாதி$_3$க-மான வஸ்துவும் எனக்கு ஶேஷமன்று, என்னோடு அத்தோடு வாசியற எல்லாம் பரமாத்மாவுக்கே ஶேஷமென்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே தன்னுடையதான அவ்வோ வஸ்து-

स्वातन्त्र्यस्वत्वधीमयम् ।। तत्तद्वैष्णवसार्वार्थ्यप्रतिबोधसमुत्थया ।। नम इत्यनया वाचा नन्त्रा स्वस्मादपोह्यते ।।" (भग.शा.) इति । अतः सर्वत्र निवर्तनीयस्य ममतारूपत्वेन सम्बन्धसामान्यवाचिषष्ठ्यन्तत्वं युज्यत एव । 73

एवमात्मनः स्वार्थत्वं निवर्तयताऽनेन पदेन प्रकृतमेव भगवत्पारार्थ्यं स्थूणानिखन(?न)न्यायेन स्थिरीकृतम्।

एतेन ज्ञातुरात्मनः स्वरूपानुबन्धि कर्तृत्वं परमात्मायत्तमिति व्यवस्थितम् । "परात्तु तच्छ्रुतेः"(शा.मी.2-3-40) इति कर्तृत्वस्य परायत्तत्वोपपादनात् । न चानेन विधिनिषेधवाक्यवैयर्थ्यं स्यात्, "कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः"(शा.मी.2 3 41) इति परिहृतत्वात् । एतदुक्तं भवति - सर्वस्य चेतनजातस्य ज्ञातृत्वस्वाभाव्यात् सामान्यतः प्रवृत्तिनिवृत्तियोग्यत्वमस्त्येव । एवंरूपस्वरूपनिर्वहणार्थमीश्वरस्त्वन्तरात्मतयाऽवतिष्ठते; तदाहितशक्तित्वेन चेतनस्तत्तदर्थेषु उत्पन्नज्ञानचिकीर्षा-

---

வில் அந்யதா2பு3த்3தி4கள் நிவர்த்தியாநின்றனவென்றும், "அநாதி3வாஸநாஜாதைः போ3தை4ஸ்தைஸ்தைர்விகல்பிதைः । ரூக்ஷிதம் யத்3த்3ருட4ம் சித்தம் ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வத்வதீ4மயம் ।। தத்தத்3வைஷ்ணவஸார்வார்த்2யப்ரதிபோ3த4ஸமுத்த2யா । நம இத்யநயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாத3போஹ்யதே।।" என்று - அநாதி3வாஸனையாலே பிறந்தனவாய் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டிருக்கிற அஜ்ஞாநாந்யதா2ஜ்ஞாநவிபரீதஜ்ஞாநங்களாலே சிக்கென உகளப்பட்டிருக்கிற நெஞ்சு யாதொன்று, அவ்வோ மநோவ்ருத்திரூபமான அஜ்ஞாநங்கள் ப4க3வத்3விஷயமான ஸர்வப்ரகாரபாரார்த்2யஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குவதாகத்தோற்றின "நம:" என்கிற ஶப்3த3த்தைக்கொண்டு சேதநனாலே போக்கப்பட்டதென்றும் சொல்லிற்று; ஆகையாலே எல்லாவிடத்திலும் நிவர்த்யமான விரோதி4 மமதாரூபமென்றிட்டு ஸம்ப3ந்த4ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுவதான ஷஷ்ட்2யந்தத்வம் யுக்தமென்றதாய்த்து. 73

இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஸ்வார்த்த2த்வத்தை நிவர்த்திப்பியாநின்றுள்ள இப்பத3த்திலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான ப4க3வச்சே2ஷத்வமானது, ஸ்தூ2ணாநிக2நந்யாயத்தாலே ஸ்தி2ரமாகப் பண்ணப்பட்டது. 74

இத்தாலே ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4யான கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமென்று அறுதியாய்த்து. "பராத்து தச்ச்2ருதே:" என்று - ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமென்று வேதா3ந்தஸூத்ரத்தாலே ஶ்ருதிஸித்3த4மாக அறுதியிடப்படுகையாலே. இப்படி கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும் விதி4நிஷேத4வாக்யங்களுக்கும் வையர்த்2யம் வாராது; "க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ்து விஹிதப்ரதிஷித்3தா4ऽவையர்த்2யாதி3ப்4ய:" என்று பரிஹரிக்கப்படுகையாலே. அதாவது - விஹிதப்ரதிஷித்3த4ங்களுக்கு வையர்த்2யாதி3கள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ஈஶ்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்குமென்றபடி. எங்ஙனே என்னில் - எல்லா சேதநர்க்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வாபா4விகமாகையாலே ஸாமாந்யேந ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியோக்3யத்வம் உண்டாயேயிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபத்தை நிர்வஹிக்கைக்காக ஈஶ்வரன் அந்தராத்மாவாய் நில்லாநிற்கும், அவனாலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபஶக்தியையுடையனான சேதநன்

प्रयत्नो वर्तते । तत्र - उदासीनवदासीनः परमात्मा तस्य विधिनिषेधविषयप्रवृत्तिष्वनुमतिमनादरं च भजन्, विहितेष्वनुग्रहं निषिद्धेषु निग्रहं च कुर्वाणः, अनुग्रहात्मकपुण्यफलं सुखं निग्रहात्मकपापफलं दुःखं च ददाति । 75

तदुक्तमभियुक्तैः "आदावीश्वरदत्तयैव पुरुषः स्वातन्त्र्यशक्त्या स्वयं तत्तज्ज्ञानचिकीर्षणप्रयतनान्युत्पादयन् वर्तते । तत्रोपेक्ष्य ततोऽनुमत्य विदधत् तन्निग्रहानुग्रहौ तत्तत्कर्मफलं प्रयच्छति ततस्सर्वस्य पुंसो हरिः ।।"(त.स्रा.) इति । एवं सर्वप्रवृत्तिषु चेतनस्य प्रथमप्रयत्नापेक्षी परमात्मा प्रवर्तयतीति । अतः स्वरक्षणकर्तृत्वनिवर्तनमुखेन अस्य भगवदेकरक्ष्यत्वप्रतिपादनात् इष्टानिष्टप्राप्तिपरिहाररूपं सर्वमपेक्षितमीश्वरायत्तमिति तस्योपायत्वं द्योत्यते । 76

उपायत्वस्य च अर्थ्यपेक्षाऽपेक्षिता; "सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् । संसारतन्त्र-

---

அவ்வோ பத3ார்த்த2ங்களிலே உத்பந்நஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நஙளைக்கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும்; அவ்விடத்திலே மத்4யஸ்த2ஞகையாலே உத3ாஸீநஞைப்போலே இருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வபூர்வவாஸநாநுரூபமான விதி4நிஷேத4விஷயப்ரவ்ருத்தியிலே அநுமதியையும், அநாத3ரத்தையும் உடையனுய்க்கொண்டு விஹிதங்களிலே அநுக்3ரஹத்தையும், நிஷித்3த4ங்களிலே நிக்3ரஹத்தையும் பண்ணுநிற்பானுய். அநுக்3ரஹாத்மகமான புண்யத்துக்கு ப2லமான ஸுக2த்தையும், நிக்3ரஹாத்மகமான பாபத்துக்கு ப2லமான து3:க2த்தையும் அவ்வோ சேதநர்க்குக்கொடாநிற்கும். 75

இது தன்னை அபி4யுக்தரும் சொன்னர்கள்; "ஆத3ாவீம்வரத3த்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்யமக்த்யா ஸ்வயம தத்தத்3ஜ்ஞாநசிகீர்ஷணப்ரயதநாந்யுத்பாத3யந் வர்த்ததே । தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோऽநுமத்ய வித3த4த் தந்நிக்3ரஹாநுக்3ரஹௌ தத்தத்கர்மப2லம் ப்ரயச்ச2தி ததஸ்ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி:।।" என்று – அடியிலே ஸர்வநியந்தாவாய், ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேமவரன், தனக்கு உண்டாக்கிக்கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யமக்தியாலே இப்புருஷன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்நங்களை உண்டாக்கிக்கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும், அவ்விடத்தில், அமாஸ்த்ரீயங்களில் உபேக்ஷித்தும், மாஸ்த்ரீயங்களில் அநுமதியைப்பண்ணியும், அவ்வோ விஷயங்களில் நிக்3ரஹாநுக்3ரஹங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு அவ்வோ கர்மப2லத்தையும் கொடாநிற்குமென்று. இப்படி ஸர்வப்ரவ்ருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரத2மப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு பரமாத்மா ப்ரவர்த்திப்பியாநிற்குமென்றதாய்த்து. ஆகையாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் இவனுடைய ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருத்வத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற முக2த்தாலே ப4க3வதே3கரக்ஷ்யத்வத்தை ப்ரதிபாதி3கைையாலே, இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான அபேக்ஷிதமெல்லாம் ஈம்வராயத்தமென்றுகொண்டு அவனுடைய உபாயத்வம் இவ்விடத்திலே தோற்றுவிக்கப்படுகிறது. 76

உபாயத்வத்துக்கு அர்த்தி2யினுடைய அபேக்ஷை வேணும்; "ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி விம்வேம: ஸதா3 காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத்3ரக்ஷ்யா-

याहित्याद्रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते ॥"(ल तं. 17-39) इति वचनात् ।इयं च प्रार्थना तु - आकिञ्चन्यानन्यगतित्वयुक्ता । "अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः । त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेस्मिन् प्रयुज्यताम् ॥"(व्यक्तोक्तस.) इति वचनात् । एवं प्रार्थना (युक्तं इति बहुषु पाठः) रूपं प्रपदनमपि आत्मनः स्वरक्षणकर्तृत्वनिवर्तनमुखेन आकिञ्चन्यं सूचयता नमश्शब्देन प्रकाश्यते । 77

"सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः । गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभाः ॥"(भार.आर. 189) इत्युपदिष्टशरणागत्यनुष्ठानावसरे "द्रौपद्या सहितास्सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम् "(भार.सभा. 66-41) इति नमस्कारप्रयोगात्, स्थानप्रमाणतश्च प्रपदनवाची नमश्शब्द इत्यवगम्यते । 78

किञ्च - "भगवत्प्रवृत्तिविरोधिस्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः प्रपत्तिः" (*) इत्यभियुक्तैः प्रपत्तिलक्षणस्योक्तत्वात्,

---

பேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே॥" என்கிற வசநத்தாலே. அதாவது - எல்லாவற்றுக்கும் ஈஶ்வரனவன் ஸர்வஜ்ஞனேயாகிலும், எப்பொழுதும் காருணிகனேயாகிலும், ஸம்ஸாரமாகிற விபூ4தியை நிர்வஹிக்கவேண்டுகையாலே ரக்ஷ்யபூ4தனான சேதநனுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திராநிற்குமென்றபடி இந்த அபேக்ஷாரூபையான ப்ரார்த்த2னை ஆகிஞ்சந்யாநந்யக3தித்வாதி3களோடு கூடியிருக்கும்; "அஹமஸ்ம்யபராத4ாநாம் ஆலயோऽகிஞ்சநோऽக3தி: । த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வேதி ப்ரார்த்த2நாமதி:। ஶரணாக3திரித்யுக்தா ஸா தே3வேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்॥" என்று - 'நான் அபராத4ங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமாகாநின்றேன், அகிஞ்சநனாய், அக3தியாகாநின்றேன், நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும்' என்கிற ப்ரார்த்த2நாரூபபு3த்3தி4 ஶரணாக3தியாகிறது, அது இந்த தேவன் பக்கலிலே ப்ரயோகி3க்கப்படுவதாக என்று விதி4க்கையாலே. இப்படி ப்ரார்த்த2நா('யுக்தம் இதி ப3ஹுஷு பாட2:)ரூபமான ப்ரபத3நந்தான், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரக்ஷணத்தில் கர்த்ருத்வத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற முக2த்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிற நமஶ்ஶப்3த3த்தாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படுகிறது. 77

இன்னமும் "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத4வ: । க3ச்ச2த்4வமேநம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷப4ா:॥" என்று - ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவும், மாதாவும் மாத4வன், ஶரண்யனான இவனை புருஷஶ்ரேஷ்ட2ரான நீங்கள் ஶரணமாக அடையுங்கோள் என்று உபதே3ஶிக்கப்பட்ட ஶரணாக3தியினுடைய அநுஷ்டா2நகாலத்திலே "த்3ரௌபத்3யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர்ஜநார்த்த3நம்" என்று - த்3ரௌபதி3யோடே கூட ஜநார்த்த3நனை நமஸ்கரித்தார்களென்கையாலே, ஶரணாக3திஸ்தா2நத்திலே இந்த நமஸ்காரத்தை ப்ரயோகி3க்கையாலே இந்த ஸ்தா2நப்ரமாணம் இந்த நமஸ்காரத்தினுடைய ஶரணாக3தித்வத்தைக் காட்டுகிறது. 78

அதுக்குமேலே "ப4க3வத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதி4யான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைத்தவிருகை ப்ரபத்தி" என்று ஸோமாசியாண்டான் ப்ரபத்திலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தித்யாக3த்தைச் சொல்லுகிற இப்பத3த்திலே ப்ரபத்தி சொல்லப்படுகிறதாகக் குறையில்லை. "ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த4நேந த்யாகே3நைகே அம்ருதத்வமாநஶு:" என்று - கர்மத்தாலுமன்றியே, ப்ரஜையாலுமன்றியே, த4நத்தாலுமன்றியே

स्वप्रवृत्तित्यागवचनेन प्रपत्तिरत्राभिधीयते । "न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्व-मानशुः"(तै.ना.10-21) इति त्यागस्य अमृतत्वप्राप्तिहेतुत्वश्रवणात् । 79

त्यागस्य प्रपत्तिपर्यायत्वं च शास्त्रसिद्धम् :- "निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः । सन्न्यासस्त्याग इत्युक्तः शरणागतिरित्यपि ॥"(पाञ्च)इति। "भक्तौ रङ्गपते यथा खलु पशुच्छागादिवद्वेदन-ध्यानोपासनदर्शनादिवचसामिच्छन्त्यभिन्नार्थताम् । व्यक्त्यैक्याच्छरणागतिप्रपदनत्यागाऽऽत्मनिक्षेपण-न्यासाद्येषु तथैव तन्त्रनिपुणैः पर्यायता स्मर्यते॥" (न्यासतिलके16) इति शास्त्रविद्भिरुक्तम् च । 80

"भूयिष्ठां ते नम उक्तिं विधेम"(यजु.1-4) इति नमोवाक्यस्य भूयिष्ठत्वश्रुत्या च, "तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः"(तै.ना.50) इति सर्वोपायश्रेष्ठतया श्रुतन्यासवाच्यत्वमवगम्यते । तस्मात्प्रपदन-विधाभूतकार्पण्यसिद्धमुपायान्तरशून्यत्वमभिदधदयं नमश्शब्दः आत्मनो भगवदेकरक्ष्यत्वसिद्ध-

---

த்யாக3த்தாலே சிலர் அம்ருதத்வத்தை அடைந்தார்கள் என்கையாலே, த்யாக3ம் மோக்ஷஹேது என்னுமிடம் ஶ்ருதிஸித்3த4ம். 79

இந்த த்யாக3ந்தான் ப்ரபத்திபர்யாயமாகச்சொல்லப்பட்டது :- "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க3ஸம்யுத: । ஸ ந்யாஸஸ்த்யாக3 இத்யுக்தஶ்ஶரணாக3திரித்யபி" என்று - நிக்ஷேபம் என்கிற நாமாந்தரத்தை உடைத்தான ந்யாஸமானது ஆநுகூல்யேத்யாதி3பஞ்சாங்க3த்தோடு கூடியிருக்கும். இந்த ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் என்றும், த்யாக3ம் என்றும், ஶரணாக3தி என்றும் சொல்லப்பட்டது என்கையாலே. இப்படி அபி4யுக்தரும் சொன்னார்கள் :- "ப4க்தௌ ரங்க3பதே யதா2 க2லு பஶுச்சா2கா3தி3வத்3வேத3நத்4யானோபாஸநத3ர்ஶநாதி3வசஸாமிச்ச2ந்த்யபி4ந்நார்த்த2தாம் । வ்யக்த்யைக்யாச்ச2ரணாக3திப்ரபத3நத்யாகா3ऽऽத்மநிக்ஷேபணந்யாஸாத்3யேஷு ததை2வ தந்த்ரநிபுணை: பர்யாயதா ஸ்மர்யதே" என்று - ரங்க3பதியே! யாக3த்திலே 'பஶு'ஶப்3த3ம் ச2ாக3த்திலே பர்யவஸிக்குமாபோலே, ப4க்தியிலும் வேத3நம், த்4யாநம், உபாஸநம், த3ர்ஶநம் துடக்கமான ஶப்3த3ங்களுக்கு அர்த்த2பே4த3மில்லாமையை யாதொருபடி வேதா3ந்தவித்துக்கள் நிஶ்சயிக்கிறார்கள், ப்ரபத3நரூபையான வ்யக்தி ஒன்றாகையாலே, ஶரணாக3தி, ப்ரபத3நம், த்யாக3ம், ஆத்மநிக்ஷேபணம், ந்யாஸம் துடக்கமான ஶப்3த3ங்களிலும் தந்த்ரநிபுணரான ஶாஸ்த்ரவித்துக்களாலே அப்படியே பர்யாயதை ஸ்மரிக்கப்படாநின்றது என்கையாலே. 80

"பூ4யிஷ்ட2ாம் தே நம உக்திம் விதே4ம" என்று - உனக்கு பூ4யிஷ்டை2யான நம உக்தியைப் பண்ணுகிறோமென்று நமோவாக்யத்தை பூ4யிஷ்டை2யாகச் சொல்லுகையாலே, "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்று - தபஸ்ஸுக்களெல்லாவற்றுக்கும் அதிரிக்தமாக ந்யாஸத்தைச் சொல்லாநின்றார்களென்று ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வோபாயஶ்ரேஷ்ட2மான ந்யாஸரூபப்ரபத3நத்தை பூ4யிஷ்ட2ஶப்3த3த்தாலே ஶ்ரேஷ்ட2மாகச் சொல்லப்பட்ட நமஶ்ஶப்3த3மானது சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆகையாலே ப்ரபத3நவித4ாபூ4தமான கார்ப்பண்யத்தாலே ஸித்3த4மான உபாயாந்தரஶூந்யத்தைச் சொல்லுகிற இந்த நமஶ்ஶப்3த3மானது ஆத்மாவினுடைய ப4க3வதே3கரக்ஷ்யத்வஸித்3த4மான அநந்யஶரணத்வத்தை

मनन्यशरणत्वं प्रकाशयति । 81

ननु स्वरूपयाथात्म्यपरस्यास्य मन्त्रस्य स्वरूपानुरूपोपायप्रदर्शकत्वेन, भक्तेरपि जीवपरमात्मयाथात्म्यज्ञानपूर्वकत्वेन स्वरूपानुरूपत्वात्, "नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते"(गी 9 14), 'मद्याजी मां नमस्कुरु"(गी.18·65) इति नमस्कारस्य भजनरूपत्वाच्च, अस्मिन्नेव नमश्शब्दे भक्तिरूपमपि प्रदर्शनीयम् । "अमृतस्यैष सेतुः" (मु.) "फलमत उपपत्तेः"(शा.मी.3 2 37), "त्वमेवोपायभूतो मे भव" (म.शा.) इत्युभयाधिकारिणामीश्वर एवोपायभूतः, तत्प्रसादनहेतुभूते भक्तिप्रपत्ती इति :

सत्यम् :- अथाप्यस्ति विशेषः ; "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु"(गी.18-65) इति भक्त्यवयवभूतनमस्कारमात्रं प्रदर्श्यते, प्रपत्तिस्वरूपतया प्रतिपादितं स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिरूपमनन्योपायत्वमस्य शब्दार्थ इति । एवं भगवदेकरक्ष्यत्वसिद्धानन्यशरणत्वप्रयुक्तं नमनमेव तत्प्रसादनोपाय इति नमश्शब्दार्थो निरूप्यते । "नामयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम् । प्रह्वीभवति नीचे हि परो

ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது என்றதாய்த்து. 81

இவ்விடத்திலே ஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யபரமான இமமந்த்ரமானது ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைக் காட்டுமளவில், ப$_4$க்தியும் ஜீவபரயாத$_2$ாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலும், “நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப$_4$க்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே” என்று - என்னை நமஸ்கரியாநின்றுகொண்டு ப$_4$க்தியாலே நித்யயுக்தரானவர்கள் உபாஸியாநின்றார்களென்றும், “மத்$_3$யாஜீ மாம் நமஸ்குரு” என்று - என்னை ஆராதி$_4$த்துக்கொண்டு என்னை நமஸ்கரி என்று நமஸ்காரத்தை ப$_4$ஜநரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், இந்த நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்திலே ப்ரபத்தியேயன்றி ப$_4$க்திரூபமும் காட்டப்படும்; “அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:” என்று - அம்ருதத்துக்கு இவன் ஸேது என்றும், “ப$_2$லமத உபபத்தே:” என்று - ப$_2$லம் இவனாலே, ஸர்வஶக்தியோக$_3$மாகிற உபபத்தி உண்டாகையாலே என்றும் ஶ்ருதிஸூத்ரங்களிலே ப$_4$ஜநத்திலேயும் ஈஶ்வரனே உபாயமென்று சொல்லி, “த்வமேவோபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வ” என்று - நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணு என்கையாலே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே ப்ரபத்தியிலும் ஈஶ்வரனே உபாயமென்று சொல்லுகையாலே இரண்டு அதி$_4$காரிகளுக்கும் ஈஶ்வரனே உபாயமாய், அவனுக்கு ப்ரஸாத$_3$நஹேதுபூ$_4$தமாயன்றோ ப$_4$க்திப்ரபத்திகளிருப்பது, ஆகையாலே இவ்விரண்டும் இப்பத$_3$த்திலே தோற்றவேண்டாவோ என்னில் :-

அப்படியேயாகில்லும், ஒருவிஶேஷமுண்டு - “மாம் நமஸ்குரு” என்கிறவித்தால் ப$_4$க்திக்கு அவயவபூ$_4$தமான த்$_4$யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி$_3$களில் நமஸ்காரமாத்ரமே இவ்விடத்தில் காட்டப்பட்டது; ப்ரபத்திஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபமான அநந்யோபாயத்வம் இப்பத$_3$த்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் என்று விஶேஷம். இப்படி ப$_4$க$_3$வதே$_3$கரக்ஷ்யத்வஸித்$_3$த$_4$மான அநந்யஶரணத்வத்தாலே வந்த நமநமே தத்ப்ரஸாத$_3$நோபாயம் என்று, ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் நிர்வசிக்கப்படாநின்றது; “நாமயத்யபி வா தே$_3$வம் ப்ரஹ்வீப$_4$ாவயதி த்$_4$ருவம் । ப்ரஹ்வீப$_4$வதி நீசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந் । அதோ வா

नैच्यं विलोकयन् । अतो वा नम उद्दिष्टं यत्तं नमयति स्वयम् ॥"(अहि.सं.) इति । 82

तत एवास्य निक्षेपाधङ्गषट्कसम्पत्तिर्भगवच्छास्त्रे प्रतिपाद्यते । "वाचा नम इति प्रोच्य वपुषा मनसा च यत् । तन्नमःपूर्णमुद्दिष्टमतोऽन्यन्न्यूनमुच्यते ॥ इयं करणपूर्तिस्स्यादङ्गपूर्तिमिमां शृणु । शाश्वती मम संसिद्धिरियं प्रह्वीभवामि यत् ॥ पुरुषं परमुद्दिश्य न मे सिद्धिरथोऽन्यथा । इत्यङ्गमुदितं श्रेष्ठं फलेप्सा तद्विरोधिनी ॥ अनादिवासनारोहादनैश्वर्यात्स्वभावजात् । मलावकुण्ठितत्वाच्च दृक्क्रियाविहतिर्हि या ॥ तत्कार्पण्यं तदुद्बोधो द्वितीयं ह्यङ्गमीदृशम् । स्वस्वातन्त्र्यावबोधस्तु तद्विरोध उदीर्यते ॥ परत्वे सति देवोऽयं भूतानामनुकम्पनः । अनुग्रहैक-

---

நம உத்3தி3ஷ்டம் யத்தம் நமயதி ஸ்வயம்॥" என்று – ஸர்வேஶ்வரனை நமிப்பிக்கிறதாகவுமாம்; அதாவது அவனைத் தாழப்பண்ணுகை; ஶேஷபூ4தன்பக்கல் தாழ்ச்சியைக் கண்டால் ஶேஷியானவன் தானே தாழநிற்குமிறே, ஆகையாலே அவனை நமிப்பியாநிற்குமென்று "நம:" என்று சொல்லிற்றாகவுமாம் என்று நிர்வசிக்கப்பட்டது. 82

இப்படி இந்நமஸ்ஸானது ஶரணாக3தியாகையாலேயிறே இதுக்கு ஆத்மநிக்ஷேபப்ரதா4நமான அங்க3ங்கள் ஆறையும் ஶாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று; "வாசா நம இதி ப்ரோச்ய வபுஷா மநஸா ச யத் । தந்நம: பூர்ணமுத்3தி3ஷ்டமதோऽந்யந்ந்யூநமுச்யதே॥" என்று – வாக்காலே "நம:" என்று சொல்லி, நெஞ்சாலே நமஸ்ஸைப்பண்ணி, ஶரீரத்தாலே நமஸ்கரிக்கிறானென்கிறவிது யாதொன்று, அது பூர்ணமான நமஸ்ஸு, இதிலே ஒன்றொழியிலும் குறைவாயிருக்குமென்று சொல்லி, "இயம் கரணபூர்த்திஸ்ஸ்யாத3ங்க3பூர்த்திமிமாம் ஶ்ருணு" என்று – இது நமஸ்ஸுக்குக் கரணபூர்த்தியாயிருக்கும், இதினுடைய அங்க3பூர்த்தியைக் கேட்கலாகாதோ என்று ஶுஶ்ரூஷையைப் பிறப்பித்து "ஶாஶ்வதீ மம ஸம்ஸித்3தி4ரியம் ப்ரஹ்வீப4வாமி யத் । புருஷம் பரமுத்3தி3ஶ்ய ந மே ஸித்3தி4ரதோऽந்யதா2 । இத்யங்க3முதி3தம் ஶ்ரேஷ்ட2ம் ப2லேப்ஸா தத்3விரோதி4நீ॥" என்று – பரனான புருஷனைப்பற்ற இந்நமஸ்ஸால் வருகிற தாழ்ச்சியை உடையனாகாநின்றேன் என்கிற இது யாதொன்று, அதுவே நிலைநின்ற புருஷார்த்த2ம், இதொழிய வேறொரு ப்ரகாரத்தாலும் இங்கு புருஷார்த்த2ம் இல்லை என்கிற பாரதந்த்ர்யமே ப2லமாக அநுஸந்தி4க்கையாகிற ஆத்மநிக்ஷேபம் ஶ்ரேஷ்ட2மான அங்க3மாகச் சொல்லப்பட்டது. இதுக்கு ப2லஶ்ரத்3தை4 விரோதி4யாய் இருக்குமென்றும்; "அநாதி3வாஸநாரோஹாத3நைஶ்வர்யாத்ஸ்வபா4வஜாத் । மலாவகுண்டி2தத்வாச்ச த்3ருக்க்ரியாவிஹதிர்ஹி யா । தத்கார்ப்பண்யம் தது3த்3போ3தே4ா த்3விதீயம் ஹ்யங்க3மீத்3ருஶம் । ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபோ3த4ஸ்து தத்3விரோத4 உதீ3ர்யதே॥" என்று – அநாதி3வாஸனையினுடைய கிளப்பத்தாலும், ஸ்வாபா4விகமான அனைஶ்வர்யமுண்டு – அஸாமர்த்2யம், அத்தாலும், கர்மக்ருதமான அஜ்ஞாநாதி3மலத்தாலே மூடப்படுகையாலும், ஜ்ஞாநயோக3கர்மயோக3ாதி3களின்றியிலே இருக்கையாகிற அது கார்ப்பண்யம், இதினுடைய அறிவு இப்படி இரண்டாம் அங்க3மாயிருக்கும்; ஸ்வாதந்த்ர்யஜ்ஞாநமானது அந்த கார்ப்பண்யத்துக்கு விரோதி4யாகச்சொல்லப்படுகிறதென்றும்; "பரத்வே ஸதி தே3வோऽயம் பூ4தாநாமநுகம்பந:। அநுக்3ரஹைகதீ4ர்நித்யமித்யேதத்து த்ருதீயகம் । உபேக்ஷகோ யத2ாகர்மப2லத3ாயீதி யா மதி: । விஶ்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸக்ரு2த்॥" என்று –

धीर्नित्यमित्येतत्तु तृतीयकम् ॥ उपेक्षको यथा कर्मफलदायीति या मतिः । विश्वासात्मकमेतत्तु तृतीयं हन्ति वै सदा ॥ एवंभूतोप्यशक्तस्सन् न त्राणं भवितुं क्षमः । इति बुद्ध्यास्य देवस्य गोप्तृ-शक्तिनिरूपणम् ॥ चतुर्थमङ्गमुद्दिष्टममुष्य व्याहृतिः पुनः । उदासीनो गुणाभावावित्युत्प्रेक्षा निमित्तजा ॥ स्वस्य स्वामिनि वृत्तिर्या प्रातिकूल्यविवर्जनम् । तदङ्गं पञ्चमं प्रोक्तमाज्ञाव्याघातवर्जनम् ॥ अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्व्याघात उदीर्यते । चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः॥ अतस्तदानुकूल्यं मे कार्यमित्येव निश्चयः । षष्ठमङ्गं समुद्दिष्टं तद्विघातो निराकृतिः ॥ एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तितम्।" (अहि.सं.) इति । 83

अथवा न्यासवाचकोऽयं नमश्शब्दः, "न्यास इति ब्रह्मा, ब्रह्मा हि परः" (तै.ना.49)इत्यादिश्रुतिसिद्धं साक्षादुपायभूतं परमात्मानमभिधत्ते । तथा च शास्त्रोक्तं - "पन्था नकार उद्दिष्टो मः प्रधान

ஸர்வஸ்மாத்பரனாயிருக்கச் செய்தேயும் சேதநனளவில் க்ருபாபரனாய்க்கொண்டு என்றும் அநுக்3ரஹிக்கையொன்றிலுமே நெஞ்சையுடையனாயிருக்குமென்கிற விஶ்வாஸம் மூன்றாமங்க3ம், இத்தை, கர்மத்துக்கீடான ப2லத்தைத் தருகையாலே உபேக்ஷகனாயிருக்குமென்கிற நினைவு எப்பொழுதும் அழியாநிற்குமென்றும்; "ஏவம்பூ4தோऽப்யஶக்தஸ்ஸந் ந த்ராணம் ப4விதும் க்ஷம: । இதி பு3த்3த்4யாऽஸ்ய தே3வஸ்ய கோ3ப்த்ருஶக்திநிரூபணம் । சதுர்த்த2மங்க3முத்3தி3ஷ்டமமுஷ்ய வ்யாஹ்ருதி: புந: । உதா3ஸீநோ கு3ணாப4ாவாதி3த்யுத்ப்ரேக்ஷாநிமித்தஜா" என்று - இப்படி அநு-க்3ரஹபு3த்3தி4யாயிருந்தானேயாகிலும், அஶக்தனாகில் ரக்ஷகனாகமாட்டானென்று நினைத்து, இந்த ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வநிரூபணமாகிற கோ3ப்த்ருத்வவரணம் நாலாமங்க3மாகச் சொல்லப்பட்டது. இதுக்கு விரோத4ம் இந்த ரக்ஷகத்வஶக்தியாகிற கு3ணமில்லாமையாலே உதா3ஸீநனாயிருக்குமென்கிற நினைவடியாக உண்டாம் என்றும்; "ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யவிவர்ஜநம் । தத3ங்க3ம் பஞ்ச-மம் ப்ரோக்தமாஜ்ஞாவ்யாக4ாதவர்ஜநம் ॥ அஶாஸ்த்ரீயோபஸேவா து தத்3வ்யாக4ாத உதீ3ர்யதே॥" என்று - ஶேஷபூ4தனுக்கு ஸ்வாமிபக்கல் அவனாஜ்ஞை அழியாமல் நடக்கையாகிற ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் அஞ்சாமங்க3மாகச் சொல்லப்பட்டது, அஶாஸ்த்-ரீயங்களை ஸேவிக்கை அதுக்கு விரோதி4 என்றும், "சராசராணி பூ4தாநி ஸர்வாணி ப4க3வத்3வபு: । அதஸ்தத3ாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிஶ்சய: ॥ ஷஷ்ட2மங்க3ம் ஸமுத்3தி3ஷ்டம் தத்3விக4ாதோ நிராக்ருதி: । ஏவமங்கை3ருபாங்கை3ஶ்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம்॥" என்று - சராசரங்களான எல்லா பூ4தங்களும் ப4க3வானுக்கு ஶரீரமா-யிருக்கும், ஆகையாலே அதினுடைய ஆநுகூல்யமே எனக்கு கர்த்தவ்யம் என்று நிஶ்சயிக்கையாகிற ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பம ஆறாமங்க3மாகச் சொல்லப்பட்டது. அதுக்கு விரோதி4 பூ4தஹிம்ஸை என்றும் சொல்லி, இப்படி அங்க3ங்களோடும் உபாங்-க3ங்களோடும் கூடின நமநம் உனக்குச்சொல்லப்பட்டதென்று சொல்லிற்றிறே. 83

அங்ஙனன்றியே, ந்யாஸவாசகமான இந்த நமஶ்ஶப்3த3மானது, "ந்யாஸ இதி ப்3ரஹ்ம ப்3ரஹ்மா ஹி பர:" என்று - 'ந்யாஸ'ஶப்3த3ம் பரப்3ரஹ்மவாசகமென்று ஶ்ருதி சொன்ன ப்ரகாரத்திலே ஸாக்ஷாது3பாயபூ4தனை பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாக-வுமாம். எங்ஙனே என்னில் :- "பந்த2ா நகார உத்3தி3ஷ்டோ ம: ப்ரத4ாந உதீ3ர்யதே। விஸர்க்க3: பரமேஶஸ்து தஸ்யார்த்தே2ாऽயம் நிரூப்யதே ॥ அநாதி3: பரமேஶோ ய:

उदीर्यते । विसर्गः परमेशस्तु तस्यार्थोऽयं निरूप्यते ॥ अनादिः परमेशो यश्शक्तिमानच्युतः प्रभुः । स्वप्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान् ॥"(अहि.सं.) इति । तस्मादात्मनो ज्ञातृत्वबलायात-कर्तृत्वनिबन्धनस्वातन्त्र्यनिवर्तनसिद्धात्यन्तपारतन्त्र्यप्रयुक्तमनन्यशरणत्वं शरणागतिस्वरूपं चानेन पदेन प्रतिपादितमिति । 84

॥ इति नमश्शब्दार्थनिरूपणम् ॥

अथ नारायणपदार्थो निरूप्यते ।

अनन्तरं नारायणपदम् - आत्मन उक्तमत्यन्तपारतन्त्र्ययुक्तं भगवदेकशेषत्वं तच्छरीरत्व-व्यतिरेकेणानुपपन्नमिति तदुपपादनाय जीवपरयोश्शरीरात्मभावसम्बन्धप्रकाशनेन भोक्तृत्वमपीश्वरा-यत्तमिति प्रदर्शयति । यथा शरीरशरीरिणोः शरीरिण एव भोक्तृत्वं, न शरीरस्य, तद्वत् सर्व-

---

ஶக்திமாநச்யுத꞉ ப்ரபு$_4$꞉ । ஸ்வப்ராப்தயே ப்ரத$_4$ாநோऽயம் பந்த$_2$ா நமநநாமவாந்॥" என்று - நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தில் நகாரம் பந்த$_2$ாவான உபாயமாகச் சொல்லப்படுகிறது, மகாரம் அதுவே ப்ரத$_4$ாநமென்று நிருபிக்கப்படுகிறது, விஸர்ஜநீயம் அந்த ப்ரத$_4$ாந-பந்த$_2$ா ஸர்வேஶ்வரனென்று சொல்லப்படுகிறது, ஆக நமஸ்ஸுக்குப் பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறது - அநாதி$_3$யாய், ஸர்வாதி$_4$கனான ஈஶ்வரனாய், ஸர்வஶக்தியுக்தனாய், அச்யுதனாகையாலே தன்னைப்பற்றினாரை விடாதவனாய், ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், தன்னைப்பெறுகைக்கு ப்ரத$_4$ாநமான வழி தானே என்கிற அர்த்த$_2$த்-தைக்காட்டுகையாலே, நமஸ்ஸைத் தனக்கு நாமமாக உடையவனென்று ப$_4$க$_3$வச்-ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே இந்நமஸ்ஸுக்கு ஸ்தூ$_2$லமென்றும் ஸூக்ஷ்மமென்றும், பரமென்றும் சொல்லப்படுகிற மூன்று அர்த்த$_2$த்தில் சரமமான பரமென்கிற அர்த்த$_2$மாகச்-சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வப$_3$லத்தாலே வந்த கர்த்ருத்வமடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய நிவர்த்தநத்தாலே உண்டான அத்யந்த-பாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தமான அநந்யஶரணத்வமும், உபாயபூ$_4$தனான ஈஶ்வரவிஷயத்திலே ஶரணாக$_3$தியினுடைய ஸ்வரூபமும் இப்பத$_3$த்தில் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. 84

நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$நிரூபணம் முடிந்தது

நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$நிரூபணம்

அநந்தரம் நாராயணபத$_3$மானது ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ப்பத$_3$த்$_3$வயத்தாலும் சொல்லப்-பட்ட அத்யந்தபாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தமான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வமானது ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீர-த்வத்தையொழிய அநுபபந்நமாகையாலே, அந்த ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை உபபாதி$_3$க்கைக்காக ஜீவபரர்களுடைய ஶரீராத்மப$_4$ாவஸம்ப$_3$ந்த$_4$ப்ரகாஶநத்தாலே சேதநனுடைய போ$_4$க்த்ருத்வமும் ஈஶ்வராயத்தமென்று காட்டுகிறது. ஶரீரஶரீரிகளில் ஶரீரிக்கே போ$_4$க்த்ருத்வமாய் ஶரீரத்துக்கின்றியிலே ஒழிகிறுப்போலே, ஸர்வஶரீரி-யான ஸர்வேஶ்வரனுக்கே ஸாக்ஷாத்$_3$போ$_4$க்த்ருத்வமாய், ஶரீரபூ$_4$தசித$_3$சித்ப்ரபஞ்சத்-துக்கு இல்லையாயிருக்கும். இவ்விடத்திலே சேதநரூபஶரீரத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம்

शरीरिणः सर्वेश्वरस्यैव साक्षाद्भोक्तृत्वं, न शरीरभूतचिदचित्प्रपञ्चस्य । तत्र चिद्रूपस्य शरीरस्य तु ज्ञातृत्वस्वभावात् भोक्तृत्वमस्त्येव, तच्च कर्तृत्ववत् परमात्मायत्तम्;अचिच्छरीरस्य चैतन्यविरहात् भोक्तृत्वं न विद्यत इति विशेषः । तस्मात् आत्मनः स्वार्थभोक्तृत्वाहङ्कारभोगविषयममत्वनिवृत्तिः पूर्वपदे काकाक्षिन्यायेन सूचिता अत्र प्रकाशितेत्यवगम्यते । 85

इदं पदं, नाराणामयनं यः, स नारायणः, नाराः अयनं यस्य सः नारायण इति तत्पुरुष-बहुव्रीहिरूपसमासद्वयव्युत्पत्तिसिद्धम् । तत्र षष्ठीतत्पुरुषव्युत्पत्तौ ..."नारो नराणां सङ्घातस्तस्याहमयनं गतिः । तेनास्मि मुनिभिर्नित्यं नारायण इतीरितः ॥" इति नारशब्देन, नराणां - चेतनानां समूहत्वमुक्त्वा, तस्य अयनमिति ...इण्धातोः (अदा.प.म.अनि.) अयधातोर्वा (भ्वा.आ.स.से.) कर्मणि करणे च व्युत्पत्त्या ..."गतिर्गम्यश्च"(भट्ट.मु.") इत्युक्तं प्रणवप्रथमाक्षरसिद्धरक्षकत्वशेषित्व-प्रयुक्तमुपायोपेयत्वमुच्यते । तदिदमुच्यते - "नारस्तु इति सर्वपुंसां समूहः परिकथ्यते । गतिरालम्बनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः ॥" इति । अत्र गतिशब्दः "नयामि परमां गतिम्"(वराहचरमं) इत्यादिवत् उपेयवाची, आलम्बनशब्दश्च तदर्थालम्बनतया उपायवाची । 86

ஸ்வப$_4$ாவமாகையாலே பே$_4$ாக்த்ருத்வம் உண்டாகாநிற்கும், அது கர்த்ருத்வம் போலே பரமாத்மாயத்தமாயிருக்கும்; அசித்$_3$ரூபமான ஶரீரத்துக்கு சைதந்யமில்லாமையாலே பே$_4$ாக்த்ருத்வமில்லை என்று விஶேஷம். ஆகையாலே, ஆத்மாவினுடைய ஸ்வார்த்த$_2$-பே$_4$ாக்த்ருத்வரூபாஹங்காரபே$_4$ாக$_3$விஷயமமத்வங்களினுடைய நிவ்ருத்தியானது நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்திலே காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது, இங்கே ப்ரகாஶி-தையாயிற்று. 85

இந்த நாராயணபத$_3$ம், நாராணும் அயநம் ய: ஸ: - நாராயண: என்றும், நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ: - நாராயண: என்றும் தத்புருஷப$_3$ஹுவ்ரீஹிரூபமான ஸமாஸ-த்$_3$வயத்தாலே வ்யுத்பந்நமாயிருக்கும். அவவிடத்தில் தத்புருஷவ்யுத்பத்தியில், “நாரோ நராணும் ஸங்க$_4$ாதஸ்தஸ்யாஹமயநம் க$_3$தி: । தேநாऽஸ்மி முநிபி$_4$ர்நித்யம் நாராயண இதீரித:॥” என்று - நாரஶப்$_3$த$_3$த்தாலே நரஶப்$_3$த$_3$வாச்யருன சேதநருடைய ஸமூஹத்தைச்சொல்லி அதுக்குத்தான் அயநமென்று 'இண்' த$_4$ாதுவுக்காதல், 'அய' த$_4$ாதுவுக்காதல், கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும், கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் “க$_3$திர்-க$_3$ம்யஶ்ச” என்கிறபடியே ப்ரணவத்தின் ப்ரத$_2$மாக்ஷரத்தில் சொன்ன ரக்ஷகத்வ-ஶேஷித்வஸித்$_3$த$_4$மான உபாயோபேயத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து, அத்தாலே நாரா-யணன் என்று முனிகளாலே சொல்லப்படுகிறுன் என்கையாலும், “நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்$_2$யதே । க$_3$திராலம்ப$_3$நம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:” என்று - நாரமென்று ஸர்வசேதநருடையவும் ஸமூஹம் சொல்லப்-படுகிறது, அதுக்கு க$_3$தியும் ஆலம்ப$_3$நமுமாகையாலே நாராயணன் என்று ஸ்மரிக்கப்பட்டான் என்கையாலும், சேதநஸமூஹத்துக்கு உபாயோபேயபூ$_4$தன் நாராயணன் என்றதாயிற்று. இவ்விடத்தில் க$_3$திஶப்$_3$த$_3$ம் “நயாமி பரமாம் க$_3$திம்” என்கிறபடியே உபேயத்தைச் சொல்லுகிறது, ஆலம்ப$_3$நஶப்$_3$த$_3$ம் அதுக்குறுப்பாய்க்-கொண்டு பற்றுசான உபாயத்தைச்சொல்லுகிறது. 86

नरशब्दस्य चाऽऽत्मवाचित्वं "यः परः प्रकृतेः प्रोक्तः पुरुषः पञ्चविंशकः । स एव सर्वभूतानां नर इत्यभिधीयते ॥" इत्युक्तम् । किञ्च अयनशब्दस्य च आवासवाचित्वसम्भवेन सर्वाधारत्व-वचनात्, आधेयानां शरीरत्वं आधारस्य शरीरित्वं च प्रतिपादितम्; पृथक्सिद्ध्यनर्हाधाराधेयभावो नियन्तृनियाम्यभावश्शेषशेषिभावश्चेति आत्मशरीरभावलक्षणस्योक्तत्वात् । अतः सर्वचेतनानां प्राप्यप्रापकभूतः सर्वेषामात्मत्वेनावस्थितो नारायण इत्यवगम्यते । 87

अत्र नरशब्दस्य "रिङ् - क्षये" इति धातोः कर्तरि 'ड'प्रत्ययस्य अनुबन्धलोपं कृत्वा, प्रकृतेः "टेः" (पा.सू.6-4-143) इति टिलोपे कृते 'र' इति क्षयिष्णुवाचिपदस्य तत्प्रतिषेधकनकारसम्बन्धित्वेन नर इति रूपसिद्धेः अक्षयार्थवाचित्वं सम्पद्यते । एतेन "आत्मा शुद्धोऽक्षरः" (वि.पु.2-13 71), "अमृताक्षरं हरः"(श्वेता.1), "न जायते म्रियते वा कदाचित्"(गी.2-20),"कूटस्थोक्षर उच्यते" (गी.15-6),"न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः । न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम् ॥" (गी.2 12)इत्यादिसिद्धमात्मनो ज्ञानस्वरूपस्य अपरिणामित्वनित्यत्वादिकं प्रतिपादितं भवति ।88

நரஶப்3த3ம் ஆத்மாவுக்கு வாசகமானபடி என்னென்னில் :– "ய: பர: ப்ரக்ருதே: ப்ரோக்த: புருஷ: பஞ்சவிம்ஶக: । ஸ ஏவ ஸர்வபூ4தாத்மா நர இத்யபி4தீ4யதே" என்று – ப்ரக்ருதிக்கு பரனாய், பஞ்சவிம்ஶகபுருஷனைச் சொல்லப்பட்டவன் யாவனொருவன், தே3வாதி3ஸர்வபூ4தங்களுக்கும் ஆத்மாவான அவனே நரன் என்று சொல்லப்–படுகிறான் என்று ப்ரமாணமுண்டாகையாலே.

இன்னமும் அயநஶப்3த3மும் ஆவாஸவாசியாகையால் ஸர்வாத4ாரத்வத்தைக் காட்டு–கையாலே ஆதே4யமான சேதநனுடைய ஶரீரத்வமும், ஆத4ாரமான ஈஶ்வரனுடைய ஶரீரித்வமும் காட்டப்படுகிறது. ப்ருத2க்ஸித்3த்4யநர்ஹமான ஆத4ாராதே4யப4ாவமும், நியந்த்ருநியாம்யப4ாவமும், ஶேஷஶேஷிப4ாவமும்,ஆத்மஶரீரப4ாவலக்ஷணமாக வேத3ார்த்த2ஸங்க்3ரஹத்திலே ப4ாஷ்யகாரராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. ஆகை–யாலே ஸர்வசேதநருக்கும் ப்ராப்யப்ராபகனுவான் ஸர்வருக்கும் ஆத்மாவாய் நிற்கிற நாராயணன் என்றதாயிற்று. 87

இவ்விடத்திலே நரஶப்3த3ம், "ரிங்–க்ஷயே" என்கிற த4ாதுவிலே கர்த்தரி 'ட3'ப்ரத்யய–மாய் அநுப3ந்த4லோபம் பண்ணி, டே என்று ப்ரக்ருதிக்கு 'டி'லோபம் பண்ணி, 'ர' என்று க்ஷயிஷ்ணுவாசிபத3மாய், அத்தை நகாரம் நிஷேதி4க்கையாலே நர: என்று அக்ஷயார்த்த2த்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தாலே "ஆத்மா ஶுத்3தே4ாऽக்ஷர:" என்று – ஆத்மா ஶுத்3த4னாய், அக்ஷரனாயிருக்குமென்றும், "அம்ருதாக்ஷரம் ஹர:" என்று – விஷயங்களை ஸ்வபே4ாக்3யத்வேந ஹரிக்கையாலே ஹரனென்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மா நித்யனாகையாலே, அம்ருதனாய். அவிகாரியாகையாலே அக்ஷரனாயிருக்கும் என்றும், "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கத3ாசித்" என்று – ஒருகால் ஜநிப்பதும் செய்யான், மரிப்பதும் செய்யானென்றும், "கூடஸ்தே2ாऽக்ஷர உச்யதே" என்று –அவிகாரியாகை–யாலே கூடஸ்த2னைச் சொல்லப்படாநின்றானென்றும், "நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதி4பா: । நசைவ ந ப4விஷ்யாமஸ்ஸர்வே வயமத: பரம்" என்று – நான் ஒருகாலும் இல்லாமையில்லை – நீ ஒருகாலும் இல்லாமையில்லை, அந்த ஜநாதி4பரான நரரகளும் ஒருகாலும இல்லாமையில்லை, நாமெல்லாருமிதுக்கு

अपि च - नरशब्दस्य नृ - गतौ (*) इति गत्यर्थधातुसम्भावनया अस्य कर्तरि अच् प्रत्यये गुणे च कृते गन्तृवाचित्वसम्भवात्, आत्मनः उत्क्रान्तिगत्यागतयोऽपि सूच्यन्ते । एतेन "एषोणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः" (मु.3-19), "वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च । भागो जीवस्स विज्ञेयः स चानन्त्याय कल्पते ॥" (श्वेता.) इत्यादिसिद्धमात्मनोऽणुपरिमाणत्वं च सूच्यते (*) । तस्य समूहः"(पा.4-2-37) इति अण्प्रत्ययान्तस्य तस्य आदिवृद्धौ नार इति रूपसम्भवात् अस्य आत्मसमूहवाचित्वं विद्यते । नारा इति समूहबहुत्वेन बद्धमुक्तनित्यरूपेण त्रिविधाश्चेतनसमूहाश्च विवक्षिताः । 89

ननु च - अस्य नारायणपदस्य षष्ठीसमासत्वे तत्पुरुषस्य उत्तरपदार्थप्रधानत्वात् परायणपदवत् (*) नपुंसकत्वसम्भवेन पुल्लिङ्गत्वं न सिद्ध्येदिति ; नैवम् ; अस्य संज्ञारूपस्य पदस्य "करणाधिकरणयोश्च" (पा.सू. 3-3-117) इति संज्ञाविषय'ल्युट्'विधानात्, "इध्मप्रव्रश्चनः", "पलाश-शातनः" इत्यादिवत् पुल्लिङ्गत्वसिद्धेः । अयनशब्दार्थस्य ईश्वरस्य उपायत्वात् करणत्वं, आधारत्वादधिकरणत्वं च विद्यत एव । 90

மேலும் ஒருகாலுமில்லாமையில்லை என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுன அத்மாவினுடைய அபரிணுமித்வநித்யத்வாதி$_3$கள் சொல்லப்-பட்டது. 88

இந்த நரஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு "ந்ரு-க$_3$தௌ" என்கிற த$_4$ாதுவிலே கர்த்தரி 'அச்' ப்ரத்யயமும் கு$_3$ணமுமாய் க$_3$ந்த்ருவாசித்வம் உண்டாகையாலே ஆத்மாவினுடைய அணுத்வத்-துக்கு உபபாத$_3$கமான உத்க்ராந்திக$_3$த்யாக$_3$திகளும் காட்டப்படுகிறன.
{அத்ர பங்க்திர்க$_3$லிதா. அத்ரத்யேஷு த்ரிஷ்வபி கோஶேஷு த்$_3$ருஶ்யதே - 'இதனுல் "ஏஷோணு-ராத்மா சேதஸா வேதி$_3$தவ்ய:" என்று இந்த அணுபரிமாணமுள்ள ஆத்மாவானவன் மநஸ்ஸினுல் அறியத்தகுந்தவன் என்றும், "வாலாக்$_3$ரஶதப$_4$ாக$_3$ஸ்ய ஶதத$_4$ா கல்பிதஸ்ய ச । ப$_4$ாகே$_3$ா ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேய: ஸ ச ஆநந்த்யாய கல்பதே" என்று நெல்வாலின் நுனியில் நூருவது ப$_4$ாக$_3$த்தை நூறு கூருக்கி, அதில் ஒரு ப$_4$ாக$_3$த்தின் பரிமாணமுள்ளவனுக அந்த தேவன் அறியப்படுவான், அவன் முக்தித$_3$ஶையில் எங்கும் பரவியவனுக ஆகிருன் என்றும், இதுமுதலான ப்ரமாணங்க-ளால் ஸித்$_3$த$_4$மான ஆத்மாவினுடைய அணுபரிமாணத்வமும் காட்டப்படுகிறது. அதுக்கு மேலே' என்று இவ்வளவும் இருக்கவேணும்}

"தஸ்ய ஸமூஹ:" என்று 'அண்'ப்ரத்யயமும், ஆதி$_3$வ்ருத்$_3$தி$_4$யும் உண்டாகையாலே "நார" என்று ஆத்மஸமூஹவாசியாயிருக்கிறது; "நாரா:" என்று ஸமூஹப$_3$ஹு-த்வத்தைக் காட்டுகையாலே ப$_3$த்$_3$த$_4$முக்தநித்யரூபமான த்ரிவித$_4$ாத்மஸமூஹமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 89

இந்த நாராயணபத$_3$ம் ஷஷ்டீ$_2$ஸமாஸமாமளவில் தத்புருஷஸமாஸத்துக்கு உத்தர-பத$_3$ார்த்த$_2$ப்ரத$_4$ாநத்வம் உண்டாகையாலே. பராயணபத$_3$ம்போலே அயநபத$_3$லிங்க$_3$-மான நபும்ஸகத்வமேயாய், இந்த நாராயணபத$_3$த்துக்கு புல்லிங்க$_3$த்வம் ஸித்$_3$தி$_4$-யாதே என்னில், ஸம்ஜ்ஞாரூபமான இப்பத$_3$த்துக்கு "கரணுதி$_4$கரணயோஶ்ச" என்று ஸம்ஜ்ஞாவிஷயமான 'ல்யுட்' விதி$_4$க்கப்படுகையாலே 'இத்$_4$மப்ரவ்ரஶ்சந:', 'பலாஶஶாதந:' இத்யாதியிற்போலே புல்லிங்க$_3$த்வம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கக் குறையில்லை. இவ்

अस्य अयनशब्दस्य व्युत्पत्तिसिद्धमुपायोपेयत्वं असङ्कोचेन सर्वप्रकारविशिष्टमिति भगवतः सर्वात्मनां सहजसर्वविधैकबन्धुत्वं प्रतिपादितम् । तथा च श्रूयते - "माता पिता भ्राता निवासश्शरणं सुहृद्गतिर्नारायणः"(सुबाल.) इति । स्मर्यते च - "नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः । तेषामयनभूतत्वान्नारायण इहोच्यते ॥ तस्मान्नारायणं बन्धुं मातरं पितरं गुरुम् । निवासं शरणं चाहुर्वेदवेदान्तपारगाः ॥" इति । तथा प्रदेशान्तरेषु "किं तस्य दानैः किं तीर्थैः किं तपोभिः किमध्वरैः । यो नित्यं ध्यायते देवं नारायणमनन्यधीः ॥","एतज्ज्ञानं परं तात योगश्चैष परस्तथा । परस्परविरुद्धार्थैः किं तेऽन्यैः शास्त्रविस्तरैः ॥","नारायणः परो धर्मस्तपो नारायणस्तथा। नारायणः परं ज्ञानं शास्त्राणि विविधानि च ॥ तस्मात् त्वमपि विप्रर्षे नारायणपरो भव । तदन्यः

விடத்தில் அயநபத3ார்த்த2பூ4தனை ஈஶ்வரனுக்கு உபாயத்வத்தாலே கரணத்வமும் ஆத4ாரத்வத்தாலே அதி4கரணத்வமுமுண்டிறே. 90

இந்த அயநஶப்3த3த்துக்கு கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும், கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்3த4மான ப்ராப்யப்ராபகத்வத்துக்கு ஸங்கோசகமில்லாமையாலே ஸர்வப்ரகார-விஶிஷ்டமாயிருக்குமென்றிட்டு ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸர்வாத்மாக்களையும்பற்ற உண்டான ஸஹஜஸர்வவிதை4கப3ந்து4த்வமும் சொல்லப்பட்டது. "மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்3க3திர்நாராயண:" என்று – மாதாவும் பிதாவும் ப்4ராதாவும் நிவாஸமும் ஶரணமும் ஸுஹ்ருத்தும் க3தியும் நாராயணனென்று ஶ்ருதியும் சொல்லிற்று. "நாரஶப்3தே3ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே பு3தை4: । தேஷாமயநபூ4தத்வாந்நாராயண இஹோச்யதே ॥ தஸ்மாந்நாராயணம் ப3ந்து4ம் மாதரம் பிதரம் கு3ரும் । நிவாஸம் ஶரணஞ்சாஹுர்வேத3வேதா3ந்தபாரகா3:॥" என்று – நாரஶப்3த3த்தாலே ஜீவஸமூஹம் சொல்லப்படுகிறது, அதுக்கு அயநமாகையாலே நாராயணன் என்று சொல்லப்படுகிறான், ஆகையாலே, நாராயணனை ப3ந்து4வாக-வும், மாதாவாகவும், பிதாவாகவும், கு3ருவாகவும், நிவாஸமாகவும், ஶரணமாகவும் வேத3வேதா3ந்தபாரகா3ர் சொல்லாநின்றார்களென்று ஸ்ம்ருதியும் சொல்லிற்று.

அப்படி ப்ரதே3ஶாந்தரங்களிலும் "கிம் தஸ்ய தா3நை: கிம் தீர்த்தை2: கிம் தபோபி4: கிமத்4வரை: । யோ நித்யம் த்4யாயதே தே3வம் நாராயணமநந்யதீ4:"என்று – யாவனொருவன் வேறொன்றில் நினைவற்று என்றுமொக்க தேவனை நாராயணனை த்4யாநம் பண்ணுகிறான், அவனுக்கு தா3நங்களால் என்ன, தீர்த்த2ங்களால் என்ன, தபஸ்ஸுக்களால் என்ன, யஜ்ஞங்களால் என்ன என்றும், "ஏதஜ்ஜ்ஞாநம் பரம் தாத யோக3ஶ்சைவ பரஸ்தத2ா । பரஸ்பரவிருத்3த4ார்த்தை2: கிம் தேऽந்யைஶ்ஶாஸ்த்ர-விஸ்தரை:" என்று – இதுவே பரமான ஜ்ஞாநமும், இதுவே பரமான யோக3மும், பரஸ்பரவிருத்3த4மான அர்த்த2ங்களையுடைய மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரப்பரப்பால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு என்றும், "நாராயண: பரோ த4ர்மஸ்தபோ நாராயணஸ்-தத2ா । நாராயண: பரம் ஜ்ஞாநம் ஶாஸ்த்ராணி விவித4ாநி ச" என்று – பரமான த4ர்மமும் நாராயணன், அப்படி தபஸ்ஸும் நாராயணன், பரமான ஜ்ஞாநமும் நாரா-யணன், அவற்றைச்சொல்லுகிற பலவகைப்பட்ட ஶாஸ்த்ரங்களும் அவனே என்றும், "தஸ்மாத் த்வமபி விப்ரர்ஷே நாராயணபரோ ப4வ । தத3ந்ய: கோ மஹோதா3ர: ப்ரார்த்தி2தம் தா3துமீஶ்வர:" என்று – ஆகையாலே விப்ரர்ஷியே! நீயும் நாராயண-

को महोदारः प्रार्थितं दातुमीश्वरः।। पितरं मातरं चैव तमेव पुरुषोत्तमम् । परिगृह्णीष्व देवेशं देवदेवं जगत्पतिम् ।। अग्निकार्यं तथा वेदांस्तपस्स्वाध्यायमेव च । गृहाण देवदेवेशं तमेव सुमहामते । स्वर्गं मोक्षमनुष्ठानं तथैव सकलाः क्रियाः । परिगृह्णीष्व विप्रर्षे तमेव पुरुषोत्तमम्।", "चीरवासा जटी वाऽपि त्रिदण्डी मुण्ड एव वा । भूषितो वा द्विजश्रेष्ठ न लिङ्गं धर्मकारणम् ।। ये नृशंसा दुरात्मानः पापाचाररतास्तथा । ते यान्ति परमं धाम नरा नारायणाश्रिताः ।। लिप्यते न स पापेन वैष्णवो विष्णुतत्परः । पुनाति सकलान् लोकान् सहस्रांशुरिवोदितः ।।" इत्यादिभिः नारायणस्य सर्वप्रकारोपायोपेयत्वसर्वविधबन्धुत्वादिना सर्वसमाश्रयणीयत्वं प्रतिपाद्यते । 91

बहुव्रीहया च योजनान्तरमुच्यते - "आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः । ता यदस्यायनं

பரனுகக் கடவாய், அவனையொழிந்தவன் எவன்தான் மஹோத$_{3}$ாரனுய்க்கொண்டு ப்ரார்த்தி$_{2}$தத்தைத் தருகைக்கு ஸமர்த்த$_{2}$ன் என்றும், "பிதரம் மாதரஞ்சைவ தமேவ புருஷோத்தமம் । பரிக்$_{3}$ருஹ்ணீஷ்வ தே$_{3}$வேஶம் தே$_{3}$வதே$_{3}$வம் ஜக$_{3}$த்பதிம்" என்று - புருஷோத்தமனுய், தேவர்களுக்கு நியந்தாவாய், அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுய், ஜக$_{3}$த்-துக்கு ஸ்வாமியானவனையே பிதாவாகவும் மாதாவாகவும் பரிக்$_{3}$ரஹி என்றும், "அக்$_{3}$நிகார்யம் தத$_{2}$ா வேத$_{3}$ாந் தபஸ்ஸ்வாத்$_{4}$யாயமேவ ச । க்$_{3}$ருஹாண தே$_{3}$வதே$_{3}$வேஶம் தமேவ ஸுமஹாமதே" என்று - அக்$_{3}$நிகார்யங்களாகவும், அப்படி வேத$_{3}$ங்களாகவும், தபஸ்ஸாகவும், வேத$_{3}$பாராயணமாகவும் தே$_{3}$வதே$_{3}$வேஶனுன அவனையே, ஸுமஹா-மதியானவனே! நீ கைக்கொள்ளென்றும், "ஸ்வர்க்க$_{3}$ம் மோக்ஷமநுஷ்ட$_{2}$ாநம் ததை$_{2}$வ ஸகலா: க்ரியா: । பரிக்$_{3}$ருஹ்ணீஷ்வ விப்ரர்ஷே தமேவ புருஷோத்தமம்" என்று - ஸ்வர்க்க$_{3}$மாகவும், மோக்ஷமாகவும், அதுக்குறுப்பான அநுஷ்ட$_{2}$ாநமாகவும், அதின் க்ரியாவிஶேஷங்களாகவும் புருஷோத்தமனுன அவனையே பரிக்$_{3}$ரஹி என்றும், "சீரவாஸா ஜடீ வாऽபி த்ரித$_{3}$ண்டீ$_{3}$ முண்ட$_{3}$ ஏவ வா । பூ$_{4}$ஷிதோ வா த்$_{3}$விஜஶ்ரேஷ்ட$_{2}$! ந லிங்க$_{3}$ம் த$_{4}$ர்மகாரணம்" என்று - மரவுரி உடுக்கவுமாம், ஜடை கட்டவுமாம், த்ரி-த$_{3}$ண்டி$_{3}$யாகவுமாம், முண்ட$_{3}$னுகவுமாம், ஆப$_{4}$ரணபூ$_{4}$ஷிதனுகவுமாம், த்$_{3}$விஜஶ்ரேஷ்-ட$_{2}$னே! லிங்க$_{3}$மானது த$_{4}$ர்மத்துக்குக் காரணமல்லகாணென்றும், "யே ந்ருஶம்ஸா து$_{3}$ராத்மாந: பாபாசாரரதாஸ்தத$_{2}$ா । தே யாந்தி பரமம் த$_{4}$ாம நரா நாராயணுஶ்ரிதா:" என்று - யாவர் சிலர் க்ரூரராய், து$_{3}$ஷ்டஹ்ருத$_{3}$யராய், பாபாசாரத்திலே ஸக்தராயிருக்-கிறுர்கள், அந்த புருஷர்கள் நாராயணுஶ்ரிதராய்க்கொண்டு பரமபத$_{3}$த்தை அடையா-நின்றுர்களென்றும், "லிப்யதே ந ஸ பாபேந வைஷ்ணவோ விஷ்ணுதத்பர: । புநாதி ஸகலாந் லோகாந் ஸஹஸ்ராம்ஶுரிவோதி$_{3}$த:" என்று - விஷ்ணுதத்பரனுன அந்த வைஷ்ணவனுனவன், பாபத்தால் ஸ்பர்ஶிக்கப்படான், ஆதி$_{3}$த்யன் உதி$_{3}$த்தாப்போலே ஸகலலோகங்களேயும் பூதமாக்காநிற்குமென்றும் இப்படிச்சொல்லுகையாலே, நாராயணனுடைய ஸர்வப்ரகாரோபாயோபேயத்வம், ஸர்வவித$_{4}$ப$_{3}$ந்து$_{4}$த்வம் துடக்க-மான ஸ்வப$_{4}$ாவவிஶேஷங்களாலே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வம் ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்படா-நின்றது. 91

இப்பத$_{3}$த்திலே ப$_{3}$ஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலே ஒரு யோஜனே சொல்லப்படுகிறது. எங்ஙனே என்னில் :- "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: । தா யத$_{3}$ஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:" என்று - அப்புக்களானவை நரஶப்$_{3}$த$_{3}$-

पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥" (मनुस्मृ.1·10. वि.पु.1-4-6) इति । अत्र आप इति, तेजोबन्नप्रमुखं कार्यरूपमखिलं जगदुपलक्ष्यते; "अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमपासृजत् । तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम् । तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ॥"(मनु) इति समष्टि-व्यष्टिरूपसकलसृष्टेः प्रथमभावित्वेन अपां सर्वकार्योत्पत्तिहेतुतया सर्वात्मकत्वात् । "नरसूनवः" इति नरशब्दवाच्यान्नारायणादुत्पन्नत्वेन अपां नारत्वं, ता आपः स्वकारणभूतस्यास्य अयनम् - आयतनमिति वासस्थानतया व्याप्यत्वमुच्यते, "विष्णोरायतनं ह्यापस्स ह्यपां पतिरुच्यते । तस्यैव सूनवस्त्वेताः तस्मात्तं ह्यप्सु संस्मरेत् ॥" इति व्यापकस्यायतनत्वेन व्याप्तिस्थानत्ववचनात्। "नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणीति ततो विदुः । तान्येव चायनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः॥" इति नरोत्पन्नं नारमिति अस्य पदस्य कार्यभूतसर्वतत्त्वविषयकत्वं स्पष्टमुक्तम् । अत्र नरशब्दो नारायणशब्दपर्यायः - "जह्नुर्नारायणो नरः"(सहस्रनाम-26) इति वचनात् । 92

வாச்யனை நாராயணன்பக்கல்நின்றும் பிறந்தபடியாலே நாரங்களென்று சொல்லப்பட்டன. அவைதான் இவனுக்கு இருப்பிடமாகையாலே, நாராயணன் என்று சொல்லப்பட்டான் என்று வசநமுண்டாகையாலே. இவ்விடத்தில் அப்பு என்கிறது - தேஜஸ்ஸு, அப்பு, அந்நம் முதலான கார்யபூ$_4$தமான (அத்ர மூலபங்திவைரூப்யேப்யர்த்த$_2$விரோதே$_4$ா நாஸ்தி) எல்லா ஜக$_3$த்துக்கும் ஹேதுபூ$_4$தமான காரணஜலத்தைச் சொல்லுகிறது. "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ$_3$ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் । தத$_3$ண்ட$_3$மப$_4$வத்$_3$தை$_4$மம் ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமப்ரப$_4$ம் । தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்$_3$ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:" என்று - அடியிலே அப்புக்களையே ஸ்ருஷ்டித்தான், அவற்றிலே வீர்யமாகிய பும்ஶக்தியைக் கூட்டினன், அது ஆதி$_3$த்யஸமப்ரப$_4$மாய், ஸ்வர்ணமயமான அண்ட$_3$மாயிற்று, அதிலே ஸர்வலோகபிதாமஹனை ப்$_3$ரஹ்மா பிறந்தான் என்கையாலே, ஸமஷ்டி-வ்யஷ்டிரூபமான ஸகலஸ்ருஷ்டிக்கும் அப்புக்கள் ப்ரத$_2$மப$_4$ாவியாகையாலே. இந்த காரணஜலமானது ஸர்வாத்மகமென்றிட்டு இத்தாலே கார்யரூபமான ஸகலஜக$_3$த்தும் உபலக்ஷிக்கப்படுகிறது. நரஶப்$_3$த$_3$வாச்யனை நாராயணன்பக்கலிலே உத்பந்நையாகையாலே இந்த நாரஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அப்புக்கள் தனக்கு காரணபூ$_4$தனை இவனுக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமாகையாலே நாராயணனுக்கு வ்யாப்யங்கள் என்றதாயிற்று. "விஷ்ணோராயதநம் ஹ்யாப: ஸ ஹ்யபாம் பதிருச்யதே । தஸ்யைவ ஸூநவஸ்த்வேதா: தஸ்மாத் த்வம் ஹ்யப்ஸு ஸம்ஸ்மரேத்" என்று - அப்புக்களானவை வ்யாபகனை விஷ்ணுவுக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமாகையாலே வ்யாப்யமாயிருக்கும், இவற்றுக்கு ஶேஷியும் அவனாயிருக்கும், அவனாலே இவை உத்பாத்$_3$யங்களாயிருக்கும், ஆகையாலே அப்புக்களிலே அவனை ஸ்மரிப்பான் எனகையாலே வ்யாப்யத்வம் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வர்த்த$_2$ந்தன்னை "நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணீதி ததோ விது$_3$: । தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:" என்று - நரன்பக்கல்நின்றும் பிறந்த தத்த்வங்களைப் பிறப்பாலே நாரங்களாக அறியாநின்றார்கள், அவைதான் அவனுக்கு அயநமாகையாலே நாராயணன் என்று அறியப்பட்டான் என்கையாலே, நாரஶப்$_3$த$_3$ம் கார்யபூ$_4$தஸர்வதத்த்வங்களையும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாநின்றது. இவ்விடத்தில் நரஶப்$_3$த$_3$ம் நாராயணனுக்கு பர்யாயமான திருநாமம். "ஜஹ்நுர்நாராயணோ நர:" என்று ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்திலே திருநாமமாகச்சொல்லப்படுகையாலே. 92

एवं कारणभूतस्य नारायणस्य कार्यभूतसमस्तवस्त्वनुप्रवेशेन नामरूपव्याकरणात्, तत्तदन्तरात्मतया व्याप्तिकृततत्तच्छरीरकत्वनिबन्धनं तत्तत्संस्थानसंस्थितत्वं तत्तच्छब्दवाच्यत्वं च श्रूयते "हन्ताहमिमास्तिस्रो देवताः । अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि।" (छा 3.6-3-2) "ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो"(छा.3.6 8 7),"तत्सृष्ट्वा। तदेवानुप्राविशत् । तदनुप्रविश्य । सच्च त्यच्चाभवत् । निरुक्तं चानिरुक्तं च । निलयनं चानिलयनं च । विज्ञानं चाविज्ञानं च ।सत्यं चानृतं च सत्यमभवत् ।"(तै.आ.6-2) इति । अत्र सृष्ट्यनन्तरानुप्रवेशः कार्यरूपे वस्तुनि अपूर्वावस्थानरूपविशेषव्याप्तिः । 93

किञ्च "यः पृथिवीमन्तरे सञ्चरन् । यस्य पृथिवी शरीरम्" (सु.3.7) इत्यादि,"यस्याव्यक्तं शरीरम् - यस्य अक्षरं शरीरम् - यस्य मृत्युश्शरीरम्" (सु.3.7) इत्यन्तश्रुतेः, "यत्किञ्चित् सृज्यते येन

இப்படி காரணபூ$_4$தனான நாராயணனுக்கு கார்யபூ$_4$தமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் அநுப்ரவேஶரூபையான வ்யாப்தியாலே நாமரூபவ்யாகரணமுண்டாகையால், அவ்வோ பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களில் அந்தராத்மதயா வ்யாப்தியாலே அவ்வோவற்றை ஶரீரமாக உடையனாகையாலே, அவ்வோ பத$_3$ாரத்த$_2$ங்கள் தானும்படி ப்ரகாரியாய் நிற்கையும், அவற்றுக்கு வாசகமான ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்குத் தான் வாச்யனாய் நிற்கையுமாகிற ப்ரகாரம் ஶ்ருதியிலே சொல்லப்படாநின்றது. "ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தே$_3$வதா:। அநேந ஜீவேநாத்மநாऽநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி", "ஐதத$_3$ாத்ம்யமித$_3$ம் ஸர்வம் தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஶ்வேதகேதோ" என்று - நான் இந்த தேஜோऽப$_3$ந்நரூபமான தத்த்வங்கள் மூன்றையும் இந்த ஜீவனை ப்ரகாரமாகக் கொண்டு அநுப்ரவேஶித்து நாமரூபங்களைப் பண்ணுவேனென்று ஸங்கல்பிக்கையாலே, இந்த ஜக$_3$த்தெல்லாம் காரணமான ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யவஸ்துவை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும், அது ஸத்யம், ஆத்மா அவன், ஶரீரம் இது, ஆகையாலே, ஶ்வேதகேதுவே! 'த்வம்'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமும் அந்த காரணவஸது என்றிட்டு நீயும் அதுவே என்றும், "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா । ததே$_3$வாநுப்ராவிஶத் । தத$_3$நுப்ரவிஶ்ய । ஸச்ச த்யச்சாऽப$_4$வத் । நிருக்தஞ்சாநிருக்தஞ்ச । நிலயநஞ்சாநிலயநஞ்ச । விஜ்ஞாநஞ்சாவிஜ்ஞாநஞ்ச । ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமப$_4$வத்" என்று - சேதநாசேதநாத்மகமான அந்த வஸ்துவை ஸ்ருஷ்டித்து அத்தை அநுப்ரவேஶித்தான், அத்தை அநுப்ரவேஶித்து ஸத்தும், த்யத்தும், நிருக்தமும், அநிருக்தமும், நிலயநமும், அநிலயநமும், விஜ்ஞாநமும், அவிஜ்ஞாநமும், ஸத்யமும், அந்ருதமுமாகிய சேதநாசேதநவாசிஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு நித்யைகரூபனாகையாலே ஸத்யபூ$_4$தனான பரமாத்மா வாச்யனானென்றும் ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$ய,ஸுப$_3$ாலோபநிஷத்துக்களிலே சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்விடத்தில் அநுப்ரவேஶமாகிறது - ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸர்வாவஸ்த$_2$ாவ்யாப்தியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அவ்வோ கார்யோத்பத்திதஶையிலே அபூர்வாவஸ்த$_2$ாநரூபமான விஶேஷவ்யாப்தியாகக்கடவது. 93

இப்படி "ய : ப்ருதி$_2$வீமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரம்" என்று - யாவனொருவன் ப்ருதி$_2$விக்குள்ளே வர்த்திக்கிறான், யாவனொருவனுக்கு ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரமாயிருக்கிறது, என்கிறவிது முதலாக "யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம் யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம் யஸ்ய

सत्वजातेन वै द्विज । तस्य सृज्यस्य सम्भूतौ तत्सर्वं वै हरेस्तनुः ॥" (वि.पु.1-22-38),"परस्य ब्रह्मणो रूपं पुरुषः प्रथमं द्विज । व्यक्ताव्यक्ते तथैवान्ये रूपे कालस्तथापरम् ॥" (वि.पु.), "प्रधानपुरुषव्यक्तकालास्तु प्रविभागशः । रूपाणि स्थितिसर्गान्तव्यक्तिसद्भावहेतवः ॥" (वि.पु.) "विष्णोस्स्वरूपात्परतोदिते द्वे रूपे प्रधानं पुरुषश्च विप्र । तस्यैव तेऽन्येन धृते वियुक्ते रूपान्तरं तद्द्विज कालसंज्ञम् ॥"(वि.पु.1-2-24), "जगदेतन्महाश्चर्यं रूपं यस्य महात्मनः"(वि.पु.5-19-17), "जगत्सर्वं शरीरं ते"(रा.यु.120 26), "पुःप्राणिनस्सर्व एव गुहाशयस्य" (आ.पं.23 1)इत्यादिवचनाच्च कार्यकारणरूपस्य समस्तप्रपञ्चस्य भगवच्छरीरत्वमवगम्यते । 94

अत्र नरशब्दस्य अक्षयवाचित्वात्, "अपक्षयविनाशाभ्यां परिणामर्द्धिजन्मभिः । वर्जितश्शक्यते

ம்ருத்யுஶ்ஶரீரம்" என்று - யாவனொருவனுக்கு அவ்யக்தம் ஶரீரம், அக்ஷரம் ஶரீரம், ம்ருத்யு ஶரீரம் என்று முடிவான ஶ்ருதியிலும், "யத்கிஞ்சித்ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்த்வஜாதேந வை த்$_3$விஜ । தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூ$_4$தௌ தத்ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:" என்று - யாதொரு வஸ்துவாலே யாதொரு வஸ்து ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது, அந்த ஸ்ருஜ்யமான வஸ்துவினுடைய உத்பத்தியிலே காரணமும் கார்யமுமெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶரீரமென்றும், "பரஸ்ய ப்$_3$ரஹ்மணோ ரூபம் புருஷ: ப்ரத$_2$மம் த்$_3$விஜ। வ்யக்தாவ்யக்தே ததை$_2$வாந்யே ரூபே காலஸ்தத$_2$ா பரம்" என்று - காரணரூபமான பரப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு புருஷனெனவன் ப்ரத$_2$மமான ரூபம், வ்யக்தமான ஜக$_3$த்தும் அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதிதத்த்வமும் அப்படியே வேறே இரண்டு ரூபங்கள், காலமும் அதுபோலே வேறொரு ரூபமென்றும், "ப்ரத$_4$ாநபுருஷவ்யக்தகாலாஸ்து ப்ரவிப$_4$ாக$_3$ஶ:। ரூபாணி ஸ்தி$_2$திஸர்க$_3$ாந்தவ்யக்திஸத்$_3$ப$_4$ாவஹேதவ:" என்று - ப்ரத$_4$ாநமும் புருஷனும் வ்யக்தமும் காலமும் தனித்தனியே காரணபூ$_4$தனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ரூபங்களாய்க்கொண்டு ஸ்தி$_2$தியாகிற ரக்ஷணத்துக்கும், ஸர்க்க$_3$மாகிற ஸ்ருஷ்டிக்கும், அந்தமாகிற ஸம்ஹாரத்துக்கும் தோற்றரவு உண்டாகைக்கு ஹேதுக்களாயிருக்குமென்றும், "விஷ்ணோஸ்ஸ்வரூபாத்பரதோதி$_3$தே த்$_3$வே ரூபே ப்ரத$_4$ாநம் புருஷஶ்ச விப்ர । தஸ்யைவ தேऽந்யேந த்$_4$ருதே வியுக்தே ரூபாந்தரம் தத்$_3$த்$_3$விஜ காலஸம்ஜ்ஞம்" என்று - விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்குமேலே விப$_4$க்தங்களாய்க் கொண்டு ப்ரத$_4$ாநமும் புருஷனுமாகிற இரண்டு ரூபமுண்டாம், அவையிரண்டும் பிரிய வேறொன்றாலே த$_4$ரிக்கப்படும், அது அவனுக்கு காலமென்று பேரான வேறொரு ரூபமென்றும், "ஜக$_3$தே$_3$தந்மஹாஶ்சர்யம் ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந:" என்று - மஹாஶ்சர்யமான இந்த ஜக$_3$த்து யாவனொருத்தனுக்கு ரூபமாயிருக்கிறதென்றும், "ஜக$_3$த்ஸர்வம் ஶரீரம் தே" என்று - எல்லா ஜக$_3$த்தும் உனக்கு ஶரீரமென்றும், "பூ: ப்ராணிநஸ்ஸர்வ ஏவ கு$_3$ஹாஶயஸ்ய" என்று - ப்ராணிகளெல்லாம் கு$_3$ஹாஶயனான ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் புரமாய் - இருப்பிடமாகையாலே ஶரீரமென்றும், இது முதலான வசநங்களாலும் கார்யகாரணரூபமான ஸமஸ்தப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரத்வம் அறியப்படாநின்றது. 94

இவ்விடத்தில் நரஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அக்ஷயவஸ்துவாசித்வமுண்டாகையாலே "அபக்ஷயவிநாஶாப்$_4$யாம் பரிணமர்த்$_3$தி$_4$ஜந்மபி$_4$: । வர்ஜிதஶ்ஶக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத$_3$ாஸ்தீதி

वक्तुं यस्सदास्तीति केवलम् ॥" (वि.पु.1-2-11), "तद्ब्रह्म परमं नित्यमजमक्षर(य)मव्ययम् । एकस्वरूपञ्च सदा हेयाभावाच्च निर्मलम् ॥ तदेव सर्वमेतच्च व्यक्ताव्यक्तस्वरूपवत् । तथा पुरुषरूपेण कालरूपेण च स्थितम् ॥"(वि.पु.1 2 13), "स सर्वभूतप्रकृतिं विकारान् गुणादिदोषांश्च मुने व्यतीतः । अतीतसर्वावरणोऽखिलात्मा तेनास्तृतं यद्भुवनान्तराले ॥ समस्तकल्याणगुणात्मकोऽसौ स्वशक्तिलेशोद्धृतभूतव(स)र्गः । इच्छागृहीताभिमतोरुदेहस्संसाधिताशेषजगद्धितोऽसौ ॥ तेजोबलैश्वर्यमहावबोधसुवीर्यशक्त्यादिगुणैकराशिः । परः पराणां सकला न यत्र क्लेशादयस्सन्ति परावरेशे ॥"(वि.पु.6 5 83) इत्याद्युपबृंहणप्रपञ्चितेन, "अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासस्सत्यकामस्सत्यसङ्कल्पः"(छा.उ.8 7 1), "निर्गुणम्"(आत्मोपनिषत्), "निरञ्जनम्"(श्वे.6-

---

கேவலம்" என்று - அபக்ஷயவிநாஶங்களாலும வர்ஜிதனுய், எப்போதுமுளனுகச்சொல்லப்படுகையாலே ப4ாவவிகாரமான காத3ாசித்காஸ்தித்வத்தையுடையனல்லன் என்றும், "தத்ப்3ரஹ்ம பரமம் நித்யமஜமக்ஷர(ய)மவ்யயம் । ஏகஸ்வரூபஞ்ச ஸதா3 ஹேயாப4ாவாச்ச நிர்மலம்" என்று - அந்தப்பரமமான ப்3ரஹ்மமானது நித்யமாய், அஜமாய், அக்ஷரமாய், அவ்யயமாய், ஏகரூபமாய், எப்போதும் ஹேயமில்லாமையாலே நிர்மலமுமாயிருக்குமென்றும், "ததே3வ ஸர்வமேதச்ச வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபவத் । தத2ா புருஷரூபேண காலரூபேண ச ஸ்தி2தம்" என்று - இப்படி நிர்மலமான ப்3ரஹ்மம் தானே வ்யக்தாவ்யக்தரூபத்தை உடைத்தான இஜ்ஜக3த்தெல்லாமாய் நிற்கும், அப்படி புருஷரூபத்தாலும், காலரூபத்தாலும் நிற்குமென்றும், "ஸ ஸர்வபூ4தப்ரக்ருதிம் விகாராந் கு3ணாதி3தே3ாஷாம்ஶ்ச முநே வ்யதீத: । அதீதஸர்வாவரணோகி2லாத்மா தேநாஸ்த்ருதம் யத்3பு4வநாந்தராளே" என்று - அந்த ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வபூ4தங்களுக்கும் காரணமான மூலப்ரக்ருதியையும், அதினுடைய விகாரங்களான மஹத3ாதி3விகாரங்களையும், கு3ணத்ரயங்கள் துடக்கமான ராக3த்3வேஷப்ரமுக2தே3ாஷங்களையும் கடந்திருப்பானுய், அஜ்ஞாநகர்மாதி3களாலுண்டான ஆவரணங்களை எல்லாம் கடந்திருப்பானுய், எல்லா பத3ார்த்த2ங்களுக்கும் தான் அந்தராத்மாவாய், பு4வநத்திலுண்டான ஸமஸ்தபத3ார்த்த2ங்களையும் வ்யாபித்திருக்குமென்றும், "ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகோஸௌ ஸ்வஶக்திலேஶோத்3த்4ருதபூ4தவ(ஸ)ர்க3: । இச்ச2ாக்3ருஹீதாபி4மதோருதே3ஹஸ்ஸம்ஸாதி4தாஶேஷஜக3த்3தி4தோஸௌ" என்று - இப்படி நிர்தே3ாஷனுன இந்த ஸர்வேஶ்வரன ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகனுய், தன்னுடைய ஶக்தியில் ஏகதே3ஶத்தாலே எங்குமொக்க த4ரிக்கப்பட்ட ஸர்வபூ4தவர்க்க3த்தையுமுடையனுய், தன்னுடைய இச்சை2யாலே க்3ருஹீதமாய், தனக்கு அபி4மதமான நாநாவித4விக்3ரஹங்களை உடையனுய்க்கொண்டு நன்ருக ஸாதி4த்துக் கொடுக்கப்பட்ட ஜக3த்3தி4தத்தை உடையனுய் இருக்குமென்றும், "தேஜோப3லைஶ்வர்யமஹாவபே3ாத4ஸுவீர்யஶக்த்யாதி3கு3ணைகராஶி: । பர: பராணும் ஸகலா ந யத்ர க்லேஶாத3யஸ்ஸந்தி பராவரேஶே" என்று - தேஜஸ்ஸு, ப3லம், ஐஶ்வர்யம், பெரிய ஜ்ஞாநம், நல்ல வீர்யம், ஶக்தி துடக்கமான கு3ணங்களுக்கு ஒருதிரளாய், பரரான ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கும் பரனுய், க்லேஶகர்மவிப4ாக3ாஶயரூபமான ஸகலதே3ாஷங்களும் ஸர்வாதி4கனுன ஸர்வேஶ்வரனுயுள்ள தன்பக்கலிலேயின்றியிலே இருக்குமவனுயிருக்குமென்றும், இதுமுதலான வசநங்களாலே வேதே3ாபப்3ரும்ஹணமான புராணத்திலே பரக்கச்சொல்லப்படுவதாய், "அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்விஶோகோவிஜிக4த்ஸோஸபிபாஸஸ்ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:" என்று - போக்கப்-

१९), "निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्"(श्वे.6-19), "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" (तै.आ.1) इत्याद्यौपनिषद-वाक्यशतसिद्धेन, "न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि"(शा.मी.3-2-11) इति सूत्रप्रतिपादितेन निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वरूपोभयलिङ्गविशिष्टत्वेन, चिदचिदात्मकनिखिलप्रपञ्चरूपं शरीरमन्तरात्मतया व्याप्य तत्तद्रूपेणावस्थितस्यापि परमात्मनः, तत्तद्वस्तुगतनिखिलदोषाऽसंस्पृष्ट-सदैकरूपस्वरूपत्वमुक्तम् भवति । अतो जगज्जन्मादिहेतुभूतो नारायण इति विज्ञायते । 95

तथा च श्रुतिः - "एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशानः नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि [नापो नाग्निर्न सोमो न सूर्यः - इदं क्वाचित्कं, न व्याख्यातञ्च) (महोपनिषत् 1-1)] इति । स्मृतिश्च - "नारायणाज्जगत्सर्वं सर्गकाले प्रजायते । तस्मिन्नेव पुनस्तच्च प्रलये सम्प्रलीयते ॥", "जङ्गमाजङ्गमं चेदं जगन्नारायणोद्भवम्" (सहस्रनामफलश्रुतौ) इत्यादिका । 96

एतेन सद्ब्रह्मादिशब्दैः कारणवस्तुप्रतिपादकानां "सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेव"(छा.उ.6-2-1),

---

பட்ட பாபத்தையுடையனும், ஜரையின்றியே, ம்ருத்யுவின்றியே, ஶோகமின்றியே, க்ஷுத்துமின்றியே, த3ாஹமின்றியே, ஸத்யகாமனும், ஸத்யஸங்கல்பனுமிருக்கும் என்றும், "நிர்கு3ணம்", "நிரஞ்ஜநம்", "நிஷ்களம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்", "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்3ரஹ்ம" என்று - ஸத்த்வாதி3கு3ணவிரஹிதமாய், வாஸநாலேப-மின்றியே நிரவயவமாய், நிர்வ்யாபாரமாய், ஶாந்தமாய், ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், அநந்தமாயிருக்குமென்றும், ஹேயகு3ணநிஷேத4பூர்வகமாக கல்யாணகு3ணவித4ா-நம் பண்ணுகிற உபநிஷத்3வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாய், "ந ஸ்த2ாநதோபி பரஸ்யோப4யலிங்க3ம் ஸர்வத்ர ஹி" என்று - பரமாத்மாவுக்கு ஸகலஜக3த3ந்த-ராத்மத்வேநாவஸ்த2ாநமுண்டாகிலும் தத்3க3ததே3ாஷப்ரஸங்க3மில்லை, எல்லா இடத்திலும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வகல்யாணைகதாநத்வரூபமான உப4யலிங்க3விஶிஷ்ட-த்வமுண்டாகையாலே - என்கிற வேத3ாந்தஸூத்ரத்தாலும் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட உப4ய-லிங்க3விஶிஷ்டத்வத்தாலே, சித3சித3ாத்மகமான நிகி2லப்ரபஞ்சத்துக்கும் அந்தராத்-மாவாய்க்கொண்டு நிற்கிற பரமாத்மாவினுடைய தத்3க3ததே3ாஷஸ்பர்ஶமில்லாத ஸதை3கரூபத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே ஜக3ஜ்ஜந்மாதி3ஹேதுபூ4தன் நாராயணன் என்றதாயிற்று. 95

அப்படியே "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்3ரஹ்மா நேஶாநः நேமே த்3யாவா-ப்ருதி2வீ ந நக்ஷத்ராணி" என்று - நாராயணன் ஒருவனுமே உளனானான், ப்3ரஹ்மா-வுமில்லை, ருத்3ரனுமில்லை, இந்த த்3யாவாப்ருதி2விகளுமில்லை, நக்ஷத்ரங்களுமில்லை என்கிற காரணஶ்ருதியும், "நாராயணாஜ்ஜக3த்ஸர்வம் ஸர்க்க3காலே ப்ரஜாயதே । தஸ்மிந்நேவ புநஸ்தச்ச ப்ரளயே ஸம்ப்ரளீயதே" என்று - நாராயணன்பக்கல்நின்றும் ஜக3த்தெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பிறவாநின்றது, அவன்பக்கலிலே பின்னையும் அந்த ஜக3த்து ப்ரளயத்திலே லயியாநின்றதென்றும், "ஜங்க3மாऽஜங்க3மஞ்சேத3ம் ஜக3ந்நாராயணோத்3ப4வம்" என்று - சராசரமான இந்த ஜக3த்து நாராய-ணன்பக்கல்நின்றும் பிறந்ததென்றும் ஸ்ம்ருதியும் சொல்லிற்று. 96

இத்தாலே - ஸத்ப்3ரஹ்மாதி3ஶப்3த3ங்களாலே காரணவஸ்துவை ப்ரதிபாதி3க்கிற "ஸதே3வ ஸோம்யேத3மக்3ர ஆஸீதே3கமேவ" என்று - இந்த ஜக3த்து ஸ்ருஷ்டிக்கு பூர்வகாலத்தில் ஒன்றேயாய்க்கொண்டு ஸத்தேயாய்த்தென்றும், "ப்3ரஹ்ம வா இத3மே-

"ब्रह्म वा इदमेकमेवाग्र आसीत्"(बृ.उ.3-4-11), 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् नान्यत् किञ्चन मिषत्" (ऐतरेयो.) इत्यादिवाक्यानां सामान्यविशेषन्यायेन क्रमेण पर्यवसितानां व्यक्तिविशेषापेक्षत्वेन, महोपनिषद्वाक्यावगते नारायणे पर्यवसानम्. "हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे [भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् अधिकम्]"(याजु.), "न सन्नचासच्छिव एव केवलः"(श्वेताश्व.4 18) इति ब्रह्मशिवकारणत्वप्रतिपादकवाक्ययोः, "न ब्रह्मा नेशानः"(महोप 1 1), "नारायणाद्ब्रह्मा जायते । नारायणाद्रुद्रो जायते"(नारायणोपनिषत्) (67पुटस्थ'ब्रह्मादिषु' इत्यादिप्रक्षिप्तश्लोकोऽत्र दृश्यते) इति सम्प्रतिपन्नकार्यजातवत् नारायणसृज्यसंहार्यभूतार्वाचीनब्रह्मशिवपरत्वानुपपत्तेः । "स ब्रह्मा स शिवः"(तै.ना.11) इति तत्तच्छरीरकत्वनिबन्धनतत्तत्सामानाधिकरण्यप्रयुक्ततत्तच्छब्दवाच्यशाश्वतशिवपरब्रह्मभूतनारायणपरत्वं च प्रतिपादितम् । 97

अत एव हि "ब्रह्मा दक्षादयः"(वि.पु.1 22 31) इत्यादिभिः सृष्ट्यादिनिमित्तभूतानां ब्रह्मरुद्रादीनां

கமேவாக்$_3$ர ஆஸீத்" என்று - இது முன்பு ப்$_3$ரஹ்மமொன்றுமேயாய்த்தென்றும், "ஆத்மா வா இத$_3$மேக ஏவாக்$_3$ர ஆஸீத் நாந்யத்கிஞ்சந மிஷத்" என்று - இது முன்பு ஆத்மா ஒருவனுமேயாயிற்று, விழித்திருப்பது வேறொரு வஸ்துவுமில்லை என்றும் சொல்லுகிற வாக்யங்களில் ஸாமாந்யவிஶேஷந்யாயத்தாலே ப்$_3$ருஹத$_3$ப்$_3$ருஹத்ஸாதா$_4$ரணமாய்க்கொண்டு ஸாமாந்யமான ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம் ப்$_3$ருஹத்த்வப்$_3$ரும்ஹணத்வகு$_3$ணயோக$_3$த்தாலே ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான விஶேஷத்திலே பர்யவஸித்து, சித$_3$சித்ஸாதா$_4$ரணமான ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$ந்தான் சேதநைகஸாதா$_4$ரணமான ஆத்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யமாகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸித்து ஆத்மாக்கள்தான் அநேகராகையாலே அதில் ஒருவனே காரணமாகவேணுமென்கிற வ்யக்திவிஶேஷஸித்$_3$தி$_4$க்காக "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்று மஹோபநிஷத்திலே ஓதப்பட்ட காரணபூ$_4$தனான நாராயணன்பக்கலிலே ஆத்மஶப்$_3$த$_3$ம் பர்யவஸிக்குமென்னுமிடமும், "ஹிரண்யக$_3$ர்ப$_4$ஸ்ஸமவர்த்ததாக்$_3$ரே" என்று - ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$னவன் முன்னமே உளனானென்றும், "ந ஸந்ந சாஸச்சி$_2$வ ஏவ கேவல:" என்று - ஸத்துமில்லை, அஸத்துமில்லை, ஒருஶிவனேயென்றும், ப்$_3$ரஹ்மஶிவர்களுடைய காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யங்கள் "ந ப்$_3$ரஹ்மா நேஶாந:" என்று - ப்$_3$ரஹ்மாவுமில்லை, ஈஶ்வரனுமில்லை என்றும், "நாராயணாத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மா ஜாயதே । நாராயணாத்$_3$ருத்$_3$ரோ ஜாயதே" என்று - நாராயணன்பக்கல்நின்றும் ப்$_3$ரஹ்மா பிறந்தான், ருத்$_3$ரன் பிறந்தான் என்றும், அல்லாத கார்யங்களோபாதி ஸ்ருஷ்டராகவும் ஸம்ஹ்ருதராகவும் சொல்லப்பட்ட அர்வாசீநரான ப்$_3$ரஹ்மஶிவர்களைச் சொல்லுகை அநுபபந்நமாகையாலே "ஸ ப்$_3$ரஹ்மா'ஸ ஶிவ:" என்று - நாராயணனவனே ப்$_3$ரஹ்மாவும் அவனே ஶிவனுமென்று சொல்லுகையாலே, அவர்களை ஶரீரமாகவுடையனாகையாலே அவர்கள் என்று சொல்லலாம்படி அவ்வோ ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே சொல்லப்பட்டு ஶாஶ்வதனென்றும் ஶிவனென்றும் பரப்$_3$ரஹ்மமென்றும் நாராயணாநுவாகத்திலே ஓதப்பட்ட நாராயணனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. 97

ஆகையாலேயிறே "ப்$_3$ரஹ்மா த$_3$க்ஷாத$_3$ய:" என்று துடங்கி ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$களுக்கு நிமித்தபூ$_4$தரான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களுடைய ப$_4$க$_3$வத்$_3$விபூ$_4$தித்வம் ஶ்ரீவிஷ்ணு-

भगवद्विभूतित्वं श्रीविष्णुपुराणे प्रपञ्चितम् । भगवतस्तत्तदवस्थारूपेण सृष्ट्यादिहेतुत्वं च तत्रैवोक्तम्; - "सृष्टिस्थित्यन्तकरणीं ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम् । स संज्ञां याति भगवानेक एव जनार्दनः ॥" (वि.पु.1-2-66), "सृष्टौ सृजति चात्मानं विष्णुः पाल्यं च पाति च । उपसंह्रियते चान्ते संहर्ता च स्वयं प्रभुः ॥"(वि.पु.1-2-67), "स एव सृज्यस्स च सर्गकर्ता स एव पात्यत्ति च पाल्यते च । ब्रह्माद्यवस्थाभिरशेषमूर्तिः विष्णुर्वरिष्ठो वरदो वरेण्यः॥" (वि.पु.1 2-70) इत्यादिना । 98

एवं सति नारायणस्य जगदुपादानत्वं जगन्निमित्तत्वं निमित्तोपादानयोरैक्यं कार्यभूत(कार्यकारणभूत - इति वर्तितव्यम्) समस्तवस्त्वात्मकत्वं च प्रतिपादितं भवति ।

तथा च श्रुतिस्मृत्यादिकम् - "पृथिव्यप्सु प्रलीयते" इत्यारभ्य "महानव्यक्ते लीयते । अक्षरं तमसि लीयते । तमः परे देव एकीभवति।" (सुबालो.) इत्यन्तम्, "सदेव सोम्येदमग्र आसीत्"(छा.उ.6-2-1)

புராணத்திலே பரக்கச்சொல்லப்பட்டது. அவர்களுடைய ரூபத்தாலே நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$களைப் பண்ணுகிறவனும் ப$_4$க$_3$வான்தானே என்றும் அங்கே சொல்லப்பட்டது – "ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$த்யந்தகரணீம் ப்$_3$ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் । ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப$_4$க$_3$வாநேக ஏவ ஜநார்த்த$_3$ந:" என்று – ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$திஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுவதான ப்$_3$ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவரூபையான ஸம்ஜ்ஞையை அந்த ஜநார்த்த$_3$நனொருவனுமே அடையாநின்றானென்றும், "ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யஞ்ச பாதி ச । உபஸம்ஹ்ரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்த்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு$_4$:" என்று – நிருபாதி$_4$கஸ்வதந்த்ரனான விஷ்ணுவானவன், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே தன்னைத்தானே ஸ்ருஷ்டியாநின்றான், ரக்ஷணீயனான தன்னைத்தானே ஸ்தி$_2$திகாலத்திலே ரக்ஷியாநின்றான், அந்தகாலத்திலே ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறானும், ஸம்ஹரிக்கிறானும் தானே என்றும், "ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க$_3$கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச । ப்$_3$ரஹ்மாத்$_3$யவஸ்த$_2$ாபி$_4$ரஶேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்டோ$_2$ வரதோ$_3$ வரேண்ய:" என்று – அவனே ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறானும், ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களான அவஸ்தை$_2$களாலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறானும், அவனே ரக்ஷிக்கிறானும், ரக்ஷிக்கப்படுகிறானும், அவனே ஸம்ஹரிக்கிறானும் ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறானும், இப்படி எல்லாவற்றையும் தனக்கு ஶரீரமாக உடைய விஷ்ணுவானவன் தத்$_3$க$_3$தோ$_3$ஷஸ்பர்ஶமில்லாமையாலே வரிஷ்ட$_2$னாய், அவர்களுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாதி$_3$பத$_3$ங்களைக் கொடுக்கையாலே வரத$_3$னாய், அந்த பத$_3$ஸித்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாக அவர்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாகையாலே வரேண்யனாயிருக்கும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. 98

இப்படியுள்ளவிடத்தில், நாராயணனுடைய ஜக$_3$து$_3$பாதா$_3$நத்வமும், ஜக$_3$ந்நிமித்தத்வமும், நிமித்தோபாதா$_3$நங்களுடைய ஐக்யமும், கார்யபூ$_4$தஸமஸ்தவஸ்த்வாத்மகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அப்படியே ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி$_3$களும் - "ப்ருதி$_2$வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே" என்று – ப்ருதி$_2$வி அப்புக்களிலே லயியாநின்றது என்கிற இதுமுதலாக "மஹாநவ்யக்தே லீயதே । அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே । அக்ஷரம் தமஸி லீயதே । தம: பரே தே$_3$வ ஏகீப$_4$வதி" என்று – மஹானானது அவ்யக்தமாகிற மூலப்ரக்ருதியிலே லயிக்கும், அந்த அவ்யக்தம்

"एको ह वै नारायण आसीत्"(*महोपनि.1-1*) "प्रकृतिर्या मयाऽऽख्याता व्यक्ताव्यक्तस्वरूपिणी । पुरुषश्चाप्युभावेतौ लीयेते परमात्मनि ॥" (वि.पु.6-4-39), "ब्रह्मादिषु प्रलीनेषु नष्टे लोके चराचरे। आभूतसम्प्लवे प्राप्ते प्रलीने प्रकृतौ महान् ॥ एकस्तिष्ठति विश्वात्मा स तु नारायणः प्रभुः ॥" (विष्णुधर्मे) इति नामरूपविभागाऽनर्हसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुविशिष्टत्वात् उपादानत्वमुच्यते । 99

"तदैक्षत"(*छा.उ.6-2-3*) "सोऽकामयत"(तै.आन.6), "इदं सर्वमसृजत" (तै.आन.6),"अथ पुरुषो ह वै नारासणोऽकामयत"(नारायणो.), "प्रादुरासीत्तमोनुदः"(मनु.1-6), "प्रकृतिं पुरुषं चैव(प्रधानपुरुषौ चाऽपि - पा.) प्रविश्यात्मेच्छया हरिः । क्षोभयामास सम्प्राप्ते सर्गकाले व्ययाऽव्ययौ ॥" (वि.पु.1-2-29) इति स्वशरीरभूतप्रकृतिपुरुषावन्तरात्मतया प्रविश्य नियन्तृत्वात् निमित्तत्वमुच्यते । 100

தன்னுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$யான அக்ஷரத்திலே லயிக்கும், அந்த அக்ஷரம் தன்னுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$யான தமஸ்ஸிலே லயிக்கும், அந்த தமஸ்ஸு காரணமான பரதே$_3$வதைபக்கலிலே ஏகீப$_4$விக்குமென்று முடிவாகவும், "ஸதே$_3$வ ஸோம்யேத$_3$மக்$_3$ர ஆஸீத்" என்று - இது முன்பு ஸத்தேயாயிற்றென்றும், "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்று - நாராயணனொருவனுமே உண்டானென்றும், ஶ்ருதியும், "ப்ரக்ருதிர்யா மயாऽऽக்$_2$யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ । புருஷஶ்சாப்யு-ப$_4$ாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி" என்று - என்னால் சொல்லப்பட்ட வ்யக்தாऽவ்யக்த-ஸ்வரூபிணியான ப்ரக்ருதியும் புருஷனுமிவையிரண்டும் பரமாத்மாவின்பக்கலிலே லயிக்குமென்றும், "ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$ஷு ப்ரலீநேஷு நஷ்டே லோகே சராசரே । ஆபூ$_4$த-ஸம்ப்லவே ப்ராப்தே ப்ரலீநே ப்ரக்ருதௌ மஹாந் ॥ ஏகஸ்திஷ்ட$_2$தி விஶ்வாத்மா ஸ து நாராயண: ப்ரபு$_4$:" என்று - ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$களும் ப்ரலீநராய், சராசராத்மகமான லோகமும் நஷ்டமாய், எங்குமொக்க பூ$_4$தங்களுமழிந்து மஹானும் ப்ரக்ருதியிலே லயித்துள்ளவிடத்தில் விஶ்வாத்மாவான நாராயணனொருவனுமே நில்லாநிற்கும் என்றும், ஸ்ம்ருதியும் நாமரூபவிப$_4$ாக$_3$மில்லாத ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்$_3$விஶிஷ்டதையைச்-சொல்லுகையாலே உபாத$_3$ாநத்வம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 99

"ததை$_3$க்ஷத" என்று - அவன் இச்சி$_2$த்தானென்றும், "இத$_3$ம் ஸர்வமஸ்ருஜத" என்று - இத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும். "அத$_2$ புருஷோ ஹ வை நாராயணோ-ऽகாமயத" என்று - புருஷனான நாராயணன் காமித்தானென்றும் ஶ்ருதியும், "ப்ராது$_3$-ராஸீத்தமோநுத$_3$:" என்று - தமஸ்ஸை ப்ரேரித்துக்கொண்டு தோற்றினானென்றும், "ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ ப்ரவிஶ்யாऽऽத்மேச்ச$_2$யா ஹரி: । க்ஷோப$_4$யாமாஸ ஸம்-ப்ராப்தே ஸர்க$_3$காலே வ்யயாவ்யயௌ" என்று - விகாரியாயும், அவிகாரியாயுமுள்ள ப்ரக்ருதியையும், புருஷனையும் தன்னுடைய இச்சை$_2$யாலே வ்யாபித்து, நியமித்து, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக$_2$மாகும்படி க்ஷுபி$_4$த-மாக்கினானென்றும், ஸ்ம்ருதியும், தனக்கு ஶரீரமான சித$_3$சித்துக்களை அந்தராத்மா-வாய் வ்யாபித்து, நியமித்து, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக$_2$மாக்கினானென்கையாலே நிமித்தத்வ-மும் சொல்லிற்றாயிற்று. 100

"ஏகமேவாத்$_3$விதீயம்" என்று - ஏகமாய்க்கொண்டு உபாத$_3$ாநமான அதுதானே அத்$_3$விதீயமாய் - நிமித்தாந்தரத்தை உடைத்தல்லவாயிற்றென்றும், "ப$_3$ஹு ஸ்யாம்

"एकमेवाद्वितीयम्"(छा.उ.6-2-1), "बहु स्यां प्रजायेय"(छा.उ.6-2-3), "तदात्मानं स्वयमकुरुत"(तै.आन.7), "सृष्टौ सृजति चाऽऽत्मानम्" (वि.पु.1-2-67) इत्यादिकम्, "स एव क्षोभको ब्रह्मन् क्षोभ्यश्च पुरुषोत्तमः" (वि.पु.1-2-31) इति च निमित्तोपादानयोरैक्यम् । 101

"सर्वं खल्विदं ब्रह्म"(छा.उ.3-14-1), "पुरुष एवेदं सर्वम्"(पु.सू.), "विश्वमेवेदं पुरुषः" (नारायणानु.), "ब्रह्मा नारायणः । शिवश्च नारायणः" (नारायणो.)इत्यादि "सर्वञ्च नारायणः" इत्यन्तम्, "चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च नारायणः"(सुबालोप.6) इत्यादिकम्,"जगच्च सः" (वि.पु.1-1-31),"सकलमहमिदञ्च वासुदेवः", "इन्द्रियाणि मनो बुद्धिस्सत्त्वं तेजो बलं धृतिः । वासुदेवात्मकान्याहुः क्षेत्रं क्षेत्रज्ञ एव च ।।" (भार.आनु) "पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाश एव च । सर्वेन्द्रियान्तःकरणं पुरुषाख्यं हि यज्जगत् ।। स एव सर्वभूतात्मा विश्वरूपो यतोऽव्ययः । सर्गादिकं ततोऽस्यैव भूतस्थमुपकारकम्

ப்ரஜாயேய" என்று - ப3ஹுவாவேன், பிறப்பேன் என்று ஸங்கல்பித்துத்தானே ப3ஹுவாய்ப் பிறக்குமென்றும், "தத3ாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத" என்று - தன்னைத்தானே பண்ணிற்றென்றும் ஶ்ருதியும், "ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதி சாத்மாநம்" என்று - ஸ்ருஷ்டியில் தன்னைத்தானே ஸ்ருஷ்டியாநின்றனென்று இதுமுதலான வசநமும், "ஸ ஏவ க்ஷோப4கோ ப்3ரஹ்மந் க்ஷோப்4யஶ்ச புருஷோத்தம:" என்று - க்ஷோபி4க்கிறனுமவனே, க்ஷோபி4க்கப்படுகிறனுமவனேயென்று சொல்லுகிற ஸ்ம்ருதியும், நிமித்தோபாத3ாநங்களுடைய ஐக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 101

"ஸர்வம் க2ல்விதம் ப்3ரஹ்ம" என்று இதெல்லாம் ப்3ரஹ்மமென்றும், "புருஷ ஏவேத3ம் ஸர்வம்" என்று - இதெல்லாம் புருஷனேயென்றும், "விஶ்வமேவேத3ம் புருஷ:" என்று - இந்த விஶ்வம் புருஷனென்றும், "ப்3ரஹ்மா நாராயண: । ஶிவஶ்ச நாராயண:" என்று - ப்3ரஹ்மாவும் நாராயணன், ஶிவனும் நாராயணன் என்று துடங்கி, "ஸர்வம் ச நாராயண:" என்று எல்லாம் நாராயணன் என்று முடிவாகவும், "சக்ஷுஶ்ச த்3ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" என்று - காண்கிற கண்ணும் காணப்படுகிறதும் நாராயணன் என்று முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஶ்ருதியும், "ஜக3ச்ச ஸ:" என்று - ஜக3த்தும் அவனென்றும், "ஸகலமஹமித3ஞ்ச வாஸுதே3வ:" என்று - இதெல்லாமும் நானும் வாஸுதே3வனென்றும், "இந்த்3ரியாணி மநோ பு3த்3தி4ஸ்ஸத்த்வம் தேஜோ ப3லம் த்4ருதி: । வாஸுதே3வாத்மகாந்யாஹு: க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஏவ ச" என்று - இந்த்3ரியங்களும் மநஸ்ஸும் பு3த்3தி4யும் ஸத்த்வமும் தேஜஸ்ஸும் ப3லமும் தை4ர்யமும் க்ஷேத்ரமும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனும் இவையெல்லாவற்றையும் வாஸுதே3வாத்மகமாகச் சொல்லாநின்றார்கள் என்றும், "ப்ருதி2வ்யாபஸ்தத2ா தேஜோ வாயுராகாஶ ஏவ ச । ஸர்வேந்த்3ரியாந்த:கரணம் புருஷாக்2யம் ஹி யஜ்ஜக3த் ।। ஸ ஏவ ஸர்வபூ4தாத்மா விஶ்வரூபோ யதோவ்யய: ஸர்க3ாதி3கம் ததோஸ்யைவ பூ4தஸ்த2முபகாரகம்" என்று - ப்ருதி2வியும், அப்புக்களும், தேஜஸ்ஸும், வாயுவும், ஆகாஶமும் எல்லா இந்த்3ரியங்களும் அந்த:கரணங்களும் புருஷனென்று பேரான வஸ்துவும், விஶ்வத்தைத் தனக்கு ரூபமாக உடைத்தாகையாலே ஸர்வபூ4தங்களுக்கும் ஆத்மாவான அந்த ஸர்வேஶ்வரன்தானே: ஸர்க3ாதி3வ்யாபாரமானது பூ4தஸ்த2மாய்க் கொண்டு இவனுக்கு லீலாமுக2த்தாலே உபகாரகமாயிருக்குமென்றும், "வ்யக்தம் விஷ்ணுஸ்தத2ாऽவ்யக்தம் புருஷ: கால ஏவ ச । க்ரீட3தோ பா3லகஸ்யேவ சேஷ்டாம்

॥" (वि पु 1-2-68), "व्यक्तं विष्णुस्तथाऽव्यक्तं पुरुषः काल एव च । क्रीडतो बालकस्येव चेष्टां तस्य निशामय ॥" (वि.पु.1-2-18), "ज्योतींषि विष्णुर्भुवनानि विष्णुर्वनानि विष्णुर्गिरयो दिशश्च । नद्यस्समुद्राश्च स एव सर्वं यदस्ति यन्नास्ति च विप्रवर्य ॥"(वि.पु.2-12-38) इति कार्यकारणरूप-सर्वावस्थाऽवस्थितसमस्तवस्त्वात्मकत्वं चोक्तम् । उपादानादिभावेऽपि अविकारिस्वरूपत्वं नरशब्देन सूचितमित्युक्तम् । 102

अपि च, "यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ॥"(तै.ना.11) इति प्रत्यक्षादिसकलप्रमाणप्रतिपन्नं चिदचिदात्मकं समस्तवस्तुजातं अन्तर्बहिश्च व्याप्य आत्मतयाऽवस्थितो नारायण इति स्वव्यतिरिक्तसमस्तवस्तुशरीरकत्वं नारायणशब्दार्थतया श्रूयते ।

अत्र चैषा व्युत्पत्तिर्द्रष्टव्या - नरशब्दस्य क्षयिष्णुत्वनिषेधमुखेन अक्षयवस्तुवाचित्वात्, नार इति नित्यवस्तुसमूहः प्रतिपाद्यत इति प्रथमयोजनायामुक्तम् ; नित्यत्वं च द्विविधम् - स्वरूपेण,

தஸ்ய நிஶாமய" என்று - வ்யக்தமான ஜக$_3$த்தும் அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியும் புருஷ-னும் காலமும் விஷ்ணுவாயிருக்கும், அவ்வோ ரூபங்களையும் அவனுடைய ஸ்ருஷ்ட்-யாதி$_3$சேஷ்டைகளை விளையாடுகிற ப$_3$ாலகனுடைய சேஷ்டையோபாதி தத்காலஸாரஸ்யத்துக்குறுப்பாக நினையென்றும். "ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் பு$_4$வநாநி விஷ்ணுர்வநாநி விஷ்ணுர்கி$_3$ரயோ தி$_3$ஶஶ்ச । நத்$_3$யஸ்ஸமுத்$_3$ராஶ்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யத$_3$ஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய" என்று - ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களும் விஷ்ணு, பு$_4$வநங்-களும் விஷ்ணு, வநங்களும் விஷ்ணு, கி$_3$ரிகளும், தி$_3$க்குகளும், நதி$_3$களும, ஸமுத்$_3$ரங்களும், அஸ்திஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான சித்தும், நாஸ்திஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அசித்-தும், எல்லாம் அவனேயென்று சொல்லுகிற ஸ்ம்ருதியும் கார்யகாரணரூபமாய்க் கொண்டு ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும் நின்ற ஸமஸ்தவஸ்துவும் அவனேயென்னுமிடம் சொல்லிற்று. உபாத$_3$ாநாதி$_3$ப$_4$ாவமுண்டானாலும் அவிகாரிஸ்வரூபனுயிருக்கும் என்னுமிடம் நரஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸூசிதமென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. 102

இன்னமும், "யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக$_3$த்யஸ்மிந் த$_3$ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேऽபி வா । அந்தர்-ப$_3$ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி$_2$த:" என்று - இந்த ஜக$_3$த்தில் ப்ரத்ய-க்ஷாதி$_3$களாலே காணப்பட்டும், ஶ்ருதியாலே கேட்கப்பட்டுமிருக்கிற யாதொரு வஸ்து, அந்த ஸகலப்ரமாணப்ரதிபந்நமான வஸ்துவை எல்லாவற்றையும் உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற வ்யாபித்து அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவன் நாரா-யணன் என்று ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துஶரீரகத்வம் நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மா-கச் சொல்லப்படாநின்றது.

இப்போது இந்த நாராயணபத$_3$த்துக்கு வ்யுத்பத்தி, நரஶப்$_3$த$_3$ம் க்ஷயிஷ்ணுத்வத்தை நிஷேதி$_4$த்துக்கொண்டு அக்ஷயவஸ்துவைச் சொல்லுகையாலே நார" என்று நித்ய-வஸ்துஸமூஹம் சொல்லப்படுகிறதென்று முன்பே தத்புருஷஸமாஸநிர்வாஹத்திலே சொல்லப்பட்டது. இந்த நித்யத்வம் இரண்டுபடியாயிருக்கும் :- ஸ்வரூபேண நித்ய-த்வமென்றும், ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமென்றும்; இதில் ஸ்வரூபேண நித்ய-

प्रवाहरूपेण चेति ; स्वरूपेण नित्यत्वं - उत्पत्तिविनाशात्यन्ताभावयोगेन अस्तित्वस्य सर्वकालवर्तित्वम् । यथोक्तम् .. "यद्वृद्ध्यपक्षयविनाशमुखैर्विकारैरेतैरसंस्कृतमनस्तमितास्तिशब्दम्"(वै.स्तव.42) इति । एतेन "तदक्षरे परमे व्योमन्"(तै.ना.1-2), "तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः"(ऋग्वेदे 1) इति अक्षरत्वेन सदा दृश्यत्वेन स्वरूपतो नित्यतया श्रूयमाणा भोगविभूतिः, "गौरनाद्यन्तवती सा जनित्री भूतभावनी"(मन्त्रोपनिषत्), "अजामेकाम् - अजो ह्येकः"(तै.शा.10-5; श्वेता.4-5), "प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपि"(गी.13-20) "अनादिर्भगवान् कालो नान्तोऽस्य द्विज विद्यते"(वि.पु.1-2-26) इति स्वरूपतो नित्यतयाऽवगताः प्रकृतिपुरुषकालाश्च लक्ष्यन्ते । 104

प्रवाहरूपेण नित्यत्वं - उत्पत्तिविनाशादियुक्तस्यापि वस्तुनः पूर्वपूर्वकल्पसिद्धनामरूपादेः कल्पान्तरेष्यनन्यथाभावरूपमैक्यम् ॥ तथा चोक्तम् "यथर्तुष्वृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये । दृश्यन्ते

த்வமாவது - உத்பத்திவிநாஶங்கள் ஒருகாலுமின்றியிலே எப்போதும் ஸ்வரூபம் உண்டாயிருக்கை. அதாவது - "யத்$_3$வ்ருத்$_3$த்$_4$யபக்ஷயவிநாஶமுகை$_2$ர்விகாரைரேதைரஸம்ஸ்க்ருதமநஸ்தமிதாஸ்திஶப்$_3$த$_3$ம்" என்று - யாதொருவஸ்து வ்ருத்$_3$தி$_4$, அபக்ஷயம், விநாஶம் தொடக்கமான ப$_4$ாவவிகாரங்கள் ஒன்றுமின்றியே எப்போதும் அஸ்திஶப்$_3$த$_3$வாச்யமாயிருக்குமென்று ஆழ்வானருளிச்செய்தபடியே ஸ்வரூபத்துக்கு ஒருவிகாரமில்லாதபடி ஸர்வகாலவர்த்தியாயிருக்கை. இத்தாலே "தத$_3$க்ஷரே பரமே வ்யோமந்" என்று - அந்த அக்ஷரமான பரமவ்யோமத்திலேயென்றும், "தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா$_3$ பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று - அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பத$_3$த்தை ஸூரிகள் எப்போதும் காணுநின்றுர்களென்றும், அக்ஷரத்வஸதா$_3$த்$_3$ருஶ்யத்வாதி$_3$களாலே அவிகாரியாய், ஸ்வரூபேண நித்யமென்று ஓதப்படுகிற பே$_4$ாக$_3$விபூ$_4$தியும், "கௌ$_3$ரநாத்$_3$யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூ$_4$தப$_4$ாவநீ" என்று - கோ$_3$ஶப்$_3$த$_3$வாச்யையான ப்ரக்ருதி ஆதி$_3$யையும் அந்தத்தையுமுடைத்தன்றியே கார்யங்களுக்கு உத்பாத$_3$கையாய்க்கொண்டு ப்ருதி$_2$வ்யாதி$_3$பூ$_4$தங்களை உண்டாக்காநிற்குமென்றும், "அஜாமேகாம் - அஜோஹ்யேக:" என்று - ப்ரக்ருதியும் அஜையாய் ஜநநமின்றிக்கே புருஷனும் அஜனுயிருக்குமென்றும், "ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்$_3$த்$_4$யநாதீ$_3$ உப$_4$ாவபி" என்று - ப்ரக்ருதியையும் புருஷனையும் அநாதி$_3$யாக அறியென்றும், "அநாதி$_3$ர்ப$_4$க$_3$வாந் காலோ நாந்தோஸ்ய த்$_3$விஜ வித்$_3$யதே" என்று - ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபமான காலமானது அநாதி$_3$யாயிருக்கும், இதுக்கு அந்தமில்லையென்றும், ப்ரமாணங்களாலே ஸ்வரூபேண நித்யமாகச் சொல்லப்பட்ட லீலாவிபூ$_4$திக்கு உபகரணமான புருஷகாலங்களும் காட்டப்படுகின்றன. 104

ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது - உத்பத்திவிநாஶாதி$_3$கள் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், அந்த வஸ்துவுக்கு பூர்வபூர்வகல்பஸித்$_3$த$_4$மான நாமரூபாதி$_3$களுக்கு கல்பாந்தரத்திலும் மாறுட்டமுண்டாகாதபடி ஏகரூபமாயிருக்கை. இப்படியே "யத$_2$ர்த்துஷ்வ்ருதுலிங்க$_3$ாநி நாநாரூபாணி பர்யயே । த்$_3$ருஶ்யந்தே தாநி தாந்யேவ தத$_2$ா ப$_4$ாவா யுக$_3$ாதி$_3$ஷு" என்று - ருதுக்களில் ருதுலிங்க$_3$ங்களான புஷ்பப$_2$லாதி$_3$கள் நாநாவாய் வேறுபட்டிருக்கச் செய்தேயும் பர்யாயந்தோறும் அவையவையேதானே காணப்படுகிறப்போலே, யுக$_3$ாதி$_3$களிலும் பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் மாறுடாதபடி முன்பு போலே ஸ்ருஷ்டங்களாமென்றும், "ததே$_3$தத$_3$க்ஷய(ர)ம் நித்யம் ஜக$_3$ந்முநிவராகி$_2$லம்।

तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु ॥"(वि.पु.1-5-65),"तदेतदक्षयं(रं) नित्यं जगन्मुनिवराखिलम् । आविर्भावतिरोभावजन्मनाशविकल्पवत् ॥"(वि.पु 1 22 60). श्रुतिश्च - "सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथापूर्वमकल्पयत् । दिवञ्च पृथिवीञ्चान्तरिक्षमथो सुवः ॥"(तै.ना.1-38) इति । एतेन महदादिसमष्टि-व्यष्टिरूपं सर्वं कार्यभूतं जगदुच्यते । अस्य च नित्यत्वेन नारशब्दान्तर्भावः - "रिङ् क्षये" इति क्षयिष्णुत्वस्य प्रसङ्गप्रतिषेधात् । 105

नारा इति समूहबहुत्वञ्च विवक्षितम् । तथोक्तम् भगवच्छास्त्रे "ज्ञानादयो गुणारूपं लक्ष्मीर्नित्यानपायिनी । भूमिनीलादयो देव्यश्शेषाद्या नित्यसूरयः ॥ तद्धाम परमं कालः पुरुषः प्रकृतिस्तथा । महदादिधरान्तानि सप्त चाऽऽवरणान्यपि ॥ ब्राह्मण्डं तदन्तस्था लोकाश्च सचराचराः ॥ एवमण्डान्यनन्तानि तत्सर्वं नारं उच्यते ॥"(अहि.सं) इति । 106

ஆவிர்ப$_4$ாவதிரோப$_4$ாவஜந்மநாஶவிகல்பவத்" என்று - ஆகையாலே இந்த ஜக$_3$த்து இப்ப்ரகாரத்துக்கு ஒருகுறைவின்றியிலே எல்லாம் நித்யமாயிருக்கும், இப்ப்ரகாரத்தில் தோற்றுவது, மறைவதாகிற உத்பத்திவிநாஶபே$_4$த$_3$த்தை உடைத்தாயிருக்கும் என்றும் புராணத்திலே சொல்லப்பட்டது; ஶ்ருதியும் "ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸௌ த$_4$ாதா யத$_2$ாபூர்வமகல்பயத் । தி$_3$வஞ்ச ப்ருதி$_2$வீஞ்சாந்தரிக்ஷமதே$_2$ாஸுவ:" என்று - ஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஶ்வரன் ஸூர்யசந்த்$_3$ரமாக்களை முன்போலே ஸ்ருஷ்டித்தான், ஆகாஶத்தையும் ப்ருதி$_2$வியையும் அந்தரிக்ஷத்தையும் ஸ்வர்க்க$_3$த்தையும் முன்பு போலே ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் சொல்லிற்று.

இத்தாலே ப்ரவாஹரூபேண நித்யமான மஹத$_3$ாதி$_3$யாயுள்ள ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரூபமான கார்யமாயுள்ள ஸமஸ்தஜக$_3$த்தும் சொல்லப்பட்டது.இதுக்கு நித்யத்வத்தாலே நாரஶப்$_3$த$_3$த்திலே அந்தர்ப$_4$விக்கையானது க்ஷயிஷ்ணுத்வத்தினுடைய ப்ரஸங்க$_3$-ப்ரதிஷேத$_4$த்தாலே குறையில்லை. 105

"நாரா:" என்று இந்த ஸமூஹங்கள்தான் பலவாயிருக்குமென்றபடி. அதாவது - "ஜ்ஞாநாத$_3$யோ கு$_3$ணா ரூபம் லக்ஷ்மீர்நித்யாநபாயிநீ । பூ$_4$மிநீளாத$_3$யோ தே$_3$வ்யஶ்-ஶேஷாத்$_3$யா நித்யஸூரய: ॥ தத்$_3$த$_4$ாம பரமம் கால:புருஷ: ப்ரக்ருதிஸ்த$_2$ா । மஹத$_3$ாதி$_3$த$_4$ராந்தாநி ஸப்த சாவரணாந்யபி ॥ ப்$_3$ராஹ்மமண்ட$_3$ம் தத$_3$ந்தஸ்த$_2$ா லோகாஶ்ச ஸசராசரா: । ஏவமண்ட$_3$ாந்யநந்தாநி தத்ஸர்வம் நார உச்யதே" என்று - ஜ்ஞாநஶக்தி-கு$_3$ணங்களும், பரவ்யூஹாதி$_3$விக்$_3$ரஹங்களும், நித்யாநபாயிநியான லக்ஷ்மியும், பூ$_4$மிநீளாதி$_3$களான தே$_3$விகளும், ஶேஷாதி$_3$களான நித்யஸூரிகளும், பரமமான அந்த தே$_3$ஶவிஶேஷமும், நிமேஷாதி$_3$மயமான காலதத்த்வமும், புருஷஸமஷ்டியும், கு$_3$ணத்ரயாத்மகமான ப்ரக்ருதியும், மஹத$_3$ாதி$_3$யாய் ப்ருதி$_2$வீமுடிவான கார்யவர்க்$_3$கமும், வாரிவஹ்ந்யநிலாகாஶபூ$_4$தாதி$_3$மஹத்ப்ரக்ருதிரூபமான ஸப்தாவரணங்களும், ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்த$_2$ாநமான அண்ட$_3$மும், அவ்வண்ட த்துக்குள்ளே உண்டாய் சராசராத்மகமான பூ$_4$தங்களோடே கூடின லோகங்களும், இப்படி அஸங்க்$_2$யாதமான அண்ட$_3$ாந்தரங்களும், இதெல்லாம் நாரமாகச் சொல்லப்பட்டதென்றபடி. 106

अत्रापि षष्ठीतत्पुरुषबहुव्रीहिभेदसिद्धव्युत्पत्तिद्वयेन समस्तवस्त्वाधारत्वं तदन्तरात्मत्वञ्चोच्यते। स्वतो नित्यानामपि वस्तूनां भगवदायत्तस्वरूपत्वमस्त्येवेति भाष्योक्तम् - "नित्यतया शास्त्रावगतस्य वस्तुनः परमपुरुषस्य नित्येष्टत्वादेव तथात्वमस्तीति शास्त्रादवगम्यते" इति । तदुक्तमाचार्यैश्च - "इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्याः । नित्यं त्वदेकपरतन्त्र निजस्वरूपाः भावत्कमङ्गलगुणा हि निदर्शनं नः ।।"(वै.स्तवे34) इति । 107

नाराणामयनमिति षष्ठीतत्पुरुषेण सर्वा॒॑वासत्वप्रतिपादनात्, "उभे अस्मिन् द्यावापृथिवी अन्तरेव समाहिते । उभावग्निश्च वायुश्च सूर्याचन्द्रमसावुभौ ।। विद्युन्नक्षत्राणि यच्चास्येहास्ति यच्च नास्ति सर्वं तदस्मिन् समाहितम् ।"(छा 3.8 1 3) "तस्मिन् लोकाः श्रितास्सर्वे तदु नात्येति कश्चन" (कठो.5 8) "यस्यायुतायुतांशांशे विश्वशक्तिरियं स्थिता" (वि.पु.1 9 53)"कस्यायुतायुतशतैककलांशकांशे

இவ்விடத்திலும், ஷஷ்டீ$_2$தத்புருஷப$_3$ஹுவ்ரீஹியாகிற ஸமாஸத்$_3$வயவ்யுத்பத்தியாலே ஸமஸ்தவஸ்த்வாத$_4$ாரத்வமும், தத$_3$ந்தராத்மத்வமும் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமாயிருக்குமென்று ப$_4$ாஷ்யத்திலே சொல்லப்பட்டது - "நித்யதயா ஶாஸ்த்ராவக$_3$தஸ்ய வஸ்துநः பரமபுருஷஸ்ய நித்யேஷ்டத்வாதே$_3$வ தத$_2$ாத்வமஸ்தீதி ஶாஸ்த்ராத$_3$வக$_3$ம்யதே" என்று - நித்யமென்று ஶாஸ்த்ரத்தாலே அறியப்பட்ட வஸ்துவினுடைய நித்யத்வம் பரமபுருஷனுக்கு நித்யேச்ச$_2$ாவிஷயமாகையாலே உண்டாயிற்றதென்று அவனுடைய ஸர்வஸத்தாஹேதுத்வததைக் காட்டுகிற ஶாஸ்த்ரத்தாலே அறியப்படாநின்றது என்றபடி. இப்படி "இச்ச$_2$ாத ஏவ விஶ்வபத$_3$ார்த்த$_2$ஸத்தா நித்யம் ப்ரியாஸ்தவ து கேசந தே ஹி நித்யாः । நித்யம் த்வதே$_3$கபரதந்த்ரநிஜஸ்வரூபாः ப$_4$ாவத்கமங்க$_3$ளகு$_3$ணா ஹி நித$_3$ர்ஶநம் நः" என்று - ஸர்வபத$_3$ார்த்த$_2$த்தினுடைய ஸத்தையும் உன்னுடைய இச்சை$_2$யாலேயாயிருக்கும், உனக்கு நித்யப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கும் சில, அவை நித்யங்களாய் என்றுமொக்க உனக்கொருவனுக்குமே பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தை உடையவையாயிருக்கும், இவ்வர்த்த$_2$த்தில் எங்களுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம் உன்னுடைய கல்யாணகு$_3$ணங்களென்று ஆசார்யரான ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தார். 107

நாராணும் அயநம் என்று ஷஷ்டீ$_2$தத்புருஷஸமாஸத்தாலே ஸர்வாவாஸத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, "உபே$_4$ அஸ்மிந த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ அந்தரேவ ஸமாஹிதே । உப$_4$ாவக்$_3$நிஶ்ச வாயுஶ்ச ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸாவுபெ$_4$ள । வித்$_3$யுந்நக்ஷத்ராணி யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத$_3$ஸ்மிந் ஸமாஹிதம்" என்று - இந்த த$_3$ஹராகாஶஶப்$_3$த$_3$வாச்யனுன பரமாத்மாவின்பக்கலிலே த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$விகள் இரண்டும் இருக்கும், அக்$_3$நியும் வாயுவுமிரண்டும், ஸூர்யசந்த்$_3$ரமாக்களிரண்டும், வித்$_3$யுத்தும், நக்ஷத்ரங்களும், இஜ்ஜக$_3$த்தில் அஸ்திஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான சேதநவஸ்துவும், நாஸ்திஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அசேதநவஸ்துவும், அதெல்லாம் இவன்பக்கலிலே இருக்குமென்றும், "தஸ்மிந்லோகாஶ்ஶ்ரிதாஸ்ஸர்வே தது$_3$ நாத்யேதி கஶ்சந" என்று - அவன்பக்கலிலே எல்லா லோகங்களும் ஆஶ்ரயித்திருக்கும், அந்த பரவஸ்துவை ஒழியப்புறம்பு போவது ஒன்றில்லையென்றும் ஶ்ருதியிலும், "யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்தி$_2$தா" என்று - யாவனொருவனுடைய ஸ்வரூபத்தில்

विश्वं विचित्रचिदचित्प्रविभागवृत्तम्' (स्तो.र.12) इत्यादिभिः प्रतिपादितम्, भगवतोऽपरिच्छिन्नस्वरूपस्य स्व(सङ्क इदमधिकम्))ल्पाल्पांशेन स्वतः प्रवाहतो नित्यविभूतिद्वयान्तर्भूतस्वव्यतिरिक्तसमस्तवस्तुसमूहानामाधारत्वमवगम्यते ।

अनेन बहिर्व्याप्तिरुक्ता । "स भूमिं विश्वतो वृत्वा । अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्"(पु.सू.1) "एतावानस्य महिमा । अतो ज्यायांश्च पूरुषः । पादोस्य विश्वा भूतानि । त्रिपादस्यामृतं दिवि । त्रिपादूर्ध्व उदैत्पुरुषः।" (पु.सू.3)"विश्वतः परमं (नित्यं विश्वं नारायणं हरिं - इदमधिकम्)" (तै.ना.11-2) इति व्याप्याद्विभूतिद्वयात् व्यापकस्य परमपुरुषस्य नारायणस्य निरतिशयमहत्त्वमुच्यते ।   108

नाराः अयनं यस्येति बहुव्रीहिविग्रहेण नाराः भगवतो वासस्थानमितिप्रतिपादनात्, "यः पृथिव्यां

பதிஞுயிரத்தில் ஓரொன்றைப்பதிஞுயிரம் கூறி டு. ஓரம்ஶத்தில் ஏகதே$_3$ஶாம்ஶத்திலே ஸகலஜக$_3$த்தும் ஸ்தி$_2$தமாயிருக்குமென்கிற பு; ணத்திலும், "கஸ்யாயுதாயுதஶதைககலாம்ஶகாம்ஶே விஶ்வம் விசித்ரசித$_3$சித்ப்ரவி ாக$_3$வ்ருத்தம்" என்று - எவனுடைய அயுதாம்ஶாம்ஶத்தில் ஏககலையினுடைய அம்ஶத்தினுடைய அம்ஶத்திலே விசித்ரமான சித$_3$சித்துக்களினுடைய வேறுபாட்டையும் ரவருத்தியையும் உடைத்தான இந்த ஜக$_3$த்தெல்லாம் இருக்கிறதென்கிற ஆசார்யவசநத்தாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட அபரிச்சி$_2$ந்நாகாரனுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபைகதே$_3$ஶத்திலே ஸ்வதஃ ப்ரவாஹதஃ நித்யமாய் உப$_4$யவிபூ$_4$த்யந்தர்க$_3$தமான ஸமஸ்தவஸ்துஸமூஹங்களும் இருக்குமென்று ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தாத$_4$ாரத்வம் சொல்லப்பட்டது.

இத்தாலே ஈஶ்வரனுடைய ப$_3$ஹிரவ்யாப்தி சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி "ஸ பூ$_4$மிம் விஶ்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்ட$_2$த்$_3$த$_3$ஶாங்கு$_3$லம்" என்று பூ$_4$ம்யுபலக்ஷிதமான ஸர்வலோகத்தையும் வ்யாபித்து, த$_3$ஶாங்கு$_3$ல ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அநந்தயோஜநம் வ்யாபகனுன புருஷன் அதிக்ரமித்திருக்குமென்றும், "ஏதாவாநஸ்ய மஹிமா । அதோ ஜ்யாயாம்ஶ்ச பூருஷஃ" என்று - இவ்வளவோ இவனுடைய பெருமை? இதிலும் பெரியவனன்றோ புருஷன் என்றும், "பாதோ$_3$ऽஸ்ய விஶ்வா பூ$_4$தாநி । த்ரிபாத$_3$ஸ்யாம்ருதம் தி$_3$வி । த்ரிபாதூ$_3$ர்த்$_4$வ உதை$_3$த்புருஷஃ" என்று - இந்த எல்லா விபூ$_4$திகளுமிவனுக்கு நாலத்தொன்றென்னும்படி அல்பமாயிருக்கும், பரமாகாஶத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூ$_4$தி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும், இந்த த்ரிபாத்திலும் மேலே போயிருக்கும் புருஷனென்றும், "விஶ்வதஃ பரமம் நித்யம்" என்று - விஶ்வத்துக்கு பரமனுயிருக்குமென்றும், வ்யாப்யமான விபூ$_4$தித்$_3$வயத்திற்காட்டில் வ்யாபகனுன பரமபுருஷனுயுள்ள நாராயணனுடைய நிரதிஶயமஹத்த்வம் சொல்லப்பட்டது. இந்த விபூ$_4$தித்$_3$வயவிஷயமான பாத$_3$ஶப்$_3$த$_3$மும் த்ரிபாச்ச$_2$ப$_3$த$_3$மும் அல்பத்வமஹத்த்வங்களுக்கு உபலக்ஷணமாமித்தனையொழிய பரிச்சே$_2$த$_3$பரமன்று, லீலாவிபூ$_4$தியில அண்ட$_3$ங்களேதானே அஸங்க்$_2$யாதங்களாயிறே இருப்பது.   108

நாராஃ அயநம் யஸ்ய என்று - நாரங்கள் யாதொருவனுக்கு அயநமாயிருக்குமென்கிற ப$_3$ஹுவ்ரீஹிவ்யுத்பத்தியாலே, நாரங்கள் ப$_4$க$_3$வானுக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமென்று

तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं य : पृथिवीमन्तरो यमयति स त आत्माऽन्तर्याम्यमृत: "(बृ.उ.5-7-3), " य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्याऽऽत्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो यमयति स त आत्मा अन्तर्याम्यमृत:"(माध्यन्दिनपाठे बृ.उ.5-7-22), "य: पृथिवीमन्तरे सञ्चरन् यस्य पृथिवी शरीरं यं पृथिवी न वेद"(सुबालो.7) इत्यारभ्य "एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायण:" "अन्त:प्रविष्टश्शास्ता जनानां सर्वात्मा"(याजु.आर.3-21), "अन्त: प्रविष्टं कर्तारमेतम्"(श्वेता), "यस्मिन् द्यौ: पृथिवी चान्तरिक्षमोतं मनस्सह प्राणैश्च सर्वै: तमेवैकं जानथाऽऽत्मानमन्या वाचो विमुञ्चथ अमृतस्यैष सेतु:"(मुण.2-2-5), "प्रशासितारं सर्वेषामणीयांसमणीयसाम्"(मनु.12-122), "मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव"(गी.7-7), "यानि

சொல்லுகையாலே, "ய: ப்ருதி$_2$வ்யாம் திஷ்ட$_2$ந் ப்ருதி$_2$வ்யா அந்தரோ யம் ப்ருதி$_2$வீ ந வேத$_3$ யஸ்ய ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரம் ய: ப்ருதி$_2$வீமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:" என்று – யாவனொருவன் ப்ருதி$_2$விக்கு அந்தரனாய்க்கொண்டு, ப்ருதி$_2$வியிலே நிற்கிறான், யாவனொருவனை ப்ருதி$_2$வி அறியாதிருக்கிறது, யாவனொருவனுக்கு ப்ருதி$_2$வி ஶரீரம், யாவனொருவன் ப்ருதி$_2$வியுள்ளே நின்று நியமிக்கிறான், அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாய், நித்யனான ஆத்மாவென்றும், "ய ஆத்மநி திஷ்ட$_2$ந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத$_3$ யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:" என்று – யாவனொருவன் ஆத்மாவுக்கு அந்தரனாய்க்கொண்டு ஆத்மாவிலே நிற்கிறான், யாவனொருவனை ஆத்மா அறியாதிருக்கிறது, யாவனொருவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமாயிருக்கும், யாவனொருவன் ஆத்மாவை உள்ளே நின்று நியமிக்கிறான், அவன் உனக்கு அந்தர்யாமியாய், நித்யனான ஆத்மா என்றும், " ய: ப்ருதி$_2$வீமந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதி$_2$வீ ஶரீரம் யம் ப்ருதி$_2$வீ ந வேத$_3$" இத்யாரப்$_4$ய "ஏஷ ஸர்வபூ$_4$தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி$_3$வ்யோ தே$_3$வ ஏகோ நாராயண:" என்று – யாவனொருவன் ப்ருதி$_2$விக்குள்ளே வர்த்திக்கிறான், யாவனொருவனுக்கு ப்ருதி$_2$வி ஶரீரம், யாவனொருவனை ப்ருதி$_2$வி அறியாதிருக்கிறது என்று துடங்கி, ஸகலதத்த்வங்களையும் இப்படிச்சொல்லி, இவன் ஸர்வபூ$_4$தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தத்$_3$க$_3$ததே$_3$ாஷம் தட்டாதபடி அபஹதபாப்மாவாய், பரமபத$_3$நிலயனாகையாலே தி$_3$வ்யனாய், லீலாவிபூ$_4$தியோக$_3$த்தாலே தே$_3$வனாய், இப்படி ஸர்வாதி$_4$கனாகையாலே அத்$_3$விதீயனானவன் நாராயணனென்றும், "அந்த:ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" எனறு – எல்லா ஜநங்களினுடைய உள்ளே ப்ரவேஶித்துநின்று, நியமிக்கிறவன் ஸரவர்க்கும் ஆத்மா என்றும், "அந்த: ப்ரவிஷ்டம் கர்த்தாரமேதம்" என்று – உள்ளே ப்ரவேஶித்துநின்று ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறவன் என்றும், "யஸ்மிந் த்$_3$யௌ: ப்ருதி$_2$வீ சாந்தரிக்ஷமோதம் மநஸ்ஸஹ ப்ராணைஶ்ச ஸர்வை: தமேவைகம் ஜாநத$_2$ாऽऽத்மாநம் அந்யா வாசோ விமுஞ்சத$_2$ அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:" என்று – யாவனொருவன்பக்கலிலே ஆகாஶமும் அந்தரிக்ஷலோகமும் ப்ராணங்களோடேகூடின மநஸ்ஸும் ஓதமாய்{= கோக்கப்பட்டதாய்}க்கொண்டு கிடக்கும், அந்த ஆத்மா ஒருவனையே உபாஸியுங்கோள், அல்லாத வார்த்தைகளை விடுங்கோள், அம்ருதமான நித்யபுருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ஸேதுவாய், வ்யாபகனாயிருப்பான் இவன் என்றும் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளிலும். "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸம் அணீயஸாம்" என்று – எல்லார்க்கும் நியந்தாவாய், அணுதரங்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அணுதரனாயிருக்குமென்றும், "மயி ஸர்வமித$_3$ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணி-

मूर्तान्यमूर्तानि यान्यत्रान्यत्र वा क्वचित् । सन्ति वै वस्तुजातानि तानि सर्वाणि तद्वपुः ॥"(वि.पु.6-22 86) इत्यादिभिः प्रतिपादितं सर्वशरीरत्वनिबन्धनं सर्वान्तरात्मत्वमवगम्यते । अनेनान्तर्व्याप्तिरुक्ता । 109

एवं समासद्वयव्युत्पत्तिदर्शितं व्याप्तिद्वयं, "अणोरणीयान् महतो महीयान्"(तै.ना.10-1), "यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित् यस्मान्नाणीयो न ज्यायोऽस्ति कश्चित् । वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वं ॥"(तै.ना.10-20), "नारायणमशेषाणामणीयांसमणीयसाम् । समस्तानां गरिष्ठं च भूरादीनां गरीयसाम् ॥" इत्यादिभिरुच्यते । अत्र ज्यायस्त्वं गरिष्ठत्वं च अणीयस्त्वप्रतिसम्बन्धि महत्त्वपर्यायतयोच्यते ; "महतो महीयान्" इत्यनेनैकार्थ्यात् । 110

अथवा सम्बन्धार्थत्वादण्प्रत्ययस्य, नरशब्दवाच्यपरमपुरुषसम्बन्धितया नारशब्देन सकल-

---

க$_3$ணா இவ"என்று – என்பக்கலிலே இந்த ஜக$_3$த்தெல்லாம் ஸூத்ரத்திலே மணிக$_3$ணங்கள்போலே கோப்புண்டிருக்குமென்றும்,"யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா க்வசித் । ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்$_3$வபு:" என்று – மூர்த்தங்களாயும், அமூர்த்தங்களாயும், இந்த விபூ$_4$தியிலவையாயும், மற்றுமுள்ள விபூ$_4$தியிலவையாயுமுண்டான வஸ்துஜாதங்களானவை எல்லாம் அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஶரீரமென்றும் சொல்லுகிற இதிஹாஸபுராணங்களிலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட ஸர்வஶரீரத்வமடியான ஸர்வாந்தராத்மத்வம் அறியப்படாநின்றது. இத்தாலே அந்தர்வ்யாப்தி சொல்லிற்றுயிற்று. 109

இப்படி ஸமாஸத்$_3$வயவ்யுத்பத்தியாலே காட்டப்பட்ட வ்யாப்தித்$_3$வயமும் "அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்" என்று – அணுவிலுங்காட்டில் அணுதரனுயிருக்கும், மஹத்திலுங்காட்டில் மஹத்தரனுயிருக்குமென்றும், "யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோऽஸ்தி கஶ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்$_3$தோ$_4$ தி$_3$வி திஷ்ட$_2$த்யேகஸ்தேநேத$_3$ம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" என்று – யாவனொருவனிற்காட்டில் பரமாய், அபரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை, யாவனொருவனிற்காட்டில் அணுதரமாயிருப்பதில்லை, ஜ்யாயஸ்ஸாய் மஹத்தரமாயிருப்பதொன்றுமில்லை, வ்ருக்ஷம் போலே நிஶ்சலனுய் பரமாகாஶத்திலே இருப்பானொருவன், அந்த புருஷனுலே இந்த ஜக$_3$த்தெல்லாம் வ்யாப்தமாய், பூர்ணமாயிருக்குமென்றும், "நாராயணமஶேஷாணுமணீயாம்ஸமணீயஸாம் । ஸமஸ்தாநாம் க$_3$ரிஷ்ட$_2$ஞ்ச பூ$_4$ராதீ$_3$நாம் க$_3$ரீயஸாம்" என்று – நாராயணனுகிறுன் அணுதரங்களான எல்லா பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களுக்கும் அதிஸூக்ஷ்மனுகையாலே அணுதமனுயிருக்குமென்றும், க$_3$ரீயஸ்ஸுக்களாய் மஹத்தரங்களான பூ$_4$ம்யாதி$_3$களான ஸமஸ்தபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களுக்கும் க$_3$ரிஷ்ட$_2$னுய் அதிமஹத்த்வத்தை உடையனுயிருக்குமென்றும், ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே சொல்லப்படாநின்றது. இவ்விடத்தில் சொல்லுகிற ஜ்யாயஸ்த்வமும் க$_3$ரிஷ்ட$_2$த்வமும் அணுத்வத்துக்கு ப்ரதியோகி$_3$யான மஹத்த்வத்துக்கு பர்யாயம்; "மஹதோ மஹீயாந்" என்கிற வாக்யத்தோடே ஏகார்த்த$_2$மாக வேண்டுகையாலே. 110

அங்ஙனன்றியிலே, 'அண்'ப்ரத்யயம் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ார்த்த$_2$த்திலேயாய், "நரஸம்ப$_3$ந்-

चेतनाचेतनपदार्थाः प्रतिपाद्यन्ते । तदुक्तं भगवच्छास्त्रे - "नरसम्बन्धिनो नाराः नरस्स पुरुषोत्तमः। नयत्यखिलविज्ञानं नाशयत्यशुभं समम् ॥ न रिष्यति च सर्वत्र नरस्तस्मात्सनातनः। नारास्सम्बन्धिनस्सर्वे चेतनाचेतनात्मकाः ॥ ईशितव्यतया नाराः धार्यपोष्यतया तथा । नियाम्यत्वेन सृज्यत्व-निवेशभरणैस्तथा ॥ अयते चाखिलान्नारान् व्याप्नोति क्रियया तया । नाराश्चाप्ययनं तस्य तैस्तद्भावनिरूपणात् ।नाराणामयनं वासस्ते च तस्यायनं सदा ॥ परमा च गतिस्तेषां नाराणामात्मनां सदा । आपो नारा इति प्रोक्तास्ताश्चाप्ययनमस्य च ॥ अतो नारायणो नाम हेतुभिर्दर्शितः परः ॥" इति । 111

"अन्तर्बहिश्च" इति नारायणशब्दार्थतया वेदान्तसिद्धमिदमेव व्याप्तिद्वयमुपजीव्य श्रीविष्णुपुराणे वासुदेवशब्दार्थ उच्यते :- "सर्वत्राऽसौ समस्तं च वसत्यत्रेति वै यतः । ततस्स वासुदेवेति

தி$_4$நோ நாரா:" என்றிட்டு நரஶப்$_3$த$_3$வாச்யனுன பரமபுருஷனுேடே ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்த ஸகலசேதநாசேதநஸமூஹங்கள் சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம். அப்படி ப$_4$க$_3$வச்-ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது :- "நரஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நோ நாரா: நரஸ்ஸ புருஷோத்-தம:" என்று - நரனுகிறுன் அந்த புருஷோத்தமன், அவனுேடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்தவை நாரங்களாகிறன என்றும், "நயத்யகி$_2$லவிஜ்ஞாநம் நாஶயத்யஶுப$_4$ம் ஸமம் । நரிஷ்யதி ச ஸர்வத்ர நரஸ்தஸ்மாத்ஸநாதந:" என்று - எல்லா விஜ்ஞாநத்தையும் நயிப்பிக்கும், அஶுப$_4$த்தையும் நஶிப்பிக்கும், எல்லாவிடத்திலும் குறைவற்றிருக்கும், நரஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு இது நிர்வசநமாகையாலே நரனுகிறுன் நித்யனுன ஸர்வேஶ்வரன் என்றும், "நாராஸ்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$நஸ்ஸர்வே சேதநாசேதநாத்மகா:" என்று - அவனுேடு ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்த நாரங்களாகிறவை சேதநாசேதநாத்மகங்களாயிருக்குமென்றும், "ஈஶிதவ்யதயா நாரா த$_4$ார்யபோஷ்யதயா தத$_2$ா" என்று - இவை நாரங்களாயிற்று - ஈஶிதவ்யங்களுமாய், த$_4$ார்யங்களுமாய், போஷ்யங்களுமான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே என்றும், "நியாம்யத்வேந ஸ்ருஜ்யத்வநிவேஶப$_4$ரணைஸ்தத$_2$ா । அயதே சாகி$_2$லாந் நாராந் வ்யாப்நோதி க்ரியயா தயா" என்று - நியாம்யத்வ, ஸ்ருஜ்யத்வ, நிவேஶ, ப$_4$ரணங்களாலே எல்லா நாரங்களையும் தன்னுடைய வ்யாப்தியாகிற க்ரியையாலே வ்யாபியாநிற்குமென்றும், "நாராஶ்சாப்யயநம் தஸ்ய தைஸ்தத்$_3$ப$_4$ாவநிருபணுத்" என்று - நாரங்கள் அவனுக்கு அயநமாயிருக்கும், அவற்ருலே அவனுடைய நாராயணத்வத்தை நிருபிக்கையாலே என்றும், "நாராணுமயநம் வாஸஸ்தே ச தஸ்யாயநம் ஸத$_3$ா" என்று - நாரங்களுக்கு அயநமாய் வாஸமாயிருக்கும், அந்த நாரங்கள்தான் அவனுக்கு அயநமாயிருக்குமென்றும், "பரமா ச க$_3$திஸ்தேஷாம் நாராணுமாத்மநாம் ஸத$_3$ா" என்று - நாரஶப்$_3$த$_3$வாச்யரான அந்த ஆத்மாக்களுக்கு பரமையான க$_3$தியாயிருக்குமென்றும், "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தாஸ்தாஶ்சாப்-யயநமஸ்ய ச । அதோ நாராயணுே நாம ஹேதுபி$_4$ர்த$_3$ர்ஶித: பர:" என்று அப்புக்க-ளானவை நாரங்களாகச் சொல்லப்பட்டன, அவைதான் இவனுக்கு அயநமாயிருக்-கும், இப்படியான ஹேதுக்களாலே பரனுன நாராயணன் காட்டப்பட்டானென்றும், இதுமுதலான வசநங்களாலே. 111

இப்படி வேத$_3$ாந்தத்திலே, "அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச" என்று நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த வ்யாப்தித்$_3$வயத்தை உபஜீவித்து ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே

विद्वद्भिः परिपठ्यते ॥"(वि पु.1 2-12) इति । तत्र 'मर्व'शब्दार्थोऽध्याहार्यः, ('सर्वशब्दोध्याहार्यः' इति पाठ एव उचितः) अत्र तु नारशब्दवाच्य इति विशेषः । इदमेव योजनाद्वयमस्य नारायणपदस्य पूर्णार्थप्रकाशकम्; पूर्वं तु योजनाद्वयं व्याप्त्यैकदेशविवक्षया उक्तप्रमाणप्रदर्शनार्थमुक्तम् ॥ 112

तत्पुरुषसिद्धसमस्ताधारत्वे स्वरूपाश्रितानां ज्ञानादिगुणानामप्याधेयत्वात् नारशब्दार्थत्वं विद्यते, बहुव्रीहिसिद्धसर्वान्तरात्मत्वे व्यापकस्य नियन्तुः परमात्मनः ज्ञानादिगुणविशिष्टत्वनियमात् तद्व्यतिरिक्तानामेव शरीरतया व्याप्यत्वेन तेषामेव नारशब्दवाच्यत्वम् । 113

ननु - व्यापकस्य नारयणस्य लक्ष्मीविशिष्टत्वं चोच्यते - "नारायणः परं ब्रह्म शक्तिर्नारायणी च सा । व्यापकावतिसंश्लेषादेकतत्त्वमिवोदितौ ॥"(ल त.) इति । सत्यम् ; सेयं व्याप्तिः "यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं" (वि.पु.1-8-17) इत्यादिष्विव, 'अर्थो विष्णुरियं बाणी' (वि.पु.1-8-18)

வாஸுதே3வஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2ம் சொல்லபட்டது :- "ஸர்வத்ராஸௌ ஸமஸ்தஞ்ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: । ததஸ்ஸ வாஸுதே3வேதி வித்3வத்3பி4: பரிபட்2யதே" என்று - எல்லாவிடத்திலும் இவன் வஸியாநிற்கும், எல்லாம் இவன்பக்கலிலே வஸியாநிற்கும், ஆகையாலே அவன் வாஸுதே3வனென்று வித்3வான்களாலே சொல்லப்படாநின்றான் என்கையாலே. அந்த வாஸுதே3வஶப்3த3ப்ரத4ாநமான திருத்3வாத3ஶாக்ஷரத்தில் ஸர்வஶப்3த3ம் அத்4யாஹார்யம், இந்த நாராயணபத3த்தில் நாரபத3வாச்யமென்று விஶேஷம். இந்த யோஜநாத்3வயமே இந்த நாராயணஶப்3த3த்துக்கு பூர்ணார்த்த2த்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது, முன்பு சொன்ன யோஜநாத்3வயம் வ்யாப்யைகதே3ஶங்களைப் பற்றச்சொன்ன ப்ரமாணங்களைக்காட்டுகைக்காகச் சொல்லப்பட்டது.

தத்புருஷஸமாஸஸித்3த4மான ஸமஸ்தாத4ாரத்வத்தில் ஸ்வரூபாஶ்ரிதமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கு3ணங்களுக்கும் ஆதே4யத்வமுண்டாகையாலே நாரஶப்3த3வாச்யத்வமுண்டு, ப3ஹுவ்ரீஹிஸித்3த4மான ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தில் வ்யாபகனாய் நியந்தாவான பரமாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாதி3கு3ணவிஶிஷ்டத்வநியமமுண்டாகையாலே, தத்3வ்யதிரிக்தங்களே ஶரீரதயா வ்யாப்யங்களாகையால் அவற்றுக்கே நாரஶப்3த3வாச்யத்வமுள்ளது. 113

இவ்விடத்தில் வ்யாபகனான நாராயணனுக்கு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டத்வமும் ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது :- "நாராயண: பரம் ப்3ரஹ்ம ஶக்திர்நாராயணீ ச ஸா । வ்யாபகாவதிஸம்ஶ்லேஷாதே3கதத்வமிவோதி3தௌ" என்று - பரப்3ரஹ்மஶப்3த3வாச்யனான நாராயணனும், நாராயணனுக்கு மஹிஷியாகையாலே ஶக்திஶப்3த3வாச்யையான அந்த லக்ஷ்மியும் வ்யாபகராயிருப்பார்கள்; பரஸ்பரம் அதிஸம்ஶ்லேஷத்தாலே ஏகதத்வம் போலே சொல்லபடுவார்கள் என்கையாலே; இப்படி லக்ஷ்மிக்கு வ்யாபகத்வம் சொல்லுமளவில் விபு4த்வாதி3கள் வாராதோ என்றால், இந்த வ்யாப்தியானது "யத2ா ஸர்வக3தோ விஷ்ணுஸ்ததை2வேயம் த்3விஜோத்தம" என்கிற இடத்தில் வ்யாப்திபோலே, {விக்3ரஹவ்யாப்திபோலே} "அர்த்தே2ா விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்ற ஸ்வவிபூ4திவிஶேஷவிஷயையாகக் கடவது. அங்ஙனன்றியே ஸ்வரூபமஹத்த்வம் கொள்ளில் ஜக3த்துக்கு அந்தராத்மத்3வித்வமும், ஈஶ்வரத்3வித்வமும்

इत्यारब्धोक्तस्यविभूतिविशेषविषयेति मन्तव्या (*)। अन्यथा अस्याः स्वरूपमहत्त्वे जगतो द्व्यन्तरात्मत्वद्वैराज्यादिप्रसङ्गात् । तर्हि अपरिच्छिन्नविभूतिव्यापित्वं कथमिति चेत् :- अनन्तादिनित्यमुक्तवत् अतिशयितशक्तिमत्सौभरिवत् ज्ञानादिगुणेन, स्वरूपस्याऽणुत्वेऽपि अनेकशरीराधिष्ठानसम्भवात् । 114

किञ्च ईश्वरस्य नियन्तृत्वसिद्धस्वातन्त्र्यस्य निरूपकत्वात्, नियन्तुरीश्वरस्य स्वरूपव्याप्तिसमये नियमनार्थं तस्य ज्ञानादिगुणानुवर्तनवत् स्वरूपानुसम्बन्धित्वात् अस्याः ज्ञानादिगुणा अपि सर्वत्र अनुविधानं कर्तुं शक्ताः ।तस्मादपरिच्छिन्नस्वरूपेश्वरस्य स्वरूपव्याप्तौ ज्ञानादिमुखेन नियन्तृत्ववत् अस्याः स्वरूपस्याणुत्वेन परिच्छिन्नत्वेऽपि अस्याः समस्तविभूत्यभिमानित्वात् ईश्वरस्येव स्वज्ञानादिना अधिष्ठानं सम्भवति । अतोऽस्याः भगवत्पारतन्त्र्यसर्वभूतेश्वरित्वयोः परस्परविरोधाऽभावः । अतः "अस्येशाना जगतः"(यजु) इति ईश्वरित्वमुक्त्वा "विष्णुपत्नी" इति भगवत्पारतन्त्र्यञ्च श्रुतिरवदत् । 115

ननु, सर्वात्मसु नियन्तृत्वेन व्याप्तुरीश्वरस्य, अणुत्वान्निरवयवस्य चेतनस्य षड्भागराहित्यादन्तरावकाशासम्भवात् कथमात्मन्यन्तर्व्याप्तिरुपपद्यत इति ; उच्यते - व्याप्यव्यापकयोः ज्ञानस्वरूपत्वेन

ப்ரஸங்கி3க்கும். ஆனுல் அபரிச்சி2ந்நமான விபூ4திதன்னில் வ்யாபிக்கும்படி என்னென்னில் :- அநந்தாதி3களான நித்யமுக்தரைப்போலேயும், அதிஶயிதஶக்தியான ஸௌப4ரியைப்போலேயும் ஜ்ஞாநாதி3கு3ணத்தாலே, ஸ்வரூபம் அணுவேயாகிலும் அநேகஶரீரத்தை அதி4ஷ்டி2க்கக் குறையில்லை. 114

அவ்வளவேயன்றியே, ஈஶ்வரனுடைய நியந்த்ருத்வஸித்3த4மான ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு நிரூபகமாகையாலே நியந்தாவான ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் வ்யாபிக்கும் போது நியமநார்த்த2மாக அவனுடைய ஜ்ஞாநாதி3கு3ணங்கள் அநுவர்த்திக்கிறவோபாதி இவளும் ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4நியாகையாலே இவளுடைய ஜ்ஞாநாதி3கு3ணங்களும் ஸர்வத்ர அநுவித4ாநம் பண்ணக்குறையில்லை. ஆகையாலே அபரிச்சி2ந்நஸ்வரூபனான ஈஶ்வரனும் வ்யாப்தியில் ஜ்ஞாநாதி3முக2த்தாலே நியமநம் பண்ணுமாபோலே இவள் ஸ்வரூபம் அணுவாய், பரிச்சி2ந்நமாயிருந்ததேயாகிலும், இவள் ஸமஸ்தவிபூ4த்யபி4மாநிநியாகையாலே அவனோபாதி ஸ்வஜ்ஞாநாதி3களாலே அதி4ஷ்டி2த்துநிற்கக் குறையில்லை. இப்படியாகையாலே இவளுடைய ப4க3வத்பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஸர்வபூ4தேஶ்வரித்வத்துக்கும் பரஸ்பரவிரோத4மில்லை. ஆகையன்றோ "அஸ்யேஶாநா ஜக3த:" என்று - ஈஶ்வரித்வத்தைச் சொல்லி, "விஷ்ணுபத்நீ" என்று - ப4க3வத்பாரதந்த்ர்யத்தையும் ஶ்ருதிதானே சொல்லிற்று. 115

இப்படி ஸர்வாத்மாக்களிலும் நியந்தாவாய்க்கொண்டு வ்யாபிக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு அணுவாய் நிரவயவனான ஆத்மாவின்பக்கல் ஷட்3ப4ாக3ராஹித்யத்தாலே அந்தராவகாஶமில்லாமையால் அந்தர்வ்யாப்தி க4டிக்கும்படி என்னென்னில் :- வ்யாபகமான ஈஶ்வரஸ்வரூபமும் வ்யாப்யமான சேதநஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநைகாகாரங்களாகையாலே, தேஜோத்3ரவ்யங்கள்போலே ஸ்வச்ச2ரூபமாகையாலே, ஒன்றுக்கொன்று ப்ரதிக4ாதகமல்லாமையாலே, ஸர்வத்ர ப்ரவேஶம் கூடுமென்றிட்டு நியந்த்ருதயா

तेजोद्रव्यवत् स्वच्छरूपत्वात् प्रतिघातकत्वाभावेन सर्वत्र प्रवेशोपपत्तेः,(*) नियन्तुरीश्वरस्य नियाम्यरूपचेतनेऽप्यात्मतयाऽन्तर्व्याप्तिरुपपद्यते । 'य आत्मानमन्तरो यमयति" (बृ.उ.5-7-22) इति श्रुत्यैव चैतद्दर्शितम् । 116

अयमेव समस्तचिद्वस्तुजातान्तरात्मभूतो नारायणः पुरुषोत्तम इत्यभिधीयते । "द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च । क्षरस्सर्वाणि भूतानि कूटस्थोक्षर उच्यते ।। उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः। यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ।। यस्मात्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः । अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ।।"(गी.15-16) इति । अत्र क्षरशब्देन अचिन्मिश्रजीवसङ्घातरूपसर्वभूतवचनात्, अक्षरशब्देन कूटस्थनित्यमुक्तशुद्धात्मस्वरूपवचनाच्च, स्वरूपतः प्रवाहतश्च नित्यसमस्तपदार्थरूपं नारशब्दार्थमुक्त्वा, तद्व्यापनभरणस्वाम्यादिना व्याप्यभूतात्समस्तचिदचिद्वस्तुनः व्यापकस्य परमात्मनः अत्यन्तवैलक्षण्यप्रतिपादनेन नारायणशब्दार्थ एव पुरुषोत्तमशब्दार्थ इत्यवगम्यते । 117

"परमात्मा च सर्वेषामाधारः परमेश्वरः । विष्णुनामा स वेदेषु वेदान्तेषु च गीयते ।।"(वि.पु.6-4-

---

ஶாஸ்த்ரஸித்3த4னை ஈஶ்வரனுக்கு நியாம்யதயா ஶரீரபூ4தனை சேதநன்பக்கல் அந்தர்வ்யாப்தி அதிஶயேந உபபந்நை. "ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" என்று - யாவனொருவன் ஆத்மாவை உள்ளேநின்று நியமிக்கிறுன் என்கிற ஶ்ருதிதானே இத்தைக்காட்டிற்றிறே. 116

இப்படி ஸமஸ்தசித3சித்3வஸ்துஜாதாந்தராத்மபூ4தனை இந்த நாராயணனே புருஷோத்தமன் என்று சொல்லப்படுகிறுன். "த்3வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஶ்சாக்ஷர ஏவ ச । க்ஷரஸ்ஸர்வாணி பூ4தாநி கூடஸ்தே2ாऽக்ஷர உச்யதே" என்று - லோகத்திலே க்ஷரன் என்றும் அக்ஷரன் என்றும் புருஷர்களிருவர், க்ஷரபுருஷனு-கிறுன் - அசிந்மிஶ்ரஜீவஸங்க4ாதரூபமான தே3வாதி3ஸமஸ்தபூ4தங்களும், அக்ஷர-புருஷனுகிறுன் - அவிகாரியான முக்தாத்மாவென்றும், "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுத3ாஹ்ருத: । யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி3ப4ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர:" என்று - யாவனொருவன் த்ரிவித4சேதநாசேதநங்களையும் வ்யாபித்து, ப4ரித்து, ஸ்வாமியாய் நியமிக்கிறுன், அந்த உத்தமபுருஷனைக் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு புருஷர்களிலும் வ்யாவ்ருத்தனுய், அந்யனுய்க்கொண்டு பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுமென்றும், "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோऽஹம் அக்ஷராத3பி சோத்தம: । அதோऽஸ்மி லோகே வேதே3 ச ப்ரதி2த: புருஷோத்தம:" என்று - தான் இந்த க்ஷரபுருஷனையும் அதிக்ரமித்து அக்ஷர-புருஷனிலுங்காட்டில் உத்தமனுயிருக்கையாலே லோகத்திலும் வேத3த்திலும் புருஷோத்தமனுக ப்ரஸித்3த4னுகிறேனென்றும் சொல்லுகிற ப4க3வத்கீ3தா-வசநத்தாலே க்ஷராக்ஷரங்களையிட்டு ப்ரவாஹரூபேணவும், ஸ்வரூபேணவும் நித்ய-மான நாரஶப்3த3ார்த்த2த்தைச் சொல்லி அவற்றைப்பற்ற உண்டான வ்யாபந, ப4ரண, ஸ்வாம்யாதி3களாலே இவற்றிற்காட்டில் அத்யந்தவைலக்ஷண்யத்தை பரமாத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதி3க்கையாலே நாராயணஶப்3த3ார்த்த2மே புருஷோத்தம-ஶப்3த3த்துக்கும் அர்த்த2மென்று அறியப்படாநின்றது. 117

४०) इति सर्वाधारत्वसर्वनियन्तृत्वसर्वव्यापकत्ववचनात् परमात्मशब्दार्थोऽपि नारायणशब्दार्थ एव । "आत्मा नारायणः परः"(तै.ना.११ ४) इति श्रुतेः । "नारायणो जगद्व्यापी परमात्मा सनातनः । जगतां सृष्टिसंहारपरिपालनतत्परः॥" इति स्मृतेश्च । अत एव हि सर्वेषु वेदान्तभागेषु परतत्त्ववाचकतया प्रसिद्धैः देव ईश शम्भु अक्षर प्रभु पति शिव अच्युत विश्व आत्म परायण परंब्रह्म परतत्त्व परञ्ज्योतिः परमात्मप्रभृतिभिश्शब्दैः नारायणशब्दसामानाधिकरण्येन नारायणानुवाके तेषां तत्परत्वं प्रतिपादितम् । 118

एवं समस्तचिदचिद्वस्तुनः भगवच्छरीरत्वप्रतिपादनेन, ज्ञातुरात्मनः प्रणवोक्तमनन्यार्हशेषत्वं नमश्शब्दोक्तकर्तृत्वनिबन्धनस्वातन्त्र्यनिवृत्तिप्रयुक्तात्यन्तपारतन्त्र्ययोगादुपपन्नमित्युक्तं भवति ।119

अयमेव मन्त्रशेषस्य प्रणवोक्तार्थविवरणप्रकारः - प्रधानतया प्रतिपाद्यं तादर्थ्यचतुर्थीविभक्त्यर्थभूतं

இப்படி "பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாமாத4ார: பரமேஶ்வர: । விஷ்ணுநாமா ஸ வேதே3ஷு வேத3ாந்தேஷு ச கீ3யதே" என்று - எல்லார்க்கும் ஆத4ாரபூ4தனுய்க்கொண்டு தனக்கொரு நியந்தாக்களில்லாதபடி தானே ஸர்வநியந்தாவாய், வ்யாபகனுகையாலே விஷ்ணுவென்று திருநாமத்தையுடையனுன அவன் பரமாத்மாவாக வேத3ங்களிலும் வேத3ாந்தங்களிலும் சொல்லப்படாநின்ருனென்று கொண்டு ஸர்வாத4ாரத்வ, ஸர்வநியந்த்ருத்வ, ஸர்வவ்யாபகத்வாதி3களைச் சொல்லுகையாலே, பரமாத்மஶப்3த3ார்த்த2மும் நாராயணஶப்3த3ார்த்த2மாயேயிருக்கும். "ஆத்மா நாராயண: பர:" என்று - பரமான ஆத்மா நாராயணன் என்கிற ஶ்ருதியாலும், "நாராயணோ ஜக3த்3வ்யாபீ பரமாத்மா ஸநாதந: । ஜக3தாம் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரபரிபாலநதத்பர:" என்று - ஜக3த்3வ்யாபியாய், ஸநாதநனுய், ஜக3த்துக்களினுடைய ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரபரிபாலநதத்பரனுன பரமாத்மா நாராயணனென்று ஸ்ம்ருதியாலும் இவ்வர்த்த2ம் சொல்லப்பட்டது.

ஆகையாலேயிறே எல்லா வேத3ாந்தப4ாக3ங்களிலும் பரதத்த்வவாசகமாக ப்ரஸித்3த4மான தே3வ, ஈஶ, ஶம்பு4, அக்ஷர, ப்ரபு4, பதி, ஶிவ, அச்யுத, விஶ்வ, ஆத்ம, பராயண, பரம்ப்3ரஹ்ம, பரதத்த்வ, பரஞ்ஜ்யோதி:, பரமாத்மப்ரப்4ருதிகளான ஶப்3த3ங்களோடே நாராயணஶப்3த3த்தை ஸமாநாதி4கரித்து ஸர்வவேத3ாந்தநிக3மநபூ4மியான நாராயணுநுவாகத்திலே அவ்வோ ஶப3த3ங்களுக்கும் நாராயணபரத்வம் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது. 118

இப்படி சித3சித்3வஸ்துக்களெல்லாவற்றுக்கும் ப4க3வச்ச2ரீரத்வத்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு பரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹஶேஷத்வமானது - நமஶ்ஶப்3த3த்திலே ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட கர்த்ருத்வநிப3ந்த4நமான ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியாலே அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் கூடுகையாலும் தது3பபாத3கமான ஶரீராத்மப4ாவேந உபபந்நமென்றதாயிற்று. 119

இந்த மந்த்ரஶேஷமானது ப்ரணவோக்தமான அர்த்த2த்தை விவரித்தபடி எங்ஙனே என்னில் :- ப்ரத4ாநமாக ப்ரதிபாதி3க்கப்படுமதாய், தாத3ர்த்2யசதுர்த்தீ2விப4க்திக்கு

भगवच्छेषत्वं आत्मनः तद्विरोधिस्वातन्त्र्यनिवर्तनेनाऽत्यन्तपारतन्त्र्यप्रतिपादनात् नमश्शब्देन विशदीकृतम् ; तदाश्रयस्य पञ्चविंशकस्य ज्ञातुरात्मनो नित्यत्वैकरूपत्वबहुत्वादिप्रतिपादनात् नारशब्दो मकारार्थं विवृणोति ; अयनपदेन करणे कर्मणि च व्युत्पत्त्या रक्षकत्वशेषित्वरूपोपायोपेयत्ववचनात्, सर्वाधारत्वनिरवधिकमहत्त्वसर्वविधबन्धुत्वसर्वकारणत्वसर्वान्तरात्मत्वसर्वनियन्तृत्वनिखिलहेयप्रत्यनीकत्वकल्याणैकतानत्वसदैकरूपस्वरूपत्वसमस्तकल्याणगुणात्मकत्वसकलविभूतियुक्तत्वादिप्रतिपादनाच्च, प्रथमाक्षरार्थो विशदीकृतः । समासद्वयसिद्धशरीरात्मभावसम्बन्धः, अवधारणोक्तानन्यार्हतासिद्धमपृथक्भावं स्पष्टयति ।..."तयोस्तु नित्यसम्बन्ध उकारेण प्रकीर्तितः", "अवधारणमात्मशरीरभावपरम्" इत्युक्तञ्च । एवञ्च सति आत्मनो भगवदनन्यार्हशेषत्वं स्वरूपमिति प्रणवेन प्रतिज्ञाय तद्विरोधिस्वस्वातन्त्र्यनिवर्तनेन तदुपपादकमत्यन्तपारतन्त्र्यं नमसा प्रतिपाद्य, तदपि भगवच्छरीरत्व निबन्धनमिति नारायणपदेनोपपाद्य, तस्मात्प्रकृतं शेषत्वमात्मनस्स्वरूपमिति चरमचतुर्थी निगमयति।

एवं सर्वप्रकारभगवच्छेषत्वप्रतिपादनेन शेषवस्तुनः तदधीनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिकत्वमुक्तं भवति ।

அர்த்த$_2$மாக இருக்கிற ப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வமானது ஆத்மாவுக்கு தத்$_3$விரோதி$_4$யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவர்த்தநத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மாயுள்ள அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶத$_3$மாகக்காட்டப்பட்டது. அந்த ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயமாய், பஞ்சவிம்ஶகனாய், ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், ப$_3$ஹுத்வம் துடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே நாரஶப்$_3$த$_3$ம் மகாரார்த்த$_2$த்தை விவரிக்கிறது; கர்மத்திலும் கரணத்திலும் வ்யுத்பந்நமான அயநபத$_3$த்தாலே ப்ரத$_2$மாக்ஷரத்தில் சொல்லபபட்ட ஶேஷித்வ, ரக்ஷகத்வஸித்$_3$த$_4$மான ப்ராப்யப்ராபகங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலும, ஸமஸ்தபத$_3$த்தாலே ஸர்வாத$_4$ாரத்வம், நிரதிஶயமஹத்த்வம், ஸர்வவித$_4$ப$_3$ந்து$_4$த்வம். ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வாந்தராத்மத்வம், ஸர்வநியந்த்ருத்வம், நிகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீகத்வம், கல்யாணைகதாநத்வம், ஸதை$_3$கரூபஸ்வரூபத்வம், ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணாத்மகத்வம், ஸகலவிபூ$_4$தியுக்தத்வம் துடக்கமான ஸ்வப$_4$ாவங்களை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலும், ப்ரத$_2$மாக்ஷரார்த்த$_2$ம் விஶத$_3$மாகக்காட்டப்பட்டது. தத்புருஷப$_3$ஹுவ்ரீஹிரூபமான ஸமாஸத்$_3$வயத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மான ஶரீராத்மப$_4$ாவஸம்ப$_3$ந்த$_4$மானது அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$த்தால் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹதையாலே உண்டான அப்ருத$_2$க்$_3$ப$_4$ாவத்தை ஸ்பஷ்டமாக்குகிறது; “தயோஸ்து நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$ உகாரேண ப்ரகீர்த்தித:” என்று – உகாரம் ஜீவபரர்களுடைய நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், அவத$_4$ாரணம் ஆத்மஶரீரப$_4$ாவநிப$_3$ந்த$_4$நமென்றும், கீழ் சொல்லப்பட்டதிறே. இப்படியாயுள்ளவிடத்தில், ஆத்மாவுக்கு ப$_4$க$_3$வத$_3$நந்யார்ஹஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமென்று ப்ரணவத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதுக்கு விரோதி$_4$யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக்கழித்து அந்த ஶேஷத்வத்தை உபபந்நமாக்குவதான அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தை நமஸ்ஸாலே ப்ரதிபாதி$_3$த்து, அந்த பாரதந்த்ர்யமும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரத்வத்தாலே ஆத்மாவுக்குக்கூடுமென்று நாராயணபத$_3$த்தாலே உபபாதி$_3$த்து, இப்படியாகையாலே கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஶேஷத்வமானது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சரமசதுர்த்தி$_2$ நிக$_3$மிக்கிறது.

இப்படி ஸர்வப்ரகாரப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வப்ரதிபாத$_3$நத்தாலே ஆத்மவஸ்துவினுடைய ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திகள் ப$_4$க$_3$வத$_3$தீ$_4$நமென்று ப்ரதிபாதி$_3$த்ததாயிற்று எங்ஙனே

तथाहि - पञ्चविंशकतया मकारवाच्यस्य ज्ञातुरात्मनः, सकलजगज्जन्मादिहेतुतया सर्वशेषिणः मकारवाच्यं प्रति लुप्तया प्रथमचतुर्थ्या तादर्थ्यं प्रतिपाद्य, अवधारणेन तदनन्यार्हताप्रतिपादनात्, प्रणवेन स्वरूपतादर्थ्यमुक्त्वा, स्वस्वातन्त्र्यनिवृत्तिमुखेन स्वरक्षणे कर्तृत्वं निवर्तयता नमश्शब्देन स्थितितादर्थ्यं प्रदर्श्य, शरीरात्म-सम्बन्धवाचकेन नारायणपदेन शरीरप्रवृत्तेः शरीर्यर्थत्वप्रतिपादनात्, व्यक्तया चरमचतुर्थ्या प्रवृत्तितादर्थ्यं प्रतिपादितम् ।

अनेन तदर्थप्रवृत्तिरूपं कैङ्कर्यमात्मस्वरूपप्रयुक्तमित्युक्तं भवति । उक्तञ्च भाष्यकारेण "स्वाधीन-त्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम्"(ग त्र. - २) इति । एवंप्रकारेण आत्मनो ज्ञातृत्वं कर्तृत्वं भोक्तृत्वञ्च भगवदायत्तमिति प्रतिपादितम् । परमात्मन एव साक्षाद्भोक्तृत्वं, तस्य प्रकारतया शरीरभूतस्याऽऽत्मनः ज्ञातृत्वस्वाभाव्यात् कर्तृत्ववत् तदायत्तं भोक्तृत्वमिति पूर्वमेवोक्तम् । तथा च श्रुतिः - "अहमन्नमन्नमदन्तमद्मि" (तै.भृ.१० ६) इति । अद्यत इत्यन्नम् - भोग्यमिति यावत् । ज्ञानानन्दस्वरूपतया श्रीकौस्तुभादिवत् स्पृहणीयत्वेन अन्नभूतोऽहं, अन्नमदन्तमद्मीति - भोग्यभूतं मामनुभवन्तं भगवन्तमनुभवामीत्यर्थः। एवं भगवदायत्तस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिकतया तदधीनज्ञातृत्व-कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावस्यात्मनः, तदेकशेषत्वविरोध्यहङ्कारव्यावर्तकमनन्यार्हशेषत्वम्, तदेकरक्ष्यत्व-

---

என்னில் :- பஞ்சவிம்ஶகனுகையாலே மகாரவாச்யனாய், ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவுக்கு, ஸகலஜக$_3$ஜ்ஜந்மாதி$_3$ஹேதுவாகையாலே ஸர்வஶேஷியான அகாரவாச்யனைக்குறித்து லுப்தையாயிருக்கிற ப்ரத$_2$மசதுர்த்தி$_2$யாலே தாத$_3$ர்த்$_2$யத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்து, அவத$_4$ா-ரணத்தாலே அதினுடைய அநந்யார்ஹதையை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, ப்ரணவத்-தாலே ஸ்வரூபத்தினுடைய தாத$_3$ர்த்$_2$யத்தைச் சொல்லி, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி-முக$_2$த்தாலே ஸ்வரக்ஷணத்தில் கர்த்ருத்வத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸ்தி$_2$தியினுடைய தாத$_3$ர்த்$_2$யத்தைக்காட்டி, ஶரீராத்மஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச்சொல்லுவ-தான நாராயணபத$_3$த்தாலே ஶரீரப்ரவ்ருத்தியினுடைய ஶரீர்யர்த்த$_2$த்வத்தை ப்ரதி-பாதி$_3$க்கையாலே வ்யக்தையான சரமசதுர்த்தி$_2$யாலே ப்ரவ்ருத்திதாத$_3$ர்த்$_2$யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது.

இத்தாலே தத$_3$ர்த்த$_2$ப்ரவ்ருத்திரூபமான கைங்கர்யமானது இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப-ஸித்$_3$த$_4$மென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படி ப$_4$ாஷ்யகாரராலே "ஸ்வாதீ$_4$ந-த்ரிவித$_4$சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திபே$_4$த$_3$ம்" என்று - த்ரிவித$_4$சேதநா-சேதநங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திபே$_4$த$_3$ங்களும் ப$_4$க$_3$வத$_3$தீ$_4$நமென்று அருளிச்செய்யப்பட்டதிறே. இந்த ப்ரகாரந்தன்னாலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ, கர்த்ருத்வ,பே$_4$ாக்த்ருத்வங்களும் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமென்று பத$_3$த்ரயத்தாலும் ப்ரதி-பாதி$_3$க்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில், பரமாத்மாவுக்கு ஸாக்ஷாத்$_3$பே$_4$ாக்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வஸ்வப$_4$ாவத்தாலே கர்த்ருத்வம் போலே பே$_4$ாக்த்ருத்வமும் பரமாத்மாயத்தமாயிருக்குமென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. அப்படியே ஶ்ருதியிலும் "அஹமந்நமந்நமத$_3$ந்தமத்$_3$மி" என்று - பு$_4$ஜிக்கப்படுகையாலே அந்நஶப்$_3$த$_3$வாச்ய-னாய், ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ஸ்வரூபனுகையாலே ஶ்ரீகௌஸ்துப$_4$ம்போலே ஸ்ப்ருஹணீய-ஸ்வரூபனான நான், பே$_4$ாக்$_3$யத்வத்தாலே அந்நபூ$_4$தனான என்னை அநுப$_4$வியா-நிற்கிற ப$_4$க$_3$வானை அநுப$_4$வியாநின்றேன் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி ப$_4$க$_3$வ-தா$_3$யத்தஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திகனுகையாலே தத$_3$தீ$_4$நஜ்ஞாத்ருத்வகர்த்ருத்வ-

विरोध्यर्थतृष्णाव्यावर्तकमनन्यशरणत्वम्, तदेकानुभवविरोधिविषयान्तररुचिव्यावर्तकमनन्यभोग्यत्वञ्च पदत्रयेणोक्तमिति विज्ञायते । 121

तदिदं विरोधित्रयनिवृत्तिपूर्वकं स्वभावत्रयमाचार्यवर्यैः प्रार्थ्यते - (*) "अहङ्कारार्थकामेषु प्रीतिरद्यैव नश्यतु । त्वां प्रपन्नस्य मे देव वर्धतां श्रीमति त्वयि ॥" इति ; पदत्रयप्रतिपाद्यस्वभावत्रयविरोध्यहङ्कारार्थकामविषया प्रीतिः सद्यो विनाशं शतधा यातु, त्वां शेषिणं शरण्यं प्राप्यं सर्वात्मना समाश्रितस्य मे सैवाहङ्कारादित्रिकविषया प्रीतिः, अपृथक्सिद्धसम्बन्धनिबन्धनाऽऽत्मशरीरभावेन अहम्प्रत्ययादिविषयत्वात्, आत्मरक्षणसाधनत्वात्, अनवरतकमनीयसत्यकामत्वाच्च, तत्तदवस्थाऽवस्थिते श्रीमति त्वयि निरवधिकभक्तिरूपा वर्धतामित्यर्थः। [1]अतो निखिलजगदुदयविभवलयादिहेतुत्वप्रयुक्तशेषित्वव्यवस्थापकश्रियःपतित्वैकनिरूपणीयाय भगवते, [2]अनन्यार्हशेषत्वयुक्ताऽपृथक्सिद्धशेषभूतः पञ्चविंशकतया प्रकृत्यादिपरागर्थविलक्षणः, स्वाभाविकज्ञातृत्वादिगुणकः, प्रत्यगात्मवर्गः, [3]स्वासाधा-

பே$_4$ாக்த்ருத்வங்களை ஸ்வப$_4$ாவமாக உடையனுன ஆத்மாவுக்கு, ஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற உண்டான ஶேஷத்வத்துக்கு விரோதி$_4$யான அஹங்காரத்தைக் கழித்துக் கொடுக்கும் அநந்யார்ஹஶேஷத்வமும், ஶரண்யனுன அவனைக்குறித்து உண்டான ரக்ஷ்யத்வத்துக்கு விரோதி$_4$யான அர்த்த$_2$த்ருஷ்ணையைக்கழித்துக்கொடுக்கும் அநந்யஶரணத்வமும், பே$_4$ாக்$_3$யபூ$_4$தனுன அவனைப்பற்ற உண்டான அநுப$_4$வத்துக்கு விரோதி$_4$யான விஷயாந்தரருசியைக்கழித்துக் கொடுக்கும் அநந்யபே$_4$ாக்$_3$யத்வமுமாகிற இவ்வர்த்த$_2$ங்கள் பத$_3$த்ரயத்திலும் அடைவே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டன. 121

இந்த விரோதி$_4$த்ரயநிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸ்வப$_4$ாவத்ரயமானது ஆசார்யவர்யரான ஆச்சான்பிள்ளையாலே ப்ரார்த்தி$_2$த்தருளப்பட்டது – "அஹங்காரார்த்த$_2$காமேஷு ப்ரீதிரத்$_3$யைவ நஶ்யது । த்வாம் ப்ரபந்நஸ்ய மே தே$_3$வ வர்த்த$_4$தாம் ஶ்ரீமதி த்வயி" என்று; அதாவது – பத$_3$த்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட அநந்யார்ஹஶேஷத்வாதி$_3$யான ஸ்வப$_4$ாவத்ரயத்துக்கும் விரோதி$_4$யான அஹங்காரார்த்த$_2$காமவிஷயையான ப்ரீதியானது இப்போதே நஶித்துப்போகவேணும்; ஶேஷியாய், ஶரண்யனுய், ப்ராப்யனுன உன்னை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ரபந்நனுன எனக்கு அந்த அஹங்காராதி$_3$த்ரயவிஷயையான ப்ரீதியானது, அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமான ஆத்மஶரீரப$_4$ாவத்தாலுண்டான ஐக்யத்தாலே அஹம்ப்ரத்யயாதி$_3$விஷயமாகையாலும், ஆத்மரக்ஷணஸாத$_4$நமாகையாலும், அநவரதகமநீயமான ஸத்யகாமத்வத்தாலும், அஹங்காரார்த்த$_2$காமரூபேண நிற்கும் ஸ்வப$_4$ாவத்தை உடையனுயிருக்கிற ஶ்ரீமானுன உன்பக்கலிலே நிரவதி$_4$கப$_4$க்திரூபையாய்க்கொண்டு வர்த்தி$_4$க்கவேணுமென்றதாயிற்று. ஆகையாலே, நிகி$_2$லஜக$_3$த்துக்களினுடைய உத$_3$யமும், விப$_4$வமும் லயமும் துடக்கமானவற்றுக்கு ஹேதுவாகையால் வந்த ஶேஷித்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொடுப்பதான ஶ்ரிய:பதித்வமொன்றாலும் நிரூபிக்கப்படுமவனுன ப$_4$க$_3$வான் பொருட்டு, அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தோடே கூடின அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$ஶேஷபூ$_4$தமாய், பஞ்சவிம்ஶகமாகையாலே ப்ரக்ருத்யாதி$_3$பராக$_3$ர்த்த$_2$விலக்ஷணமாய், ஸ்வாப$_4$ாவிகஜ்ஞாத்ருத்வாதி$_3$கு$_3$ணகமான ப்ரத்யக$_3$ாத்மவர்க்க$_3$மானது, தனக்கு அஸாத$_4$ாரணுகாரமான ஶேஷத்வத்துக்கு விரோதி$_4$யான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதி$_3$நிவர்த்தநத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மாயுள்ள அத்யந்தபாரதந்த்ர்யத்தால் வந்த அநந்யஶரணத்வத்தையுடைத்தாய்,

रणाकारशेषत्वविरोधिस्वस्वातन्त्र्यादिनिवृत्तिसिद्धात्यन्तपारतन्त्र्यप्रयुक्तानन्यशरणत्वयुक्तः, [4]तत्पारतन्त्र्योपपादकसमस्तशरीरित्वसर्वव्यापकत्वाद्यसङ्ख्येयापरिमितोदारकल्याणगुणविभूतये नारायणाय, अनवरतनित्यविशदतम[5]परिपूर्ण[6]तदनुभवजनित-[7]अनवधिकातिशय-[8]अनन्यप्रयोजन-[9]हर्षप्रकर्ष-हठात्कारकारित-[10]निरन्तरविविधनिरवधिकनित्यकैङ्कर्यैकभोगस्वरूप इति (*)सामान्येन आत्मस्वरूपयाथात्म्यमनेन मन्त्रेण प्रतिपादितम् । 122

अस्य स्वानुसन्धानपरत्वे, नारायणायैव स्यामिति चतुर्थ्याः प्रार्थनागर्भत्वमनुसन्धेयम् ; "नित्यकिङ्करो भवानि"(ग.त्र.1), "सर्वावस्थोचिताऽशेषशेषतैकरतिस्तव । भवेयं पुण्डरीकाक्ष त्वमेवैवं कुरुष्व माम्॥" (ग.त्र.2) इत्यादिवचनात् । 123

एतेषां त्रयाणां पदानां स्वावान्तरपदार्थसंसर्गविशेषरूपार्थविशेषबोधकतया प्रत्येकं वाक्यभूतानामपि, सर्वप्रकारभगवदेकशेषत्वरूपमहावाक्यार्थप्रतिपादकस्य मन्त्रस्य अवान्तरवाक्यत्वेन, वाक्यैकवाक्यन्यायादेकवाक्यत्वं विद्यते । 124

அந்த பாரதந்த்ர்யத்தை உபபாதி$_3$த்துக் கொடுப்பதான ஸர்வஶரீரித்வம் ஸர்வவ்யாபகத்வம் தொடக்கமாய், அஸங்க்$_2$யேயமாய், அபரிமிதமாய், அதிஶயிதமான கல்யாணகு$_3$ணங்களையும், விபூ$_4$திகளையுமுடையனுயிருக்கிற நாராயணன்பொருட்டு, இடைவிடாமல் என்றுமுண்டாய், விஶத$_3$தமமாய், பரிபூர்ணமான அவனுடைய அநுப$_4$வத்தாலே ஜநிதமாய், அநவதி$_4$கமான அதிஶயத்தையுடைத்தாய், அநந்யப்ரயோஜநமான ஹர்ஷத்தின் மிகுதியாலே அடர்த்துச்செய்விக்கப்பட்ட நிரந்தரமாய், விவித$_4$மாய், நிரவதி$_4$கமான நித்யகைங்கர்யமொன்றையுமே பே$_4$ாக$_3$மாக உடைத்தான ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்குமென்று ஸாமாந்யேந ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய யாத$_2$ாத்ம்யமானது இந்த மந்த்ரத்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. 122

இந்த மந்த்ரத்துக்கு ஸ்வாநுஸந்த$_4$ாநம் அர்த்த$_2$மாமளவில், நாராயணனுக்கே ஆவேனென்று சதுர்த்தி$_2$க்கு ப்ரார்த்த$_2$நாக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வம் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படும். “நித்யகிங்கரோ ப$_4$வாநி” என்று – நித்யகிங்கரனுவேனென்றும், “ஸர்வாவஸ்தே$_2$ாசிதாऽஶேஷஶேஷதைகரதிஸ்தவ । ப$_4$வேயம் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்” என்று – உன்னுடைய எல்லா அவஸ்தை$_2$களிலும் உசிதமான் எல்லா ஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஒருபடிப்பட உகப்பையுடையேனுகவேணும், புண்ட$_3$ரீகாக்ஷனே! நீ என்னை இப்படிப் பண்ணியருளவேணுமென்று ப$_4$ாஷ்யகாரரும் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி$_2$த்தருளினுரிறே. 123

இந்த மூன்று பத$_3$ங்களும் தன்னுடைய அவாந்தரபத$_3$ங்களில் அர்த்த$_2$ங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்க$_3$விஶேஷரூபமான அர்த்த$_2$விஶேஷத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே தனித்தனியே வாக்யங்களாயிருந்ததேயாகிலும், ஸர்வப்ரகாரப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வரூபமான மஹாவாக்யார்த்த$_2$த்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற இம்மந்த்ரத்துக்கு அவாந்தரவாக்யங்களாய்க்கொண்டு வாக்யைகவாக்யந்யாயத்தாலே ஏகவாக்யமாயிருக்கின்றன. 124

இப்படி ஆசார்யரான ப$_4$ட்டராலே இம்மந்த்ரம் விவரிக்கப்பட்டது “அகாரார்த்த$_2$ாயைவ”

एवं विवृतश्चैष मन्त्र आचार्यैः "अकारार्थायैव"(अष्टश्लो 3) इत्यादिना ; "अकारार्थायैव स्वमहम्" इति प्रणवार्थः ;"अथ मह्यं न" इत्यवान्तरवाक्यभेदसूचनपूर्वकं नमश्शब्दार्थ उक्तः ; "निवहाः नराणां नित्यानामयनमिति नारायणपदं यमाह" इति नारायणपदार्थः ; "अस्मै कालं सकलमपि सर्वत्र सकलास्ववस्थास्वाविःस्युः मम सहजकैङ्कर्यविधयः" इति चतुर्थ्यर्थतया कैङ्कर्यप्रकारः प्रार्थितः।

अस्य कैङ्कर्यस्य यावदात्मभावित्वात् सनातनत्वम्, अपरिच्छिन्नविषयत्वात् सार्वत्रिकत्वम्, अपृथक्सिद्धत्वेन पराद्यवस्थास्वनुसञ्चरणात् सर्वावस्थत्वम्, सर्वप्रकारशेषत्वेन "निवासशय्यासन" (स्तो.र.40) इत्यादिवत् सर्वविधत्वमित्यर्थः । 126

अस्य मन्त्रस्य अकारवाच्यनारायणायैवाहं नमस्यामीत्येकवाक्यत्वेन स्वरूपपरत्वं केषाञ्चिन्मतम्; तत्र "नमस्स्वस्ति"(पा.सू.2-3-16) इत्यादिना चतुर्थी । प्रह्वीभाववाचित्वात् नमश्शब्दः शेषत्वप्रतिपादकः।

என்று முதலான ஶ்லோகத்தாலே. அதாவது - "அகாரார்த்த2ாயைவ ஸ்வமஹம்" என்று - அகாரார்த்த2பூ4தனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கே ஸ்வம்மாயிருப்பேனென்று ப்ரணவார்த்த2ம் சொல்லப்பட்டது; "அத2 மஹ்யம் ந" என்று - அநந்தரம் என்கையாலே அவாந்தரவாக்யபே4த3த்தை ஸூசிப்பித்து, என்பொருட்டு அல்லேனென்று நமஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லப்பட்டது; "நிவஹா: நராணும் நித்யாநாம் அயநமிதி நாராயணபத3ம் யமாஹ" என்கிறவிடத்தில், நித்யங்களான நாரங்களுக்கு அயநமென்று ஷஷ்டீ2தத்புருஷனில் அர்த்த2த்தையும், நாரங்களுடைய நிவஹங்கள் இவனுக்கு அயநமென்று ப3ஹுவ்ரீஹியில் அர்த்த2த்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு நாராயணபத3ம் யாவனொருவனைச்சொல்லுகிறதென்கையாலே நாராயணபத3த்தில் அர்த்த2த்தையும் சொல்லி; "அஸ்மை ஸகலம் காலமத2 ஸர்வத்ர ஸகலாஸ்வவஸ்த2ாஸ்வாவி:ஸ்யு: மம ஸஹஜகைங்கர்யவித4ய:" என்று - இவன்பொருட்டு எல்லாக்காலத்திலும், எல்லா தே3ஶத்திலும் எல்லா அவஸ்தை2களிலும் இவனுக்கு ஸஹஜமான எல்லாவகைப்பட்ட கைங்கர்யங்களும் ஆவிர்ப்ப4விப்பனவாக வேணும் என்று சதுர்த்2யர்த்த2மாக ஸப்ரகாரமான கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தி2க்கப்பட்டது. 125

இந்த கைங்கர்யம் ஸர்வகாலாதி3விஶிஷ்டமென்கைக்கு இம்மந்த்ரத்தில் ஸூசகம் என்னென்னில் :- இந்த கைங்கர்யரூபபே4ாக3மானது, இப்பத3த்திலே பே4ாக்த்ருபே4ாக்3யரூபரான ஆத்மபரமாத்மாக்களை நித்யராகச் சொல்லுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுமுண்டாம்; இந்த ஸ்வரூபங்களினுடைய அஸங்கோசத்தாலும் அபரிச்சே2த3த்தாலும் ஸர்வதே3ஶத்திலுமுண்டாம்; அப்ருத2க்ஸித்3த4ஸம்ப3ந்த4ராகையாலே பரவ்யூஹாதி3ஸமஸ்தாவஸ்தை2யிலும் அநுஸஞ்சரணமுண்டாகையாலே ஸர்வாவஸ்த2மாயிருக்கும்; ஸ்வரூபஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶேஷியோடு ஶேஷத்வஸம்ப3ந்த4ம் நடக்கையாலே, "நிவாஸஶய்யாஸந" இத்யாதி3யிற்போலே ஸர்வப்ரகாரத்தையுமுடைத்தாயிருக்குமென்றதாயிற்று. 126

இம்மந்த்ரத்துக்கு, அகாரவாச்யனை நாராயணனுக்கே நான் நமஸ்ஸைப்பண்ணுகிறேன் என்று ஏகவாக்யமாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபபரத்வம் சில ஆசார்யர்களுக்கு அபி4மதமாயிருக்கும்; அவ்விடத்தில் "நம:ஸ்வஸ்தி" இத்யாதி3ஸூத்ரத்தாலே சதுர்த்தீ2

तथाचोक्तम् भगवच्छास्त्रे - "प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावात्मिका स्वतः । उत्कृष्टं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते ॥ लोके चेतनवर्गस्तु द्विधैव परिगीयते । ज्यायांश्चैव तथाऽज्यायान् नैवाभ्यां विद्यते परः ॥ कालतो गुणतश्चैव प्रकर्षो यत्र तिष्ठति । शब्दस्तन्मुख्यया वृत्त्या ज्यायानित्यवलम्बते॥ अतश्चेतनवर्गोऽन्यः स्मृतः प्रत्यवरो बुधैः । अज्यायांश्चानयोर्योगः शेषशेषितयेष्यते॥ अज्यायांसोऽपरे सर्वे ज्यायानेको मतः परः । नन्तृनन्तव्यभावेन तेषां तेन समन्वयः ॥ नन्तव्यः परमश्शेषी शेषा नन्तार ईरिताः । नन्तृनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः ॥ नीचोच्चयोः स्वभावोऽयं नन्तृनन्तव्यतात्मकः । उपाधिरहितेनायं येन भावेन चेतनः । नमतिर्जायते तस्मै तद्वा नमनमुच्यते ॥ भगवान् मे परो नित्यमहं प्रत्यवरस्सदा । इति भावो नमः प्रोक्तो नमसः कारणं

விப$_4$க்தியாகிறது. ப்ரஹ்வீப$_4$ாவத்தைச்சொல்லுகையாலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶேஷத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது. அப்படியே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டது - "ப்ரேக்ஷாவதஃ ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்வீப$_4$ாவாத்மிகா ஸ்வதஃ । உத்க்ருஷ்டம் பரமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய தந்நமஃ பரிகீ$_3$யதே" என்று - ஜ்ஞாநவானன புருஷனுக்கு ஸர்வாதி$_4$கனை ஶேஷியைக்குறித்து, தாழ்ச்சியை வடிவாக உடைத்தான ஸ்வாப$_4$ாவிகப்ரவ்ருத்தியாதொன்று அது நமஸ்ஸாகச்சொல்லப்படுகிறதென்றும், "லோகே சேதநவர்க$_3$ஸ்து த்$_3$விதை$_4$வ பரிகீ$_3$யதே । ஜ்யாயாம்ஶ்சைவ தத$_2$ாऽஜ்யாயாந் நைவாப்$_4$யாம் வித்$_3$யதே பரஃ" என்று - லோகத்திலே சேதநவர்க்க$_3$ம் இரண்டு படியாகச்சொல்லப்படாநிற்கும் - ஜ்யாயானென்றும், அஜ்யாயானென்றும்; இவையிரண்டுமொழிய கோட்யந்தரமில்லையாயிருக்கும் என்றும், "காலதோ கு$_3$ணதஶ்சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர திஷ்ட$_2$தி । ஶப்$_3$த$_3$ஸ்தந்முக்$_2$யயா வ்ருத்த்யா ஜ்யாயாநித்யவலம்ப$_3$தே" என்று - எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா ஸ்வப$_4$ாவத்திலுமுண்டான உத்கர்ஷம் யாவனொருவன்பக்கலிலே நிற்கிறது, ஜ்யாயானென்கிற இந்த ஶப்$_3$த$_3$ம் அவனை முக்$_2$யவ்ருத்தியாலே அவலம்பி$_3$யாநிற்குமென்றும், "அதஶ்சேதநவர்கோ$_3$ऽந்யஃ ஸ்ம்ருதஃ ப்ரத்யவரோ பு$_3$தை$_4$ஃ । அஜ்யாயாம்ஶ்சாநயோர்யோக$_3$ஶ்ஶேஷஶேஷிதயேஷ்யதே" என்று - இந்த உத்க்ருஷ்டனிற்காட்டில் அந்யமான சேதநவர்க்க$_3$மானது அறிவுடையாராலே அவரமாக அறியப்படாநின்றுகொண்டு ஜ்யாயானன்றியிலேயிருக்கும், இவ்விரண்டுதலையிலுமுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஶேஷஶேஷித்வத்தாலேயாக இச்சி$_2$க்கப்படாநின்றது என்றும், "அஜ்யாயாம்ஸோऽபரே ஸர்வே ஜ்யாயாநேகோ மதஃ பரஃ । நந்த்ருநந்தவ்யப$_4$ாவேந தேஷாம் தேந ஸமந்வயஃ" என்று - அவரரான எல்லா சேதநர்களும் அஜ்யாயான்களாயிருப்பார்கள், பரனை ஒருவனுமே ஜ்யாயானுக இருப்பான், அவர்கள் நந்தாக்களாயும், அவன் நந்தவ்யனுயுமிருக்கிற ஆகாரத்தாலே அவர்களுக்கு அவனேடு சேர்த்தியாயிருக்குமென்றும், "நந்தவ்யஃ பரமஶ்ஶேஷீ ஶேஷா நந்தார ஈரிதாஃ । நந்த்ருநந்தவ்யப$_4$ாவோऽயம் ந ப்ரயோஜநபூர்வகஃ" என்று - வணங்கப்படுகிற பரமனுனவன் ஶேஷி, வணங்குமவர்கள் ஶேஷபூ$_4$தராகச் சொல்லப்பட்டார்கள், இந்த நந்த்ருநந்தவ்யப$_4$ாவமானது ப்ரயோஜநபூர்வகமாக இராதென்றும், "நீசோச்சயோஸ்ஸ்வப$_4$ாவோऽயம் நந்த்ருநந்தவ்யதாத்மகஃ । உபாதி$_4$ரஹிதேநாயம் யேந ப$_4$ாவேந சேதநஃ । நமதிர்ஜாயதே தஸ்மை தத்$_3$வா நமநமுச்யதே" என்று - நந்த்ருநந்தவ்யதையை ஸ்வரூபமாகவுடைத்தான இது தாழ்ந்தும் உயர்ந்துமிருக்கிற இரண்டுதலைக்கும் ஸ்வப$_4$ாவம், உபாதி$_4$யில்லாத யாதொரு நினைவோடே கூட இருந்த சேதநனைவன் உத்க்ருஷ்டனை ஈஶ்வரன் பொருட்டு வணங்காநிற்கும், அது நமநமாகவுமாம் என்றும், "ப$_4$க$_3$வாந் மே பரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவரஸ்-

हि सः ॥"(अहि.सं.) इति । गुणविभूतिरूपप्रवृत्तिनिमित्तभेदेन विशेषणविशेष्यभावात् अकार-नारायणपदयोरपौनरुक्त्यम् । 127

अस्य स्वरूपपुरुषार्थपरत्वं केचिदिच्छन्ति । तत्र प्रणवेन स्वरूपमुच्यते । पुरुषार्थस्य अनिष्ट-निवृत्तीष्टप्राप्तिरूपत्वात् प्रथमं नमसा अनिष्टनिवृत्तिः प्रार्थ्यते ; इष्टप्राप्तिरनन्तरपदेन । 128

केषाञ्चिदाचार्याणामात्मसमर्पणपरत्वमस्याभिमतम् । तत्र - प्रथमपदेन समर्पणमुच्यते ; "ओमित्यात्मानं युञ्जीत"(तै.ना.51) इति श्रवणात्। तदानीं अकारस्य चतुर्थी सम्प्रदाने । 129

समर्पणं नाम पूर्वमात्माधीनतयाऽभिमतस्य वस्तुनः परस्वत्वापादनम्। तदत्र न युज्यते ; "आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावञ्च" इति परशेषत्वस्वाभाव्येन समर्पणीयस्याऽऽत्मनः स्वकीयत्वरूपस्वातन्त्र्या-ऽसम्भवात् ;अत इदं समर्पणं निरूपणदशायां, पूर्वं राज्ञो महार्घं रत्नाभरणमपहृत्य पुनस्तस्मि-

---

ஸதா₃ । இதி ப₄ாவோ நமঃப்ரோக்தঃ நமஸঃ காரணம் ஹி ஸঃ" என்று - எனக்கென்றும் ப₄க₃வான் பரனுயிருக்கும், நான் என்றும் ப்ரத்யவரனுய் ஶேஷபூ₄தனுயிருப்பன் என்கிற நினைவு நமஸ்ஸாகச் சொல்லப்பட்டது; அந்த நமஸ்ஸுக்கு அது காரணமா-யிருக்குமென்று. கு₃ணவிபூ₄திரூபமான ப்ரவ்ருத்திநிமித்தபே₄த₃த்தாலே அகார-நாராயணபத₃ங்களுக்கு விஶேஷணவிஶேஷ்யப₄ாவங்களுண்டாகையாலே புநருக்ததோ₃ஷமில்லை. 127

இம்மந்த்ரம் ஸ்வரூபபுருஷார்த்த₂ங்களிரண்டையும் சொல்லுகிறதென்று சிலர் சொல்லாநின்றூர்கள். அவ்விடத்தில் ஸ்வரூபம் ப்ரணவத்தாலே சொல்லப்படுகிறது, புருஷார்த்த₂மும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியுமென்று இரண்டுபடியாகை-யாலே - ப்ரத₂மம் நமஸ்ஸாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தி₂க்கப்படுகிறது; இஷ்ட-ப்ராப்தியானது மேலில் பத₃த்தாலே ப்ரார்த்தி₂க்கப்படுகிறது.

வேறே சில ஆசார்யர்கள், மந்த்ரத்துக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணபரத்வத்தை ஆத₃ரியா-நின்றூர்கள்; அதில் முதற்பத₃த்தாலே ஸமர்ப்பணம் சொல்லப்படுகிறது, "ஓமித்யாத்-மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று - 'ஓம்' என்று ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பான் என்கிற ஶ்ருதி உண்டாகையாலே. அப்போது அகாரத்துக்கு ஸம்ப்ரத₃ாநத்திலே சதுர்த்தி₂யாகக் கடவது. 129

இந்த ஸமர்ப்பணமாகிறது - முன்பு தன்னதாக நினைத்திருந்த வஸ்துவை பரனுக்கு ஸ்வம்மாகக்கொடுக்கை; அது இவ்விடத்தில் கூடாது; ஆத்மாவுக்கு த₃ாஸ்யத்தையும் ஹரிக்கு ஸ்வாம்யத்தையும் ஸ்வபா₄வமாகச் சொல்லுகையாலே, ஆத்மாவுக்கு பரஶேஷத்வம் ஸ்வாப₄ாவிகமாகையால், ஸமர்ப்பணீயனுன ஆத்மாவுக்கு ஸ்வகீய-த்வரூபஸ்வாதந்த்ர்யம் இல்லாமையாலே. ஆகையால் இந்த ஸமர்ப்பணமானது நிரூபிக்குமளவில், முன்பு ராஜாவினுடைய மஹார்க்க₄மான ரத்நாப₄ரணத்தை அபஹரித்துவைத்துப் பின்னையும் அவன்தனக்கே அத்தை ஸமர்ப்பிக்குமாபோலே பெரிய அபராத₄ரூபமாயிருந்ததீ என்று அநுஶயிக்கும்படியிருக்கையாலே, அந்த

न्नेव तत्समर्पणवत् महापराधरूपं स्यात्, तस्मात् तदनुशयनिदानमात्मनः स्वकीयत्वासम्भवः मध्यमपदेन बोध्यते; तदुपपादकं नित्यपरशेषत्वं शरीरात्मभावबोधकेन चरमपदेन प्रतिपाद्यते; तत्र चतुर्थी तादर्थ्ये । तदिदं यामुनाचार्यैरुक्तञ्च - "तदयं तव पादपद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः" (स्तो.र.52), "नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किन्नु समर्पयामि ते"(स्तो.र.53) इत्यादिना । एवमात्मनः सर्वप्रकारभगवदायत्तस्वरूपं शेषत्वं स्वरूपमिति सिद्धम् । 130

अस्य अर्थपञ्चकपरत्वे अकारनारायणपदाभ्यां प्राप्यब्रह्मस्वरूपम्, मकारनारपदाभ्यां प्राप्तृप्रत्यगात्मस्वरूपम्, नमश्शब्देन स्वातन्त्र्यनिवृत्त्या प्राप्तिविरोधिस्वरूपम्, अनन्यशरणत्वप्रतिपादनात् प्राप्त्युपायस्वरूपम्, अवधारणसमासद्वयाभ्यां लुप्तव्यक्तचतुर्थीभ्यां शरीरात्मभावसम्बन्धनिबन्धनानन्यार्हशेषत्वप्रयुक्तनित्यकैङ्कर्यप्रतिपादनात् सर्वार्थानुवृत्तप्राप्तिरूपसम्बन्धरहितं तत्फलस्वरूपञ्च प्रतिपादितम् । अनेन प्राप्तिस्वरूपेण सह षडर्था इति केचिदाहुः । 131

एतेषां सर्वेषामर्थानां सर्वशास्त्राधिकृतस्य प्राप्तुरात्मनः स्वरूपानुबन्धित्वात् स एव प्रधानतया

அநுஶயத்துக்கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யபா$_4$வத்தை மத்$_4$யமபத$_3$ம் காட்டுகிறது; அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யஸம்ப$_4$வத்துக்கு உபபாத$_3$கமான நித்யபரஶேஷத்வத்தை சரமபத$_3$ம் சொல்லுகிறது; அவ்விடத்திலே சதுர்த்தி$_2$ தாத$_3$ர்த்$_2$யத்திலே ஆகிறது. இந்த அர்த்த$_2$ம் ஆளவந்தாராலே ஸ்தோத்ரத்திலே அருளிச்செய்யப்பட்டது :- "தத$_3$யம் தவ பாத$_3$பத்$_3$மயோ: அஹமத்$_3$யைவ மயா ஸமர்பபித:" என்று - இந்த நான் இப்போதே உன் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேன் என்று ஸமர்ப்பணத்தை முதல் அருளிச்செய்து, "நியதஸ்வமிதி ப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$தீ$_4$ரத$_2$வா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்று - ஶேஷத்வம் நித்யமென்றறிந்த நான் எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன் என்று ஸமர்ப்பணத்தை அநுஶயித்து, அந்த நித்யமான ஶேஷத்வமே பே$_4$ாக்$_3$யமென்று அநந்தரஶ்லோகத்திலே அருளிச்செய்கையாலே. இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸர்வப்ரகாரப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. 130

இம்மந்த்ரம் அர்த்த$_2$பஞ்சகத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறபடி எங்ஙனே என்னில் :- அகாரத்தாலும் நாராயணபத$_3$த்தாலும் ப்ராப்யமான ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும், மகாரத்தாலும் நாரபத$_3$த்தாலும் ப்ராப்தாவான ப்ரத்யக$_3$ாத்மஸ்வரூபத்தையும், நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நிவர்த்திப்பிக்கையாலே ப்ராப்திவிரோதி$_4$ஸ்வரூபத்தையும், அநந்யஶரணத்வத்தாலே ப்ராப்த்யுபாயஸ்வரூபத்தையும், அவத$_4$ாரணஸமாஸத்$_3$வயத்தாலும் லுப்தவ்யக்தசதுர்த்தி$_2$களாலும் ஶரீராத்மஸம்ப$_3$ந்த$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தால் வந்த நித்யகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வார்த்த$_2$த்திலும் அநுவ்ருத்தமான ப்ராப்திரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தோடேகூடின தத்ப$_2$லஸ்வரூபத்தையும் சொல்லிற்று. இந்த ப்ராப்திஸ்வரூபத்தோடேகூட ஷட$_3$ர்த்த$_2$மென்று ஸோமாசியாண்டான் அருளிச்செய்வர். 131

இந்த அர்த்த$_2$ங்களெல்லாம் ஸர்வஶாஸ்த்ரத்திலும் அதி$_4$க்ருதனை ப்ராப்தாவாயுள்ள ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$யாகையாலே, அவனே இம்மந்த்ரத்தில் ப்ரத$_4$ாநதயா நிரூபணீயன், அவனோடு உண்டான அநுப$_3$ந்த$_4$த்தாலே அல்லாத அர்த்த$_2$ங்களெல்-

निरूपणीयः, तदनुबन्धेन अन्ये निरूपणीया इत्यस्य मन्त्रस्य आत्मयाथात्म्यपरत्वं प्रतिपादितं परमाचार्यैरिति । 132

ननु - एवमात्मयाथात्म्यरूपशेषत्वं सविभूतिकभगवद्विषयमिति नारायणपदेन प्रतिपादनात्,शेषत्वस्य तद्विभूतिविषयत्वं च सिद्धम्; तथासति तद्विभूतिभूतब्रह्मरुद्रादिसमस्तविषयत्वमपि स्यादिति कथमस्य पूर्वं तन्निवृत्तिरिति चेत् ; अत्रोच्यते - विशिष्टविषयशेषत्वप्रयुक्त-विशेषणविषयशेषत्वे सिद्धेऽपि "ब्रह्माद्यास्सकला देवा मनुष्याः पशवस्तथा । विष्णोर्माया महाऽऽवर्तमोहान्धतमसावृताः ॥"(वि.पु.5-30-17),"न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः । सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात् त्रिभिर्गुणैः ॥"(गी.18-40), "आब्रह्मस्तम्बपर्यन्ता जगदन्तर्व्यवस्थिताः । प्राणिनः कर्मजनितसंसारवश-वर्तिनः ॥" (विष्णुधर्म 104-23) इत्यादिभिः ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तसमस्तचेतनानां भगवन्मायातिरोहित-स्वरूपत्वेन गुणत्रयाभिभूततया कर्मजनितसंसारवशवर्तित्वप्रतिपादनादननुवर्तनीयत्वमुक्तम् । यथा मातापितृप्रभृतिषु गौरव्यविषयेषु शारीराशुचित्वावस्थायां सम्बन्धे वर्तमानेऽपि नमस्काराद्यनर्हत्वं,

---

லாம் நிருபணீயங்கள் என்று இம்மந்த்ரத்துக்கு ஆத்மயாதா2த்ம்யபரத்வமானது ஆசார்யவர்யராலே ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது. 132

இப்படி ஆத்மயாதா2த்ம்யஸ்வரூபமான ஶேஷத்வமானது, ஸவிபூ4திகமான ப4க3வத்3-விஷயமென்று நாராயணபத3த்தாலே ப்ரதிபாதி3க்கையாலே ஶேஷத்வத்துக்கு தத்3-விபூ4திவிஷயத்வமும் ஸித்3த4ம்; இப்படியாகில் அவனுக்கு விபூ4திபூ4தரான ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3ஸமஸ்தசேதநவிஷயத்வமுண்டாகையால், இந்த ஶேஷத்வத்துக்கு தே3வதாந்தரஶேஷத்வநிவ்ருத்தி முன்பு அவதா4ரணத்தாலே சொன்னபடி எங்ஙனே என்னில் :- விஶிஷ்டவிஷயமான ஶேஷத்வபரயுக்தவிஶேஷணவிஷயமான ஶேஷ-த்வம் ஸாமாந்யாகாரத்தாலே உண்டாகிலும், தே3வதாந்தரஶேஷத்வத்தை விஶே-ஷித்து ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதி4க்கையாலும், தத்3வ்யதிரிக்தமான ததீ3யஶேஷத்வத்தை விஶேஷித்து விதி4க்கையாலும், இந்த ஸாமாந்யத்திலும் விஶேஷஶாஸ்த்ரம் அநுவர்த்தநீயமென்றபடி. எங்ஙனே எனனில்:- “ப்3ரஹ்மாத்3யாஸ்ஸகலா தே3வா மநுஷ்யா: பஶவஸ்ததா2 । விஷ்ணோர்மாயாமஹாऽऽவர்த்தமோஹாந்த4தமஸா-ऽऽவ்ருதா:” என்று - ப்3ரஹ்மாதி3களான ஸகலதே3வர்களும் மநுஷ்யர்களும் பஶுக்களும் விஷ்ணுவினுடைய மாயையாகிற பெருஞ்சுழியிலே அகப்பட்டு அஜ்ஞா-நமாகிற வல்லிருளாலே ஆவ்ருதராயிருப்பாரகளென்றும், “ந தத3ஸ்தி ப்ருதி2வ்யாம் வா தி3வி தே3வேஷு வா புந: । ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜைர்முக்தம் யதே3பி4: ஸ்யாத்த்ரிபி4ர்-கு3ணை:” என்று - பூ4மியில் மநுஷ்யாதி3கள்பககலிலும், ஊர்த்4வலோகத்தில் தே3வா-தி3கள்பக்கலிலும், மூலப்ரக்ருதிகார்யமானகு3ணத்ரயங்களின்றியிலே இருப்பதொரு வஸ்துவில்லையென்றும், “ஆப்3ரஹ்மஸ்தம்ப3பர்யந்தா ஜக3த3ந்தர்வ்யவஸ்தி2தா: । ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:” என்று - ப்3ரஹ்மா முதலாகப் புல்முளை முடிவாக ஜக3த்துக்குள்ளே வர்த்திக்கிற ப்ராணிகளெல்லாம் புண்யபாபரூபமான கர்மத்தாலே பிறந்த ஸுக2து3:கா2நுப4வமாகிற ஸம்ஸாரவஶத்திலே வர்த்திக்கும் என்றும், தே3வதாந்தராதி3ஸமஸ்தசேதநரும் ப4க3வந்மாயாதிரோஹிதஸ்வரூபராய்க் கொண்டு கு3ணத்ரயாபி4பூ4தராய், கர்மபரவஶராகையாலே அநுவர்த்தநீயரல்லர் என்றும் சொல்லப்பட்டது. கௌ3ரவ்யரான மாதாபித்ருப்ரப்4ருதிகள்பக்கலில் ஸம்-

तद्वदत्रापि । "अशुद्धास्ते समस्तास्तु देवाद्याः कर्मयोनयः"(वि.पु.6-7-77) इति कर्मजनितस्वातन्त्र्यादिमयसांसारिकाशुद्धिदशायां अनुपास्यत्वमेव । 133

अथ स्यात्, "स आत्मा अङ्गान्यन्या देवताः"(तै.शी.5) इति देवतान्तराणां भगवच्छरीरत्वेन, भार्यायाः भर्तृशरीरवत् तेषामनुवर्तनीयत्वं युक्तम्; अनन्यार्हत्वञ्चाबाधितमिति ; मैवम् ; - तत्र शरीरप्रधानं शरीरिशेषत्वं, अत्र सर्वशरीरी परमात्मा प्रधानतया शेषी , तच्छेषत्वनिबन्धनं तत्सम्बन्धिशेषत्वम्; तत्सम्बन्धो येषां ज्ञायमानतयाऽनुवर्तते, तेषां "क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता"(याज्ञवल्क्यस्मृतौ) इति भगवज्ज्ञाननिरस्तसमस्तसांसारिकाशुभत्वेन निरतिशयशुद्धियुक्ततया तदीयत्वाद्युद्देश्यत्वं ; इतरेषां तत्सम्बन्धज्ञानविरहादशुद्धतया अनुद्देश्यत्वमेव । "असन्नेव स

ப$_3$ந்த$_4$முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஶாரீரமான அஶுத்$_3$தி$_4$த$_3$ஶையில் நமஸ்காரயோக்$_3$யதையின்றியிலே இருக்கிறுப்போலே தே$_3$வதாந்தரவிஷயத்திலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விபூ$_4$தித்வம் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும் "அஶுத்$_3$த$_4$ாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தே$_3$வாத்$_3$யா: கர்மயோநய:" என்று - கர்மயோநிகளான தே$_3$வாதி$_3$களெல்லாரும் ஸ்வாதந்த்ர்யாதி$_3$ரூபமான ஸாம்ஸாரிகாஶுத்$_3$தி$_4$யை உடையராகையாலே உபாஸ்யரல்லராயிருப்பார்கள். ஆகையிறே, "ப்$_3$ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட$_2$ஞ்ச யாஶ்சாந்யா தே$_3$வதா: ஸ்ம்ருதா:। ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத்பரிமிதம் ப$_2$லம்" இத்யாதி$_3$ப்ரமாணங்களாலே ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களான அந்யதே$_3$வதைகளை அறிவுடையார் ஸேவியாரென்று கீழே சொல்லிற்று. 133

இந்த தே$_3$வதைகளுக்கு "ஸ ஆத்மா" என்று - அவன்தான் ஆத்மாவாகவும், "அங்க$_3$ாந்யந்யா தே$_3$வதா:" என்று - அந்யதே$_3$வதைகளை அவனுக்கு ஶரீரங்களாகவும் சொல்லுகையாலே, பா$_4$ர்யைக்கு ப$_4$ர்த்ருஶரீரத்திற்போலே ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரபூ$_4$ததே$_3$வதாந்தரவிஷயத்திலும் அநுவர்த்தநம் ப்ராப்தமாய், அநந்யார்ஹத்வத்துக்குக் குறையில்லையாறுலோ என்னில், இப்படியன்று :- பா$_4$ர்யையினுடைய ப$_4$ர்த்ருஶேஷத்வம் ஶரீரப்ரத$_4$ாநமாக ஶரீரிபர்யந்தமாயிருக்கும், ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தில் வந்தால், ஸர்வஶரீரியான ப$_4$க$_3$வான்தானே ப்ரத$_4$ாநஶேஷியாக இருக்கும்; அவன்பக்கல் ஶேஷத்வத்தை அடியாக உடைத்தாயிருக்கும் தத்ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$கள்பக்கல் ஶேஷத்வம்; ப$_4$ர்த்ருஶரீரஶேஷத்வமடியாக தத$_3$பி$_4$மாநிஜீவபர்யந்தமாயிருக்குமாகையாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தம் விபரீதம். இந்த ஶரீராபி$_4$மாநமொழிந்தபோது அந்த ஜீவனுக்கு இவள் ஶேஷமல்லளிறே; அப்படி ப்ரத$_4$ாநபூ$_4$தனான ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமானவன், தச்சே$_2$ஷத்வப்ரதிபத்தியில்லாத தே$_3$வதாந்தராதி$_3$களுக்கு ஶேஷமல்லன். ஆகையால், ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வரூபஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் யாவர்சிலர்க்கு ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு அநுவர்த்தித்துப் போகிறது, அவர்கள், "க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத்$_3$விஶுத்$_3$தி$_4$: பரமா மதா" என்று - க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு ஈஶ்வரவிஷயஜ்ஞாநத்தாலே பரமையான விஶுத்$_3$தி$_4$ உண்டாமென்கிறபடியே, ப$_4$க$_3$வத்$_3$ஜ்ஞாநத்தாலே போக்கப்பட்ட ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிகாऽஶுப$_4$த்தை உடையராகையாலே, நிரதிஶயஶுத்$_3$தி$_4$யையுடையர் என்றிட்டு ததீ$_3$யராய்க்கொண்டு உத்$_3$தே$_3$ஶ்யராயிருப்பார்கள், மற்றவர்கள் அந்த ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அஶுத்$_3$த$_4$ராய்க்கொண்டு அநுத்$_3$தே$_3$ஶ்யராயிருப்பார்கள். இந்த ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாப$_4$ாவமும் ப்ரயோஜகமாகையிறே, "அஸந்நேவ

भवति । असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद । सन्तमेनं ततो विदुः।"(तै.आ.६) इति भगवत्सदसद्भावज्ञाननिबन्धनाऽऽत्मसदसद्भावश्रवणाच्च, भगवन्निसृष्टपदकारणपुरुषत्वनिबन्धनेश्वरत्वमदान्धस्वातन्त्र्याभिमानाद्यसद्भूतदेवतान्तराद्यनुवर्तनम् आत्माननुरूपमन्यशेषत्वमेव । 134

भगवत्पारतन्त्र्यज्ञानजनितभक्तिप्रवृद्धतद्दास्यैकरसलब्धसत्तास्थितिप्रवृत्तिकपरमभागवतविषयशेषत्वं तच्छेषत्वप्रीत्यभिवृद्धिकारितत्वात् नानन्यार्हत्वेन विरुध्यते । 135

तदिदं प्रमाणशतैः प्रतिपाद्यते । "तस्य यज्ञवराहस्य विष्णोरमिततेजसः । प्रणामं येऽपि कुर्वन्ति तेषामपि नमो नमः ॥" (वि.ध.९०-५५), "विष्णोर्देवादिदेवस्य जगद्धातुः प्रजापतेः । ये प्रणामकृतस्तेभ्यो नमस्तेभ्यः पुनः पुनः॥"(वि.ध.९०-५३), "आराधनानां सर्वेषां विष्णोराराधनं परम् । तस्मात्परतरं

ஸ ப$_4$வதி । அஸத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மேதி வேத$_3$ சேத் । அஸ்தி ப்$_3$ரஹ்மேதி சேத்$_3$வேத$_3$। ஸந்தமேநம் ததோ வித்$_3$ு:" என்று ஶ்ருதிசொல்லிற்று. அதாவது – ப்$_3$ரஹ்மத்தை அஸத் என்று அறிந்தானாகில் அவனும் அஸத்தாயேவிடும், ப்$_3$ரஹ்மத்தை உண்டென்று அறிந்தானாகில் இவனையும் உண்டாகிறானாக அறியாநிற்பர்களென்றுகொண்டு ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய ஸத்$_3$ப$_4$ாவாஸத்$_3$ப$_4$ாவஜ்ஞாநத்தாலே ஆத்மாவினுடைய ஸத்$_3$ப$_4$ாவமும் அஸத்$_3$ப$_4$ாவமுமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஆகையாலே ஸர்வேஶ்வரனாலே கொடுக்கப்பட்ட பத$_3$ங்களையுடையராய், காரணபுருஷத்வத்தால் வந்த ஈஶ்வரத்வமத$_3$த்தாலே அந்த$_4$ராய், ஸ்வாதந்த்ர்யாபி$_4$மாநாதி$_3$களாலே அஸத்$_3$பூ$_4$தராய் ஸ்வரூபமழிந்திருக்கிற தே$_3$வதாந்தராதி$_3$களுடைய அநுவர்த்தநம் ஆத்மாவுக்கு அநுரூபமல்லாமையாலே அந்யஶேஷத்வமாயேயிருக்கும். 134

ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸர்வஸ்மாத்பரத்வஜ்ஞாநத்தாலே உண்டான ப$_4$க்தியாலே ப்ரவ்ருத்$_3$த$_4$மான தத்$_3$தா$_3$ஸ்யமொன்றிலுமே உண்டான ரஸத்தினுடைய துடர்ச்சியாலே அடையப்பட்ட ஸத்தாஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திகளையுடைய பரமப$_4$ாக$_3$வதவிஷயமாக உண்டான ஶேஷத்வமானது, ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வத்தினுடைய ப்ரீத்யபி$_4$வ்ருத்$_3$தி$_4$யாலே பண்ணுவிக்கப்பட்டதாகையாலே அநந்யார்ஹத்வத்தோடு விரோதி$_4$யாது. 135

இந்த ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வமானது, ப்ரமாணஶதங்களாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படாநின்றது. "தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ꞉ । ப்ரணாமம் யேऽபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோநம꞉" என்று – யஜ்ஞவராஹமாய் அளவிறந்த தேஜஸ்ஸையுடையனான அந்த விஷ்ணுவுக்கு யாவர் சிலர் ப்ரணாமத்தைப்பண்ணுகிறார்கள், அவர்களுக்கும் பலகாலம் நமஸ்ஸைப்பண்ணுகிறேனென்றும், "விஷ்ணோர்தே$_3$வாதி$_3$தே$_3$வஸ்ய ஜக$_3$த்$_3$த$_4$ாது꞉ ப்ரஜாபதே । யே ப்ரணாமக்ருதஸ்தேப்$_4$ய꞉ நமஸ்தேப்$_4$ய꞉ புந꞉புந꞉" என்று – தே$_3$வர்களுக்கு ஆதி$_3$தே$_3$வனாய் ஜக$_3$த்துக்கு த$_4$ாதாவாய், ப்ரஜைகளுக்கு பதியான விஷ்ணுவுக்கு யாவர் சிலர் ப்ரணாமத்தைப்பண்ணுகிறார்கள், அவர்களுக்குப் பின்னையும் பின்னையும் நமஸ்காரத்தைப் பண்ணுகிறேனென்றும், "ஆராத$_4$நாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராத$_4$நம் பரம் । தஸ்மாத்பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீ$_3$யாராத$_4$நம் ந்ருப" என்று – எல்லா ஆராத$_4$நத்திலும் வைத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவினுடைய ஆராத$_4$நம் ஶ்ரேஷ்ட$_2$ம், அதிற்காட்டில் ததீ$_3$யருடைய ஆராத$_4$நம்

प्रोक्तं तदीयाराधनं नृप ॥", "नारदोऽहमनुप्राप्तस्त्वद्दर्शनकुतूहलात् । प्रभवो भगवद्भक्ता मादृशां सततं द्विज ॥"(नारसि.पु.६४-४४), "स्मृतस्सम्भाषितो वाऽपि पूजितो वा द्विजोत्तम । पुनाति भगवद्भक्तश्चण्डालोऽपि यदृच्छया ॥","जन्मान्तरसहस्रेषु यस्य स्याद्बुद्धिरीदृशी । दासोऽहं विष्णुभक्तानामिति सर्वार्थसाधिका ॥ स याति विष्णुसायुज्यं पुरुषो नात्र संशयः ॥","ये तु भागवतानङ्गैः स्पृशन्त्युपविशन्ति च । पश्यन्त्यपि च शृण्वन्ति दासस्तेषां महामुने ॥","प्रपन्नार्तिहरे विष्णौ भक्तिर्येषां प्रजायते । तेषां दासस्य दासोऽहमिति मे निश्चिता मतिः ॥" इंत्यादिभिः। 136

ननु च - तदीयानां परस्परशेषत्वानुसन्धाने सति एकं प्रति एकस्यैव युगपच्छेषत्वं शेषित्वञ्च विरुद्धत्वादनुपपन्नमिति, मैवम् ; - भगवच्छेषत्वप्रीत्यपर्यवसानवृत्त्या शेषत्वमेव स्वासाधारणरूपतयाऽनुसन्धेयम्, शेषित्वं तु स्वव्यतिरिक्तभागवतगतम्; एवं सर्वात्मनां प्रत्येकानुसन्धानेऽपि

மிகவும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$மாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும், "நாரதோ$_3$ாऽஹமநுப்ராப்தஸ்த்வத்$_3$த$_3$ர்ஶநகுதூஹலாத் । ப்ரப$_4$வோ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா மாத்$_3$ருஶாம் ஸததம் த்$_3$விஜ" என்று - உன்னைக்காண்கையிலுண்டான ஆசையாலே நாரத$_3$னை நான் வந்தேன், என்போல்வார்க்கு ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தர்கள் எப்போதும் ஸ்வாமிகளாய்க்காணுமிருப்பது என்றும், "ஸ்ம்ருதஸ்ஸம்ப$_4$ாஷிதோ வாऽபி பூஜிதோ வா த்$_3$விஜோத்தம । புநாதி ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தஶ்சண்ட$_3$ாலோऽபி யத்$_3$ருச்ச$_2$யா" என்று - ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தனானவன் ஜந்மத்தால் சண்ட$_3$ாளனாகிலும், ஒரு வ்யாஜத்தாலே ஸ்மரிக்கப்படுதல், ஸம்ப$_3$ாஷிக்கப்படுதல், ஸத்கரிக்கப்படுதல் செய்தால் எதிர்த்தலையை பரிஶுத்$_3$த$_4$மாக்காநிற்குமென்றும், "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யஸ்ய ஸ்யாத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$ரீத்$_3$ருஶீ । த$_3$ாஸோऽஹம் விஷ்ணுப$_4$க்தாநாம் இதி ஸர்வார்த்த$_2$ஸாதி$_4$கா । ஸ யாதி விஷ்ணுஸாயுஜ்யம் புருஷோ நாத்ர ஸம்ஶய:" என்று - ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களிலே நான் விஷ்ணுப$_4$க்தர்களுக்கு த$_3$ாஸனென்றுகொண்டு ஸர்வார்த்த$_2$த்தையும் ஸாதி$_4$த்துக்கொடுப்பதான இப்படிப்பட்ட பு$_3$த்$_3$தி$_4$ யாவனொருவனுக்கு உண்டாம், அந்த புருஷன் விஷ்ணுஸாயுஜ்யத்தை அடையாநிற்கும், இவ்விடத்தில் ஸம்ஶயமில்லையென்றும், "யே து ப$_4$ாக$_3$வதாநங்கை$_3$: ஸ்ப்ருஶந்த்யுபவிஶந்தி ச பஶ்யந்த்யபி ச ஶ்ருண்வந்தி த$_3$ாஸஸ்தேஷாம் மஹாமுநே" என்று - யாவர்சிலர் ப$_4$ாக$_3$வதர்களைத் தங்கள் அங்க$_3$ங்களாலே ஸ்பர்ஶிக்கிறார்கள், அருகேயிருக்கிறார்கள், கண்ணாலே பார்க்கிறார்கள், செவியாலே கேட்கிறார்கள், அவர்களுக்கு நான் த$_3$ாஸனென்றும், "ப்ரபந்நார்த்திஹரே விஷ்ணௌ ப$_4$க்திர்யேஷாம் ப்ரஜாயதே । தேஷாம் த$_3$ாஸஸ்ய த$_3$ாஸோऽஹமிதி மே நிஶ்சிதா மதி:" என்று - ப்ரபந்நருடைய ஆர்த்தியைப்போக்குகிற விஷ்ணுவின்பக்கலிலே யாவர்சிலர்க்கு ப$_4$க்திபிறக்கிறது, அவர்களுடைய த$_3$ாஸனுக்கு த$_3$ாஸன் நானென்று எனக்கு இந்த நிஶ்சிதையான மதியென்றும் அதுமுதலாயுள்ளவற்றாலே. 136

இப்படி ததீ$_3$யஶேஷத்வம் ப்ரமாணஸித்$_3$த$_4$மேயாகிலும், ததீ$_3$யருடைய பரஸ்பரஶேஷத்வாநுஸந்த$_4$ாநமுள்ளவிடத்தில் ஒருவனைக்குறித்து ஒருவனுக்கே ஒருகால் ஶேஷத்வமும் ஶேஷித்வமுமுண்டாகை விருத்$_3$த$_4$மாகையால் கூடாதேயென்னில்; இப்படி அன்று :- ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வப்ரீதியினுடைய அபர்யவஸாநவ்ருத்தியாலே ஶேஷத்வமே தனக்கு அஸாத$_4$ாரணரூபமாக அநுஸந்தே$_4$யம்; ஶேஷித்வம் தன்னையொழிந்த

व्यवस्थितविषयत्वान्न विरोधः ; अतः इदं तदीयशेषत्वं उपपन्नतरम् ।   137

अपि च - "मद्भक्तजनवात्सल्यं पूजायाञ्चानुमोदनम् । स्वयमभ्यर्चनं चैव मदर्थे दम्भवर्जनम् ॥ मत्कथाश्रवणे भक्तिः स्वरनेत्राङ्गविक्रिया । ममानुस्मरणं नित्यं यच्च मां नोपजीवति ॥ भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते । स विप्रेन्द्रो मुनिः श्रीमान् स यतिस्स च पण्डितः ॥ न मे पूज्यश्चतुर्वेदी पूजयन् भक्तिवर्जितः । स मे पूज्यस्सदा चासौ मद्भक्तः श्वपचोऽपि यः ॥ तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथाह्यहम् ॥"(गारुड पूव.ख. 219-6), "मद्भक्तं श्वपचं वाऽपि निन्दां कुर्वन्ति ये नराः । पद्मकोटिशतेनापि न क्षमामि कदाचन(वसुन्धरे पा.) ॥"(वराहपुराणे), "वालाग्रमपि मद्भक्ते कृत्वाऽप्यवमतिं मनाक्। कल्पकोटिशतं प्राप्य नैष मामपि तोषयेत् ॥","मद्भक्तस्य

ப$_4$ாக$_3$வதர்கள்பக்கலிலேயாயிருக்கும். இப்படி எல்லா சேதநர்க்கும் தனித்தனியே அநுஸந்த$_4$ாநமுண்டாமளவிலும் ஶேஷஶேஷித்வங்கள் வ்யவஸ்தி$_2$தங்களாகையாலே விரோத$_4$மில்லே. ஆகையாலே இந்த ததீ$_3$யஶேஷத்வம் மிகவும் உபபந்நம்.   137

இன்னமும், "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோத$_3$நம் । ஸ்வயமப்$_4$யர்ச்ச-நஞ்சைவ மத$_3$ர்த்தே$_2$ த$_3$ம்ப$_4$வர்ஜநம் । மத்கத$_2$ாஶ்ரவணே ப$_4$க்தி: ஸ்வரநேத்ராங்க$_3$-விக்ரியா । மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி ॥ ப$_4$க்திரஷ்டவித$_4$ா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே$_2$ऽபி வர்த்ததே । ஸ விப்ரேந்த்$_3$ரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டி$_3$த: ॥ ந மே பூஜ்யஶ்சதுர்வேதீ$_3$ பூஜயந் ப$_4$க்திவர்ஜித: । ஸ மே பூஜ்யஸ்ஸத$_3$ா சாஸௌ மத்$_3$ப$_4$க்த: ஶ்வபசோऽபி ய: । தஸ்மை தே$_3$யம் ததோ க்$_3$ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யத$_2$ாஹ்யஹம்" என்று - என்னுடைய ப$_4$க்தஜநங்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யமும், என்னுடைய ஆராத$_4$நத்தில உகப்பும், தானே ஆராதி$_4$க்கையும், என்விஷயத்தில் த$_3$ம்ப$_4$மற்றிருக்கையும், என்கதை கேட்கிறவிடத்தில் ப$_4$க்தியும், ப$_4$க்திகார்யமான ஸ்வரநேத்ராங்க$_3$ங்களில் விகாரமும், என்னை எப்போதும் நினைக்கையும், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளாதேயொழிகையும், ஆகிற இந்த எட்டுவித$_4$மான ப$_4$க்தியும் ம்லேச்ச$_2$னேயாகிலும் யாவனொருவன்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறது, அவன் ப்$_3$ராஹ்மணஶ்ரேஷ்ட$_2$னாய், முநியாய், ஶ்ரீமானாய், யதியாய், ஜ்ஞாநாதி$_4$கனாயிருக்கும்; நாலு வேத$_3$ங்களும்போந்து, ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக என்னை ஆராதி$_4$த்தானேயாகிலும் இந்த ப$_4$க்தியில்லாதவன் எனக்கு ஆத$_3$ரணீய-னல்லன், ஶ்வபசனேயாகிலும் எனக்கு ப$_4$க்தனாயிருக்கிறவன் எப்போதும் எனக்கு ஆத$_3$ரணீயன், அவனுக்கு த$_3$ாநம் பண்ணுவதும், அவன்பக்கல்நின்றும் ப்ரதிக்$_3$ர-ஹிப்பதும், அவன் என்னோபாதி பூஜ்யனாயிருக்குமென்றும், "மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்வபசம் வாऽபி நிந்த$_3$ாம் குர்வந்தி யே நரா: பத்$_3$மகோடிஶதேநாऽபி ந க்ஷமாமி கத$_3$ாசந (வஸுந்த$_4$ரே - பா)" என்று - ஶ்வபசனேயாகிலும் என்னுடைய ப$_4$க்தர்களை யாவர் சிலர் நிந்தை$_3$ பண்ணுகிறார்கள், நூறு கோடிபத்$_3$மமிட்டுஆராதி$_4$த்தாலும்(*) ஒரு காலுமவனைப்பொறேனென்றும், "வாலாக்$_3$ரமபி மத்$_3$ப$_4$க்தே க்ருத்வாப்யவமதிம் மநாக் । கல்பகோடிஶதம் ப்ராப்ய நைஷ மாமபி தோஷயேத்" என்று - என் ப$_4$க்தன் பக்கலிலே ஒருநெல்வால்நுனிமாத்ரமாகிலும் ஒருகால் அவமாநம் பண்ணினான-கிலும் நூறுகோடிகல்பம் கூடினாலும் அவன என்னை உகப்பிக்கமாட்டானென்றும், "மத்$_3$ப$_4$க்தஸ்ய க்ருதஜ்ஞஸ்ய மோஹாந்நிந்த$_3$ாம் கரோதி ய: । ஸ மத்க்ரியாபரோ

कृतज्ञस्य मोहान्निन्दां करोति यः । स मत्क्रियापरो वाऽपि सर्वज्ञोऽपि नराधमः॥","चण्डालमपि मद्भक्तं नावमन्येत बुद्धिमान् । अवमन्य पतत्येव रौरवे नरके नरः ॥"(वि.ध.70-74), "नम इत्येव यो ब्रूयान्मद्भक्तः श्रद्धयाऽन्वितः । तस्याक्षयो भवेल्लोकः श्वपाकस्यापि नारद॥" "मद्भक्तजन-सम्मर्दपादपांसुविमर्दनात् । चतुस्सागरपर्यन्ता पावना स्याद्वसुन्धरा ॥", "नारायणैकनिष्ठस्य या या चेष्टा तदर्चनम् । यो यो जल्पस्स स जपस्तद्ध्यानं यन्निरीक्षणम् ॥ तत्पादाम्ब्वतुलं तीर्थं तदुच्छिष्टं सुपावनम् । तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं तत्स्पृष्टमखिलं शुचि॥" (भरद्वाजसंहितायां) इत्यादिभिः भगवद्भक्तेर्भागवतभक्तिपूर्वकत्वं, भागवतानां जात्यादिनिकर्षेऽपि भक्तिप्रभावात् जन्मविद्याद्युत्कृष्ट-पुरुषातिशयितत्वेन सुबहुमन्तव्यत्वम्,स्वसदृशपूज्यत्वम्, एवंरूपभक्तिहीनानां जन्माद्युत्कर्षेऽपि प्रयोजनान्तरार्थस्वसमाश्रयणमात्रसद्भावेऽपि चाबहुमन्तव्यत्वं, भागवतनिन्दकानां निग्रहविषय-

---

வாऽபி ஸர்வஜ்ஞோऽபி நராத$_4$ம:" என்று - க்ருதஜ்ஞனுயிருக்கிற மத்$_3$ப$_4$க்தனுக்குத் தன்னறியாமையாலே நிந்தையைப்பண்ணுகிறவன் யாவனொருவன் அவன் ப்ரயோஜநார்த்த$_2$மாக என்னை ஆராதி$_4$த்தானுகிலும், அவன் ஸர்வஜ்ஞனுகிலும், நராத$_4$மனுயிருக்குமென்றும், "சண்டா$_3$லமபி மத்$_3$ப$_4$க்தம் நாவமந்யேத பு$_3$த்$_3$தி$_4$மாந்। அவமத்ய பதத்யேவ ரௌரவே நரகே நர:" என்று - பு$_3$த்$_3$தி$_4$மானுனவன், என்னுடைய ப$_4$க்தனை சண்டா$_3$லனேயாகிலும் அவமதி பண்ணுவானல்லன், அவமதிபண்ணி-யிருந்த நரன் ரௌரவமாகிற நரகத்திலே விழுந்துபோமென்றும், "நம இத்யேவ யோ ப்$_3$ரூயாந்மத்$_3$ப$_4$க்தம் ஶ்ரத்$_3$த$_4$யாऽந்வித: । தஸ்யாக்ஷயோ ப$_4$வேல்லோக: ஶ்வபச-ஸ்யாऽபி நாரத$_3$" என்று - என்னுடைய ப$_4$க்தனானவனை ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யோடேகூட யாவனொருவன் 'நம:' என்று எப்போதும் சொல்லுகிறுன், ஶ்வபாகனேயாகிலும் அவனுக்கு அக்ஷயமான லோகம் உண்டாங்காண் நாரத! என்றும், "மத்$_3$ப$_4$க்தஜநஸம்-மர்த$_3$பாத$_3$பாம்ஸுவிமர்த$_3$நாத் । சதுஸ்ஸாக$_3$ரபர்யந்தா பாவநா ஸ்யாத்$_3$வஸுந்த$_4$ரா" என்று - என்னுடைய ப$_4$க்தஜநங்களுடைய நெருக்கத்தாலுண்டான பாத$_3$தூ$_4$ளி படுகையாலே சதுஸ்ஸாக$_3$ரபர்யந்தையான பூ$_4$மியானது பாவனையாமென்றும், "நாராயணைகநிஷ்ட$_2$ஸ்ய யா யா சேஷ்டா தத$_3$ர்ச்சநம் । யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜபஸ்தத்$_3$த்$_4$யாநம் யந்நிரீக்ஷணம் தத்$_3$பாத$_3$ாம்ப்வதுலம் தீர்த்த$_2$ம் தது$_3$ச்சி$_2$ஷ்டம் ஸுபாவநம் । தது$_3$க்திமாத்ரம் மந்த்ராக்$_3$ர்யம் தத்ஸ்ப்ருஷ்டமகி$_2$லம் ஶுசி" என்று - நாராயணைகநிஷ்ட$_2$னுயிருக்கிறவனுடைய சேஷ்டைகள் யாவை யாவை சில - அது அர்ச்சநமாயிருக்கும், பேச்சு யாவை யாவை - அது ஜபமாயிருக்கும், பார்வை யாதொன்று - அது த்$_4$யாநமாயிருக்கும், அவனுடைய பாதோ$_3$த$_3$கமானது ஒப்பில்லாத தீர்த்த$_2$ம், அவனுடைய உச்சி$_2$ஷ்டமானது மிகவும் பாவநமான ப்ரஸாத$_3$ம், அவனு-டைய உக்திமாத்ரம் மந்த்ரஶ்ரேஷ்டமாயிருக்கும், அவன் ஸ்பர்ஶித்ததெல்லாம் பரி-ஶுத்$_3$த$_4$மாயிருக்குமென்றும், இதுமுதலான ப்ரமாணங்களிலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தி ப$_4$ாக$_3$வதப$_4$க்திபூர்வகமாயிருக்கும், ப$_4$ாக$_3$வதர்களுக்கு ஜாத்யாதி$_3$நிகர்ஷமுண்-டாகிலும் ப$_4$க்திப்ரப$_4$ாவங்களாலே ஜந்மவித்$_3$யாவ்ருத்தங்களாலே உத்க்ருஷ்ட-புருஷர்களில் அதிஶயிதராய்க்கொண்டு தனக்கு ஆத$_3$ரணீயராயிருப்பார், தன்னே-பாதி பூஜ்யராயிருப்பார், இந்த ப$_4$க்தி யில்லாதவர்கள் ஜந்மாதி$_3$களால் உத்க்ருஷ்டரே-யாகிலும் ப்ரயோஜநார்த்த$_2$மாகத் தன்னை ஆஶ்ரயிக்கிலும் அநாத$_3$ரணீயராயிருப்பார், ப$_4$ாக$_3$வதநிந்தைபண்ணினவர்கள் நிக்$_3$ரஹவிஷயமாயிருப்பார்களென்று ப$_4$க$_3$வான்தானே அருளிச்செய்தானிறே. 138

त्वञ्चेत्यादिभगवतैव प्रतिपादितम् । 138

तथा - "न शूद्रा भगवद्भक्ता विप्रा भागवताः स्मृताः । सर्ववर्णेषु ते शूद्राः ये ह्यभक्ता जनार्दने ॥" (विहगेन्द्रसं.24-80) "सुदूरमपि गन्तव्यं यत्र भागवतः स्थितः । प्रयत्नेनापि द्रष्टव्यस्तत्र सन्निहितो हरिः ॥", "वैष्णवो वैष्णवं दृष्ट्वा दण्डवत्प्रणमेद्भुवि । तयोर्मध्यगतो विष्णुश्शङ्खचक्रगदाधरः॥"(भरद्वाजसं.), "शूद्रं वा भगवद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा । वीक्षते जातिसामान्यात् स याति नरकं नरः ॥" (गारुडे पू.ख.222-43),"वैष्णवानां परीवादं यो मोहात्कुरुते नरः । शङ्कुभिस्तत्र नाराचैः कुर्यात्कण्ठस्य पूरणम् ॥", "महापातककोटिश्च भ्रूणहत्यायुतं तथा । अम्बुपानात्प्रणश्यन्ति वैष्णवस्य तु मन्दिरे ॥","अतिपापप्रसक्तोऽपि वैष्णवस्य तु मन्दिरे । भुञ्जीयाद्वैष्णवस्यान्नं तदभावे जलं पिबेत् ॥"इत्यादिकमपि भागवतानां सर्वप्रकारवैभवं प्रतिपादयति । 139

அப்படியே மற்றுள்ள ப்ரதே3ஶங்களிலும் "ந ஶூத்3ரா ப4க3வத்3ப4க்தா விப்ரா பா4க3வதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்3ரா: யேஹ்யப4க்தா ஜநார்த3நே" என்று – ப4க3வத்3ப4க்தரானவர்கள் ஶூத்3ரரல்லர்கள், பா4க3வதர்கள் ப்3ராஹ்மணராக நினைக்கப்படுவர்கள், யாவர் சிலர் ப4க3வத்3விஷயத்தில் ப4க்தரல்லாதார் – அவர்கள் எல்லா வர்ணத்திலும் ஶூத்3ரராவார்களென்றும், "ஸுதூ3ரமபி க3ந்தவ்யம் யத்ர பா4க3வதஸ்ஸ்தி2த: । ப்ரயத்நேநாபி த்3ரஷ்டவ்யஸ்தத்ர ஸந்நிஹிதோ ஹரி:" என்று – யாதோரிடத்தில் பா4க3வதன் இருந்தான். அது மிகவும் தூ3ரமாயிருக்கிலும் போகவேணும், ப்ரயத்நத்தோடேகூடவாகிலும் அவனைக் காணவேணும், அங்கே ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்குமென்றும், "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்3ருஷ்ட்வா த3ண்ட3வத்ப்ரணமேத்3பு4வி । தயோர்மத்4யக3தோ விஷ்ணுஶ்ஶங்க2சக்ரக3தா3த4ர:" என்று – வைஷ்ணவன் வைஷ்ணவனைக்கண்டு த3ண்டுபோலே பொருந்தி பூ4மியிலே ப்ரணாமம் பண்ணுவான், ஶங்க2சக்ரக3தா3த4ரனான விஷ்ணுவானவன் அவர்களிருவர்க்கும் நடுவே நிற்குமென்றும், "ஶூத்3ரம் வா ப4க3வத்3ப4க்தம் நிஷாத3ம் ஶ்வபசம் தத2ா । வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத ஸ யாதி நரகம் நர:" என்று – ப4க3வத்3ப4க்தனானவன் ஶூத்3ரனேயாகிலும், வேடனேயாகிலும், சண்டா3ளனேயாகிலும் அவனை ஜாதிஸாமாந்யத்தாலே பார்க்கில் அந்த புருஷன் நரகத்தை அடையாநிற்கும் என்றும், "வைஷ்ணவாநாம் பரீவாத3ம் யோ மோஹாத்குருதே நர: । ஶங்குபி4ஸ்தத்ர நாராசை: குர்யாத் கண்ட2ஸ்ய பூரணம்" என்று – யாவனொருவன் அறிவுகேட்டாலே வைஷ்ணவனுடைய பழியைப் பண்ணுகிறான், அவ்விடத்திலே முளைக்குச்சுகளாலும் நாராசங்களாலும் அவன்மிடற்றை நிறைப்பானென்றும், "மஹாபாதககோடிஶ்ச ப்4ரூணஹத்யாऽயுதம் தத2ா । அம்பு3பாநாத்ப்ரணஶ்யந்தி வைஷ்ணவஸ்ய து மந்தி3ரே" என்று – மஹாபாதககோடியும், ப்4ரூணஹத்யை பதினாயிரமும், வைஷ்ணவர்களிடத்தில் தண்ணீர்குடிக்க நஶிக்குமென்றும், "அதிபாபப்ரஸக்தோऽபி வைஷ்ணவஸ்ய து மந்தி3ரே । பு4ஞ்ஜீயாத்3வைஷ்ணவஸ்யாந்நம் தத3பா4வே ஜலம் பிபே3த்" என்று – அதிபாபப்ரஸக்தனேயாகிலும் வைஷ்ணவனுடைய திருமாளிகையிலே வைஷ்ணவாந்நத்தை பு4ஜிப்பான், அதில்லாதபோது தண்ணீரைக்குடிப்பானென்றும், இது முதலான ப்ரப4ாவங்களும் பா4க3வதர்களுடைய ஸர்வப்ரகாரவைப4வத்தைக் காட்டாநின்றது. 139

यामुनाचार्यैरपि, "तव दास्यसुखैकसङ्गिनां भवनेष्वस्त्वपि कीटजन्म मे । इतरावसथेषु मा स्म
भूदपि मे जन्म चतुर्मुखात्मना ॥" (स्तो.र ५५) इत्यादिना तदीयशेषत्वमितरशेषत्वनिवृत्तिसहितं
प्रार्थितम्, "महात्मभिर्मामवलोक्यतां नय (स्तो.र.56) इति च । 140

अस्य मन्त्रस्य पदत्रयप्रतिपादितम् अनन्यार्हशेषत्वानन्यशरणत्वानन्यभोग्यत्वरूपात्मस्वभावत्रय-
प्रतिसम्बन्धि शेषित्वशरण्यत्वप्राप्यत्वरूपं स्वभावत्रयं (*)भगवत इव भागवतानामपि तदीय-
त्वाकारमाहात्म्यप्रयुक्तं विद्यते । तथा हि "प्रभवो भगवद्भक्ताः" इत्यादिना शेषित्वमवगम्यते।
"पुनाति भगवद्भक्तश्चण्डालोऽपि यदृच्छया","यं यं स्पृशति पाणिभ्यां यं यं पश्यति चक्षुषा ।
स्थावराण्यपि मुच्यन्ते किं पुनर्बान्धवा जनाः॥", "पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णवसंश्रयाः ।
तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥" इत्यादिभिः मोक्षहेतुत्वेन शरण्यत्वमुच्यते । "यत्र

ஆளவந்தாரும் "தவ த$_3$ாஸ்யஸுகை$_2$கஸங்கி$_3$நாம் ப$_4$வநேஷ்வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே।
இதராவஸதே$_2$ஷு மா ஸ்ம பூ$_4$த$_3$பி மே ஜந்ம சதுர்முக$_2$ாத்மநா" என்று – உன்னுடைய
த$_3$ாஸ்யஸுக$_2$மொன்றிலுமே ஸங்க$_3$த்தையுடையவர்கள்திருமாளிகைகளிலே ஊரு-
வதொரு கீடமாய்ப்பிறக்கும் பிறவியுண்டாகவமையும், அல்லாதாரிடங்களில் ப்$_3$ரஹ்-
மாவாயும் எனக்குப்பிறப்பு உண்டாவதல்லவென்று ததீ$_3$யஶேஷத்வத்தை இதர-
ஶேஷத்வநிவ்ருத்திஸஹிதமாக அபேக்ஷித்தருளி, "மஹாத்மபி$_4$ர்மாம் அவலோக்ய-
தாம் நய" என்று – உனக்கு நல்லரான மஹாத்மாக்களாலே கடாக்ஷிக்கப்படுவேணும்
படி பண்ணவேணுமென்றும் ப்ரார்ததி$_2$த்தாரிறே. ஆக, இம்மந்த்ரத்தில் சொன்ன
ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம் ததீ$_3$யஶேஷத்வபர்யந்தமென்றதாயிற்று. 140

ஆகையாலே இம்மந்த்ரத்தில் பத$_3$த்ரயத்தில் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹஶேஷத்வம்
அநந்யஶரணத்வம் அநந்யபோ$_4$க்$_3$யத்வமாகிற ஆத்மஸ்வப$_4$ாவங்களுக்கு ப்ரதிஸம்-
ப$_3$ந்தி$_4$யான ஈஶ்வரனுடைய ஶேஷித்வஶரண்யத்வப்ராப்யத்வங்கள்போலே ப$_4$ாக$_3$வதர்-
களுக்கும் ததீ$_3$யத்வாகாரமாஹாத்ம்யத்தாலே ஶேஷித்வஶரண்யத்வப்ராப்யத்வங்கள்
உண்டாகாநிற்கும். எங்ஙனேயென்னில் :– "ப்ரப$_4$வோ ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தா:" என்று
ஶேஷித்வம் சொல்லிற்று; "புநாதி ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தஶ்சண்ட$_3$ாளோऽபி யத்$_3$ருச்ச$_2$யா"
என்று – ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தன் சண்ட$_3$ாளனேயாகிலும் தன்னோடு கிட்டினாரை ஶுத்$_3$த$_4$-
மாக்காநிற்குமென்றும், "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்$_4$யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா।
ஸ்த$_2$ாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்ப$_3$ாந்த$_4$வா ஜநா:" என்று – யாவை யாவை
சிலவற்றைக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶிக்கிறான், யாவை யாவை சிலவற்றைக்கண்ணாலே
பார்க்கிறான், ஸ்த$_2$ாவரங்களும் முக்தங்களாகாநிற்கும், ப$_3$ந்து$_4$ஜநங்களுக்கு முக்த-
ராகப் பின்னை என்ன சொல்லவேணுமென்றும், "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச
வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்"
என்று – பசுவாகிலும், மநுஷ்யனாகிலும், பக்ஷியாகிலும் யாவர் சிலர் வைஷ்ணவனை
ஆஶ்ரயித்தார்கள், அந்த வைஷ்ணவஸமாஶ்ரயணத்தாலே அவர்கள் அந்த விஷ்ணு-
வினுடைய பரமமான பத$_3$த்தை அடைவார்களென்றும் இத்யாதி$_3$யாலே மோக்ஷ-
ஹேதுத்வமுண்டாகையாலே ஶரண்யத்வம் சொல்லிற்று. "யத்ர பூர்வே ஸாத்$_4$யாஸ்-
ஸந்தி தே$_3$வா:" என்று – யாதொரு தே$_3$ஶத்திலே பூர்வரான ஸாத்$_4$யதே$_3$வதைகள்
உண்டாகிறார்களென்றும், "யத்ரர்ஷய:ப்ரத$_2$மஜா யே புராணா:" என்று – யாதொரு

पूर्वे साध्यास्सन्ति देवाः"(पु.सू.), "यत्रर्षयः प्रथमजा य पुराणाः"(अच्छि.62), "तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम् ।" (ऋग्वेदे . 1-2-7), "तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः"(ऋग्वेदे 1-1-2-7) इत्यादिभिः परमपदवत् तद्वासिनामपि प्राप्यत्वं श्रूयते । 141

तदुक्तमभियुक्तैश्च ,"कैङ्कर्यनित्यनिरतैर्भवदेकभोगैर्नित्यैरनुक्षणनवीनरसार्द्रभावैः । नित्याभिवाञ्छितपरस्परनीचभावैः मद्दैवतैः परिजनैस्तव सङ्गसीय ॥"(वै.स्तवे 75) इति । अनेन तदीयशेषत्वं मोक्षदशायामपि विद्यत इत्यवगम्यते । 142

एकवाक्यत्वपक्षे शेषत्वप्रतिपादकेन नमश्शब्देन भगवच्छेषत्वं भागवतशेषत्वपर्यन्तं प्रतिपाद्यते ।

तस्मात् भगवच्छेषत्ववत् तत्प्रयुक्तभागवतशेषत्वमपि सर्वप्रकारविशिष्टमेवेति आत्मयाथात्म्यप्रतिपादकमन्त्रार्थतात्पर्यतया तत्त्वविद्भिरनुसन्धीयत इति सर्वमुपपन्नम् । 144

தே$_3$ஶத்தில் ருஷிகள் புராணராய் முன்பே உண்டாயிருக்கிறார்களென்றும், "தத்$_3$விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்$_3$ருவாம்ஸஸ்ஸமிந்த$_4$தே । விஷ்ணோர்யத்பரமம் பத$_3$ம்" என்று - விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பத$_3$ம் யாதொன்று, அதில் விப்ரர்கள் ஸ்துதிஶீலராய், உணர்த்தியே ஸ்வப$_4$ாவமாக உடையராய்க்கொண்டு விளங்காநிற்பர்களென்றும், "தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம் ஸதா$_3$ பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று - அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பத$_3$த்தை ஸூரிகள் எப்போதும் பாராநிற்பார்களென்றும் இத்யாதி$_3$ப்ரமாணங்களாலே பரமபத$_3$த்தோபாதி தத்$_3$வாஸிகளான ஸூரிகளும் ப்ராப்யராகச்சொல்லப்பட்டார்கள். 141

அப்படி ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார், "கைங்கர்யநித்யநிரதைர்ப$_4$வதே$_3$கபே$_4$ாகை$_3$ர்நித்யைரநுக்ஷணநவீநரஸார்த்$_3$ரப$_4$ாவை: நித்யாபி$_4$வாஞ்சி$_2$தபரஸ்பரநீசப$_4$ாவை: மத்$_3$தை$_3$வதை: பரிஜநைஸ்ஸஹ ஸங்க$_3$ஸீய' என்று - கைங்கர்யத்திலே என்றும் நிரதராய், உன்பக்கலிலே ஒருபடிப்பட்ட போக$_3$த்தையுடையராய், என்றுமுளராய், க்ஷணந்தோறும் புதிதான ரஸத்தாலே நைந்த நெஞ்சையுடையராய், என்றுமொக்க ஆசைப்படப்பட்ட பரஸ்பரஶேஷத்வத்தையுடையராய், என்னுடைய தே$_3$வதைகளான உன்னுடைய பரிஜநங்களோடே கூடுவேனாகவேணுமென்று சொல்லுகையாலே. இத்தால் மோக்ஷத$_3$ஶையிலும் ததீ$_3$யஶேஷத்வமுண்டென்று சொல்லிற்றாயிற்று. 142

இம்மந்த்ரத்தினுடைய ஏகவாக்யத்வபக்ஷத்திலே, ஶேஷத்வத்தைச்சொல்லுகிற நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம் ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வபர்யந்தமென்று சொல்லப்பட்டதாகக் கடவது. 143

ஆகையாலே ப$_4$க$_3$வச்சே$_2$ஷத்வம்போலே ஸர்வப்ரகாரவிஶிஷ்டமான ப$_4$ாக$_3$வதஶேஷத்வமும் இத்திருமந்த்ரார்த்த$_2$த்துக்கு தாத்பர்யமாகத்தத்வவித்துக்களான திருமங்கையாழ்வாரும், "மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று - நானுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்று - அநுஸந்தி$_4$த்தருளினாரிறே. ஆகையால், இம்மந்த்ரார்த்த$_2$ம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபபந்நமாகச் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 144

सौम्यजामातृमुनिना गुरुस्नेहदशान्वयात् ।
श्रीमदष्टार्णमन्त्रार्थतत्त्वदीपः प्रदर्शितः ॥

मुनिना रचितः श्रीमद्वादिकेसरिणा मया ।
तत्त्वदीपो हरत्वद्य मनीषासम्भवं तमः ॥

इति श्रीवादिकेसरिसुन्दरजामातृमुनिविरचिते
तत्त्वदीपे श्रीमदष्टाक्षरविवरणं नाम
प्रथमं प्रकरणम्
सुन्दरजामातृमुनये नमः

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிநா கு$_3$ருஸ்நேஹத$_3$ஶாந்வயாத் ।
ஶ்ரீமத$_3$ஷ்டார்ணமந்த்ரார்த்$_2$தத்வதீ$_3$ப: ப்ரத$_3$ர்ஶித: ॥

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநியாலே ஆசார்யன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தின் த$_3$ஶையோட்டைக் கூட்டரவாலே திருவஷ்டாக்ஷரமான திருமந்த்ரார்த்த$_2$த்துக்கு தத்த்வதீ$_3$பமானது காட்டப்பட்டது. 145

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த தத்த்வதீ$_3$பப்ரகாஶத்தில்
திருமந்த்ரவிவரணமான
முதல் ப்ரகரணம் முடிந்துபெற்றது.

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
अथ द्वयविवरणं नाम द्वितीयं प्रकरणम्

अथाष्टाक्षरमन्त्रार्थतत्त्वयाथात्म्यवेदिनः ।
हितप्रपदनाकारो द्वयार्थस्सम्प्रदर्श्यते ॥

मूलमन्त्रार्थानुसन्धानावसाने सर्वप्रकारभगवत्पारतन्त्र्ययुक्ततदेकशेषत्वरूपाऽऽत्मस्वरूपयाथात्म्यस्य स्वरूपानुरूपं हितानुष्ठानं प्रपदनरूपमाचार्यरुचिपरिगृहीतेन द्वयेन मन्त्ररत्नेनोच्यते। आचार्यरुचिपरिगृहीता हि विद्या साधुतरा तत्त्वज्ञानानुष्ठानादिमुखेन पुरुषार्थाय भवति । "आचार्यवान् पुरुषो वेद"(छा.उ.6-14-2) "आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापत्" (छा.उ.4-9-3)इति श्रुतेः; "पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत्। आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् ॥" इति स्मृतेश्च । आचार्यः स्वयमत्यन्तभगवत्प्रत्यासन्नः स्वाङ्गीकारेणैव स्वशिष्यं ज्ञानानुष्ठानादि-

---

ஶ்ரீ:
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
த்$_3$வயார்த்த$_2$ம் ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படுகிறது

அத$_2$ாஷ்டாக்ஷரமந்த்ரார்த்த$_2$தத்த்வயாத$_2$ாத்ம்யவேதி$_3$ந:।
ஹிதப்ரபத$_3$நாகாரோ த்$_3$வயார்த்த$_2$ஸ்ஸம்ப்ரத$_3$ர்ஶ்யதே ॥

அநந்தரம் அஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரார்த்த$_2$த்தினுடைய தத்த்வயாத$_2$ாத்ம்யத்தை அறிந்தவனுக்கு ப்ரபத$_3$நரூபஹிதாநுஷ்ட$_2$ாநமாயிருக்கிற த்$_3$வயார்த்த$_2$ம் காட்டப்படுகிறது.

அதாவது, மூலமந்த்ரத்தில் அர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநததாலே அறுதியிடப்பட்ட ஸர்வப்ரகாரப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின ததே$_3$கஶேஷத்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபயாத$_2$ாத்ம்யத்தை உடையவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான ஹிதாநுஷ்ட$_2$ாநம் ப்ரபத$_3$நமென்று, ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமாய் த்$_3$வயமென்று பேரான மந்த்ரரத்நத்தாலே சொல்லப்படுகிறதென்றபடி. ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதையான வித்$_3$யையிறே ஸாது$_4$தரையாய்க்கொண்டு தத்த்வஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே புருஷார்த்த$_2$த்தின் பொருட்டு ஆவது. "ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத$_3$", "ஆசார்யாத்$_3$தை$_4$வ வித்$_3$யா விதி$_3$தா ஸாதி$_4$ஷ்ட$_2$ம் ப்ராபத்" என்று - ஆசார்யவானான புருஷன் அறிவையுடையனாகாநிற்கும், ஆசார்யன்பக்கல்நின்றும் அறியப்பட்ட வித்$_3$யை நன்றான ப$_2$லத்தை ப்ராபிக்கும் என்று ஶ்ருதியும், "பாபிஷ்ட$_2$: க்ஷத்ரப$_3$ந்து$_4$ஶ்ச புண்ட$_3$ரீகஶ்ச புண்யக்ருத் । ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாத$_3$ாசார்யவாந் ப$_4$வேத்" என்று - பாபிஷ்ட$_2$னான க்ஷத்ரப$_3$ந்து$_4$வும் புண்யக்ருத்தான புண்ட$_3$ரீகனும், ஆசார்யவான்களாகையாலே முக்தரானார்கள், ஆகையால், ஆசார்யவானாகவேணுமென்று ஸ்ம்ருதியும் சொல்லிற்றிறே. ஆசார்யனாகிறான், தான் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயத்துக்கு அணியனாய், தன்னுடைய அங்கீ$_3$காரத்தாலே

विकलमपि स्वानुष्ठितभगवत्प्रपत्तिवैभवात् परमपुरुषार्थं तमेव भगवन्तं प्रापयति; यथा चक्षुष्मानन्धं स्वहस्तप्रदानेनाभिमतदेशं नयति; यथा च कर्णधारः पङ्गुं पोते निधाय पारं गमयति ; यद्वच्च राजसेवाविशारदः स्वपुत्रदारप्रभृत्यादिकं कुटुम्बमविदितनराधिपमपि तत्प्रसादलब्धस्वविभवेन स्वाभिमतविविधभोगभागिनं कारयति ।

तदिदमुक्तमभियुक्तैः - "अन्धोऽनन्धग्रहणवशगो याति रङ्गेश यद्वत् पङ्गुर्नौकाकुहरनिहितो नीयते नाविकेन । भुङ्क्ते भोगानविदितनृपस्सेवकस्यार्भकादिः त्वत्संप्राप्तौ प्रभवति तथा देशिको मे दयालुः ॥" (न्यासतिलक.21) इति ।

तथाच भगवत्प्रसादविषयीकृतघण्टाकर्णाङ्गीकारेणैव तदनुजस्याज्ञातभगवद्विषयस्यापि मोक्षसिद्धिः परमर्षिभिः स्मर्यते च ।

स्मृत्यन्तरञ्च ; "पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णवसंश्रयाः । तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं

தன் ஶிஷ்யனை ஜ்ஞாநாநுஷ்ட$_2$ாநவிகலனுயிருந்தானேயாகிலும் தானநுஷ்டி$_2$த்த ப்ரபத்திவைப$_4$வத்தாலே பரமபுருஷார்த்த$_2$பூ$_4$தனுன அந்த ப$_4$க$_3$வான்தன்னை ப்ராபிப்பியாநிற்கும்; என்போலவென்னில் கண்ணுடையவன் கண்ணில்லாதவனைக் கையைக்கொடுத்து அவன் நினைத்த தே$_3$ஶத்திலே கொண்டுபோமாப்போலவும்; தெப்பக்காரனுனவன் முடவனைப்படவிலே(*) ஏற்றிக்கடலுக்கு அக்கரையிலே கொண்டு போமாபோலவும், ராஜஸேவை பண்ணுமவன், தன்னுடைய புத்ரத$_3$ாராதி$_3$குடும்பமானது ராஜாவை அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் அவன் தனக்குத்தந்த ஐஶ்வர்யத்தாலே வேண்டினபடி பு$_4$ஜிப்பித்திருக்குமாபோலேயும், இவ்வாசார்யனும், தன்னுடைய வைப$_4$வத்தாலும்ஶிஷ்யனை க்ருதார்த்த$_2$னுக்கும்.

இப்படி அபி$_4$யுக்தர்களும் சொன்னுர்களிறே – "அந்தே$_4$ாநந்த$_4$க்$_3$ரஹணவஶகே$_3$ா யாதி ரங்கே$_3$ஶ யத்$_3$வத் பங்கு$_3$ர்நௌகாகுஹரநிஹிதோ நீயதே நாவிகேந । பு ங்க்தே பே$_4$ாக$_3$ாநவிதி$_3$தந்ருபஸ்ஸேவகஸ்யார்ப$_4$காதி$_3$: த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரப$_4$வதி தத$_2$ா தே$_3$ஶிகோ மே த$_3$யாலு:" என்று – அந்த$_4$னுனவன் அந்த$_4$னல்லாதவனைப் பிடித்த ப$_3$லத்தாலே போகாநிற்கும், ரங்கே$_3$ஶனே! அதுபோலே பங்கு$_3$வானவனும் ஓடத்திலே வைக்கப்பட்டு ஓடமுடையவனுலே கொண்டுபோகப்படாநிற்கும், ஸேவகனுடைய புத்ராதி$_3$கள், ராஜாவை அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் பே$_4$ாக$_3$த்தை பு$_4$ஜியாநிற்கும், அப்படியே உன்னைப் பெறுவிக்குமிடத்திலும் த$_3$யாளுவான தன்னுடைய ஆசார்யனே ஸமர்த்த$_2$னுகாநிற்கிறுனென்கையாலே.

அப்படியே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரஸாத$_3$த்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட க$_4$ண்டாகர்ணனுடைய அங்கீ$_3$காரத்தாலே அவன் தம்பிக்கு மோக்ஷமுண்டாயிற்றதென்று பரமர்ஷிகள் சொன்னுரிறே. மற்றுமுண்டான ஶாஸ்த்ரங்களிலும், "பஶுர்மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: । தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்" என்று – பஶுவாகவுமாம், மநுஷ்யனுகவுமாம், பக்ஷியாகவுமாம், யாவர்சிலர் வைஷ்ணவனை ஸம்ஶ்ரயித்திருக்கிறுர்கள், அவனுலே அவர்கள் அந்த விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பத$_3$த்தை அடைவர்களென்றும்; "யம் யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணி–

पदम् ।।", "यं यं स्पृशति पाणिभ्यां यं यं पश्यति चक्षुषा । स्थावराण्यपि मुच्यन्ते किंपुनर्बान्धवा जनाः।।","एतन्निष्ठस्य मर्त्यस्य मुक्तिस्तस्य करे स्थिता । तत्संबन्धिन एवापि मुच्यन्ते नात्र संशयः।।"इति । 1

एवं सकलशास्त्रेष्वाचार्यस्य निरवधिकमाहात्म्यं बहुशः प्रतिपाद्यते; "यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।। तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ।।"(*श्वेता.उ.6 22), "मन्त्रे तद्देवतायाञ्च तथा मन्त्रप्रदे गुरौ । त्रिषु भक्तिस्सदा कार्या सा हि प्रथमसाधनम् ।।","मन्त्रनाथं गुरुं मन्त्रं समत्वेनानुभावयेत्","न वैराग्यात्परो लाभो न बोधादपरं सुखम् । न गुरोरपरस्त्राता न संसारात्परो रिपुः।।","विष्णोरर्चावतारे तु लोहभावं करोति यः । यो गुरौ मानुषं भावमुभौ नरकपातिनौ ।।", "देवमिवाचार्यमुपासीत"(आपस्तम्बसूत्रे1 1 6 13) इत्यादिभिः । 2

ப்4யாம் யம் யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா । ஸ்தா2வராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்பா3ந்த4வா ஜநா:" என்று – யாதொன்றை யாதொன்றைக்கையாலே ஸ்பர்ஶிக்கிறான், யாதொன்றை யாதொன்றைக்கண்ணாலே நோக்குகிறான், ஸ்தா2வரங்களும் முக்தங்களாகாநிற்கும், ப3ந்து4ஜநங்கள் முக்தர்களாகப்பின்னை சொல்லவேணுமோ என்றும்; "ஏதந்நிஷ்ட2ஸ்ய மர்த்யஸ்ய முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்தி2தா । தத்ஸம்ப3ந்தி4ந ஏவாபி முச்யந்தே நாத்ர ஸம்ஶய:" என்று – இந்த மந்த்ரநிஷ்ட2னான அந்த மனுஷ்யனுக்கு முக்தி கையிலேயிருக்கும், தத்ஸம்ப3ந்தி4களும் முக்தராகாநிற்பர்கள், இவ்விடத்திலே ஸம்ஶயமில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது. 1

இப்படி ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஆசார்யனுடைய நிரவதி4கமாஹாத்ம்யமானது இன்னமும் இப்படியாக ப்ரதிபாதி3க்கப்படாநின்றது – "யஸ்ய தே3வே பரா ப4க்தி: யதா2 தே3வே ததா2 கு3ரௌ । தஸ்யைதே கதி2தா ஹ்யர்த்தா2: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந:" என்று – யாவனொருவனுக்கு தே3வன்பக்கலிலே பரையான ப4க்தியுண்டு, அந்த தேவன்பக்கல்போலே அப்படி கு3ருபக்கலிலும் பரையான ப4க்தியுண்டு, அந்த மஹாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட இந்த அர்த்த2ங்கள் ப்ரகாஶியாநிற்குமிறேயென்றும், "மந்த்ரே தத்3தே3வதாயாஞ்ச ததா2 மந்த்ரப்ரதே3 கு3ரௌ । த்ரிஷு ப4க்திஸ்ஸதா3 கார்யா ஸா ஹி ப்ரத2மஸாத4நம்" என்று – மந்த்ரத்தின்பக்கலிலும், அதினுடைய தே3வதையின்பக்கலிலும், அப்படி மந்த்ரப்ரத3னான கு3ருவின்பக்கலிலும், இம்மூவர் பக்கலிலும் ப4க்தி எப்போதும் பண்ணப்படும், அதிறே முதலான ஸாத4நமென்றும், "மந்த்ரநாத2ம் கு3ரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபா4வயேத்" என்று– மந்த்ரநாத2னையும், கு3ருவையும், மந்த்ரத்தையும் ஸமமாக பு4த்3தி4பண்ணுவானென்றும், "ந வைராக்3யாத் பரோ லாபே4 ந போ3தா4த3பரம் ஸுக2ம் । ந கு3ரோரபரஸ்த்ராதா ந ஸம்ஸாராத் பரோ ரிபு:" என்று – வைராக்3யத்திற்காட்டிலும் வேறொரு லாப4மில்லை, ஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் வேறொரு ஸுக2மில்லை, கு3ருவைக்காட்டிலும் வேறொரு ரக்ஷகரில்லை, ஸம்ஸாரத்திற்காட்டிலும் வேறொரு ஶத்ருவில்லை என்றும், "விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரே து லோஹபா4வம் கரோதி ய: । யோ கு3ரௌ மாநுஷம் பா4வம் உபௌ4 நரகபாதிநௌ" என்று – விஷ்ணுவினுடைய அர்ச்சாவதாரத்தில் லோஹப்ரதிபத்தியை யாவனொருவன் பண்ணுகிறான், யாவனொருவன் கு3ருவின்பக்கல் மாநுஷப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுகிறான், இவர்களிருவரும் நரகத்திலே வீழாநிற்பர்களென்றும்,

"स चाचार्यवंशो ज्ञेयः । आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः" (रहस्याम्नायब्राह्मणं) इति श्रुत्या च, स्वाचार्यादिपरमगुरुभूतभगवत्पर्यन्तं गुरुपरम्परायाः प्रत्येकानुसन्धेयत्वं विधीयते । भाष्यकारेणापि "गुरुपरम्परया परमगुरुं भगवन्तं प्रणम्य" इति नित्येऽभिधीयते । 3

विशेषतोऽस्य मन्त्रस्य वैभवप्रकरणे च "गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परा गतिः । गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परायणम् ॥ गुरुरेव परः कामः गुरुरेव परं धनम् । यस्मात्तदुपदेष्टासौ तस्माद्गुरुतरो गुरुः ॥" (द्वयोपनिषत्) "नमस्कृत्य गुरून् दीर्घप्रणामैस्त्रिभिरादितः । तत्पादौ गृह्य मूर्ध्नि स्वे निधाय विनयान्वितः । गृह्णीयान्मन्त्रराजं तं मां गच्छेच्छरणं नरः ॥" इत्युच्यते । 4

एवमाचार्यरुचिपरिगृहीतस्यास्य मन्त्ररत्नस्य प्रपदनरूपहितप्रतिपादकस्य द्वयस्य निरवधिकमाहात्म्यं शास्त्रेषु प्रतिपाद्यते । तथाहि - पाद्मे पराशरेण पृष्टो नारदः - "मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां

"தே$_3$வமிவாசார்யமுபாஸீத" என்று – ஈஶ்வரனைப்போலே ஆசார்யனை உபாஸிப்பான் என்றும் இதுமுதலான வசநங்களாலே. 2

"ஸ சாசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய: - ஆசார்யாணமஸாவஸாவித்யாப$_4$க$_3$வத்த:" என்று - ஆசார்யர்களில் வைத்துக்கொண்டு இவன் இவன் என்று ப$_4$க$_3$வானளவும் அந்த ஆசார்யவம்ஶமானது ஜ்ஞேயம் என்றும் சொல்லுகிற ஶ்ருதியாலே தனக்கு ஆசார்யன் முதலாகப்பரமகு$_3$ருவான ப$_4$க$_3$வான் முடிவாக கு$_3$ருபரம்பரைகள் தனித்தனியே அநுஸந்தே$_4$யமென்று விதி$_4$க்கப்படாநின்றது. பா$_4$ஷ்யகாரரும் "கு$_3$ருபரம்பரயா பரமகு$_3$ரும் ப$_4$க$_3$வந்தம் ப்ரணம்ய" என்று நித்யத்திலே அருளிச்செய்தாரிறே.3

விஶேஷித்து இந்த மந்த்ரத்தினுடைய வைப$_4$வம் சொல்லுகிறவிடத்தில், "கு$_3$ருரேவ பரம் ப்$_3$ரஹ்ம கு$_3$ருரேவ பரா க$_3$தி:। கு$_3$ருரேவ பரா வித்$_3$யா கு$_3$ருரேவ பராயணம் ॥ கு$_3$ருரேவ பர: காமோ கு$_3$ருரேவ பரம் த$_4$நம் । யஸ்மாத்தது$_3$பதே$_3$ஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் கு$_3$ருதரோ கு$_3$ரு:" என்று - பரமான ப்$_3$ரஹ்மமும் கு$_3$ருவே, பரமான உபாயமும் கு$_3$ருவே, பரமான ஜ்ஞாநமும் கு$_3$ருவே, பரமமான ப்ராப்யமும் கு$_3$ருவே, பரமான காமமும் கு$_3$ருவே, பரமான த$_4$நமும் கு$_3$ருவே, இவன் அத்தை உபதே$_3$ஶித்தான் என்பது யாதொன்றாலே, அத்தாலே கு$_3$ருவானவன் மிகவும் பெரியன் என்றும், "நமஸ்க்ருத்ய கு$_3$ரூம் தீ$_4$ர்க்க$_4$ப்ரணாமைஸ்த்ரிபி$_4$ராதி$_3$த:। தத்பாதௌ$_3$ க்$_3$ருஹ்ய மூர்த்$_4$நி ஸ்வே நித$_4$ாய விநயாந்வித: । க்$_3$ருஹ்ணீயாந்மந்த்ரராஜம் தம் மாம் க$_3$ச்சே$_2$ச்ச$_2$ரணம் நர:" என்று - முதலிலே மூன்று தீ$_4$ர்க்க$_4$ப்ரணாமத்தோடே கூட கு$_3$ருவை நமஸ்கரித்து, அவன் ஸ்ரீபாத$_3$ங்களைப்பிடித்துத்தன் தலையிலே வைத்துக் கொண்டு ஒடுக்கத்தையுடையனான நரனானவன் அந்த மந்த்ரராஜனை க்$_3$ரஹிப்பான், அத்தாலே என்னை ஶரணம் புகுருவானென்றும் ஆசார்யவைப$_4$வம் சொல்லிற்று. 4

இப்படி ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமாய் ப்ரபத$_3$நரூபமான ஹிதத்தைச்சொல்லுவதாய், மந்த்ரரத்நமான த்$_3$வயத்தினுடைய நிரவதி$_4$கமாஹாத்ம்யமும் ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படாநின்றது; எங்ஙனே எனனில், பாத்$_3$மபுராணத்திலே பராஶரர் கேட்க நாரத$_3$ரானவர், "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ கு$_3$ஹ்யாநாம் கு$_3$ஹ்யமுத்தமம் ।

गुह्यमुत्तमम् । रहस्यानां रहस्यञ्च सद्यस्संसारतारणम् ॥ सर्वसंशयभेत्ता च सर्वकल्मषनाशनः । शरणागतिमन्त्रस्तु सर्वसम्पच्छुभावहः ॥ पुरा हिमवतः पार्श्वे घोरमत्यन्तदुष्करम् ।तपस्तप्त्वा महात्मानं दृष्ट्वा कमलसम्भवम् ॥ आराध्य विधिवत्पूर्वं सर्वलोकेश्वरं गुरुम् । प्रणम्य शिरसा भूमौ हरेर्नाभिसमुद्भवम् ॥ देवदेव जगन्नाथ चतुर्मुख पितामह । सर्वेषामेव मन्त्राणां सारं संसारनाशनम् ॥ येन मन्त्रेण संसारान्मुक्तिं यान्ति हि सूरयः । मन्त्रं तं श्रोतुमिच्छामि प्रसादं कुरु नायक ॥ ब्रह्मोवाच - स्मार्तं श्रौतं च योगं च ज्ञानं चेति चतुर्विधम् । वैदिकाः क्रमशस्तेन प्राप्नुयुर्मानवाश्शुभम् ॥ यद्योगज्ञानयोस्सारं (*) वेदान्ते च प्रतिष्ठितम् । अक्लेशेन सुमार्गेण वेदसारेण भक्तिमान् ॥ द्वयेन प्राप्नुयात्पुत्र तद्विष्णोः परमं पदम् । तस्मिन्द्वये भज श्रद्धां यत्नतो

ரஹஸ்யாநாம் ரஹஸ்யஞ்ச ஸத்$_3$யஸ்ஸம்ஸார தாரணம் ॥ ஸர்வஸம்ஶயபே$_4$த்தா ச ஸர்வகல்மஷநாஶந:। ஶரணாக$_3$திமந்த்ரஸ்து ஸர்வஸம்பச்சு$_2$ப$_4$ாவஹ:" என்று – மந்த்ரங்களுக்குள் பரமமான மந்த்ரமுமாய், கு$_3$ஹ்யங்களுக்குள் உத்தமமான கு$_3$ஹ்யமுமாய், ரஹஸ்யங்களுக்குள் ரஹஸ்யமுமாய், சடக்கென ஸம்ஸாரத்தைக்கடத்தும் ரஹஸ்யமாய், ஸர்வஸம்ஶயத்தையும் போக்குவதாய், ஸர்வபாபத்தையும் நஶிப்பிப்பதாய், ஸர்வஸம்பத்தையும் ஶுப$_4$த்தையும் உண்டாக்குவதாயிருக்கும் ஶரணாக$_3$தி மந்த்ரமென்று இம்மந்த்ரவைப$_4$வத்தைச்சொல்லி, தான் இம்மந்த்ரம் பெற்றபடியையும் சொன்னான்; "புரா ஹிமவத:பார்ஶ்வே கோ$_4$ரமத்யந்தது$_3$ஷ்கரம் । தபஸ்தப்த்வா மஹாத்மாநம் த்$_3$ருஷ்ட்வா கமலஸம்ப$_4$வம் ॥ ஆராத்$_4$ய விதி$_4$வத்பூர்வம் ஸர்வலோகேஶ்வரம் கு$_3$ரும் । ப்ரணம்ய ஶிரஸா பூ$_4$மௌ ஹரேர்நாபி$_4$ஸமுத்$_3$ப$_4$வம்" என்று – பண்டு ஹிமவத்பார்ஶ்வத்திலே, கொடிதாய் மிகவும் செய்யவரிதான தபஸ்ஸைப் பண்ணி, மஹாத்மாவாய் கமலஸம்ப$_4$வனான ப்$_3$ரஹ்மாவைக் கண்டு, ஸர்வேஶ்வரனாய் கு$_3$ருவான அவனை முற்பட ஶாஸ்த்ரத்திலே சொல்லுகிறப்போலே ஆராதி$_4$த்து, ஹரியினுடைய திரு நாபி$_4$யில் பிறந்தவனை பூ$_4$மியிலே தலையாலே ப்ரணாமம் பண்ணி, "தே$_3$வதே$_3$வ ஜக$_3$ந்நாத$_2$ சதுர்முக$_2$ பிதாமஹ । ஸர்வேஷாமேவ மந்த்ராணாம் ஸாரம் ஸம்ஸாரநாஶநம் ॥ யேந மந்த்ரேண ஸம்ஸாராந் முக்திம் யாந்தி ஹி ஸூரய:। மந்த்ரம் தம் ஶ்ரோதுமிச்ச$_2$ாமி ப்ரஸாத$_3$ம் குரு நாயக" என்று – தே$_3$வதே$_3$வனாய், ஜக$_3$த்துக்கு நாதனாய், பிதாமஹனான சதுர்முக$_2$னே! யாதொரு மந்த்ரத்தாலே அறிவுடையார் ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள், ஸர்வமந்த்ரங்களுக்கும் ஸாரமாயிருப்பதாய், ஸம்ஸாரநாஶநமான அந்த மந்த்ரத்தைக் கேட்க ஆசைப்படாநின்றேன் நான், நாயகனே! ப்ரஸாத$_3$ம் பண்ணவேணுமென்று ப்$_3$ரஹ்மாவைப் பார்த்து அபேக்ஷித்தான்; அந்த ப்$_3$ரஹ்மாவும், "ஸ்மார்த்தம் ஶ்ரௌதஞ்ச யோக$_3$ஞ்ச ஜ்ஞாநஞ்சேதி சதுர்வித$_4$ம் । வைதி$_3$கா: க்ரமஶஸ்தேந ப்ராப்நுயுர்மாநவாஶ்ஶுப$_4$ம்" என்று – ஸ்மார்த்தகர்மம், ஶ்ரௌதகர்மம், யோக$_3$ம், ஜ்ஞாநமென்று நான்குவகையாயிருக்கும் உபாயம். அத்தாலே வைதி$_3$கரான புருஷர்கள் க்ரமத்திலே நன்மையைப் பெறுவார்கள். "யத்$_3$யோக$_3$ஜ்ஞாநயோஸ்ஸாரம் வேதா$_3$ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி$_2$தம் । அக்லேஶேந ஸுமார்க்கே$_3$ண வேத$_3$ஸாரேண ப$_4$க்திமாந் ॥ த்$_3$வயேந ப்ராப்நுயாத் புத்ர தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்" என்று – யோக$_3$ஜ்ஞாநங்களில் ஸாரத்தையுடைத்தாய், வேதா$_3$ந்தத்தில் ப்ரதிஷ்டி$_2$தமாயிருக்கிறது யாதொன்று, க்லேஶமில்லாத நல்வழியாய், வேத$_3$த்தில் ஸாரமான த்$_3$வயத்தாலே ப$_4$க்திமானானவன், புத்ரனே! விஷ்ணுவினுடைய அந்த பரமான பத$_3$த்தை அடையுமென்று

मुनिपुङ्गव। सर्वकामाश्रयां वाणीं त्यक्त्वा प्राप्तुं त्वमर्हसि ॥"(पाद्मोत्तरे) इति ।

तथा सात्त्वततन्त्रे भगवन्तं प्रति ब्रह्मा -"भगवन् हितमाख्यातमात्मनां पततामधः । त्वत्प्रापकं महत्कर्म कारुण्यविवशात्मना ॥ अधीता बहवो मन्त्राः श्रीमदष्टाक्षरादिकाः । एभिः कर्मभिरीहानस्तान् मन्त्रान् सततं जपन् ॥ त्वामाप्नोत्येव पुरुषः पुरुषं पुरुषोत्तम । एतानि चोच्यमानानि कर्माणि करुणाकर ॥ दुर्विज्ञेयस्वरूपाणि दुष्कराणि विभागशः । मन्त्रांश्चैकैकशस्तावज्जपमानस्य माधव ॥ उक्तेनैव च मार्गेण गच्छत्यायुरपक्षयम् । तस्मात्सकृत्कृतेनैव कर्मणा येन मानवः॥ सकृज्जप्तेन मन्त्रेण कृतकृत्यस्सुखी भवेत् । तद्ब्रूहि कर्म तं मन्त्रं दयार्द्रहृदयोहर्यसि ॥" इति ; भगवानुवाच - "सत्यमुक्तान्यशक्यानि कर्माणि कमलासन । मन्त्राणाञ्च यथाशास्त्रमनुष्ठानं न शक्यते ॥

சொல்லி, "தஸ்மிந் த்$_3$வயே ப$_4$ஜ ஶ்ரத்$_3$த$_4$ாம் யத்நதோ முநிபுங்க$_3$வ । ஸர்வகாமாஶ்ரயாம் வாணீம் த்யக்த்வா ப்ராப்தும் த்வமர்ஹஸி" என்று - அந்த த்$_3$வயத்திலே, முநிஶ்ரேஷ்ட$_2$னே! யத்நத்தோடே ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யுடையனாக வேணும், ப்ரயோஜநாந்தரங்களெல்லாவற்றையும் பற்றின ஶாஸ்த்ரத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றுகைக்கு அர்ஹனாகாநின்றாய் நீ என்றும் சொன்னான்.

அப்படியே ஸாத்வததந்த்ரத்திலும் ப$_4$க$_3$வானைக் குறித்து ப்$_3$ரஹ்மாவானவன், "ப$_4$க$_3$வந் ஹிதமாக்$_2$யாதமாத்மநாம் பததாமத$_4$: । த்வத்ப்ராபகம் மஹத்கர்ம காருண்யவிவஶாத்மநா" என்று - ப$_4$க$_3$வானே! காருண்யபரவஶமான நெஞ்சையுடைய உன்னாலே அத$_4$:பதிக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு ஹிதமாய் உன்னை ப்ராபிக்கைக்கு ஹேதுவான பெரிய கர்மமானது அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், "அதீ$_4$தா ப$_3$ஹவோ மந்த்ரா: ஶ்ரீமத$_3$ஷ்டாக்ஷராதி$_3$கா: । ஏபி$_4$: கர்மபி$_4$ரீஹாநஸ்தாந் மந்த்ராந் ஸததம் ஜபந் ॥ த்வாமாப்நோத்யேவ புருஷ: புருஷம் புருஷோத்தம" என்று - ஶ்ரீமத$_3$ஷ்டாக்ஷரம் துடக்கமான மந்த்ரங்கள் பலவும் அதி$_4$கரிக்கப்பட்டன, இந்த கர்மங்களாலே அநுஷ்டா$_2$நத்தைப் பண்ணாநின்றுகொண்டு அந்த மந்த்ரங்களை எப்பொழுதும் ஜபிக்கிற புருஷனானவன், புருஷோத்தமனே! புருஷனான உன்னைப் பெற்றே விடுமென்றும், "ஏதாநி சோச்யமாநாநி கர்மாணி கருணாகர । து$_3$ர்விஜ்ஞேயஸ்வரூபாணி து$_3$ஷ்கராணி விப$_4$ாக$_3$ஶ: ॥ மந்த்ராம்ஶ்சைகைகஶஸ்தாவத் ஜபமாநஸ்ய மாத$_4$வ । உக்தேனைவ ச மார்க்கே$_3$ண க$_2$ச்ச$_2$த்யாயுரபக்ஷயம்" என்று - கருணாகரனே! இந்த கர்மங்களைச் சொல்லப்பார்த்தால் பிரித்தறியவரிதான ஸ்வரூபத்தையுடையனவாய் து$_3$ஷ்கரங்களுமாயிருக்கும், மந்த்ரங்களையும் தனித்தனியே ஶாஸ்த்ரோக்தமார்க்க$_3$த்தாலே ஜபியாநிற்கிறவனுக்கு, மாத$_4$வனே! அல்பாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே, ஆயுஸ்ஸு க்ஷயத்தை அடையாநிற்குமென்றும் சொல்லி; "தஸ்மாத் ஸக்ருத் க்ருதேனைவ கர்மணா யேந மாநவ:। ஸக்ருஜ்ஜப்தேந மந்த்ரேண க்ருதக்ருத்யஸ்ஸுகீ$_2$ ப$_4$வேத் ॥ தத்$_3$ப்$_3$ரூஹி கர்ம தம் மந்த்ரம் த$_3$யார்த்$_3$ரஹ்ருத$_3$யோஹ்யஸி" என்று - அவை அரிதாகையாலே, ஒருகால் அநுஷ்டி$_2$த்த யாதொரு கர்மத்தாலே, ஒருகால் ஜபித்த யாதொரு மந்த்ரத்தாலே மநுஷ்யனானவன் க்ருதக்ருத்யனாய் ஸுகி$_2$யாம், அந்த கர்மத்தையும் அந்த மந்த்ரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணும், த$_3$யையாலே நனைந்த திருவுள்ளத்தையுடையையாயிறே இருப்புதி என்றும் அபேக்ஷித்தான். அவனுக்கு ப$_4$க$_3$வானும், "ஸத்யமுக்தாந்யஶக்யாநி கர்மாணி கமலாஸந மந்த்ராணாஞ்ச யதா$_2$ஶாஸ்த்ரமநுஷ்டா$_2$நம் ந ஶக்யதே" என்று - மெய்யே, சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் அஶக்யங்களாயிருக்கும்,

तत्कर्म विद्यते येन कृतमात्रेण कर्मणा । मां प्राप्नोति नरो ब्रह्मन् ममात्मा च भविष्यति ॥ मन्त्रो हि विद्यते येन सकृदुच्चारितेन वै । पुरुषो जीवलोकेऽस्मिन् कृतकृत्यो भविष्यति ॥ किन्तु तस्य च मन्त्रस्य कर्मणः कमलासन । न लभ्यतेऽधिकारी वा श्रोतुकामोऽथवा नरः ॥ त्वन्तु मद्भाग्यसंयोगादेतत्कर्माभिवाञ्छसि । ब्रवीमि सर्वकर्मभ्यो गरीयो मन्त्रमेव च ॥ प्रथमं शृणु मन्त्राणां राजराजमनुत्तमम् (*) । सर्वमन्त्रफलान्यस्य विज्ञानेन भवन्ति वै ॥ एतन्मन्त्रमविज्ञाय यो नरो मामभीप्सति । बाहुभ्यां सागरं तर्तुमलब्ध्वा प्लवमिच्छति ॥ तस्माद्यो मामभीप्सेत यो वा सुखितुमिच्छति । मन्त्रराजमिमं विद्याद्गुरोर्वचनपूर्वकम् ॥ नानुकूल्यं न नक्षत्रं न तीर्थादिनिषेवणम् ॥ न पुरश्चरणं नित्यं जपं वाऽपेक्षते ह्ययम् ॥" इति ।

கமலாஸநனே! மந்த்ரங்களுடைய யத$_2$ாஶாஸ்த்ரமான அநுஷ்ட$_2$ாநமும் அஶக்யமாயிற்று; "தத் கர்ம வித்$_3$யதே யேந க்ருதமாத்ரேண கர்மணா । மாம் ப்ராப்நோதி நரோ ப்$_3$ரஹ்மந் மமாத்மா ச ப$_4$விஷ்யதி" என்று – ஒருகால் அநுஷ்டி$_2$த்த யாதொரு கர்மத்தாலே மநுஷ்யனானவன் என்னை ப்ராபிக்கா நிற்கும், ப்$_3$ரஹ்மாவே! எனக்கு ஆத்மாவாகவும் ஆகாநிற்கும், அந்த கர்மம உண்டாகாநின்றது."மந்த்ரோ ஹி வித்$_3$யதே யேந ஸக்ருது$_3$ச்சாரிதேந வை । புருஷோ ஜீவலோகேஸ்மிந் க்ருதக்ருத்யோ ப$_4$விஷ்யதி" என்று – ஒருகால் உச்சரித்த யாதொரு மந்த்ரத்தாலே புருஷனானவன் இந்த ஜீவலோகத்திலே க்ருதக்ருத்யனும், அந்த மந்த்ரம் உண்டாகாநின்றதிறே; "கிந்து தஸ்ய ச மந்த்ரஸ்ய கர்மண: கமலாஸந । ந லப்$_4$யதேதி$_4$காரீ வா ஶ்ரோதுகாமோத$_2$வா நர:" என்று – விஶேஷித்து அந்த மந்த்ரத்துக்கும் அந்த கர்மத்துக்கும் அதி$_4$காரியாதல், கேட்கையில் இச்சை$_2$யுடையவனாதல் இருப்பானொரு புருஷன் கிடையான்; "த்வந்து மத்$_3$ப$_4$ாக்$_3$யஸம்யோக$_3$ாதே$_3$தத்கர்மாபி$_4$வாஞ்ச$_2$ஸி । ப்$_3$ரவீமி ஸர்வகர்மப்$_4$யோ க$_3$ரீயோ மந்த்ரமேவ ச" என்று – நீ விஶேஷித்து என் ப$_4$ாக்$_3$யத்தாலே இந்த கர்மத்தை ஆசைப்படாநின்றாய், எல்லா கர்மங்களிலும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான கர்மத்தையும், ஸர்வமந்த்ரங்களிலும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான மந்த்ரரத்நத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; "ப்ரத$_2$மம் ஶ்ருணு மந்த்ராணாம் ராஜராஜமநுத்தமம் । ஸர்வமந்த்ரப$_2$லாந்யஸ்ய விஜ்ஞாநேந ப$_4$வந்தி வை" என்று – முற்பட உத்தமோத்தமமாய், மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் ராஜராஜனான மந்த்ரத்தைக்கேள், ஸர்வமந்த்ரப$_2$லங்களும் இதினுடைய ஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே உண்டாகாநிற்கும்; "ஏதந்மந்த்ரமவிஜ்ஞாய யோ நரோ மாமபீ$_4$ப்ஸதி । பா$_3$ஹுப்$_4$யாம் ஸாக$_3$ரம் தர்த்துமலப்$_3$த்$_4$வா ப்லவமிச்ச$_2$தி" என்று – இம்மந்த்ரத்தை அறியாதே யாவனொரு புருஷன் என்னைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறான், அவன் (முன் – ஐந்து அதிகம் (*)) தெப்பத்தைப்பற்றாதே கைகளாலே கடலைக்கடக்க இச்சி$_2$க்கிறானிறே. "தஸ்மாத்$_3$யோ மாமபீ$_4$ப்ஸேத யோ வா ஸுகி$_2$துமிச்ச$_2$தி । மந்த்ரராஜமிமம் வித்$_3$யாத்$_3$கு$_3$ரோர்வசநபூர்வகம்" என்று – ஆகையாலே யாவனொருவன் என்னைப் பெறவேணுமென்று இச்சி$_2$க்கிறான், யாவனொருவன் ஸுகி$_2$க்கவேணுமென்று இச்சி$_2$க்கிறான், அவன் கு$_3$ருவினுடைய உச்சாரணபூர்வகமாக இம்மந்த்ரராஜனை அறிவான்; "நாநுகூல்யம் ந நக்ஷத்ரம் ந தீர்த்த$_2$ாதி$_3$நிஷேவணம் । ந புரஶ்சரணம் நித்யம் ஜபம் வாபேக்ஷதே ஹ்யயம்" என்று – இம்மந்த்ரமானது அதி$_4$காரியோடுண்டான பொருத்தத்தையும் அபேக்ஷியாது, நக்ஷத்ரத்தினுடைய நன்மையையும் அபேக்ஷியாது, தீர்த்த$_2$ாதி$_3$ஸேவையையும் அபேக்ஷியாது, புரஶ்சரணத்தையும் என்றுமொக்க ஜபத்தையும் அபேக்ஷியாதிறே என்று அருளிச்செய்தான்.

तथा च पाद्मे अन्यत्र ब्रह्मणा पृष्टो भगवानुवाच - "मामेकं च श्रिया युक्तं भक्तियुक्तो नरोत्तमः। द्वयेन मन्त्ररत्नेन मत्प्रियेण भजेत्सदा ॥ अचिरान्मत्प्रसादेन मल्लोकञ्च स गच्छति । दुर्वृत्तो वा सुवृत्तो वा मूर्खः पण्डित एव वा ॥ लक्ष्मीञ्च मां सुरेशेशं द्वयेन शरणं गतः । मल्लोकमचिराल्लब्ध्वा मत्सायुज्यं स गच्छति ॥ पुरा मन्त्रद्वयं ब्रह्मन् विष्णुलोके महापुरे । तस्मिन्नन्तःपुरे लक्ष्म्यै मया दत्तं सनातनम् ॥

लक्ष्म्या लब्धं तथा चैव मन्त्ररत्नं द्वयं विभो । साङ्गोपाङ्गं सुरश्रेष्ठ गच्छ त्वं चतुरानन ॥ इति तस्य वचः श्रुत्वा तपस्तेपे चतुर्मुखः । तस्य माता महालक्ष्मीः प्रत्यक्षमकरोत्तदा । तां देवीं च महालक्ष्मीं सर्वलोकेश्वरेश्वरीं ॥ दृष्ट्वा विधिवदाराध्य स्तोत्रं कृत्वाऽभिवाद्य च ॥ त्वमेव माता सर्वस्य त्वदाज्ञैव चराचरम् । वैतानाग्निस्वरूपा त्वं वराणि वरये शुभे ॥ देवि संसारभीतानां

அப்படியே பாத்$_3$மத்திலும் ப்ரதே$_3$ஶாந்தரத்திலே ப்$_3$ரஹ்மா கேட்க ப$_4$க$_3$வான், "மாமேகஞ்ச ஶ்ரியா யுக்தம் ப$_4$க்தியுக்தோ நரோத்தமः । த்$_3$வயேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண ப$_4$ஜேத்ஸத$_3$ா ॥ அசிராந்மத்ப்ரஸாதே$_3$ந மல்லோகஞ்ச ஸ க$_3$ச்ச$_2$தி" என்று - ஸ்ரீயோடு கூடின என்னையொருவனையும் ப$_4$க்தியுக்தனை நரஶ்ரேஷ்ட$_2$னை- வன், எப்பொழுதும் எனக்கு ப்ரியமாய் மந்த்ரரத்நமான த்$_3$வயத்தாலே என்னை ஆஶ்ரயிப்பான், சடக்கென என்னுடைய ப்ரஸாத$_3$த்தாலே என்னுடைய லோகத்தை அவன் ப்ராபியாநிற்கும்; "து$_3$ர்வ்ருத்தோ வா ஸுவ்ருத்தோ வா மூர்க்க$_2$ः பண்டி$_3$த ஏவ வா । லக்ஷ்மீஞ்ச மாம் ஸுரேஶேஶம் த்$_3$வயேந ஶரணம் க$_3$தः॥ மல்லோகமசிரால்- லப்$_3$த்$_4$வா மத்ஸாயுஜ்யம் ஸ க$_3$ச்ச$_2$தி" என்று - து$_3$ராசாரனாகவுமாம், ஸத$_3$ாசாரனாகவு- மாம், மூர்க்க$_2$னாகவுமாம், பண்டி$_3$தனாகவுமாம், ஸுரேஶரான ஈஶ்வரர்களுக்கும் ஈஶ்வரனான என்னையும் லக்ஷ்மியையும் த்$_3$வயத்தாலே ஶரணமாக அடைந்தவன் சடக்- கென என்னுடைய லோகத்தைப் பெற்று என்னுடைய ஸாம்யாபத்தியான ஸாயுஜ்- யத்தையும் ப்ராபியாநிற்குமென்றும், "புரா மந்த்ரத்$_3$வயம் ப்$_3$ரஹ்மந் விஷ்ணுலோகே மஹாபுரே । தஸ்மிந்நந்தःபுரே லக்ஷ்ம்யை மயா த$_3$த்தம் ஸநாதநம்" என்று - ப்$_3$ரஹ்மாவே! பண்டு விஷ்ணுலோகமாகிற பெரியபுரத்திலே ஸநாதநமாயுள்ள மந்த்ரரூபமான த்$_3$வயமானது அந்தःபுரத்திலே என்னாலே லக்ஷ்மிக்குக் கொடுக்கப்- பட்டதென்றும்; "லக்ஷ்ம்யா லப்$_3$த$_4$ம் தத$_2$ா சைவ மந்த்ரரத்நம் த்$_3$வயம் விபே$_4$ா । ஸாங்கோ$_3$பாங்க$_3$ம் ஸுரஶ்ரேஷ்ட$_2$ க$_3$ச்ச$_2$ த்வம் சதுராநந" என்று - அவளாலே பெறப்பட்ட மந்த்ரரத்நமான த்$_3$வயத்தை ஸுரஶ்ரேஷ்ட$_2$னாய், பெரியனான சதுர்முக$_2$னே! ஸாங்கோ$_3$பாங்க$_3$மாக அவள்பக்கல்நின்றும் ப்ராபியென்றும் அருளிச்செய்தான். "இதி தஸ்ய வசःஶ்ருத்வா தபஸ்தேபே சதுர்முக$_2$ः । தஸ்ய மாதா மஹாலக்ஷ்மீः ப்ரத்யக்ஷமகரோத்தத$_3$ா" என்று - இப்படி ப$_4$க$_3$வான் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு சதுர்முக$_2$ன் தபஸ்ஸைப் பணணினான், அவனுக்கு மாதாவான பெரிய லக்ஷ்மியானவள் ப்ரத்யக்ஷத்தைப் பண்ணினாள். "தாம் தே$_3$வீஞ்ச மஹாலக்ஷ்மீம் ஸர்வலோகேஶ்வரேஶ்வரீம் । த்$_3$ருஷ்ட்வா விதி$_4$வத$_3$ாராத்$_4$ய ஸ்தோத்ரம் க்ருத்வா- ऽபி$_4$வாத்$_3$ய ச" என்று - தே$_3$வியாய் ஸர்வலோகேஶ்வரனுக்கு மஹிஷியான ஈஶ்வரி- யாயுள்ள அந்தப்பெரிய லக்ஷ்மியைக்கண்டு ஶாஸ்த்ரோக்தமானபடியே ஆராதி$_4$த்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வணங்கி, "த்வமேவ மாதா ஸர்வஸ்ய த்வத$_3$ாஜ்ஞைவ சராசரம்। வைதாநாக்$_3$நிஸ்வரூபா த்வம் வராணி வரயே ஶுபே$_4$" என்று - மங்களரூபையாய்

पुरुषाणां पुरातनम् । त्वत्तोऽहं श्रोतुमिच्छामि द्वयं संसारनाशनम् ॥" इति ब्रह्मणा पृष्टा श्रीरुवाच - "वेदामृतमहाम्भोधेर्हरिणा द्वयमुद्धृतम् । तद्द्वयं शृणु वक्ष्यामि सद्यो मुक्तिप्रदं शुभम् ॥" इति ।

तत्रैव पराशराय नारदः -"अतिपापप्रसक्तोऽपि श्रीवैकुण्ठं पुरातनम् । द्वयानुष्ठानमात्रेण नरः शीघ्रेण गच्छति ॥ अहो द्वयस्य माहात्म्यं अहोवीर्यमहोबलम् । मन्त्ररत्नं शुभतरं वेदसारं सनातनम् ॥ सर्वपापक्षयकरं सर्वपुण्यविवर्धनम् । श्रीकरं लोकवश्यं च सद्यस्संसारतारणम् ॥ अतीतानागतज्ञानं आत्मतत्त्वप्रकाशकम् । सर्ववेदार्थविज्ञानं सर्वशास्त्रविवर्धनम् ॥ मानसं वाचिकं पापं कायिकञ्च त्रिधाकृतम् । द्वयस्मरणमात्रेण नाश याति सुनिश्चितम् ॥ अपवित्रः पवित्रो वा

ஶுபை$_4$யாயுள்ளவளே! நீயே ஸர்வர்க்கும் மாதா, சராசரரூபமான ஜக$_3$த்து உன்னுடைய ஆஜ்ஞை, யாக$_3$த்தில் அக்$_3$நியினுடைய ஸ்வரூபமும் நீ, இப்படியிருக்கிற உன்னை வரங்களை வரிக்கிறேன். “தே$_3$வி ஸம்ஸாரபீ$_4$தாநாம் புருஷாணும் புராதநம்। த்வத்தோஹம் ஶ்ரோதுமிச்ச$_2$ாமி த்$_3$வயம் ஸம்ஸாரநாஶநம்” என்று - தே$_3$வியே! ஸம்ஸாரப$_4$யபீ$_4$தரான புருஷர்களுக்கு ஸம்ஸாரநாஶகமாய், புராதநமான த்$_3$வயத்தை உன்பக்கல்நின்றும் கேட்க நான் இச்சி$_2$யாநினறேன் என்று ப்$_3$ரஹ்மா விண்ணப்பம் செய்ய, ஶ்ரீயானவள், “வேத$_3$ாம்ருதமஹாம்பே$_4$ாதே$_4$ர்ஹரிணு த்$_3$வயமுத்$_3$த்$_4$ருதம் । தத்$_3$த்$_3$வயம் ஶ்ருணு வக்ஷ்யாமி ஸத்$_3$யோமுக்திப்ரத$_3$ம் ஶுப$_4$ம்” என்று - வேத$_3$மாகிற அம்ருதப்பெருங்கடலில்நின்றும் ஸர்வேஶ்வரனாலே த்$_3$வயமானது எடுக்கப்பட்டது, சடக்கென முக்திப்ரத$_3$மாய் ஶுப$_4$மான அந்த த்$_3$வயத்தைச்சொல்லக்கடவேன் கேள் என்று அருளிச்செய்தாள்.

அவ்விடத்திலே பராஶரனுக்கு நாரதர் “அதிபாபப்ரஸக்தோபி ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$ம் புராதநம் । த்$_3$வயாநுஷ்ட$_2$ாநமாத்ரேண நரஶ்ஶீக$_4$ரேண க$_3$ச்ச$_2$தி” என்று - அதிபாபங்களாலே மிகுந்திருந்தானேயாகிலும் அந்த நரனானவன் த்$_3$வயாநுஷ்ட$_2$ாநமாத்ரத்தாலே பழையதான ஶ்ரீவைகுண்ட$_2$த்தைச் சடக்கென ப்ராபியாநிற்கும் என்றும், “அஹோ த்$_3$வயஸ்ய மாஹாத்ம்யம் அஹோ வீர்யமஹோப$_3$லம் । மந்த்ரரத்நம் ஶுப$_4$தரம் வேத$_3$ஸாரம் ஸநாதநம்” என்று - த்$_3$வயத்தினுடைய மாஹாத்ம்யமும் வீர்யமும் ப$_3$லமும் ஆஶ்சர்யமிறே; மந்த்ரரத்நமாய் மிகவும் ஶுப$_4$மாய் - வேத$_3$த்தில் ஸாரமாய் என்றும் உண்டாயிருக்குமென்றும், “ஸர்வபாபக்ஷயகரம் ஸர்வபுண்யவிவர்த்த$_4$நம் । ஶ்ரீகரம் லோகவஶ்யஞ்ச ஸத்$_3$யஸ்ஸம்ஸாரதாரணம்” என்று - ஸர்வபாபத்தினுடையவும் க்ஷயத்தைப் பண்ணுவதாய் ஸர்வபுண்யங்களையும் மிகவும் வர்த்தி$_4$ப்பதாய், ஶ்ரீகரமாய் லோகத்தை வஶீகரிக்கைக்கு யோக்$_3$யமாய்கொண்டு சடக்கென ஸம்ஸாரத்தைக் கடத்துவதாயிருக்குமென்றும், “அதீதாநாக$_3$தஜ்ஞாநம் ஆத்மதத்த்வப்ரகாஶகம் । ஸர்வவேத$_3$ார்த்த$_2$விஜ்ஞாநம் ஸர்வஶாஸ்த்ரவிவர்த்த$_4$நம்” என்று - அதீதங்களாயும் அநாக$_3$தங்களாயுமுள்ள விஷயத்தில் ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குவதாய் ஆத்மாவினுடைய யாத$_2$ாத்ம்யத்தைக் காட்டுவதாய் ஸர்வவேத$_3$ார்த்த$_2$ங்களினுடையவும் விஶேஷஜ்ஞாநரூபமாய் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களையும் வளர்ப்பதாயிருக்குமென்றும், “மாநஸம் வாசிகம் பாபம் காயிகஞ்ச த்ரித$_4$ா க்ருதம் । த்$_3$வயஸ்மரணமாத்ரேண நாஶம் யாதி ஸுநிஶ்சிதம்” என்று - மாநஸமாயும் வாசிகமாயும் காயிகமாயும் மூன்றுபடியாகப்

सर्वाऽवस्थां गतोऽपि वा । द्वयस्मरणमात्रेण सबाह्याभ्यन्तरश्शुचि:।। जन्मान्तरसहस्रेषु कृतस्तत्पापसञ्चय: । द्वयोच्चारणमात्रेण दह्यते नात्र संशय: ।। मूर्खो वा धर्मशीलो वा निन्दितो वाऽप्यनिन्दित: । द्वयोच्चारणमात्रेण नर. पूज्यो विशेषत: ।। मुर्खो वा पण्डितो वाऽपि शुद्धो वाऽप्यशुचिस्सदा । तस्मिन् द्वये यदि श्रद्धा स पूज्यो भवति ध्रुवम् ।। श्रुतवान्वा कुलीनो वा तपस्वी वा पराशर । द्वयाधिकारी नो चेत्तं दूरत: परिवर्जयेत् ।। संसारार्णवमग्नानां सद्यस्संसारतारणम् । द्वयमेकं तु विप्रेन्द्र नास्त्यस्य सदृशं भुवि ।। तस्माद्द्वयेन देवेशं लक्ष्मीनारायणं प्रभुम् । आराधय ऋषिश्रेष्ठ तद्द्वयं शृणु सुव्रत ।।" इति ।

तत्रैव जपार्चनस्थाने - "यथार्थन्तु द्वयञ्चैव सर्वज्ञो मन्त्रवित्तम: । आत्मप्रकाशं (रं -पा.) चिद्रूपं

பண்ணப்பட்ட பாப மானது த்$_3$வயத்தை நினைத்தவளவாலே அறுதியாக நாஶத்தை-
அடையாநிற்குமென்றும், "அபவித்ர: பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்த$_2$ாங்க$_3$தோபி வா ।
த்$_3$வயஸ்மரணமாத்ரேண ஸபா$_3$ஹ்யாப்$_4$யந்தரஶ்ஶுசி:" என்று அஶுத்$_3$த$_4$னுகவுமாம்
ஶுத்$_3$த$_4$னுகவுமாம் எல்லா அவஸ்தை$_2$யிலும் நின்றவனுகவுமாம், த்$_3$வயஸ்மரண-
மாத்ரத்தாலே புறம்போடு உள்ளோடு வாசியற ஶுத்$_3$த$_4$னென்றும், "ஜந்மாந்தர-
ஸஹஸ்ரேஷு க்ருதஸ்தத்பாபஸஞ்சய । த்$_3$வயோச்சாரணமாத்ரேண த$_3$ஹ்யதே நாத்ர
ஸம்ஶய:" என்று - ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களிலே பண்ணப்பட்ட அந்த பாபஸஞ்சய-
மானது த்$_3$வயத்தினுடைய உச்சாரணமாத்ரத்தாலே த$_3$ஹிக்கப்படாநிற்கும், இவ்-
விடத்தில் ஸம்ஶயமில்லை என்றும், "மூரக்கே$_2$ா வா த$_4$ர்மஶீலோ வா நிந்தி$_3$தோ வாப்ய-
நிந்தி$_3$த: । த்$_3$வயோச்சாரணமாத்ரேண நர: பூஜ்யோ விஶேஷத:" என்று - மூர்க்க$_2$னுக-
வுமாம், த$_4$ர்மஶீலனுகவுமாம், நிந்தி$_3$தனுகவுமாம், அநிந்தி$_3$தனுகவுமாம், த்$_3$வயோச்-
சாரணமாத்ரத்தாலே நரன் விஶேஷித்து பூஜ்யனுகாநிற்குமென்றும், "மூர்க்கே$_2$ா வா
பண்டி$_3$தோ வாபி ஶுத்$_3$தே$_4$ா வாப்யஶுசிஸ்ஸத$_3$ா । தஸ்மிந் த்$_3$வயே யதி$_3$ ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா
ஸ பூஜ்யோ ப$_4$வதி த்$_4$ருவம்" என்று - மூர்க்க$_2$னுகவுமாம் பண்டி$_3$தனுகவுமாம் ஶுத்$_3$த$_4$-
னுகவுமாம் எப்போதும் அஶுத்$_3$த$_4$னுகவுமாம், அந்த த$_3$வயத்தில் ஶ்ரத்$_3$தை$_4$
உண்டாகில் அவன் அறுதியாக பூஜ்யனுகாநிற்குமென்றும், "ஶ்ருதவாந் வா குலீநோ
வா தபஸ்வீ வா பராஶர । த்$_3$வயாதி$_4$காரீ நோசேத் தம் தூ$_3$ரத: பரிவர்ஜயேத்" என்று
- ஶ்ருதத்தையுடையவனுகவுமாம் நல்ல குலத்தையுடையனுகவுமாம் தபஸ்ஸை
உடையனுகவுமாம், பராஶரனே! த்$_3$வயத்துக்கு அதி$_4$காரியல்லனுகில் அவனை தூ$_3$ரத்-
திலே விடுவானென்றும், "ஸம்ஸாரார்ணவமக்$_3$நாநாம் ஸத்$_3$யஸ்ஸம்ஸாரதாரணம் ।
த்$_3$வயமேகந்து விப்ரேந்த்$_3$ர நாஸ்த்யஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் பு$_4$வி" என்று - ஸம்ஸாரமாகிற
கடலிலே விழுந்து நிற்கிறவர்களுக்குச் சடக்கென ஸம்ஸாரத்தைக் கடத்துவது
விஶேஷித்து த்$_3$வயமொன்றுமே, விப்ரேந்த்$_3$ர! - பூமியில் இதுக்கு ஸத்$_3$ருஶமுண்டா-
கிறதில்லை என்றும், "தஸ்மாத்$_3$த்$_3$வயேந தே$_3$வேஶம் லக்ஷ்மீநாராயணம் ப்ரபு$_4$ம் ।
ஆராத$_4$ய ருஷிஶ்ரேஷ்ட$_2$ தத்$_3$த்$_3$வயம் ஶ்ருணு ஸுவ்ரத" என்று - ஆகையாலே லக்ஷ்மீ-
நாராயணனை விபு$_4$வான தே$_3$வேஶனை, முநிஶ்ரேஷ்ட$_2$னே! த்$_3$வயத்தாலே ஆராதி$_4$,
நல்ல வ்ரதத்தையுடையவனே! அந்த த்$_3$வயத்தைக்கேள் என்றும் சொன்னுர்.

அவ்விடத்திலே ஜபார்ச்சநாதி$_3$களை விதி$_4$க்கிற அளவிலே "யத$_2$ார்த்த$_2$ந்து த்$_3$வயஞ்-
சைவ ஸர்வஜ்ஞோ மந்த்ரவித்தம: । ஆத்மப்ரகாஶம் (ஆத்மப்ரகாரம் - பா.) சித்$_3$ரூபம்

श्रीमन्नारायणस्य च ।।निक्षिप्य सर्वकर्माणि कुर्यादात्मविदां वरः । अष्टोत्तरसहस्रञ्च ध्यानयुक्तो जपेद्बुधः ।। अष्टोत्तरशतं वाऽपि द्वयं नित्यमतन्द्रितः । सायं प्रातर्जपेन्नित्यं निष्कामो विजितेन्द्रियः ।। द्वयेन मन्त्ररत्नेन पूजां कृत्वा द्विजोत्तमः। प्रमादभूतं नैवेद्यं पावनं तु यथोचितम् ।। पत्न्या सह गृहस्थोऽपि भुञ्जीत सततं प्रियम् । स्नापयेद्भोजयेच्चैव तदीयांश्च द्वितोत्तमान् ।। प्रसादादीनि सर्वाणि वैष्णवैर्मनसा सह (सदा - पा.)। ध्यानेन तु द्वयस्यैव भोक्तव्यानि महामुने ।। द्वयं द्वादशवारं च स्नाने पाने च तर्पणे । कृत्वा (योगे - पा.) नित्यं जप कुर्याद्वैष्णवो मन्त्रवित्तमः ।। नैमित्तिकानि कर्माणि वर्जयेन्मुतिसत्तम । आत्मनो रक्षणं कुर्याद्द्वयेन ब्रह्मवित्तमः ।।" इति सर्वप्रकारवैभवं प्रतिपादितम् ।

ननु - अत्र मन्त्ररत्नमात्रस्य द्वयशब्दाभिधेयत्वं न युज्यते - "ओमित्येकाक्षरं मन्त्रमेकं गूढार्थमुच्यते ।

ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்ய ச ।। நிக்ஷிப்ய ஸர்வகர்மாணி குர்யாத$_3$ாத்மவித$_3$ாம் வர: । அஷ்டோத்தரஸஹஸ்ரஞ்ச த்$_4$யாநயுக்தோ ஜபேத்$_3$பு$_3$த$_4$:" என்று - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஆத்மவித்துக்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்ட$_2$னாய் மந்த்ரவித்துக்களில் அதி$_4$கனான வித்$_3$வானானவன், ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநரூபனான ஆத்மாவாகிற ப்ரகாஶத்தை ஶ்ரீமானான நாராயணனுக்கு ஸமர்ப்பித்து ஸர்வகர்மங்களையும் பண்ணுவான், அர்த்த$_2$ம் தப்பாதபடி த்$_3$வயத்தை த்$_4$யாநயுக்தனாய்க்கொண்டு ஆயிரத்தெட்டு ஜபிப்பானென்றும், அன்றியே, "அஷ்டோத்தரஶதம் வாபி த்$_3$வயம் நித்யமதந்த்$_3$ரித: । ஸாயம்ப்ராதர்ஜபேந்நித்யம் நிஷ்காமோ விஜிதேந்த்$_3$ரிய:" என்று - நிஷ்காமனாய், ஜிதேந்த்$_3$ரியனாய் என்றுமொக்கச் சோம்பலற்று த்$_3$வயத்தை விடிவோறும் அந்தியம் போதும் நித்யமாக நூற்றெட்டாகிலும் ஜபிப்பானென்றும், "த்$_3$வயேந மந்த்ரரத்நேந பூஜாங்க்ருத்வா த்$_3$விஜோத்தம: । ப்ரஸாத$_3$பூ$_4$தம் நைவேத்$_3$யம் பாவநந்து யதோ$_2$சிதம் ।। பத்ந்யா ஸஹ க்$_3$ருஹஸ்தோ$_2$பி பு$_4$ஞ்ஜீத ஸததம் ப்ரியம்" என்று - த்$_3$விஜோத்தமனான க்$_3$ருஹஸ்த$_2$னும் பத்நியோடே கூட மந்த்ரரத்நமான த$_3$வயத்தாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸமாராத$_4$நத்தைப்பண்ணி அப்போதைக்கு உசிதமாய் அமுதுசெய்யப்பண்ணப்பட்ட பாவநமான ப்ரஸாத$_3$த்தையே எப்போதுமுகந்து பு$_4$ஜிப்பானென்றும், "ஸ்நாபயேத்போ$_4$ஜயேச்சைவ ததீ$_3$யாம்ஶ்ச த்$_3$விஜோத்தமாந் । ப்ரஸாத$_3$ாதீ$_3$நி ஸர்வாணி வைஷ்ணவைர்மநஸா ஸஹ(*ஸதா$_3$* - பா) ।। த்$_4$யாநேந து த$_3$வயஸ்யைவ போ$_4$க்தவ்யாநி மஹாமுநே" என்று - ததீ$_3$யரான ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமரை நீராடப்பண்ணுவித்து அமுது செய்யப்பண்ணுவான், ப்ரஸாத$_3$ம் தீர்த்த$_2$ம் முதலானவை ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூட நெஞ்சாலே த்$_3$வயத்தினுடைய த்$_4$யாநத்தோடே, மஹாமுநியே! பு$_4$ஜிக்கப்படும் என்றும், "த்$_3$வயம் த்$_3$வாத$_3$ஶவாரஞ்ச ஸ்நாநே பாநே ச தர்ப்பணே । க்ருத்வா (யோகே$_3$ - பா)நித்யம் ஜபம் குர்யாத்$_3$வைஷ்ணவோ மந்த்ரவித்தம:" என்று - மந்த்ரவித்தமனான வைஷ்ணவனானவன், ஸ்நாநத்திலும் பாநத்திலும் தர்ப்பணத்திலும் த்$_3$வயத்தைப் பன்னிரண்டு பர்யாயமாக ஸங்கல்பித்து நித்யமாக ஜபிப்பானென்றும், "நைமித்திகாநி கர்மாணி வர்ஜயேந்முநிஸத்தம । ஆத்மநோ ரக்ஷணம் குர்யாத்$_3$த்$_3$வயேந ப்$_3$ரஹ்மவித்தம:" என்று - முநிஸத்தமனே! ப்$_3$ரஹ்மவித்துக்களில் ஶ்ரேஷ்ட$_2$னானவன் நைமித்திகங்களான ப்ராயஶ்சித்தாதி$_3$கர்மங்களை விடுவான், த்$_3$வயத்தாலே ஆத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுவான் என்றும். இப்படி த்$_3$வயத்தினுடைய ஸர்வப்ரகாரவைப$_4$வம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது.

प्रकाशार्थं तयोरेकमक्षरैः पञ्चविंशकैः ।।तस्मान्मन्त्रद्वयं ब्रह्मन् षड्विंशत्यक्षरं विदुः । तस्य विष्णोः प्रसादेन मया लब्धमिद द्वयम् ।। (द्वयं विभो - पा.भे.) मन्त्रद्वयस्य माहात्म्यं कल्पकोटिशतैरपि । नाहं वक्ष्यामि देवेश किंपुनस्त्वमरैरिति (रपि पा.भे.)।।"(भगवच्छास्त्रे)"प्रणवं मन्त्ररत्नं च मन्त्रद्वय मुदाहृतम्। ओमित्येकाक्षरं मन्त्रं गूढार्थं प्रणवं तथा ।। प्रणवस्य प्रकाशार्थं मन्त्ररत्नमुदाहृतम् । प्रणवं प्रणवादूर्ध्वं मन्त्रद्वयमुदाहृतम् ।।" (पाद्मे) इत्यादिभिः प्रणवस्य एकमन्त्रत्वमभिधाय तेन सहितस्य मन्त्ररत्नस्य द्वयाभिधानमिति -

सत्यम् ; अस्य त्रैवर्णिकविषयत्वे प्रणवसाहित्यम्, तथात्वेन द्वयत्वं च ; सर्वाधिकारत्वे प्रणव-विधुरस्यापि द्वयत्वमत्रैवोच्यते -" स्त्रीशूद्रा विनताश्चैव मन्त्रं प्रणववर्जितम् । नमोऽन्तं मन्त्ररत्नं च जपेयुर्वैष्णवास्सदा ।। ऋष्यादींश्च करन्यासमङ्गन्यासं च वर्जयेत् । नारी वा वृषलो वाऽपि

இவ்விடத்தில் மந்த்ரரத்நமாத்ரத்தை த்3வயமென்று சொல்லக்கூடாது —"ஓமித்யேகா-க்ஷரம் மந்த்ரமேகம் கூ3டா4ர்த்த2முச்யதே । ப்ரகாஶார்த்த2ம் தயோரேகமக்ஷரை: பஞ்ச-விம்ஶகை:" என்று – த்3வயமென்று இரண்டு மந்த்ரமாய், அதில் ஏகாக்ஷரமான 'ஓம்' என்கிறது கூ3டா4ர்த்த2மான ஒரு மந்த்ரமாய், இருபத்தஞ்சக்ஷரத்தோடேகூடின மந்த்ரம் ப்ரகாஶார்த்த2மாய், ஒன்றுயிருக்குமென்றும், "தஸ்மாந்மந்த்ரத்3வயம் ப்3ரஹ்மந் ஷட்3விம்ஶத்யக்ஷரம் விது3: । தஸ்ய விஷ்ணோ: ப்ரஸாதே3ந மயா லப்3த4மிதம் த்3வயம்(த்3வயம் விபோ4 - பா.)" என்று – ஆகையாலே மந்த்ரத்3வயத்தை ப்3ரஹ்மாவே! இருபத்தாறக்ஷரமாக அறியாநின்றார்கள், இந்த த்3வயமானது அந்த விஷ்ணுவினுடைய ப்ரஸாத3த்தாலே என்னால் பெறப்பட்டதென்றும், "மந்த்ரத்3வ-யஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கல்பகோடிஶதைரபி । நாஹம் வக்ஷ்யாமி தே3வேஶ கிம்புநஸ்-த்வமரைரிதி(ரபி - பா.)" என்று – மந்தரத்3வயத்தினுடைய பெருமையை கல்பகோடி-ஶதங்களால் நானும் சொல்லமாட்டேன், தே3வர்களால் முடியாதென்னுமிடம் பின்னை என்? என்றும், "ப்ரணவம் மந்த்ரரத்நஞ்ச மந்த்ரத்3வயமுதா3ஹ்ருதம்" என்று – ப்ரணவமும் மந்த்ரரத்நமும் மந்த்ரத்3வயமாகச் சொல்லப்பட்டது, "ஓமித்யேகாக்ஷரம் மந்த்ரம் கூ3டா4ர்த்த2ம் ப்ரணவம் தத2ா । ப்ரணவஸ்ய ப்ரகாஶார்த்த2ம் மந்த்ரரத்ந-முதா3ஹ்ருதம்" என்று – 'ஓம்' என்று ஏகாக்ஷரமான மந்த்ரம் கூ3டா4ர்த்த2மான ப்ரண-வம், மந்த்ரரத்நமானது ப்ரணவத்தினுடைய ப்ரகாஶார்த்த2மாகச் சொல்லப்பட்டது. "ப்ரணவம் ப்ரணவாதூ3ர்த்4வம் மந்த்ரத்3வயமுதா3ஹ்ருதம்" என்று – ப்ரணவமும் ப்ரணவத்துக்கு மேலும் மந்த்ரத்3வயமாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும் ப்3ரஹ்மாவைக் குறித்து லக்ஷ்மி அருளிச்செய்கையாலே ப்ரணவம் ஒரு மந்த்ரமாய், அத்தோடுகூடின ஒரு மந்த்ரமும் த்3வயமென்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ, மந்த்ரரத்நமாத்ரத்தை த்3வயமென்னும்படி என்? என்னில்;

இப்படி பாத்3மத்திலே சொல்லப்பட்டதேயாகிலும், இது த்ரைவர்ணிகாதி4காரவிஷய-மாயிருக்கும். ஸர்வாதி4காரபக்ஷத்தில் ப்ரணவமொழிய மந்த்ரரத்நமாத்ரத்தையே த்3வயமென்று சொல்லாநின்றது; எங்ஙனேயென்னில், "ஸ்த்ரீஶூத்3ராவிநதாஶ்-சைவ மந்த்ரம் ப்ரணவவர்ஜிதம் நமோந்தம் மந்த்ரரத்நஞ்ச ஜபேயுர்வைஷ்ண-வாஸ்ஸதா3" என்று – ஸ்த்ரீஶூத்3ரர்களான வைஷ்ணவர்கள் ப்ரணமபூர்வகமாக ப்ரணவத்தையொழிந்து நமஸ்ஸை முடிவாக உடைத்தான மந்த்ரரத்நமான மந்த்ரத்-

गुरुवन्दनपूर्वकम् ॥ स्त्रीणां च सर्ववर्णानां पुरुषाणा तथा विदुः । एवं ज्ञात्वा द्विजश्रेष्ठो द्वयं नित्यमतन्द्रितः ॥ श्रीमन्नारायणं ध्यात्वा तं जपेत्पुरुषोत्तम् ॥"(पाद्मे) इति स्त्रीशूद्रादिसर्वविषयस्यास्य मन्त्रस्य नमश्शब्दान्तं ऋष्याद्यङ्गन्यासकरन्यासराहित्यं च प्रतिपाद्य तस्यैव द्वयाभिधेयत्ववचनात्; "द्वयेन मन्त्ररत्नेन" इति मन्त्ररत्नमात्रे बहुशो द्वयशब्दप्रयोगाच्च; सात्यकी (सात्वत-पा.)तन्त्रेऽपि "बुध्यस्वैतद्द्वयं ब्रह्मन् (मामेवानन्यमानसः-इदमधिकम्)" इति एतावन्मात्रस्य द्वयत्ववचनात् ; अस्य मन्त्ररत्नस्य वाक्यद्वयात्मकस्य द्वयशब्दाभिधेयत्वं युक्तमेव । 7

अस्य त्रैवर्णिकविषयत्वे, "श्रीमच्छब्दात्परं युक्तं नारायण इतीष्यते । तत्परं चरणौ शब्दः तत्परं शरणं तथा ॥ प्रपद्ये तत्परं युक्तं नमश्शब्द अतः परम् । श्रीमते च तथायुक्तं परं नारायणाय च ॥" इति क्रियापदानन्तरमुत्तरखण्डादौ नमश्शब्द इति मन्त्रोद्धार उच्यते ।

தை எப்போதும் ஜபிப்பாரென்றும், "ருஷ்யாதீ$_3$ம்ஶ்ச கரந்யாஸமங்க$_3$ந்யாஸஞ்ச வர்ஜயேத் । நாரீ வா வ்ருஷலோ வாபி கு$_3$ருவந்த$_3$நபூர்வகம்" என்று -ஸ்த்ரீயாகவுமாம் ஶூத்$_3$ரனாகவுமாம், கு$_3$ருவந்த$_3$நபூர்வகமாக இம்மந்த்ரத்தை அதி$_4$கரிக்குமிடத்திலே ருஷ்யாதி$_3$களையும் கரந்யாஸத்தையும் அங்க$_3$ந்யாஸத்தையும் தவிருவானென்றும், "ஸ்த்ரீணாஞ்ச ஸர்வவர்ணாநாம் புருஷாணாம் தத$_2$ாவிது$_3$:" என்று – ஸ்த்ரீகளுக்கும் எல்லா வர்ணத்தையுடைய புருஷர்களுக்கும் அப்படியாக அறிவாரென்றும், "ஏவம் ஜ்ஞாத்வா த்$_3$விஜஶ்ரேஷ்டே$_2$ா த்$_3$வயம் நித்யமதந்த்$_3$ரித:। ஶ்ரீமந்நாராயணம் த்$_4$யாத்வா தம் ஜபேத் புருஷோத்தமம்" என்று – ப்$_3$ராஹ்மணோத்தமனானவன் இப்படி த்$_3$வயத்தை அறிந்து என்றுமொக்கச் சோம்பலற்று, புருஷோத்தமனாய் ஶ்ரீமந்நாராயணனானவனை த்$_4$யாநம் பண்ணி அத்தை ஜபிப்பானென்றும், அந்த பாத்$_3$மந்தன்னிலே பராஶரன்-தன்னைக்குறித்து நாரதன் சொன்னனைகையாலே, ஸ்த்ரீஶூத்$_3$ராதி$_3$ஸர்வவர்ண-விஷயமான இம்மந்த்ரரத்நத்துக்கு நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் முடிவாகவும் ருஷ்யாதி$_3$களும் அங்க$_3$ந்யாஸாதி$_3$களும் இல்லையாகவும் சொலலி, இம்மந்த்ரந்தானே த்$_3$வயமென்னு-மிடத்தை "த்$_3$வயேந மந்த்ரரத்நேந" என்று பலவிடத்திலும் சொல்லிற்றிறே. ஸாத்யகீ (ஸாத்வத - பா.)தந்த்ரத்திலும் "பு$_3$த்$_3$த்$_4$யஸ்வைதத்$_3$த்$_3$வயம் ப்$_3$ரஹ்மந் (மாமேவாநந்ய-மாநஸ: – இது அதி$_4$கபாட$_2$ம்)" என்று, இம்மந்த்ரத்தை த்$_3$வயமாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண் என்று சொல்லிற்று. ஆகையால், மந்த்ரரத்நம் வாக்யத்$_3$வயாத்மகமாகையாலே த்$_3$வயம் என்கிற திருநாமத்தை உடைத்தாகக்குறையில்லை. 7

இப்படியன்றியிலே இம்மந்த்ரத்தை த்ரைவர்ணிகவிஷயமாக்குமளவில், "ஶ்ரீமச்-ச$_2$ப்$_3$த$_3$ாத் பரம் யுக்தம் நாராயண இதீஷ்யதே । தத்பரம் சரணௌஶப்$_3$த$_3$ஸ்தத்பரம் ஶரணம் தத$_2$ா ॥ ப்ரபத்$_3$யே தத்பரம் யுக்தம் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ அத:பரம் । ஶ்ரீமதே ச தத$_2$ா யுக்தம் பரம் நாராயணாய ச" என்று – ஶ்ரீமச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்துக்கு மேலே நாராயணபத$_3$ம் கூடுமாக இச்சி$_2$க்கப்படாநின்றது, அதுக்குமேலே "சரணௌ" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம், அதுக்குமேலே "ஶரணம்" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம். அதுக்குமேலே "ப்ரபத்$_3$யே" என்கிற க்ரியாபத$_3$ம் கூடும், அதுக்குமேலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம், அதுக்குமேலே "ஶ்ரீமதே" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம், அதுக்குமேலே "நாராயணாய" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ம் என்றுகொண்டு மந்த்ரோத்$_3$-த$_4$ாரம் சொல்லுகிற இடத்திலே க்ரியாபத$_3$த்துக்கு அநந்தரம் உத்தரக$_2$ண்டத்தில் முதலிலே நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$மாகச் சொன்னார்கள்

ऋष्यादिकं च - "अन्तर्यामी ऋषिस्तस्य देवी गायत्र्युदाहृतम् । छन्दस्तु देवता विष्णुः परमात्मा सनातनः ॥ श्रीमन्नारायणस्साक्षात् परं ब्रह्म परात्परः । आनन्दचित्स्वरूपी च सर्वस्वामी च कथ्यते ॥" इत्यादिभिः प्रतिपादितम् ।

एतत्सर्वाधिकारपक्षे त्वनपेक्षितमित्युक्तम्, "सर्वोपायविहीनानां मदालम्बितचेतसाम् । निर्मितं सर्वजातीनां रोगिणामौषधं यथा ॥ देशकालविभागश्च न नक्षत्रपरीक्षणम् । केवलं जपमात्रेण मामेवाप्नोत्यसंशयः ॥" इति वचनाच्च । अयमेव सर्वाधिकारपक्षः पूर्वाचार्यैः परिगृहीत इत्यस्माकमप्यस्मिन्नेव पक्षे निष्ठा । 10

एवं निरतिशयमाहात्म्ययुक्तमिदं मन्त्रशरीरं वाक्यद्वयात्मकं कठवल्ल्यादिष्वभिधीयते - "सत्यं तद्द्वयं सकृदुच्चारो भवति"(*) इत्यादिना । 11

அப்படியே ருஷிச$_{2}$ந்தே$_{3}$ாதே$_{3}$வதைகளையும், "அந்தர்யாமீ ருஷிஸ்தஸ்ய தே$_{3}$வீ க$_{3}$ாயத்ர்யுத$_{3}$ாஹ்ருதம் । ச$_{2}$ந்த$_{3}$ஸ்து தே,வதா விஷ்ணு: பரமாத்மா ஸநாதந:। ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்ஸாக்ஷாத் பரம் ப்$_{3}$ரஹ்ம பராத்பர: ॥ ஆநந்த$_{3}$சித்ஸ்வரூபீ ச ஸர்வவ்யாபீ ச கத்$_{2}$யதே" என்று – அதுக்கு ருஷி அந்தர்யாமி, தேவீக$_{3}$ாயத்ரி ச$_{2}$ந்த$_{3}$ஸ்ஸாகச்சொல்லப்பட்டது. தே$_{3}$வதை விஷ்ணுஶப்$_{2}$த$_{3}$வாச்யனாய், பரமாத்மாவாய், ஸநாதநனாய், ஸாக்ஷாத் பரப்$_{3}$ரஹ்மமாய், பராத்பரனாய், ஆநந்த$_{3}$ரூபமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனாய், ஸர்வவ்யாபியாயுள்ள ஶ்ரீமந்நாராயணனைச் சொல்லப்படாநின்றானென்றும் சொன்னார்கள்.

இவையெல்லாம் ஸர்வாதி$_{4}$காரபக்ஷத்தில் அபேக்ஷிதமன்றென்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் "ஸர்வோபாயவிஹீநாநாம் மத$_{3}$ாலம்பி$_{3}$தசேதஸாம் । நிர்மிதம் ஸர்வஜாதீநாம் ரோகி$_{3}$ணாமௌஷத$_{4}$ம யத$_{2}$ா" என்று – ஸர்வோபாயமின்றியே என்பக்கலிலே பற்றின நெஞ்சையுடையரான எல்லா ஜாதிகளுக்கும், ரோகி$_{3}$களுக்கு ஔஷத$_{4}$ம்போலே பண்ணப்பட்டதென்றும், "தே$_{3}$ஶகாலவிப$_{4}$ாக$_{3}$ஶ்ச ந நக்ஷத்ரபரீக்ஷணம் । கேவலம் ஜபமாத்ரேண மாமேவாப்நோத்யஸம்ஶய:" என்று – தே$_{3}$ஶகாலவிப$_{4}$ாக$_{3}$மும் நக்ஷத்ரபரீக்ஷணமும வேண்டாமென்றும், ஶப்$_{3}$த$_{3}$ாநுஸந்த$_{4}$ாநமாத்ரத்தாலே ஒரு ஸம்ஶயமற என்னைப் பெருநிற்குமென்றும் ஸாத்யகீதந்த்ரத்திலும் சொல்லிற்றிறே. இந்த ஸர்வாதி$_{4}$காரபக்ஷம் பூர்வாசார்யர்களாலே பரிக்$_{3}$ரஹிக்கப்படுகையால் நமக்கும் இந்த பக்ஷத்திலே நிஷ்டை$_{2}$யாகக் கடவது. 10

{இது ஸாத்யகீதந்த்ரம் ஶ்ரீவிஷ்ணுமஹோத$_{3}$தி$_{4}$ஸம்ஹிதை துடக்கமான ஶாஸ்த்ராந்தரங்களிலும் பரிக்$_{3}$ருஹீதமாகையாலே – *இப்பகுதி சில கோஶங்களிலேயே*} இப்படி நிரதிஶயமாஹாத்ம்யயுக்தமாய் வாக்யத்$_{3}$வயாத்மகமான இம்மந்த்ரஶரீரமானது கட$_{2}$வல்லியிலே "ஸத்யம் தத்$_{3}$த்$_{3}$வயம் ஸக்ரு து$_{3}$ச்சாரோ ப$_{4}$வதி" இத்யாதி$_{3}$வாக்யத்தாலே – அந்த த்$_{3}$வயமானது மெய்யே ஒருகாலுச்சரிக்கையை உடைத்தாயிருக்குமென்று ஓதப்படாநின்றது. 11

இந்த வாக்யத்$_{3}$வயத்தினுடைய அர்த்த$_{2}$ஶரீரமானது ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலும் தைத்திரீயோபநிஷத்திலும் சொல்லப்படாநின்றது. "யோ ப்$_{3}$ரஹ்மாணம் வித$_{3}$த$_{4}$ாதி

अस्य वाक्यद्वयस्य अर्थशरीरं तु श्वेताश्वतरोपनिषदि तैत्तिरीयोपनिषदि चाप्युक्तम्, "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै । तं ह देवमात्मबुद्धिप्रसादं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये ॥" (श्वेताश्व6-18) "ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत"(तै.ना.51) इति । 12

एवं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिसकलप्रमाणप्रतिपादितनिरतिशयवैभवयुक्तत्वात् आचार्यरुचिपरिगृहीतस्य प्रपदनरूपहितानुष्ठानप्रकाशकस्य द्वयाभिधानस्य मन्त्ररत्नस्य सर्वेषामात्मनां स्वोज्जीवनार्थाय सर्वदाऽनुसन्धेयत्वमवगम्यते । 13

अनेन वाक्यद्वयेन भगवच्चरणारविन्दशरणागत्यनुष्ठानं तत्प्राप्तिरूपपरमपुरुषार्थलाभं प्रति निर्भरत्वानुसन्धानं च प्रतिपाद्यते । उत्तरवाक्यस्य फलप्रार्थनावचनम्; फलसापेक्षस्य तदधीनत्वानुसन्धानेऽपि तत्प्रार्थनानुवृत्तेः; "तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ॥"(ल.तं.17) इति वचनाच्च । 14

பூர்வம் யோ வை வேத$_3$ாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை । தம் ஹ தே$_3$வமாத்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$ப்ரஸாத$_3$ம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - யாவனொருவன் ப்$_3$ரஹ்மாவை முன்பே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான், யாவனொருவன் அவனுக்கு வேத$_3$ங்களைக் கொடுக்கிறான், ஆத்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$ப்ரஸாத$_3$கனான அந்த தே$_3$வனை முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமாக அடைகிறேனென்கையாலே பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$ம் சொல்லப்பட்டது. "ப்$_3$ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று - தேஜோரூபமான ப்$_3$ரஹ்மத்தின் பொருட்டு என்னை ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்று ஸங்கல்பித்து, 'ஓம்' என்கிற மந்த்ரத்தாலே ஆத்மாவை ஸமர்பபிப்பானென்கையாலே உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$ம் சொல்லப்பட்டது. 12

இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணப$_4$க$_3$வச்சாஸ்த்ராதி$_3$களிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட நிரதிஶயமாஹாத்ம்யத்தை உடைத்தாகையாலே ஆசார்யருசிபரிக்$_3$ருஹீதமாய், ப்ரபத$_3$நரூபமான ஹிதாநுஷ்ட$_2$ாநத்துக்கு ப்ரகாஶகமாய, த்$_3$வயமென்று திருநாமமுடைத்தான இந்த மந்த்ரமானது எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் தந்தாமுடைய உஜ்ஜீவநார்த்த$_2$மாக ஸர்வகாலமும் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படுமென்று அறியப்படாநின்றது. 13

இந்த வாக்யத்$_3$வயத்தாலே, ப$_4$க$_3$வச்சரணாரவிந்த$_3$ங்களிலுண்டான ஶரணாக$_3$தியினுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநமும், ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திரூபமான பரமபுருஷார்த்த$_2$லாப$_4$த்தைக் குறித்துண்டான நிர்ப்ப$_4$ரத்வாநுஸந்தா$_4$நமும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. உத்தரவாக்யத்துக்கு ப$_2$லப்ரார்த்த$_2$னையிலே தாத்பர்யம் சொல்லுகிறது - ப$_2$லத்தில் அபேக்ஷையுடையவனுக்கு அது ஈஶ்வராதீ$_4$நமென்றறிந்தாலும் ப்ரார்த்த$_2$னை அநுவர்த்திக்குமாகையாலே, "தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய ப$_2$லே ஸ்வாம்யவியுக்ததா கேஶவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே" என்று - உபாயபூ$_4$தனான அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனுக்கு ப$_2$லத்தில் ஸ்வாம்யம் தவிர்ந்து, ஸர்வாதா$_4$ரனான ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே தனனை ஸமர்ப்பித்திருக்கை ஆத்மநிக்ஷேபமாகிறது என்கையாலே ஆத்மநிக்ஷேபம் ப$_2$லேப்ஸாரூபமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. 14

ननु शरणवरणपर्यायस्य गोप्तृत्ववरणस्य निर्भरत्वानुसन्धानरूपस्य आत्मनिक्षेपस्य च वचनमात्रेण शरणागतेः कथमत्र पूर्णोक्तिः स्यात्? "आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् । रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥ आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः ॥" (ल.तं.17 60) इति बहुषु प्रदेशेषु भगवच्छास्त्रे शरणागतेष्षट्प्रकारविशिष्टत्ववचनादिति ; मैवम् - "निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः । स न्यासस्त्याग इन्युक्तः शरणागतिरित्यपि ॥"(ल.तं.17-74) इति । आत्मनिक्षेपस्याङ्गत्वेन आनुकूल्यादिपञ्चकस्य विधानात्, आत्मनिक्षेपः प्रधानतया प्रतीयते । अस्य निक्षेपस्य भगवत्पारतन्त्र्यानुसन्धानरूपस्य फलदशायामप्यनुवृत्तत्वेन साधनदशायां शरणवरणापेक्षत्वात् गोप्तृत्ववरणमस्यान्तरङ्गमङ्गमिति एतदर्थद्वयं वाक्यद्वयेन प्रतिपादितमित्युक्तम् । एतदङ्गं विश्वासादिचतुष्टयम् । एतदपि वरणनिक्षेपप्रतिपादकेऽस्मिन् वाक्यद्वयेप्यर्थतस्सूच्यत इति वक्ष्यते। तत्र पूर्ववाक्येन भगवच्छरणवरणं स्वानुष्ठाननया प्रतिपाद्यते । वरणीयविषयविशेषः तत्प्रथमपदेन समस्तेनोच्यते तत्र विशेषणांशेन श्रीमत्पदेन प्रपत्तव्यस्य भगवतः पुरुषकारविशिष्टत्वं प्रतिपाद्यते।

இவ்விடத்தில் ஶரணவரணபர்யாயமான கே$_{3}$ாப்த்ருத்வவரணத்தையும் நிர்ப்ப$_{4}$ரத்வாநுஸந்த$_{4}$ாநரூபமான ஆத்மநிக்ஷேபத்தையும் சொன்னவளவிலே ஶரணாக$_{3}$தியை இவ்விடத்தில் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றும்படி எங்ஙனே? "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் । ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கே$_{3}$ாப்த்ருத்வவரணம் தத$_{2}$ா। ஆத்மநிக்ஷேபகார்ப்பண்யே ஷட்$_{3}$வித$_{4}$ா ஶரணாக$_{3}$தி:" என்று - ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய வர்ஜநமும், ரக்ஷிக்கும் என்கிற விஶ்வாஸமும், கே$_{3}$ாப்த்ருத்வவரணமும், ஆத்மநிக்ஷேபமும், கார்ப்பண்யமுமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கும் ஶரணாக$_{3}$தி என்று ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ாஸ்த்ரத்தில் பல ப்ரதே$_{3}$ஶங்களிலும் சொல்லுகையாலே, இங்கே இரண்டு பரகாரத்தைச் சொல்லுகை அபூர்ணமன்றோ என்னில், இப்படியன்று - "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_{3}$ஸம்யுத:। ஸந்யாஸஸ்த்யாக$_{3}$ இத்யுக்தஶ்ஶரணாக$_{3}$திரித்யபி" என்று - நிக்ஷேபமென்கிற நாமாந்தரத்தை உடைத்தான ந்யாஸமானது ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி$_{3}$களைந்தையும் அங்க$_{3}$மாகவுடைத்தாயிருக்கும், அந்த ந்யாஸம் - த்யாக$_{3}$மென்றும், ஶரணாக$_{3}$தி என்றும் சொல்லப்பட்டதென்கையாலே, ஆத்மநிக்ஷேபம் ப்ரத$_{4}$ாநமாய் ஆநுகூல்யாதி$_{3}$களுக்கு அங்கி$_{3}$யாய்த்தோற்றிற்று. இந்த நிக்ஷேபம் ப$_{4}$க$_{3}$வத்பாரதந்த்ர்யாநுஸந்த$_{4}$ாநரூபமாகையால் ப$_{2}$லத$_{3}$ஶையிலும் அநுவர்த்திக்கையாலே, ஸாத$_{4}$நத$_{3}$ஶையில் ஶரணவரணாபேக்ஷமாகையால், கே$_{3}$ாப்த்ருத்வவரணம் இந்த ஆத்மநிக்ஷேபத்துக்கு அந்தரங்க$_{3}$மான அங்க$_{3}$மென்றிட்டு இநத அர்த்த$_{2}$த்$_{3}$வயம் வாக்யத்$_{3}$வயத்தாலே ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்பட்டதென்று சொல்லப்பட்டது இவ்வர்த்த$_{2}$த்$_{3}$வயத்துக்கும் அங்க$_{3}$மாயிருக்கும் விஶ்வாஸாதி$_{3}$கள் நாலும். இவையும் இந்த வரணநிக்ஷேபப்ரதிபாத$_{3}$கமான வாக்யத்$_{3}$வயத்திலும் அர்த்த$_{2}$ப$_{3}$லத்தாலே ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறதென்று மேலே சொல்லப்பட்டது.

அவ்விடத்தில் பூர்வவாக்யத்தாலே ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ரணவரணமானது ஸ்வாநுஷ்ட$_{2}$ாநமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஸமஸ்தமான ப்ரத$_{2}$மபத$_{3}$த்தாலே வரணீயமான ப$_{4}$க$_{3}$வச்சரணாரவிந்த$_{3}$ங்களாகிற விஷயவிஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் விஶேஷணாம்ஶமான ஶ்ரீமத்பத$_{3}$த்தாலே ப்ரபத்தவ்யனை ஈஶ்வரனுடைய புருஷகாரவிஶிஷ்டத்வம் ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்படுகிறது. இத்தாலே லக்ஷ்மியினுடைய புருஷகார-

अनेन - श्रियः पुरुषकारत्वमवगम्यते । अत्र श्रीशब्देन व्याकरणव्युत्पत्त्या पुरुषकारकार्यभूतघटकत्वोपयुक्तमात्मपरमात्मप्रतिसम्बन्धिकं सम्बन्धद्वयं प्रतिपाद्यते । तथा हि - "श्रयते इति श्रीः" इति "श्रिञ् सेवायां"(भ्वादि) इति धातोः कर्तरि व्युत्पत्त्या भगवत्सेवाकर्तृत्वावगमात् तत्सम्बन्धः प्रकाश्यते। "श्रीयते इति श्रीः" इति कर्मणि व्युत्पत्त्या सेव्यत्वावगमात्, स्वव्यतिरिक्तसमस्तात्मभिः स्वाभिमतपुरुषार्थसिद्ध्यर्थमाश्रयणीयेत्यवगम्यते । अनेनोभयसम्बन्धेन निरङ्कुशस्वातन्त्र्ययुक्तपरमशेषिभूतभगवद्वशीकार(भगवदवर्जन-पा.भे.)हेतुभूतनिरतिशयवाल्लभ्यादिकं,आश्रितजनसंरक्षणार्थप्रधानोपयुक्तनिरवधिकवात्सल्यादिकञ्च देव्याः श्रियः संलक्ष्यते । 16

किञ्च "श्रु-श्रवणे"(भ्वादि) इति धातोः "शृणोति" "श्रावयति" इति व्युत्पत्तिद्वयेन, समाश्रितजनविज्ञप्तानि स्वकार्योपयोगीनि वचनान्याकर्ण्य तदुचितानि भगवते विज्ञाप्य घटयतीति विज्ञायते । एते स्वभावविशेषाः देव्याः श्रियः शास्त्रेषु प्रतिपाद्यन्ते - "श्रयन्ती वैष्णवं भावं साश्रीरिति निगद्यते"(अहि.सं.) "श्रयन्तीं श्रीयमाणाञ्च शृणतीं शृण्वतीमपि"(अहि.सं.*)"शृणाति निखिलान् दोषान् शृणाति च गुणैर्जगत्

த்வம் அறியப்படுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், இவ்விடத்தில் ஸ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்தினுடைய வ்யாகரணஸித்$_3$த$_4$மான வ்யுத்பத்தியாலே புருஷகாரகார்யமான க$_4$டகத்வத்துக்கு உபயுக்தமாயுள்ள ஆத்மபரமாத்மாக்களை ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யாக உடைத்தான லக்ஷ்மியினுடைய ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்$_3$வயமானது ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. அதாவது - "ஶ்ரயதே இதி ஸ்ரீ:" என்று - "ஶ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிற த$_4$ாதுவிலே ஸேவியாநின்றுள் என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியாலே ப$_4$க$_3$வத்ஸேவாகர்த்ருத்வம் தோற்றுகையால், அவனை ஆஶ்ரயியாநிற்குமென்று அவனோடு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் காட்டப்படுகிறது. "ஶ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" என்று கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலே ஸேவ்யத்வம் தோற்றுகையாலே தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாககளாலும் தந்தாமுக்கு அபி$_4$மதமான புருஷார்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கைக்குறுப்பாக ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றுளென்று காட்டிற்றுயிற்று. இந்த இரண்டு ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலும், நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரிக்கைக்கு ஹேதுபூ$_4$தமான நிரதிஶயவால்லப்$_4$யம் முதலான கு$_3$ணங்களும் ஆஶ்ரிதரான ஜநங்களை ரக்ஷிக்கைக்குறுப்பான நிரதிஶயவாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களும் புருஷகாரபூ$_4$தையான லக்ஷ்மிக்குக்காட்டப்பட்டன. 16

இன்னமும் "ஶ்ரு-ஶ்ரவணே" என்கிற த$_4$ாதுவிலே, "ஶ்ருணோதி" "ஶ்ராவயதி" என்று - கேளாநிற்கும், கேட்பியாநிற்கும் என்கிற நிருக்தவ்யுத்பத்தி இரண்டாலும்,ஆஶ்ரிதஜநங்களால் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்ட ஸ்வகார்யோபயுக்த வசநங்களைக் கேட்டருளி அதுக்கீடான வார்த்தைகளை ப$_4$க$_3$வானுககு விண்ணப்பம் செய்து சேரவிடாநிற்கும் என்றுகொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்$_3$வயத்தினுடைய கார்யங்களும் காட்டப்படுகின்றன. இந்த ஸ்வப$_4$ாவவிஶேஷங்கள் தேவியான ஸ்ரீக்கு ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படாநின்றன - "ஶ்ரயந்தீ வைஷ்ணவம் ப$_4$ாவம் ஸா ஸ்ரீரிதி நிக$_3$த்$_3$யதே" என்று - ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸ்வப$_4$ாவத்தை ஆஶ்ரயியாநிற்கிற அவள் ஸ்ரீ என்று சொல்லப்படாநின்றுளென்றும், "ஶ்ரயந்தீம் ஸ்ரீயமாணாஞ்ச ஶ்ருணதீம் ஶ்ருண்வதீமபி" என்று - ஆஶ்ரயியாநின்றுள், ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றுள், ஆஶ்ரிதர்க்கு நன்மைகளை உண்டாக்காநின்றுள், ஆஶ்ரிதவார்த்தைகளைக் கேளாநின்றுள் என்றும், "ஶ்ருணாதி நிகி$_2$லாந் தே$_3$ாஷாந் ஶ்ருணாதி ச 'கு$_3$ணைர்ஜக$_3$த் । ஶ்ரீயதே

श्रीयते चाखिलैर्नित्यं श्रूयते च परम्पदम् ॥"(अहि.सं.)इत्यादिवचनैर्निगद्यते । तथा च - "यस्याः कटाक्षणमनुक्षणमीश्वराणामैश्वर्यहेतुरिति मर्वजनीनमेतत् । तां श्रीरिति त्वदुपसंश्रयणान्निराहुस्त्वां हि श्रियःश्रियमुदाहुरुदारवाचः ॥"(वै.स्तवे27) "यत्किञ्चिदुज्ज्वलमिदं यदुपाख्ययाहुः सौन्दर्यमृद्धिरिति यन्महिमांशलेशः । नाम्नैव यां श्रियमुशन्ति यदीयधाम त्वामामनन्ति यतमा यतमानसिद्धिः ॥" (वै.स्तवे 76) इत्याचार्यवचनैश्च, देव्याः श्रिय स्वव्यतिरिक्तसमस्ताश्रयणीयत्वं, तस्या भगवदाश्रयणञ्च प्रतिपाद्यते । "सीतामुवाच"(रा.अयो.31-2) इत्यनेन आश्रितवचश्श्रोतृत्वं, "किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि माता तदसि नः"(श्रीगुण.52) इत्यनेन भगवन्तं प्रति समाश्रितकार्य-श्रावयितृत्वं च प्रतिपाद्यते । अथवा - विमुखानामपि भगवदाश्रयणोपदेशश्रावयितृत्वम् - "विदितस्स हि धर्मज्ञश्शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥"(रा.सु.21-

---

சாகி$_2$லைர்நித்யம் ஶ்ரூயதே ச பரம் பத$_3$ம்" என்று - நிகி$_2$லதே$_3$ாஷங்களையும் ஹிம்ஸியாநின்ருள், ஜக$_3$த்தை கு$_3$ணங்களாலே விஸ்த்ருதமாக்காநின்ருள், எல்லாராலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்ருள், பரமப்ராப்யமாக ஶ்ருதியிலே கேட்கப்படாநின்ருள் என்றும் இத்யாதி$_3$வசநங்களாலே ஶ்ரீஶப்$_3$த$_3$ம் நிர்வசிக்கப்பட்டது. அப்படியே, "யஸ்யா: கடாக்ஷணமநுக்ஷணமீஶ்வராணுமைஶ்வர்யஹேதுரிதி ஸர்வஜநீநமேதத் । தாம் ஶ்ரீரிதி த்வது$_3$பஸம்ஶ்ரயணுந்நிராஹுஸ்த்வாம் ஹி ஶ்ரியஶ்ஶ்ரியமுத$_3$ாஹுருத$_3$ாரவாச:"என்று - யாவளொருத்தியினுடைய அநுக்ஷணத்திலுண்டான கடாக்ஷமானது, ஈஶ்வரர்களான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களுடைய ஐஶ்வர்யத்துக்கு ஹேதுவென்கிற இது ஸர்வஜநத்துக்கும் அநுகூலமாயிருக்கும், அவளை ஶ்ரீயென்று உன்னை ஆஶ்ரயிக்கையாலே நிர்வசிப்பார்கள், உன்னை ஶ்ரீக்கு ஶ்ரீயென்று உத$_3$ாரவாக்குக்கள் சொல்லாநின்ருர்களென்றும், "யத்கிஞ்சிது$_3$ஜ்ஜ்வலமித$_3$ம் யது$_3$பாக்$_2$யயாஹு: ஸௌந்த$_3$ர்யம்ருத்$_3$தி$_4$ரிதி யந்மஹிமாம்ஶலேஶ: । நாம்நைவ யாம் ஶ்ரியமுஶந்தி யதீ$_3$யத$_4$ாம த்வாமாமநந்தி யதமா யதமாநஸித்$_3$தி$_4$:" என்று - உஜ்ஜ்வலமான வஸ்து யாதொன்று, இத்தை "ஶ்ரீமத்" என்று யாவளொருத்தியையிட்டுச்சொல்லுகிருர்கள், ஸௌந்த$_3$ர்யம், ஸம்ருத்$_3$தி$_4$ என்று யாவளொருததியினுடைய பெருமையில் அம்ஶலேஶமாகக்கொண்டு ஶ்ரீதானுயிருக்கிறது, இப்படியாலே யாவளொருத்தியைப் பேர்தன்னுலே ஶ்ரீயென்று சொல்லுகிருர்கள், யாவளொருத்திக்கு இருப்பிடமாக உன்னைச்சொல்லு கிருர்கள், யாவளொருத்தி ஆஶ்ரயணேத்$_3$யுக்தசேதநர்க்கு ப$_2$லரூபையாயிருக்கும் என்று ஆழ்வானருளிச்செய்கையாலும், தே$_3$வியான ஶ்ரீக்குத் தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களாலும் ஆஶ்ரயிக்கப்படாநிற்கையும், தான் ப$_4$க$_3$வானை ஆஶ்ரயியாநிற்கையும் இரண்டும் சொல்லப்படாநின்றது. "ஸீதாமுவாச" என்று - இளைய பெருமாள் பிராட்டியைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்தார் ஆகையாலே ஆஶ்ரிதர் வார்த்தையைக் கேட்குமென்னும் இடமும், "கிமேதந்நிர்தே$_3$ாஷ: க இஹ ஜக$_3$தீதி த்வமுசிதைருபாயைர்விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத$_3$ஸி ந:" என்று - இதுவென்? இஜ்ஜக$_3$த்தில் நிர்தே$_3$ாஷர் ஆரென்று சொல்லி நீ உசிதமான உபாயங்களாலே பூர்வாபராத$_4$த்தை மறப்பித்து அநந்தக$_3$ருட$_3$ாதி$_3$களோபாதி அந்தரங்க$_3$ஜநமாக்காநின்ருயாகையாலே எங்களுக்கு மாதாவாகாநின்ருயென்று ப$_4$ட்டரருளிச்செய்கையாலே ஆஶ்ரிதர்காரியங்களை ஈஶ்வரனைக் கேட்பியாநிற்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அங்ஙனன்றியிலே, விமுக$_2$ரான ராவணுதி$_3$களுக்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாஶ்ரயணேபதே$_3$ஶத்தைக் கேட்பிக்குமென்றுமாம். "விதி$_3$தஸ்ஸஹி த$_4$ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணுக$_3$த-

२०) इति रावणं प्रत्युपदेशात् ।   17

किञ्च "शृणाति निखिलान् दोषान् शृणाति च गुणैर्जगत्"(अहि.सं.) इति सकलदोषनिरासकत्वं सकलसन्मङ्गलावहत्वञ्च श्रीशब्दार्थतया निरुच्यते । एतेन आश्रयणविरोधिपापनिवर्तकत्वं, आश्रयणोपयोगिध्यानाध्यवसायादिमङ्गलकरत्वं च प्रतिपाद्यते ।   18

अपि च - श्रीशब्दस्य सेवार्थत्वात्, "श्रयन्ती वैष्णवं भावं सा श्रीः"(अहि.सं.)इति वचनाच्च, सर्वात्मना भगवदाश्रयणप्रतिपादनेन देव्या भगवत्स्वरूपरूपगुणविभवादिष्वसाधारणसम्बन्धः प्रदर्श्यते। तथा हि - "अहन्ता ब्रह्मणस्तस्य साऽऽहमस्मि सनातनी । आत्मा स सर्वभूतानामहम्भूतो हरिः स्मृतः ॥ अहन्तया विनाऽहं हि निरुपाख्यो न सिध्यति। अहमर्थं विनाऽहन्ता निराधारा न सिध्यति ॥"(ल.तं.), "एवं भगवतस्तस्य परस्य ब्रह्मणो मुने । सर्वभावानुगा शक्तिः ज्योत्स्नेव

வத்ஸல: । தேந மைத்ரீ ப$_4$வது தே யதி$_3$ ஜீவிதுமிச்ச$_2$ஸி" என்று - ஶரணாக$_3$தியை பரமத$_4$ர்மமென்றறியுமவராய், ஶரணாக$_3$ததோ$_3$ஷம் பாராத வத்ஸலராக எல்லாராலுமறியப்படும்படிகாண் அப்பெருமாளிருப்பது. நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சி$_2$த்தாயாகில் அவரோடு மைத்ரி உனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறவசநம் உண்டாகையாலே.   17

இன்னமும் "ஶ்ருணாதி நிகி$_2$லாந் தோ$_3$ஷாந் ஶ்ருணாதி ச கு$_3$ணைர்ஜக$_3$த்" என்று - ஶ்ரூ-ஹிம்ஸாயாம் என்கிற த$_4$ாதுவிலே ஶ்ரீஶப்$_3$த$_3$மாய் ஸகலதோ$_3$ஷங்களையும் போக்கும் என்றும், "ஶ்ரூ - விஸ்தாரே" என்கிற த$_4$ாதுவிலே (*) வ்யுத்பத்தியாய் ஸர்வகு$_3$ணங்களாலும் ஜக$_3$த்தை விஸ்தீர்ணமாக்குமென்றும் ஶ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு நிர்வசநமுண்டாகையாலே ஆஶ்ரயணவிரோதி$_4$ஸர்வபாபநிவரத்தகத்வமும் ஆஶ்ரயணோபயோகி$_3$யானத்$_4$யாநாத்$_4$யவஸாயாதி$_3$மங்க$_3$ளகரத்வமும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது.   18

இன்னமும், ஶ்ரீஶப்$_3$த$_3$ம் ஸேவார்த்த$_2$மாகையாலும், "ஶ்ரயந்தீ வைஷ்ணவம் ப$_4$ாவம் ஸா ஶ்ரீ:" என்று - ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வப$_4$ாவத்தை ஆஶ்ரயிக்கையாலே ஶ்ரீயானாளென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப$_4$க$_3$வானை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் என்று ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே, லக்ஷ்மிக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$களில் அஸாத$_4$ாரணஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப$_3$ஹுப்ரகாரங்களிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. "அஹந்தா ப்$_3$ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ । ஆத்மா ஸ ஸர்வபூ$_4$தாநாம் அஹம்பூ$_4$தோ ஹரிஸ்ஸ்ம்ருத:। அஹந்தயா விநாஹம் ஹி நிருபாக்$_2$யோ ந ஸித்$_4$யதி । அஹமர்த்த$_2$ம் விநாஹந்தா நிராத$_4$ாரா ந ஸித்$_4$யதி" என்று - அந்த ப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு அஹந்தையாகிறேன நான், ஸர்வபூ$_4$தங்களுக்கும் ஆத்மாவான அந்த ஹரி அஹமர்த்த$_2$ம், அஹந்தையையொழிந்தபோது அஹமர்த்த$_2$ம் நிரூபகமில்லாமையாலே ஸித்$_3$தி$_4$யாது, அஹமர்த்த$_2$த்தையொழிந்தபோது அஹந்தை ஆத$_4$ாரமில்லாமையாலே ஸித்$_3$தி$_4$யாதென்றும், "ஏவம் ப$_4$க$_3$வதஸ்தஸ்ய பரஸ்ய ப்$_3$ரஹ்மணோ முநே । ஸர்வப$_4$ாவாநுக$_3$ா ஶக்திர்ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ$_3$தி$_4$தே:" என்று - இப்படி பரப்$_3$ரஹ்மவாச்யனான அந்த ப$_4$க$_3$வானுக்கு ஸர்வப$_4$ாவத்தையும் பின்செல்லுமவளாயிருக்கிற லக்ஷ்மியாகிற ஶக்தியானவள் சந்த்$_3$ரனுக்கு நிலாப்போலே

हिमदीधिते: ॥" (अहि.सं.3-5)"एकं तत्परमं ब्रह्म षाड्गुण्यस्तिमितं महः (*) । भावाभावमयी तस्य
शक्तिरेकाऽनपायिनी ॥ तद्धर्मधर्मिणी दिव्या ज्योत्स्नेव हिमदीधिते:।"(अहि.सं.9-38) "योऽसौ
नारायणो देव: परमात्मा सनातन: । अहम्भावात्मिका शक्ति: तस्य तद्धर्मधर्मिणी ॥ ताविमा-
वेकधैवोक्तौ भेद्यभेदकभावत: । पृथक्त्वेन च शास्त्रेषु जगद्धेतुतयोदितौ ॥ नैव शक्त्या विना
कश्चिच्छक्तिमानस्ति कारणम्। न च शक्तिमता शक्तिर्विना काप्यवतिष्ठते ॥ तत्तद्गौरवमाश्रित्य
तन्त्रवेदान्तपारगै: । जगद्धेतुतया देवावेकैकाविव दर्शितौ ॥" (अहि.सं.6-1) "प्रसुप्ताखिलकार्यं यत्
सर्वतस्समताङ्गतम् । नाराणामयनं ब्रह्म सर्वावासमनाहतम् ॥ पूर्णस्तिमितषाड्गुण्यमसमीराम्बरोपमम्।

அவிநாபூ4தையாயிருக்குமென்றும், "ஏகம் தத்பரமம் ப்3ரஹ்ம ஷாட்3கு3ண்யஸ்திமி-
தம் மஹ: । ப4ாவாப4ாவமயீ தஸ்ய ஶகதிரேகாநபாயிநீ ॥ தத்3த4ர்மத4ர்மிணீ தி3வ்யா
ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ3தி4தே:" என்று – ஷாட்3கு3ண்யத்தாலே நிஶ்சலமாய், தேஜோ-
ரூபமான அந்த பரப்3ரஹ்மம் அத்3விதீயமாயிருக்கும், அதுக்கு ப4ாவாப4ாவரூபமான
சேதநாசேதநங்களை விபூ4தியாகவுடைத்தாய், அநபாயிநியாயிருக்கிற ஶக்தியும்
அத்3விதீயையாய், அந்த ப்3ரஹ்மத்தினுடைய த4ர்மங்களையே தனக்கு த4ர்மமாக
உடைத்தாய், அப்ராக்ருதஸ்வப4ாவையாய், ஹிமதீ3தி4தியான சந்த்3ரனுக்கு
ஜ்யோத்ஸ்னைபோலே இருக்குமென்றும், "யோஸௌ நாராயணோ தே3வ: பரமாத்மா
ஸநாதந:। அஹம்ப4ாவாத்மிகா ஶக்தி தஸ்ய தத்3த4ர்மத4ர்மிணீ । தாவிமாவேகதை4-
வோக்தௌ பே4த்3யபே4த3கப4ாவத. । ப்ருத2க்த்வேந ச ஶாஸ்த்ரேஷு ஜக3த்3தே4து-
தயோதி3தௌ ॥ நைவ ஶக்த்யா விநா கஶ்சிச்ச2க்திமாநஸ்தி காரணம் । ந ச ஶக்திமதா
ஶக்திர்விநா காப்யவதிஷ்ட2தே । தத்தத்3கௌ3ரவமாஶ்ரித்ய தந்த்ரவேத3ாந்த-
பாரகை3: । ஜக3த்3தே4துதயா தே3வாவேகைகாவிவ த3ர்ஶிதௌ" என்று – பரமாத்மா-
வாய் ஸநாதநனான நாராயணன் யாவனொருவன், அவனுடைய அஹம்ப4ாவத்தை
வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஶக்தியானது, அவனுடைய த4ர்மத்தையே த4ர்மமாக
உடைத்தாயிருக்கும், இப்படி ஏகப்ரகாரமாகச்சொல்லப்பட்ட இவர்கள் பே4த்3யபே4த3க-
ப4ாவமாகிற நிரூப்யநிரூபகத்வத்தாலே ஶாஸ்த்ரங்களிலே ஜக3த்ப்ரவ்ருத்திக்கு
ஹேதுவாகப் பிரியச்சொல்லப்பட்டார்கள், அந்த நிரூபகஶக்தியையொழிந்த
நிரூப்யமான ஶக்திமானாயிருப்பானொருவன் ஒரு கார்யத்துக்கு ஹேதுவாகான்,
ஶக்திமானையொழிந்தபோது ஶக்தியானது ஒன்று தனித்துநிற்கமாட்டாது, அவ்வோ
ப்ராத4ாந்யங்களைப்பற்றி ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரங்களையும் வேத3ாந்தங்களையும் கரைகண்ட-
வர்களாலே ஜக3த்துக்கு ஹேதுவாக லக்ஷ்மீநாராயணரூபமான அத்தேவதைகளிரு-
வரும் தனித்தனியே ப்ரத4ாநரைப்போலே காட்டப்பட்டார்களென்றும், "ப்ரஸுப்தா-
கி2லகார்யம் யத் ஸர்வதஸ்ஸமதாங்க3தம் । நாராணாமயநம் ப்3ரஹ்ம ஸர்வாவாஸ-
மநாஹதம் । பூர்ணஸ்திமிதஷாட்3கு3ண்யம் அஸமீராம்ப3ரோபமம் । தஸ்ய ஸ்தைமித்ய-
ரூபா யா ஶக்திஶ்ஶூந்யத்வரூபிணீ ஸ்வாதந்த்ர்யாதே3வ கஸ்மாச்சித் க்வசிது3ந்-
மேஷம்ருச்ச2தி । ஸத3ஸச்சித3சித்3ரூபை பர்யத்ர விஶ்வம் ப்ரகாஶதே" என்று – ப்ரஸுப்த-
மாய் – உறங்கினாப்போலே உபஸம்ஹ்ருதமான எல்லாக்கார்யத்தையுமுடைத்தாய்,
எல்லாவிடத்திலுமொத்திருப்பதாய, நாரஶப்3த3வாச்யமான வஸ்துக்களுக்கு
அயநமாய், அத்தாலே ஸர்வத்துக்கும் ஆவாஸபூ4தமாய், தனக்கோரழிவற்று,
பூர்ணமாய், நிஶ்சலமான ஷாட்3கு3ண்யத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைத்தாய், காற்றில்லாத
ஆகாஶம்போலே நிர்விகாரமான ப்3ரஹ்மம் யாதொன்று, அதினுடைய நிஶ்சலதை-
யையே ஸ்வரூபமாகவுடைத்தாய், காரயாப4ாவத்தாலே ஶூந்யத்வத்தை ஸ்வரூபமாக

(निस्तरङ्गार्णवोपमम् - पा.भे.) तस्य स्तैमित्यरूपाया शक्तिश्शून्यत्वरूपिणी । स्वातन्त्र्यादेव कस्माच्चित् क्वचिदुन्मेषमृच्छति" (अहि.सं.5-2), "सदसच्चिदचिद्रूपैर्यत्र विश्वं प्रकाशते"(*), "तस्मिन्नुपरते शश्वद्विश्व-कोलाहलोद्गमे। अलक्ष्या कार्यतश्शक्तिर्देवाद्विजहती भिदाम् ॥ इन्धनाभावतो ज्वाला वह्निभावं यथागता । ब्रह्मभावं व्रजत्येवं सा शक्तिर्वैष्णवी परा ॥" (अहि.सं.4-76 1/2) "एका शक्तिर्हरेर्विष्णोस्सर्वभावानुगामिनी । देवी षाड्गुण्यसम्पूर्णा ज्ञानानन्दक्रियामयी ॥ भाव्यभावकभेदेन सा द्विधा भावमृच्छति ॥"(*अहि.सं. 7-65*)"या सा शक्तिर्हरेराद्या लक्ष्मीर्नाम महामुने । या सा सर्वात्मना विष्णोर्भावाभावानुगामिनी ॥ तस्या अल्पायुतांशांशः स्वस्वातन्त्र्यविजृम्भितः । क्रियाविभूतिभेदेन समुदेतीति वर्णितः ॥" (अहि.सं.8-32*),"सङ्कल्पः कोटिकोट्यंशः शक्तेर्भूतिस्तथाविधा । शक्तिस्सा वैष्णवी सत्ता बहुधैवं प्रतायते ॥"(अहि.स 8-5 *) "सङ्कर्षणादिभूम्यन्तस्तस्याः कोट्यंश

உடைத்தாயிருக்கிற ஶக்தி யாதொன்று, அது ஒரு ஸ்வாதந்த்ர்யவிஶேஷத்தாலே ஓரவஸ்தை2யிலே மினுக்கத்தையடையாநிற்கும், யாதொரு உந்மேஷத்திலே ஸத3ஸத்துக்களாகிற சித3சித்3ரூபங்களாலே இஜ்ஜக3த்தெல்லாம் ப்ரகாஶியாநிற்கிறது என்றும், "தஸ்மிந்நுபரதே ஶஶ்வத்3விஶ்வகோலாஹலோத்3க3மே । அலக்ஷ்யா கார்யதஶ்ஶக்திர்தே3வாத்3விஜஹதீ பி4த3ாம் ॥ இந்த4நாப4ாவதோ ஜ்வாலா வஹ்நிப4ாவம் யத2ா க3தா । ப்3ரஹ்மப4ாவம் வ்ரஜத்யேவம் ஸா ஶக்திர்வைஷ்ணவீ பரா" என்று – அந்த விஶ்வகோலாஹலத்தினுடைய கிளப்பமானது உபரதமானபின்பு ஶக்தியானது விபூ4தியையிட்டுக்காணப்படாது, அப்போது தேவனிற்காட்டில் விபூ4த்யாகாரத்தாலே வந்த வேறுபாட்டை விடாநின்றுகொண்டு, இந்த4நாப4ாவத்தாலே அக்3நிஜ்வாலையானது வஹ்நிரூபமான தணலிலே யாதொருபடி அடங்கும், இப்படியே அந்த வைஷ்ணவியான பரையான ஶக்தியும் ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் ப்3ரஹ்மஸ்வரூபத்திலே அந்தர்ப4வியாநிற்குமென்றும், "ஏகா ஶக்திர்ஹரேர்விஷ்ணோஸ்ஸர்வப4ாவாநுக3ாமிநீ । தே3வீ ஷாட்3கு3ண்யஸம்பூர்ணா ஜ்ஞாநாநந்த3க்ரியாமயீ ॥ ப4ாவ்யப4ாவகபே4தே3ந ஸா த்3வித4ாப4ாவம்ருச்ச2தி" என்று – ஸர்வவ்யாபகனான ஹரியினுடைய ஸர்வப4ாவத்தையும் பின்செல்வதாயிருக்கிற அந்த ஶக்தியாதொன்று, தே3வியாய் ஷாட்3கு3ண்யஸம்பூர்ணையாய் ஜ்ஞாநாநந்த3க்ரியைகளை ஸ்வரூபமாக உடைத்தான அது ப4ாவ்யப4ாவகபே4த3த்தாலே யுக3பது3த்பாத்3யமான ஜக3த்3ரூபத்தாலும் உத்பாத3கமான ஸங்கல்பரூபத்தாலும் இரண்டு ப்ரகாரமாகையை அடையாநிற்குமென்றும்; "யா ஸா ஶக்திர்ஹரேராத்3யா லக்ஷ்மீர்நாம மஹாமுநே । யா ஸா ஸர்வாத்மநா விஷ்ணோர்ப4ாவாப4ாவாநுக3ாமிநீ ॥ தஸ்யா அல்பாயுதாம்ஶாம்ஶ: ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யவிஜ்ரும்பி4த: । க்ரியாவிபூ4திபே4தே3ந ஸமுதே3தீதி வர்ணித:" என்று – ஹரிக்கு லக்ஷ்மியென்று பேரையுடைத்தாயிருக்கிற ஆத்3யையான அந்த ஶக்தி யாதொன்று, விஷ்ணுவுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப4ாவாப4ாவரூபமான சேதநாசேதநங்களை இடைவிடாமல் அபி4மானித்திருக்கிற அது யாதொன்று, அந்த ஶக்தியினுடைய ஏகதே3ஶத்தினுடைய அயுதாம்ஶாம்ஶமானது ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே விஜ்ரும்பி4தமாய்க்கொண்டு க்ரியாரூபத்தாலும் விபூ4திரூபத்தாலுமுண்டான பே4த3த்தாலே கிளம்பாநிற்குமென்று சொலலப்பட்டதென்றும்; "ஸங்கல்ப: கோடிகோட்யம்ஶ: ஶக்தேர்பூ4திஸ்தத2ாவித4ா । ஶக்திஸ்ஸா வைஷ்ணவீ ஸத்தா ப3ஹுதை4வம் ப்ரதாயதே । ஸங்கர்ஷணாதி3பூ4ம்யந்தஸ்தஸ்யா:கோட்யம்ஶ ஈரித:" என்று – அந்த ஶக்தியினுடைய கோடிகோட்யம்ஶமான ஸங்கல்பஶக்தியும் விபூ4திஶக்தியும

ईरितः । या सा शक्तिर्महासत्ता विष्णोस्तद्धर्मधर्मिणी । तस्याः कोट्यर्बुदांशेन शक्ती द्वे कथिते
तव ॥"(अहि.सं.4-73) "परमात्मा परो योऽसौ नारायणसमाह्वयः।(*)तस्यानपायिनी शक्तिर्देवी तद्धर्म-
धर्मिणी ॥ मायाश्चर्यकरत्वेन पञ्चकृत्यकरी सदा (*) । व्यापिनी विष्णुरूपेण सर्वभावानुगामिनी॥
(*)अशेषभुवनाधारा सङ्कल्पप्रविजृम्भिणी ॥"(अहि.51*) "द्वे शक्ती तस्य विद्येते विष्णोस्सर्वार्थसाधने।
प्रधानभूते याभ्यां तु वहत्येष जगद्धुरम् ॥ एका त्विच्छात्मिका तस्य तथाऽन्या तु क्रियात्मिका।
प्रथमा परमा लक्ष्मीर्जगत्त्रयकुटुम्बिनी ॥"(ल.तं), "तद्धर्मधर्मिणीं शक्तिं ब्रह्मणोऽनपगामिनीम् ।
अनाकारामनौपम्यां लक्षयन्तीं यदा जगत् ॥ श्रयन्तीं श्रीयमाणां च शृणतीं शृण्वतीमपि ।(*) महानन्दां
महाभासां निर्विकारां निरेषणाम् । ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजःप्रभाविनीम् ॥(*) अनन्तामन्तरूपां

அப்படிப்பட்டிருக்கும், வைஷ்ணவியாயிருக்கிற ஸத்தையாயுள்ள அந்த ஶக்தியானது
இப்படி ப$_3$ஹு$_4$த$_4$ாவாய்ப் பரம்பாநின்றது; நித்யவிபூ$_4$தியில் ப்ரத$_2$மமான ஸங்கர்ஷ-
ணருபம் முதலாக லீலாவிபூ$_4$தியில் முடிவான பூ$_4$மி ஈருக உப$_4$யவிபூ$_4$தியும் அந்த
ஶக்தியினுடைய கோட்யம்ஶமாகச்சொல்லப்பட்டதென்றும்; "யா ஸா ஶக்திர்மஹா-
ஸத்தா விஷ்ணோஸ்தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணீ । தஸ்யா:கோட்யர்பு$_3$த$_3$ாம்ஶேந ஶக்தீ த்$_3$வே
கதி$_2$தே தவ" என்று – விஷ்ணுவுக்கு மஹாஸத்தையாய் தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணி-
யாயிருக்கிற அந்த ஶக்தி யாதொன்று அதினுடைய நூறுகோடியினுடைய அம்ஶத்-
தாலே இரண்டு ஶக்தி உனக்குச்சொல்லப்பட்டதென்றும்; "பரமாத்மா பரோ யோ-
ஸௌ நாராயணஸமாஹ்வய:। தஸ்யாநபாயிநீ ஶக்திர்தே$_3$வீ தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணீ ॥
மாயாஶ்சர்யகரத்வேந பஞ்சக்ருத்யகரீ ஸத$_3$ா । வ்யாபிநீ விஷ்ணுரூபேண ஸர்வ-
ப$_4$ாவாநுக$_3$ாமிநீ ॥ அஶேஷபு$_4$வநாத$_4$ாரா ஸங்கல்பப்ரவிஜ்ரும்பி$_4$ணீ" என்று –
பரமாத்மாவாய் நாராயணனென்று திருநாமத்தை உடையனுன அந்த பரன்
யாவனொருவன், அவனுக்கு அநபாயிநியான ஶக்தியானது, தேவியாய், தத்$_3$த$_4$ர்ம-
த$_4$ர்மிணியாய், ஆஶ்சர்யகரையாகையாலே மாயையென்று பேரையுடைத்தாய்,
ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$பஞ்சக்ருத்யத்தையும் பண்ணுவதாய், விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபத்-
தோடேகூட வ்யாப்தையாய்,ஸர்வப$_4$ாவங்களையும் பின்செல்லுவதாய், அஶேஷ-
பு$_4$வநத்துக்கும் ஆத$_4$ாரபூ$_4$தையாய், தன் ஸங்கல்பத்தாலே விரிவையுடையளாயிருக்-
கும் என்றும்; "த்$_3$வே ஶக்தீ தஸ்ய வித்$_3$யேதே விஷ்ணோஸ்ஸர்வார்த்த$_2$ஸாத$_4$நே ।
ப்ரத$_4$ாநபூ$_4$தே யாப்$_4$யாந்து வஹத்யேஷ ஜக$_3$த்$_3$து$_4$ரம் ॥ ஏகா த்விச்ச$_2$ாத்மிகா தஸ்ய
தத$_2$ாந்யா து க்ரியாத்மிகா । ப்ரத$_2$மா பரமா லக்ஷ்மீர்ஜக$_3$த்த்ரயகுடும்பி$_3$நீ" என்று –
அந்த விஷ்ணுவுக்கு எல்லா அர்த்த$_2$த்தையும் ஸாதி$_4$த்துக்கொடுப்பதாய் ப்ரத$_4$ாந-
பூ$_4$தங்களாயிருப்பன இரண்டு ஶக்திகளுண்டு, யாவை சிலவற்ருலே இந்த ஈஶ்வரன்
ஜக$_3$த்$_3$ப$_4$ரத்தை வஹிக்கிருன், ஒன்று அவனுடைய இச்சை$_2$யை வடிவாக உடைத்தா-
யிருக்கும், மற்றையது க்ரியையை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கும், முதற்சொன்ன
இச்ச$_2$ாத்மிகையான அது ஜக$_3$த்த்ரயத்துக்கும் அபி$_4$மாநிநியான பரமையான லக்ஷ்மி
என்றும்; "தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணீம் ஶக்திம் ப்$_3$ரஹ்மணோநபக$_3$ாமிநீம் । அநாகாராமநௌ-
பம்யாம் லக்ஷயந்தீம் ஸத$_3$ா ஜக$_3$த் ॥ ஶ்ரயந்தீம் ஶ்ரீயமாணும் ச ஶ்ருணதீம் ஶ்ருண்வதீ-
மபி । மஹாநந்த$_3$ாம் மஹாப$_4$ாஸாம் நிர்விகாராம் நிரேஷணும் ॥ ஜ்ஞாநஶக்தி-
ப$_3$லைஶ்வர்யவீர்யதேஜ:ப்ரப$_4$ாவிநீம் । அநந்தாமந்தரூபாந்தாமபே$_4$த்$_3$யாம் ஸர்வ-
பே$_4$தி$_3$நீம் ॥ நந்த$_3$ாம் ப$_4$த்$_3$ராம் ஜயாஞ்சைவ ரிக்தாம் பூர்ணும் ம்ருதம்ப$_4$ராம் ।
த்ரிரூபாமத்ரிரூபாஞ்ச ஸர்வப்ரத்யக்ஷஸம்மதாம் ॥ நிஷேதை$_4$ரநிஷேத்$_4$யாம் தாமவி-

तामभेद्यां सर्वभेदिनीम् ।नन्दां भद्रां जयां चैव रिक्तां पूर्णां मृतंभराम् ।।(*) त्रिरूपामत्रिरूपां च सर्वप्रत्यक्षसम्मताम् । निषेधैरनिषेध्यां तां अविधेयां विधिक्रमैः ।। अवाच्यां वाचिकां नित्यां गौरीं लक्ष्मीं सरस्वतीम् ।"(*)इत्यादिभिः प्रमाणशतैः देव्याः श्रियः भगवत्स्वरूपरूपगुणविभवान्वितत्वम्, विभूतिभूतसकलजगत्स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिहेतुत्वेन व्यापनभरणस्वाम्यादिकं च प्रतिपादितम्; तस्मात् उभयत्र अविनाभूतसम्बन्धयुक्ता देवी श्रीरेव समाश्रयणीया । 19

तथा च श्रूयते - "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी"(यजु.4-4-37) इति । एवं श्रीशब्दस्य बहुमुखव्युत्पत्त्यनुसारेण घटकत्वोपयुक्तस्वभावविशेषाः प्रतिपादिताः । 20

தே$_4$யாம் விதி$_4$க்ரமை: । அவாச்யாம் வாசிகாம் நித்யாம் கௌ$_3$ரீம் லக்ஷ்மீம் ஸரஸ்வதீம்" என்று - ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய ஶக்தியானது அதினுடைய த$_4$ர்மங்களைத்தனக்கு த$_4$ர்மமாகவுடைத்தாய், அத்தையொழியப்புறம்பு போகாதபடியாய், லௌகிகமான ஆகாரத்தையுடைத்தல்லாததாய், ஒன்றுலே உபமிக்கப்படாததாய், எப்போதும் ஜக$_3$த்தைப் பாராநிற்பதாய், ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயிப்பதாய், எல்லாராலுமாஶ்ரயிக்கப்படுமதாய், கு$_3$ணங்களாலே ஜக$_3$த்தை நிறையாநிற்பதாய், ஆஶ்ரிதர் வார்த்தையைக் கேளாநிற்பதாய், அபரிச்சி$_2$ந்நமான ஆநந்த$_3$த்தை உடைத்தாய், அபரிச்சி$_2$ந்நமான ஜ்ஞாநப்ரப$_4$ாரூபமான தீ$_3$ப்தியையுடைத்தாய், ஒரு விகாரமின்றியேயிருப்பதாய், ஒன்றில் இச்சை$_2$யற்றிருப்பதாய், ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ப$_3$லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்ஸுக்களினுடைய ப்ரப$_4$ாவத்தையுடைத்தாய், முடிவற்றிருப்பதாய், எல்லாவற்றுக்கும் முடிவைக்காட்டும் ரூபத்தையுடைத்தாய், ஒன்றுலே பே$_4$தி$_3$க்க அரிதாய், எல்லாவற்றையும் பே$_4$தி$_3$ப்பதாய், நந்தை$_3$ என்றும், ப$_4$த்$_3$ரை என்றும், ஜயை என்றும், ரிக்தை என்றும், பூர்ணை என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரத$_2$மை தொடக்கமான மூவைந்து திதி$_2$க்கும் அபி$_4$மாநிநியாய், ம்ருதம்ப$_4$ரை என்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கு அபி$_4$மாநிநியாய், த்ரிவித$_4$சேதநாசேதநரூபமான விபூ$_4$தியை ரூபமாக உடைத்தாய், இதிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான ரூபத்தையுடைத்தாய், ஸர்வப்ரத்யக்ஷத்தாலும் இசையப்படுவதாய், நிஷேத$_4$ஶாஸ்த்ரங்களாலே நிஷேதி$_4$க்கவரிதாய், விதி$_4$ப்ரகாரங்களால் இன்னபடியென்று விதி$_4$க்கவரிதாய், ஒரு ஶப்$_3$த$_3$த்தால் இன்னபடியென்று சொல்லவரிதாய், எல்லாவற்றையும் சொலலும் வார்த்தைக்கும் அபி$_4$மாநிநியாய், நித்யையாய், ருத்$_3$ரஶக்தியான கௌ$_3$ரியையும் சதுர்முக$_2$ஶக்தியான ஸரஸ்வதியையும் விபூ$_4$தியாக உடைத்தாய், லக்ஷ்மிஶப்$_3$த$_3$வாச்யையாயிருக்குமென்றும், இது முதலான ப்ரமாணங்களாலே தே$_3$வியான ஶ்ரீக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வங்களில் அந்வயமும் விபூ$_4$திபூ$_4$தமான ஸகலஜக$_3$த்ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ரவ்ருத்திஹேதுவான வ்யாபந-ப$_4$ரண-ஸ்வாம்யாதி$_3$களும ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. ஆகையாலே ஆத்மபரமாத்மாக்களாகிற இரண்டுவிஷயத்திலும் ஒழிக்க ஒழியாத ஸமப$_3$ந்த$_4$த்தையுடையளான ஶ்ரீயே புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயிக்கப்படுவாள் என்றதாயிற்று. 19

அப்படியே அவிநாபூ$_4$தஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இரணடிடத்திலும் உண்டாக ஶ்ருதிதானே சொல்லாநின்றதிறே. “அஸ்யேஶாநா ஜக$_3$தோ விஷ்ணுபத்நீ” என்று; அதாவது - இந்த ஜக$_3$த்துக்கு ஈஶானை என்று இத்தலையில் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும் “விஷ்ணுபத்நீ” என்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பத்நியென்று அத்தலையில் ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தையும்

एवंभूतश्रिया सह भगवतो नित्यसंबन्धः प्रत्ययांशेन मतुपा प्रतिपाद्यते :- "अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा"(रा.सु.21-16), "अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा"(रा.यु.121-19) "तस्यानपायिनी शक्तिर्देवी तद्धर्मधर्मिणी"(अहि 4-73), "मम सर्वात्मभूतस्य नित्यैवैषा अनपायिनी" "नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोश्श्रीरनपायिनी" (वि.पु.)"अपृथक्चारिणी सत्ता महानन्दमयी परा" इत्यादिवचनात् ।

एवमुपसर्जनभूतेन विशेषणांशेन वरणीयस्य भगवतो नित्यघटकविशिष्टत्वं प्रतिपादितम् । ननु - भगवतो नारायणत्वप्रयुक्तसंबन्धादिज्ञानवतश्चेतनस्य तत्समाश्रयणे कथं पुरुषकारापेक्षा? कथं वा पुरुषकारद्वारेण आश्रयणीयस्य भगवतो नारायणस्य चेतनेन सह अवर्जनीयसम्बन्धादिकमिति; उच्यते - नात्र भगवदभिप्रायेण पुरुषकारापेक्षा । "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम् ॥" (रा.यु.18 3) इति तस्य आश्रितदोषानभिज्ञत्व-तदभिमतत्व-

---

சொன்னபடி. இப்படிப்பட்ட ஶ்ரீஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு ப$_3$ஹுமுக$_2$மான வ்யுத்பத்தியைப் பின்சென்று பார்த்தால் க$_4$டகத்வரூபமான புருஷகாரத்வத்துக்குறுப்பான ஸ்வப$_4$ாவ-விஶேஷங்கள் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாய்த்து. 20

இப்படி புருஷகாரபூ$_4$தையான லக்ஷ்மியோடு ஸர்வேஶ்வரனுக்குண்டான நித்ய-ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மானது ப்ரத்யயாம்ஶமான மதுப்பாலே சொல்லப்படுகிறது :- "அநந்யா ராக$_4$வேணாஹம் ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யத$_2$ா" என்று - ப$_4$ாஸ்கரனோடு ப்ரபை$_4$ போலே ராக$_4$வனோடே நான் அநந்யையாயிருப்பேன் என்றும், "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப$_4$ாஸ்கரேண ப்ரப$_4$ா யத$_2$ா" என்று - ஆதி$_3$த்யனோடு ப்ரபை$_4$ போலே என்னோடு ஸீதை வேறுபாடற்றிருக்கும் என்றும், "தஸ்யாநபாயிநீ ஶக்திர்தே$_3$வீ தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணீ" என்று - அவனுடைய ஶக்தியானது தேவியாய் தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணியாய்க் கொண்டு பிரிவற்றிருக்கும் என்றும், "மம ஸர்வாத்மபூ$_4$தஸ்ய நித்யைவைஷாநபாயிநீ" என்று - ஸர்வாத்மபூ$_4$தனான எனக்கு நித்யையான இவள் அநபாயிநியாயிருக்கும் என்றும், "நித்யைவைஷா ஜக$_3$ந்மாதா விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீரநபாயிநீ" என்று - ஜக$_3$த்துக்கு மாதாவாய் நித்யையான இந்த ஶ்ரீயானவள் விஷ்ணுவுக்கு அநபாயிநி என்றும், "அப்ருத$_2$க்சாரிணீ ஸத்தா மஹாநந்த$_3$மயீ பரா" என்று - மஹாநந்த$_3$மயியாய் பரையான ஸத்தையாயிருக்கிற இவள் வேறுபட்டிராள் என்றும் இத்யாதி$_3$வசநங்-களாலே சொல்லப்பட்ட நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி உபஸர்ஜநபூ$_4$தமான விஶேஷணாம்ஶத்தாலே வரணீயனான ஈஶ்வரனுடைய நித்ய-புருஷகாரவிஶிஷ்டத்வம் சொல்லப்பட்டது. 21

ப$_4$க$_3$வானுடைய நாராயணத்வத்தால் வந்த ஸ்வாப$_4$ாவிகஸம்ப$_3$ந்த$_4$ாதி$_3$ஜ்ஞாநத்தை-யுடைய சேதநனுக்கு ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் புருஷகாரம் வேண்டுவானென்? அன்றியே, புருஷகாரம் முன்னாக ஆஶ்ரயிக்கவேண்டும்படியான ஈஶ்வரனுக்கு சேதநனோடு அவர்ஜநீயஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் அதுமுதலான வாத்ஸல்யாதி$_3$கள்தானுண்டாகிற-படி என்? என்னில் :- இவ்விடத்தில் ஈஶ்வரஹ்ருத$_3$யத்தால் புருஷகாராபேக்ஷை உண்டாகிறதன்று; எங்ஙனேயென்னில். "மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத$_2$ஞ்சந । தோ$_3$ஷோ யத்$_3$யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத$_3$க$_3$ர்ஹிதம்" என்று - மித்ர-

वचनात्; तथापि अनादिकालापराधकारिणोऽस्य चेतनस्य आश्रयणदशायां भगवद्वात्सल्यादिविज्ञाने सत्यपि भगवन्निरङ्कुशस्वातन्त्र्यनिमित्तपुंस्त्वप्रयुक्तप्रतापोष्मलत्वेन दण्डधरत्वात्, पूर्वापराधभीतस्य तद्वशीकारार्थं पुरुषकारापेक्षा अपेक्षितैव । 22

अथ स्यात् - अस्तु तावदपराधभयातिशयात् पुरुषकारापेक्षा, तर्हि स्वाचार्य एव गुरुपरम्परामुखेन पुरुषकारो भवितुमर्हति, तस्यैव साक्षात् ज्ञानप्रदत्वादिकं च विद्यते, भगवत्प्राप्तिहेतुत्वं तस्यैवेति पूर्वमेव विस्तरेणोक्तम्, उक्तमाचार्यैश्च - "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद", (स्तो.र. 65)"रामानुजार्यचरणोस्मि('रामानुजाङ्घ्रिशरणोस्मि' इति पाठः नैतद्व्याख्यानानुगुणः*)कुलप्रदीपस्त्वासीत्स यामुनमुनेस्स च नाथवंश्यः । वंश्यः पराङ्कुशमुनेस्स च सोऽपि देव्या दासस्तवेति वरदास्मि तवेक्षणीयः॥" (व.स्त.102), "तव भरोहमकारिषि धार्मिकैश्शरणमित्यपि वाचमुदैरिरम् । इति

ப$_4$ாவத்தாலே அடைந்தவனை வருந்தியும் கைவிடேன், அவனுக்கு தே$_3$ாஷமுண்டாகிலும் ஸத்துக்களுக்கு இது இகழப்பட்டதன்று என்று பெருமாள் அருளிச்செய்கையாலே ஶரண்யனை ஈஶ்வரன் ஆஶ்ரிதருடைய தே$_3$ாஷத்தை அறியான், அறிந்தாலும் அபி$_4$மதமாயிருக்கும் என்று தோற்றிற்றிறே; அப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அநாதி$_3$காலம் அபராத$_4$த்தைப் பண்ணிப்போந்த இச்சேதநன ஆஶ்ரயிக்குமளவில் ப$_4$க$_3$வானுடைய வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அவனுடைய நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு ஹேதுவான பும்ஸ்த்வத்தால வந்த ப்ரதாபோஷ்மளத்வத்தாலே, ஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அபராத$_4$த்துக்கீடாக முன்பு த$_3$ண்டி$_3$த்துப்போந்தபடியாலே பூர்வாபராத$_4$த்தாலே பீ$_4$தனானவனுக்கு ஈஶ்வரவஶீகாரத்துக்காக புருஷகாரத்தில் அபேக்ஷை உண்டாகிறது.

இப்படி பூர்வாபராத$_4$த்தாலே புருஷகாராபேக்ஷை உண்டாகிறதாகில், அப்போது ஆசார்யனே கு$_3$ருபரம்பராமுக$_2$த்தாலே புருஷகாரமாகிறான், அவனுக்கேயன்றோ ஸாக்ஷாத் ஜ்ஞாநப்ரத$_3$த்வாதி$_3$களுண்டாகிறது, ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திஹேதுத்வமும் அவனுக்கே உண்டென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது; இப்படி "பிதாமஹம் நாத$_2$முநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத$_3$" என்று - பிதாமஹரான நாத$_2$முநிகளைப்பார்த்து ப்ரஸந்நராயருளவேணும் என்று ஸ்ரீஆளவந்தாரும், "ராமாநுஜார்யசரணோஸ்மி குலப்ரதீ$_3$பஸ்த்வாஸீத் ஸ யாமுநமுநே: ஸ ச நாத$_2$வம்ஶ்ய: । வம்ஶ்ய: பராங்குஶமுநே: ஸ ச ஸோபி தே$_3$வ்யா தா$_3$ஸஸ்தவேதி வரத$_3$ாஸ்மி தவேக்ஷணீய:" என்று - நான் ராமாநுஜார்யருடைய குலத்தையுடையேனாகாநின்றேன், அவர் யாமுநமுநியினுடைய குலத்துக்குப்ரதீ$_3$பமானார் ; அவர் நாத$_2$முநிகளுடைய வம்ஶத்தையுடையரானார்; அவர் பராங்குஶனுடைய வம்ஶத்தையுடையரானார்; அவரும் தேவரீருடைய நாச்சியாருக்கு த$_3$ாஸரானார். இப்படி நான் உனக்குககடாக்ஷவிஷயமாகாநின்றேன் என்று ஆழ்வானும், "தவ ப$_4$ரோஹமகாரிஷி த$_4$ார்மிகைஶ்ஶரணமித்யபி வாசமுதை$_3$ரிரம் । இதி ஸ ஸாக்ஷிகயந்நித$_3$மத்$_3$ய மாம் குரு ப$_4$ரம் தவ ரங்க$_3$து$_4$ரந்த$_4$ர" என்று - த$_4$ார்மிகரான ஆசார்யர்களாலும் உனக்கு ப$_4$ரமாக நான் பண்ணப்பட்டேன், 'ஶரணம்' என்கிற வார்த்தையையும் சொன்னேன், இப்படி இத்தை ஸாக்ஷியோடே கூட்டாநின்றுகொண்டு, ரங்க$_3$து$_3$ரந்த$_4$ரனே! இப்போது என்னை உனக்கு ப$_4$ரமாகப்பண்ண வேணும் என்று ப$_4$ட்டரும், ஆசார்யருடைய புருஷகாரப$_4$ாவத்தையே அநுஸந்தி$_4$த்-

ससाक्षिकयन्निदमद्य मां कुरु भरं तव रङ्गधुरन्धर ॥"(र.स्त.2-102) इति । एवं कारुण्यपारवश्यात् प्रथममेवैनमङ्गीकुर्वतः प्रकृष्टज्ञानभक्त्यादिमुखेन भगवत्प्रत्यासन्नभूतस्याऽचार्यस्यैव पुरुषकार-योग्यत्वात् वरणीयोपायविशेषणतया शब्दनिर्दिष्टायाः श्रियः किमनेन पुरुषकारत्वेनेति । 23

अत्रोच्यते - अस्त्येवात्र शब्दस्वारस्यादुपायविशेषणत्वमस्याः, तथाप्यवर्जनीयसम्बन्धमातृत्व-प्रयुक्तवात्सल्यातिशयात्, स्वपूर्वापराधनिमित्त-ईश्वरहृदयकालुष्यशान्त्यर्थं तदभिमततमस्वरूपादि-वैलक्षण्यप्रयुक्तवाल्लभ्यातिशयाच्च अस्या एव पुरुषकारत्वं युक्तमेव ।

उक्तं च प्रपदनाधिकारिणः अस्याः पुरुषकारत्वेन वरणं शास्त्रेषु "आकिञ्चन्यैकशरणाः केचिद्भाग्याधिकाः पुनः । मत्पदाम्भोरुहद्वन्द्वं प्रपद्य प्रीतमानसाः ॥ लक्ष्मीं पुरुषकारेण वृतवन्तो वरानन । मत्क्षमां प्राप्य सेनेश प्राप्यं प्रापकमेव माम् ॥ लब्ध्वा कृतार्थाः प्राप्स्यन्ते मामेवानन्य-मानसाः ॥"(*विष्वक्सेनसं.*) इति । "मत्प्राप्तिं प्रति जन्तूनां संसारे पतताम‌धः। लक्ष्मीः पुरुषकारत्वे

தார்கள். இப்படி, காருண்யபரவமுஞைகயாலே இச்சேதநனே முதலிலே அங்கீ$_3$கரித்து ப்ரக்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநப$_4$க்த்யாதி$_3$களே உடையனுகையாலே ப$_4$க$_3$வானுக்கு மிகவும் ப்ரத்யாஸந்நனுன ஆசார்யனுக்கே உ ப$_4$யஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாகையால் புருஷகார-யோக்$_3$யத்வம் புஷ்கலமாகையாலே வரணீயோபாயத்துக்கு விஶேஷணமாக ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மிக்கு ஶப்$_3$த$_3$ளித்$_3$த$_4$மான உபாயவிஶேஷணத்வமொழிய புருஷகாரத்வம் கொள்ளுகிற இத்தால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லேயே என்னில், 23

இவ்விடத்தில் ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வப$_4$ாவத்தாலே உபாயவிஶேஷணத்வம் லக்ஷ்மிக்குத்தோற்று-கிறதேயாகிலும், அப்படியிருக்கச்செய்தேயும், அவர்ஜநீயஸம்ப$_3$ந்த$_4$மான மாத்ருத்வ-ப்ரயுக்தவாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலும் தன்னுடைய பூர்வாபராத$_4$நிமித்தமான ஈஶ்வர-ஹ்ருத$_3$யத்தில் காலுஷ்யத்தை ஶமிப்பிக்கைக்குறுப்பாய் அவனுக்கு அபி$_4$மததமமான ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வால்லப்$_4$யாதிஶயத்தாலும் இவளுக்கே புருஷகாரத்வம் யுக்தமாேயிருக்கும்.

ப்ரபத$_3$நாதி$_4$காரியானவன் இவளேயே புருஷகாரமாக வரிக்குமென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்டது. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையிலே "ஆகிஞ்சந்யை-கஶரணா: கேசித்$_3$ப$_4$ாக்$_3$யாதி$_4$கா: புந மத்பத$_3$ாம்பே$_4$ாருஹத்$_3$வந்த்$_3$வம் ப்ரபத்$_3$ய ப்ரீதமாநஸா: ॥ லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந । மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மா லப்$_3$த்$_4$வா க்ருதார்த்த$_2$ா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவாநந்யமாநஸா:" என்று – ஆகிஞசந்யமொன்றையுமே புகலாகவுடையரா-யிருப்பார் சில ப$_4$ாக்$_3$யாதி$_4$கர், என்னுடைய பாத$_3$ாரவிந்த$_3$ங்களிரண்டையு-மடைந்து, உகந்த நெஞ்சையுடையராய் லக்ஷ்மியைப்புருஷகாரமாக வரித்துக் கொண்டு என்னுடைய க்ஷமையைப்பெற்று, ஸேநேஶனே! என்னே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவுமடைந்து க்ருதார்த்த$_2$ராய் என்னேயே ப்ராபிக்கக்கடவர்கள் என்றும், "மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத$_4$: । லக்ஷ்மீ:புருஷகாரத்வே நிர்தி$_3$ஷ்டா பரமர்ஷிபி$_4$: । மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா$_2$ லக்ஷணம் ப$_4$வேத்। அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம் । லக்ஷ்மீ:

निर्दिष्टा परमर्षिभिः ॥ ममापि च मतं ह्येतन् नान्यथा लक्षणं भवेत् । अहं मत्प्राप्त्युपायो वै साक्षाल्लक्ष्मीपतिःस्वयम् ॥ लक्ष्मीः पुरुषकारेण वल्लभा प्राप्तियोगिनी । एतस्याश्च विशेषोऽयं निगमान्तेषु शब्द्यते ॥" इति च । 24

एतदुक्तंभवति ईश्वरः पुरुषोत्तमत्वप्रयुक्तस्वातन्त्र्यकाठिन्यवशेन निरुपाधिकसम्बन्धयुक्तोऽपि पितेव विध्यतिक्रमाद्यपराधकारिणामात्मनां हितप्रवर्तकत्वेन नियमनं कुर्वन् कदाचित्कलुषमना भूत्वा निरयादिरूपैरनिष्टफलैस्तान् दण्डयति - "न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः। माययाऽपहृतज्ञाना: आसुरंभावमाश्रिताः । तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् । क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु । आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्मनि । मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गतिम् ।"(गी.7 15) इत्यादिवचनात् । एषा मातृत्वेन वात्सल्यपरवशतया

புருஷகாரேண வல்லப$_4$ா ப்ராப்தியோகி$_3$நீ । ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிக$_3$மாந்தேஷு ஶப்$_3$த்$_3$யதே" என்று - ஸம்ஸாரத்திலே அத$_4$:பதியாநிற்கிற ஜந்துக்களுக்கு என்னைப்பெறுகையைக்குறித்து லக்ஷ்மியானவள் புருஷகாரமாக பரமர்ஷிகளாலே சொல்லப்பட்டாள், எனக்குமிதுவே ஸம்மதம், வேறொருபடியால் லக்ஷணம் உண்டாகாது, என்னை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயம் ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதியான நானே, எனக்கு வல்லபை$_4$யான லக்ஷ்மியானவள புருஷகாரமாய்க்கொண்டு ப்ராப்தியைக் கூட்டிக்கொடாநிற்கும், இவளுக்கு இந்த விஶேஷமும் வேத$_3$ாந்தங்களிலே சொல்லப்படாநின்றதென்றும் இப்படி ப$_3$ஹுப்ரமாணங்களுண்டாகையாலே. 24

அதாவது ஈஶ்வரனானவன் புருஷோத்தமத்வத்தால் வந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலுண்டான காடி$_2$ந்யப$_3$லத்தாலே, நிருபாதி$_4$கஸம்ப$_3$ந்த$_4$முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், பிதாவைப் போலே விதி$_4$யை அதிக்ரமித்த அபராதி$_4$களான ஆத்மாக்களை ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திப்பியாநின்றுகொண்டு நியமித்து ஒருகால் திருவுள்ளம் கலுஷமாய் நரகாதி$_3$ரூபங்களான அநிஷ்டப$_2$லங்களாலே அவர்களை த$_3$ண்டி$_3$யாநிற்கும். எங்ஙனே என்னில் "ந மாம் து$_3$ஷ்க்ருதிநோ மூட$_4$ா: ப்ரபத்$_3$யந்தே நராத$_4$மா:। மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் ப$_4$ாவமாஶ்ரிதா:॥ தாநஹம் த்$_3$விஷத:க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத$_4$மாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுப$_4$ாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥ ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூட$_4$ா: ஜந்மநி ஜந்மநி । மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யத$_4$மாம் க$_3$திம்" என்று - து,ஷ்க்ருதிகளான மூட$_4$ராய், நராத$_4$மராய், மாயையாலே அபஹ்ருதமான ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், ஆஸுரமான ஸ்வப$_4$ாவத்தை ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டு என்னை அடையாமலிருப்பார்கள், மூட$_4$ராவார் - அறிந்தாலும் ஆபி$_4$முக்$_2$யமில்லாதார், மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநராகிறார் - தத்வஜ்ஞாநமில்லாத அஜ்ஞர், நராத$_4$மராவார் - அந்த தத்வஜ்ஞாநம் அநாதி$_3$யான ப்ரக்ருதிஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தாலே அழிந்தவர், ஆஸுரம்ப$_4$ாவமாஶ்ரிதராவார் - பிறர்க்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தையும் தங்களாலே அழிக்குமவர்கள், என்னளவிலே வெறுத்திருப்பாராய், க்ரூரராய், பொல்லாதவரான அந்த நராத$_4$மரை ஸம்ஸாரங்களிலே ஆஸுரயோநிகளிலே தான் எப்போதும் தள்ளாநிற்பன், ஆஸுரஜந்மத்தையடைந்தவர்கள் அவ்வோ ஜந்மங்கள்தோறும் அஜ்ஞாநிகளாய் என்னைப்ராபியாதே அதிலும் கடையான க$_3$தியை அடையாநிற்பர்கள் என்று ப$_4$க$_3$வத்$_3$வசநமுண்டாகையாலே. இவள்

निरतिशयमार्दवदयार्द्रीकृतहृदयत्वात्, अपराधभीतानाश्रयणोन्मुखान् स्वयमेवाङ्गीकृत्य स्ववाल्लभ्याति-शयेन भगवन्तं वशीकृत्य निश्शेषापराधक्षामणेन एनानङ्गीकारयति । इदमपि "मत्क्षमां प्राप्य सेनेश" (विष्वक्सेनसं.)इत्यादिनोक्तम् । तथोक्तमाचार्यैश्च - "पितेव त्वत्प्रेयान् जननि परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित्कलुषधीः । किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि माता तदसि नः॥"(श्रीगुण.52) इति । "त्वं माता सर्वलोकानां देवदेवो हरिः पिता"(वि.पु.1-9-126) इत्यस्या मातृत्वं तस्य पितृत्वं चोक्तम् । तस्मादस्या एव पुरुषकारत्वमतिशयेन उपपन्नमिति । 25

महिष्यन्तराणामनन्तगरुडादीनां सूरिणामन्येषामाचार्याणां च भगवत्प्रत्यासत्तेरेतदपेक्षत्वेन तेषामपि पुरुषकारत्वं न स्वतस्सिद्धम्, किन्तु एतत्प्रत्यासत्त्यतिशयप्रयुक्तमित्यवगन्तव्यम् । अस्या एव स्वतःपुरुषकारत्वं वचनबलात्स्वरूपनिरूपकवैलक्षण्याच्चेति । 26

மாதாவாகையாலே வாத்ஸல்யபரவஶையாய் நிரதிஶயமார்த$_3$வத$_3$யாதி$_3$களாலே ஈரப்பாட்டை விளைக்கப்பட்ட நெஞ்சையுடையளாகையாலே அபராத$_4$பீ$_4$தராய்க்-கொண்டு ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்பட்ட சேதநரைத்தானே அங்கீ$_3$கரித்துத்தன்னுடைய வால்லப்$_4$யாதிஶயத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனை வஶீகரித்து நிஶ்ஶேஷமாக அபராத$_4$த்தை க்ஷமிப்பித்து இவர்களை ஈஶ்வரன் அங்கீ$_3$கரிக்கும்படி பண்ணுநிற்கும். இதுவும் “மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ” என்றுமுதலான வசநத்தாலே கீழே சொல்லப்பட்டது. அப்படி “பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாக$_3$ஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா ப$_4$வதி ச கதா$_3$சித் கலுஷதீ$_4$: । கிமேதந்நிர்தோ$_3$ஷ: க இஹ ஜக$_3$தீதி த்வமுசிதை: உபாயைர்விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத$_3$ஸி ந:” என்று – பிதாவைப்போலே உன்னுடைய ப்ரியதமனானவன், தாயே! பரிபூர்ணமான அபராத$_4$த்தையுடைய ஜநத்தின்பக்கலிலே ஹிதத்தை நடத்தவேண்டுகையாலே ஒருகால் சீறுநிற்கும், நீ இது என்? இந்த ஜக$_3$த்தில் நிர்தோ$_3$ஷரார்?' என்று சொல்லி உசிதமான உபாயங்களாலே தோ$_3$ஷத்தை மறப்பித்து ஸ்வஜநமாக்காநிற்புதி, ஆகையால் எங்களுக்கு மாதாவாகாநின்றாய் என்கையாலே இருவர் ஸ்வப$_4$வத்தையும் ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே. “த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தே$_3$வதே$_3$வோ ஹரி: பிதா” என்று – ஸர்வலோகத்துக்கும் நீ மாதா, தே$_3$வதே$_3$வனான ஹரியானவன் பிதா என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இவளுக்கே புருஷகாரத்வம் மிகவுமுபபந்நமாயிற்று. 25

பூ$_4$மிநீளாதி$_3$களான மஹிஷ்யந்தரங்களுக்கும் அநந்தக$_3$ருட$_3$ாதி$_3$களான நித்ய ஸூரிகளுக்கும் மற்றுமுண்டான ஆசார்யர்களுக்கும் ப$_4$க$_3$வத்ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இவள்-முகமாக வருகையாலே அவர்களுக்கும் புருஷகாரத்வமுண்டாகிலும் இவளுக்குப் போலே ஸ்வாப$_4$ாவிகமன்று, இவளோடுண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாக வந்ததென்று அறியப்படும். இவளுக்கே ஸ்வாப$_4$ாவிகமான புருஷகாரத்வம் வசநப$_3$லத்தாலும், ஸ்வரூபநிரூபகத்வாதி$_3$யால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தாலும் உண்டென்றபடி. 26

இப்படி புருஷகாரபூ$_4$தையான பிராட்டியுடனே ஈஶ்வரனுக்குண்டான நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்-தைக்காட்டுகிற மதுப்பாலே, ஸமாஶ்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு காலவிஶேஷநியமமின்றியே ஸர்வகாலத்திலும் ஆஶ்ரயிக்கலாம் என்று காட்டப்-

एवं पुरुषकारभूतदेव्या सह भगवतस्सम्बन्धद्योतकस्य मतुपो नित्यसंयोगार्थत्वेन समाश्रयणोन्मुखानां कालविशेषाऽनियमेन सर्वदा समाश्रयणीयत्वमवगम्यते । 27

एतेन - "चञ्चलं हि मनःकृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम् । तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥" (गी.6 34), "प्रकीर्णे विषयारण्ये प्रधावन्तं प्रमाथिनम् । ज्ञानाङ्कुशेन गृह्णीयाद्वश्यमिन्द्रियदन्तिनम् ॥" इति महावातवन्मत्तगजवद्विषयाटवीसञ्चरणशीलेऽन्तःकरणे जायमाना भगवदाश्रयणरुचिः क्षणभङ्गिनीति तदुत्पत्तिक्षण एवाऽऽश्रयणयोग्यत्वमात्मनां अवगम्यते । 28

अथ पुरुषकारबलोद्भूतसमाश्रयणीयगुणजातं प्रतिपाद्यते "नारायण" इति । ते च गुणाः समाश्रयणसौकर्यापादकाः समाश्रितकार्यापादका इति द्विधा । पूर्वे वात्सल्यादयः, अपरे ज्ञानशक्त्यादयः । 29

ननु - पूर्वापराधनिमित्तकालुष्यहेतुभूतस्वातन्त्र्याभिभूतस्य वात्सल्यादिगुणगणस्य यदि पुरुषकारोद्भावितत्वं स्यात्, तर्हि तद्गुणविशिष्टस्योपायस्य साध्यत्वं स्यात्; अत एव सापेक्षत्वञ्च;

படுகிறது. 27

இத்தாலே "சஞ்சலம் ஹி மந:க்ருஷ்ண ப்ரமாதி$_2$ ப$_3$லவத்$_3$த்$_3$ருட$_4$ம் । தஸ்யாஹம் நிக்$_3$ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது$_3$ஷ்கரம" என்று - க்ருஷ்ணனே! சஞ்சலமான மநஸ்ஸானது ப$_3$லவத்தரமாய்க்கொண்டு சிக்கென நலியுமதாயிருக்கும், காற்றைப் பிடிக்குமாபோலே இத்தைப்பிடிக்க மிகவும் அரிதாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுநின்றேன் என்றும், "ப்ரகீர்ணே விஷயாரண்யே ப்ரத$_4$ாவந்தம் ப்ரமாதி$_2$நம் । ஜ்ஞாநாங்குஶேந க்$_3$ருஹ்ணீயாத்$_3$வஶ்யமிந்த்$_3$ரியத$_3$ந்திநம்" என்று - பரமக$_3$ஹநமான(பரம்பின - பா.*) விஷயங்களாகிற காட்டிலே ஓடாநிற்பதாய் அகப்பட்டாரைக்கொல்லுவதான இந்த்$_3$ரியங்களாகிற ஆனையை ஜ்ஞாநமாகிற அங்குஶத்தாலே பிடிப்பான் என்றும் சொல்லுகையாலே மஹாவாதம் போலவும். மத்தக$_3$ஜம் போலவும் விஷயாடவீஸஞ்சரணஶீலமான அந்த:கரணத்திலே ஜநியாநிற்கிற ப$_4$க$_3$வத$_3$ாஶ்ரயணருசியானது ஒரு க்ஷணத்திலே நஶிக்கும்படி அஸ்தி$_2$ரையாகையாலே அது உத்பந்நமானவளவிலே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி அவள் நித்யஸந்நிஹிதை என்றதாயிற்று. 28

அநந்தரம் நாராயணபத$_3$மானது புருஷகாரபூ$_4$தையான பிராட்டியாலே தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆஶ்ரயணீயனுடைய கு$_3$ணஜாதத்தைக்காட்டுகிறது. அந்த கு$_3$ணஜாதங்கள், ஸமாஶ்ரயணத்தினுடைய ஸௌகர்யத்தை உண்டாக்குமவையும் ஆஶ்ரிதருடைய கார்யத்தை உண்டாக்குமவையும் என்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். முன்புற்றவை வாத்ஸல்யம் முதலானவை, மற்றையவை ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலானவை. 29

ஆனால் சேதநனுடைய பூர்வாபராத$_4$மடியாக ஈஶ்வரனுக்குப்பிறந்த காலுஷ்யத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மறைந்து கிடக்கிற வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் புருஷகாரத்தாலே தோற்றுமாகில், அப்போது அந்த கு$_3$ணவிஶிஷ்டமான உபாயத்துக்கு ஸாத்$_4$யத்வமுண்டாம், அத்தாலே ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாம், ஆகையாலே ஆஶ்ரய-

तस्मादुपायस्य सिद्धत्वं निरपेक्षत्वञ्च न संपद्यते;अनुद्भूतगुणोद्भवाय हेतुसापेक्षत्वात् । न च स्वातन्त्र्यतिरोहितस्वाभाविकगुणप्रकाशकत्वमात्रेण पुरुषकारस्य नोपायाङ्गत्वमिति वक्तव्यम्; आत्मधर्मभूतभक्तिविशेषप्रकाशकस्य कर्मयोगादेस्साधनाङ्गत्वदर्शनात्; साक्षादुपायस्यापि भगवतस्तिरोहितस्वरूपगुणाविर्भावनमेव कार्यकरम्;तस्मात् साध्यत्वसापेक्षत्वयुक्तोपायान्तरव्यावृत्तिरस्योपायस्य न सिध्यति ।

न चैवं परिहर्तव्यम् - उपायस्य इष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारहेतुत्वेन, तदुपयोगिज्ञानशक्त्यादिगुणस्य स्वरूपोत्पत्तौ कार्यकरत्वे वा हेत्वन्तरनैरपेक्ष्यात्, तद्विशिष्ट ईश्वर एवात्रोपायभूतः, वात्सल्यादिकं तु तस्य आश्रयणसौकर्यापादकमात्रं, तस्यैव पुरुषकारोद्भावितत्वं, नाऽन्यस्य ज्ञानादिकस्येति तद्विशिष्टस्य सिद्धत्वं निरपेक्षत्वञ्च सुस्थितमिनि, अनेन गुणविभागेन उपायान्तरव्यावृत्तिः सिद्धेति - अविशेषात् स्वातन्त्र्यपरिबृंहितज्ञानशक्त्यादेः कर्मफलप्रदानरूपदण्डधरत्वोपयुक्तत्वात्, तस्य आश्रितसंरक्षणौन्मुख्याय हेतुसापेक्षत्वमवर्जनीयम्; न च हेतुः - अपराधभीतानामाभिमुख्यापादकः पुरुषकार एवेति सापेक्षत्यमस्य दुष्परिहरमिति । 30

ணீயமான உபாயத்துக்கு ஸித்$_3$த$_4$த்வமும் நிரபேக்ஷத்வமுமின்றியிலே ஒழியும்; தோற்றுத கு$_3$ணங்கள் தோற்றுகைக்காக ஹேதுவை அபேக்ஷிக்கையாலே. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே திரோஹிதமான ஸ்வாப$_4$ாவிகமான கு$_3$ணத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறவளவாலே, புருஷகாரத்தை உபாயாங்க$_3$மன்றென்று சொல்லவொண்ணாது; ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாப$_4$ாவிகத$_4$ர்மமான ப$_4$க்திவிஶேஷத்துக்கு ப்ரகாஶகமான கர்மயோக$_3$ாதி$_3$யானது ஸாத$_4$நாங்க$_3$மாகக்காண்கையாலே; ஸாக்ஷாது$_3$பாயபூ$_4$தனான ப$_4$க$_3$வானுக்கும் திரோஹிதமான ஸ்வரூபத்துக்கும் கு$_3$ணங்களுக்கும் உண்டான ஆவிர்ப$_4$ாவமேயன்றோ கார்யகரமாயறுவது; ஆகையாலே ஸாத்$_4$யத்வத்தையும் ஸாபேக்ஷத்வத்தையும் உடைத்தான உபாயாந்தரத்திற்காட்டில் இந்த உபாயத்துக்கு ஒரு வேறுபாடு உண்டாகிறதில்லை.

இவ்விடத்தில் இப்படி பரிஹரிக்கமுடியாது; அது ஏதென்னில் - உபாயமானது அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேதுபூ$_4$தமாகையால், அதுக்குறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களினுடைய ஸ்வரூபோத்பத்தியிலாதல், கார்யம் செய்யுமளவிலாதல் ஹேத்வபேக்ஷையில்லாமையாலே, அந்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$விஶிஷ்டனே இவ்விடத்தில் உபாயபூ$_4$தன், வாத்ஸல்யாதி$_3$யானது, அந்த ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரயணஸௌகர்யத்தை உண்டாக்குமளவே, அந்த வாத்ஸல்யாதி$_3$களுக்கே புருஷகாரோத்$_3$ப$_4$ாவிதத்வம் உள்ளதல்லது, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$களுக்கு இல்லை. ஆகையாலே தத்$_3$விஶிஷ்டமான உபாயத்துக்கு ஸித$_3$த$_4$த்வநிரபேக்ஷத்வங்கள் நிலைநிற்கும் என்கிற கு$_3$ணவிப$_4$ாக$_3$த்தாலே உபாயாந்தரத்தில் வேறுபாடு ஸித்$_3$த$_4$மாயிற்று :- இப்படி வேறுபாடு சொன்னாலும் அதிலொரு விஶேஷமில்லை. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மிகைத்து நடக்கிற ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கள் கர்மாநுரூபப$_2$லப்ரத$_3$ாநமாகிற த$_3$ண்ட$_3$த$_4$ரத்வத்துக்கு உறுப்பாகையால், அது ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகைக்கு ஒரு ஹேதுவை அபேக்ஷிக்கவேண்டும்; அந்த ஹேது அபராத$_4$பீ$_4$தனுக்கு ஆபி$_4$முக்$_2$யத்தை உண்டாக்கும் புருஷகாரமேயாகவேணுமென்றுகொண்டு ஸாபேக்ஷத்வம் இவ்விடத்தில் பரிஹரிக்கை அரிதென்றதாயிற்று. 30

मैवम् - इदं अज्ञातोपायवस्तुयाथात्म्यानां चोद्यं - "उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ"(र.स्तवे2-87) इति भगवतः उपायोपेयत्वं स्वरूपसिद्धं, न तु गुणायत्तम् । एवं स्वतस्सिद्धोपायभावस्य स्वरूपाऽबहिर्भूतस्वासाधारणशेषलक्ष्मीपुरुषकारोद्भावितस्वगुणद्वारा कार्यकरत्वं न सापेक्षत्वापादकम्। तदुक्तमाचार्यैश्च - "स्वतः श्रीस्त्वं विष्णोस्स्वमसि तत एवैष भगवान् त्वदायत्तर्द्धित्वेप्यभवदपराधीन विभवः । स्वया दीप्त्या रत्नं भवदपि महार्घं न विगुणं न कुण्ठस्वातन्त्र्यं भवति च न चान्याहित-गुणम् ॥"(श्रीगुण.31) इति । एवं निरपेक्षस्य सिद्धोपायस्य सूपसदत्वोपयुक्ताः वात्सल्यादयः, कार्यकरत्वोपयुक्ताः ज्ञानशक्त्यादयश्च नारायणपदप्रतिपाद्या इत्युक्तंभवति । 31

तत्र - वात्सल्यं, स्वामित्वं, सौशील्यं, सौलभ्यमिति चत्वारो गुणाः। तत्र वात्सल्यं नाम वत्सं लालयतीति व्युत्पत्त्या वत्से मातृवत्स्नेहः । यथा धेनुस्सद्योजातं वत्समालोक्य तद्गतदोषं अत्यादरेण परिभुज्य स्वप्रस्रवेन वर्धयन्ती लालयति, तद्वदीश्वरोपि आश्रितदोषमादरादङ्गीकृत्य तन्निवर्तन-

---

இப்படி ஸாத்4யத்வஸாபேக்ஷத்வங்களை உபாயத்துக்குச்சொல்லுகிறவர்கள் உபாய-ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத2ாத்ம்யத்தை அறியாமையாலே சோத்3யம் பண்ணுகிறார்க-ளித்தனை; "உபாயோபேயத்வே ததி3ஹ தவ தத்த்வம் ந து கு3ணௌ" என்று - உனக்கு உபாயோபேயத்வங்கள் ஸ்வரூபம், கு3ணங்களன்று என்கிற ஆசார்யவசநத்தாலே ப4க3வானுக்கு உபாயோபேயத்வம் ஸ்வரூபஸித்3த4ம், கு3ணாயத்தமன்று. இப்படி ஸ்வதஸ்ஸித்3த4மான உபாயப4ாவத்தை உடையவனுக்கு ஸ்வரூபாந்தர்க3தையாய், தனக்கு அஸாத4ாரணசேஷமான லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்தாலே உத்3ப4ாவிதமான ஸ்வ-கு3ணத்3வாரத்தாலுண்டான கார்யகரத்வமானது ஸாபேக்ஷத்வத்தை உண்டாக்காது. அதுதான் "ஸ்வதஶ்ஶ்ரீஸ்த்வம் விஷ்ணோ: ஸ்வமஸி தத ஏவைஷ ப4க3வாந் த்வ-த3ாயத்தர்த்3தி4த்வேப்யப4வத3பராதீ4நவிப4வ:। ஸ்வயா தீ3ப்த்யா ரத்நம் ப4வத3பி மஹார்க்4ம் ந விகு3ணம் ந குண்ட2ஸ்வாதந்தர்யம் ப4வதி ச ந சாந்யாஹிதகு3ணம்" என்று - ஶ்ரீயே! விஷ்ணுவுக்கு ஸ்வத:சேஷமாகாநின்றாய், அத்தாலே இந்த ப4க3வானானவன் நீ இட்டவழக்கான ஸம்ருத்3தி4யை உடையனாயிருந்தானேயாகிலும், பராதீ4நவிப4வனல்லனாகாநின்றான்; ரத்நமானது தன்னுடைய தீ3ப்தியாலே பெருவிலையனாகாநின்றதேயாகிலும் கு3ணஹீநமன்றியே ஸ்வாதந்த்ர்யஹீநமு-மன்றியே இராநின்றதென்றுகொண்டு ஆசார்யரான ப4ட்டராலே அருளிச்செய்யப்-பட்டது. இப்படி நிரபேக்ஷமான ஸித்3தே4ாபாயத்தினுடைய கிட்ட எளிமைக்-குறுப்பான வாத்ஸல்யாதி3களும், கார்யகரத்வத்துக்குறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3-களும் நாராயணபத3த்திலே ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறன என்று சொல்லப்பட்டது. 31

அவ்விடத்தில் வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஶீல்யமும், ஸௌலப்4யமு-மாகிற நாலு கு3ணங்கள். அவற்றில் வாத்ஸல்யமாவது "வத்ஸம் லாலயதி" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே வத்ஸத்தின்பக்கல் மாதாவுக்குண்டான ஸ்நேஹம்போலே, ஆஶ்ரிதன்பக்கல் ஈஶ்வரனுக்குப்பிறக்கும் ஸ்நேஹம். அதாவது அன்றீன்ற கன்றைக்-கண்டு தாய் அதின் தே3ாஷத்தை அத்யாத3ரம் பண்ணி பு4ஜித்து அத்தைத்தன் பாலாலே த4ரிப்பிக்குமாபோலே, ஈஶ்வரனும் ஆஶ்ரிததே3ாஷத்தை ஆத3ரம்பண்ணித் தன் பேறாக அங்கீ3கரித்து அத்தை அவன்பக்கல்நின்றும் கழித்துத்தன் கு3ணங்களை அவனை பு4ஜிப்பித்து உகப்பியாநிற்கும். அப்படியே அவன் தானே அருளிச்செய்தா-

पूर्वकस्वगुणाविष्कारेण ह्लादयन्नुपलालयति । तथा तेनैवोक्तम् - "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥"(रा.यु.18-3) इति । एतेन स्वापराधभयं निवर्त्यते। 32

स्वामित्वं नाम - स्वव्यतिरिक्तसमस्तवस्तुनस्स्वकीयत्वेनाभिमानः। तदीश्वरस्यैव निरुपाधिकम्, अन्यत्र सापेक्षम् । तदुच्यते - "स्वत्वमात्मनि संजातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम् । उभयोरेष सम्बन्धो न परोऽभिमतो मम॥"(विष्वक्सेनसं. विष्णुधर्मे च) "आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मर " इति ! एवंसति स्वामिन एव स्वत्वलाभःन तु स्वस्य; अतः आत्मप्राप्त्यर्थं ईश्वरस्स्वयमेव प्रयतत इति सिद्धम् । एतेन वात्सल्यमूलसम्बन्धहानिभयं निवर्त्यते । 33

शीलमपि - महतो मन्दैस्सह नीरन्ध्रेण संश्लेषस्वभावत्वम्; तस्य सौष्ठवं सौशील्यम् - तच्च, महामन्दसंश्लेषदशायामपि स्वमहत्त्वबुद्धिराहित्यम् । तदुक्तं भगवता - "अहं वो बान्धवो जातः" (वि.पु.5-13-12) "आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजम्"(रा.यु.120-12) इति । एतेन

ணிறே - "மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத$_2$ஞ்சந । தே$_3$ாஷோ யத்$_3$யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத$_3$க$_3$ர்ஹிதம்" என்று - மித்ரப$_4$ாவத்தோடே கிட்டினவனை வருந்தியும் கைவிடேன், அவனுக்கு தே$_3$ாஷமுண்டாகிலும்; இது ஸத்துக்களுக்கு இகழப்படுமதன்றென்கிற வசநத்தாலே. இவ்வாத்ஸல்யாநுஸந்த$_4$ாநத்தாலே - ஸ்வாபராத$_4$த்தாலுண்டான ப$_4$யம் நிவரத்திப்பிக்கப்படுகிறது. 32

ஸ்வாமித்வமாவது - தன்னையொழிந்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னதாக அபி$_4$மாநித்திருக்கை. அது ஈஶ்வரனுக்கு நிருபாதி$_4$கமாயுள்ளது, அல்லாதவிடத்திலே கர்மாதி$_3$யான உபாதி$_4$யடியாயிருக்கும். அது சொல்லப்படாநின்றதிறே - "ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்$_3$ரஹ்மணி ஸ்தி$_2$தம் । உப$_4$யோரேஷ ஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ா ந பரோபி$_4$மதோ மம" என்று - ஸ்வத்வமாவது ஆத்மாவின்பக்கலிலே உண்டாமது, ஸ்வாமித்வம் ப்$_3$ரஹ்மத்தின்பக்கலிலே இருக்கும், இருவர்க்குமிதுவே ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், வேறொன்றுண்டாகை எனக்கு அபி$_4$மதமல்லவென்றும், "ஆத்மதா$_3$ஸ்யம் ஹரேஸ்ஸ்வாம்யம் ஸ்வப$_4$ாவஞ்ச ஸதா$_3$ ஸ்மர" என்று - ஆத்மாவினுடைய தா$_3$ஸ்யத்தையும் ஹரியினுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும் எப்போதும் ஸ்வப$_4$ாவமாக நினையென்றும் வசநமுண்டாகையாலே. இப்படியாயுள்ளவிடத்தில், ஸ்வத்தினுடைய லாப$_4$ம் ஸ்வாமிக்கே, ஸ்வத்துக்குத் தனித்தொரு லாப$_4$மில்லை; ஆகையால் ஆத்மாவை லபி$_4$க்கைக்காக ஈஶ்வரன்தானே யத்நம் பண்ணாநிற்குமென்றதாயிற்று. இத்தாலே வாத்ஸல்யத்துக்கடியான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மில்லையென்று ப$_4$யப்பட வேண்டா என்றபடி. 33

ஶீலமாவது - பெரியவன் சிறியாரோடேகூட புரையறக்கலந்து பரிமாறுகையே ஸ்வப$_4$ாவமாயிருக்கை. அதினுடைய ஸௌஷ்ட$_2$வம் - ஸௌஶீல்யம். அதாவது - சிறியாரோடே கலக்குமளவிலும் தன் பெருமை தன்னெஞ்சில் நடவாதொழிகை. அதுவும், "அஹம் வோ பா$_3$ந்த$_4$வோ ஜாத:" என்று - உங்களுக்கு நான் ப$_3$ந்து$_4$வாய்ப் பிறந்தேனென்றும், "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் த$_3$ஶரத$_2$ாத்மஜம்" என்று -

स्वामित्वोत्तुङ्गतायत्तदुरधिगमत्वभयं निवर्त्यते । 34

सौलभ्यं तु - लब्धुं सुशकत्वं । तच्च - न संदृशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनम्"(तै.ना.1) इत्यतीन्द्रियं नित्यमङ्गलविग्रहं निखिलमनुजनयनविषयं कृत्वा नित्यसान्निध्यकारित्वम् । एतेन शीलाद्यधिगम्यगुणसद्भावेऽपि देशकालेन्द्रिय-विप्रकर्षप्रयुक्तदौर्लभ्यभयं निवर्त्यते । एवमनेन गुणचतुष्टयेन आश्रयणसौकर्यमुक्तम् । 35

तत्र परव्यूहाश्रयणं देशविप्रकर्षाद्दुष्करं, विभवाश्रयणमस्मदादीनां कालविप्रकर्षाद्दुष्करं, अन्तर्याम्याश्रयणं करणविप्रकर्षाद्दुष्करं, अर्चावतारस्तु आश्रितपराधीनतानैयत्येन अत्यन्तसुलभ इति तत्समाश्रयणमेव सुकरतमम् । 36

तदिदं पराधीनत्वं शास्त्रेषु प्रतिपाद्यते - "अर्चावतारस्सर्वेषां बान्धवो भक्तवत्सलः । स्वत्वमात्मनि सञ्जातं स्वामित्वं मयि च स्थितम् ॥ इति व्यवस्थिते चापि ममायं केशवस्त्विति । ममायं राम

என்னை மநுஷ்யனாய், த$_3$ஶரத$_2$புத்ரனை ராமனாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணாநின்றேனென்றும் ப$_4$க$_3$வானாலே சொல்லப்பட்டதிறே. இத்தால் - ஸ்வாமித்வத்தால் வந்த உத்துங்க$_3$தையாலுண்டான அநதி$_4$க$_3$ம்யத்வப$_4$யம் நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிறது. 34

ஸௌலப்$_4$யமாவது - பெறுதற்கெளியனாகை, அதாவது - "ந ஸந்த்$_3$ருஶே திஷ்ட$_2$தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்" என்று - இவனுடைய ரூபம் கண்ணுக்கு இலக்காயிராது, கண்ணால் இவனை ஒருவனும் காணமாட்டானென்கிறபடியே அதீந்த்$_3$ரியமான விக்$_3$ரஹத்தை எல்லார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி நித்யஸந்நிஹிதனாகை. இத்தால் - ஶீலாதி$_3$களான அதி$_4$க$_3$ம்யகு$_3$ணமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தே$_3$ஶகாலேந்த்$_3$ரியவிப்ரகர்ஷத்தாலுண்டான து$_3$ர்லப$_4$த்வப$_4$யம் கழிக்கப்படுகிறது. இந்த கு$_3$ணங்கள் நாலினாலும் ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

அவ்விஷயத்தில், பரவ்யூஹங்களையாஶ்ரயிக்கை தே$_3$ஶதூ$_3$ரத்தாலே து$_3$ஷ்கரம், விப$_4$வரூபமான அவதாரங்களை ஆஶ்ரயிக்கை நம் போல்வாருக்கு காலதூ$_3$ரத்தாலே து$_3$ஷ்கரம், அந்தர்யாமியை ஆஶ்ரயிக்கை இந்த்$_3$ரியத்துக்கு தூ$_3$ரமாகையாலே து$_3$ஷ்கரம்; அர்ச்சாவதாரமானது விஶேஷித்து ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலே நியதமாகையாலே மிகவும் ஸுலப$_4$மென்றிட்டு அதினுடைய ஆஶ்ரயணமே ஸுகரதமம். 36

அந்த அர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ஆஶ்ரிதபராதீ$_4$நத்வம் ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்படாநின்றது, "அர்ச்சாவதாரஸ்ஸர்வேஷாம் பா$_3$ந்த$_4$வோ ப$_4$க்தவத்ஸல: । ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் மயி ச ஸ்தி$_2$தம்" என்று - அர்ச்சாவதாரமானது ஸர்வர்க்கும் பா$_3$ந்த$_4$வமாய், ப$_4$க்தவத்ஸலமாயிருக்கும், ஸ்வத்வமானது ஆத்மாவின் பக்கலிலும் ஸ்வாமித்வம் என்பக்கலிலும் வ்யவஸ்தி$_2$தமாயிருக்கும்; "இதி வ்யவஸ்தி$_2$தே சாபி மமாயம் கேஶவஸ்த்விதி । மமாயம் ராம இத்யேவம் தே$_3$வ: பரஶுலாஞ்ச$_2$ந:" என்று - இப்படி ஶேஷஶேஷித்வம் வ்யவஸ்தி$_2$தமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்னுடைய கேஶவனென்றும், பரஶுவை அடையாளமாகவுடைய தே$_3$வனை

इत्येवं देवः परशुलाञ्छनः ।।ममायं वामनो नाम नारसिंहाकृतिःप्रभुः। वराहवेषो भगवान् नरो नारायणस्तथा । तथा कृष्णश्च रामश्च ममायमिति निर्दिशेत् । मद्ग्रामवासी भगवान् ममैवेति च धीर्भवेत् । चिन्तयेच्च जगन्नाथं स्वामिनं परमार्थतः । अशक्तमस्वतन्त्रं च रक्ष्यं चापि जनार्दनम्। तदिच्छया महातेजा भुङ्क्ते वै भक्तवत्सलः ।स्नानं पानं तथा यात्रां कुरुते वै जगत्पतिः । स्वतन्त्रस्स जगन्नाथोप्यस्वतन्त्रो यथा तथा । सर्वशक्तिर्जगद्धाताप्यशक्त इव चेष्टते । सर्वान् कामान् ददत्स्वाम्यप्यशक्त इव लक्ष्यते । अपराधानभिज्ञस्सन् सदैव कुरुते दयाम् । अर्चावतारविषये मयाप्युद्देशतस्तथा । उक्ता गुणा न शक्यास्ते वक्तुं वर्षशतैरपि । ऋते च मत्प्रसादाद्वा स्वतो ज्ञानागमेन वा । एवं पञ्चप्रकारोऽहमात्मनां पततामधः । पूर्वस्मादपि पूर्वस्माज्ज्यायांश्चैवोत्तरोत्तरैः।"

ராமன் என்னுடையவனென்றும், "மமாயம் வாமநோ நாம நாரஸிம்ஹாக்ருதி: ப்ரபு$_4$: । வராஹவேஷோ ப$_4$க$_3$வாந் நரோ நாராயணஸ்தத$_2$ா" என்று - என்னுடையவன் இந்த வாமநனானவன், ப்ரபு$_4$வான நாரஸிம்ஹரூபியானவன், வராஹ வேஷத்தையுடைய ப$_4$க$_3$வான், அப்படியே நரன், நாராயணன்; "தத$_2$ா க்ருஷ்ணஶ்ச ராமஶ்ச மமாயம் இதி நிர்தி$_3$ஶேத் । மத்$_3$க்$_3$ராமவாஸீ ப$_4$க$_3$வாந் மமைவேதி ச தீ$_4$ர்ப$_4$வேத்" என்று - அப்படி க்ருஷ்ணனும் ராமனும் என்னுடையவன் என்று சொல்லாநிற்கும், என்னுடைய க்$_3$ராமத்திலிருக்கும் ப$_4$க$_3$வான் என்னுடையவன் என்று மமத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ உண்டாகாநிற்கும்; "சிந்தயேச்ச ஜக$_3$ந்நாத$_2$ம் ஸ்வாமிநம் பரமார்த்த$_2$த:। அஶக்த-மஸ்வதந்த்ரம் ச ரக்ஷ்யஞ்சாபி ஜநார்த$_3$நம்" என்று - பரமார்த்த$_2$த்தால் ஜக$_3$ந்நாத$_2$னாய் ஸ்வாமியான ஜநார்த்த$_3$நனை அஶக்தனாகவும் அஸ்வதந்த்ரனாகவும் ரக்ஷ்யனாகவும் நினைத்திருப்பதும் செய்யாநிற்கும்; 'ததி$_3$ச்ச$_2$யா மஹாதேஜா பு$_4$ங்க்தே வை ப$_4$க்த-வத்ஸல: । ஸ்நாநம் பாநம் தத$_2$ா யாத்ராம் குருதே வை ஜக$_3$த்பதி:" என்று - பெரிய தேஜஸ்ஸை உடையனான ஜக$_3$த்பதியானவன், ப$_4$க்தனுக்கு வத்ஸலனாய்க்கொண்டு அவன் இச்சி$_2$த்தபோது அமுதுசெய்யாநிற்கும், அப்படியே ஸ்நாநத்தையும் பாநத்-தையும் யாத்ரையையும் பண்ணாநிற்கும்; "ஸ்வதந்த்ரஸ்ஸ ஜக$_3$ந்நாதே$_2$ாऽப்யஸ்வ-தந்த்ரோ யத$_2$ாதத$_2$ா । ஸர்வஶக்திர்ஜக$_3$த்$_3$த$_4$ாதாऽப்யஶக்த இவ சேஷ்டதே" என்று - ஸ்வதந்த்ரனாய் ஜக$_3$ந்நாத$_2$னாய் இருக்கச்செய்தேயும் அவன் யாதொருபடி அஸ்வதந்த்-ரன், அப்படியாகாநிற்கும், ஸர்வஶக்தியாய் ஜக$_3$த்துக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய் இருக்கச்-செய்தேயும் அஶக்தன் போலே சேஷ்டியாநிற்கும் என்றும்; "ஸர்வாந் காமாந் த$_3$த$_3$த்-ஸ்வாம்யப்யஶக்த இவ லக்ஷ்யதே । அபராத$_4$ாऽநபி$_4$ஜ்ஞஸ்ஸந் ஸதை$_3$வ குருதே த$_3$யாம்" என்று - எல்லாக்காமங்களையும் கொடாநின்றுகொண்டு, ஸ்வாமியா-யிருக்கச்செய்தேயும் அஶக்தனைப்போலே காணப்படாநிற்கும்; அபராத$_4$ங்களில் அறிவிலனாகாநின்றுகொண்டு எப்போதும் த$_3$யையைப் பண்ணாநிற்கும்; "அர்ச்சாவதாரவிஷயே மயாப்யுத்$_3$தே$_3$ஶதஸ்தத$_2$ா । உக்தா கு$_3$ணா ந ஶக்யாஸ்தே வக்தும் வர்ஷஶதைரபி" என்று - அர்ச்சாவதாரவிஷயத்திலே என்னாலும் சுருங்கச்-சொல்லப்பட்ட அந்த கு$_3$ணங்களானவை நூறுவர்ஷம் கூடினாலும் சொல்ல ஶக்யங்க-ளல்ல; "ருதே ச மத்ப்ரஸாத$_3$ாத்$_3$வா ஸ்வதோ ஜ்ஞாநாக$_3$மேந வா" என்று - என்னுடைய ப்ரஸாத$_3$மொழிந்தாலும், ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$ஜ்ஞாநமில்லாதபோதும் சொல்லமுடியாதென்றும்; "ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோऽஹம் ஆத்மநாம் பததாமத$_4$: । பூர்வஸ்மாத$_3$பி பூர்வஸ்மாத் ஜ்யாயாம்ஶ்சைவோத்தரோத்தரை:" என்று - இப்படி பர-வ்யூஹாதி$_3$பஞ்சப்ரகாரனான நான் அத$_4$:பதிக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு பூர்வபூர்வ-

(विष्वक्सेनसं.) "सौलभ्यतो जगत्स्वामी सुलभोह्यचुत्तरोत्तरः । सर्वातिशायि षाड्गुण्यं संस्थितं मन्त्र बिम्बयोः । मन्त्रे वाच्यात्मना नित्यं बिम्बे तु कृपया स्थितम् ।"(श्रीपा.रा.) इति ।

एवमर्चावतारस्यैव सौलभ्यमतिशयेनोक्तम्। 37

तथा च (आचार्यैः - इदं क्वचित्क,दीपप्रकाशे न व्याख्यातं च) अस्यैवोपास्यत्वं प्राप्यत्वं च उच्यते - "तामर्चयेत्तां प्रणमेत्तां भजेत्तां विचिन्तयेत् । विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम् ॥"(वि.ध.103 30) इति । अत एव हि पराङ्कुशपरकालादयः श्रीरङ्गादिष्वर्चास्थलेषु भगवन्तमाशिश्रयन् । 38

तस्मात् सौलभ्यतः प्रधानत्वेनाऽर्चावतारस्यैवाऽश्रयणसौकर्यमिति अस्य नारायणपदस्य सौलभ्य एव तात्पर्यम् ; तदन्ये वात्सल्यादयस्तदुपयोगितयोक्ताः । 39

एवं सुलभस्य भगवतस्समाश्रितकार्योपयोगित्वेन ज्ञानशक्त्यादयो गुणाश्चानुसन्धेयाः । ते च

ப்ரகாரங்களிற்காட்டில் உத்தரோத்தரஸௌலப்₄யப்ரகாரத்தாலே ஶ்ரேஷ்ட₂னுமாயிருப்பனென்றும்; "ஸௌலப்₄யதோ ஜக₃த்ஸ்வாமீ ஸுலபே₄ா ஹ்யுத்தரோத்தர:" என்று - ஜக₃த்ஸ்வாமியான நான் ஸௌலப்₄யத்தாலே மேலேமேலே ஸுலப₄னுயிருப்பனிறே; "ஸர்வாதிஶாயீ ஷாட்₃கு₃ண்யம் ஸம்ஸ்தி₂தம் மந்த்ரபி₃ம்ப₃யோ: । மந்த்ரே வாச்யாத்மநா நித்யம் பி₃ம்பே₃ து க்ருபயா ஸ்தி₂தம்" என்று - ஸர்வத்தையும் அதிஶயிப்பதான ஷாட்₃கு₃ண்யஸ்வரூபமானது மந்த்ரபி₃ம்ப₃ங்களிலே நிற்கும், மந்த்ரத்திலே வாச்யமாய் என்றும் நிற்கும், பி₃ம்ப₃த்திலே க்ருபையாலே நிற்கும் என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ஸௌலப்₄யத்தின் அதிஶயம் மிகவும் சொல்லப்பட்டது. 37

அப்படியே அந்த அர்ச்சாவதாரத்துக்கே உபாஸ்யத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லப்படாநின்றது. "தாம் அர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் ப₄ஜேத் தாம் விசிந்தயேத் । விஶத்யபாஸ்ததே₃ாஷஸ்து தாமேவ ப்₃ரஹ்மரூபிணீம்" என்று - அந்த அர்ச்சையை அர்ச்சிப்பான், அத்தையே வணங்குவான், அத்தையே ப₄ஜிப்பான், அத்தையே சிந்திப்பான், போக்கப்பட்ட தே₃ாஷத்தை உடையனுனவன் ப்₃ரஹ்மரூபிணியான அத்தை ப்ராபியாநிற்குமென்று. இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலேயிறே பராங்குஶபரகாலப்ரப்₄ருதிகளான ஆழ்வார்கள் கோயில், திருமலை முதலான அர்ச்சாஸ்த₂லங்களிலே ஈஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்தது. 38

ஆகையாலே ஸௌலப்₄யத்தாலே ப்ரத₄ாநமான அர்ச்சாவதாரத்துக்கே ஆஶ்ரயணஸௌகர்யமுள்ளதென்றிட்டு இந்த நாராயணபத₃த்துக்கு ஸௌலப்₄யத்திலே தாத்பர்யமாயிற்று. அதொழிந்த வாத்ஸல்யாதி₃கள் அந்த ஸௌலப்₄யத்துக்குறுப்பாகச் சொல்லப்பட்டன. 39

இப்படி ஸுலப₄னுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாஶ்ரிதகார்யத்துக்குறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃கு₃ணங்களும் அநுஸந்தே₄யங்கள் அவையாவன ஜ்ஞாநமும் ஶக்தியும்

ज्ञानम्, शक्तिः, पूर्तिः, प्राप्तिः इति चत्वारः। तत्र ज्ञानं नाम - "अजडं स्वात्मसम्बोधि नित्यं सर्वावगाहनम् । ज्ञानं नाम गुणं प्राहुः प्रथमं गुणचिन्तकाः ॥"(अहिर्बु.2-56) इति सर्वदा सर्वविषयप्रकाशकं स्वयंप्रकाशरूपम् । एतेन सर्वज्ञत्वेन - शरण्यस्य स्वापेक्षितज्ञातृत्वावगमात्, स्वाज्ञत्वनिमित्तकार्यहानिभयं निवर्त्यते । तदुच्यते - "क्वाहमत्यन्तदुर्बुद्धिः क्व चात्महितवीक्षणम् । यद्धितं मम देवेश तदाज्ञापय माधव ॥" (जि स्तो. 1- 18) इति । 40

शक्तिश्च - "जगत्प्रकृतिभावोयस्सा शक्तिः परिकीर्त्यते"(अहिर्बु.2 57) इति - जगदुपादानत्व-प्रयुक्तमघटिजघटनासामर्थ्यम् । तच्च - "स एव क्षोभको ब्रह्मन् क्षोभ्यश्च परमेश्वरः(पुरुषोत्तमः - पा.)" (वि.पु.1-2-31) इति - निखिलजगन्नियन्तृत्वेऽपि नियाम्यजगदाकारेणऽवस्थानम् । अनेन सर्वशक्तित्वेन नित्यसंसारिमध्यगतस्य स्वस्य नित्यसूरिपरिषत्प्राप्तौ शरण्यसामर्थ्यातिशयपरिज्ञानात् स्वाशक्तिनिमित्तकार्यहानिभयं निवर्त्यते; तथाचोक्तम् - "पटुनैकवराटिकेव क्लृप्ता स्थलयोः काकणिकासुवर्णकोट्योः । भवमोक्षणयोस्त्वयैव जन्तुः क्रियते रङ्गनिधे त्वमेव पाहि ॥"(श्रीर.स्तवे

பூர்த்தியும் ப்ராப்தியும் என்று நாலு. அவற்றில் ஜ்ஞாநமாவது – "அஜட$_3$ம் ஸ்வாத்ம-ஸம்பே$_3$ாதி$_4$ நித்யம் ஸர்வாவக$_3$ாஹநம் । ஜ்ஞாநம் நாம கு$_3$ணம் ப்ராஹு: ப்ரத$_2$மம் கு$_3$ணசிந்தகா:" என்று – அஜட$_3$மாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய், நித்யமாய், எல்லாவற்றையும் காட்டுவதாய், ஜ்ஞாநமென்று பேரான இத்தை ப்ரத$_2$மகு$_3$ணமாக கு$_3$ணமறியுமவர்கள் சொல்லாநின்றூர்களென்கையாலே, எப்போதும் ஸர்வவிஷயப்ரகாஶக-மாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶரூபமாயிருக்கும். இந்த ஸர்வஜ்ஞத்வத்தாலே ஶரண்யனானவன், தனக்கு அபேக்ஷிதமெல்லாம் அறியுமாகையாலே தன்னுடைய அறியாமையால் வரும் கார்யஹாநிப$_4$யம் கழிக்கப்படுகிறது அதுதான் "க்வாஹமத்யந்தது$_3$ர்பு$_3$த்$_3$தி$_4$: க்வ சாத்மஹிதவீக்ஷணம் । யத்$_3$தி$_4$தம் மம தே$_3$வேஶ தத$_3$ாஜ்ஞாபய மாத$_4$வ" என்று – அத்யந்தது$_3$ர்பு$_3$த்$_3$தி$_4$யான நானெங்கே? எனக்கு நன்மையறிகிறதுதானெங்கே? எனக்கு ஹிதமானது யாதொன்று, ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஶ்ரிய:பதியான-வனே! அத்தை நீதானே நியமித்தருளவேணுமென்று சொல்லப்பட்டதிறே. 40

ஶக்தியாவது "ஜக$_3$த்ப்ரக்ருதிப$_4$ாவோ யஸ்ஸா ஶக்தி: பரிகீர்த்யதே" என்று – ஜக$_3$த்துக்கு ப்ரக்ருதியாய் – உபாத$_3$ாநமாகை யாதொன்று, அது ஶக்தி என்கையாலே ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$ாநகாரணத்வத்தால் வந்த அக$_4$டிதக$_4$டநாஸாமர்த்$_2$யம். அதுதான், "ஸ ஏவ க்ஷோப$_4$கோ ப்$_3$ரஹ்மந் க்ஷோப்$_4$யஶ்ச பரமேஶ்வர:" என்று – அந்த பரமேஶ்வரன்தானே க்ஷோப$_4$கனுமாய் க்ஷோப்$_4$யனுமாயிருக்குமெனகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரம் வாராதபடி நிகி$_2$லஜக$_3$த்தையும் விகரிப்பித்து நியமியாநிற்கச் செய்தேயும், கார்ய-மாய்க்கொண்டு நியாம்யமான ஜகத்திலே தானந்தர்ப்ப$_4$வித்து தத$_3$ாத்மகனாய் இருக்கை. இந்த அக$_4$டிதக$_4$டநாரூபமான ஸர்வஶக்தித்வத்தாலே – நித்யஸம்ஸாரி-மத்$_4$யத்திலே இருக்கிற தன்னை நித்யஸூரிகள் நடுவே இருத்தவல்ல ஶரண்யனுடைய ஸாமர்த்$_2$யம் தோற்றுகையாலே தன் அஶக்தியடியான கார்யஹாநிப$_4$யம் கழிக்கப்-படுகிறது. அப்படியே "படுநைகவராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்த$_2$லயோ: காகணிகா ஸுவர்ணகோட்யோ: । ப$_4$வமோக்ஷணயோஸ்த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்க$_3$நிதே$_4$! த்வமேவ பாஹி" என்று – காணிஸ்த$_2$ாநத்திலும் கோடிஸ்த$_2$ாநத்திலும் ஸ்த$_2$ாந-

2-88) इति । 41

पूर्तिरपि - नारायणत्वप्रयुक्तसमस्तगुणविभूतिविशिष्टत्वम्; तदुच्यते - "यानि मूर्तान्यमूर्तानि यान्यत्राऽन्यत्र वा क्वचित् । सन्ति वै वस्तुजातानि तानि सर्वाणि तद्वपुः ॥"(वि.पु.1-22-86) इति । श्रुतिश्च - "यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा । अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणःस्थितः॥" (पु.सू) इति । एवमवाप्तसमस्तकामन्वेन - स्वापेक्षितार्थानां शरण्याधीनत्वावगमात्, स्वस्यानवाप्तकामत्वनिमित्ताऽपूर्तिभयमत्र निवर्त्यते । तदुच्यते - "त्वयि प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं धर्मार्थकामैरलमल्पकास्ते । समाश्रिताद्ब्रह्मतरोरनन्तान्निस्संशयः पक्वफलप्रपातः ॥" इति । 42

प्राप्तिस्तु - निरुपाधिकशेषित्वम् । तच्च, स्वशेषभूतसमस्तवस्त्वाहितातिशयाश्रयत्वम् । "परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः, परश्शेषी"(वेदार्थसङ्ग्रहे) इति हि

மறிவாஞெரு ஸமர்த்த$_2$ஞலே வைக்கப்பட்டதொரு பலகறை போலே ஸம்ஸார-பரமபத$_3$ங்களிலே இந்த ஜந்துவானவன் உன்ஞலே வைக்கப்படாநின்ருன், ரங்க$_3$த்-துக்கு நிதி$_4$யானவனே! நீயே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்கையாலே ஶரண்யனுடைய ஸாமர்த்$_2$யத்தை ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தாரிறே. 41

பூர்த்தியாவது – நாராயணத்வத்தால் வந்த ஸமஸ்தகு$_3$ணவிபூ$_4$திகளேயும் உடையஞ-யிருக்கை. அது "யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா க்வசித் । ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்$_3$வபு:" என்று– மூர்த்தங்களாயும் அமூர்த்தங்-களாயும் இந்த விபூ$_4$தியிலும் மற்ற நித்யவி பூ$_4$தியிலுமுண்டான வஸ்துஜாதங்கள் யாவை சில, அவையெல்லாம் அவனுக்கு ஶரீரமென்று கொண்டு சொல்லப்பட்டது. இப்படி, "யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக$_3$த்யஸ்மிந் த்$_3$ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா । அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி$_2$த:" என்று – இந்த ஜக$_3$த்தில் ப்ரத்யக்ஷாதி$_3$-ஸித்$_3$த$_4$மாயும், ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$மாயும் இருக்கும்வஸ்து யாதொன்று, அத்தையெல்லாம் உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற வ்யாபித்திருக்கும் நாராயணனென்று ஸர்வப்ரகார-விஶிஷ்டத்வத்தால் வந்த பூர்த்தியை ஶ்ருதியும் சொல்லிற்றிறே. இப்படி இந்த அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தாலே – ஸ்வாபேக்ஷிதமான அர்த்த$_2$ங்களெல்லாம் ஶரண்ய-னுக்கு விதே$_4$யம் என்று தோன்றுகையால். இவனுடைய அநவாப்தகாமத்வத்தால் வந்த அபூர்த்திப$_4$யமானது இவ்விடத்தில் கழிக்கப்படுகிறது. அதுதான், "த்வயி ப்ரஸந்நே கிமிஹாஸ்த்யலப்$_4$யம் த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமைரலம் அல்பகாஸ்தே । ஸமாஶ்ரிதாத் ப்$_3$ரஹ்மதரோரநந்தாத் நிஸ்ஸம்ஶய: பக்வப$_2$லபரபாத:" என்று – நீ ப்ரஸந்நனவள-வில் எது கிடையாதிருப்பது? த$_4$ர்மார்த்த$_2$காமங்களாலமையுமவை அத்யல்பங்க-ளன்றே? ஸமாஶ்ரயிக்கப்பட்ட அபரிச்சி$_2$ந்நமான ப்$_3$ரஹ்மமாகிற மரத்தில்நின்றும் பக்வப$_2$லமானது விழுகை நிஸ்ஸம்ஶயமென்றுகொண்டு சொல்லப்பட்டது. 42

இனி, ப்ராப்தியாவது நிருபாதி$_4$கமான ஶேஷித்வம். அதாவது, தனக்கு ஶேஷமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களாலுண்டான அதிஶயத்துக்குத் தான்ஆஶ்ரயமாயிருக்கை. "பரக$_3$தா-திஶயாத$_4$ாநேச்ச$_2$யா உபாதே$_3$யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம், ஸ ஶேஷ:, பரஶ்ஶேஷீ" என்று – பரக$_3$தமான அதிஶயத்தையுண்டாக்குகையிலிச்சையாலே ஸ்வீகரிக்கப்படு-

शेषशेषित्वलक्षणस्योक्तत्वात् । एतेन आश्रितकार्यकरणं शरण्यस्य स्वप्रयोजनमित्यवगम्यमानत्वात्, आश्रितस्य स्वापेक्षितप्रदाने प्राप्तिहानिशङ्का निवर्तते । अत इदमुक्तमाचार्यैः "उपादत्ते सत्तास्थिति-नियमनाद्यैश्चिदचितौ (*) स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी । उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणावतस्त्वां श्रीरङ्गेशय शरणमव्याजमभजम् ।।"(श्रीर.स्तवे २ ८७) इति । तस्मात् शेषित्वं भगवत उपायोपेयत्वयोस्स्वार्थत्वमवगमयति । 43

ननु - पूर्वत्र वात्सल्यादिगुणचतुष्टये स्वामित्वकथनेन प्राप्तेरुक्तत्वात् शेषित्वस्य स्वामित्वैकार्थत्वाच्च, किमनेन पुनरनुसन्धानेनेति; उच्यते - स्वामित्वं नाम - स्वव्यतिरिक्तस्य समस्तस्य वस्तुनस्स्वकीयत्वे-नाऽभिमान इति तत्रैवोक्तम्; शेषित्वन्तु - तदाहितातिशयाश्रयत्वमिति भिन्नार्थम् । उभयोः

கையே யாதொன்றுக்கு ஸ்வரூபம், அது ஶேஷம், பரன் ஶேஷியென்றுகொண்டு ஶேஷஶேஷித்வலக்ஷணம் - முன்பே சொல்லப்பட்டதிறே. இத்தாலே - ஆஶ்ரிதனுக்கு கார்யம் செய்கை ஶரண்யன்தனக்கே ப்ரயோஜநமென்று தோற்றுகையாலே, ஆஶ்ரித-னுக்குத் தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் தருமிடத்தில் ப்ராப்தியில்லையென்று ஶங்கிக்க வேண்டாவென்றபடி. ஆகையாலிறே "உபாத$_3$த்தே ஸத்தாஸ்தி$_2$திநியமநாத்$_3$யைஶ்-சித$_3$சிதௌ(*) ஸ்வமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய ஶ்ரீமாநிதி வத$_3$தி வாகௌ$_3$பநிஷதீ$_3$। உபாயோபேய-த்வே ததி$_3$ஹ தவ தத்த்வம் நது கு$_3$ணௌ அதஸ்த்வாம் ஶ்ரீரங்கே$_3$ஶய! ஶரணமவ்யாஜ-மப$_4$ஜம்" என்று - ஶ்ரீமானானவன், ஸத்தாஸ்தி$_2$திநியமநாதி$_3$களாலே சித$_3$-சித்துக்களைத் தன் பேறாக ஸ்வீகரியாநின்றானென்று உபநிஷத்தின் வாக்கு சொல்லாநின்றது, ஆதலால் இவ்விடத்தில் உபாயோபேயத்வங்கள் உனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கும், கு$_3$ணாயத்தமல்ல. ஆகையாலே, ஶ்ரீரங்க$_3$ஶயனே! உன்னை ஒரு வ்யாஜமில்லாதபடி ஶரணமாக அடைந்தேனென்று ப$_4$ட்டரருளிச்செய்தது. இவ்-விடத்தில் "ஶ்ரீமாந்" என்று ஶ்ரீமச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்தையும் சித$_3$சித்துக்களை ஸத்தாஸ்தி$_2$தி-நியமநாதி$_3$களாலே ஸ்வார்த்த$_2$மாக உபாத$_3$ாநம் பண்ணுகிறான் என்கையாலே நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் சொல்லி, ஆகையால், உபாயோபேயத்வங்கள் ஸ்வ-ரூபம், கு$_3$ணப்ரயுக்தமன்றென்றும் ஔபநிஷதி$_3$யான வாக்கு சொல்லாநின்றது என்கையாலே இந்த வாக்கு உபாயோபேயத்வபரமாய் ஶரணாக$_3$திரூபமான வாக்ய-த்$_3$வயமாகக் கடவது. ஆகையாலே ஶேஷித்வமானது ப$_4$க$_3$வானுடைய உபாயோ-பேயத்வங்கள் ஸ்வார்த்த$_2$மென்று காட்டிற்றாயிற்று. 43

முன்பே வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் நாலும் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்வாமித்வத்-தாலே ப்ராப்தி சொல்லுகையாலும் ஶேஷித்வம் ஸ்வாமித்வத்தோடு ஏகார்த்த$_2$மா-கையாலும் ஒரு பத$_3$த்துக்குள்ளே ப்ராப்தி சொல்லுகைக்காக ஶேஷித்வத்தைப் பின்னையும் அநுஸந்தி$_4$ப்பானென்? என்னில் ஸ்வாமித்வமும், ஶேஷித்வமும் ப்ராப்தியைச் சொல்லுமேயாகிலும் அர்த்த$_2$பே$_4$த$_3$முண்டு; ஸ்வாமித்வமாவது - தன்னையொழிந்த ஸகலபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களையும் தன்னதாக அபி$_4$மாநிக்கையென்று அவ்விடந்தன்னில் சொல்லப்பட்டது, ஶேஷித்வமாவது - ஶேஷவஸ்துக்களால் உண்டான அதிஶயத்துக்கு ஆஶ்ரயமாகையென்று சொல்லப்பட்டது; இப்படி, பி$_4$ந்நார்த்த$_2$மாகையால், இரண்டுக்கும் ப்ராப்திவாசகத்வமொத்திருக்கச்செய்தேயும் தன் அதிஶயார்த்த$_2$மாக ஶேஷவஸ்துவினுடைய ஸ்வீகாரமாகிற அர்த்த$_2$விஶேஷத்தை

प्राप्तिवचनसामान्येपि स्वातिशयार्थस्वशेषवस्तुर्स्वीकाररूपमर्थविशेषं शरण्यस्याऽनुसन्धातुमत्र शेषित्वोक्तिः । भाष्यकारैरपि स्वामित्वशेषित्वयोः पार्थक्यमभिधीयते "अशेषचिदचिद्वस्तुशेषिभूत - अखिलजगत्स्वामिन् अस्मत्स्वामिन्"(शरणागतिगद्य) इति । 44

एतद्गुणचतुष्टयं "सर्वेश्वरस्सर्वदृक् सर्ववेत्ता समस्तशक्ति परमेश्वराख्यः"(वि.पु.6 5-86) इति स्मर्यते। तत्र सर्ववेत्तृत्वं - अवाप्तसमस्तकामत्वम् । श्रूयते च "यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्"(मुण्डक2-2-7)"परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च'(श्वे.6 8) इति । 45

इदमेव चतुष्कं सर्वसाधारणमिति अनाश्रितापराधफलप्रदानेऽप्युपयुक्तम् । तत्र ज्ञानम् - कृत्स्नापराधप्रतिपत्त्यर्थम्; शक्तिश्च - तदनुरूपदण्डयितृत्वप्रकाशिका; पूर्तिश्च - केनाप्युपकारेण (*) निवर्तयितुमशक्यत्वसुचिका ; प्राप्तिश्च पितुः पुत्रादिनियमनवत् युक्तत्वबोधिनी । 46

एवंभूतमिदं गुणचतुष्टयमाश्रितानुग्रहार्थं कारयन्ती पूर्वोक्तवात्सल्यादिकस्याऽप्युद्बोधिनी भगवतः

ஶரண்யனுக்கு அநுஸந்தி$_4$க்கைக்காக இவ்விடத்திலே ஶேஷித்வத்தைப் பிரியச் சொல்லுகிறது. ப$_4$ாஷ்யகாரரும், ஸ்வாமித்வஶேஷித்வங்களை பி$_4$ந்நார்த்த$_2$மாக வருளிச்செய்தார்:- "அஶேஷசித$_3$சித்$_3$வஸ்துஶேஷிபூ$_4$த" என்று ஶேஷித்வத்தையும், "அகி$_2$லஜக$_3$த்ஸ்வாமிந் அஸ்மத் ஸ்வாமிந்" என்று ஸ்வாமித்வத்தையும் க$_3$த்$_3$யத்திலே வேறிட்டருளிச் செய்கையாலே. 44

இந்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கள் நாலுகு$_3$ணங்களையும் "ஸர்வேஶ்வரஸ்ஸர்வத்$_3$ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தஶக்தி: பரமேஶ்வராக்$_2$ய:" என்று புராணத்திலே "ஸர்வேஶ்வர:" என்று ஸர்வஶேஷித்வத்தையும் "ஸர்வத்$_3$ருக்" என்று ஸர்வஜ்ஞத்வத்தையும் "ஸர்வவேத்தா" என்று அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்தையும் "ஸமஸ்தஶக்தி:" என்று ஸர்வஶக்தித்வத்தையும் பரமேஶ்வரன என்று பேரான ப$_4$க$_3$வானுக்கு கு$_3$ணங்களாகச் சொல்லிற்றிறே. ஶ்ருதியும் "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வவித்" என்று - யாவனொருவன் ஸர்வத்தையுமறிவன், ஸர்வத்தையும் வித்திருக்குமென்றும், "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை$_4$வ ஶ்ரூயதே" என்று - இந்த ஶேஷியினுடைய ஶக்தி பரையாய்க்கொண்டு விவிதை$_4$யாக ஶ்ருதியிலே சொல்லப்படாநின்றதென்றும், "ஸ்வாப$_4$ாவிகீ ஜ்ஞாநப$_3$லக்ரியா ச" என்று - ஜ்ஞாநமும் ப$_3$லமும கரியையும் ஸ்வப$_4$ாவஸித்$_3$த$_3$ங்களாயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்று. 45

இந்த ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கள் நாலும் ஸர்வர்க்கும் பொதுவாகையாலே ஆஶ்ரிதரல்லாதாருடைய கர்மப$_2$லப்ரத$_3$ாநத்துக்குமுறுப்பாயிருக்கும். அவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநம் எல்லா அபராத$_4$ங்களையும் அறிகைக்குறுப்பு, ஶக்தி அதுக்கீடாக த$_3$ண்டி$_3$க்கைக்கு உறுப்பு, பூர்த்தி ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலே மீட்கவரியனாகைக்குறுப்பு. ப்ராப்தி பிதா புத்ரனை நியமிக்குமோபாதி யுக்தமாகைக்குறுப்பு. 46

இப்படியான இந்நாலு கு$_3$ணங்களையும் ஆஶ்ரிதருடைய அநுக்$_3$ரஹத்துக்குறுப்பாகப்

कृपा चात्राऽनुसन्धेया ।इयमेव प्रधानभूता भगवच्छरण्यत्वापादिका । तदुच्यते - "सोऽहं ते देवदेवेश नार्चनादौ स्तुतौ न च । सामर्थ्यवान् कृपामात्रमनोवृत्तिः प्रसीद मे ॥"(वि.पु.5-7-70) "स तं निपतितं भूमौ शरण्यश्शरणागतम् । वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥"(रा.सु.38-34) इति । उक्तञ्च शरण्योक्तितया भाष्यकारैः - "केवलं मदीययैव दयया" (श.गद्यं) इति । 47

एवंरूपदयाकार्यभूतं चेतनस्य करणकलेबरप्रदानादिनिरतिशयानन्दोद्भावयितृत्वपर्यन्तनिखिलमङ्गलहेतुभूतं भगवतस्सर्वकारणत्वमपि शरण्यत्वोपयुक्तमस्य नारायणपदस्य शब्दार्थतयाऽनुसन्धेयम्। "नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणीति ततो विदुः । तान्येव चायनं तस्य तेन नारायणस्स्मृतः ॥" (पाद्मोत्तरे 4) इति स्वकार्यभूतनिखिलवस्तुनिवासत्वं नारायणशब्दार्थतयोक्तम् । 48

अस्य कारणत्वादेश्शरण्यत्वोपयोगः श्वेताश्वतरोपनिषदि श्रूयते - "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो

பண்ணுமதாய், பூர்வோக்தமான வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்களையும் மினுக்கப்பண்ணுவதாயிருக்கிற ப$_4$க$_3$வானுடைய க்ருபையும் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படுகிறது. இந்த க்ருபையே ப்ரத$_4$ாநபூ$_4$தையாய்க்கொண்டு ப$_4$க$_3$வானுடைய ஶரண்யத்வத்தை உண்டாக்காநிற்கும். “ஸோஹம் தே தே$_3$வதே$_3$வேஶ நார்ச்சநாதெ$_3$ள ஸ்துதௌ ந ச । ஸாமர்த்$_2$யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத$_3$ மே” என்று – தே$_3$வதே$_3$வேஶனே! ஸர்ப்பஜாதியாகையாலே க்ரூராத்மாவான நான், உன்னுடைய அர்ச்சநாதி$_3$யிலும் ஸ்துதியிலும் ஸாமர்த்$_2$யமுடையேனல்லேன்; க்ருபையளவிலே திருவுள்ளம் சென்று எனக்குப்ரஸந்நனாகவேணுமென்றும்; “ஸ தம் நிபதிதம் பூ$_4$மௌ ஶரண்யஶ்ஶரணாக$_3$தம் । வத$_4$ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த$_2$: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று – பூ$_4$மியிலே விழுந்து ஶரணாக$_3$தனான அந்தக்காகத்தை வத$_4$ார்ஹமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஶரண்யரான பெருமாள் க்ருபையாலே ரக்ஷித்தார் என்றும், அந்த க்ருபாப்ராத$_4$ாந்யம் சொல்லப்பட்டது. ப$_4$ாஷ்யகாரரும், க$_3$த்$_3$யத்திலும் “கேவலம் மதீ$_3$யயைவ த$_3$யயா” என்று – கேவலையான என்னுடைய க்ருபையாலே என்றுகொண்டு ஶரண்யரான பெருமாள்வார்த்தையாக அருளிச்செய்தார். 47

இப்படிப்பட்ட த$_3$யையினுடைய கார்யமாய் சேதநருடைய கரணகளேப$_3$ரப்ரத$_3$ாநம் துடக்கமாக ப்ராப்தித$_3$ஶையில் நிரதிஶயாநந்த$_3$த்தை உண்டாக்குகைமுடிவாக நடுவுண்டான நிகி$_2$லமங்க$_3$ளங்களுக்கும் ஹேதுபூ$_4$தமாயுள்ள ஸர்வகாரணத்வமும் ப$_4$க$_3$வானுடைய ஶரண்யத்வத்துக்குறுப்பாகையால் இந்த நாராயணபத$_3$த்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$மாக இங்கே அநுஸந்தே$_4$யம். “நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணீதி ததோ வித$_3$ு: । தாந்யேவசாயநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:” என்று – நரன்பக்கல் நின்றும் பிறந்த தத்த்வங்கள் நாரங்களாகிறன, அவை அவனுக்கு அயநமாகையாலே நாராயணன் என்று சொல்லப்பட்டான் என்கையாலே, கார்யமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் வ்யாபித்திருக்குமவன் நாராயணன் என்று சொல்லப்பட்டது. 48

இந்த காரணத்வாதி$_3$கள் ஶரண்யத்வத்துக்கு உபயுக்தமென்று ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே சொல்லப்படாநின்றது :- “யோ ப்$_3$ரஹ்மாணம் வித$_3$த$_4$ாதி பூர்வம் யோ வை வேத$_3$ாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை । தம் ஹ தே$_3$வம் ஆத்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$ப்ரஸாத$_3$ம்

वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै । तं ह देवमात्मबुद्धिप्रसादं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये ।।"(श्वेता.6-18) इति । तत्र - ब्रह्मादिजनकत्वेन आश्रयणार्थं करणकलेबरदातृत्वं, वेदप्रदत्वेन आश्रयणार्थरुचि-जनकत्वं, "देवं" इति तद्विषयकल्याणगुणयुक्तत्वं, "आत्मबुद्धिप्रसादं" इति तद्विषयव्यवसायजनकत्वं चोक्तम् । 49

एवमुक्तसमस्तगुणविशिष्टत्वं नारायणशब्दार्थतया श्रूयते - "माता पिता भ्राता निवासश्शरणं सुहृद्गतिर्नारायणः"(सुबा.6) इति । अत्र मातृत्वेन वात्सल्यं, पितृत्वेन स्वामित्वं, भ्रातृत्वेन सौशील्यं, निवासत्वेन नित्यसान्निध्यरूपं सौलभ्यञ्च क्रमश एव वात्सल्यादिचतुष्टयमुक्त्वा, "शरणं" इत्युपायत्वमभिधाय, सुहृत्त्वेन कार्योपयोगिगुणजातमुपलक्ष्य, "गतिः" इति प्राप्यत्वञ्चोच्यते ।50

एवंरूपगुणजातानुसन्धानं - शरण्यविषयमहाविश्वासोत्पत्त्यर्थम्; "शक्तेस्सूपसदत्वाच्च कृपायोगाच्च शाश्वतात् । ईशेशितव्यसम्बन्धादनिदंप्रथमादपि । रक्षिष्यत्यनुकूलान्न इति या सुदृढा मतिः । स विश्वासो भवेच्छक्र सर्वदुष्कृतनाशनः"(ल.तं.) इति गुणवत्ताऽध्यवसायो विश्वासतया स्मर्यते ।51

முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்3யே" என்று - அவ்விடத்தில் யாவனொருவன் முன்பு ப்3ரஹ்மாவை உத்பாதி3க்கிறான் என்கையாலே ஆஶ்ரயணார்த்த2மாக கரணகளே-ப3ரங்களைக் கொடுக்கையும், யாவனொருவனுக்கு வேத3ங்களைக்கொடாநின்றான் என்கையாலே ஆஶ்ரயணத்துக்குறுப்பான ருசியை உண்டாக்குகையும், "தே3வம்" என்கையாலே தத்3விஷயமான கல்யாணகு3ணயோக3மும், "ஆத்மபு3த்3தி4ப்ரஸாத3ம்" என்கையாலே வ்யவஸாயஜநகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. 49

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்தகு3ணங்களையுமுடையனாகை நாராயணஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மென்று ஶ்ருதியிலே சொல்லப்படாநின்றது :- "மாதா பிதா ப்4ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்3க3திர்நாராயண:" என்று - இவ்விடத்தில் "மாதா" என்கையாலே வாத்ஸல்யமும், "பிதா" என்கையாலே ஸ்வாமித்வமும், "ப்4ராதா" என்கையாலே ஸௌஶீல்யமும், "நிவாஸ:" என்கையாலே நித்யஸாந்நித்4யரூபமான ஸௌலப்4யமும் ஆகிற வாத்ஸல்யாதி3கள் நாலுகு3ணத்தையும் அடைவே சொல்லி "ஶரணம்" என்று உபாயத்வத்தையும் "ஸுஹ்ருத்" என்று கார்யோபயோகி3கு3ண-ஜாதத்தையும் "க3தி:" என்று ப்ராப்யத்வத்தையும் சொல்லிற்று. 50

ஏவம்ரூபமான கு3ணஜாதத்தினுடைய அநுஸந்த4ாநம் ஶரண்யன்பக்கல் மஹா-விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்காக. "ஶக்தேஸ்ஸூபஸத3த்வாச்ச க்ருபாயோக3ாச்ச ஶாஶ்வதாத் । ஈஶேஶிதவ்யஸம்ப3ந்த4ாத3நித3ம்ப்ரத2மாத3பி ॥ ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதி யா ஸுத்3ருட4ா மதி: । ஸ விஶ்வாஸோ ப4வேச்ச2க்ர ஸர்வது3ஷ்க்ருதநாஶந:" என்று ஶக்தியாலும், கிட்ட எளியனாகையாலும், நிலைநின்ற க்ருபாயோக3த்தாலும், அநாதி3-ஸித்3த4மான நியந்த்ருநியாம்யஸம்ப3ந்த4த்தாலும் அநுகூலரான நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்கிற ஸுத்3ருடை4யான மதி யாதொன்று, அது ஸர்வது3ஷ்க்ருதத்தையும் நஶிப்பிக்கும் விஶ்வாஸமாகிறதென்கையாலே கு3ணவத்தாத்4யவஸாயம் விஶ்வாஸ-மாகச்சொல்லப்பட்டது. 51

किञ्च - सर्वज्ञत्वं, सर्वशक्तित्वं,परमकारुणिकत्वं, परमोदारत्वं, आश्रितवत्सलत्वं, अशरण्यशरण्यत्वं, अनालोचितविशेषाऽशेषलोकशरण्यत्वं, स्वामित्वं, श्रिय:पतित्वं, नारायणत्वमिति दशगुणानत्राऽनुसन्धेयतया केचिदाहुः । एते गुणाः विश्वासप्रतिबन्धकभूतं अपराधभूयस्त्वं, उपायफल्गुत्वं, फलगौरवमिति विरोधित्रयं निरस्यन्तीति वदन्ति । अत्र - अशरण्यशरण्यत्वादिगुणद्वयं शीलसौलभ्यस्थानपतितम्; परमोदारत्वञ्च शेषित्वस्थानपतितम्;"स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनन्द्य च" इति स्वप्रयोजनत्ववचनात्, "उदारास्सर्व एव"(गी.7-18) इति स्वेनैवोक्तत्वाच्च । 52

तत्रापि केचित्, इतरगुणजातं सर्वं तदधीनमिति श्रिय:पतित्वनारायणत्वरूपं गुणद्वयमेव विरोधत्रयनिरासार्थमनुसन्दधते । "कर्तव्यं सकृदेव हन्त कलुषं सर्वं ततो नश्यति ब्रह्मेशादिसुदुर्लभं पदमपि प्राप्यं मया द्रागिति । विश्वासप्रतिबन्धचिन्तनमिदं पर्यस्यति न्यस्यतां रङ्गाधीश रमापतित्वसुभगं नारायणत्वं तव ॥"(न्यासतिलकं19) इति । तत्र श्रिय:पतित्वं अधिगम्यत्वसूचकम्, "अधृष्यत्वं

இன்னமும் ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸர்வஶக்தித்வமும், பரமகாருணிகத்வமும், பரமோதா₃ரத்வமும், ஆஶ்ரிதவத்ஸலத்வமும், அஶரண்யஶரண்யத்வமும், அநாலோசிதவிஶேஷாऽஶேஷலோகஶரண்யத்வமும், ஸ்வாமித்வமும், ஶ்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும் என்று பத்து கு₃ணங்களையும் இப்பத₃த்திலே அநுஸந்தே₄யமாகச்சில ஆசார்யர்கள் சொல்லாநின்றார்கள். இந்த கு₃ணங்கள்தான் விஶ்வாஸத்துக்கு விலக்கான அபராத₄பூ₄யஸ்த்வம், உபாயப₂ல்கு₃த்வம், ப₂லகௌ₃ரவம் என்கிற விரோதி₄த்ரயத்தையும் போக்காநிற்குமென்றும் சொல்லுவர்கள். இவ்விடத்தில், அஶரண்யஶரண்யத்வம், அநாலோசிதவிஶேஷாऽஶேஷலோகஶரண்யத்வமென்கிற இரண்டு கு₃ணங்களும், ஶீலமும், ஸௌலப்₄யமும் நின்ற நிலையிலே நிற்கும்; பரமோதா₃ரத்வமாகிறது - தன் பேறாகக்கொடுத்தலாகையாலே, ஶேஷித்வம் நின்ற நிலையில் நிற்கும்; "ஸ ஸர்வாநர்த்தி₂நோ த்₃ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்₃ய ச" என்று - அவன் எல்லா அர்த்தி₂களையும் கண்டு, கிட்டி, உகந்திருக்குமென்கையாலும், "உதா₃ராஸ்ஸர்வ ஏவ" என்று - தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களெல்லாரையும் உதா₃ரராகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்வாதிஶயபர்யவஸாயியான ஶேஷித்வத்தையே காட்டுமிறே. ஆகையால் இப்பத்து கு₃ணங்களும் அநுஸந்தி₄த்த கு₃ணங்களோடு விரோதி₄யாது. 52

அதுதன்னிலே வேறே சிலர் அல்லாத கு₃ணஜாதங்களெல்லாம் அவையிட்ட வழக்கென்று ஶ்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமுமாகிற இரண்டு கு₃ணத்தையும் விஶ்வாஸவிரோதி₄த்ரயநிரஸநார்த்த₂மாக அநுஸந்தி₄யாநிற்பர்கள். "கர்த்தவ்யம் ஸக்ருதே₃வ ஹந்த கலுஷம் ஸர்வம் ததோ நஶ்யதி ப்₃ரஹ்மேஶாதி₃ஸுது₃ர்லப₄ம் பத₃மபி ப்ராப்யம் மயா த்₃ராகி₃தி விஶ்வாஸப்ரதிப₃ந்த₄சிந்தநமித₃ம் பர்யஸ்யதி ந்யஸ்யதாம் ரங்க₃தீ₄ஶ ரமாபதித்வஸுப₄க₃ம் நாராயணத்வம் தவ" என்று - உபாயமொருகால் செய்யப்படுவதாயிருக்கும், அத்தாலே பாபமெல்லாம் நஶியாநிற்கும், ப்₃ரஹ்மேஶாதி₃களுக்கு மிகவும் து₃ர்லப₄மான பத₃மானது என்னாலே சடக்கென ப்ராபிக்கப்படுமாம், என்ன ஆஶ்சர்யமோ என்று விஶ்வாஸத்துக்கு ப்ரதிப₃ந்தி₄யான இந்த விரோதி₄த்ரயசிந்தநத்தை, ந்யாஸத்தைப்பண்ணுமவர்களுக்குப்

धूत्वा कमितुरधिगम्यत्वजननीम्"(न्या.ति.4) इत्युक्तत्वात् । नारायणत्वं तु - सर्वविधबन्धुत्वेन कार्योपयोगिगुणजातप्रकाशकम्; "नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः । तेषामयनभूतत्वान्नारायण इहोच्यते । तस्मान्नारायणं बन्धुं पितरं मातरं गुरुम् । निवासं शरणं चाहुर्वेदवेदान्तपारगाः ॥" इति वचनात् । एवंसति नारशब्दस्य जीवसमूहवाचित्वं, अयनपदस्य करणे व्युत्पत्त्या उपायवाचित्वञ्चाऽत्र नारायणपदार्थतयोक्तंभवति ।

ननु - अस्य पदस्य स्वरूपरूपगुणविभवादिसमस्तार्थप्रकाशकत्वेपि कथं कतिपयगुणानुसन्धानं क्रियत इति चेत् :- उच्यते- वक्ष्यमाणशरणपदार्थोपायत्वोपयुक्तकतिपयगुणविशेषमात्रमपेक्षितमिति स्वतःप्राप्तसमस्तार्थवाचकत्वं शरणशब्दवैयर्थ्यपरिहाराय गोबलीवर्दन्यायेन सङ्कोचयितुं युक्तम्;तथाहि - "गामानय बलीवर्दञ्च" इत्युक्ते सामान्यवाचिना गोशब्देन बलीवर्दग्रहणे सत्यपि बलीवर्दपदप्रयोगवैयर्थ्यपरिहाराय गोशब्दार्थसङ्कोचो गोबलीवर्दन्यायः । अथवा - अयं न्यायस्सामान्यविशेषरूपो

போக்காநின்றது, ரங்க3ாதீ4ஶனே! ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலே நன்ருயிருக்குமுன்னுடைய நாராயணத்வமானது என்று சொல்லுகையாலே. இவ்விடத்தில் ஶ்ரிய:பதித்வம் அதி4க3ம்யத்வத்தைக் காட்டுகிறது. அதாவது கிட்ட எளியனுகை. "அத்4ருஷ்யத்வம் தூ4த்வா கமிதுரதி4க3ம்யத்வஜநநீம்" என்று - ஈஶ்வரனுடைய அத்4ருஷ்யத்வமாகிற கிட்ட அருமையைக்கழித்து அதி4க3ம்யத்வததைப் பிறப்பிக்குமென்று புருஷகாரபூ4தையான லக்ஷ்மியைச் சொல்லிற்றிறே. நாராயணத்வமானது - ஸர்வவித4ப3ந்து4த்வத்தோடே கார்யத்துக்குறுப்பான கு3ணஜாதத்துக்கு ப்ரகாஶகம்; "நாரஶப்3தே3ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே பு3தை4: । தேஷாமயநபூ4தத்வாந்நாராயண இஹோச்யதே ॥ தஸ்மாந்நாராயணம் ப3ந்து4ம் பிதரம் மாதரம் கு3ரும் । நிவாஸம் ஶரணம் சாஹுர்வேத3வேதா3ந்தபாரகா3:" என்று - நாரஶப்3த3த்தாலே ஜீவர்களுடைய ஸமூஹம் சொல்லப்படுகிறது, அவர்களுக்கு அயநமாகையாலே நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிருன், ஆகையாலே, நாராயணனே ப3ந்து4வாகவும், மாதாவாகவும், பிதாவாகவும், கு3ருவாகவும், நிவாஸமாகவும், ஶரணமாகவும் வேத3வேதா3ந்தபாரக3ரானவர்கள் சொல்லாநின்றுர்களென்ற வசநத்தாலே. இப்படியுள்ளவிடத்தில், நாரஶப்3த3ம் ஜீவஸமூஹவாசியாகவும், அயநபத3ம் கரணே வ்யுத்பத்தியாலே உபாயவாசியாகவும் இவ்விடத்தில் நாராயணபத3த்துக்கர்த்த2ம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 53

இந்த பத3ம் ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வாதி3களான எல்லா அர்த்த2த்தையும் சொல்லுமேயாகிலும், இப்போது இவ்விடத்தில் சில கு3ணங்களை அநுஸந்தி4க்கிறபடி எங்ஙனே என்னில் :- மேல் சொல்லுகிற ஶரணஶப்3த3த்தின் அர்த்த2மான உபாயத்வத்துக்கு உறுப்பான சில கு3ணங்களே இவ்விடத்தில அபேக்ஷிதமென்றிட்டு அந்த ஶரணஶப்3த3த்தினுடைய வையர்த்2யபரிஹாரத்துக்காக ஸ்வத: ப்ராப்தமான ஸமஸ்தார்த்த2வாசித்வத்தை கோ3ப3லீவர்த்த3ந்யாயத்தாலே இப்பத3த்துக்கு ஸங்கோசிப்பிக்கை ப்ராப்தம். கோ3ப3லீவர்த்த3ந்யாயமாவது - "கா3மாநய, ப3லீவர்த்த3ஞ்ச" என்று - ஒருவனைப் பார்த்து ஒருவன் பசுவையும் எருதையும் கொண்டுவா என்ருல் கோ3ஶப்3த3ம் ஸாமாந்யமாகையாலே ப3லீவர்த்த3மாகிற எருதையும் காட்டுமேயாகிலும், விஶேஷமான ப3லீவர்த்த3ஶப்3த3ப்ரயோக3ம் வ்யர்த்த2மாகாமைக்காக கோ3ஶப்3தா3ர்த்த2த்தை ப3லீவர்த்த3மொழிந்த கோ3விலே ஸங்கோசிப்பிக்கை கோ3-

वा; तथाहि - विशेषवाचिशब्दसन्निधौ सामान्यवाचिशब्दस्य विशेषानुरूपस्सङ्कोचः सामान्यविशेष-न्यायः । सोऽयमत्र उपायविशेषवाचिशरणशब्दसन्निधौ तदनुरूपेण सामान्यवाचिनारायणशब्दार्थ-सङ्कोचेन सिद्धः । 54

एवमनुसंहितं द्वयार्थविवरणरूपे गद्ये भाष्यकारैः एतत्पदार्थविवरणे - "अखिलहेयप्रत्यनीक" इत्यादिना "निखिलजगदुदयविभवलयलील' इत्यन्तेन सामान्यतो नारायणपदार्थमुक्त्वा, ततः "सत्यकाम" इत्यादिना "वैकुण्ठनाथ" इत्यन्तेन प्राप्यगुणानभिधाय तदनन्तरम् "अपारकारुण्य" इत्यादिना "अशरण्यशरण्य" इत्यन्तेन उपायोपयोगिगुणजातस्योक्तत्वात् । 55

अस्तु नाम गोबलीवर्दन्यायात् तत्रापेक्षितगुणजातमात्रानुसन्धानम्, तर्हि, भाष्यकारानुसंहितकृत्स्न-गुणानुसन्धानं कथं न क्रियते ? कथं वाऽनुक्तसौलभ्यानुसन्धानमिति चेत्, उच्यते - न तत्र सौलभ्यमनुक्तम्, सौन्दर्यपदेन, "अनालोचित' इत्यादिना चोक्तत्वात्, प्रणतार्तिहरत्वमाश्रितवात्सल्य-कार्यतयोक्तम्;'निखिलजगदाधारत्वं','सकलेतरविलक्षणत्वं', 'अर्थिकल्पकत्वं', 'आपत्सखत्वं', 'अशरण्यशरण्यत्वं' च शेषित्वायत्तम्; श्रियःपतित्वं, नारायणत्वं च निखिलगुणनिदानभूतमित्यनुस

ப$_3$லீவர்த்த$_3$ந்யாயமென்று மீமாம்ஸகர் சொன்ஞர். அங்ஙனன்றியே ஸாமாந்ய-விஶேஷந்யாயமாகவுமாம்; அதாவது - விஶேஷவாசியான ஶப்$_3$த$_3$த்தினுடைய ஸமீபத்திலுள்ள ஸாமாந்யவாசியான ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு விஶேஷஶப்$_3$த$_3$த்துக்கீடாக ஸங்கோசம் பண்ணுகை - ஸாமாநயவிஶேஷந்யாயமென்பர். அந்த ந்யாயம் இவ்விடத்தில் உபாயவிஶேஷவாசியான ஶரணஶப்$_3$த$_3$த்தினுடைய ஸமீபத்தில் அந்த ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்துக்கீடாக ஸாமாந்யவாசியான நாராயணஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$த்தை ஸங்கோ-சிப்பிக்கையாலே ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. 54

இப்படி ப$_4$ாஷ்யகாரராலே த்$_3$வயார்த்த$_2$விவரணமான க$_3$த்$_3$யத்திலே ஸாமாந்யமான நாராயணஶப$_3$த$_3$ார்த்த$_2$விவரணஸமயத்தில் ப்ராப்யகு$_3$ணங்களும் ப்ராபககு$_3$ணங்க-ளும் பிரித்தநுஸந்தி$_4$க்கப்பட்டது .- "அகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீக" என்று துடங்கி "நிகி$_2$ல-ஜக$_3$து$_3$த$_3$யவிப$_4$வலயலீல" என்று முடிவாக இப்பத$_3$த்தினுடைய ஸாமாந்யார்த்த$_2$த்-தையும் "ஸத்யகாம" என்று துடங்கி "வைகுண்ட$_2$நாத$_2$" என்று முடிவாக ப்ராப்ய-கு$_3$ணங்களையும், "அபாரகாருண்ய" என்று துடங்கி "அஶரண்யஶரண்ய" என்று முடிவாக ப்ராபககு$_3$ணங்களையும் அருளிச்செய்தார். 55

ஆனல் கே$_3$ாப$_3$லீவர்த்த$_3$ந்யாயத்தாலே, இவ்விடத்தில் ஶரண்யத்வத்துக்கு உபயோகி$_3$-யான கு$_3$ணஜாதமாத்ரமே அநுஸந்தே$_4$யமாகில், அப்போது ப$_4$ாஷ்யகாரர் அநுஸந்-தி$_4$த்தருளின எல்லாக்குணங்களையும் அநுஸந்தி$_4$யாதொழிவானென்? அநுஸந்தி$_4$-யாத ஸௌலப்$_4$யத்தைத்தான் அநுஸநதி$_4$ப்பானென்? என்னில் :- அவர் ஸௌலப்$_4$-யம் அநுஸந்தி$_4$யாதொழிந்திலர், "அபாரகாருண்ய" என்கிற இடத்தில் "ஸௌந்த$_3$ர்ய"-பத$_3$த்தாலும், "அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்ய" என்கிற பத$_3$த்தாலும், ஸௌலப்$_4$யமருளிச்செய்கையாலே. ப்ரணதார்த்திஹரத்வமானது - ஆஶ்ரிதவாத்-ஸல்யத்தின் கார்யமாகச் சொல்லப்பட்டது; நிகி$_2$லஜக$_3$த$_3$ாத$_4$ாரத்வமும், ஸகலேதர-

न्धानसौकर्याय कतिपयान् गुणानाचार्यास्सङ्ग्रहेणानुसन्दधते । "त्वद्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नेह पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनम्"(अतिमा. 61) इति कार्योपयोगितया ज्ञानशक्तिकरुणामात्रं शेषिगुणत्वेन श्रीवत्साङ्काचार्यैरुक्तं च । "श्रीमान् - सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चिदचितौ स्वमुद्दिश्य - उपादत्ते"(श्रीर.स्तवे2-87) इति श्रियःपतित्वनारायणत्व एव शरण्यत्वहेतुतया श्रीपराशरभट्टमिश्रैरप्यभिहिते । तस्मात्सुग्रहत्वाय सङ्ग्रहेणानुसन्धानं युक्तम् । 56

यद्यपि श्रीमदादिपदद्वयमात्रानुसन्धानेन चरितार्थम्, तथापि - तदर्थविशदानुसन्धानार्थं कतिपयगुणानुसन्धानमाचार्याणामभिमतमेव । 57

एवं गुणविशिष्टस्य नारायणस्य विग्रहवैलक्षण्यमेव गुणादिनिरपेक्षं पुरुषार्थं ददातीति 'चरणौ' इति पदं सूचयति । तथाहि - अज्ञातस्वरूपगुणाऽपि काऽपि गोपिका कृष्णविग्रहमात्रानुसन्धानेन परमपुरुषार्थं प्राप्तवतीत्युच्यते - "तच्चित्तविमलाह्लादक्षीणपुण्यचया तथा । तदप्राप्तिमहादुःखविलीना-

---

விலக்ஷணத்வமும், அர்த்தி$_2$கல்பகத்வமும், ஆபத்ஸக$_2$த்வமும், அஶரண்யஶரண்யத்வமும், ஶேஷித்வமிட்டவழக்கு. ஶ்ரிய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும் நிகி$_2$லகு$_3$ணங்களுக்கும் நித$_3$ாநமாயிருக்கும். இப்படி அநுஸந்த$_4$ாநஸௌகர்யத்துக்காகச்சில கு$_3$ணங்களை ஆசார்யர்கள் ஸங்க்$_3$ரஹித்து அநுஸந்தி$_4$யாநிற்பர்கள். "த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்திகருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம்" என்று - உன்னுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகருணைகள் உண்டாயிருக்க என்னுடைய பாபமானது பராக்ரமிக்கமாட்டாதென்கையாலே கார்யோபயோகி$_3$யான ஜ்ஞாநஶக்திகருணாமாத்ரமே ஶேஷிகு$_3$ணமாக அபேக்ஷிதமென்றுகொண்டு ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். "ஶ்ரீமாந் - ஸத்தாஸ்தி$_2$திநியமநாத்$_3$யைஶ்சித$_3$சிதௌ ஸ்வமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய உபாத$_3$த்தே" என்று - ஶ்ரீமானானவன், ஸத்தாஸ்தி$_2$திநியமநாதி$_3$களாலே சித$_3$சித்துக்களை ஸ்வமுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய உபாத$_3$ாநம் பண்ணினான் என்றுகொண்டு ஶ்ரிய:பதித்வநாராயணத்வங்களையே ஶரண்யத்வத்துக்கு உபயோகி$_3$யாக ஶ்ரீபராஶரப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலே ஸுக்$_3$ரஹமாகைக்காக ஸங்க்$_3$ரஹித்தநுஸந்தி$_4$க்கை ப்ராப்தம் என்றதாயிற்று. 56

"ஶ்ரீமந்", "நாராயண" என்கிற இரண்டு பத$_3$த்தளவும் ஶரண்யத்வத்துக்கு அமையுமேயாகிலும் அதினுடைய அர்த்த$_2$வைஶத்$_3$யத்துக்காகச்சில கு$_3$ணங்களை அநுஸந்தி$_4$க்கை ஆசார்யர்களுக்கு அபி$_4$மதமாயிருக்கும். 57

இப்படி கு$_3$ணவிஶிஷ்டனான நாராயணனுடைய விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமே கு$_3$ணாதி$_3$நிரபேக்ஷமாக புருஷார்த்த$_2$த்தைக்கொடாநிற்குமென்று அநந்தரம் "சரணௌ" என்கிற பத$_3$ம் காட்டுகிறது. அதாவது - க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபத்திலும் கு$_3$ணங்களிலும் அறிவில்லாதாள் ஓரிடைச்சி அவனுடைய விக்$_3$ரஹமாத்ரத்தைச் சிந்தித்திருக்கையாலே "சிந்தயந்தீ" என்று பேர் பெறும்படியாய்க்கொண்டு பரமபுருஷார்த்த$_2$த்தை அடைந்தாளென்று சொல்லப்படாநின்றது; "தச்சித்தவிமலாஹ்லாத$_3$க்ஷீணபுண்யசயா தத$_2$ா । தத$_3$ப்ராப்திமஹாது$_3$:க$_2$விலீநாஶேஷபாதகா ॥ சிந்தயந்தீ

ऽशेषपातका । चिन्तयन्ती जगत्सूतिं परब्रह्मस्वरूपिणम् । निरुच्छ्वासतया मुक्तिं गताऽन्या गोपकन्यका ॥" (वि पु.5 13 21) इति । इदं विग्रहवैलक्षण्यं पूर्वोक्तसौलभ्यरूपात्मगुणफलमिति न पौनरुक्त्यम् । 58

यद्वा - समाश्रयणोन्मुखस्य चेतनस्य शेषत्वरूपस्वरूपोचितत्वात् तच्चरणावेवाश्रयणीयत्वेनोच्येते; यथा स्तनन्धयस्य शिशोर्मातुस्तने विशेषप्राप्तिः, तथा तच्छेषभूतस्य चेतनस्य शेषिचरणयोर्विशेषेण प्राप्तिरस्ति । लोके च पाण्यादिग्रहणादपि पादपतनस्य दयाहेतुत्वं दृष्टम् । स्मर्यते च - "देवानां दानवानां च सामान्यमधिदैवतम् । सर्वदा चरणद्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव ॥"(जि.स्तो. 1-2) "लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो"(भविष्यत्पुराणे) "स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः । सीतामुवाचातियशाः राघवं च महाव्रतम् ॥" (रा.आ. 3 1 2) "चरणौ शरणं यातस्तवैवास्म्यहमच्युत" इति । उक्तं

ஜக$_3$த்ஸூதிம் பரப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்$_2$வாஸதயா முக்திம் க$_3$தாऽந்யா கோ$_3$பகந்யகா" என்று - அவன்பக்கலிலே நெஞ்சாகையாலுண்டான விமலமான ஆஹ்லாத$_3$ஸுக$_2$த்தாலே க்ஷீணமான புண்யஸமூஹத்தை உடையளாய்வைத்து, அவனைக்கிட்டப்பெருமையாலுண்டான மஹாது$_3$:க$_2$த்தாலே லயித்துப்போன ஸர்வபாதகத்தையுடையளாய், இப்படி புண்யபாபங்களழிந்தபின்பு ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனாய், பரப்$_3$ரஹ்மரூபியானவனைச் சிந்தியாநின்றுகொண்டு மூச்சடங்கினபடியாலே வேறே ஒரு கோ$_3$பகந்யகை முக்தியை அடைந்தாள் என்கையாலே விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமே மோக்ஷப்ரத$_3$மென்றதாயிற்று. இந்த விக்$_3$ரஹவைலக்ஷண்யமும் முன்சொன்ன ஸௌலப்$_4$யமாகிற ஆத்மகு$_3$ணத்தின் கார்யமாகையாலே புநருக்தமன்று. 58

அங்ஙனன்றியே ஆஶ்ரயணோந்முக$_2$னான சேதநன் தன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாகையாலே ஶேஷியினுடைய சரணங்களே ஆஶ்ரயணீயங்களென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்தநந்த$_4$யஶிஶுவுக்கு மாதாவினுடைய ஸ்தநத்திலே விஶேஷப்ராப்தி உண்டாமாபோலே ஶேஷபூ$_4$தனான சேதநனுக்கும் ஶேஷிசரணங்களிலே விஶேஷப்ராப்தி உண்டாயிருக்குமிறே. லோகத்தில் ஒருவனைக்கார்யம் கொள்ளுமிடத்தில் கையைப்பிடித்து அபேக்ஷிக்குமிடத்திலும் காலைப்பிடிக்கை த$_3$யாஹேதுவாகக்கண்டோமிறே. ப்ரமாணங்களும் ப$_4$க$_3$வச்சரணங்களை ஆஶ்ரயணீயமாகச் சொல்லாநின்றன - "தே$_3$வாநாம் தா$_3$நவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி$_4$தை$_3$வதம்। ஸர்வதா$_3$ சரணத்$_3$வந்த்$_3$வம் வ்ரஜாமி ஶரணம் தவ" என்று தே$_3$வர்களுக்கும் தா$_3$நவர்களுக்கும் பொதுவான அதி$_1$தை$_3$வதமாயுள்ள உன்னுடைய சரணங்கள் இரண்டையும் ஶரணமாக அடைகிறேன் என்றும் ; "லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ$_4$" என்று - உலகங்களை அளந்த உன் திருவடிகளை ஶரணமாக அடைந்தேனென்றும்; "ஸ ப்$_4$ராதுஶ்சரணௌ கா$_3$ட$_4$ம் நிபீட்$_3$ய ரகு$_4$நந்த$_3$ந: । ஸீதாமுவாசாऽதியஶா ராக$_4$வஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்று - ரகு$_4$குலத்துக்கு நந்த$_3$நனாய், பெரிய புகழையுடைய அந்த இளையபெருமாள் ப்$_4$ராதாவான பெருமாளுடைய திருவடிகளை நெருங்கப்பிடித்துப் பிராட்டியையும் பெருமாள்தம்மையும் பார்த்து வார்த்தைசொன்னாரென்று; "சரணௌ ஶரணம் யாதஸ்தவைவாஸ்ம்யஹமச்யுத" என்று - உன்னுடைய சரணங்களையே உபாயமாக அடைந்தேன், நான் உனக்கே ஶேஷமாகாநின்றேன என்றும் சொல்லுகையாலே, "அகிஞ்சநோऽநந்யக$_3$திஶ்

च परमाचार्यैः "अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये"(स्तो.र.२२) इति । 59

अथ 'शरण'पदं गुणविग्रहविशिष्टस्य वस्तुन उपायत्वं द्योतयति ; "उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरणमित्ययम् । वर्तते साम्प्रतञ्चैष उपायार्थैकवाचकः ॥" इति वचनात् । उक्तस्य गुणविग्रहादेः प्राप्यवेषसाधारण्यात् इदं पदमिदानीमुपायत्वे नियमयति । 60

ननु - श्रीमच्छब्दस्य नारायणशब्दविशेषणत्वेन, उपायविशेषणभूतगुणविग्रहादिवत् लक्ष्म्या अपि विशेषणत्वात्, तद्विशिष्टस्यैवोपायत्वं युक्तम्; तथा च भगवच्छास्त्रे प्रतिपाद्यते - "लक्ष्मीं च मां सुरेशेशं द्वयेन शरणं गतः । मल्लोकमचिराल्लब्ध्वा मत्सायुज्यं स गच्छति ॥","निरुपाधिस्वतन्त्रश्च स्वामी नः करुणानिधिः । निरुपाधिस्वतन्त्रा च स्वामिनी नः कृपानिधिः । त्वमेव सर्वशास्त्रेषु शरण्यत्वेन गीयसे । आत्मात्मीयञ्च यत्किञ्चिद्दुर्भरं दुस्त्यजं मम । तत्सर्वं तव विन्यस्तं शुभयोः पादपद्मयोः । उपेयस्य तव प्राप्त्यै त्वामुपायतया वृणे । उपायो भव मे देव शरणं भव मेऽच्युत।

ஶரண்ய த்வத்பாத$_3$மூலம் ஶரணம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - அகிஞ்சநனாய் அநந்யக$_3$தியான நான், ஶரண்யனே! உன்னுடைய பாத$_3$மூலத்தை ஶரணமாக அடைகிறேன் என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார். 59

அநந்தரம் "ஶரணம்" என்கிற பத$_3$ம் கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டமான வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டுகிறது :- "உபாயே க்$_3$ருஹரக்ஷித்ரோஶ்ஶப்$_3$த$_3$ஶ்ஶரணமித்யயம்। வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை$_2$கவாசக:" என்று - ஶரணமென்கிற ஶப்$_3$த$_3$மானது உபாயத்திலும், க்$_3$ருஹத்திலும, ரக்ஷிதாவின்பக்கலிலும் வர்த்திக்கும், இப்போது உபாயமாகிற அர்த்த$_2$மொன்றுககுமே வாசகமென்று ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரவசநமுண்டாகையாலே. கீழ்ச்சொன்ன கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹாதி$_3$கள் ப்ராப்யவேஷத்துக்கும் பொதுவாகையாலே இப்போது இந்த ஶரணபத$_3$ம் உபாயவேஷத்திலே ஒதுக்கித்தருகிறது. 60

இவ்விடத்தில் "ஶ்ரீமத்"பத$_3$ம் "நாராயண"பத$_3$த்துக்கு விஶேஷணமாகையாலே உபாயத்துக்கு விஶேஷணமான கு$_3$ணவிக்$_3$ரஹாதி$_3$களோபாதி லக்ஷ்மிக்கும் விஶேஷணத்வம் தோற்றுகையால் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டவஸ்துவே உபாயமாக ப்ராப்தம்; அப்படி ஶாஸ்த்ரத்திலும் (*ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்ரத்திலும் - பா.*) சொல்லாநின்றது:- "லக்ஷ்மீம் ச மாம் ஸுரேஶேஶம் த்$_3$வயேந ஶரணம் க$_3$த: । மல்லோகம் அசிரால்லப்$_3$த்$_4$வா மத்ஸாயுஜ்யம் ஸ க$_3$ச்ச$_2$தி" என்று - லக்ஷ்மியையும் ஸுரேஶர்க்கு ஈஶ்வரனை என்னையும் த்$_3$வயத்தாலே ஶரணமாக அடைந்தவன் என்னுடைய லோகத்தைச்சடக்கெனப்பெற்று என்னுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும் ப்ராபியாநிற்கும் என்கையாலும், "நிருபாதி$_4$ஸ்வதந்த்ரஶ்சஸ்வாமீ ந: கருணாநிதி$_4$: । நிருபாதி$_4$ஸ்வதந்த்ரா ச ஸ்வாமிநீ ந: க்ருபாநிதி$_4$: ॥ த்வமேவ ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஶரண்யத்வேந கீ$_3$யஸே । ஆத்மாத்மீயஞ்ச யத்கிஞ்சித்$_3$து$_3$ர்ப்ப$_4$ரம் து$_3$ஸ்த்யஜம் மம ॥ தத்ஸர்வம் தவ விந்யஸ்தம் ஶுப$_4$யோ: பாத$_3$பத்$_3$மயோ: । உபேயஸ்ய தவ ப்ராப்த்யை த்வாமுபாயதயா வ்ருணே॥ உபாயோ ப$_4$வ மே தே$_3$வ ஶரணம் ப$_4$வ மேऽச்யுத । உபாயோ ப$_4$வ மே தே$_3$வி ஶரணம்ப$_4$வ மேऽம்பு$_3$ஜே ॥ ப்லுஷ்ய மே து$_3$ரிதம் ஸர்வம் புஷ்ய மே த்வத்$_3$க$_3$தாம்

उपायो भव मे देवी शरणं भव मेऽम्बुजे । प्लुष्य मे दुरितं सर्वं पुष्य मे त्वद्गतां धियम् । इत्येवमनुसन्धाय मां प्रपद्येत वै गतिम् । आदिदेवं जगन्नाथमीशं वा पुरुषोत्तमम्। सकृदेवं प्रपन्नस्य कृत्यं नैवाऽन्यदिष्यते ।" इति भगवत इव देव्या अप्युपायत्वं प्रतिपादितम् । 61

किञ्च - "चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम् । तां पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे " (श्रीसूक्तम्) "वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्ये (*)नियतश्रियम्"(वि.ध.) इति विशेषतोऽस्याः प्रपत्तव्यत्वं श्रुत्यादिभिरवगम्यते । उक्तमभियुक्तैश्च - "यत्पदाम्भोजघटिता

தி$_4$யம் । இத்யேவமநுஸந்த$_4$ாய மாம் ப்ரபத்$_3$யேத வை க$_3$திம் । ஆதி$_3$தே$_3$வம் ஜக$_3$ந்நாத$_2$ம் ஈஶம் வா புருஷோத்தமம் ॥ ஸக்ருதே$_3$வம் ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதி$_3$ஷ்யதே" என்று – ஒருபாதி$_4$யுமில்லாத ஸ்வதந்த்ரனாய் எங்கள் ஸ்வாமியான நீ கருணாநிதி$_4$யாய் இருந்தாய், ஒருபாதி$_4$யில்லாதபடி ஸ்வதந்த்ரையாய் எங்கள் ஸ்வாமிநியான நீ க்ருபாநிதி$_4$யாய் இருந்தாய் என்று இருவரையும் வேறேவேறே அநுஸந்தி$_4$த்து; இப்படி நீயே ஸர்வஶாஸ்த்ரத்திலும் உபாயமாகச் சொல்லப்படாநின்றாய், எனக்கு து$_3$ர்ப்ப$_4$ரமாய் து$_3$ஸ்த்யஜமுமாயிருக்கிற ஆத்மாத்மீயமான வஸ்து யாதொன்று அதெல்லாம் உன்னுடைய அழகிய திருவடித்தாமரைகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது; உபேயமான உன்னுடைய ப்ராப்திக்குறுப்பாக உன்னை உபாயமாக வரிக்கிறேன், தேவரே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அச்யுதனே! நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்; தே$_3$வியே நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அம்பு$_3$ஜையே! நீயே எனக்கு ரக்ஷகையாகவேணும் என்று தனித்தனியே அபேக்ஷித்து; என்னுடைய எல்லா து$_3$ரிதத்தையும் த$_3$ஹிக்கவேணும்; உன்னையடைந்த என்னுடைய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை பூர்ணையாக்கவேணும்; என்று இப்படித்தனித்தனியே அநுஸந்தி$_4$த்து; என்னை உபாயமாக அடையிலுமாம்; ஆதி$_3$தே$_3$வனாய் ஜக$_3$ந்நாத$_2$னாய் நியந்தாவான புருஷோத்தமனை அடையிலுமாம், இப்படி ஒருகால் ப்ரபந்நனானவனுக்கு வேறு செய்யலாவதில்லை என்கையாலும், ஈஶ்வரனுக்குப்போலே லக்ஷ்மிக்கும் உபாயத்வம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. 61

இன்னமும், "சந்த்$_3$ராம் ப்ரப$_4$ாஸாம் யஶஸா ஜ்வலந்தீம் ஶ்ரியம் லோகே தே$_3$வஜுஷ்டாமுத$_3$ாராம் । தாம் பத்$_3$மநேமீம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யேऽலக்ஷ்மீர்மே நஶ்யதாம் த்வாம் வ்ருணே" என்று சந்த்$_3$ரை என்கையாலே ஆஹ்லாத$_3$ரூபமான ஆநந்த$_3$த்தையுடையளாய், ப்ரப$_4$ாஸை என்கையாலே ப்ரக்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநதீ$_3$ப்தியை உடையளாய், யஶஸா ஜ்வலந்தீ என்கையாலே கு$_3$ணப்ரதை$_2$யாலே விளங்காநிற்பாளாய், தே$_3$வஜுஷ்டை என்கையாலே ஸர்வேஶ்வரனோடு நித்யஸம்யுக்தையாய், லோகத்திலெல்லார்க்கும் அபி$_4$மதத்தைக் கொடுக்கும் உத$_3$ாரையாய், பத்$_3$மத்தை வாஸஸ்த$_2$ாநமண்ட$_3$லமாக உடையளாக ப்ரஸித்$_3$தை$_4$யான அந்த ஶ்ரீயை ஶரணமாக ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன், என்னுடைய அலக்ஷ்மி நஶிக்கவேணும்; உன்னை வரிக்கிறேன் என்றும்; "வாச: பரம் ப்ரார்த்த$_2$யிதா ப்ரபத்$_3$யே (ப்ரபத்$_3$யேத் – பா.) நியதஶ்ரியம்" என்று – வாக்குக்குட்பரனான ஈஶ்வரனை ப்ரார்த்தி$_2$ப்பானான நான் நியதமாக ஶ்ரீயை ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேனென்றும் ஶ்ருத்யாதி$_3$களில் விஶேஷித்து இவளை ப்ரபத்திவிஷயமாகச் சொல்லிற்று. "யத்பத$_3$ாம்பே$_4$ாஜக$_4$டிதா ப்ரணதிர்து$_3$ர்ல-

प्रणतिर्दुर्लभान्यपि । पदानि परमां मुक्तिं सुते तां श्रियमाश्रये॥"(*) इति । 62

अपिच - "प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा । अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥" (रा.सु.27-57) "अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते"(रा.सु.27-55) इति रामभयादाश्रितानामार्द्रापराधानामपि राक्षसीनां "भवेयं शरणं हि वः"(रा.सु 58-93) इत्यभयं प्रदाय; "राजसंश्रयवश्यानां कुर्वन्तीनां पराज्ञया । विधेयानां च दासीनां कः कुप्येद्वानरोत्तम॥"(रा.यु.116-38) "पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम । कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति॥"(रा.यु. 116-44) इति रामपरिकरभूतमारुतात्मजाद्रक्षणं कुर्वन्त्या देव्याः देवादपि शरण्यत्वं सुस्पष्टम् ;

ப$_4$ாந்யபி । பத$_3$ாநி பரமாம் முக்திம் ஸூதே தாம் ஶ்ரியமாஶ்ரயே" என்று - யாவளொருத்தியுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே பண்ணப்பட்ட ப்ரணாமமானது து$_3$ர்லப$_4$ங்களான ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$பத$_3$ங்களையும பரமையான முக்தியையும் உண்டாக்கிக்கொடுக்கும், அந்த ஸ்ரீயை ஆஶ்ரயிக்கிறேனென்கையாலே, இவளை ஸர்வப$_2$லப்ரதை$_3$யாக அபி$_4$யுக்தரும் சொன்னார். 62

இன்னமும், ஸ்ரீராமாயணத்திலே "ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதி$_2$லீ ஜநகாத்மஜா । அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ ப$_4$யாத் ॥ அபி$_4$யாசாம வைதே$_3$ஹீம் ஏதத்$_3$தி$_4$ மம ரோசதே" என்று - ஜநகராஜன்திருமகளான மைதி$_2$லியானவள் ப்ரணாமம் பண்ணினவளவிலே ப்ரஸன்னையாயிருக்கும்; இவள்தான், ராக்ஷஸிகாள்! பெருமாளால் வந்த பெரிய ப$_4$யத்துக்கு ரக்ஷிக்க வல்லவள், இந்த வைதே$_3$ஹியை வேண்டிக்கொள்ளுவோம்; இது எனக்கு ருசியாநின்றதென்று அறிவுடைய விபீ$_4$ஷணன்புத்ரியான ஸரமை த்ரிஜடை துடக்கமானார் அல்லாத ராக்ஷஸிகளையும் கூட்டிக் கொண்டு ராமப$_4$யநிமித்தமாக ஆஶ்ரயிக்க, ஆர்த்$_3$ராபராதை$_4$களான அந்த ராக்ஷஸிகளைக் குறித்து "ப$_4$வேயம் ஶரணம் ஹி வ:" என்று - உங்களுக்கு நான் ஶரணமாவேனென்று அப$_4$யப்ரத$_3$ாநம் பண்ணி; ராவணவத$_4$ாநந்தரம் வந்து "உனக்கு விண்ணப்பம் செய்த ப்ரியவசநதத்துக்குப் பரிசிலாக இந்த ராக்ஷஸிகளைக் கொல்லும்படி காட்டித்தரவேணும்" என்று ராமபரிகரபூ$_4$தனாய் உள்ள திருவடியைப் பார்த்து, "ராஜஸம்ஶ்ரயவஶ்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா । விதே$_4$யாநாம் ச தா$_3$ஸீநாம் க:குப்யேத்$_3$வாநரோத்தம ॥ பாபாநாம் வா ஶுப$_4$ாநாம் வா வத$_4$ார்ஹாணாம் ப்லவங்க$_3$ம । கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்$_4$யதி" என்று - ராஜாவான ராவணனைப்பற்றியிருக்கையாலே பரதந்த்ரைகளாய், அவனுடைய ஆஜ்ஞையாலே ப்ரவர்த்தியாநிற்பாராய், அவனுக்கு விதே$_4$யைகளான அடியராயிருக்கிறவர்களை 'தன் ஸ்வாமி கார்யம் செய்தார்கள்' என்று உகக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக் கோபிப்பானொருவன் உண்டோ? வாநரோத்தமனாகையாலே உன குரங்காட்டத்தின் முதிர்த்தியிறே; நீ 'வதி$_4$க்கைக்கு யோக்$_3$யர்' என்று சொன்ன இவர்கள் உன் நினைவாலே பாபராகவுமாம்; என் நினைவாலே ஶுப$_4$ராகவுமாம்; அறிவுடையவனால் இவர்களுக்கு க்ருபை பண்ணக்காண் ப்ராப்தம்; ஆர்தான் அபராத$_4$ம் பண்ணாதார்? அவ்வருக்கிவ்வருகு திரிகிற உனக்கு த$_4$ர்மஸூக்ஷ்மம் தெரியாதிறே என்று கொண்டு அவனை எதிரிட்டு வார்த்தை அருளிச்செய்து அந்த ராக்ஷஸிகளை ரக்ஷித்தருளின நாச்சியாருக்குப் பெருமாளிலுங்காட்டில் ஶரண்யத்வம் அதி$_4$கம் என்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம்.

देवोहि - "स पित्रा च परित्यक्तस्सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् । वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ।" (रा.सु.38-33) इति, अनन्यगतिमार्तप्रपन्न काकमेकाङ्गवैकल्येन पालयामास; "त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः"(रा.यु.17-16)'परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च । भवद्गतं मे राज्यं च जीवितं च सुखानि च ॥"(रा.यु 19-5) इति सर्वं परित्यज्य शरणागतं विभीषणं च, "वध्यतां बध्यतां"(रा.यु.17-29) इति निगृहीतवतस्सुग्रीवप्रमुखाननुनीय, "श्रूयते हि कपोतेन शत्रुश्शरणमागतः । अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः ॥"(रा.यु.18-24) इति कपोतोपाख्यानमुदाहृत्य, "आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः। अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना ॥"(रा.यु.18-28) इति कण्डुवचनमुखेन शरणागतरक्षणस्य परमधर्मत्वं प्रतिपाद्य, "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन ।दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम्॥"

பெருமாள் தான் "ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபி$_4$:। த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க$_3$த: ஸ தம் நிபதிதம் பூ$_4$மௌ ஶரண்யஶ்ஶரணா-க$_3$தம் । வத$_4$ார்ஹமபி காகுத்ஸ்த$_2$: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று - மாதாபிதாக்களான இந்த்$_3$ராதி$_3$களாலும் மஹர்ஷிகளாலும் கைவிடப்பட்டு மூன்று லோகமும் சூழ்ந்து திரிந்து ப்$_3$ரஹ்மாஸ்த்ரமேவின அந்தப்பெருமாள்தன்னையே ஶரணமாக அடைந்-தான், இப்படிப் போக்கற்று பூ$_4$மியிலே விழுந்த காகத்தை ஶரணாக$_3$தனாகத்திருவுள்-ளம் பற்றி வத$_4$ார்ஹனாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனை க்ருபையாலே ரக்ஷிக்கிற வளவிலே பெருமாள் ஒருகண்ணழிவற ரக்ஷியாதே ஏகாங்க$_3$வைகல்யத்தோடே ரக்ஷித்தருளினார். அப்படியே "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா$_3$ராம்ஶ்ச ராக$_4$வம் ஶரணம் க$_3$த: । பரித்யக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச த$_4$நாநி ச ॥ ப$_4$வத்$_3$க$_3$தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுக$_2$ாநி ச" என்று - புத்ரதா$_3$ரங்களைவிட்டுப் பெருமாளையே உபாயமாக நினைத்து, அவர் முன்பே லங்கையையும் ப$_3$ந்து$_4$க்களையும் த$_4$நங்களையும் விட்டேன், என்னுடைய ராஜ்யமும், ஜீவிதமும், ஸுக$_2$ங்களும் தேவர்பக்கலிலேயென்று விண்ணப்பம் செய்து ஸர்வப$_4$ரந்யாஸம் பண்ணி ஶரணம் புக்க ஸ்ரீவிபீ$_4$ஷணப்-பெருமாளையும், "வத்$_4$யதாம் ப$_3$த்$_4$யதாம்" என்று - கொல்லவேணும், கட்டவேணும் என்று நிக்$_3$ரஹித்த ஸுக்$_3$ரீவப்ரமுக$_2$ரான முதலிகளை அநுவர்த்தித்து, "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ருஶ்ஶரணமாக$_3$த: । அர்ச்சிதஶ்ச யத$_2$ாந்யாயம் ஸ்வைஶ்ச மாம்ஸைர்நிமந்த்ரித:" என்று - ஒரு கபோதமானது தானிருந்த மரத்தடியில் வந்து ஶரணம்புக்க, தன் ப$_4$ார்யையைப்பிடித்த ஶத்ருவான, வேடனை உபசரித்துத்தன் மாம்ஸங்களாலே அவனை பூ$_4$ஜிப்பித்ததாகக் கேட்கப்படாநின்றதிறே என்றுகொண்டு கபோதோபாக்$_2$யாநத்தையும் சொல்லி, "ஆர்த்தோ வா யதி$_3$ வா த்$_3$ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாக$_3$த: । அரி:ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்று - ஆர்த்தனா-கிலும், த்$_3$ருப்தனாகிலும் பிறரைக்குறித்து ஶரணாக$_3$தனான ஶத்ருவானவன் வ்யவஸ்தி$_2$தமான நெஞ்சையுடையனான புருஷனால் ப்ராணபர்யந்தமாக நொந்து ரக்ஷிக்கப்படுமென்கிற கண்டு$_3$வசநத்தாலே ஶரணாக$_3$தரக்ஷணம் பரமத$_4$ர்மம் என்றீடேற்றி, "மித்ரப$_4$ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத$_2$ஞ்சந । தோ$_3$ஷோ யத்$_3$யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத$_3$க$_3$ர்ஹிதம்" என்று - மித்ரப$_4$ாவத்தாலே அடைந்த-வனை வருந்தியும் கைவிடேன், அவனுக்கு தோ$_3$ஷமுண்டாகிலும் இது ஸத்துக்க-ளுக்கு இகழப்படாதென்றருளிச்செய்து கைக்கொண்டருளினார்.

(रा.यु.18-3) इति कथञ्चित्स्वीचकार ।

तदिदमुक्तमाचार्यैः - "मातर्मैथिलि राक्षसीस्त्वयि तदैवार्द्रापराधास्त्वया रक्षन्त्या पवनात्मजाल्लघुतरा रामस्य गोष्ठी कृता । काकं तं च विभीषणं शरणमित्युक्तिक्षमौ रक्षतस्सा नस्सान्द्रमहागसस्सुखयतु क्षान्तिस्तवाकस्मिकी ॥"(श्रीगुण.50) इति ।

अतस्सर्वलोकशरण्यादपि शरण्यभूता सा लक्ष्मीस्सर्वाभीष्टसिद्ध्यर्थं संसारनिवृत्त्यर्थं च सर्वैरुपायत्वेनाश्रयणीया; "सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णवतारिणीम् । क्षिप्रप्रसादिनीं लक्ष्मीं शरण्यामनुचिन्तयेत्। अनेनैवं प्रपन्नस्य श्रियं देवीं सनातनीम् । पापानुषङ्गस्सकलस्तत्क्षणादेव नश्यति । प्रायश्चित्तप्रसङ्गे तु सर्वपापसमुद्भवे । मामेकां देवदेवस्य महिषीं शरणं व्रजेत् ॥" इति विधानात् । 63

एवं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिसकलप्रमाणप्रतिपन्नोपायभावायाः श्रियः श्रीमत्पदेन शरण्यभूत-

இந்த ப்ரகாரத்தை , "மாதர்மைதி$_2$லி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததை$_2$வார்த்$_3$ராபராத$_4$ாஸ்த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகு$_4$தரா ராமஸ்ய கே$_3$ாஷ்டீ$_2$ க்ருதா । காகம் தஞ்ச விபீ$_4$ஷ-ணம் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமௌ ரக்ஷத: ஸா நஸ்ஸாந்த்$_3$ரமஹாக$_3$ஸஸ்ஸுக$_2$யது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ" என்று - தாயே! மைதி$_2$லியே! உன்பக்கலிலே அப்படி ஆர்த்$_3$ராபராதை$_4$களான ராக்ஷஸிகளை பவநாத்மஜனை திருவடிநிமித்தமாக ரக்ஷித்தருளுகிற உன்னாலே, ஶரணமென்று சொல்லுகைக்கு யோக்$_3$யரான காக-விபீ$_4$ஷணர்களை ரக்ஷிக்கிற பெருமாளுடைய கே$_3$ாஷ்டி$_2$யானது மிகவும் லகு$_4$வாகப்-பண்ணப்பட்டது, உன்னுடைய நிர்ஹேதுகமான அந்தப் பொறுமையானது, செறிந்த அபராத$_4$ங்களையுடைய எங்களை ஸுகி$_2$ப்பிப்பதாக வேணுமென்றுகொண்டு ஆசார்யரான பட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஆகையாலே ஸர்வலோகஶரண்யரான பெருமாளிலுங்காட்டில் ஶரண்யபூ$_4$தையா-யிருக்கிற நாச்சியார் ஸர்வாபீ$_4$ஷ்டங்கள் ஸித்$_3$தி$_4$க்கைக்காகவும் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பிறக்கைக்காகவும் ஸர்வராலும் உபாயமாக ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றாளென்று ப$_4$க$_3$வச்-ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லப்படாநின்றது :- "ஸர்வகாமப்ரத$_3$ாம் ரம்யாம் ஸம்ஸாரார்-ணவதாரிணீம் । க்ஷிப்ரப்ரஸாதி$_3$நீம் லக்ஷ்மீம் ஶரண்யாம் அநுசிந்தயேத் ॥ அநேநை-வம் ப்ரபந்நஸ்ய ஶ்ரியம் தே$_3$வீம் ஸநாதநீம் । பாபாநுஷங்க$_3$ஸ்ஸகலஸ்தத்க்ஷணாதே$_3$வ நஶ்யதி" என்று - ஸர்வகாமங்களையும் கொடுப்பாளாய் ஶுப$_4$ாஶ்ரயபூ$_4$தையாய், ஸம்ஸாரமாகிற கடலைக்கடத்துமவளாய், சடக்கென ப்ரஸாத$_3$த்தைப்பண்ணுமவளான லக்ஷ்மியை ஶரண்யையாக அநுஸந்தி$_4$ப்பான, இத்தாலே இப்படி நித்யையாய், தே$_3$வ-தே$_3$வியான ஶ்ரீயை ப்ரபந்நனானவனுக்கு எல்லா பாபஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் தத்க்ஷணத்-திலே நஶிக்குமென்றும்; "ப்ராயஶ்சித்தப்ரஸங்கே$_3$ து ஸர்வபாபஸமுத்$_3$ப$_4$வே । மாமேகாம் தே$_3$வதே$_3$வஸ்ய மஹிஷீம் ஶரணம வ்ரஜேத்" என்று - ஸர்வபாபஸமுத்$_3$ப$_3$வ-நிமித்தமாக ப்ராயஶ்சித்தம் ஆரம்பிக்குமளவில், தே$_3$வதே$_3$வனுக்கு மஹிஷியாய், அத்$_3$விதீயையான என்னை ஶரணமாக அடைவான் என்றும் விதி$_4$க்கையாலே. 63

இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதி$_3$களான ஸகலப்ரமாணங்களாலும் தோற்றின

नारायणविशेषणत्वप्रतिपादनात्, तद्विशिष्टस्य भगवत उपायत्वं दुरपह्नवमेव । तदपि विधीयते - "मामेकं च श्रिया युक्तं भक्तियुक्तो नरोत्तम. । द्वयेन मन्त्ररत्नेन मत्प्रियेण भजेत्सदा । अचिरान्मत्प्रसादेन मल्लोकं च स गच्छति ॥", "आकिञ्चन्यं समालम्ब्य बुद्ध्यैव दृढया स्वया । सर्वदा सर्वदेशेषु सर्वावस्थासु सर्वथा । रक्षिष्यति हरि:श्रीमानाश्रितानिति निश्चयात् । आत्मात्मीयभरं सर्वं निक्षिप्य श्रीपते: पदे । उपायं वृणु लक्ष्मीशं तमुपेयं विचिन्तय ॥" इत्यादिभि: ।

तथा - "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥", "यन्मेऽस्ति दुस्त्यजं किञ्चित् पुत्रदारक्रियादिकम् । सर्वं तदात्मना न्यस्तं श्रीपते तव पादयो: । शरणं भव देवेश नाथ लक्ष्मीपते मम ॥", "अहं मत्प्राप्त्युपायो वै साक्षाल्लक्ष्मीपतिस्स्वयम्" इत्यादीन्यपि वचनानि विशिष्टस्योपायत्वप्रतिपादकानि । 64

உபாயப$_4$ாவத்தையுடைய ஸ்ரீக்கு ஸ்ரீமத்பத$_3$த்தாலே ஶரண்யபூ$_4$தனான நாராயணனைப் பற்ற விஶேஷணத்வம் தோற்றுகையால் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனான நாராயணனுக்கு உபாயத்வம் கழிக்கையரிது. அந்த விஶிஷ்டோபாயத்வமும் "மாமேகஞ்ச ஶ்ரியா யுக்தம் ப$_4$க்தியுக்தோ நரோத்தம: । த்$_3$வயேந மந்த்ரரத்நேந மத்ப்ரியேண ப$_4$ஜேத் ஸதா$_3$ ॥ அசிராந்மத்ப்ரஸாதே$_3$ந மல்லோகஞ்ச ஸ க$_3$ச்ச$_2$தி" என்று - ஸ்ரீயோடேகூடி இருக்கிற என்னையொருவனையும் ப$_4$க்தியுக்தனான நரோத்தமனானவன், எனக்கு ப்ரியமாய் த்$_3$வயமென்று பேரான மந்த்ரரத்நத்தாலே எப்போதும் ப$_4$ஜிப்பான், சடக்கென என்னுடைய ப்ரஸாத$_3$த்தாலே என்னுடைய லோகத்தை அவன் ப்ராபியாநிற்கும் என்றும்; "ஆகிஞ்சந்யம் ஸமாலம்ப்$_3$ய பு$_3$த்$_3$த்$_4$யைவ த்$_3$ருட$_4$யா ஸ்வயா । ஸர்வதா$_3$ ஸர்வதே$_3$ஶேஷு ஸர்வாவஸ்தா$_2$ஸு ஸரவதா$_2$ ॥ ரக்ஷிஷ்யதி ஹரிஶ்ஸ்ரீமாந் ஆஶ்ரிதாநிதி நிஶ்சயாத் । ஆத்மாத்மீயப$_4$ரம் ஸர்வம் நிக்ஷிப்ய ஸ்ரீபதே: பதே$_3$ । ।உபாயம் வ்ருணு லக்ஷ்மீஶம் தமுபேயம் விசிந்தய" என்று - த்$_3$ருடை$_4$யான தன் பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பற்றி ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேஶத்திலும், ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், ஸ்ரீமானான ஹரியானவன் ஆஶ்ரிதரான நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்று நிஶ்சயித்து, ஆத்மாத்மீயமான ப$_4$ரத்தையெல்லாம் ஶ்ரிய:பதியினுடைய பத$_3$த்திலே நிக்ஷேபித்து லக்ஷ்மீஶனை உபாயமாக வரி, உபேயமாகச் சிந்தியென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்களாலே விதி$_4$க்கப்படாநின்றது.

அப்படியே "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தே$_3$வ்யா காருண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தே வேத$_3$ாந்தேऽபி ச கீ$_3$யதே" என்று - காருண்யரூபையான தே$_3$வியான லக்ஷ்மியோடே கூட ஹ்ருஷீகேஶனானவன் ரக்ஷகனாக ஸர்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்திலும் சொல்லப்படாநின்றானென்றும், "யந்மேऽஸ்தி து$_3$ஸ்த்யஜம் கிஞ்சித் புத்ரதா$_3$ரக்ரியாதி$_3$கம் । ஸர்வம் தத$_3$ாத்மநா ந்யஸ்தம் ஸ்ரீபதே! தவ பாத$_3$யோ: । ஶரணம் ப$_4$வ தே$_3$வேஶ நாத$_2$ லக்ஷ்மீபதே மம" என்று - எனக்கு விடவரிதான புத்ரதா$_3$ரக்ரியாதி$_3$யாய் இருக்கிறது யாதொன்று, அதெல்லாம், ஶ்ரிய:பதியே! (ஆத்மநா என்பதற்கு அர்த்த$_2$ம் காணவில்லை) உன்னுடைய பாத$_3$ங்களிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது, தே$_3$வேஶனே! நாத$_2$னே! லக்ஷ்மீபதியே! எனக்கு ஶரணமாகவேணுமென்றும்; "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்" என்று - என்னை ப்ராபிக்கைக்கு நேரே உபாயம் லக்ஷ்மீபதியான நானே என்றும் இத்யாதி$_3$வசநங்களும்

न चेदं शङ्कनीयम् - "ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥"(रा.सु.38 47) "आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः । अन्तरात्मा च मे शुद्धः तस्मिंश्च बहवो गुणाः॥"(रा.सु.38-43) "शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थः तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥"(रा.सु.39-30) इत्यादिना स्वरक्षणे भगवदपेक्षत्वं तद्गुणानामेवापेक्षितत्वं स्वाऽनर्हत्वमित्यादिकमुक्तम्; काकवृत्तान्ते स्वरक्षणाशक्तिश्च सुप्रसिद्धा; अतः "स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे" इति न्यायेन अस्या उपायत्वं न सम्भाव्यत इति :-

प्रमाणशतप्रतिपन्नोपायभावदुरपह्नवत्वस्योक्तत्वात्, राक्षसीरक्षणादेः प्रसिद्धत्वाच्च । तथापि स्वविरोधिनिवर्तनाऽप्रवृत्तिः - स्वतस्सिद्धभगवत्पारतन्त्र्यानुविधानस्य स्वरूपानुरूपत्वादिति; तददमुच्यते - "असन्देशात्तु रामस्य तपसश्चानुपालनात् । न त्वां कुर्मि दशग्रीव भस्म भस्मार्ह तेजसा

விஶிஷ்டோபாயத்வத்தைச் சொல்லாநின்றன 64

இதுக்கு பரிஹாரமாக, "மமைவ து$_3$ஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹத$_3$ஸ்தி ந ஸம்ஶய:। ஸமர்த்த$_2$ாவபி தௌ யந்மாம் நாவேக்ஷேதே பரந்தபௌ" என்று - பிராட்டிதான், எனக்கே பெரியதாய் இருப்பதொரு து$_3$ஷ்க்ருதமுண்டாகாநின்றது, ஆகையாலே-யன்றோ ஸமர்த்த$_2$ராயிருக்கச்செய்தேயும் ஶத்ருக்களை ப்ரதாபத்தாலே அழிக்கவல்ல அவர்களிருவரும் என்னைப் பாராதிருக்கிறதென்று பெருமாளையும் இளைய-பெருமாளையும் பற்ற அருளிச்செய்கையாலும்; "ஆஶம்ஸேயம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட$_2$! க்ஷிப்ரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யதே பதி: । அந்தராத்மா ச மே ஶுத்$_3$த$_4$: தஸ்மிம்ஶ்ச ப$_3$ஹவோ கு$_3$ணா:॥ ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரப$_3$லார்த்த$_3$ந:। மாம் நயேத்$_3$யதி$_3$ காகுத்ஸ்த$_2$: தத்தஸ்ய ஸத்$_3$ருஶம் ப$_4$வேத்" என்று - திருவடியைப்பார்த்து , ஹரி-ஶ்ரேஷ்ட$_2$னே ! எனக்கு நாத$_2$ரான பெருமாள் சடக்கென என்னைக் கிட்டுவர் என்று நினையாநின்றேன், அதுக்கடி - என்னுடைய அந்தராத்மா ஶுத்$_3$த$_4$மாயிராநின்றது, அவர்பக்கலிலே கு$_3$ணங்கள் குவாலாக இராநின்றது, ஆகையாலே ஶரங்களாலே லங்கையை ஸங்குலையாக்கி ஶத்ருக்கள் படைவீட்டை அழிக்கவல்ல பெருமாள் தாமே வந்து என்னைக்கைக்கொண்டு போவராகில் அதுகாண் அவர்க்குத்தகுதியென்று சொல்லுகையாலும், ஸ்வரக்ஷணத்திலே பெருமாளையே பார்த்திருக்கையாலும் ரக்ஷிக்கைக்கு அவர் கு$_3$ணங்களே அமையுமென்றிருக்கையும், தாம் ரக்ஷித்துக்கொள்-ளுகைக்கு அர்ஹரல்லாமையும் சொல்லப்பட்டது; காகவ்ருத்தாந்தத்திலே ஸ்வ-ரக்ஷணத்திலே ஶக்தியில்லை என்னுமிடம் ஸுப்$_3$ரஸித்$_3$த$_4$ம்; ஆகையாலே "ஸ்வரக்ஷ-ணேப்யஶக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணே" என்று - தன்னை ரக்ஷிக்கமாட்டாதவ-னுக்குப்பிறரை ரக்ஷிக்கைக்குக் காரணமேதென்கிற மர்யாதை$_3$யிலே இவளுக்கு உபாயத்வம் கூடாதென்று நினைக்கக்கடவதென்று; எத்தாலே என்னில் :- ப்ரமாண-ஶதங்களாலே தோற்றின உபாயப$_4$ாவம் கழிக்கப்போகாமையாலும், ராக்ஷஸிகளு-டைய ரக்ஷணம் ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகையாலும். ஆனால் தன் விரோதி$_4$யைத்தான் கழித்துக் கொள்ளாதொழிவானென்னென்னில்:- தனக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ப$_4$க$_3$வத்பார-தந்த்ர்யத்தைப் பின்செல்லுகை ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே. அது கண்டோமிறே - "அஸந்தே$_3$ஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத் । ந த்வாம் குர்மி த$_3$ஶக்$_3$ரீவ ப$_4$ஸ்ம ப$_4$ஸ்மார்ஹ! தேஜஸா" என்று - ராவணனைக் குறித்து, உன்னை ப$_4$ஸ்மமாக்க

॥" (रा.सु.22-20) इति । तस्मात्, लक्ष्मीविशिष्ट एव भगवान् नारायण उपायत्वेन वरणीय इति :- 65

अत्रोच्यते - यद्यपि देव्याः श्रियः प्रमाणशतैः प्रतिपन्नं स्वतस्सिद्धमुपायत्वं, तथापि भगवतस्तद्विशिष्टस्योपायत्वे विवेचनीयो विशेषोऽस्त्येव; तथाहि - भगवतः परमपुरुषस्य निरङ्कुशस्वातन्त्र्येण तदैकान्तिकं विरोधिनिवर्तकत्वादिगुणजातं तदसाधारणम्; अस्याः "नारीणामुत्तमायाः (रा.बा.1 27) देव्याः भगवत्पारार्थ्यस्वाभाव्यान् तदनुरूपं वात्सल्यकारुण्यादिगुणजातमेतदसाधारणम्; उभयोरुभयान्वयेऽपि पतिभार्यारूपस्वरूपभेदसूचकत्वप्राचुर्येणैवं विभज्यते । तदुक्तमाचार्यैः "युवत्वादौ तुल्येप्यपरवशताशत्रुशमनस्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान् । त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् म्रदिमपतिपारार्थ्यकरुणाक्षमादीन्वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा ॥"(श्रीगुण.34) इति । तथा प्रतिभटनिरसनादिपरिकरभूतस्य दिव्यायुधादेरुभयसाधारण्येऽपि प्रणतरक्षाविलम्बासहत्वेन

வேணும் முறையுண்டாயிருக்க, பெருமாள் அருளிச்செய்யாமையாலும், பதிபாரதந்த்ர்யமாகிற தபஸ்ஸை நோக்குகையாலும் என் தேஜஸ்ஸாலே உன்னை ப$_4$ஸ்மமாக்குகிறிலேன் என்று தானே அருளிச்செய்கையாலே. ஆகையாலே லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனான ப$_4$க$_3$வான் நாராயணனே உபாயமாக வரிக்கப்படவேணுமென்று சொல்லப்பார்க்கில் :- 65

அது அப்படியன்று :- லக்ஷ்மிக்கு ப்ரமாணஶதங்களாலே ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான உபாயத்வம் தோற்றிற்றே ஆகிலும், தத்$_3$விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உபாயத்வம் சொல்லுமளவில் விவரிக்க வேண்டுவதொரு விஶேஷமுண்டு; அதேதென்னில்:- உபாயபூ$_4$தனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உபாயத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான விரோதி$_4$நிவர்த்தநாதி$_3$கள் அவனுக்கே அஸாத$_4$ாரணங்களாயிருக்கும், நாரீணாமுத்தமையான இவளுக்கு ப$_4$க$_3$வத்பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வப$_4$ாவமாகையாலே இந்த ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வாத்ஸல்யகாருண்யாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் இவளுக்கே அஸாத$_4$ாரணங்களாயிருக்கும்; இந்த இருவருக்கும் இரண்டுமுண்டேயாகிலும் பதிப$_4$ார்யாரூபமான ஸ்வரூபபே$_4$த$_3$த்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கிற ப்ராசுர்யத்தாலே இப்படி பிரிக்கப்படுகிறன. இந்த ப்ரகாரத்தை ஆசார்யரான ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்தார்- "யுவத்வாதெ$_3$ள துல்யேப்யபரவஶதாஶத்ருஶமநஸ்தி$_2$ரத்வாதீ$_3$ந் க்ருத்வா ப$_4$க$_3$வதி கு$_3$ணாந் பும்ஸ்த்வஸுலப$_4$ாந் । த்வயி ஸ்த்ரீத்வைகாந்தாந் ம்ரதி$_3$மபதிபாரார்த்$_2$யகருணாக்ஷமாதீ$_3$ந்வா போ$_4$க்தும் ப$_4$வதி யுவயோராத்மநி பி$_4$த$_3$ா" என்று - யௌவநாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் இருவர்க்குமொக்குமேயாகிலும் அபரவஶதையாகிற ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஶத்ருஶமநமாகிற விரோதி$_4$நிவ்ருத்தியும் அதில் ஸ்தை$_2$ர்யம் முதலான புருஷோத்தமத்வப்ரகாஶகமான கு$_3$ணங்களை ப$_4$கவான்பக்கலிலும், உன்பக்கலிலே ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான மார்த்த$_3$வம், ப$_4$ர்த்ருபாரதந்த்ர்யம், கருணை, க்ஷமை முதலான கு$_3$ணங்களையும் பிரித்துப்பண்ணிக்கொண்டு போ$_4$க$_3$ார்த்த$_2$மாக உங்களுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு வேறுபாடு உண்டாகாநின்றதிறே - என்கிற ஶ்லோகத்தாலே. அப்படியே ப்ரதிப$_4$டநிராஸத்துக்கு பரிகரமான தி$_3$வ்யாயுத$_4$ாதி$_3$களுமிருவர்க்கும் ஶேஷமேயாகிலும் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் விலம்ப$_3$ம் பொறுக்கமாட்டாதாரைப்போலே ஈஶ்வரன் தானே த$_4$ரித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியும், அவர் தாமே அருளிச்செய்தார் -

सदा पञ्चायुधधारणस्य भगवत एवाऽसाधारणञ्च तैरेवोक्तम् - "सामान्यभोग्यमपि कौस्तुभवैजयन्ती पञ्चायुधादि रमणस्स्वयमेव बिभ्रत् । तद्भारखेदमिव ते परिहर्तुकामः श्रीरङ्गधाममणिमञ्जरि गाहते त्वाम् ॥"(श्रीगुण.47) इति । 66

एतदुक्तंभवति - उपायभूतस्य ज्ञानशक्त्यादिकल्याणगुणविशिष्टस्य नारायणस्य लक्ष्मीविशिष्टत्वेऽपि विशेष्यांशभूतस्य तस्यैव प्राधान्येन उपायकार्यकरत्वं, विशेषणांशस्य तदनुविधायित्वमात्रमेव । नैतावता उपायस्य नैरपेक्ष्यहानिः; "कृपया पर्यपालयत्"(रा.सु.38 34) इत्यादिषु कृपासाहाय्यदर्शनात्; तथात्वमुक्तमस्या अपि - "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेषु च गीयते ॥" इति । अस्याः कारुण्यरूपत्वं तदतिशयापादकत्वेन; तत्प्राचुर्येण वा; अन्यथा चेतनवस्तुनः कृपागुणत्वाऽयोगात् । एवंसति "अहं मत्प्राप्त्युपायो वै साक्षाल्लक्ष्मीपतिस्स्वयम्"

"ஸாமாந்யபே$_4$ாக்$_3$யமபி கௌஸ்துப$_4$வைஜயந்தீ பஞ்சாயுத$_4$ாதி$_3$ரமணஸ்ஸ்வயமேவ பி$_3$ப்$_4$ரத் । தத்$_3$ப$_4$ாரகே$_2$த$_3$மிவ தே பரிஹர்த்துகாம: ஶ்ரீரங்க$_3$த$_4$ாமமணிமஞ்ஜரி க$_3$ாஹதே த்வாம்" என்று - ஶ்ரீகௌஸ்துப$_4$ம், வைஜயந்தி, பஞ்சாயுத$_4$ம் துடக்கமானவை இருவர்க்கும் ஸாமாந்யபே$_4$ாக்$_3$யமாயிருந்ததேயாகிலும் உனக்கு ரமணனான ஸர்வேஶ்வரன் தானே ப$_4$ரியாநின்றுகொண்டு அவற்றினுடைய ப$_4$ாரத்தால் உனக்கு இளைப்பு வாராமல் பரிஹரிப்பான்போலே, ஶ்ரீரங்க$_3$மாகிற கோயிலாழ்வாருக்கு மாணிக்கப்பூங்கொத்து போலே இருக்கிறவளே! அவற்றுக்கு உன்னோடே ஸ்பர்ஶமுண்டாகைக்காக அவற்றோடேகூடி உன்னை ஸம்ஶ்லேஷியாநின்றானென்கையாலே. 66

இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில் :- உபாயபூ$_4$தனாய் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கல்யாணகு$_3$ணவிஶிஷ்டனான நாராயணனுக்கு லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டத்வம் உண்டேயாகிலும் விஶேஷ்யாம்ஶனான ஈஶ்வரனே ப்ரத$_4$ாநனாய்க்கொண்டு உபாயகார்யத்தைச் செய்வான், விஶேஷணாம்ஶமான இவள் அவனைப் பின்செல்லுமளவேயுள்ளது. இவ்வளவால் உபாயமான அவனுடைய நைரபேக்ஷ்யம் குறையாது:- "க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று - ரக்ஷகத்வத்துக்கு க்ருபைகூடக்காண்கையாலே; க்ருபாரூபையான இவள் அநுவித$_4$ாநம் பண்ணுகை குறையன்று. "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தே$_3$வ்யா காருண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தே வேத$_3$ாந்தேஷு ச கீ$_3$யதே" என்று - காருண்யரூபையாய் தே$_3$வியான லக்ஷ்மியோடேகூட ஹ்ருஷீகேஶனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷகனாக ஸர்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தத்திலும் வேத$_3$ாந்தத்திலும் சொல்லப்படாநின்றது என்கையாலே, இவளுடைய க்ருபாரூபத்வம் சொல்லப்பட்டது. அதாவது - ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாகு$_3$ணத்தை வர்த்தி$_4$ப்பித்தல், க்ருபாகு$_3$ணப்ரசுரையாகையாதலாகக்கடவது. அல்லாதபோது, சேதநவஸ்துவான இவளுக்கு க்ருபாகு$_3$ணத்வம் கூடாதிறே. இப்படியாயுள்ளவிடத்தில், "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்" என்று - லக்ஷ்மீபதியான நான் என்னைப்ராபிக்கைக்கு உபாயமென்று சொன்னால் காருணிகனான நான் என்று சொல்லிற்றாமிறே. இத்தை நினைத்திறே லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டன் உபாயம் என்றது. அல்லாதபோது ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவளுக்கு அந்வயம் கொள்ளில், ஸகலஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களுக்கும் விரோத$_4$முண்டாம். ஆனால் இவள் தனித்து உபாயம் என்று வசநங்கள் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில் :- ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அபி$_4$மதமான ஸ்வரூபா-

इत्युक्ते कारुणिकोऽहमित्युक्तं स्यात् । एतदभिप्रायेण विशिष्टोक्तिः । अन्यथा सर्वात्मनाऽन्वये वक्तव्ये सति सकलश्रुतिस्मृतीतिहासादिविरोधस्स्यात् । अस्याः पृथगुपायत्ववचनं - भगवत्प्रेयसीत्वमुखेन तत्प्रसादनद्वारेण; अन्यथा पारार्थ्यायोगात् । अत एव सर्वत्र कारणत्वनियन्तृत्वादावपि भगवदनुविधायित्वमेवाऽस्यास्स्वरूपमित्यवगन्तव्यमिति । अतः लक्ष्मीगुणविग्रहविशिष्टस्य उपायत्वे, यथा विग्रहश्शुभाश्रयत्वापादकः, यथा च गुणास्सूपसदत्वादितत्तत्कार्योपयुक्ताः, तथा अस्या अपि पुरुषकारकार्योपयोग इति निष्कर्षः ।

एवंच, 'चरणौ' इत्यन्तेन समस्तपदेन 'शरण'पदेन च, नित्यपुरुषकारयुक्तस्य निरवधिकवात्सल्यादिनिखिलमङ्गलगुणाकरस्य श्रीमतो नारायणस्य चरणारविन्दद्वन्द्वमेव निरपेक्षोपायभूतमित्युक्तम् ।67

अनन्तरं क्रियापदेन तद्विषया प्रपत्तिस्स्वानुष्ठानतया प्रकाश्यते । "प्रपद्य" इत्यस्य पदस्य "पद-गतौ"(दिवादि) इति गत्यर्थधातुसिद्धत्वेऽपि गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्वं शाब्दसमयसिद्धमिति

தி$_3$யையுடைய மஹிஷியாகையாலே, தன்னை ஆஶ்ரயிக்க அவனை ப்ரஸந்நனாக்கும் என்று நினைத்து. அல்லது ஸ்வதந்த்ரோபாயமென்னில், ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யம் கூடாது. ஆகையாலே காரணத்வநியந்த்ருத்வாதி$_3$களான எல்லாவிடத்திலும் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுவித$_4$ாயித்வமே இவளுக்கு ஸ்வரூபமென்றறியப்படும். ஆகையால் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமுமாய், கு$_3$ணவிஶிஷ்டமுமாய், விக்$_3$ரஹவிஶிஷ்டமுமான வஸ்து உபாயமென்னுமிடத்தில் யாதொருபடி வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் உபாயகார்யமான அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி$_3$களுக்குறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கள் போலன்றியே ஆஶ்ரயணஸௌகர்யமாகிற கார்யாந்தரத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்; விக்$_3$ரஹம் ஶுப$_4$ாஶ்ரயத்துக்குறுப்பாயிருக்கும்; இக்குணங்கள்தான் ஒன்றின் கார்யம் ஒன்றுக்கின்றியே தனித்தனியே கார்யபே$_4$த$_3$த்தையுடைத்தாயிருக்கும்; அப்படியே லக்ஷ்மீஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம் இக்குணோந்மேஷத்தைப்பண்ணிக்கார்யம் செய்வித்துக் கொடுக்கையாகிற புருஷகாரப$_4$ாவமாயுள்ள கார்யபே$_4$த$_3$த்திலே உபயுக்தமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

இப்படி "சரணௌ" என்று முடிவான ஸமஸ்தபத$_3$த்தாலும் ஶரணபத$_3$த்தாலும் புருஷகாரவிஶிஷ்டனாய் நிரவதி$_4$கமான வாத்ஸல்யாதி$_3$களாயுள்ள நிகி$_2$லமங்க$_3$ளகு$_3$ணாகரனாய் ஶ்ரீமானான நாராயணனுடைய சரணாரவிந்த$_3$த்$_3$வயமே நிரபேக்ஷோபாயமென்று சொல்லப்பட்டது. 67

அநந்தரம் "ப்ரபத்$_3$யே" என்கிற க்ரியாவசநத்தாலே தத்$_3$விஷயையான ப்ரபத்தியானது ஸ்வாநுஷ்ட$_2$ாநமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த பத$_3$ம் - "பத$_3$ - க$_3$தௌ" என்கிற க$_3$த்யர்த்த$_2$மான த$_4$ாதுவிலே ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கச்செய்தேயும் க$_3$த்யர்த்த$_2$மானது பு$_3$த்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$த்தைக் காட்டுமென்கிற ஶப்$_3$த$_3$ஶாஸ்த்ரநியமத்தாலே ஜ்ஞாநவாசியாயிருக்கிறது. இந்த ஜ்ஞாநவிஶேஷம் உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபமாகையாலே உபாயவேஷத்தில் புகாது; உபாயத்தால் ஸாத்$_4$யமல்லாமையாலே உபேயத்தில் புகாது; உபாயஸ்வீகாரமுண்டானாலிறே உபேயம் ஸித்$_3$தி$_4$ப்பது; ஆனாலிது எதாயிருக்கிறதென்னில் :- ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மான உபாயப$_4$ாவத்தையுடைய

ज्ञानवाचित्वमवगम्यते ।

अयञ्च ज्ञानविशेषः, उपायस्वीकारात्मकत्वादुपायशरीराऽनन्तर्भूतः; उपायनिष्पाद्यत्वाभावादुपेयाऽनन्तर्भूतश्च; स्वीकारे सत्येव उपायस्य कार्यकरत्वात्; किन्तु - स्वतस्सिद्धोपायभावस्य शरण्यस्य रक्ष्यापेक्षाप्रतीक्षस्य रक्षणावकाशप्रदस्तद्वरणात्मक एव । उपसर्गेण तत्प्रकर्ष उच्यते । तस्य प्रकर्षो नाम - पूर्वानुसंहितशरण्यगुणोद्भावितदृढाध्यवसायात्मकत्वम् । अयमेव महाविश्वासात्मको ज्ञानविशेषः अस्य पदस्याभिधानिकोर्थः । तत्पूर्विका तु प्रार्थनैव प्रपत्तिशब्दार्थ इति प्रमाणबलात् प्रार्थनागर्भत्वमत्राऽनुसन्धेयम्; "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः ॥" (विष्वक्सेनसंहिता) "त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेस्मिन् प्रयुज्यताम् ॥"(अहि.सं.३६ ३५) "शरणं भव देवेश नाथ लक्ष्मीपते मम" इत्यादिवचनात्;

ஶரண்யனானவன் ரக்ஷ்யத்தினுடைய அபேக்ஷையை எதிர்பார்த்திருக்குமவனாகையாலே அவனுக்கு ரக்ஷணாவகாஶத்தைப பண்ணிக்கொடுப்பதாய், ரக்ஷ்யாபேக்ஷாரூபமான உபாயவரணாத்மகமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஶேஷம். "ப்ர" என்கிற உபஸர்க்க$_3$ம் அந்த ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ரகர்ஷத்தைச் சொல்லிற்று. அதாவது முன்பு அநுஸந்தி$_4$த்த ஶரண்யகு$_3$ணங்களாலே உண்டாவதான த்$_3$ருட$_4$ாத்$_4$யவஸாயம். இந்த மஹாவிஶ்வாஸாத்மகமான ஜ்ஞாநவிஶேஷம இந்த பத$_3$த்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம்.

இந்த விஶ்வாஸபூர்வகமான ப்ரார்த்த$_2$னையே ப்ரபத்தியென்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே, ப்ரார்த்த$_2$நாக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வம் இவ்வி..த்திலே அநுஸந்தே$_4$யம் :– "அநந்யஸாத்$_4$யே ஸ்வாபீ$_4$ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூரவகம் । ததே$_3$கோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஶ்ஶரணாக$_3$தி:" என்று – தனக்கு அபீ$_4$ஷ்டமான புருஷார்த்த$_2$ம் வேறொன்றால் ஸாத்$_4$யமல்லாதவளவில், மஹாவிஶ்வாஸபூரவகமாக, புருஷார்த்த$_2$பூ$_4$தனை இந்த ஈஶ்வரன் ஒருவனையுமே உபாயமாக ப்ரார்தநி$_2$க்கையாகிற ஜ்ஞாநம் ஶரணாக$_3$தி என்றும்; "த்வமேவோபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வேதி ப்ரார்த்த$_2$நாமதி:। ஶரணாக$_3$திரித்யுக்தா ஸா தே$_3$வேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்று – நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணுமென்கிற ப்ரார்த்த$_2$நாஜ்ஞாநம் ஶரணாக$_3$தி என்று சொலலப்பட்டது, அது இந்த தேவன்பக்கலிலே ப்ரயோகி$_3$க்கப்படுவதாகவேணும்; "ஶரணம் ப$_4$வ தே$_3$வேஶ நாத$_2$ லக்ஷ்மீபதே மம" என்று – தே$_3$வேஶனே! நாத$_2$னே! லக்ஷ்மீபதியே! எனக்கு ஶரணமாக வேணுமென்றும் ப்ரார்த்த$_2$நாவிஶிஷ்டத்வத்தைப்பல வசநங்களும் சொல்லிற்றிறே; "ப்ரபத்தியாவது – விஶ்வாஸம்; அதாவது – ஸக்ருத்ப்ரார்த்த$_2$நாமாத்ரத்தாலே அபேக்ஷிதத்தைத்தருமென்கிற விஶ்வாஸபூரவகப்ரார்த்த$_2$நம் என்றபடி" என்று ப$_4$ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததாக ஸம்ப்ரத$_3$ாயமுண்டாயிருக்கும்; இப்படியே ஶ்ரீரங்க$_3$க$_3$த்$_3$யத்திலே "ஏவமவஸ்தி$_2$தஸ்யாப்யர்த்தி$_2$த்வமாத்ரேண பரமகாருணிகோ ப$_4$க$_3$வாந் ஸ்வாநுப$_4$வப்ரீத்யோபநீதைகாந்திகாத்யந்திக ..கைங்கர்யைகரதிரூபநித்யத$_3$ாஸ்யம் த$_3$ாஸ்யதீதி விஶ்வாஸபூர்வகம் ப$_4$க$_3$வந்தம் நித்யகிங்கரதாம் ப்ரார்த்த$_2$யே" என்று – இப்படி விரோதி$_4$பூர்ணனாயிருக்கிறவனுக்கும அர்த்தி$_2$த்வமாத்ரத்தாலே பரமகாருணிகனான ப$_4$க$_3$வானானவன் தன்னுடைய அநுப$_4$வத்தினுடைய ப்ரீதியாலே வந்த ஐகாந்திகமாய், ஆத்யந்திகமான கைங்கர்யமொன்றிலுமே உகப்பையுடைத்தாம்படியான நித்யத$_3$ாஸ்யத்தைத் தருமென்கிற விஶ்வாஸபூர்வகமாக ப$_4$க$_3$வானை நித்ய–

"प्रपत्तिर्नाम - विश्वासः, सकृत्प्रार्थनामात्रेणापेक्षितं दास्यतीति विश्वासपूर्वकप्रार्थनमिति यावदिति भाष्यकारोक्तः" इति सम्प्रदायावगमाच्च । एवमुक्तञ्च भाष्यकारेण गद्यविशेषे "एवमवस्थितस्याप्यर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभवप्रीत्योपनीतैकान्तिकात्यन्तिक ..कैङ्कर्यैकरतिरूपनित्यदास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्यकिङ्करतां प्रार्थये"(श्रीर.गद्यं) इति । तस्मात् विश्वासपूर्वकप्रार्थनात्मकज्ञानविशेषः, अनेन क्रियापदेन अस्याधिकारिणस्स्वानुष्ठानरूपतया प्रत्यपादि । 68

अथवा - अस्य पदस्य गतिवाचकत्वात्, मानसवाचिककायिकरूपा त्रिविधाऽपि गतिरुच्यते । तत्र मानसी गतिः - पूर्वोक्ताध्यवसायात्मिका; वाचिकी - "भव शरणमितीरयन्ति ये वै"(वि.पु.3-7 33) "द्वयवक्ता त्वं"(शर.गद्यं) "शरणागतशब्दभाजः"(अतिमा.स्तवे 61) "शरणमित्यपि वाचमुदैरिरम्"(र.स्त.2-102) इत्यादिप्रकारेण प्रार्थनोक्तिः ; कायिकी तु - "अञ्जलिः परमा मुद्रा क्षिप्रं देवप्रसादिनी" (गारु.पु.पू.ख.11-26) "त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य कदापि केनचिद्यथातथा वापि सकृत्कृतोऽञ्जलिः । तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतश्शुभानि पुष्णाति न जातु हीयते ॥"(स्तोत्ररत्ने 28) इति भगवत्प्रसादहेतुभूताञ्जलिमुद्रा; "श्रूयते हि कपोतेन शत्रुश्शरणमागतः"(रा.यु.18-24) इत्युक्तनिषादवत्, "त्रीन्

கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி$_{2}$க்கிறேனென்று அருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே விஶ்வாஸபூர்வகமாக ப்ரார்த்த$_{2}$னையை வேஷமாக உடைத்தான ஜ்ஞாநவிஶேஷமானது இந்த க்ரியாபத$_{3}$த்தாலே இந்த அதி$_{4}$காரிக்கு ஸ்வாநுஷ்ட$_{2}$ாநமாக ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்பட்டது. 68

அங்ஙனன்றியே இந்த பத$_{3}$ம் க$_{3}$திவாசியாய்க்கொண்டு மாநஸம், வாசிகம், காயிகம் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட க$_{3}$தியையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அவ்விடத்தில் மாநஸியான க$_{3}$தியாவது- முன்பு சொன்ன அத்$_{4}$யவஸாயத்தை வடிவாக உடைத்தாயிருக்கும்; வாசிகையான க$_{3}$தியாவது "ப$_{4}$வ ஶரணமிதீரயந்தி" என்று - ஶரணமாக வேணுமென்று சொல்லுகிறுர்களென்றும், "த்$_{3}$வயவக்தா த்வம்" என்று - த்$_{3}$வயத்தைச்சொன்ன நீ என்றும், "ஶரணாக$_{3}$தஶப்$_{3}$த$_{3}$ப$_{4}$ாஜ:" என்று ஶரணாக$_{3}$தஶப்$_{3}$த$_{3}$த்தை ப$_{4}$ஜித்தவனென்றும், "ஶரணமித்யபிவாசமுதை$_{3}$ரிரம்" என்று - ஶரணமென்கிற வார்த்தையைச்சொன்னேன் என்றும். இப்படிச்சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தாலே ப்ரார்த்த$_{2}$நோக்தியாயிருக்கிறது; காயிகமான க$_{3}$தியாவது "அஞ்ஜலி: பரமா முத்$_{3}$ரா க்ஷிப்ரம் தே$_{3}$வப்ரஸாதி$_{3}$நீ" என்று - பரமையான முத்$_{3}$ரையாயிருக்கிற அஞ்ஜலியானது சடக்கென தேவனைப்ரஸாதிப்பியாநிற்குமென்றும், "த்வத$_{3}$ங்க்$_{4}$ரிமுத்$_{3}$தி$_{3}$ஶ்ய கத$_{3}$ாऽபி கேநசித்$_{3}$யத$_{2}$ாதத$_{2}$ாவாऽபி ஸக்ருத்க்ருதோऽஞ்ஜலி: । ததை$_{3}$வ முஷ்ணாத்யஶுப$_{4}$ாந்யஶேஷத: ஶுப$_{4}$ாநி புஷ்ணாதி ந ஜாது ஹீயதே" என்று - உன்னுடைய திருவடிகளை உத்$_{3}$தே$_{3}$ஶித்து ஒரு காலத்திலே ஒருவனாலே ஏதேனுமொருபடியாகிலும் ஒரு பர்யாயம் பண்ணப்பட்ட அஞ்ஜலியானது எல்லா அஶுப$_{4}$ங்களையும் போக்காநிற்கும், எல்லா ஶுப$_{4}$ங்களையும் நிறையாநிற்கும், ஒருகால் குறையாதென்று சொல்லப்பட்ட ப$_{4}$க$_{3}$வத்ப்ரஸாத$_{3}$ஹேதுபூ$_{4}$தையான அஞ்ஜலிமுத்$_{3}$ரையாதல், "ஶ்ரூயதே ஹி கபோதேந ஶத்ருஶ்ஶரணமாக$_{3}$த:" என்று - கபோதமிருந்தவிடத்திலே வந்த வேடன் போலவும், "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் க$_{3}$த:" என்று - எங்கும் திரிந்துவந்து விழுந்த காகம் போலவும், ரக்ஷகனிருந்தவிடத்தே வருவதாக-

लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः'(रा.सु.38-33) इति काकवच्च रक्षकवस्तुसमीपागतिर्वा; इयमुभया च गतिः कायिकी । एतच्चातुर्विध्यविवक्षयेदमुक्तम्, "बद्धाञ्जलिपुटं दीनं याचन्तं शरणागतम्"(रा.यु.18-27) इति । तत्र "दीनम्" इति मानसम्, "याचन्तम्" इति वाचिकम्, "बद्धाञ्जलिपुटं शरणागतम्" इति अञ्जलिगृहागमनरूपकायिकभेदश्च। अनया कायिकभेदोक्त्या तद्भेदरूपप्रणिपातादिरप्युपलक्ष्यते ; "प्रणिपातप्रसन्ना हि"(रा.सु.27-47) इत्यादिवचनात्; "अपनीतशिरस्त्राणाश्शेषास्तं शरणं ययुः । प्रणिपातप्रतीकारस्संरम्भो हि महात्मनाम् ॥"(रघुवंशे 4-64) इति लौकिकोक्तेश्च ।

एषा गतित्रयी यत्र संभूय वर्तते, तत्र पूर्णा प्रपत्तिः, साचाऽऽर्तेष्वेव प्रायशस्संभाव्यते; यत्र करणत्रयेष्वन्यतमयुक्ता, तत्र मानसी प्रधाना, ज्ञानात्मकत्वात्;वाचिकी कायिकी च तदवरा, तयोरमनस्कयोः दृप्तेष्वेव संभाव्यमानत्वात् । केवला तु मानसी उभयसाधारणी।(अत्र व्याख्यानानुगुणा पङ्क्तिर्न दृश्यते)तत्रेयमार्तानामाशुफलकारिणी, दृप्तानां तत्तदभिसन्ध्यनुरूपफलदायिनीति विशेषः। अभि-

வுமாம்; இந்த இரண்டு க$_3$தியும் கையும் காலுமான கரணங்களாலே வந்ததாகையால் காயிகையாம். இந்த நாலு வகையும் நினைததிறே - "ப$_3$த்$_3$த$_4$ாஞ்ஜலிபுடம் தீ$_3$நம் யாசந்தம் ஶரணாக$_3$தம்" என்று சொல்லிற்று. அவ்விடத்தில் "தீ$_3$நம்" என்று மாநஸமான இரப்பைச் சொல்லுகிறது, "யாசந்தம்" என்று வாசிகமான இரப்பைச் சொல்லுகிறது, "ப$_3$த்$_3$த$_4$ாஞ்ஜலிபுடம் ஶரணாக$_3$தம்" என்று அஞ்ஜலியையும் இருந்தவிடத்தே வருகையையும் சொல்லுகையாலே காயிகபே$_4$த$_3$ம் சொல்லுகிறது. இந்த காயிகபே$_4$த$_3$த்தாலே தத்$_3$பே$_4$த$_3$மான ப்ரணாமாதி$_3$களும் உபலக்ஷிதம். "ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி" என்று - ப்ரணிபாதத்தாலே ப்ரஸன்னையாமென்று வசநமுண்டாகையாலும், "அபநீதஶிரஸ்த்ராணாஶ்ஶேஷாஸ்தம் ஶரணம் யயு: । ப்ரணிபாதப்ரதீகாரஸ்ஸம்ரம்பே$_4$ா ஹி மஹாத்மநாம்" என்று - தலையில் கிரீடங்களை வாங்கிப்பொகட்டு ஶேஷித்த ராஜாக்கள் அவனைச்சரணம்புக்கார்கள், பெரியவர்களுடைய வேக$_3$மானது தங்கள் காலிலே விழுகையே ப்ரதிக்ரியையாக உடைத்தாயிருக்குமிறே என்று ப்ரணாமத்தை ஶரணாக$_3$தியாக லௌகிககவிகளும் சொல்லுகையாலும். 69

இந்த மாநஸ,வாசிக,காயிகக$_3$திமூன்றும யாவனொருவன்பக்கலிலே திரள உண்டாகிறது, அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி பூர்ணையாயிருக்கும்; அது ப்ராயேண ஆர்த்தன் பக்கலிலே உண்டாம்; யாவனொருவன்பககலிலே இம்மூன்றுகரணங்களிலும் ஏதேனுமொன்றாலே உண்டாகிறது, அதில் மாநஸக$_3$தி ப்ரத$_4$ானை - ஜ்ஞாநரூபமாகையாலே; வாசிககாயிகாதி$_3$கள் அதிறகாட்டில் குறைந்திருக்கும்; மநஸ்ஸொழிந்த அவையிரண்டும் த்$_3$ருப்தன்பக்கலிலே உண்டாமவையாயிறே இருப்பது. வாசிககாயிகங்களையொழிந்த மாநஸக$_3$தியானது ஆர்த்தத்$_3$ருப்தர்களிருவர்க்கும் உண்டாகலாம். கரணத்ரயத்தாலும் ப்ரபத்தி பூர்ணையான விஷயத்தில் அந்த சேதநனுடைய அதி$_4$காரிபூர்த்தியைப்பண்ணும், அபூர்ணையான விஷயத்தில் ஈஶ்வரனுடைய வைப$_4$வத்தை ப்ரகாஶிப்பியாநிறகும். அதில் பூர்ணாதி$_4$காரிகளான ஆர்த்தரளவில் இந்த ப்ரபத்தி சடக்கென ப$_2$லத்தைப்பண்ணிக்கொடாநிற்கும், த்$_3$ருப்தர்பக்கலிலே அவ்வோருடைய நினைவுக்கீடான ப$_2$லத்தைக்கொடாநிற்கும் என்று விஶேஷம். அந்த நினைவுதான் அவவோ அதி$_4$காரிகளுடைய நிலைகளிலே

सन्धिश्च तत्तदधिकारिविशेषेषु द्रष्टव्या। उक्तश्च आर्तदृप्तविभागः "आर्तो वा यदि वा दृप्तः" (रा.यु.18-28) इति । यस्य तु वर्तमानदेहसम्बन्ध एव भगवदनुभवविरोधित्वेन अत्यन्ताऽऽसह्योज्ज्वलमहाहुतवह इव भवति, स आर्तप्रपन्नः; अस्य तद्देहसंबन्धमपि शीघ्रं निवर्तयति । यस्य तु तद्देहस्थितिरदुःखरूपा, देहान्तरसंबन्धोऽनिष्टश्च स्यात्, स दृप्तप्रपन्नः; तस्य देहान्तरसंबन्धं निवर्तयतीति विशेषः । 70

अस्य ज्ञानविशेषस्य अग्निविद्याङ्गककर्मानपेक्षत्वेन सत्यार्जवदयादिवत्सर्वाधिकारत्वम्; उत्तमपुरुषाक्षिप्तस्य कर्तुर्विशेषाश्रवणाच्च । तस्य मन्त्ररहस्यविज्ञातस्वरूपत्वेन सर्वात्मना भगवदनन्यार्हशेषभूतत्वात्, तत्पारतन्त्र्यानुरूपस्य स्वानुष्ठानरूपस्य वरणात्मकस्याऽस्य ज्ञानस्य विशेषतो नियतस्वरूपानुगुण्यं च विद्यते । तदुक्तमभियुक्तैश्च "आर्तेष्वाशुफला तदन्यविषयेप्युच्छिन्नदेहान्तरा यह्न्यादेरनपेक्षणात्तनुभृतां सत्यादिवद्व्यापिनी । श्रीरङ्गेश्वर यावदात्मनियतत्वत्पारतन्त्र्योचिता त्वय्येव त्वदुपायधीरपिहितस्वोपायभावाऽस्तु मे ॥"(न्यासतिलकम्) इति । 71

கண்டுகொள்ளலாம். "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த:" என்று இரண்டதி4காரிகளையும் ப்ரமாணம் சொல்லிற்றிறே. அதில் ஆர்த்தப்ரபந்நராகிறார் – வர்த்தமாநஶரீரஸம்ப3ந்த4மும் ப4க3வத3நுப4வவிரோதி4யாகையாலே நெருப்பிலிருந்தாப்போலே அத்யந்தம் அஸஹ்யமாய்க்கொண்டு ஶரணம் புக்கவன்; அவனுக்கு அந்த ஶரீரந்தன்னையும் சடக்கெனக் கழித்துக்கொடுக்கும். இனி த்3ருப்தப்ரபந்நனாகிறான் – இருக்கிற ஶரீரம் பொறுக்கலாம், ஶரீராந்தரத்தை ப்ரவேஶிக்கை அநிஷ்டமாய் ஶரணம் புக்கவன்; அவனுக்கு ஶரீராந்தரத்தைக் கழித்துக்கொடுக்குமென்று விஶேஷம். 70

இந்த ஜ்ஞாநவிஶேஷத்துக்கு அக்3நிஹோமம் வேத3வித்3யாதி4காரமாகிற அங்க3த்தை உடைத்தான கர்மாத்3யபேக்ஷையில்லாமையால் ஸத்யம், ஆர்ஜவம், த3யை துடக்கமான த4ர்மங்கள் போலே ஸர்வாதி4காரமாயிருக்கும்; "ப்ரபத்3யே" என்கிற உத்தமபுருஷனாலே ஆக்ஷிப்தனான கர்த்தாவுக்கு வர்ணாதி3விஶேஷம் சொல்லாமையாலும் ஸர்வாதி4காரத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அந்த கர்த்தாவாகிறான் – மந்த்ரரஹஸ்யத்தில் அறியப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையனாய, ஸர்வாத்மநா ப4க3வதே3கஶேஷபூ4தனாய் இருப்பானொருவனாகையாலே, அவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு அநுரூபமாய், ஸ்வாநுஷ்டா2நரூபமாய், உபாயவரணாத்மகமான இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஶேஷித்து ஸ்வாப4ாவிகமான ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் உண்டாகாநிற்கும். இந்த ப்ரபத்திக்குச் சொன்ன இவ்வர்த்த2மெல்லாம் அபி4யுகதராலும் சொல்லப்பட்டது, "ஆர்த்தேஷ்வாஶுப2லா தத3ந்யவிஷயேப்யுச்சி2ந்நதே3ஹாந்தரா வஹ்ந்யாதே3ரநபேக்ஷணாத்தநுப்4ருதாம் ஸத்யாதி3வத்3வ்யாபிநீ । ஶ்ரீரங்கே3ஶ்வர யாவதா3த்மநியதத்வத்பாரதந்த்ர்யோசிதா த்வய்யேவ த்வது3பாயதீ4ரபிஹிதஸ்வோபாயப4ாவாஸ்து மே" என்று – ஆர்த்தர்பக்கல் ஆஶுப2லையாயிருக்கும், அவனையொழிந்த விஷயத்தில் தே3ஹாந்தரத்தை உச்சே2தி3த்துக்கொடுக்கும், அக்3நிவித்3யாதி3களை அபேக்ஷியாமையாலே ஶரீரிகளுக்கு ஸத்யாதி3களோபாதி எங்குமுண்டாயிருக்கும் ஶ்ரீரங்கே3ஶ்வரனே! யாவதா3த்மப4ாவியாய்க்கொண்டு நித்யமான உன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு உசிதமாயிருக்கும், அதுதான் உபாயமான உன்பக்கல் த்வது3பாயபு3த்3தி4யாய்க்கொண்டு தன்னுடைய உபாயப4ாவத்தை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற அது, எனக்குண்டாகவேணுமென்கையாலே.

अत्र वर्तमाननिर्देशस्तु "बर्हिर्देवसदनं दामि"(यजुषि) इत्यादिवाक्येष्विव तत्कालानुष्ठानमात्रं ज्ञापयति; नाऽसकृदावृत्तिरूपाऽनुवृत्तिम्; "सत्यं तद्द्वयं सकृदुच्चारो भवति"(कठे) "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्"(लक्ष्मीतन्त्रे 17-90) "सकृदेव प्रपन्नस्य कृत्यं नैवान्यदिष्यते","सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते"(रा.यु.18-33), "सकृत्कृतोऽञ्जलिः"(स्तो.र.28) इत्यादिभिस्सकृदनुष्ठेयत्वप्रतिपादनात् ।
72

"नारायणपदद्वन्द्वं प्रपन्नो यावदायुषम् । द्वयमावर्तयेन्नित्यं तस्यार्थमनुचिन्तयन् ॥" इत्यावृत्तिवचनन्तु कालक्षेपसुखार्थम् । तदुक्तं गद्ये भाष्यकारेण भगवदभिप्रायतया - "आध्यात्मिकाऽधिभौतिका-

---

இவ்விடத்தில், "அடைகிறேன்" என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தே3ஶம், அடைந்தேன் என்றும் அடையக்கடவேன் என்றும் பூ4தப4விஷ்யத்காலத்தைக்காட்டாமையாலே வர்த்தமாநமான அநுஷ்ட2ாநத்தைக் காட்டுகிறது; என்போலவென்னில்:- "ப3ர்ஹிர்தே3வஸத3நம் த்3யாமி" என்று - தே3வர்களுக்கிருப்பிடமாகப்புல்லை அறுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிற மந்த்ரத்தில் வர்த்தமாநநிர்தே3ஶம், அறுக்கிற காலத்தைக்காட்டினுப்போலே; அப்படியேயிறே, ஶாஸ்த்ரவித்துக்கள் நிஷ்கர்ஷித்தது; ஆகையாலே அஸக்ருத3ாவ்ருத்திரூபமான அநுவ்ருத்தியைக்காட்டுகிறதாகமாட்டாது, ஸக்ருத்ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்துக்கு விரோத4ம் பிறக்கையாலே. எங்ஙனேயென்னில் - "ஸத்யம் தத்3த்3வயம் ஸக்ருது3ச்சாரோ ப4வதி" என்று - அந்த த்3வயம் மெய்யே ஒருகால் சொல்லவமையும் என்றும், "ஸக்ருதே3வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த2: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்" என்று - ஸக்ருத்க்ருதமான இந்த ஶாஸ்த்ரார்த்த2ம் இந்த நரனை உத்தரிப்பிக்கும் என்றும்; "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதி3ஷ்யதே" என்று - ஸக்ருத்ப்ரபந்நனானவனுக்கு வேறு க்ருத்யமுண்டாக இச்சி2க்கப்படுகிற-தில்லையென்றும்; "ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்று - ஒருகால் ப்ரபந்நனாய் 'உனக்கு அடியேனாகிறேன்' என்று யாசிக்கிறவனுக்கு என்றும்; "ஸக்ருத்க்ருதோऽஞ்ஜலி:" என்று ஒருகால் பண்ணப்பட்ட அஞ்ஜலி என்றும்; இதுமுதலான வசநங்களாலே இந்த ப்ரபத்திக்கு ஸக்ருத3நுஷ்டே2யத்வம் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டதிறே. 72

ஆனால் "நாராயணபத3த்3வந்த்3வம் ப்ரபந்நோ யாவத3ாயுஷம் । த்3வயமாவர்த்தயேந்-நித்யம் தஸ்யார்த்த2மநுசிந்தயந்" என்று - நாராயணனுடைய பத3த்3வந்த்3வத்தை ப்ரபந்நனானவன் ஆயுஸ்ஸு உள்ளவளவும என்றுமொக்க அதினுடைய அர்த்த2த்தை அநுஸந்தி4யாநின்றுகொண்டு த்3வயத்தை ஆவர்த்திப்பானென்று நித்யாநுஸந்-தே4யமாகச்சொல்லுவான் என்? என்னில், அது காலக்ஷேபஸுக2ார்த்த2மாகக் கடவது. இதுதன்னை க3த்3யத்திலே "ஆத்4யாத்மிகாऽऽதி4பௌ4திகாऽऽதி4தை3விக-து3:க2விக்4நக3ந்த4ரஹிதஸ்த்வம் த்3வயம் அர்த்த2ாநுஸந்த4ாநேந ஸஹ ஸதை3வம் வக்தா யாவச்ச2ரீரபாதம் அத்ரைவ ஶ்ரீரங்கே3 ஸுக2மாஸ்ஸ்வ" என்று - பெரிய பெருமாள் வார்த்தையாக ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அதாவது, ஆத்4யாத்மிகம் என்றது - ஶாரீரமாயும், மாநஸமாயும் வரும் க்லேஶம். ஆதி4பௌ4திகமென்றது - பஶுபக்ஷ்யாதி3களான பூ4தங்களாலே வரும் க்லேஶம். ஆதி4தை3விகமாவது - வாதவர்ஷாதி3களான தே3வதைகளாலுண்டான க்லேஶம். இந்த மூன்றுவகைப்பட்ட து3:க2ங்களுமாகிற விக்4நங்களினுடைய க3ந்த4முமின்றியே த்3வயத்தை அர்த்த2ாநு-

ऽधिदैविकदु:खविघ्नगन्धरहितस्त्वं द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्स्व"(श.गद्यं) इति । 73

अथवा अत्र चरणावित्यन्ते समस्तपदे श्रीमच्छब्दश्चरणविशेषणतया प्रयुज्यते; तथोक्तं श्रीवत्साङ्कमिश्रैः "श्रीमन्तौ हरिचरणौ समाश्रितोऽहं"(सु.स्तवे 1) इति । एतत्सम्प्रदायः "श्रीरामावर-जमुनीन्द्रलब्धबोधः" (सु.स्तवे 1) इतिचोक्त. । "श्रीमत्त्वत्पादकमले प्रपद्ये शरणं विभो"इति सात्यकी-तन्त्रोक्तिश्च । (*)एतेन - पुरुषकारभूतायाः श्रियः शरण्यचरणनित्यसम्बन्धात् घटकान्तरराहित्यं पारार्थ्यं च प्रकटीकृतम् । 74

यद्वा - अत्र चरणशब्दात्पूर्वं "श्रीमन्" "नारायण" इति पदद्वयं सम्बुद्ध्यन्तमनुसन्धेयमिति च केषाञ्चित्सम्प्रदायः । तथोक्तं द्वयस्वरूपप्रतिपादके भगवच्छास्त्रे - "श्रीमन् ! नारायण ! स्वामिन्! अनन्यशरणस्तव । चरणौ शरणं यातस्तवैवास्म्यहमच्युत ॥"(भ.शास्त्रे) "जन्मेदं सफलं श्रीमन् !

ஸந்த$_4$ாநத்தோடே எப்போதும் இப்படியே சொல்லாநின்றுகொண்டு ஶரீரபாதத்-தளவும் ஶ்ரீரங்க$_3$த்திலே நீர் ஸுக$_2$மாயிருமென்றருளிச்செய்தபடி. ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு அதி$_4$காரிக்ருத்யம் ஸக்ருத்கரணம், ஆவ்ருத்தியும் அர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாந-மும் காலக்ஷேபார்த்த$_2$மென்றதாயிற்று. 73

இந்த வாக்யத்தில் "சரணௌ" என்று முடிவான ஸமஸ்தபத$_3$த்தில் ஶ்ரீமச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ம் சரணங்களுக்கு விஶேஷணமாக ப்ரயோகி$_3$க்கப்பட்டதாகவுமாம்; அதாவது ஶ்ரீமத்-துக்களான நாராயணசரணங்கள் என்றபடி. அப்படி ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார் - "ஶ்ரீமந்தௌ ஹரிசரணௌ ஸமாஶ்ரிதோऽஹம்" என்று, அதாவது ஶ்ரீமத்துக்களான ஹரிசரணங்களை நான் ஆஶ்ரயித்தேனென்றபடி. இவ்வர்த்த$_2$த்துக்கு ஸம்ப்ரத$_3$ாயமாக "ஶ்ரீராமாவரஜமுநீந்த்$_3$ரலப்$_3$த$_4$போ$_3$த$_4$:" என்றுமருளிச்செய்தார்; அதாவது - ஆசார்யரான ராமாநுஜனாலே பெறபபட்ட ஜ்ஞாநத்தையுடைய நான் என்றபடி. ஸாத்யகீதந்த்ரத்திலே "ஶ்ரீமத்த்வத்பாத$_3$கமலே ப்ரபத்$_3$யே ஶரணம விபே$_4$ா" என்று ப்$_3$ரஹ்மாவும் சொன்னான். அதாவது - பெரியவனே! ஶ்ரீமத்தான உன்னுடைய பாத$_3$-கமலங்களை ஶரணமாக அடைகிறேனென்றபடி. இத்தாலே புருஷகாரபூ$_4$தையான ஶ்ரீக்கு ஶரண்யனுடைய சரணங்களோடே மதுப்பாலே நித்யஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச் சொல்லுகையால், இவளுக்கு ஈஶ்வராஶ்ரயணத்தில் வேறொரு புருஷகாரமும் வேண்டாவென்னுமிடமும், ஶேஷத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. 74

அங்ஙனன்றியே, "சரணௌ" என்கிற ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு முன்பு "ஶ்ரீமந்", "நாராயண" என்கிற இரண்டுபத$_3$மும் "ஶ்ரீமானே! நாராயணனே!" என்று ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தமாக-வுமாம் என்று சில ஆசார்யர்களுடைய ஸம்ப்ரத$_3$ாயம். அப்படி த்$_3$வயஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. "ஶ்ரீமந்! நாராயண! ஸ்வாமிந்! அநந்யஶரணஸ்தவ । சரணௌ ஶரணம் யாதஸ்தவைவாஸ்ம்யஹமச்யுத" என்று. அதாவது - ஶ்ரீமானே! நாராயணனே! ஸ்வாமியே! அநந்யஶரணனாய்க்-கொண்டு உன்னுடைய சரணங்களை ஶரணமாக அடைந்தேன்; அச்யுதனே! உனக்கு நான் ஶேஷமாகாநின்றேனென்று வாக்யத்$_3$வயத்தின் அர்த்த$_2$த்தையும் சொன்னபடி.

नारायण! कृपालय! । श्रीमत्त्वत्पादकमले प्रपद्ये शरणं विभो । नारायणाय नाथाय हरये श्रीमते नमः ।"(सा.तन्त्रे)इति । शरण्यस्य परोक्षनिर्देशादपरोक्षनिर्देशस्य सौलभ्यादिप्रकाशकत्वेनोक्तत्वात्, तदाभिमुख्यसूचकं सम्बुद्ध्यन्तत्वं युक्तमेव । उक्तं च शरणागतिप्रकरणेषु "कमलनयन ! वासुदेव! विष्णो ! धरणिधराच्युत ! शङ्खचक्रपाणे ! । भव शरणम्"(वि.पु.3-7-33) "शरणं भव देवेश नाथ लक्ष्मीपते ! मम", "उपायो भव मे देव ! शरणं भव मेऽच्युत","शरणं तेऽव्रजं विभो !"(विहगे.सं.22) इत्यादिभिः । द्रमिडोपनिषदि चाऽञ्जनगिरिनाथं प्रति तथा निर्दिष्टं शठकोपाचार्यैः । तथा भाष्यकारेण द्वयविवरणरूपे गद्ये सर्वत्र सम्बुद्ध्यन्तपदैश्शरण्यनिर्देशः कृतः। तदानीमत्र 'तव' शब्दोऽध्याहार्यः; "अनन्यशरणस्तव चरणौ शरणं यातः"(म.शास्त्रे) इत्युक्तत्वात् । 75

இப்படி ப்$_3$ரஹ்மாவும் ஶாத்யகீதந்த்ரத்திலே சொன்ஞன் : "ஜந்மேத$_3$ம் ஸப$_2$லம் ஶ்ரீமந் நாராயண க்ருபாலய । ஶ்ரீமத்த்வத்பாத$_3$கமலே ப்ரபத்$_3$யே ஶரணம் விபே$_4$ா ॥ நாராயணாய நாத$_2$ாய ஶ்ரீமதே ஹரயே நம:" என்று. அதாவது – த்$_3$வயத்தைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே தன்னுடைய ஜந்மம் ஸப$_2$லமாயிற்றதென்று சொல்லி, ஶ்ரீமானே! நாராயணனே! என்று – பத$_3$த்$_3$வயத்தாலும் ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்து "க்ருபாலய" என்று லக்ஷ்மீஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியான க்ருபாவைப$_4$வத்தைச் சொல்லி, "ஶ்ரீமத்த்வத்பாத$_3$கமலே" என்று லக்ஷ்மிக்கு நாராயணவிஶேஷணத்வத்தோபாதி தச்சரணவிஶேஷணத்வமும் உண்டென்னுமிடத்தையும் ஸூசிப்பித்து, "ப்ரபத்$_3$யே ஶரணம் விபே$_4$ா" என்று, பெரியவனே! அவற்றை உபாயமாக அடைகிறேனென்று ஸ்வீகரித்து, இப்படி பூர்வக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் அநுஸந்தி$_4$த்து, "நாராயணாய நாத$_2$ாய ஹரயே ஶ்ரீமதே நம:" என்கையாலே ஶ்ரீமானாய் நாராயணனாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஹரிக்கு ஶேஷபூ$_4$தன், எனக்குரியேனல்லேனென்று கொண்டு உத்தரக$_2$ண்ட$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் ஸங்க்$_3$ரஹமாக அநுஸந்தி$_4$த்தானாயிற்று. இபபடி ப்ரமாணம் சொன்னதுக்கு மேலே ஶரண்யனுடைய பரோக்ஷநிர்தே$_3$ஶத்திற்காட்டில் அபரோக்ஷரூபமான ப்ரத்யக்ஷநிர்தே$_3$ஶத்துக்கு ஸௌலப்$_4$யாதி$_3$கு$_3$ணப்ரகாஶகத்வமுண்டாகையாலே, ஆபி$_4$முக்$_2$யஸூசகமான ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தத்வம் யுக்தமாயிருக்கும். ஶரணாக$_3$திப்ரகரணங்களிலும் அப்படியே சொல்லவும்பட்டது. "கமலநயந வாஸுதே$_3$வ விஷ்ணோ த$_4$ரணித$_4$ராச்யுத ஶங்க$_2$சக்ரபாணே । ப$_4$வ ஶரணம்" எனறு – கமலநயநனே! வாஸுதே$_3$வனே! விஷ்ணுவே! த$_4$ரணித$_4$ரனே! அச்யுதனே! ஶங்க$_2$சக்ரபாணியே! நீ ஶரணமாக வேணுமென்றும், "ஶரணம் ப$_4$வ தே$_3$வேஶ நாத$_2$ லக்ஷ்மீபதே மம" என்று – தே$_3$வேஶனே! நாத$_2$னே! லக்ஷ்மீபதியே! எனக்கு ஶரணமாகவேணுமென்றும், "உபாயோ ப$_4$வ மே தே$_3$வ ஶரணம் ப$_4$வ மேऽச்யுத" என்று – தே$_3$வனே! நீ எனக்கு உபாயமாக வேணும்; அச்யுதனே! நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும் என்றும்; "ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபே$_4$ா" என்று – பெரியவனே! உன்னுடைய சரணங்களை ஶரணமாக அடைந்தேன் என்றுமித்யாதி$_3$ப்ரமாணங்களுண்டாகையாலே. திருவாய்மொழியிலே ப்ரத$_2$மாசார்யரான நம்மாழ்வாரும் திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்து "அகலகில்லேன்" என்கிற பாட்டிலே ஶ்ரீமத்பத$_3$ார்த்த$_2$த்தையும் நாராயணபத$_3$ார்த்த$_2$மான வாத்ஸல்யாதி$_3$களையும் சொல்லி ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்து ஶரணம் புக்கருளினார். அப்படியே ப$_4$ாஷ்யகாரரும் த்$_3$வயார்த்த$_2$த்தை விவரித்தருளுகிற க$_3$த்$_3$யத்திலே "அகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீக" என்று துடங்கி "அஶரண்யஶரண்ய" என்றுமுடிவாக ஶரண்யனை ஸம்பே$_3$ாதி$_4$த்து அருளிச்செய்தார். இந்த ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தமான ப்ரகாரததில் "சரண"ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் "நாராயண" ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் நடுவே "தவ"ஶப்$_3$த$_3$ம் அத்$_4$யாஹரித்துக்கொள்ளப்படும். "அநந்ய-

तथासति षट्पदत्वमस्य वाक्यद्वयस्याऽङ्गन्यासोपयुक्तत्वादुक्तमित्यवगन्तव्यम् । तदुच्यते - "पञ्चविंशाक्षरो मन्त्रः प्रपत्तिरिति विश्रुतः । सर्वेषामपि मन्त्राणां मन्त्रोऽयं मन्त्रनायकः । हृदयाद्यङ्गभेदेन पदैष्षड्भिरलङ्कृतः । नवार्णं हृदयं विद्धि तृतीयार्णं शिरो मतम् । शिखार्णं त्र्यक्षरं विद्धि कवचं तद्वदेव हि । अस्त्रं पञ्चाक्षरं नेत्रं द्व्यक्षरं परिकीर्तितम् ।"(श्रीविष्णुमहोदधिसं.) "देहन्यासं ततः कुर्यान्मन्त्ररत्नेन मन्त्रवित् । षट्पदानि च मन्त्रस्य षडङ्गान्येव विन्यसेत् ॥" इति ।

तस्मात्, अङ्गन्यासदशायामस्य षट्पदत्वनिर्बन्धः, अर्थमात्रानुसन्धाने सम्बुद्ध्यन्तत्वमप्यर्थातिशयसूचकत्वादुपपन्नमित्युक्तम् । तथात्वेऽपि षट्पदत्वं च प्रामाणिकमनुसन्धेयम् । "श्रीमन्नारायणचरणारविन्दयुगलम्"(श्रीरङ्गगद्ये) इति गद्यविशेषे समस्तत्वेन भाष्यकारेणोक्तञ्च । अत उभयमपि सांप्रदायिकत्वात् यथारुचि परिग्राह्यमेव । एतेन ,ऋष्याद्यनुसन्धानमङ्गन्यासादिकञ्च रुच्यनुगुणं यथायोग्यमनुष्ठेयमित्यवगन्तव्यम् । 76

ஶரணஸ்தவ சரணௌ ஶரணம் யாத·" என்று உண்டானபடியாலே. 75

இப்படியாயுள்ளவிடத்தில், இந்த த்$_3$வயம் ஆறுபத$_3$மென்கிறவிது அங்க$_3$ந்யாஸார்த்த$_2$மாகவுமாம். அதாவது – "பஞ்சவிம்ஶாக்ஷரோ மந்த்ர: ப்ரபத்திரிதி விஶ்ருத:। ஸர்வேஷாமபி மந்த்ராணும் மந்த்ரோऽயம் மந்த்ரநாயக:" என்று – இந்த ப்ரபத்தியாகிற மந்த்ரம் இருபத்தைந்தக்ஷரமென்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம்; இம்மந்த்ரம் எல்லா மந்த்ரங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு மந்த்ரநாயகனுயிருக்குமென்று அதின் பெருமையைச் சொல்லி; "ஹ்ருத$_3$யாத்$_3$யங்க$_3$பே$_4$தே$_3$ந பதை$_3$ஷ்ஷட்$_3$பி$_4$ரலங்க்ருத:। நவார்ணம் ஹ்ருத$_3$யம் வித்$_3$தி$_4$ த்ருதீயார்ணம் ஶிரோமதம் । ஶிக$_2$ார்ணம் த்ர்யக்ஷரம் வித்$_3$தி$_4$ கவசம் தத்$_3$வதே$_3$வ ஹி ।। அஸ்த்ரம் பஞ்சாக்ஷரம் நேத்ரம் த்$_3$வ்யக்ஷரம் பரிகீர்த்திதம்" என்று – ஹ்ருத$_3$யாதி$_3$களான அங்க$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலே ஆறுபத$_3$த்தோடே கூடியிருக்குமென்றும்; ஹ்ருத$_3$யமந்த்ரம் ஒன்பதக்ஷரமாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணு; ஶிரோமந்த்ரம் மூன்றக்ஷரம்; ஶிக$_2$ாமந்த்ரம மூன்றக்ஷரம்; கவசமந்த்ரம் மூன்றக்ஷரம்; அஸ்த்ரமந்த்ரம் பஞ்சாக்ஷரம்; நேத்ரமந்த்ரம் இரண்டக்ஷரமென்று கொண்டு பத$_3$க்ரமத்திலே அக்ஷரநியதியையும் ஶ்ரீவிஷ்ணுமஹோத$_3$தி$_4$ஸம்ஹிதையிலே சொல்லிற்று. பாத்$_3$மபுராணத்திலும் "தே$_3$ஹந்யாஸம தத:குர்யாத் மந்த்ரரத்நேந மந்த்ரவித் । ஷட்பாத$_3$ாநி ச மந்த்ரஸ்ய ஷட$_3$ங்க$_3$ாநயேவ விந்யஸேத்" என்று – மந்த்ரவித்தானவன் மந்த்ரரத்நத்தாலே அநந்தரம் தே$_3$ஹந்யாஸத்தைப் பண்ணுவான், மந்த்ரத்தினுடைய ஆறுபத$_3$ங்களையும் ஆறங்க$_3$மாக ந்யஸிப்பானென்றும் சொல்லிற்று. ஆகையாலே, அங்க$_3$ந்யாஸத$_3$ஶையிலே இம்மந்த்ரத்துக்கு ஷட்பத$_3$த்வநிர்ப$_3$ந்த$_4$ம் உள்ளது; அர்த்த$_2$மாத்ரத்தை அநுஸந்தி$_4$க்குமிடத்தில் ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தத்வமும் அர்த்த$_2$ாதிஶயத்தைக் காட்டுகையாலே உபபந்நமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த அர்த்த$_2$ாநுஸந்த$_4$ாநத்திலும் ஷட்பத$_3$தவமும் ப்ராமாணிகமாகையாலே அநுஸந்தே$_4$யம். இவ்விரண்டையும் ப$_4$ாஷ்யகாரர் இரண்டு க$_3$த்$_3$யத்திலும் அநுஸந்தி$_4$த்தருளுகிறவர், "அகி$_2$ல" இத்யாதி$_3$யாலே ஸம்பு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்தமாகப் பெரியக$_3$த்$_3$யத்திலும் "ஶ்ரீமந்நாராயணசரணரவிந்த$_3$யுக$_3$ளம" என்று ஸமஸ்தபத$_3$மாக ஶ்ரீரங்க$_3$க$_3$த்$_3$யத்திலுமருளிச்செய்தார். இப்படி இரண்டும் ஸம்ப்ரத$_3$ாயஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே ருச்யநுகு$_3$ணமாக அநுஸந்தி$_4$க்குமித்தனே. 76

एवं पूर्ववाक्येन आश्रयणद्वारं, आश्रयणीयं वस्तु, तदुपायत्वं, तद्वरणं च प्रतिपादितम् । 77

अनन्तरं उत्तरवाक्येन उपायस्वीकारसमनन्तरभावि उपायफलभूतपुरुषार्थविशेषप्रार्थनागर्भं फलतादधीन्यप्रयुक्त-('प्रतिपत्तिरूप' इति चेत् सम्यक्)त्यनिर्भरत्वानुसन्धानं प्रतिपाद्यते । तथोक्तम् - "तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ॥" (ल.त.17) इति। "यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः ।मुमुक्षुणा यत्साङ्ख्येन योगेन न च भक्तितः ।प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते पुनः । तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने ।परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः ॥"(अहि.सं.36-29) इति शरणागतेस्सर्वफलहेतुत्वं प्रतिपाद्यते । यथा - "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोर्जुन । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥"(गी.7-16) इति

இத்தாலே ருஷ்யாத்$_{3}$யநுஸந்த$_{4}$ாநமும் அங்க$_{1}$ந்யாஸாதி$_{3}$யும் ருசிக்கீடாக யத$_{2}$ாயோக்$_{3}$யம் அநுஷ்டி$_{2}$க்குமத்தனை; ஸர்வாதி$_{4}$காரபக்ஷத்திலிவை அபேக்ஷிதமல்லவென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. 76

இப்படி பூர்வவாக்யத்தாலே ஆஶ்ரயணத்$_{1}$வாரத்தையும், ஆஶ்ரயணீயவ்யக்திவிஶேஷத்தையும், ஆஶ்ரயணீயனுடைய உபாயத்வத்தையும், உபாயஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. 77

அநந்தரம், உத்தரவாக்யத்தாலே, உபாயஸ்வீகாரஸமநந்தரப$_{4}$ாவியாய், உபாயப$_{2}$லபூ$_{4}$தமான புருஷார்த்த$_{2}$விஶேஷத்தை ப்ரார்த்தி$_{2}$யாநின்றுகொண்டு, அந்த ப$_{2}$லம் உபாயாதீ$_{4}$நமென்று அங்கே ஸமர்ப்பிக்கையாலுண்டான அதி$_{4}$காரியினுடைய நிர்ப$_{4}$ரத்வாநுஸந்த$_{4}$ாநம் ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்படுகிறது. அப்படி ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ாஸ்த்ரத்திலே, "தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய ப$_{2}$லே ஸ்வாம்யவியுக்ததா । கேஶவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே" என்று - ஶரண்யனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிற அதி$_{4}$காரியினுடைய ப$_{4}$க$_{3}$வத்ஸமர்ப்பணபர்யந்தமாக ப$_{2}$லத்தில் ஸ்வாம்யத்தைத் தவிருகை ஆத்மநிக்ஷேபமென்று சொல்லப்பட்டதிறே. "யத்$_{3}$யேந காமகாமேந ந ஸாத்$_{4}$யம் ஸாத$_{4}$நாந்தரை: । முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்$_{2}$யேந யோகே$_{3}$ந ந ச ப$_{4}$க்தித: ॥ ப்ராப்யதே பரமம் தா$_{4}$ம யதோ நாவர்த்ததே புந: । தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே । பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்$_{1}$யதே புருஷோத்தம:" என்று - காம்யப$_{2}$லங்களைக் காமித்தவனுக்கு ஸாத$_{4}$நாந்தரங்களால் ஸாதி$_{4}$க்கப்போகாதது யாதொரு ப$_{2}$லம், முமுக்ஷுவுக்கு ஸாங்க்$_{2}$யத்தாலும் யோக$_{3}$த்தாலும் ப$_{4}$க்தியாலும் ஸாத்$_{4}$யமன்றியிலேயிருக்கும் புநராவ்ருத்தியில்லாத யாதொரு பரந்த$_{4}$ாமம், அவ்வோ அவ்வோ காம்யாதி$_{4}$காரியாலே அந்த அந்த ப$_{2}$லங்களானவை ந்யாஸத்தாலே பெறப்படாநிற்கும்; பரமாத்மாவான புருஷோத்தமனும் அந்த ந்யாஸத்தாலே ஸாதி$_{4}$க்கப்படாநிற்குமென்று ப$_{4}$க$_{3}$வச்ச$_{2}$ாஸ்த்ரத்திலே ஶரணாக$_{3}$தியினுடைய ஸகலப$_{2}$லஸாத$_{4}$நத்வம் சொல்லப்படாநின்றது. யாதொருபடி "சதுர்வித$_{4}$ா ப$_{4}$ஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந । ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்த$_{2}$ார்த்தீ$_{2}$ ஜ்ஞாநீ ச ப$_{4}$ரதர்ஷப$_{4}$" என்று - ஸ்ரீகீ$_{3}$தையிலே ப$_{4}$ஜநத்தை உபதே$_{3}$ஶிக்கிறவளவிலே ஸுக்ருதிகளாய்க்கொண்டு நாலுவகைப்பட்டார் என்னை ப$_{4}$ஜியாநிற்பர்கள் - ஆர்த்தனும், ஜிஜ்ஞாஸுவும், அர்த்த$_{2}$ார்த்தி$_{2}$யும், ஜ்ஞாநியுமென்று ப$_{4}$ஜிக்கிற அதி$_{4}$காரிகள் நால்வராகச்சொல்லப்-

भक्तेरधिकारिचातुर्विध्यमुक्तम् ; "तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् । यावन्नयाति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ॥"(वि.पु.1-9-73) इति प्रपत्तेरपि तथाविधत्वमुक्तम् । तत्र आर्त इति - पूर्वं नष्टैश्वर्यस्तत्प्राप्तिकामः, जिज्ञासुरिति - आत्मानुभवकामः केवलः, अर्थार्थीति - अपूर्वैश्वर्यकामः, ज्ञानीति - परमपुरुषार्थभगवत्प्राप्त्यभिलाषीति । एषां निवर्तनीयाकाराः आर्तिवाञ्छामोहाऽसुखशब्दैरुच्यन्ते । तत्र (अत्र टीकानुगुणा पङ्क्तिर्नदृश्यते) असुखमिति - संसारः । एतेषामधिकारिणां भगवदाश्रयणसामान्येऽपि ज्ञानी परमपुरुषार्थाभिलाषित्वादधिकतमः । "उदारास्सर्व एवैते ज्ञानीत्वात्मैव मे मतम्"(गी.7-18), "तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते"(गी.7 17) इत्युक्तत्वात्। अन्ये त्रयस्तदवराः, ऐश्वर्यकैवल्यरूपावरपुरुषार्थाभिलाषित्वात् । एतत्सर्वं स्पष्टमुक्तमन्यत्रापि, "चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी चेति पृथक्पृथक् ।

பட்டது. அப்படியே ப்ரபத்திக்கும் "தாவத$_3$ார்த்திஸ்தத$_2$ா வாஞ்ச$_2$ா தாவந்மோஹஸ்தத$_2$ாSஸுக$_2$ம் । யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக$_4$நாஶநம்" என்று - அஶேஷபாபங்களையும் நஶிப்பிக்குமுன்னை ஶரணமாக யாதோரளவு அடையாதிருக்கும், அவ்வளவன்றோ ஆர்த்தியும், வாஞ்சை$_2$யும், மோஹமும் அஸுக$_2$மும் உண்டாவது என்று அதி$_4$காரிசாதுர்வித்$_4$யம் சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் ஆர்த்தனுவான் - முன்புண்டான ஐஶ்வர்யம் நஶித்து அதுபெறவேணுமென்று ஆசைப்படுமவன். ஜிஜ்ஞாஸுவாகிறான் - ஜ்ஞாநரூபமான ஆத்மாவை அநுப$_4$விக்க ஆசைப்படும் கேவலன், அர்த்த$_2$ார்த்தி$_2$யாகிறான் - அபூர்வமான ஐஶ்வர்யத்தை ஆசைப்படுமவன், ஜ்ஞாநியாகிறான் - பரமபுருஷார்த்த$_2$மான ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தியை ஆசைப்படுமவன். இவர்களுடைய நிவர்த்யமான ஆகாரங்களை ஆர்த்தி, வாஞ்சை$_2$, மோஹம், அஸுக$_2$ம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஆர்த்தியாவது - நஷ்டைஶ்வர்யனுக்கு அத்தால் உண்டான இழவு; வாஞ்சை$_2$யாவது - ஆத்மாநுப$_4$வத்திலாசை; மோஹமாவது - அபூர்வைஶ்வர்யத்தில் அபி$_4$நிவேஶம்; அஸுக$_2$மாவது - ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திகாமனான ஜ்ஞாநிக்கு விரோதி$_4$யான ஸம்ஸாரது$_3$:க$_2$ம். இந்த அதி$_4$காரிகளெல்லார்க்கும் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாஶ்ரயணம் ஸமாநமேயாகிலும், ஜ்ஞாநியானவன் பரமபுருஷார்த்த$_2$ாபி$_4$லாஷியாகையாலே அதி$_4$கதமன். இத்தை "உத$_3$ாராஸ்ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்", "தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகப$_4$க்திர்விஶிஷ்யதே" என்று ப$_4$க$_3$வான் தானே அருளிச்செய்தார். அதாவது - இவ்வதி$_4$காரிகளெல்லாரும் என்னை ஆஶ்ரயிக்கையாகிற உபகாரத்தாலே உத$_3$ாரராயிருப்பார்கள், ஜ்ஞாநியானவன் விஶேஷித்து எனக்கு ஆத்மாவாயேயிருக்கும்; அவர்களில்வைத்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநியானவன் என்னோடு நித்யயோக$_3$த்தை ஆசைப்பட்டு ஒருபடிப்பட்ட ப$_4$க்தியையுடையனாய்க்கொண்டு விஶிஷ்டனாயிருக்குமென்றபடி. அல்லாத மூவரும் அவனிற்காட்டில் அவரராயிருப்பார்கள், ஐஶ்வர்யகைவல்யமாகிற அவரபுருஷார்த்த$_2$ங்களை ஆசைப்படுகையாலே. இதெல்லாம் மஹாப$_4$ாரதத்திலே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. "சதுர்வித$_4$ா மம ஜநா: ப$_4$க்தா ஏவ ஹி தே ஶ்ருதா: । ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்த$_2$ார்த்தீ$_2$ ஜ்ஞாநீ சேதி ப்ருத$_2$க்ப்ருத$_2$க் ॥ தேஷாமேகாந்திநஶ்ஶ்ரேஷ்ட$_2$ா: தே சைவாநந்யதே$_3$வதா: அஹமேவ க$_3$திஸ்தேஷாம் நிராஶீ: கர்மகாரிணாம் ॥ யே ச ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ ப$_4$க்தா: ப$_2$லகாமா ஹி தே மதா: ॥ ஸர்வே ச்யவநத$_4$ர்மாண: ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ஸ்து மோக்ஷப$_4$ாக்" என்று - எனக்கு ப$_4$க்தரான ஜநங்கள் நாலுவகையாக ப்ரஸித்$_3$த$_4$ர் - ஆர்த்தனும், ஜிஜ்ஞாஸுவும், அர்த்த$_2$ார்த்தி$_2$யும், ஜ்ஞாநியும்

तेषामेकान्तिनश्श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः । अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्मकारिणाम् । ये च शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः । सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् ॥"(भारते शान्ति.मोक्ष.342-33)इति । तस्मात् फलतादधीन्यप्रतिपत्तिरूपं स्वनिर्भरत्वानुसन्धानमुत्तरवाक्यस्य तात्पर्यम् । 78

यद्यपि वाक्यद्वयं वरणसमर्पणात्मकत्वेन प्रपदनाकारवाचकतया सर्वफलसाधारणम्; तथाऽपि समर्पणवाचकस्योत्तरवाक्यस्य सर्वात्मना भगवदर्थत्ववाचकतया पुरुषार्थविशेषप्रतिपादकत्वं शब्दोद्भावितम् । 79

तत्र तादर्थ्यफलकिञ्चित्कारप्रतिसम्बन्धिपूर्तिः प्रथमपदेन प्रतिपाद्यते "श्रीमते" इति । 80

अत्राऽपि 'श्री'शब्दस्य पूर्ववत्कर्तरि कर्मणि च व्युत्पत्त्या "श्रयन्ती वैष्णवं भावं सा श्रीरिति निगद्यते"(अहि.सं) इति सर्वदा भगवदाश्रयणस्वाभाव्यात् तत्स्वरूपरूपगुणविभवादिभोग्यताऽतिशय-

---

என்று தனித்தனியே; அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஜ்ஞாநிகளாகிற ஏகாந்திகள் ஶ்ரேஷ்ட2ராயிருப்பார்கள்; அவர்கள் அநந்யதே3வதைகளாயே இருப்பார்கள்; ப2லேச்சை2யில்லாத கர்மத்தை அநுஷ்டி2க்கிறவர்களுக்கு நானே ப்ராப்யபூ4தனாய் இருப்பன், மற்றை மூன்று ப4க்தர்களும் ப2லகாமராயிருப்பார்களாகையாலே அவர்களெல்லாம் நின்றநிலை குலைவர்கள், அறிவுடையனான ஜ்ஞாநி, ஶ்ரேஷ்ட2தமமான புருஷார்த்த2த்தைப் பெறுமென்று. இப்படி ஶரணாக3தி ஸர்வப2லஸாத4நமாகையாலே ப2லத்தினுடைய ஈஶ்வராதீ4நத்வப்ரதிபத்திரூபமான ப4ர ஸமர்ப்பணத்தால் வந்த நிர்ப4ரத்வாநுஸந்த4ாநம் உத்தரவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யமென்றதாயிற்று. 78

இந்த வாக்யத்3வயம் வரணஸமர்ப்பணாத்மகமான ப்ரபத3நாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வப2லஸாத4ாரணமேயாயிருந்த போதிலும், ஸமர்ப்பணவாசகமான உத்தரவாக்யம் ஸர்வாத்மநா ப4க3வதே3கஶேஷத்வத்தைக் காட்டுகையாலே புருஷார்த்த2விஶேஷமான ப4க3வத்3த3ாஸ்யத்தை ப்ரதிபாதி3க்கை ஶப்3த3ஸித்3த4மாய்த் தோற்றும். 79

அவ்விடத்தில், தாத3ர்த்2யப2லமான கிஞ்சித்காரத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யான ப்ராப்யபூர்த்தியானது "ஶ்ரீமதே" என்கிற பத3த்தாலே ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறது. 80

இவ்விடத்திலும் ஶ்ரீஶப்3த3த்துக்கு கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியாலும், கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் ப4க3வத3ாஶ்ரயணத்தையும் ஸமஸ்தாऽத்மாக்களாலும் ஆஶ்ரயணீயத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, "ஶ்ரயந்தீ வைஷ்ணவம் ப4ாவம்" என்கிறபடியே ப4க3வத்ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வாதி3களைப் பற்றிநின்று பே4ாக்3யதாதிஶயத்தை விளைக்கும் என்றும்; "ஶ்ரீயதே சாகி2லைர்நித்யம்" என்கிறபடியே ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தாத்மவர்க்க3ங்களாலும் ப்ராப்யத்வேந ஆஶ்ரயிககப்படாநிற்குமென்றும் சொல்லிற்றுகிறது. 81

पूरकत्वम्, "श्रीयते चाखिलैर्नित्यम्"(अहि.सं) इति स्वव्यतिरिक्तसमस्तात्मवर्गैः प्राप्यत्वेनाश्रयणीयत्वञ्चावगम्यते । 81

किञ्च, "श्रूयते च परं पदम्"(अहि.सं.) इति वेदान्तेषु परमप्राप्यपूरकतया स्वयं प्राप्यतया च श्रूयमाणत्ववचनात् निरुक्तव्युत्पत्तिश्च द्रष्टव्या । तथा च श्रूयते - "श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुते" (यजु.का.3-प्र.3-3), "श्रद्धा प्रतिष्ठा लोकस्य देवी" इति । श्रद्धया - नित्यश्रद्धेयस्वरूपत्वेन श्रद्धाऽपरपर्यायया साक्षाल्लक्ष्म्या । उक्तं च श्रद्धापदस्य लक्ष्मीवाचकत्वम् - "मेधाश्रद्धा सरस्वती"(वि.पु.1-9-119) इति । देवः - जगत्सृष्ट्यादिलीलाविनोदरसिकत्वनिखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वादिस्वाभाविकाऽनवधिकातिशयपरमेश्वरत्वाऽसाधारणनिखिलमङ्गलगुणैर्नित्यं विद्योतमानस्सर्वेश्वरः, देवत्वम् - तथाविधमीश्वरत्वम्, अश्नुते - प्राप्नोति; एवंविधं वैलक्षण्यं लक्ष्म्यायत्तमित्यर्थः । तदुक्तमाचार्यैः - "स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये। त्वमासीर्मातश्श्रीः कमितुरिदमित्थंत्वविभवः तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ॥"(श्रीगुण.28) इति । अत एवाऽस्यास्स्वरूपनिरूपकत्वं, निरूपकभूतवस्तुसंस्थानरूपजात्यादिवत् स्वरूपाऽपृथग्भावश्चावगम्यते । 82

இன்னமும் "ஶ்ரூயதே ச பரம் பத$_3$ம்" என்கிறபடியே - பரமப்ராப்யபூரகமாகவும், ஸ்வயம்ப்ராப்யமாகவும் இவளுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லாநின்றதென்று நிருக்தவ்யுத்பத்தியும் காட்டப்படும். அப்படியே ஶ்ருதியும் சொல்லிற்றுகிறது :- "ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா தே$_3$வோ தே$_3$வத்வமஶ்நுதே", "ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா ப்ரதிஷ்ட$_2$ா லோகஸ்ய தே$_3$வீ" என்று. அதாவது - ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யென்று ஶ்ரத்$_3$தை$_4$ பண்ணப்படும் லக்ஷ்மிக்குத் திருநாமம். "மேத$_4$ா ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா ஸரஸ்வதீ" என்று புராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இஶ்ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யாலே தே$_3$வனாய் - ஜக$_3$த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$லீலாவிநோத$_3$ரஸிகனாய், நிகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநத்வம் முதலாய், ஸ்வாப$_4$ாவிகமாய், அநவதி$_4$காதிஶயமாய், பரமேஶ்வரத்வத்துக்கு அஸாத$_4$ாரணமான நிகி$_2$லமங்க$_3$ளகு$_3$ணங்களாலே என்றும் விளங்காநிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அப்படிப்பட்ட தே$_3$வத்வத்தை அடையாநின்றான் - ஈஶ்வரனுடைய ஏவம்பூ$_4$தமான வைலக்ஷண்யம் லக்ஷ்ம்யாயத்தமென்றதாயிற்று. அப்படிக்கு ஆசார்யரான ப$_4$ட்டரருளிச்செய்தார் :- "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப$_4$க$_3$வத இத$_3$ம் சந்த்$_3$ரவத$_3$நே த்வத$_3$ாஶ்லேஷோத்கர்ஷாத் ப$_4$வதி க$_2$லு நிஷ்கர்ஷஸமயே । த்வமாஸீர்மாதஶ்ஶ்ரீ: கமிதுரித$_3$மித்த$_2$ந்தவிப$_4$வஸ்தத$_3$ந்தர்ப$_4$ாவாத் த்வாம் ந ப்ருத$_2$க$_3$பி$_4$த$_4$த்தே ஶ்ருதிரபி" என்று. அதாவது - ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற இந்த ஸ்வரூபமானது, சந்த்$_3$ரனைப் போலேயிருக்கிற முக$_2$த்தையுடையவளே! நிஷ்கர்ஷஸமயத்தில் உன்னுடைய ஆஶ்லேஷோத்கர்ஷத்தாலே உண்டாகாநிற்கும், ஆகையாலே ஶ்ரீயான நீ உன்னுடைய காந்தனுடைய இத$_3$மம்ஶமான ஸ்வரூபத்துக்கும், இத்த$_2$மம்ஶமான ப்ரகாரத்துக்கும் நிரூபகமான ஸம்பத்தாயிருப்புதி, இப்படி ஸ்வரூபாந்தர்ப$_4$ாவத்தாலே ஶ்ருதியும் உன்னை வேறுபடச்சொல்லிற்றில்லை என்றபடி. ஆகையாலே, இவளுடைய ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபநிரூபகத்வமும், நிரூபகமாய் வஸ்துஸம்ஸ்த$_2$ாநரூபமான ஜாத்யாதி$_3$கள்போலே ஸ்வரூபத்தோடே அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$தி$_4$யும் சொல்லிற்றாயிற்று. 82

"श्रद्धा प्रतिष्ठा लोकस्य देवी" इति, - प्रामाणिकसकललोकस्य निरुपाधिकनित्यमङ्गलगुणगणैः द्योतमाना, नित्याभिवाञ्छनीयस्वरूपा देवी, श्रद्धाऽपरपर्याया, लक्ष्मीः, धारकपोषकभोग्यत्वादिमुखेन स्वयं प्राप्यभूता प्रतिष्ठेत्युच्यते । प्रतितिष्ठत्यस्यामिति प्रतिष्ठा; पुरुषार्थे हि पुरुषस्य प्रतिष्ठा । तस्मात्, स्वयं मङ्गलभूता स्वसम्बन्धेन ईश्वरमपि 'मङ्गलानां च मङ्गलं(सहस्रनामोपोद्घाते १०) कुर्वन्ती लक्ष्मीरत्र श्रीशब्देनोच्यते । तदुक्तमाचार्यैः - "तव स्पर्शादीशं स्पृशति कमले मङ्गलपदं तवेदं नोपाधेरुपनिपतितं श्रीरसि यतः । प्रसूनं पुष्यन्तीमपि परिमलर्द्धिं जिगदिषुः न चैवंत्वादेवं स्वदत इति कश्चित्कथयते ॥"(श्रीगुण.२९) इति । अत इयमेव सर्वातिशयसमष्टिभूता स्वसम्बन्धेन सर्वमतिशाययतीति श्रीशब्दार्थ उच्यते । तदुक्तञ्च - "ऐश्वर्यं यदशेषपुंसि यदिदं सौन्दर्यलावण्ययोः रूपं यच्च हि मङ्गलं किमपि यल्लोके सदित्युच्यते। तत्सर्वं त्वदधीनमेव यदतः (हि यतः - पा.) श्रीरित्यभेदेन वा यद्वा श्रीमदितीदृशेन वचसा देवि प्रथामश्नुते ॥" इति । तथा पौराणिकानि

"ஶ்ரத்3த4ா ப்ரதிஷ்ட2ா லோகஸ்ய தே3வீ" என்று - அந்த ஶ்ரத்3த4ாரூபையான லக்ஷ்மி ப்ராமாணிகமான ஸகலலோகத்துக்கு நிருபாதி4கமாய், நித்யமான மங்க3ள-கு3ணங்களாலே த்3யோதமானையாய், நித்யமாய், ஆசைப்படத்தகுந்த ஸ்வரூபத்தையு-டையளாய், த4ாரகபோஷகபே4ாக்3யத்வாதி3முக2த்தாலே ஸ்வயம்ப்ராப்யபூ4தையாய்க் கொண்டு ப்ரதிஷ்டை2யாயிருக்கும். யாதொன்றிலே லோகம் ப்ரதிஷ்டி2தமாம், அதுவிறே ப்ரதிஷ்டை2யாகிறது; புருஷார்த்த2த்திலேயிறே புருஷனுக்கு ப்ரதிஷ்டை2; ஆகையாலே, தான் நிருபாதி4கமங்க3ளபூ4தையாய்த் தன்னுடைய ஸம்ப3ந்த4த்தாலே ஈஶ்வரனையும் மங்க3ளாநாஞ்ச மங்க3ளமாக்குமென்று லக்ஷ்மியானவள் இவ்விடத்-திலே ஶ்ரீஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்படுகிறாள். அதுவும் ஆசார்யரான ப4ட்டர் அருளிச்-செய்தார் :- "தவ ஸ்பர்ஶாதீ3ஶம் ஸ்ப்ருஶதி கமலே மங்க3ளபத3ம் தவேத3ம் நோபா-தே4ருபநிபதிதம் ஶ்ரீரஸி யத: । ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்3தி4ம் ஜிக3தி3ஷு: ந சைவந்த்வாதே3வம் ஸ்வத3த இதி கஶ்சித்கவயதே" என்று. அதாவது - உன்னு-டைய ஸ்பர்ஶத்தாலே ஈஶ்வரனை, கமலையே! மங்க3ளமென்று ஶப்3த3மானது ஸ்பர்ஶி-யாநின்றது, உனக்கிது ஒருபாதி4யால் வந்ததன்று - நீ ஶ்ரீயாகையாலே; பூவை நன்றாக்குகிற பரிமளத்தினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுவான் இச்சி2க்கிற ஒருவன் இது இப்படியாகையாலே இப்படி நன்றாகிறதென்று ஒரு ஹேதுவையிட்டுக் கொண்டாடானென்றபடி. ஆகையாலே எல்லா அதிஶயத்துக்கும் காரணமான இவள்தானே தன்னுடைய ஸம்ப3ந்த4த்தாலே எல்லாவற்றையும் அதிஶயிதமாக்கா-நிற்கும் என்றுகொண்டு ஶ்ரீஶப்3த3ார்த்த2ம் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார்:- "ஐஶ்வர்யம் யத3ஶேஷபும்ஸி யதி3த3ம் ஸௌந்த3ர்யலாவண்ய-யோ: ரூபம் யச்ச ஹி மங்க3ளம் கிமபி யல்லோகே ஸதி3த்யுச்யதே । தத்ஸர்வம் த்வத3-தீ4நமேவ யத3த: ஶ்ரீரித்யபே4தே3ந வா யத்3வா ஶ்ரீமதி3தீத்3ருஶேந வசஸா தே3வி ப்ரத2ாமஶ்நுதே" என்று. அதாவது - எல்லாச்சேதநர்பக்கலுண்டான ஐஶ்வர்யம் யாதொன்று, ஸௌந்த3ர்யலாவண்யங்களாகிற கு3ணங்களுடைய இந்த ரூபம் யாதொன்று, மங்க3ளமாயிருக்கிற வஸ்துதான யாதொன்று, லோகத்தில் ஸத் என்று சொல்லப்படுகிறதொருவஸ்து யாதொன்று, அதெல்லாம் நீயிட்டவழக்காயிருக்கு-மாகையாலே, ஐஶ்வர்யகு3ணஸம்பத்துக்கள் ஶ்ரீயென்று உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தோடே அபி4ந்நமாகவும், மங்க3ளரூபவஸ்துக்கள் "ஶ்ரீமத்" என்று உன்னோடே விஶிஷ்டமாகவும், இப்படியான ஶப்3த3ங்களினாலே ப்ரஸித்3தி4யை அடையாநின்றது

वचांसि च - "महाविभूतेस्सम्पूर्णषाड्गुण्यवपुषः प्रभोः । भगवद्वासुदेवस्य नित्यैवैषाऽनपायिनी । एकैव वर्ततेऽभिन्ना ज्योत्स्नेव हिमदीधिते । सर्वशक्त्यात्मना चैव विश्वं व्याप्य व्यवस्थिता। सर्वैश्वर्यगुणोपेता नित्यं तद्धर्मधर्मिणी । प्राणशक्तिः परा ह्येषा सर्वेषां प्राणिनां भुवि। शक्तीनामपि सर्वासां योनिभूता परा कला । यस्माल्लक्ष्म्यंशसम्भूताश्शक्तयो विश्वगास्सदा । कारणत्वेन तिष्ठन्ति जगत्यस्मिंस्तदाज्ञया । तस्मात्प्रीता जगन्माता श्रीर्यस्याऽच्युतवल्लभा । सुप्रीताश्शक्तयस्तस्य सिद्धिमिष्टां दिशन्ति च । एक एव जगत्स्वामी शक्तिमानच्युतः प्रभुः। तदंशाश्शक्तिमन्तोऽन्ये ब्रह्मेशानादयोऽमराः। तथैवैका परा शक्तिश्श्रीस्तस्य करणाश्रया । ज्ञानादिषड्गुणमयी या प्रोक्ता प्रकृतिः परा । एकैव शक्तिश्श्रीस्तस्य द्वितीया परिवर्तते । पराऽवरेण रूपेण सर्वाकारा सनातनी । अनन्त-

---

என்றபடி. அப்படி பௌராணிகவசநங்களும் "மஹாவிபூ$_4$தேஸ்ஸம்பூர்ணஷாட்$_3$கு$_3$ண்யவபுஷ: ப்ரபே$_4$ா: । ப$_4$க$_3$வத்$_3$வாஸுதே$_3$வஸ்ய நித்யைவைஷாऽநபாயிநீ" என்று - மஹாவிபூ$_4$தியாய், ஸம்பூர்ணஷாட்$_3$கு$_3$ண்யமான வபுஸ்ஸையுடையனாய், பெரியவனாய், ப$_4$க$_3$வானான வாஸுதே$_3$வனுக்கு நித்யையாயிருக்கிற இந்த லக்ஷ்மியானவள், அநபாயிநியாயிருக்கும்; "ஏகைவ வர்த்ததேऽபி$_4$ந்நா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ$_3$தி$_4$தே: । ஸர்வஶக்த்யாத்மநா சைவ விஶ்வம் வ்யாப்ய வ்யவஸ்தி$_2$தா" என்று - சந்த்$_3$ரனுக்கு நிலவு போலே அபி$_4$ந்நையாயிருப்பாளொருத்தி ஸர்வஶக்திமயமான ஸ்வரூபத்தாலே விஶ்வத்தையும் வ்யாபித்து நில்லாநிற்கும்; "ஸர்வைஶ்வர்யகு$_3$ணோபேதா நித்யம் தத்$_3$த$_4$ர்மத$_4$ர்மிணீ । ப்ராணஶக்தி: பராஹ்யேஷா ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் பு$_4$வி" என்று - ஸர்வேஶ்வரத்வகு$_3$ணங்களோடு கூடியிருப்பாளாய், அந்த ஈஶ்வரனுடைய த$_4$ர்மங்களைத் தனக்கு த$_4$ர்மமாக உடையளாய், பூ$_4$மியிலே ஸகலப்ராணிகளுக்கும் இவள், மேலான ப்ராணஶக்தியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்; "ஶக்தீநாமபி ஸர்வாஸாம் யோநிபூ$_4$தா பரா கலா" என்று - எல்லா ஶக்திகளுக்கும் காரணபூ$_4$தையாய், மேலாயிருப்பதொரு அம்ஶமாயிருக்கும்; "யஸ்மால்லக்ஷ்ம்யம்ஶஸம்பூ$_4$தாஶ்ஶக்தயோ விஶ்வக$_3$ாஸ்ஸத$_3$ா । காரணத்வேந திஷ்ட$_2$ந்தி ஜக$_3$த்யஸ்மிம்ஸ்தத$_3$ாஜ்ஞயா" என்று - எங்குமுண்டாயிருக்கிற ஶக்திகளானவை லக்ஷ்மியினுடைய அம்ஶத்திலே ஸம்பூ$_4$தைகளாய்க்கொண்டு இந்த ஜக$_3$த்திலே அவளுடைய ஆஜ்ஞையினாலே ப்ரத$_4$ாநைகளாய்க்கொண்டு நில்லாநிற்குமென்பது யாதொன்றாலே; "தஸ்மாத்ப்ரீதா ஜக$_3$ந்மாதா ஶ்ரீர்யஸ்யாச்யுதவல்லப$_4$ா । ஸுப்ரீதாஶ்ஶக்தயஸ்தஸ்ய ஸித்$_3$தி$_4$மிஷ்டாம் தி$_3$ஶந்தி ச" என்று - ஆகையாலே, ஜக$_3$ந்மாதாவாய், அச்யுதவல்லபை$_4$யான ஶ்ரீயானவள், யாவனொருவனுக்கு ப்ரீதையாயிருக்கிறாள், அவனுக்கு அந்த ஶக்திகளெல்லாம் ப்ரீதைகளாய்க்கொண்டு இஷ்டையான ஸித்$_3$தி$_4$களைக் கொடாநிற்கும்; "ஏக ஏவ ஜக$_3$த்ஸ்வாமீ ஶக்திமாநச்யுத: ப்ரபு$_4$: । தத$_3$ம்ஶாஶ்ஶக்திமந்தோऽந்யே ப்$_3$ரஹ்மேஶாநாத$_3$யோऽமரா:" என்று - ஜக$_3$த்துக்கு ஸ்வாமியாய், ப்ரபு$_4$வான அச்யுதனொருவனுமே ஶக்திமான். அல்லாத ப்$_3$ரஹ்மேஶாநாதி$_3$களான அமரர் அவனுடைய அம்ஶங்களாய்க்கொண்டு ஶக்திமான்களாயிருப்பார்கள்; "ததை$_2$வைகா பரா ஶக்தி: ஶ்ரீஸ்தஸ்ய கரணாஶ்ரயா । ஜ்ஞாநாதி$_3$ஷட்$_3$கு$_3$ணமயீ யா ப்ரோக்தா ப்ரக்ருதி: பரா" என்று - அப்படியே ஈஶ்வரனுடைய ஓர் அவயவவிஶேஷத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கிற ஶ்ரீயானவள், பரையான ஶக்தியாயிருப்பாளொருத்தி, ஜ்ஞாநாதி$_3$ஷட்$_3$கு$_3$ணப்ரசுரையாய், பரையான ப்ரக்ருதியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்; "ஏகைவ ஶக்தி: ஶ்ரீஸ்தஸ்ய த்$_3$விதீயா பரிவர்த்ததே । பராவரேண ரூபேண ஸர்வாகாரா ஸநாதநீ"

नामधेया च शक्तिचक्रस्य नायिका । जगच्चराचरमिदं विश्वं व्याप्य व्यवस्थिता । तस्मादेकैव परमा श्रीर्ज्ञेया विश्वरूपिणी । सौम्याऽसौम्येन रूपेण संस्थिता वटबीजवत् । यो यो जगति पुंभावस्स विष्णुरिति निश्चयः । यो यस्तु भावो नारी स्यात्तत्र लक्ष्मीर्व्यवस्थिता । प्रकृतेःपुरुषाच्चान्यस्तृतीयो नैव विद्यते । अथ किं बहुनोक्तेन नरनारीमयो हरिः । अनेकभेदभिन्नस्तु क्रीडते परमेश्वरः ॥"(*लक्ष्मीतन्त्रे*) "महाविभूतिदयितां ये स्तुवन्त्यच्युतप्रियाम्। ते प्राप्नुवन्ति परमां लक्ष्मीं संसिद्धचेतसः ॥"(ब्राह्मे) इत्यादीनि। "नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोश्श्रीरनपायिनी"(वि.पु.1-8-17) इत्यारभ्य "देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुन्नामा भगवान् हरिः । स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मैत्रेय नाऽनयोर्विद्यते परम्॥"(वि.पु.1-8-35) इत्यन्तानि चाऽस्यास्सकलातिशयहेतुत्वं सर्वात्मभावत्वं च स्पष्टयन्ति ।83

என்று - அவனுடைய ஶக்தியான ஸ்ரீயானவள் அப்ருத2க்ஸித்3தை4யாகையாலே ஏகை என்னலாயிருக்கச் செய்தேயும், ஶக்திமத்3ப4ாவத்தாலே த்3விதீயையாய்க்கொண்டு வேறுபட்டிராநிற்கும், உத்க்ருஷ்டமாயும் அபக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ரூபத்தாலே ஸர்வத்தையும் தனக்கு ஆகாரமாக உடையளாய், என்றுமுளளாயிருக்கும்; "அநந்தநாமதே4யா ச ஶக்திசக்ரஸ்ய நாயிகா । ஜக3ச்சராசரமித3ம் விஶ்வம் வ்யாப்ய வ்யவஸ்தி2தா" என்று - அநந்தமான நாமதே4யங்களையுடையளாய், ஶக்திஸமூஹத்துக்கு நாயிகையாய், சராசரமான இந்த ஜக3த்தையெல்லாம் வ்யாபித்து நிற்கும்; "தஸ்மாதே3கைவ பரமா ஸ்ரீர்ஜ்ஞேயா விஶ்வரூபிணீ । ஸௌம்யாऽஸௌம்யேந ரூபேண ஸம்ஸ்தி2தா வடபீ3ஜவத்" என்று - ஆகையாலே, பரமையான ஸ்ரீ ஒருத்தியே எல்லாவற்றையும் ரூபமாக உடையவளாக அறியப்படாநிற்கும்; ஸௌம்யாऽஸௌம்யரூபத்தாலே ஆலுக்கு வித்தைப்போலே இருக்கும்; "யோ யோ ஜக3தி பும்ப4ாவ: ஸ விஷ்ணுரிதி நிஶ்சய: । யோ யஸ்து ப4ாவோ நாரீ ஸ்யாத்தத்ர லக்ஷ்மீர்வ்யவஸ்தி2தா" என்று - ஜக3த்தில் புருஷப4ாவம் யாதொன்று, அது விஷ்ணுவென்று நிஶ்சயம்; நாரீப4ாவம் யாதொன்று அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மியென்னுமிடம் உறுதி; "ப்ரக்ருதே: புருஷாச்சாந்ய: த்ருதீயோ நைவ வித்3யதே । அத2 கிம்ப3ஹுநோக்தேந நரநாரீமயோ ஹரி:" என்று - ப்ரக்ருதியிலும் புருஷனிலும்காட்டில் வேறு த்ருதீயமாயிருப்பதொரு பத3ார்த்த2ம் இல்லை, இனிப்பல சொன்னத்தாலென்ன; ஹரியானவன் நரநாரீமயனுயிருக்கும்; "அநேகபே4த3பி4ந்நஸ்து க்ரீட3தே பரமேஶ்வர:" என்று - அந்தப்பரமேஶ்வரனானவன் அநேகபே4த3பி4ந்நனாய்க்கொண்டு விளையாடாநிற்கும்; "மஹாவிபூ4தித3யிதாம் யே ஸ்துவந்த்யச்யுதப்ரியாம் । தே ப்ராப்நுவந்தி பரமாம் லக்ஷ்மீம் ஸம்ஸித்3த4சேதஸ:" என்று - மஹாவிபூ4தியானவனுக்கு த3யிதையான அச்யுதப்ரியையை யாவர்சிலர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறுர்கள், ஸம்ஸித்3த4சேதஸ்ஸுக்களான அவர்கள், பரமையான லக்ஷ்மியை ப்ராபியாநிற்பர்களென்று ப்3ராஹ்மத்திலும்; "நித்யைவைஷா ஜக3ந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ" என்று - ஜக3ந்மாதாவாய், நித்யையான இந்த ஸ்ரீயானவள், விஷ்ணுவுக்கு அநபாயிநியாயிருக்குமென்று துடங்கி, "தே3வதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா ப4க3வாந்ஹரி: । ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்3யதே பரம்" என்று - தே3வதிர்யங்மநுஷ்யாதி3களில் புல்லிங்க3ஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்பட்டதெல்லாம் ப4க3வான் ஹரியேயாயிருக்கும்; ஸ்த்ரீநாமத்தையுடையதெல்லாம் லக்ஷ்மியாயிருக்கும்; இவர்களிருவர்க்கும் மேலாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லையென்று - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும்; இவளுடைய ஸகலாதிஶய ஹேதுத்வத்தையும் ஸர்வாத்மப4ாவத்தையும்(வசநங்கள் என்ற சொல்லை வரவழைத்துக்கொள்ளவேணும்) ஸ்பஷ்டமாக்காநின்றன. 83

एवं स्ववैलक्षण्यातिशयप्रयुक्तभोग्यतामाहात्म्यात् स्वप्रेयांसमीश्वरं स्ववैश्वरूप्यवैभवेन सदानुभवन्तमपि अपूर्ववद्विस्मयं प्रतिपादयन्ती, "भोगोपोद्घातकेलीचुलकितभगवद्वैश्वरूप्यानुभावा (श्रीगुण. 4) "क्ष्यन हि विभ्रमभ्रमिमुखे विनिमज्जति ते(श्रीगुण. 55) भगवन्तं स्वभ्रूविलासपरवशं तन्वाना देवी, स्वव्यतिरिक्तं समस्तवस्तुजातं स्वकटाक्षविक्षेपसमासादितसकलपुरुषार्थवत्तया नित्यमाह्लादयन्ती नियमयतीति श्री-शब्देन प्रतिपादितम् । नदुच्यते - "गुणैर्विलासै रूपेण स्वात्मना चाऽत्मनीश्वरम्। नियच्छन्तीमखण्डाण्डनियन्त्रीं प्रणुमश्श्रियम् ॥" इति । 84

प्रत्ययांशस्य मतुपो नित्यसंयोगार्थत्वेन, पुरुषार्थस्य सर्वप्रकारनित्यपूर्तिरवगम्यते । एतेन देशकालाद्यपूर्णपुरुषार्थान्तरव्यावृत्तिस्सिद्धा । तदुक्तमाचार्यैः - "भोगा इमे विधिशिवादिपदञ्च किञ्च स्वात्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ता । सर्वं तदूषजलजोषमहं जुषेय हस्त्यद्रिनाथ तव

இப்படி தன்னுடைய வைலக்ஷண்யாதிஶயத்தாலுண்டான பே$_4$ாக்$_3$யதையின் பெருமையாலே தனக்கு ப்ரியனான ஈஶ்வரன் தன் வைஶ்வரூப்யவைப$_4$வத்தாலே எப்போதும் அநுப$_4$வியாநிற்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு அபூர்வம்போலே விஸ்மயத்தை உண்டாக்காநிற்பாளாய், பே$_4$ாக$_3$த்தினுடைய ஆரம்ப$_4$லீலையிலே அவனுடைய வைஶ்வரூப்யவைப$_4$வத்தைச் சுருக்கமாக்குமவளாய், தன்னுடைய லீலாவ்யாபாரமாகிற சுழிமுக$_2$த்திலே அவனை அழுந்தப்பண்ணுமவளாய், அவனைத்தன் புருவத்தின் விளையாட்டாலே பரவஶனாகப் பண்ணுமவளாயிருக்கிற தே$_3$வியானவள், ஸ்வவ்யதிரிக்தமான எல்லா வஸ்துஜாதத்தையும், தன்னுடைய கடாக்ஷத்தால் உண்டான பார்வையாலே பெறப்பட்ட ஸகலபுருஷார்த்த$_2$த்தையுமுடைத்தாம்படி பண்ணி, எப்பொழுதும் ஸந்தோஷிப்பியாநின்றுகொண்டு, நியமியாநின்றாள் என்று ஶ்ரீஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. இந்த அர்த்த$_2$ம் அபி$_4$யுக்தராலும் சொல்லப்பட்டது :- "கு$_3$ணைர்விலாஸைரூபேண ஸ்வாத்மநா சாத்மநீஶ்வரம் । நியச்ச$_2$ந்தீமக$_2$ண்ட$_3$ாண்ட$_3$நியந்த்ரீம் ப்ரணுமஶ்ஶ்ரியம்" என்று. அதாவது - கு$_3$ணங்களாலும் விலாஸங்களாலும், ரூபத்தாலும், ஸ்வரூபத்தாலும் தன்பக்கலிலே ஈஶ்வரனை நியமித்துக்கொள்ளாநிற்பாளாய், எல்லா அண்ட$_3$ங்களுக்கும் நியந்த்ரியாயுள்ள ஶ்ரீயை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறோமென்றபடி. 84

இனி, ப்ரத்யயாம்ஶமான மதுப்பு நித்யஸம்யோக$_3$ார்த்த$_2$மாகையாலே, புருஷார்த்த$_2$த்தினுடைய ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான நித்யபூர்த்தி காட்டப்படுகிறது. இத்தாலே தே$_3$ஶகாலாதி$_3$களடியாக அபூர்ணமான புருஷார்த்த$_2$ாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியானது ஸித்$_3$தை$_4$யாயிற்று. இந்த வ்யாவ்ருத்தியை ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தார் :- "பே$_4$ாக$_3$ா இமே விதி$_4$ஶிவாதி$_3$பத$_3$ஞ்ச கிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூ$_4$திரிதி யா கில முக்திருக்தா । ஸர்வம் ததூ$_3$ஷஜலஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்$_3$ரிநாத$_2$ தவ தா$_3$ஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ:" என்று. அதாவது - இங்குண்டான ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$பே$_4$ாக$_3$ங்களும், மேலுண்டான ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$பத$_3$ங்களும், மற்றுமாத்மாநுப$_4$வம் என்று சொல்லப்பட்ட கைவல்யமாகிற மோக்ஷமும், ஆகிற அவற்றையெல்லாம், ஹஸ்திகி$_3$ரிநாத$_2$னே! உன்னுடைய கைங்கர்யமாகிற தா$_3$ஸ்யத்தினுடைய இனிமையை அறிந்த நான் உவர்க்குழியில் நீரின் இனிமைபோலே நினைத்திராநின்றேனென்று கொண்டு கைங்கர்யஸாரஸ்யத்தைப்பற்ற புருஷார்த்த$_2$ாந்தரங்களின் இனிமை

दास्यमहारसज्ञः ॥"(वरद.स्तवे 81) इति ; भगवत्कैङ्कर्यरूपपरमपुरुषार्थमहारसज्ञस्य तदितरपुरुषार्थानां वैरस्यातिशयेन जुगुप्साविषयत्वमुक्तम् । 85

एतेन मिथुनशेषभूतस्य चेतनस्य स्वरूपानुरूपं प्राप्यं मिथुनमेवेत्युक्तं स्यात् - एतदन्यतरविरहे न केवलमपूर्णता, स्वरूपहानिश्च सम्पद्यत इति रावणशूर्पणख्योर्द्रष्टव्यम् । तत्र शूर्पणख्याः, प्राप्यस्य विशेषणांशवैकल्येन अङ्गवैकल्यमेव फलमभूत् ;रावणस्य तु, आश्रयभूतविशेष्यांश-वैधुर्येण स्वरूपनाशश्च सम्बभूव । तस्मात् लक्ष्मीविशिष्टस्यैव परमप्राप्यत्वम् ।

अत एवेदमुक्तम् - "वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः। आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह ॥"(*शैवे वायव्ये*) इति । अवतारेऽपि - "भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतस्स्वपतश्च ते ॥"(रा.अयो 31 27) इति । 86

एवं लक्ष्मीविशिष्टस्य परमप्राप्यस्य भगवतः स्वरूपरूपगुणविभवाद्यपरिच्छित्तिः 'नारायण'पदेन

மிகவும் விரஸமாகைகயாலே ஜுகு$_{3}$ப்ஸாவிஷயமென்றதாயிற்று. 85

இப்படி லக்ஷ்மீஸம்ப$_{3}$ந்த$_{4}$ம் ப்ராப்யபூர்த்தியைப்பண்ணுகையாலே மிது$_{2}$நஶேஷ-பூ$_{4}$தஞன சேதநனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் மிது$_{2}$நம் என்று சொல்லப்-பட்டதாயிற்று. இம்மிது$_{2}$நத்திலே ஒன்றொழிநதபோது ப்ராப்யத்துக்கு வரும் வெறும் அபூர்ணதையேயன்று, பிரிக்கநினைத்தவனுககு அநர்த்த$_{2}$முமுண்டாமென்னுமிடம் ராவணஶூர்ப்பணகைகள்பக்கலிலே காணலாம். அவ்விடத்தில் ஶூர்ப்பணகைக்கு ப்ராப்யத்தினுடைய விஶேஷணாம்ஶமான பிராட்டியைப் பிரிக்கத்தேடுகையாலே முக்$_{2}$யாங்க$_{3}$ஹாநி ப$_{2}$லமாயிற்று. ராவணனுக்கு, ஆஶ்ரயமாய் விஶேஷ்யாமஶமா-யுள்ள பெருமாளைப் பிரிக்கையாலே ஸ்வரூபநாஶமே ஸம்ப$_{4}$வித்தது; ஆகையாலே லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டவஸ்துவுக்கே பரமப்ராப்யத்வம்.

ஆகையாலேயன்றே "வைகுண்டே$_{2}$ து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்த$_{4}$ம் ஜக$_{3}$த்பதி: । ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப$_{4}$க்தைர்பா$_{4}$க$_{3}$வதைஸ்ஸஹ" என்று சொல்லப்பட்-டது. அதாவது – வைகுண்ட$_{2}$மென்று திருநாமமான பரலோகத்திலே ஸ்ரீயோடே கூட, ஜக$_{3}$த்பதியாய், ஒருவர்நெஞ்சுக்கும் நினைக்கவரியனாய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேஶ்-வரனானவன் ப$_{4}$க்தரான பா$_{4}$க$_{3}$வதர்களோடேகூட எழுந்தருளியிருக்குமென்ற-தாயிற்று. அப்படியே அவதாரத$_{3}$ஶையிலும் "ப$_{4}$வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே$_{3}$ஹ்யா கி$_{3}$ரி-ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்$_{3}$ரதஸ்ஸ்வபதஶ்ச தே" என்று இளையபெருமாள் பெருமாளைப் பார்த்து, தேவரீர் பிராட்டியாரோடே கூட மலைத்தாழ்-வரைகளிலே ரஸித்திருக்கக்கடவீர்; உறங்குமளவிலும், உணர்ந்தவளவிலும் தேவர்க்கு நான் எல்லா அடிமைகளும் செய்யக்கடவேனென்று விண்ணப்பம் செய்தார். 86

லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாய், பரமப்ராப்யபூ$_{4}$தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகு$_{3}$ண-

प्रतिपाद्यते । तत्र 'नार'शब्दः - गुणविग्रहविभूतिनित्यत्व-एकरूपत्वाऽसङ्ख्येयत्वाऽपरिमितत्व-वाचकः । 'अयन'शब्दः - तदाश्रयस्वरूपापरिच्छिन्नत्ववाचकः । एवं स्वरूपरूपगुणविभवादिवाचकस्य नारायणपदस्य विशेषणतया श्रीमत्पदनिर्देशात्, स्वरूपादिषु सर्वेषु प्रतिपन्नमनवधिकातिशयवैलक्षण्यं सर्वं लक्ष्मीविशिष्टत्वप्रयुक्तमित्यवगन्तव्यम् । 87

तथाच शास्त्रेषु प्रतिपाद्यते -"एको नारायणो देवो वासुदेवस्सनातनः। चातुरात्म्यं परं ब्रह्म सच्चिदानन्दमव्रणम् । एकाऽहं परमा शक्तिस्तस्य देवी सनातनी ।करोमि सकलं कृत्यं सर्वभावानुगामिनी । शान्तानन्तचिदानन्दं यद्ब्रह्मपरमं ध्रुवम् । महाविभूतिसंस्थानं सर्वतस्समतां गतम् । तस्य शक्तिरहं ब्रह्म शान्तानन्तचिदात्मिका । महाविभूतिरनघा सर्वतस्समतां गता । आश्वासनाय जीवानां यत्तु मूर्तीकृतं महः । नारायणःपरं ब्रह्म दिव्यं नयननन्दनम्। तदा मूर्तिमती साऽहं

விப4வாதி3கள் அபரிச்சி2ந்நங்களாயிருக்குமென்று நாராயணபத3த்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் 'நார"ஶப்3த3ம் - கு3ணவிக்3ரஹவிபூ4திகளுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், அஸங்க்2யேயத்வம், அபரிமிதத்வங்களைச்சொல்லுகிறது. அயநஶப்3த3ம் அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான தி3வ்யாத்மஸ்வரூபம், அபரிச்சி2ந்நமென்று சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திகளுக்கு வாசகமான நாராயண-பத3த்துக்கு விஶேஷணமாக "ஶ்ரீமத்"பத3த்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபாதி3க-ளான எல்லா விஷயத்திலும் தோற்றின அநவதி4காதிஶயமான வைலக்ஷண்யமான-தெல்லாம் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டதையாலே வந்ததென்று அநுஸந்தே4யம். 87

அப்படி ஶாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லப்படாநின்றது. "ஏகோ நாராயணோ தே3வோ வாஸுதே3வஸ்ஸநாதந: । சாதுராத்ம்யம் பரம் ப்3ரஹ்ம ஸச்சித3ாநந்த3மவ்ரணம்" என்று - அத்3விதீயனாயிருப்பானாய், ஸநாதநனாய், வாஸுதே3வனாயிருக்கிற தே3வ-னான நாராயணனானவன், ஸச்சித3ாநந்த3மாய், அவ்ரணமாய், சாதுராத்ம்யமான பரம் ப்3ரஹ்மமாயிருக்கும். "ஏகாऽஹம் பரமா ஶக்தி: தஸ்ய தே3வீ ஸநாதநீ । கரோமி ஸகலம் க்ருத்யம் ஸர்வபா4வாநுகா3மிநீ" - அவனுக்கு ஸநாதநியாய், பரமையான ஶக்தியாய், தே3வியான நான், ஸர்வபா4வங்களையும் பின்செல்லாநின்றுகொண்டு ஸர்வக்ருத்யங்களையும் பண்ணாநிற்பன்; "ஶாந்தாநந்த3சித3ாநந்த3ம் யத்3ப்3ரஹ்ம பரமம் த்4ருவம் । மஹாவிபூ4திஸம்ஸ்த2ாநம் ஸர்வதஸ்ஸமதாம் க3தம்" என்று - ஶாந்தமாய், அநந்தமான ஜ்ஞாநாநந்த3மயமாய், த்4ருவமாய், மஹாவிபூ4தியான வடிவையுடைத்தாய், எங்குமொத்திருக்கிற பரப்3ரஹ்மம் யாதொன்று; "தஸ்ய ஶக்தி-ரஹம் ப்3ரஹ்ம ஶாந்தாநந்தசித3ாத்மிகா । மஹாவிபூ4திரநகா4 ஸர்வதஸ்ஸமதாம் க3தா" அதினுடைய ஶக்தியாயிருக்கிற ப்3ரஹ்மமான நான் ஶாந்தாநந்தசித3ாத்மி-கையாய், மஹாவிபூ4தியாய, அநகை4யாய், எல்லாவிடத்திலும் ஸமதையை உடைத்-தாயிருப்பன்; "ஆஶ்வாஸநாய ஜீவாநாம் யத்து மூர்த்தீக்ருதம் மஹ:। நாராயண: பரம் ப்3ரஹ்ம தி3வ்யம் நயநநந்த3நம்" - ஜீவர்களுடைய ஆஶ்வாஸநத்துக்காக மூர்த்த-மாகப்பண்ணப்பட்டதாய், தி3வ்யமாய், கண்ணுக்குகப்பாய், "நாராயண"ஶப்3த3-வாச்யமாய், பரம்ப்3ரஹ்மமான மஹஸ்ஸு யாதொன்று; "தத3ா மூர்த்திமதீ ஸாஹம் ஶக்திர்நாராயணீ பரா । ஸமா ஸமவிப4க்தாங்கீ3 ஸர்வாவயவஸுந்த3ரீ" - அப்போது

शक्तिर्नारायणी परा । समा समविभक्ताङ्गी सर्वावयवसुन्दरी । तयोर्नौ परमव्योम निर्दु:खं सुखमुत्तमम् । षाड्गुण्यप्रसरो दिव्यस्स्वाच्छन्द्याद्देशतां गतः । स्वकर्मनिरतैश्शुद्धैर्वेदवेदान्तपारगैः । अनेकजन्मसन्ताननिश्शेषितकषायकैः । क्लेशेन महता सिद्धैरन्तरायातिगैः क्रमात् । सङ्ख्याविधिविधानज्ञैस्साङ्ख्यैस्सङ्ख्यानपारगैः । प्रत्याहृतेन्द्रियग्रामैर्धारणध्यानशालिभिः । योगैस्समाहितैश्शश्वत्कालेन यदवाप्यते । अच्छिद्राः पञ्चकालज्ञाः पञ्चयज्ञविचक्षणाः । पूर्णे वर्षशते धीराः प्राप्नुवन्ति यदञ्जसा । यत्तत्पुराणमाकाशं सर्वस्मात्परमं ध्रुवम् । यत्पदं प्राप्य तत्वज्ञा मुच्यन्ते सर्वबन्धनैः ।सूर्यकोटिप्रतीकाशाः पूर्णेन्दुयुतसन्निभाः ।

அந்த நாராயணனுடைய பரையான ஶக்தியாயிருக்கிற அந்த நான், மூர்த்திமதியாய், ஸமையாய், ஸமமாக விப4க்தமான அங்க3ங்களையுடையளாய், ஸர்வாவயவங்களாலும் ஸுந்த3ரியாயிருப்பன்; “தயோர்நௌ பரமவ்யோம நிர்து3:க2ம் ஸுக2முத்தமம்। ஷாட்3கு3ண்யப்ரஸரோ தி3வ்யஸ்ஸ்வாச்ச2ந்த்3யாத்3தே3ஶதாம் க3த:” – அந்த எங்களிருவரதுமாயிருக்கும் நிர்து3:க2மான ஸுக2த்தையுடைத்தாய், உத்தமமான பரமவ்யோமமானது; அதுதான் ஷாட்3கு3ண்யத்தினுடைய விரிவாய்க்கொண்டு ஸ்வஸ்வப4ாவத்தாலே தே3ஶமாகையை உடைத்தாயிருக்கும்; “ஸ்வகர்மநிரதைஶ்ஶுத்3தை4ர்வேத3வேத3ாந்தபாரகை3: । அநேகஜந்மஸநதாநநிஶ்ஶேஷிதகஷாயகை:” –ஸ்வகர்மநிரதராய், ஶுத்3த4ராய், வேத3வேத3ாந்தபாரக3ராய், இப்படி அநேகஜந்மஸந்தாநத்தோடேகூட நிஶ்ஶேஷமாக்கப்பட்ட கர்மகஷாயத்தையுடையரான கர்மயோக3நிஷ்ட2ராலும்; “க்லேஶேந மஹதா ஸித்3தை4: அந்தராயாதிகை3: க்ரமாத் । ஸங்க்2யாவிதி4விதா4நஜ்ஞை: ஸாங்க்2யைஸ்ஸங்க்2யாநபாரகை3:” – பெரிய க்லேஶத்தோடே ஆத்மஜ்ஞாநஸித்3தி4யையுடையராய், க்ரமத்தாலே இடையூறுகளைக் கடந்திருப்பாராய், தத்த்வஸங்க்2யையை விதி4க்கிற ஶாஸ்த்ரத்தில் விதி4க்கிறத்தை அறிந்திருப்பாராய், தத்த்வஸங்க்2யைக்கு எல்லையான ஆத்மாவைக் கண்டிருப்பாராயுள்ள ஆத்மஜ்ஞாநநிஷ்ட2ரான ஸாங்க்2யராலும்; “ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்3ரியக்3ராமைர்த4ாரணத்4யாநஶாலிபி4: । யோகை3ஸ்ஸமாஹிதைஶ்ஶஶ்வத் காலேந யத3வாப்யதே” – ப்ரத்யாஹரிக்கப்பட்ட இந்த்3ரியஸமூஹங்களையுடையராய், த4ாரணத்4யாநங்களாலே விஞ்சியிருப்பாராய், எப்போதும் யோக3ங்களாலே ஸமாஹிதரானவர்களாலும் காலக்ரமத்தாலே யாதொரு தே3ஶம் ப்ராபிக்கப்படுகிறது; “அச்சி2த்3ரா: பஞ்சகாலஜ்ஞா: பஞ்சயஜ்ஞவிசக்ஷணா: । பூர்ணே வர்ஷஶதே தீ4ரா: ப்ராப்நுவந்தி யத3ஞ்ஜஸா” – அபி4க3மநம், உபாத3ாநம், இஜ்யை, ஸ்வாத்4யாயம், யோக3ம் இவற்றுக்குறுப்பான ஐந்து காலத்தையும் அறிந்திருப்பாராய், காலாந்தரம் கலசாதபடி அச்சி2த்3ரராய், பஞ்சமஹாயஜ்ஞாநுஷ்ட2ாநத்திலே தத்பரராயிருக்கிற ஜ்ஞாநாதி4கரானவர்கள், இந்த ஆராத4நத்தாலே வர்ஷஶதமும் பூர்ணமானவாறே யாதொரு தே3ஶத்தை நேரே ப்ராபிக்கிறார்கள்; “யத்தத்புராணமாகாஶம் ஸர்வஸ்மாத்பரமம் த்4ருவம் । யத்பத3ம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வப3ந்த4நை:” – எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய், ஸ்தி2ரமாய், புராணமான ஆகாஶமாயிருக்கிறது யாதொன்று, யாதொருபத3த்தையடைந்து தத்வஜ்ஞரானவர்கள் ஸமஸ்தப3ந்த4ங்களாலும் விடப்படாநின்றார்கள்; “ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஶா: பூர்ணேந்த்3வயுதஸந்நிப4ா । யஸ்மிந் பதே3 விராஜந்தே முக்தாஸ்ஸம்ஸாரப3ந்த4நை:” – யாதொரு பத3த்திலே ஸம்ஸாரப3ந்த4ங்களால் முக்தரானவர்கள் கோடிஸூர்யர்களோடு ஸத்3ருஶர்களாய், பதினாயிரம் சந்த்3ரர்களோடு

यस्मिन् पदे विराजन्ते मुक्तास्संसारबन्धनै । इन्द्रियच्छिद्रविधुरा द्योतमानाश्च सर्वतः । अनिष्यन्दा अनाहाराष्षाड्गुण्यतनवोऽमलाः । एकान्तिनो महाभागा यत्र पश्यन्ति नौ सदा । क्षपयित्वाऽधिकारान् स्वान् शश्वत्कालेन भूयसा । वेधसो यत्र मोदन्ते शङ्करास्सपुरन्दराः । सूरयो नित्यसंसिद्धास्सर्वदा समदर्शिनः । वैष्णवं परमं रूपं साक्षात्कुर्वन्ति यत्र ते । अष्टाक्षरैकसक्तानां द्विषट्कार्णरतात्मनाम् । षडक्षरप्रसक्तानां प्रणवासक्तचेतसाम् । जितन्तासक्तचित्तानां तारके निरतात्मनाम् । अनुतारप्रसक्तानां यत्पदं विमलात्मनाम् । अनन्तविहगेशानविष्वक्सेनादयोऽमराः। मदाज्ञाकारिणो यत्र मोदन्ते सकलेश्वराः । तत्र दिव्यवपुश्श्रीमान् देवदेवो जनार्दनः । अनन्तभोगपर्यङ्के निषण्णस्सुसुखोज्वले ।ऐश्वर्यवीर्यविज्ञानशक्तितेजोबलोज्वलैः । आयुधैर्भूषणैर्दिव्यै-

---

ஒத்திருப்பார்களாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநாநந்த3ங்களாலே விளங்காநின்றுர்கள்; "இந்த்3ரியச்சி2த்3ரவிது4ரா: த்3யோதமாநாஶ்ச ஸர்வத: । அநிஷ்யந்த3ா அநாஹாரா: ஷாட்3கு3ண்யதநவோऽமலா: ॥ ஏகாந்திநோ மஹாப4ாக3ா யத்ர பஶ்யந்தி நௌ ஸதா" – இந்த்3ரியங்களாகிற த்3வாரத்தை உடையரன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஜ்ஞாநப்ரகாஶத்தாலே விளங்காநிற்பாராய், அநிஷ்யந்த3ராய், ஆஹாராதி3பரவஶரன்றியிலே ஷாட்3கு3ண்யமயமான வடிவையுடையராய், நிர்மலராய், பரமைகாந்திகளான மஹாப4ாக3ரானவர்கள் யாதொரு தே3ஶத்திலே எங்களிருவரையும் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள்; "க்ஷபயித்வாऽதி4காராந் ஸ்வாந் ஶஶ்வத்காலேந பூ4யஸா । வேத4ஸோ யத்ர மோத3ந்தே ஶங்கராஸ்ஸபுரந்த3ரா:" - எப்போதுமுண்டான தந்தாமுடைய அதி4காரங்களை அநேககாலத்தோடே கழித்து, ப்3ரஹ்மாக்களும், ருத்3ரர்களும் இந்த்3ரர்களோடேகூட யாதொரு தே3ஶத்திலே ஸந்தோஷிக்கிறுர்கள்; "ஸூரயோ நித்யஸம்ஸித்3த4ாஸ்ஸர்வத3ா ஸமத3ர்ஶிந: । வைஷ்ணவம் பரமம் ரூபம் ஸாக்ஷாதகுர்வந்தி யத்ர தே" – நித்யஸம்ஸித்3த4ராய், எப்போதும் எல்லாவற்றையும் காணுநிற்பாரான அந்த ஸூரிகளானவர்கள் வைஷ்ணவமாய், பரமமான ரூபத்தை யாதொரு தே3ஶத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறுர்கள்; "அஷ்டாக்ஷரைகஸக்தாநாம் த்3விஷட்கார்ணரதாத்மநாம் । ஷட3க்ஷரப்ரஸக்தாநாம் ப்ரணவாஸக்தசேதஸாம் । ஜிதந்தாஸக்தசித்தாநாம் தாரகே நிரதாத்மநாம் । அநுதாரப்ரஸக்தாநாம் யத்பத3ம் விமலாத்மநாம்" - அஷ்டாக்ஷரமொன்றிலுமே ஸக்தராயிருப்பாராயும், திருத்3வாத3ஶாக்ஷரத்துககு நல்லராய், ஶ்ரீஷட3க்ஷரத்திலே மிகவும் ஸங்க3த்தையுடையராயும், ப்ரணவத்திலே பொருந்தின நெஞ்சையுடையராயும், ஜிதந்தையிலே பற்றின சித்தத்தையுடையராயும், தாரகையிலே எப்போதும் நிரதராயும், அநுதாரையிலே ஸக்தராயுமுள்ள நிர்மலரான புருஷர்களுக்கு யாதொரு பத3ம் ப்ராப்யமாயிருக்கும்; "அநந்தவிஹகே3ஶாநவிஷ்வக்ஸேநாத3யோऽமரா:। மத3ாஜ்ஞாகாரிணோ யத்ர மோத3ந்தே ஸகலேஶ்வரா:" – திருவநந்தாழ்வான், பெரியதிருவடி நாயனர், ஸேனமுதலியார் முதலான நித்யரானவர்கள் என்னுடைய ஆஜ்ஞையை அநுஷ்டி2யாநிற்பார்களாய், ஸகலர்சகும் நியந்தாக்களாய்க்கொண்டு யாதொரு தே3ஶத்திலே ஆநந்தி3களாயிருக்கிறுர்கள்: "தத்ர தி3வ்யவபுஶ்ஶ்ரீமாந் தே3வதே3வோ ஜநார்த்த3ந: । அநந்தபே4ாக3பர்யங்கே நிஷண்ணஸ்ஸுஸுகே2ாஜ்ஜ்வலே" – அந்த தே3ஶத்திலே அப்ராக்ருதமான தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தையுடையனுய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுய், ஶ்ரிய:பதியான ஜநார்த்த3நனுனவன், மிகவும் ஸுக2ரூபமாய் உஜ்ஜ்வலமான அநந்தபே4ாக3மாகிற பர்யங்கத்திலே எழுந்தருளியிராநிற்கும்;

रङ्गुतैस्समलङ्कृतः । पञ्चात्मना सुपर्णेन पक्षिराजेन सेवितः । सारूप्यमेयुषा साक्षाच्छ्रीवत्सकृतलक्ष्मणा । सेनान्या सेवितस्सम्यक् विष्वक्सेनेन दीप्यता । क्षेमाय सर्वलोकानां ध्यानाय च मनीषिणाम् । मुक्तयेऽखिलबन्धानां रूपदानाय योगिनाम् । आस्ते नारायणश्श्रीमान् वासुदेवस्सनातनः। अकुमारो युवा देवश्श्रीवत्सकृतलक्षण । चतुर्भुजो विशालाक्षः किरीटी कौस्तुभं वहन् । हारनूपुरकेयूरकाञ्चीपीताम्बरोज्ज्वलः ।वनमाला दधद्दिव्यां पञ्चशक्तिमयीं पराम् । सर्वावयवसम्पूर्णस्सर्वावयवसुन्दरः । राजराजोऽखिलस्यास्य विश्वस्य परमेश्वरः । कान्तस्य तस्य देवस्य विष्णोस्सद्गुणशालिनः । दयिताऽहं सदा देवी ज्ञानानन्दमयी परा । अनवद्याऽनवद्याङ्गी नित्यं तद्धर्मधर्मिणी । ईश्वरी सर्वभूतानां पद्माक्षी पद्ममालिनी । शक्तिभिस्सेविता नित्यं सृष्टिस्थित्यादिभिः

“ஐம்வர்யவீர்யவிஜ்ஞாநமக்திதேஜோப3லோஜ்ஜ்வலை: । ஆயுதை4ர்பூ4ஷணைர்தி3வ்யை: அத்3பு4தைஸ்ஸமலங்க்ருத:” – ஐம்வர்யவீர்யவிஜ்ஞாநமக்திதேஜோப3லங்களாலே உஜ்ஜ்வலங்களாய், அத்3பு4தங்களாய், தி3வ்யங்களான ஆயுத4ங்களாலும், ஆப4ரணங்களாலும் அலங்க்ருதனுயிருக்கும்; “பஞ்சாத்மநா ஸுபர்ணேந பக்ஷிராஜேந ஸேவித:। ஸாரூப்யமேயுஷா ஸாக்ஷாத ஶ்ரீவத்ஸக்ருதலக்ஷ்மணு । ஸேநாந்யா ஸேவிதஸ்ஸம்யக் விஷ்வக்ஸேநேந தீ3ப்யதா” – அஞ்சுவகையான விக்3ரஹத்தையுடையனுய், பக்ஷிராஜனுன ஸுபர்ணனுலே ஸேவிதனுய், ஸாருப்யத்தை அடைந்து ஸாக்ஷாச்ச்2ரீவத்ஸத்தாலே பண்ணப்பட்ட அடையாளத்தையுடையனுய், ஸேநாபதியாய்க்கொண்டு விளங்குகிற விஷ்வக்ஸேநனுலே நன்ருக ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கும்; “க்ஷேமாய ஸர்வலோகாநாம் த்4யாநாய ச மநீஷிணும் । முக்தயேऽகி2லப3ந்த4ாநாம் ருபத3ாநாய யோகிநாம்” – ஸகலலோகத்தினுடைய ரக்ஷணுர்த்த2மாகவும், ஜ்ஞாநாதி4கருடைய த்4யாநத்துக்காகவும், ஸாம்ஸாரிகஸகலப3ந்த4த்தை அறுக்கைக்காகவும், தன்னையடைந்தவர்களுக்கு ஸாம்யருபத்தைக்கொடுக்கைக்காகவும்; “ஆஸ்தே நாராயணம்ம்ரீமாந் வாஸுதே3வஸ்ஸநாதந:। அகுமாரோ யுவா தே3வம்ம்ரீவத்ஸக்ருதலக்ஷண:” – வாஸுதே3வனுய், ஸநாதநனுய், ஶ்ரீமானுன நாராயணன் குமாரனுனவளவன்றியே யுவாவாய், ஶ்ரீவத்ஸத்தை அடையாளமாக உடையனுய் விளங்காநின்றுகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்; “சதுர்பு4ஜோ விமாலாக்ஷ: கிரீடீ கௌஸ்துப4ம் வஹந்” – சதுர்பு4ஜனுய், விமாலாக்ஷனுய், கிரீடியாய், கௌஸ்துப4த்தை வஹியாநிற்டானுய்; “ஹாரநூபுரகேயூரகாஞ்சீபீதாம்ப3ரோஜ்ஜ்வல:”– ஹாரம், நூபுரம், கேயூரம், காஞ்சீ, பீதாம்ப3ரங்களாலே உஜ்ஜ்வலனுய்; “வநமாலாம் த3த4த்3தி3வ்யாம் பஞ்சமக்திமயீம் பராம்” – தி3வ்யையாய், பஞ்சமக்திமயையாய், பரையான வநமாலையை த4ரியாநிற்பானுய்; “ஸர்வாவயவஸம்பூர்ணஸ்ஸர்வாவயவஸுந்த3ர: । ராஜராஜோऽகி2லஸ்யாஸ்ய விம்வஸ்ய பரமேம்வர:” – ஸர்வாவயவங்களாலும் ஸம்பூர்ணனுய், ஸர்வாவயவங்களாலும் ஸுநத3ரனுய், இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாவற்றுக்கும் ராஜராஜனுய், பரமேம்வரனுயிருக்கும்; “காந்தஸ்ய தஸ்ய தே3வஸ்ய விஷ்ணேஸ்ஸத்3கு3ணமாலிந: த3யிதாऽஹம் ஸதா3 தே3வீ ஜ்ஞாநாநந்த3மயீ பரா” – விஷ்ணுவாய், ஸத்தான மங்களகு3ணங்களால் பூர்ணனுய், தே3வனுன அந்த காந்தனுக்கு நான் தே3வியாய்க்கொண்டு எப்போதும் அவனுகப்புக்கு விஷயமாய், பரையாய், ஜ்ஞாநாநந்த3மயியாயிருப்பன்; “அநவத்3யாऽநவத்3யாங்கீ3 நித்யம் தத்3த4ர்மத4ர்மிணீ । ஈம்வரீ ஸர்வபூ4தாநாம் பத்3மாக்ஷீ பத்3மமாலிநீ” – அநவத்3யையாய், அநவத்3யமான அங்க3ங்களையுடையளாய், எப்போதும் தத்3த4ர்ம-

परा । द्वात्रिंशच्छतसाहस्रसृष्टिशक्तिभिरावृता । वृता तद्द्विगुणाभिश्च दिव्याभिः स्थितिशक्तिभिः। ततस्तद्द्विगुणाभिश्च पूर्णा संहृतिशक्तिभिः । नायिका सर्वशक्तीनां सर्वलोकमहेश्वरी । महिषी देवदेवस्य विष्णोः कामदुघा विभोः । तुल्या गुणवयोरूपैर्मनः प्रमथिनी हरेः । तैस्तैरनुगुणैर्भावैर्याऽहं देवस्य शार्ङ्गिणः । करोमि सकलं कृत्यं सर्वभावानुगामिनी । साऽहमग्रे स्थिता विष्णोर्देवदेवस्य शार्ङ्गिणः । लालिता तेन चाऽत्यन्तं सामरस्यमुपेयुषी।"(ल.तन्त्रे 17-आ-3) इति । 88

तथा - "या सा भगवतश्शक्तिरहन्ता सर्वभावगा । अपृथक्चारिणी सत्ता महानन्दमयी परा । उदधेरिव च स्थैर्यं महत्तेव विहायसः । प्रभेव दिवसेशस्य ज्योत्स्नेव हिमदीधितेः । विष्णोस्सर्वाङ्गसंपूर्णा

த4ர்மிணியாய், ஸர்வபூ4தங்களுக்கும் ஈஶ்வரியாய், பத்3மாக்ஷியாய், பத்3மமாலையை உடையளாயிருப்பள்; "ஶக்திபி4ஸ்ஸேவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2த்யாதி3பி4: பரா। த்3வாத்ரிம்ஶச்ச2தஸாஹஸ்ரஸ்ருஷ்டி ஶக்திபி4ராவ்ருதா ॥ வ்ருதா தத்3த்3விகு3ணாபி4ஶ்ச தி3வ்யாபி4ஸ்ஸ்தி2திஶக்திபி4: । ததஸ்தத்3த்3விகு3ணாபி4ஶ்ச பூர்ணா ஸம்ஹ்ருதிஶக்திபி4:" - ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2த்யாதி3ஶக்திகளாலே என்றும் ஸேவிதையாய்க்கொண்டு பரையாய், முப்பத்திரண்டு நூறுயிரம் ஸ்ருஷ்டிஶக்திகளாலே சூழப்பட்டிருப்பாளாய், அதிலிரட்டித்த தி3வ்யைகளான ஸ்தி2திஶக்திகளாலே சூழப்பட்டிருப்பாளாய், அநந்தரம் அதிலிரட்டித்த ஸம்ஹ்ருதிஶக்திகளாலும் பூர்ணையாயிருப்பள்; "நாயிகா ஸர்வ ஶக்தீநாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரீ மஹிஷீ தே3வதே3வஸ்ய விஷ்ணோ: காமது3க4ா விபே4ா:" - ஸர்வஶக்திகளுக்கும் நாயிகையாய், ஸர்வலோகத்துக்கும் மஹேஶ்வரியாய், தே3வதே3வனான விஷ்ணுவுக்கு மஹிஷியாய், நினைத்ததெல்லாம் பூரிக்குமவளாயிருப்பள்; "துல்யா கு3ணவயோரூபை: மந: ப்ரமதி2நீ ஹரே:" - கு3ணங்கள், வயஸ்ஸு, ரூபம் இவற்றாலே ஸத்3ருஶையாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரனுடைய நெஞ்சு ப்ரணயரஸத்தாலே கலங்கும்படி பண்ணுவள்; "தைஸ்தைரநுகு3ணைர்-ப4ாவைர்யாऽஹம் தே3வஸ்ய ஶார்ங்கி3ண: । கரோமி ஸகலம் க்ருத்யம் ஸர்வப4ாவாநு-க3ாமிநீ" தே3வனான ஶார்ங்கி3க்கு அநுரூபமான அவ்வோ ஸ்வப4ாவங்களாலே அவனுடைய ஸர்வப4ாவங்களையும் பின்செல்லாநின்றுகொண்டு யாவளொரு நான் எல்லாக்கார்யங்களையும் செய்கிறேன்; "ஸாऽஹமக்3ரே ஸ்தி2தா விஷ்ணோ: தே3வ-தே3வஸ்ய ஶார்ங்கி3ண: । லாலிதா தேந சாத்யந்தம் ஸாமரஸ்யமுபேயுஷீ" - அந்த தே3வதே3வனான ஶார்ங்கி3யினுடைய முன்னேயிருந்து, அவனாலே மிகவும் கொண்டாடப்பட்டு ஸமரஸையாயிராநிற்பளென்று தன்னுடைய ப4க3வத்-ஸ்வரூபரூபகு3ணவிப4வாதி3ஸம்ப3ந்த4த்தைத்தானே அருளிச்செய்தாள். 88

அப்படி ப்ரதே3ஶாந்தரங்களிலும் "யா ஸா ப4க3வதஶ்ஶக்தி: அஹந்தா ஸர்வப4ாவக3ா। அப்ருத2க்சாரிணீ ஸத்தா மஹாநந்த3மயீ பரா" என்று - ப4க3வானுடைய அஹந்தா-ரூபையான ஶக்தி யாதொன்று, ஸர்வப4ாவகை3யாய், அப்ருத2க்சாரிணியாய், அவனுக்கு ஸத்தையாய், மஹாநந்த மயியாய், பரையாயிருக்குமென்றும்; "உத3தே4-ரிவ ச ஸ்தை2ர்யம் மஹத்தேவ விஹாயஸ: । ப்ரபே4வ தி3வஸேஶஸ்ய ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ3தி4தே: । விஷ்ணோஸ்ஸார்வாங்கஸம்பூர்ணா ப4ாவாऽப4ாவாநுக3ாமிநீ ।ஶக்திர்-நாராயணீ தி3வ்யா ஸர்வஸித்3த4ாந்தஸம்மதா" என்று - உத3தி4யினுடைய ஸ்தை2ர்யம் போலவும், ஆகாஶத்தினுடைய பெருமை போலவும், ஆதி3த்யனுடைய ப்ரபை4

भावाऽभावानुगामिनी । शक्तिर्नारायणी दिव्या सर्वसिद्धान्तसम्मता । देवाच्छक्तिमतोऽभिन्ना ब्रह्मणः परमेष्ठिनः । एष चैषा च शास्त्रेषु धर्मिधर्मस्वभावतः । भवद्भावस्वरूपेण तत्त्वमेकमिवोदितौ ।" इत्यादिभिस्स्वरूपान्वयः प्रतिपादितः । 89

"का चाऽन्या त्वामृते देवि सर्वयज्ञमयं वपुः । अध्यास्ते देवदेवस्य योगिचिन्त्यं गदाभृतः ॥' (वि.पु.1-9-122) "ततस्स्फुरत्कान्तिमती विकासिकमले स्थिता । श्रीर्देवी पयसस्तस्मादुत्थिता धृतपङ्कजा । दिव्यमाल्याम्बरधरा स्नाता भूषणभूषिता । पश्यतां सर्वदेवानां ययौ वक्षस्थलं हरेः ।"(वि.पु.1-9-100), "कृष्णाजिनेन संवृण्वन् वधूं वक्षस्थलालयाम्' ,"श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः"(रा.यु.114 15) इत्यादिभिः विग्रहान्वयः प्रतिपादितः । 90

போலவும், சந்த்$_3$ரனுக்கு நிலவு போலவும் ஸரவேம்வரனுடைய ஸர்வப்ரகாரத்திலும் பரிபூர்ணையாய், சேதநாऽசேதநங்களை எப்போதும் ஸ்வாபி$_4$மாநத்தாலே வ்யாபித்திருப்பாளாக நாராயணனுடையதான மக்தி யானவள், ஸர்வஸித்$_3$த$_4$ாந்தங்களிலும் ஸம்மதையாயிருக்குமென்றும்; "தே$_3$வாச்சக்திமதோऽபி$_4$ந்நா ப்$_3$ரஹ்மண: பரமேஷ்டி$_2$ந: । ஏஷ சைஷா ச மாஸ்த்ரேஷு த$_4$ர்மித$_4$ர்மஸ்வப$_4$ாவத: । ப$_4$வத்$_3$ப$_4$ாவஸ்வரூபேண தத்த்வமேகமிவோதி$_3$தௌ" என்று - பரமேஷ்டி$_2$யாய், ப்$_3$ரஹ்மமாய், மக்திமானான தே$_3$வனிற்காட்டில் அபி$_4$ன்னையாயிருக்கும், இவனுமிவளும் மாஸ்த்ரங்களிலே த$_4$ர்மித$_4$ர்மஸ்வப$_4$ாவத்தாலே ப$_4$வத்ஸ்வரூபமாகவும் ப$_4$ாவஸ்வரூபமாகவும் உண்டான அப்ருத$_2$க்$_3$ப$_4$ாவத்தாலே ஏகதத்த்வம்போலே சொல்லப்படாநின்றார்களென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்களாலே ஸ்வரூபாந்வயம் சொல்லப்பட்டது. 89

"கா சாந்யா த்வாம்ருதே தே$_3$வி ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு: । அத்$_4$யாஸ்தே தே$_3$வதே$_3$வஸ்ய யோகி$_3$சிந்த்யம் க$_3$த$_3$ாப்$_4$ருத:" என்று - ஸாவயஜ்ஞமயமாய், யோகி$_3$சிந்த்யமான ஸர்வேம்வரன் திருமேனியிலே உன்னையொழிய வேறு எவள் அதி$_4$ஷ்டி$_2$த்துக்கொண்டிருக்கிறாளென்றும்; "ததஸ்ஸ்பு$_2$ரத்காந்திமதீ விகாஸி கமலே ஸ்தி$_2$தா। ம்ரீர்தே$_3$வீ பயஸஸ்தஸ்மாது$_3$த்தி$_2$தா த்$_4$ருதபங்கஜா ॥ தி$_3$வ்யமால்யாம்ப$_3$ரத$_4$ரா ஸ்நாதா பூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷிதா । பம்யதாம் ஸர்வதே$_3$வாநாம் யயௌ வக்ஷ:ஸ்த$_2$லம் ஹரே:" என்று - அநந்தரம், விளங்குகிற காந்தியையுடையளாய், விகஸிதமான தாமரையிலே இருப்பவளாய், தே$_3$வியான ம்ரீயானவள். அந்தத்திருப்பாற்கடலின் ஜலத்தில்நின்றும் கிளம்பி, த$_4$ரிக்கப்பட்ட பங்கஜங்களையுடையளாய், தி$_3$வ்யமாலைகளையும் தி$_3$வ்யபரியட்டங்களையும் த$_4$ரியாநிற்பாளாய், ஸ்நாதையாய், பூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷிதையாய்க்கொண்டு தேவர்களெல்லாரும் பார்த்துநிற்க, ஸர்வேம்வரனுடைய வக்ஷஸ்த$_2$லத்தை அடைந்தாளென்றும்; "க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வந் வதூ$_4$ம் வக்ஷஸ்த$_2$லாலயாம்" என்று - வக்ஷஸ்த$_2$லத்திலிருக்கிற வதூ$_4$வை க்ருஷ்ணாஜிநத்தாலே மறையாநின்றானென்றும்; "ம்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யம்ரீ:" என்று - ம்ரீவத்ஸத்தை வக்ஷஸ்த$_2$லத்திலே உடையனாய், நித்யம்ரீயாயிருக்குமென்றும்; இப்படி இதுமுதலான ப்ரமாணங்களாலே விக்$_3$ரஹாந்வயம் காட்டப்பட்டது. 90

"ஜ்ஞாநாதி$_3$ஷட்$_3$கு$_3$ணமயீ யா ப்ரோக்தா ப்ரக்ருதி: பரா" என்று - ஜ்ஞாநாதி$_3$ஷட்$_3$-

"ज्ञानादिषड्गुणमयी या प्रोक्ता प्रकृतिः परा । ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजःप्रभाविनी । षाड्गुण्यलक्षणा शुद्धा गुणातीता तथेश्वरी ।"(ल. तन्त्रे),"प्रशकनेत्यादि ..तव भगवतश्चैते साधारणा गुणराशयः। अन्येऽपि यौवनमुखा युवयोस्समानाः श्रीरङ्गमङ्गलविजृम्भणवैजयन्ति । तस्मिंस्तव त्वयि च तस्य परस्परेण संस्तीर्य दर्पण इव प्रचुरं स्वदन्ते ।। "(श्रीगुण. 32) इत्यादिभिः गुणानामपि तत्सम्बन्धायत्तभोग्यत्वमुक्तम् । 91

"आक्रम्य सर्वांस्तु यथा त्रिलोकीं तिष्ठत्ययं देववरोऽसिताक्षि । तथा स्थिता त्वं वरदे तथाऽपि पृच्छाम्यहं ते वसतिं विभूत्याः ।।" इति धरण्या पृष्टा श्रीः, "सदा स्थिताऽहं मधुसूदनस्य देवस्य पार्श्वे तपनीयवर्णा । अस्मिंस्थिता यं मनसा स्मरामि श्रिया युतं तं प्रवदन्ति सन्तः ।।","वैकुण्ठे

கு3ணத்தையுடையளாய்க்கொண்டு பரையான ப்ரக்ருதியாக யாவளொருத்தி சொல்லப்பட்டாளென்றும்; "ஜ்ஞாநஶக்திப3லைஶ்வர்யவீர்யதேஜ:ப்ரப4ாவிநீ" என்று – ஜ்ஞாந, ஶக்தி, ப3ல, ஐஶ்வர்ய, வீர்ய, தேஜஸ்ஸுக்களுடைய ப்ரப4ாவத்தை உடையளாயிருக்குமென்றும்; "ஷாட்3கு3ண்யலக்ஷணா ஶுத்3த4ா கு3ணாதீதா ததே2ஶ்வரீ" என்று – ஷாட்3கு3ண்யத்தை லக்ஷணமாக உடையளாய், ஶுத்3தை4யாய், ஸத்வாதி3-கு3ணங்களுக்கவ்வருகு பட்டிருப்பாளாய், ஈஶ்வரியாயிருக்குமென்றும்; "ப்ரஶகநப3ல-ஜ்யோதிர்ஜ்ஞாநைஶ்வரீ விஜயப்ரத2ாபரணதவரணப்ரேமக்ஷேமங்கரத்வபுரஸ்ஸரா:। அபி பரிமள:காந்திர்லாவண்யமர்ச்சிரிதீந்தி3ரே தவ ப4க3வதஶ்சைதே ஸாத4ாரணா கு3ணராஶய:" என்று – ஶக்தியும், ப3லமும், தேஜஸ்ஸும், ஜ்ஞாநமும், ஐஶ்வர்யமும், வீர்யமும், ப்ரணதரை வரிக்கையும், ப்ரேமமும், ரக்ஷையைப்பண்ணுகை முதலான-வையும், பின்னையும் பரிமளமும், காந்தியுமாகிற அவயவஶோபை4யும் லாவண்ய-மாகிற ஸமுத3ாயஶோபை4யும், ஒளியும் ஆகிற ரூபகு3ணங்களும், ஆத்மகு3ணங்களு-மாகிற இந்த கு3ணராஶிகள் உனக்கும ப4க3வானுக்கும் ஸாத4ாரணங்களாயிருக்-கும்; "அந்யேபி யௌவநமுக2ா யுவயோஸ்ஸமாநா: ஶ்ரீரங்க3மங்க3ளவிஜ்ரும்ப4ண-வைஜயந்தி । தஸ்மிம்ஸ்தவ த்வயி ச தஸ்ய பரஸ்பரேண ஸம்ஸ்தீர்ய த3ர்ப்பண இவ ப்ரசுரம் ஸ்வத3ந்தே" என்று – ஶ்ரீரங்க3த்தினுடைய மங்க3ளஸம்ருத்3தி4க்குக்கொடியா-யுள்ளவளே! யௌவநமுக2மான அல்லாத கு3ணங்களும் உங்களிருவர்க்கும் ஸமாந-மாய்க்கொண்டு உன்னுடைய கு3ணங்கள் அவன்பக்கலிலும், அவனுடைய கு3ணங்-கள் உன்பக்கலிலும் கண்ணாடியிலே பரம்பினாப்போலே பரம்பி, மிகவும் இனிதாய் நின்றனவென்றும் இதுமுதலான வசநங்களிலே கு3ணங்களுடைய போ4க்3ய-த்வமும் லக்ஷ்மீஸம்ப3ந்த4ாயத்தம் என்று சொல்லப்பட்டது. 91

"ஆக்ரம்ய ஸர்வாம்ஸ்து யத2ா த்ரிலோகீம் திஷ்ட2த்யயம் தே3வவரோऽஸிதாக்ஷி । தத2ா ஸ்தி2தா த்வம் வரதே3 தத2ாऽபி ப்ருச்சாம்யஹம் தே வஸதிம் விபூ4த்யா:" என்று – ஶ்ரீபூ4மிப்பிராட்டியானவள் லக்ஷ்மியைக்குறித்து தே3வவரனான ஸர்வேஶ்வரன், த்ரைலோக்யத்தையும் யாதொருபடி வ்யாபித்து அதி4ஷ்டி2த்திருக்கிறான், அஸிதேக்ஷ-ணையாய் வரதை3யாயுள்ளவளே! நீயும் அப்படியே நில்லா நின்றாயாயிருக்கச் செய்தே-யும், உன்னுடைய விபூ4தியிருக்குமிடம் நான் கேட்கிறேனென்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, "ஸத3ா ஸ்தி2தாஹம் மது4ஸூத3நஸ்ய தே3வஸ்ய பார்ஶ்வே தபநீயவர்ணா ।

तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः"(शैवे), "तया सहासीनमनन्तभोगिनि"(स्तो.र.39), "तत्र स्रक्स्पर्शगन्धं स्फुरदुपरि फणारत्नरोचिर्वितानं विस्तीर्यानन्तभोगं तदुपरि नयता विश्वमेकातपत्रम् । तैस्तैः कान्तेन शान्तोदितगुणविभवैरर्हता त्वामसङ्ख्यैरन्योन्याद्वैतनिष्ठाघनरसगहनान् देवि बध्नासि भोगान् ॥"(श्रीगुण.25) इत्यादिभिःविभूत्यन्वयः प्रतिपादितः । 92

"व्यूहेषु चैव सर्वेषु विभवेषु च सर्वशः । तथा व्यूहीभवत्येषा मम चैवाऽनपायिनी ॥", "देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी । विष्णोर्देहानुरूपां वै करोत्येषात्मनस्तनुम् ॥"(वि.पु.1-9-145) "राघवत्वेऽभवत्सीता रुक्मिणी कृष्णजन्मनि"(वि.पु 1 9 144) "अनुजनुरनुरूपरूपचेष्टा न यदि

அஸ்மிம்ஸ்தி$_2$தாயம் மநஸா ஸ்மராமி ஶ்ரியா யுதம் தம் ப்ரவத$_3$ந்தி ஸந்தः" என்று - லக்ஷ்மியான நான் மது$_4$ஸூத$_3$நனுடைய பார்ஶ்வத்திலே பொன்னிறமான வடிவை-யுடையவளாய்க்கொண்டு எப்போதுமிருப்பன். இவன்பக்கலிலேயிருந்து யாவனொரு ஆஶ்ரிதனை நெஞ்சாலே நினைக்கிறேன், அவனை ஸ்ரீயோடேகூடினவனாக ஸத்துக்கள் சொல்லாநிற்பர்களென்று அருளிச்செய்கையாலும்; "வைகுண்டே$_2$ து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்த$_4$ம் ஜக$_3$த்பதி:" என்று வைகுண்ட$_2$மான பரலோகத்திலே ஜக$_3$த்பதி-யானவன் ஸ்ரீயோடேகூட இருக்குமென்றும் "தயா ஸஹாஸீநமநந்தபே$_4$ாகி$_3$நி" என்று - அநந்தனாகிற பே$_4$ாகி$_3$யிலே அவளோடேகூடியிருக்குமென்றும்; "தத்ர ஸ்ரக்-ஸ்பர்ஶக$_3$ந்த$_4$ம் ஸ்பு$_2$ரது$_3$பரிப$_2$ணாரத்நரோசிர்விதாநம் விஸ்தீர்யாநந்தபே$_4$ாக$_3$ம் தது$_3$பரி நயதா விஶ்வமேகாதபத்ரம் । தைஸ்தை: காந்தேந ஶாந்தோதி$_3$தகு$_3$ணவிப$_4$வை ரர்ஹதா த்வாமஸங்க்$_2$யை: அந்யோந்யாத்$_3$வைதநிஷ்ட$_2$ா க$_4$நரஸக$_3$ஹநாந் தே$_3$வி ப$_3$த்$_4$நாஸி பே$_4$ாக$_3$ாந்" என்று - திருமாமணிமண்டபத்திலே பூமாலைபோலே மெல்லிய ஸ்பர்ஶத்தையும், க$_3$ந்த$_4$த்தையுமுடைத்தாய், மேலே விளங்காநின்ற ப$_2$ணா-மணிகளுடைய தேஜஸ்ஸாகிற விதாநத்தையுடைத்தான அநந்தபே$_4$ாக$_3$த்தை விரித்து அதன்மேலே விஶ்வத்தை ஒருகுடையாம்படி நடத்தாநிற்பானாய், அவ்வோ அவ்வோ அஸங்க்$_2$யாதமாயுள்ள ஶாந்தோதி$_3$தமான கு$_3$ணவிப$_4$வங்களாலே தனக்குத் தகுதியாயிருக்கிற காந்தனோடேகூட ஒருவர்க்கொருவர் பிரிககவொண்ணாத நிலை-யாலே, க$_4$நத்த ரஸத்தாலே மிடைந்த பே$_4$ாக$_3$ங்களை, தே$_3$வியே! மேன்மேலும் தொடாநின்றாயிறே என்னும் இத்யாதி$_3$வசநங்களாலே விபூ$_4$தியிலுண்டான அந்வயம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டது. 92

"வ்யூஹேஷு சைவ ஸர்வேஷு விப$_4$வேஷு ச ஸர்வஶ: । தத$_2$ா வ்யூஹீப$_4$வத்யேஷா மம சைவாநபாயிநீ" என்று - என்னுடைய எல்லா வ்யூஹங்களிலும், எல்லா விப$_4$வங்களிலும் என்னைப்பிரியாதே இவள் வ்யூஹீப$_4$விக்குமென்றும்; "தே$_3$வத்வே தே$_3$வதே$_3$ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ । விஷ்ணோர்தே$_3$ஹாநுரூபாம் வை கரோத்-யேஷாத்மநஸ்தநும்" என்று - தே$_3$வத்வத்தில் தே$_3$வஶரீரையாம், மநுஷ்யத்வத்தில் மாநுஷியாம், விஷ்ணுவினுடைய தே$_3$ஹத்துக்கு அநுரூபமாகத்தன்னுடைய ஶரீரத்-தை இவள் பண்ணாநிற்குமென்றும்; "ராக$_4$வத்வேऽப$_4$வத்ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண-ஜந்மநி" என்று - ராக$_4$வனானபோது ஸீதையாய, க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ருக்மிணியாம் என்றும்; "அநுஜநுரநுரூபரூபசேஷ்டா ந யதி$_3$ ஸமாக$_3$மமிந்தி$_3$ராऽகரிஷ்யத் । அஸரஸமத$_2$வாऽப்ரியம்ப$_4$விஷ்ணு த்$_4$ருவமகரிஷ்யத ரங்க$_3$ராஜ நர்ம" என்று - இந்தி$_3$ரையானவள் பின்னை பிறப்பையுடையவளாய், அநுரூபமான ரூபத்தையும்,

समागममिन्दिराऽकरिष्यत् । असरसमथवाऽप्रियंभविष्णु ध्रुवमकरिष्यत रङ्गराजनर्म ॥"(श्रीर.स्तवे2-49), "यदि मनुजतिरश्चां लीलया तुल्यवृत्तेरनुजनुरनुरूपा देवि नावातरिष्यः। असरसमभविष्यत् नर्म नाथस्य मातः दरदलदरविन्दोदन्तकान्तायताक्षि ॥" (श्रीगुण.48) इत्यादिभिरवतारेप्यन्वयः 93
प्रतिपादितः ।

"भावाऽभावाऽनुगा तस्य सर्वकार्यकरी विभोः । स्वातन्त्र्यरूपा सा विष्णोः प्रस्फुरत्ता जगन्मयी ॥", "आत्मभूता हि या शक्तिः परस्य ब्रह्मणो हरेः । देवी विद्युदिव व्योम्नि क्वचिदुद्योतते तु सा। शक्तिर्विद्योतमाना सा शक्तिमत्यच्युताम्बरे । व्यनक्ति विविधान् भावान् शुद्धाऽशुद्धान् स्वभित्तिगान्।" "तैस्तैरनुगुणैर्भावैर्याऽहं देवस्य शार्ङ्गिणः । करोमि सकलं कृत्यं सर्वभावानुगामिनी ॥"(ल.तन्त्रे17-36). "यद्भ्रूभङ्गाः प्रमाणं स्थिरचररचनातारतम्ये मुरारेः"(श्रीगुण.4), "अनुशिखिनि शिखीव क्रीडसि

சேஷ்டையையும் உடையளாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணுதிருக்குமாகில், ரங்க$_3$ராஜனுடைய அவதாரலீலையானது ஸரஸமன்றியிலே ஒழிதல், அப்ரியமானதாலிறே என்றும்; "யதி$_3$ மநுஜதிரஶ்சாம் லீலயா துல்யவ்ருத்தேரநுஜநுரநுரூபா தே$_3$வி நாவாதரிஷ்ய: । அஸரஸமப$_4$விஷ்யந்நர்ம நாத$_2$ஸ்ய மாத: த$_3$ரத$_3$லத$_3$ரவிந்தே$_3$ாத$_3$ந்தகாந்தாயதாக்ஷி" என்று - மநுஷ்யர்கள் திர்யக்குகளுக்கு, லீலையாலே துல்யவ்ருத்தியான நாத$_2$னுடைய அவதாரந்தோறும் அவனுக்கு அநுரூபையாய்க்கொண்டு நீ அவதரியாயாகில், சிறிதலர்ந்த தாமரையினுடைய ஆகாரம்போலே அழகியதாய் நெடிதான கண்ணையுடையளாயுள்ள தேவியான தாயே! அவனுடைய நர்மமானது அஸரஸமாமிறே என்றும் இத்யாதி$_3$களாலே அவதாரங்களில் அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. 93

"ப$_4$ாவாऽப$_4$ாவாநுக$_3$ா தஸ்ய ஸர்வகார்யகரீ விபே$_4$ா: । ஸ்வாதந்த்ர்யரூபா ஸா விஷ்ணோ: ப்ரஸ்பு$_2$ரத்தா ஜக$_3$ந்மயீ" என்று - விபு$_4$வான அந்த விஷ்ணுவுக்கு ப$_4$ாவாऽப$_4$ாவாநுகை$_3$யாய்க்கொண்டு ஸர்வகார்யத்தையும் பண்ணுமவளாய், அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ரூபமாய், ஜக$_3$ந்மயியான ப்ரஸ்பு$_2$ரத்தையாயிருக்கும் என்றும்; "ஆத்மபூ$_4$தா ஹி யா ஶக்தி: பரஸ்ய ப்$_3$ரஹ்மணோ ஹரே: । தே$_3$வீ வித்$_3$யுதி$_3$வ வ்யோம்நி க்வசிது$_3$த்$_3$யோததே து ஸா" என்று - பரப்$_3$ரஹ்மமான ஹரிக்கு ஆத்மபூ$_4$தையாயிருக்கிற ஶக்தி யாதொன்று, அந்த தேவியானவள், ஆகாஶத்திலே மின்போலே ஓரிடத்திலே ஸ்பு$_2$ரித்துத் தோன்றுநிற்குமென்றும்; "ஶக்திர்வித்$_3$யோதமாநா ஸா ஶக்திமத்யச்யுதாம்ப$_3$ரே । வ்யநக்தி விவித$_4$ாந் ப$_4$ாவாந் ஶுத்$_3$த$_4$ாऽஶுத்$_3$த$_4$ாந் ஸ்வபி$_4$த்திக$_3$ாந்" என்று - ஶக்திமானான அச்யுதனாகிற அம்ப$_3$ரத்திலே விளங்காநிற்கிற அந்த ஶக்தியானது ஶுத்$_3$த$_4$ாऽஶுத்$_3$த$_4$ரூபங்களாய் விவித$_4$மான பதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களைத்தன் ஆஶ்ரயஸ்த$_2$ங்களாம்படி தோற்றுவியாநிற்குமென்றும்; "தைஸ்தைரநுகு$_3$ணைர்ப$_4$ாவை: யாऽஹம் தே$_3$வஸ்ய ஶார்ங்கி$_3$ண: । கரோமி ஸகலம் க்ருத்யம் ஸர்வப$_4$ாவாநுக$_3$ாமிநீ" என்று - (ஶ்லோகத்துக்குப்பூர்ணமாக அர்த்த$_2$ம் காணவில்லை) அவ்வோ அநுகு$_3$ணங்களான ஸ்வப$_4$ாவங்களாலே அவனுடைய ஸர்வஸ்வப$_4$ாவத்தையும் பின்செல்லாநின்றுகொண்டு எல்லா க்ருத்யத்தையும் பண்ணுநிற்பன் என்றும்; "யத்$_3$ப்$_4$ரூப$_4$ங்க$_3$ா: ப்ரமாணம் ஸ்தி$_2$ரசரரசநாதாரதம்யே முராரே:" என்று - முராரியினுடைய ஸ்தி$_2$ரசரரசனைகளைப் பண்ணும் தாரதம்யத்தில் யாவளொருத்தி-

श्रीसमक्षम्"(र.स्तवे2-44),"यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलं क्रीडेयं खलु नान्यथाऽस्य रसदा स्यादैकरस्यात्तया"(श्रीस्तवे 1),"ईषत्त्वत्करुणानिरीक्षणसुधासन्धुक्षणाद्रक्ष्यते नष्टं प्राक्तदलाभतस्त्रिभुवनं सम्प्रत्यनन्तोदयम्"(कान्ता स्तोत्रे3) इत्यादिभिः जगद्व्यापारेष्वन्वयो दर्शितः ।94

तथा - "शान्तानन्तमहाविभूमिपरमं यद्ब्रह्मरूपं हरेः मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम्। यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि तान्याहुस्स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ॥" (कान्तास्तोत्रे4), "आत्मन्यात्मा वपुषि च वपुर्वैभवे वैभवञ्चेत्याकारैस्तैरनुगुणतया सर्वभावानुयाता।

யினுடைய ப்4ருப4ங்க3ங்கள் ப்ரமாணமென்றும்; "அநுஶிகி2நி ஶிகீ2வ க்ரீட3ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம்" என்று – பேடைமயிலின்முன்னே ஆடும் தோகைமயில்போலே லக்ஷ்மீஸந்நிதி4யிலே ஜக3த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி3லீலையைப பண்ணுநின்றுயென்றும்; "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம் ததி3ங்கி3தபராதீ4நோ வித4த்தேऽகி2லம் க்ரீடே3யம் க2லு நாந்யதா2ऽஸ்ய ரஸதா3 ஸ்யாதை3கரஸ்யாத்தயா" என்று – யாவளொருத்தியினுடைய முக2த்தைப் பார்த்து அவளுடைய சேஷ்டாபரதந்த்ரனுய்க்கொண்டு எல்லாவற்றையும் ஸ்ருஷ்டித்தான், அல்லாதபோது இந்த லீலையானது ரஸதைக்கொடாது – அவளோடு ஏகரஸனுகையாலே என்றும்; "ஈஷத்த்வத்கருணநிரீக்ஷணஸுதா4ஸந்து4க்ஷணத்3ரக்ஷயதே நஷ்டம் ப்ராக்தத3லாப4தஸ்த்ரிபு4வநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத3யம்" என்று – அல்பமாயுள்ள உன்னுடைய க்ருபையாலுண்டான பார்வையால் வந்த அம்ருதத்தாலே நனைந்து கிளம்புகையாலே, முன்பு அதில்லாமையால் நசித்த த்ரிபு4வநமானது இப்போது அநந்தமான உத3யத்தை உடைத்தாய இப்படி ரக்ஷிக்கப்படாநின்றதென்றும் இத்யாதி3யாலே ஜக3த்3வ்யாபாராந்வயம் காட்டப்பட்டது. 94

அப்படியே "ஶாந்தாநந்தமஹாவிபூ4திபரமம் யத்3ப்3ரஹ்மரூபம் ஹரே: மூர்த்தம் ப்3ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத3த்யத்3பு4தம் । யாந்யந்யாநி யதா2ஸுக2ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாந்யாஹுஸ்ஸ்வைரநுரூபரூபவிப4வைர்கா3டோ4பகூ3டா4நி தே" என்று – ஶாந்தமாய், அநந்தமஹாவிபூ4தியாய், பரமமாய், ப்3ரஹ்மஶப்3த3வாச்யமான ஹரியினுடைய ஸ்வரூபம் யாதொன்று, மூர்த்தமாய், ப்3ரஹ்மஶப்3த3வாச்யமாய், ஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் அவனுக்கு ப்ரியதரமாய், அத்யத்3பு4தமான ரூபம் யாதொன்று, தன்னுகப்புக்கீடாக லீலாவதாரம் பண்ணுகிற அவனுடைய மற்றுமுண்டான ஸ்வரூபங்கள் யாவை சில, அவை எல்லாவற்றையும் உன்னுடைய அஸாத4ரணங்களாய், அநுரூபங்களான ரூபவிப4வங்களாலே சிக்கென ஸம்ஶ்லிஷ்டங்களாகச் சொல்லாநின்றூர்களென்று ஆளவந்தாரும் ஸ்வரூபாதி3களில் அந்வயத்தை அருளிச்செய்தார். இப்ப்ரகாரத்தை "ஆத்மந்யாத்மா வபுஷி ச வபு: வைப4வே வைப4வஞ்சேத்யாகாரைஸ்தைரநுகு3ணதயா ஸர்வப4ாவாநுயாதா । இச்சா2ரூபாண்யபி ப4க3வதஸ்ஸ்வாத3யஸ்யாததரூபா தூ3ரீகுர்யாந்ந ஹி மது4ரதா து3க்3த4ஸிந்தே4ாஸ்தரங்கா3ந்" என்று அபி4யுக்தரும் சொன்னுர்கள். அதாவது – ஆத்மாவிலாத்மாவும், வபுஸ்ஸில் வபுஸ்ஸும், வைப4வத்தில் வைப4வமும், இப்படி அவ்வோ ஆகாரங்களாலே அநுகு3ணமாம்படி ஸர்வப4ாவங்களையும் பின்செல்லுவாளாய், ப4க3வானுடைய இச்சா2ரூபங்களையும் அதுக்கீடான வடிவைக்கொண்டு இனிதாக நீ ஆக்காநிற்புதி, பாற்கடலினுடைய திரைகளை இனிமை கைவிடாதிறே

इच्छारूपाण्यपि भगवतस्स्वादयस्यात्तरूपा दूरीकुर्यान्नहि मधुरता दुग्धसिन्धोस्तरङ्गान् ॥"(*) इति
भगवतः स्वरूपरूपगुणविभवचेष्टादिष्वनवधिकातिशयभोग्यत्वं लक्ष्म्यायत्तमिति सकलश्रुतिस्मृतीति-
हासपुराणतदर्थाभियुक्तवचनशतप्रतिपन्नम्; तथाहि- स्वप्रभाबलनिर्भासितरत्नादिप्राधान्यवत्,
स्वाऽसाधारणशेषभूतश्रीसम्बन्धायत्तत्वेन भगवतोऽनन्याधीनमाहात्म्यमनवधिकातिशयस्वातन्त्र्यरूपं
अवतिष्ठत इति "स्वतश्श्रीस्त्वम्"(श्रीगुण 3) इत्यादिना पूर्वमेवोक्तम् ।

एवं स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणस्वरूपरूपगुणविभवादिप्रतिपादकस्यास्य नारायणपदस्य, "आपो नाराः"
(वि.पु.1-4-6), "यच्च किञ्चित्" (तै.ना.11) इत्यादिप्रतिपन्नसर्वकारणत्वसर्वव्यापकत्वसर्वनियन्तृत्व-
सर्वशरीरित्वप्रयुक्तसर्वशेषित्वयुक्तं सर्वस्वामित्वम्, प्राप्यस्य भगवद्दास्यस्य स्वरूपानुरूपत्वापादक-
तया प्रधानार्थत्वेनाऽवगन्तव्यम्। अत एवोक्तम् - "वासुदेवतरुच्छाया नातिशीता न घर्मदा ।
नरकाङ्गारशमनी सा किमर्थं न सेव्यते ॥"(ग पु.222-31) इति । 96

एतेन "सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत्"(मनु4-6), "सर्वं परवशं दुःखम्" (मनु4-160),

---

என்றதாயிற்று. இப்படி ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வசேஷ்டாதி$_3$களில்
உண்டான அநவதி$_4$காதிஶயமான வைலக்ஷண்யம் லக்ஷ்ம்யாயத்தமென்று ஸகல-
ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலும் அதில் அர்த்த$_2$ாபி$_4$யுக்தமான ஆசார்ய-
வசநங்களினுடைய ஶதங்களாலும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. இப்படி இருக்கச்-
செய்தேயும், தன்னுடைய ப்ரப$_4$ாப$_3$லத்தாலே விளங்கின ரத்நாதி$_3$களுடைய ப்ரா-
த$_4$ாந்யம் போலே தனக்கு அஸாத$_4$ாரணஶேஷபூ$_4$தையான ஶ்ரீயோடுண்டான ஸம்ப$_3$ந்-
த$_4$த்தாலே உண்டாயிற்றதாகையாலே. ப$_4$க$_3$வானுடைய அநந்யாதீ$_4$நமான மாஹாத்ம்-
யத்தையுடைத்தாய் அநவதி$_4$காதிஶயமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வடிவாக உடைத்தாய்க்
கொண்டு ஸ்வரூபம் நிற்குமென்று "ஸ்வதஶ்ஶ்ரீஸ்த்வம்" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே
முன்பே சொல்லப்பட்டது. 95

இப்படி ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணமான ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$களை
ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற இந்த நாராயணபத$_3$த்துக்கு "ஆபோ நாரா:" என்றும், "யச்ச கிஞ்சித்"
என்றும் முதலான ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்ட ஸர்வகாரணத்வ, ஸர்வவ்யாப-
கத்வ, ஸர்வநியந்த்ருத்வ, ஸர்வஶரீரித்வங்களால் வந்த ஸர்வஶேஷித்வத்தை
உடைத்தான ஸர்வஸ்வாமித்வமானது ப்ராப்யமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$த$_3$ாஸ்யத்தினுடைய
ஸ்வரூபாநுரூபத்வத்தைக் காட்டுகையாலே ப்ரத$_4$ாநார்த்த$_2$மாக அநுஸந்தே$_4$யம்.
ஸ்வாமிபக்கல் கைங்கர்யமிறே ஸ்வரூபாநுரூபமாவது. ஆகையிறே "வாஸுதே$_3$வ-
தருச்ச$_2$ாயா நாதிஶீதா ந க$_4$ர்மத$_3$ா । நாகாங்க$_3$ாரஶமநீ ஸா கிமர்த்த$_2$ம் ந ஸேவ்யதே"
என்று ப$_4$க$_3$வத்ஸேவையை விதி$_4$த்தது அதாவது - வாஸுதே$_3$வதருச்ச$_2$ாயையானது
அதிஶீதையுமன்றியே, அத்யுஷ்ணதையுமன்றியே நரகமாகிற தணலை ஆற்றும்படி-
யாயிருக்கும்; அந்த நிழலானது ஸேவிக்கப்படாதொழிவான் என்? என்று வ்யதிரே-
கத்தாலே ஸேவையை விதி$_4$த்தபடி. 96

ஆகையாலே "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக$_2$யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று -
ஸேவையானது ஶ்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்டதாகையால் அத்தைத் தவிருவான்

"अपरप्रेष्यभावाच्च भूय इच्छन् विनश्यति" इत्यादिसेवानिषेधस्तु असेव्यसेवाविषय इत्यवगन्त-
व्यः। तथाच - देवतान्तरसेवा निषिध्यते; "ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चाऽन्या देवतास्स्मृताः ।
प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम् ॥" (भारते शान्ति मोक्ष.) इति । 97

एवं दास्यरूपस्य पुरुषार्थस्याऽनुभवजनितप्रीतिकारितत्वेन, अनुभाव्यस्य भगवत्स्वरूपरूपगुणविभवादिवैलक्षण्यं प्रकृत्यंशेन प्रतिपाद्य, तादर्थ्यवाचिना प्रत्ययांशेन फलभूततत्कैङ्कर्यं प्रतिपाद्यते । तादर्थ्यं नाम - तदर्थत्वम् - तदेकप्रयोजनत्वम् -तदतिशयकरस्वरूपत्वमित्यर्थः। तस्मात् "हिरण्यं कुण्डलाय" इत्यादिवत्, परस्वरूपाऽपृथग्भावेन तदतिशयाधायकरूपत्वेन तादर्थ्यस्य, प्राप्तिदशायां "अविभागेन दृष्टत्वात्" (ब्र.सू.4-4-4) इत्युक्तमविभागलक्षणमवस्थानमवगम्यते । 98

एवंरूपस्वरूपस्य चेतनस्य ज्ञातृत्वस्वाभाव्यात्, स्वरूपरूपगुणविभवाद्यनुभवश्च संजायते; तदनुभव-

---

என்றும்; "ஸர்வம் பரவஶம் து$_3$:க$_2$ம்" என்று - பரவஶமானதெல்லாம் து$_3$:க$_2$மென்றும்; "அபரப்ரேஷ்யப$_4$ாவாச்ச பூ$_4$ய இச்ச$_2$ந் விநஶ்யதி" என்று - பிறர்க்கு ஏவினத்தைச் செய்கை தவிருமதொழிய மேலொன்றை ஆசைப்படுமவன் நஶிக்குமென்றும் ஶாஸ்த்ரத்திலே ஸேவாநிஷேத$_4$ம் பண்ணிற்று - அஸேவ்யஸேவாவிஷயம் என்று அறியப்படும். அப்படி தே$_3$வதாந்தரஸேவை நிஷேதி$_4$க்கவும் பட்டது, "ப்$_3$ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட$_2$ஞ்ச யாஶ்சாந்யா தே$_3$வதா: ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத்பரிமிதம் ப$_2$லம்" என்று - ப்$_3$ரஹ்மாவையும், ருத்$_3$ரனையும், மற்றுமுண்டான தே$_3$வதைகளையும் ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ரான ஜ்ஞாநாதி$_4$கர் ஸேவியார்கள், அவர்களால் வரும் ப$_2$லம் பரிமிதமாகையாலே என்றபடி. 97

இப்படி புருஷார்த்த$_2$மான தா$_3$ஸ்யஸ்வரூபம் அநுப$_4$வஜநிதப்ரீதிகாரிதமாகையாலே அநுப$_4$ாவ்யமான ப$_4$க$_3$வத்ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$களுடைய வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரக்ருத்யம்ஶமான நாராயணபத$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$த்து, தாத$_3$ர்த்$_2$யவாசியான ப்ரத்யயாம்ஶத்தாலே ப$_2$லபூ$_4$தமான கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. தாத$_3$ர்த்$_2$யமாவது - தத$_3$ர்த்த$_2$மாகை; அதாவது அவனோடு ஏகப்ரயோஜநமாகை; அதுக்குப் பொருள் - ஶேஷிக்கு அதிஶயகரமான ஸ்வரூபத்தையுடையனாகை என்றபடி. ஆகையாலே "ஹிரண்யம் குண்ட$_3$லாய" என்றுமுதலான உதா$_3$ஹரணங்களில், குண்ட$_3$லார்த்த$_2$மாயிருக்கும் ஹிரண்யமென்றால் குண்ட$_3$லஸ்வரூபத்துக்குள்ளே ஹிரண்யம் அந்தர்பூ$_4$தமாய்க்கொண்டு ஶேஷமாமாபோலே பரஸ்வரூபத்தோடு ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$தி$_4$யில்லாதபடி நின்று அத்தலைக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கை தாத$_3$ர்த்$_2$யமாகையாலே ப்ராப்தித$_3$ஶையில் "அவிப$_4$ாகே$_3$ந த்$_3$ருஷ்டத்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஏற்பட்ட அவிப$_4$ாக$_3$லக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்தி$_2$தி காட்டப்பட்டதாயிற்று. 98

இப்படி அப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபத்தையுடைய சேதநனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வப$_4$ாவஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, ஶேஷியினுடைய ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$களினுடைய அநுப$_4$வம் உண்டாம். அந்த அநுப$_4$வவைப$_4$வத்தாலே தோற்றுவிக்கப்பட்டு ஹர்ஷத்தினுடைய மிகுதியாலே அடர்ததுச்செய்விக்கப்பட்ட கீர்த்தநம், ஸ்துதி,

वैभवोद्भावितहर्षप्रकर्षहठात्कारकारितकीर्तनस्तुतिनमस्कृतिगाननृत्तपरिचरणादिवृत्तिविशेषाश्च अनुभवमात्राऽपर्यवसानवृत्त्या सम्भाव्यन्ते । तदाहुश्श्रुत्यादयः - "ब्रह्मविदाप्नोति परम्"(तै.आन.1), "ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति"(मु.3-2-9), "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति"(मु.3-1-3), "ब्रह्मणस्सायुज्यं सलोकतामाप्नोति","ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति"(तै.ना.8), "आत्मभावं नयत्येनं तद्ब्रह्म ध्यायिनं मुने । विकार्यमात्मनश्शक्त्या लोहमाकर्षको यथा ॥"(वि.पु.6-7-30), "तद्भावभावमापन्नस्तदाऽसौ परमात्मनः । भवत्यभेदी भेदश्च तस्याऽज्ञानकृतो भवेत् ॥"(वि.पु.6-7-95), "मम साधर्म्यमागताः" (गी.14-2), "मत्सायुज्यं स गच्छति","सायुज्यं प्राप्नुवन्ति ते","सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभक्तास्तपस्विनः। किङ्करा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः ॥"(विष्णुतत्त्वसं.), "सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिता"(तै.आ.1-2), "मनसैवैतान् कामान् पश्यन् रमते"(छा8-12-5), "सदा पश्यन्ति सूरयः"

நமஸ்காரம், க$_3$ாநம், ந்ருத்தம், பரிசர்யை துடக்கமான வ்ருத்திவிஶேஷங்களும் அநுப$_4$வமாத்ரத்திலே பர்யவஸியாதே நடவாநிற்கும். அப்படி ஶ்ருத்யாதி$_3$கள் சொல்லாநின்றனவிறே. "ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$ாப்நோதி பரம்" என்று - ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறியு-மவன் அந்த ப்$_3$ரஹ்மத்தை அடையுமென்றும்; "ப்$_3$ரஹ்ம வேத$_3$ ப்$_3$ரஹ்மைவ ப$_4$வதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறியுமவன் ப்$_3$ரஹ்மமேயாய் நிற்குமென்றும்; "நிரஞ்ஜநः பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று - ஶாஸநாலேபமற்றவன் பரமமான ஸாம்யத்தை அடையுமென்றும்; "ப்$_3$ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்-மதத்துக்கு ஸமாநலோகத்வத்தையும் ஸமாநகு$_3$ணயோக$_3$த்தையும் அடையுமென்றும்; "ப்$_3$ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய பெருமையை அடையுமென்றும்; "ஆத்மப$_4$ாவம் நயத்யேநம் தத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மத்$_4$யாயிநம் முநே । விகார்யமாத்மநஶ்ஶக்த்யா லோஹமாகர்ஷகோ யத$_2$ா" என்று - அந்த ப்$_3$ரஹ்மமானது த்$_4$யாநம் பண்ணுகிற இவனைத்தன் ஸ்வப$_4$ாவத்தை அடைவிக்குங்காணும், முநியே! தன் ஶக்தியாலே விகரிப்பிக்கப்பட்ட லோஹத்தை, தே$_3$ாஷத்தை ஆகர்ஷிக்கும் அக்$_3$நியானது தன்னிறமாக்குமாபோலே என்றும்; "தத்$_3$ப$_4$ாவப$_4$ாவமாபந்நஸ்தத$_3$ா-ஸௌ பரமாத்மந: । ப$_4$வத்யபே$_4$தீ$_3$ பே$_4$த$_3$ஶ்ச தஸ்யாஜ்ஞாநக்ருதோ ப$_4$வேத்" என்று அவனுடைய ஸ்வப$_4$ாவத்தை உடையனாகையை அடைந்த இச்சேதநனவன், அப்போது பரமாத்மாவிற்காட்டில் பே$_4$த$_3$த்தையுடையனுகான், தே$_3$வாதி$_3$யான பே$_4$த$_3$-மானது அவனுக்கு அஜ்ஞாநகார்யமாய் வருவதித்தனே என்றும்; "மம ஸாத$_4$ர்ம்யமா-க$_3$தா:" என்று - எனக்கு ஸமாநத$_4$ர்மத்தை உடையராகையை அடைந்தவர்கள் என்றும்; "மத்ஸாயுஜ்யம் ஸ க$_3$ச்ச$_2$தி" என்று - என்னுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அவன் அடையாநிற்குமென்றும்; "ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்நுவந்தி தே" என்று - அவர்கள் ஸாயுஜ்யத்தை அடையாநின்றூர்களென்றும்; "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ர-ப$_4$க்தாஸ்தபஸ்விந: । கிங்கரா மம தே நித்யம் ப$_4$வந்தி நிருபத்$_3$ரவா:" என்று - ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தவர்கள் மிகவும் ப$_4$க்தராய் ஜ்ஞாநாதி$_4$கராய்க்கொண்டு எனக்கு கிங்கரராய் என்றும் ஸாம்ஸாரிகமான உபத்$_3$ரவமற்றிருப்பரென்றும்; இப்படி [illegible] பத்தி[illegible] வேஷமாக உடைத்தான ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்தி-யைச்சொல்லி "ஸோ஽ஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்$_3$ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" என்று - அவன ஸர்வகாமங்களையும் ஸர்வஜ்ஞனான ப்$_3$ரஹ்மத்தோடேகூட அநுப$_4$வியாநிற்கும் என்றும்; "மநஸைவைதாந் காமாந் பஶ்யந் ரமதே" என்று - மநஸ்ஸாலே இந்த [illegible] கு$_3$ணங்களை [illegible] காமங்களை அநுப$_4$வியாநின்றுகொண்டு

(साम.उ.18-2-4), "यद्वै पश्यन्ति सूरयः","पश्यन्ति सूरयश्शुद्धं तद्विष्णोः परमं पदम्","स्वतश्शुद्धा महाभागा ज्ञानशक्त्यादिषड्गुणाः । अस्पृष्टदोषगन्धाश्च मां पश्यन्ति सनातनम् ॥","रसो वै सः । रसंह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति" (तै.आ.7-1), "एष ह्येवानन्दयाति"(तै.आ.7-1), "एतत्सामगाय न्नास्ते । हा3वु हा3वु हा3वु । अहमन्नमहमन्नमहमन्नम् । अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः । अहं(ग्)श्लोककृदहं(ग्)श्लोककृदहं(ग्) श्लोककृत् । अहमस्मि प्रथमजा ऋतस्य । पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्य ना3भा3इ । यो मा ददाति स इ देवमावाः । अहमन्नमन्नमदन्तमद्मि । अहं विश्वं भुवनमभ्यभवम् ।"(तै.भृ.10-5), "येन येन धाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति"(परमस), "जक्षत्क्रीडन् रममाणस्त्रीभिर्वा यानैर्वा ज्ञातिभिर्वा"(छा.8-12-3), "हे श्री श्रीरङ्गभर्तुस्तव च पदपरीचार

ரமியாநிற்குமென்றும்; "ஸதா3 பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று – ஸூரிகள் எப்போதும் அநுப4வியாநின்றார்களென்றும்; "யத்3வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று – யாதொன்றை ஸூரிகள் காண்கிறார்களென்றும்; "பஶ்யந்தி ஸூரயஶ்ஶுத்3த4ம் தத்3விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம்" என்று – ஶுத்3த4மாய் விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸூரிகள் அநுப4வியாநிற்பர்களென்றும்; "ஸ்வதஶ்ஶுத்3த4ா மஹாபா4கா3: ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3ஷட்3கு3ணா: । அஸ்ப்ருஷ்டதோ3ஷக3ந்தா4ஶ்ச மாம் பஶ்யந்தி ஸநாதநா:" என்று – ஸ்வதஶ்ஶுத்3த4ராய், பெரிய ஸ்வபா4வத்தையுடையராய், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கள் ஆறுகு3ணங்களையுமுடையராய், அஸ்ப்ருஷ்டதோ3ஷக3ந்த4ரான நித்யரானவர்கள் என்னைக் காணாநிற்பர்களென்றும் இப்படி கு3ணாநுப4வத்தை ப்ரதிபாதி3த்து; "ரஸோ வை ஸ: । ரஸம் ஹ்யேவாऽயம் லப்3த்4வாऽऽநந்தீ3 ப4வதி" என்று – ஈஶ்வரன் ரஸம், ஆநந்த3ரூபனாயிருக்கும் அந்த ரஸரூபனானவனைப்பெற்று இச்சேதநன் ஆநந்தி3யாநிற்குமென்றும்; "ஏஷஹ்யேவாநந்த3யாதி" என்று – இந்தப்பரமாத்மா தானிறே ஆநந்தி3ப்பிப்பானென்றும், அநுப4வஜநிதாநந்த3த்தைச் சொல்லி, "ஏதத்ஸாம கா3யந்நாஸ்தே" என்று – இந்த ஸாமத்தைப் பாடிக்கொண்டிராநிற்குமென்றும்; "ஹா(3)வுஹா(3)வு ஹா(3)வு"என்று ஆஶ்சர்யப்படும்; "அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்" என்று – தன் போ4க்3யதையைப் பலகாலும் சொல்லும்; "அஹமந்நாதோ3ऽஹமந்நாதோ3ऽஹமந்நாத3:" என்றுகொண்டு நான் போ4க்தா பலகாலும் சொல்லும், "அஹம் ஶ்லோகக்ருத3ஹம்ஶ்லோகக்ருத3ஹம்ஶ்லோகக்ருத" என்று நான் ஶ்லோகக்ருத்தானேனென்று பலகாலும் சொல்லும், "அஹமஸ்மி ப்ரத2மஜாருதஸ்ய" என்று – நான் ருக்ருதத்துக்கு முற்பாடனாகாநின்றேனென்றும்; "பூர்வம் தே3வேப்4யோ அம்ருதஸ்ய நா(3)பா4(3) இ" என்று – தேவர்களான ஸூரிகளுக்கு முன்னே அம்ருதத்துக்கு நடுவாகாநின்றேனென்றும், "யோ மா த3தா3தி ஸ இ தே3வமாவா:" என்று – யாவனொருவன் என்னை உனக்குத்தந்தான், அவனாலிறே நீ என்னைப்பெற்றது; "அஹமந்நமந்நமத3ந்தமத்3மி" என்று – அந்நமாயிருக்கிற நான் அந்நமான என்னை பு4ஜிக்கிற ப4க3வானை பு4ஜியாநின்றேனென்றும், "அஹம் விஶ்வம் பு4வநமப்4யப4வம்" என்று – நான் எல்லா பு4வநத்தையும் அமுக்கி மேலானேன் என்றும் இப்படி ஆஶ்சர்யப்பட்டுஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியைச் சொல்லி; "யேந யேந தா4தா க3ச்ச2தி தேந தேந ஸஹ க3ச்ச2தி" என்று – ஸர்வேஶ்வரன் யாதொரு யாதொரு நினைவாலே நடந்தான், அவன்நினைவோடேகூட நடவாநிற்கு "ஜக்ஷத் க்ரீட3ந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபி4ர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதிபி4ர் பு4ஜிப்பது, விளையாடுவது, ஸ்த்ரீகளோடும் வாஹநங்களோடும்,

सदाऽपि प्रेमप्रद्राणभावाविलहृदयहठात्कारकैङ्कर्यभोगा:" (श्रीगुणं.27) इति ।

एवंरूपस्य वृत्तिपर्यन्तस्य पुरुषार्थस्य तादर्थ्यमात्रवाचिप्रत्ययवेद्यत्वम्, प्रकृत्यंशभूतनारायण-शब्दार्थशरीरात्मभावसंबन्धेन शरीरस्य स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिरूपसर्वप्रकारशेषत्वसिद्धेर्युक्तमेव । 100

अस्य कैङ्कर्यरूपभोगस्य "सर्वेषु देशकालेषु सर्वावस्थासु चाऽच्युत। किङ्करोऽस्मि हृषीकेश भूयो भूयोऽस्मि किङ्कर: ॥"(जितन्ता 1-14) इति सर्वकालादिविशिष्टत्यमनुसन्धेयम् । उक्तमाचार्यैश्च - "कालं सकलमपि सर्वत्र सकलास्ववस्थास्वाविस्स्युर्मम सहजकैङ्कर्यविधय:" (अष्टश्लोकी - 3) इति ।
101

यद्यपि वचनबलात् सर्वकालादिविशिष्टत्वमनुसन्धेयम्, तथाऽपि तत्सूचकमत्र किमितिचेत्, उच्यते - अस्य नारायणपदस्य नारशब्देन नित्यपदार्थसमूहोक्तया भोक्तृभोग्यस्वरूपाणां नित्यत्वसूचनेन

ரஸித்துநடப்பதாகாநிற்குமென்றும் ஈஶ்வரேச்சை2யாலே வரும் ச2ந்த3ாநுவ்ருத்தி-யான வ்ருத்திவிஶேஷத்தைச்சொல்லி; "ஹே ஶ்ரீ ஶ்ரீரங்க3ப4ர்த்து: தவ ச பத3பரிசார-வ்ருத்த்யை ஸத3ாபி ப்ரேமப்ரத்3ராணப4ாவாவிலஹ்ருத3யஹட2ாத்காரகைங்கர்ய-பே4ாக3ா:" என்று - ஶ்ரீயே! ஶ்ரீரங்கப4ர்த்தாவினுடையவும் உன்னுடையவும் திருவடிக-ளில் பரிசர்யையாகிற வ்ருத்தியின்பொருட்டு, ப்ரேமத்தாலே மலர்ந்த நினைவாலே கலங்கின நெஞ்சினுடைய அடர்ப்பாலே உண்டான கைங்கர்யத்தை பே4ாக3மாக உடையராயிருப்பார்களென்று கைங்கர்யவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றனவாயிற்று. 99

இப்படி கைங்கர்யரூபவ்ருத்திபர்யந்தமான புருஷார்த்த2ம் தாத3ர்த்2யமாத்ரவாசியான ப்ரத்யயத்தாலே காட்டப்படுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில் :- ப்ரக்ருத்யம்ஶபூ4தமான நாராயணஶப்3த3த்துக்கு ஶரீராத்மப4ாவஸம்ப3ந்த4ம் அர்த்த2மாகையாலே, ஶரீரத்துக்கு ஸ்வரூபஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திரூபமான ஸர்வப்ரகாரஶேஷத்வம் ஸித்3த4மாகையாலே, ப்ரவ்ருத்திபர்யந்தமான தாத3ர்த்2யம் ப்ரத்யயத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயிற்று. 100

இந்த கைங்கர்யரூபமான பே4ாக3த்துக்கு "ஸர்வேஷு தே3ஶகாலேஷு ஸர்வாவஸ்-த2ாஸு சாऽச்யுத। கிங்கரோஸ்மி ஹ்ருஷீகேஶ பூ4யோ பூ4யோஸ்மி கிங்கர:" என்று - எல்லா தே3ஶகாலங்களிலும் எல்லா அவஸ்தை2களிலும், அச்யுதனே! ஹ்ருஷீகே-ஶனே! உனக்கு கிங்கரனாகாநின்றேன். பின்னையும் பின்னையும் கிங்கரனாகாநின்றேன் என்கிற வசநத்தாலே ஸர்வகாலாதி3வைஶிஷ்ட்யம் அநுஸந்தே4யம். இப்படி ஆசார்யரான ப4ட்டரும் அருளிச்செய்தார் - "காலம் ஸகலமபி ஸர்வத்ர ஸகலாஸ்வவஸ்-த2ாஸ்வாவி:ஸ்யு: மம ஸஹஜகைங்கர்யவித4ய:" என்று. அதாவது - எல்லாக்கால-மும், எல்லா தே3ஶத்திலும், எல்லா அவஸ்தை2களிலும் எனக்கு ஸஹஜமான கைங்கர்யவிதி4களானவை ஆவிர்ப4விப்பனவாகவேணுமென்றபடி. 101

இப்படி ப்ரமாணப3லத்தாலே கைங்கர்யம் ஸர்வகாலாதி3விஶிஷ்டமாயிருந்ததே-யாகிலும், அந்த ப்ரகாரங்களுக்கு இப்பத3த்திலே ஸூசகமேதென்னில், கைங்கர்ய-

भोगस्य सार्वकालिकत्वं सिद्धम् । आविर्भूतस्वरूपस्य चेतनस्य "सर्वतः पाणिपादं तत्"(गी.13-14) इत्यादिवदपरिच्छिन्नत्वात् । भोग्यस्य अपरिच्छिन्नस्वरूपरूपगुणविभूतिप्रतिपादनाच्च सार्वत्रिकत्वम्। शरीरात्मभावसम्बन्धेन पृथक्सिद्ध्यनर्हत्वात् सर्वावस्थत्वम् । तत्सम्बन्धप्रयुक्तसर्वप्रकारशेषत्वेन सर्वविधत्वम् । 102

अतस्सर्वकालशब्देन - "न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते"(छा.8 15 1) "अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात्"(ब्र.सू.4-4 22) "किङ्करा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः", "इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥"(गी.14-2) इत्यादिप्रमाणप्रतिपन्नम् भोगस्य यावदात्मभावित्वमुच्यते । 103

एतेन "गताऽगतं कामकामा लभन्ते"(गी.9 21), "तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवाऽमुत्र

ப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யைச் சொல்லுகிற நாராயணபத$_3$த்தில் "நார"பத$_3$த்தில் நித்யபத$_3$ார்த்த$_2$ஸமூஹங்களைச் சொல்லுகையாலே பே$_4$ாக்த்ருபே$_4$ாக்$_3$யங்களான ஸ்வரூபங்களுக்கு நித்யத்வம் தோற்றுகையாலே; பே$_4$ாக$_3$மும் நித்யமாம் என்றிட்டு ஸர்வகாலத்திலுமுண்டாம்; பே$_4$ாக்தாக்களான சேதநர், ஆவிர்பூ$_4$தஸ்வரூபராய், "ஸர்வத: பாணிபாத$_3$ம் தத்ஸர்வதோऽக்ஷிஶிரோமுக$_2$ம் । ஸர்வத: ஶ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்ட$_2$தி" என்கிறபடியே - எங்கும் பாணிபாத$_3$ரூபமாயும், எங்கும் அக்ஷிஶிரோமுக$_2$ரூபமாயும், எங்கும் ஶ்ருதிரூபமாயுமுள்ள கரணபூர்த்தியை உடைத்தாய், எங்கும் தன் ஸ்வப$_4$ாவஶக்தியாலே வ்யாபிக்கும்படி அபரிச்சி$_2$ந்நாகாரராகையாலும்; பே$_4$ாக்$_3$யமான ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயம் அபரிச்சி$_2$ந்நஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வங்களை உடைத்தாகச் சொல்லப்படுகையாலும் பே$_4$ாக$_3$மும் ஸர்வதே$_3$ஶத்திலும் உண்டாம். ஶரீராத்மப$_4$ாவஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தைச சொல்லுகையாலே ப்ருத$_2$க்ஸித்$_3$தி$_4$யோக்$_3$யதை இல்லாமையால் ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலுமுண்டாம். அந்த ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மடியாக வந்த ஸர்வப்ரகாரஶேஷத்வத்தாலே ஸர்வவித$_4$பே$_4$ாக$_3$மும் உண்டாம். 102

ஆக, இந்நாலு ப்ரகாரத்திலும் ஸர்வகாலஶப்$_3$த$_3$த்தாலே "ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே" என்று - மீண்டு வாரானென்றும்; "அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்$_3$தா$_3$த$_3$நாவ்ருத்திஶ்ஶப்$_3$தா$_3$த்" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே மீட்சியில்லை ஶ்ருதிப்ரமாணத்தாலே என்றும்; "கிங்கரா மம தே நித்யம் ப$_4$வந்தி நிருபத்$_3$ரவா:" என்று - எனக்கென்றும் கிங்கரரானவர்கள் ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$களான க்லேஶமற்று இருப்பார்களென்றும்; "இத$_3$ம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாத$_4$ர்ம்யமாக$_3$தா: । ஸர்க்கே$_3$பி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத$_2$ந்தி ச" என்று - இந்த ஜ்ஞாநத்தை ஆஶ்ரயித்து என்னுடைய ஸாத$_4$ர்ம்யத்தை அடைந்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டியில் பிறவார்கள் ப்ரளயத்திலே க்லேஶியார்களென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்ட யாவத$_3$ாத்மப$_4$ாவித்வமானது பே$_4$ாக$_3$த்துக்குச் சொல்லப்பட்டது. 103

இத்தாலே "க$_3$தாக$_3$தம் காமகாமா லப$_4$ந்தே" என்று - காமகாமரானவர்கள் போக்குவரத்துக்களைப் பெருநிற்பர்களெனறும்; "தத்$_3$யதே$_2$ஹ கர்மசிதோ லோக: க்ஷீயதே ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக: க்ஷீயதே" என்று - யாதொருபடி இங்கு

पुण्यचितो लोकः क्षीयते"(छा.8-1-6), "गत्वा गत्वा निवर्तन्ते चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः" (वि.पु.1-6-4), "आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन"(गी.8-16) इत्यादिप्रतिपन्नात् स्वकर्मावसानसमयसम्भावित-भ्रंशात् पुनरावृत्तिलक्षणादैश्वर्यभोगाद्व्यावृत्तिरुक्ता । 104

सर्वदेशशब्देन - "सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति"(छा.7-25-2), "इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्"(तै.भृ.10-5) इत्यादिप्रकारेण दिव्यवेश्मदिव्यमण्डपदिव्योद्यानादिभोगस्थान-दिव्यनगरदिव्यजनपददिव्यलोकआमोदप्रमोदसम्मोदादिव्यूहस्थानलीलाविभूत्यन्तर्गतविभवाऽर्चाऽवतारस्थानेष्वशेषेषु देशेष्वपरिच्छिन्नस्वरूपरूपगुणविभवाद्यनुभवादिरूपस्य भोगस्य एकदैव सिद्धत्वेन देशतः परिच्छेदराहित्यमुच्यते । 105

एतेन-"त्रसरेणुप्रमाणास्ते रश्मिकोटिविभूषिता '(अहि.सं.6-27) इति आविर्भूतस्वरूपत्वेन अपरिच्छिन्न-माहात्म्ये सत्यपि "एषोणुरात्मा"(मुण्डक. 3-1 9) "स्वरूपमणुमात्रं स्यात् ज्ञानानन्दैकलक्षणम्"(अहि.6-

---

க்ரியையாலே ஸம்பாதி$_3$த்த ப$_2$லம் க்ஷயிக்கிறது, இப்படியே மேலும் புண்யத்தாலே ஸம்பாதி$_3$த்த ப$_2$லம் க்ஷயிக்குமென்றும்; "க$_3$த்வா க$_3$த்வா நிவர்த்தந்தே சந்த்$_3$ர-ஸூர்யாத$_3$யோ க்$_3$ரஹா:" என்று - சந்த்$_3$ரஸூர்யாதி$_3$களான க்$_3$ரஹங்களானவர்கள் தந்தாம் பத$_3$ங்களைப் பெற்றுப்பின்னையும் மீள்வர்களென்றும்; "ஆப்$_3$ரஹ்மபு$_4$வநால்-லோகா: புநராவர்த்திநோऽர்ஜுந" என்று - ப்$_3$ரஹ்மலோகமளவான லோகங்கள் பின்னையும் மீண்டுபோரும்படியாயிருக்குமென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்க-ளாலே ஸ்வகர்மாவஸாநஸமயத்திலே குலைந்து மீளும்படியாயிருக்கிற ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ஐச்வர்யபே$_4$ாக$_3$த்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று-யிற்று. 104

ஸர்வதே$_3$சசப்$_3$த$_3$த்தாலே "ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப$_4$வதி" என்று - எல்லா லோகங்களிலும் ப$_4$க$_3$வத்$_3$கு$_3$ணாநுப$_4$வமுண்டாமென்றும்; "இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்" என்று - இந்த லோகங்களையெல்லாம் காமாநுப$_4$வம் பண்ணாநிற்கும், தான் நினைத்தபடி வடிவுகொள்ளாநிற்கும், அநுவர்த்தியாநிற்கும் என்றும் இத்யாதி$_3$ப்ரகாரத்தாலே தி$_3$வ்யமான கோயிற்கட்டணம், தி$_3$வ்யமண்ட$_3$பம், தி$_3$வ்யோத்$_3$யாநம் முதலான போ$_4$க$_3$ஸ்த$_2$ாநங்களென்ன, தி$_3$வ்யநக$_3$ரம், தி$_3$வ்யஜந-பத$_3$ம், தி$_3$வ்யலோகம், ஆமோத$_3$ப்ரமோத$_3$ஸம்மோத$_3$ம் முதலான வ்யூஹஸ்த$_2$ாநங்-களென்ன, லீலாவிபூ$_4$தியிலே உண்டான விப$_4$வஸ்த$_2$ாநங்களென்ன, அர்ச்சாவதார-ஸ்த$_2$ாநங்களென்ன இவையெல்லா தே$_3$சங்களிலும் அபரிச்சி$_2$ந்நமான ஸ்வரூபரூப-கு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$களுடைய அநுப$_4$வாதி$_3$ரூபமான போ$_4$க$_3$மானது ஒருகாலத்திலே இவனுக்கு ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே தே$_3$சததாலே பரிச்சே$_2$த$_3$மில்லையென்று சொல்லப்-பட்டது. 105

இத்தாலே "த்ரஸரேணுப்ரமாணாஸ்தே ரச்மிகோடிவிபூ$_4$ஷிதா:" என்று - முக்தாத்மாக்-கள் த்ரஸரேணுப்ரமாணராய், ரச்மிகோடியாலே அலங்க்ருதராயிருப்பர்கள் என்கை யாலே, ஆவிர்பூ$_4$தஸ்வரூபத்துக்கு அபரிச்சி$_2$ந்நமாஹாத்ம்யம் உண்டேயாகிலும் "ஏஷோऽணுராத்மா" என்று இந்த ஆத்மா அணுவாயிருக்குமென்றும், "ஸ்வரூபம்

27) इति स्वरूपस्याणुत्वेन केवलात्मानुभवात् वैलक्षण्यमुक्तम् । तस्य कैवल्यस्य नित्यत्वनिरतिशयानन्दत्वेन अल्पास्थिरत्वादिदोषदूषितैश्वर्यादत्यन्तवैलक्षण्येऽपि, अनन्तगुणविभूतिविशिष्टपरब्रह्मानुभवानन्दापेक्षयाऽत्यल्पतरत्वं द्रमिडोपनिषदाचार्यैरुक्तं च । 106

सर्वावस्थाशब्देन "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्"(आपस्तम्ब) इत्यानुष्ठानिकनित्याग्निहोत्रादिवत्कालान्तरव्यवधानहीनं"जगद्व्यापारवर्जि"ततया (ब्र.सू 4 4 17) "नोपजनं स्मरन्निदं शरीरम्"(छा 8 12 3) इति संसारस्मृत्यवकाशरहितं "भोगमात्रसाम्य"सूत्रे(ब्र.सू 4 4 21) भोगनैरन्तर्यमुच्यते । एतेन "आत्मानं वासुदेवाख्यं चिन्तयन्"(वि.पु 6 4 6) इत्यपरिच्छिन्नस्वरूपरूपगुणविभवानुभवजनितनिरतिशयानन्दयोगेऽपि लीलाविभूतिनिर्वहणाय "स एकाकी न रमेत"(महोपनि.1) इति संहृतिसमयसिद्धलीलारसवैधुर्यं, "व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः"(रा.अ 2 40) इतिवत् सृष्टस्य जगतस्तापत्रयाभिभवदर्शनप्रयुक्तदुःखम्, "क्रोधमाहारयत्तीव्रम्"(रा.आ.24-34) "कोपस्य वशमेयिवान्" (रा.यु.59 136) इत्यादिवत्

அணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தை₃கலக்ஷணம்" என்று ஜ்ஞாநாநந்தை₃கலக்ஷண-மான ஸ்வரூபம் அணுமாத்ரமாயிருக்கும் என்றும்; ஸ்வரூபத்துக்கு அணுத்வம் உண்டாகையாலே கேவலாத்மாநுப₄வத்திற்காட்டில் வைலக்ஷண்யம் சொல்லப்பட்ட-தாயிற்று. இந்த கைவல்யாநுப₄வத்துக்கு நித்யத்வமும் நிரதிஶயாநந்த₃த்வமும் உண்டாகையாலே, அல்பாஸ்தி₂ரத்வாதி₃தோ₃ஷதூ₃ஷிதமான ஐஶ்வர்யத்திற்காட்டில் அத்யந்தவைலக்ஷண்யமுண்டேயாகிலும் அநந்தகு₃ணவிபூ₄திவிஶிஷ்டமான பர-ப்₃ரஹ்மாநுப₄வத்தாலுண்டான ஆநந்த₃த்தைப்பற்ற அத்யல்பமாயிருக்குமென்று ப்ரத₂மாசார்யரான நம்மாழ்வார் "தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்" என்றருளிச்-செய்தாரிறே. 106

"ஸர்வாவஸ்தா₂"ஶப்₃த₃த்தாலே "யாவஜ்ஜீவம் அக்₃நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" என்று - தான் ஜீவிக்குமளவும் அக்₃நிஹோத்ரஹோமம் பண்ணுவான் என்கிற நித்யாக்₃நி-ஹோத்ராதி₃யில் காலாந்தரங்கள் இடையிட்டு வருமாப்போலன்றியே, ஜக₃த்₃வ்யா-பாரங்களை வர்ஜிக்கையாலே அந்யபரதையில்லாமையால் "நோபஜநம் ஸ்மரந்நித₃ம் ஶரீரம்" என்று - இந்த ஶரீரத்தை ஜநத்தோடேகூட ஸ்மரியான் என்கிறபடியே ஸம்ஸார-ஸ்மரணத்துக்கு அவகாஶமில்லாதபடியாய், போ₄க₃மாத்ரத்திலே ஸாம்யத்தை-யுடைத்தான போ₄க₃நைரந்தர்யம் சொல்லப்பட்டது. இத்தாலே "ஆத்மாநம் வாஸு-தே₃வாக்₂யம் சிந்தயந்" என்று - வாஸுதே₃வனென்று திருநாமமான தன்னை அநு-ப₄வித்தானென்கிறபடியே நித்யாபரிச்சி₂ந்நமான ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄திகளு-டைய அநுப₄வத்தாலே பிறந்த நிரதிஶயாநந்த₃ம் நடவாநிற்கச்செய்தே லீலாவிபூ₄தி-யை நிர்வஹிக்கைக்காக "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்று - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே அவன் ஏகாகியாய்க்கொண்டு உகப்பற்றிருந்தானென்கையாலே அக்காலத்தில் உண்டான லீலாரஸவைகல்யமும், "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:கி₂த:" என்று - மநுஷ்யர்களுடைய வ்யஸநத்தில் தானும் மிகவும் து₃:கி₂யா-நிற்குமென்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டமான ஜக₃த்தினுடைய தாபத்ரயாபி₄ப₄வக்லேஶத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையால்வரும் து₃:க₂மும் "க்ரோத₄மாஹாரயத்தீவ்ரம்" என்றுகொண்டு தான் கோபத்தையழைத்தானென்றும், "கோபஸ்ய வஶமேயிவாந்" என்று கோபத்தினுடைய வஶத்தை அடைந்தானென்றும் சொல்லுகிறபடியே,

"क्षिपामि"(गी.16-19) "न क्षमामि"(वराह) इति स्वस्वकीयापराधनिमित्तमनःकालुष्यञ्चाऽऽहार्यरूपमनुवर्तत इति तदानन्दस्याऽवस्थान्तरभाक्त्वप्रतीतिसम्भवात्तद्योगव्यावृत्तिरुक्ता । 107

मुक्तस्य संसाराऽस्मरणं दुःखरूपत्वेन, न नु स्वरूपेण, भगवल्लीलारूपस्य जगतस्स्वरूपेणाऽऽनन्दरूपत्वात्; "सर्वं ह पश्यः पश्यति"(छा 7-26-2) इति सर्वदर्शित्वश्रवणाच्च । भगवतः "अप्रमेयोऽनियोज्यश्च यत्र कामगमो वशी । मोदते भगवान् भूतैः बालः क्रीडनकैरिव ॥" (भा.आ.30-40) "त्वं न्यञ्चद्भिरुदञ्चद्भिः कर्मसूत्रोपपादितैः । हरे विहरसि क्रीडाकन्दुकैरिव जन्तुभिः ॥" (अहि.50) इति लीलात्वेनाऽऽनन्दहेतुभूतस्य जगतश्शास्त्रातिवर्तनाद्यपथप्रवृत्तिनिवृत्त्यर्थं हितपरस्येश्वरस्य आहार्यक्रोधादिपारवश्यदण्डयितृत्वादिकं, उन्मत्तपुत्रादिदमनप्रवृत्तपित्रादिवद्गुणकृतमेव युक्तमिति पूर्वमेवोक्तम् । 108

सर्वविधशब्देन, "अथ यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति"(छा.8-2-1)

"க்ஷிபாமி", "ந க்ஷமாமி" என்று - தள்ளுவேன், பொறேன் என்று இச்சேதநனுடைய அபராத4நிமித்தமான மநःகாலுஷ்யமும் வந்தேறியாக அநுவர்த்திக்கையாலே அவன் ஆநந்த3த்துக்கு அவஸ்த2ாந்தரஸம்ப3ந்த4த்தை உண்டாக்க ஸம்ப4ாவிதமாகையால், அந்த ஈஶ்வரனுடைய ஆநந்த3த்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது. 107

முக்தன் ஸம்ஸாரத்தை நினையாதொழிகையாவது - து3ःக2ரூபமாக நினையாதொழிகையல்லது ஸ்வரூபேணவன்று, ப4க3வல்லீலாரூபமான ஜக3த்ஸ்வரூபம் ஆநந்த3ஹேதுவாயிறேயிருப்பது, "ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி" என்று பஶ்யனான இவன் எல்லாவற்றையும் காணாநிற்குமென்று ஸர்வஜ்ஞனாக ஶ்ருதி சொல்லிற்றிறே. ப4க3வானுக்கும் "அப்ரமேயோऽநியோஜ்யஶ்ச யத்ர காமக3மோ வஶீ । மோத3தே ப4க3வாந் பூ4தை: பா3ல: க்ரீட3நகைரிவ" என்று - அபரிச்சே2த்3யனாய், நியாம்யனன்றியிலே நினைத்தபடி வ்யாபரிக்கவல்லனாய், எல்லாவற்றையும் வஶீகரிக்கவல்லனான ப4க3வான், பா3லனானவன விளையாடுகலங்களாலே ரஸிக்குமா போலே தே3வாதி3பூ4தங்களை உபகரணமாகக்கொண்டு லீலாவிநோத3ம் பண்ணியிருக்கும் என்றும்; "த்வம் ந்யஞ்சத்3பி4ருத3ஞ்சத்3பி4: கர்மஸூத்ரோபபாதி3தை:। ஹரே விஹரஸி க்ரீட3ாகந்து3கைரிவ ஜந்துபி4:" என்று - உயர்வன தாழ்வனவாக கர்மஸூத்ரங்களாலே கட்டப்பட்டு க்ரீட3ாகந்து3கங்கள் போலேயிருக்கிற ஜந்துக்களாலே, ஹரியே! நீ விளையாடாநின்றாயென்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த ஜக3த்தானது க்ரீட3ாரூபமாய்க்கொண்டு ஆநந்த3ஹேதுவாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்ஸாரிசேதநர் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை3யைக்கடந்து அபதே2 ப்ரவ்ருத்தராகிறவர்களை மீட்கைக்காக ஹிதபரனான ஸர்வேஶ்வரன் தானே, வந்தேறியான க்ரோத4ாதி3பாரவஶ்யத்தாலே த3ண்டி3த்து நியமிக்கிறவிது உந்மத்தரான புத்ராதி3களை நியமிக்க ப்ரவ்ருத்தரான பித்ராதி3களுக்குப்போலே ஈஶ்வரனுக்கு கு3ணக்ருதமாகவே யுக்தமாயிற்றென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. 108

"ஸர்வவித4"ஶப்3த3த்தாலே "அத2 யதி3 பித்ருலோககாமோ ப4வதி ஸங்கல்பாதே3வாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்ட2ந்தி" என்று - ஈஶ்வரேச்ச2ாநுவித4ாநத்தாலே இம-

"स एकधा भवति द्विधा भवति त्रिधा भवति शतधा भवति सहस्रधा भवति अपरिमितधा भवति"(छा.7-26-2) इत्यनेकविग्रहपरिग्रहेण, "निवासशय्याऽसन"(स्तो.र.40) (दासस्सखा स्तो.र.41) {इदमधिकं} इत्यादिप्रक्रियया अनन्तवैनतेयादिवत् "अहं सर्वं करिष्यामि"(रा.अ.31-25) इति, सकलकैङ्कर्यकरणप्रयुक्तभोगवैविध्यमुच्यते । एतेन - संश्लेषैकसमासादितसारस्ययुक्तलक्ष्मीभोगाद्व्यावृत्तिरुक्ता । किञ्च - मिथुनशेषभूतस्य चेतनस्य मिथुनैकभोगतया, भगवदेकशेषत्वप्रयुक्ततदेकभोगलक्ष्मीभोगादत्यन्तव्यावृत्तो भोगः । 109

अस्य पुरुषार्थभूतकैङ्कर्यरूपभोगस्य यावदात्मभावित्वेऽपि प्रतिक्षणाऽपूर्वसारस्यावहत्वेन नित्यप्रार्थनीयत्वात्, अत्र तद्वाचकतादर्थ्यवाचि प्रत्ययस्य प्रार्थनागर्भत्वमनुसन्धेयम् - अलब्धपुरुषार्थस्य तत्प्रार्थनापेक्षितत्वात्; "तवास्मीति च याचते"(रा.यु 18-33) इति वचनाच्च। उक्तञ्च गद्यद्वये भाष्यकारेण "नित्यकिङ्करो भवानि"(श.ग.,श्री.ग.) "सर्वावस्थोचिताऽशेषशेषतैकरतिस्तव । भवेयं पुण्डरीकाक्ष त्वमेवैवं कुरुष्व माम् ॥"(श्रीर.ग.) इति । तत्र 'उचित'शब्देन, एवं सर्वकालावियुक्तसकलकैङ्कर्यसङ्कल्पयुक्तस्य "क्रियतामिति मां वद"(रा.आ.15-7) इत्यादिवत्प्रतिसम्बन्धिच्छन्दानु-

---

முக்தன் பித்ருலோககாமனுகில், இவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே பித்ருக்கள் கிளம்பாநின்றுர்களென்றும், "ஸ ஏகத$_4$ா ப$_4$வதி - த்$_3$வித$_4$ா ப$_4$வதி த்ரித$_4$ா ப$_4$வதி - ஶதத$_4$ா ப$_4$வதி ஸஹஸ்ரத$_4$ா ப$_4$வதி அபரிமிதத$_4$ா ப$_4$வதி" என்று - அவன் ஒருபடியாகும், இரண்டுபடியாகும், மூன்று படியாகும், நூறுபடியாகும், ஆயிரம்படியாகும், அளவிறந்தபடியாகும் என்றுகொணடு அநேகஶரீரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணி, "நிவாஸ ஶய்யாஸந" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தின்படியே "சென்றுல் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் நின்றுல் மரவடியாம் - நீள்கடலுள் என்றும் புணையாம் மணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு" என்று அநந்தவைநதேயாதி$_3$களைப் போல் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றுகொண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்கையிலுண்டான உத்$_3$யோக$_3$த்தால் வந்த பே$_4$ாக$_3$வைவித்$_4$யம் சொல்லப்பட்டது. இத்தாலே ஸம்ஶ்லேஷமொன்றுலுமுகப்பிக்கக்கடவளான லக்ஷ்மீபே$_4$ாக$_3$த்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுயிற்று. இன்னமும், மிது$_2$நஶேஷபூ$_4$தனுன சேதநன் மிது$_2$நைகபே$_4$ாக$_3$னுகையாலே ப$_4$க$_3$வதே$_3$கஶேஷத்வத்தால் வந்த ததே$_3$கபே$_4$ாகை$_3$யான லக்ஷ்மீபே$_4$ாக$_3$த்திற்காட்டில் இவனுடைய பே$_4$ாக$_3$ம் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும். 109

இப்படி புருஷார்த்த$_2$மான கைங்கர்யரூபபே$_4$ாக$_3$மானது யாவதா$_3$த்மபா$_4$வியாயிருக்கச்செய்தேயும், க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமான ஸாரஸ்யத்தை உண்டாக்குகையாலே என்றும் ப்ரார்த்த$_2$நீயமாயிருக்கையால், இவ்விடத்தில் அந்த கைங்கர்யத்தைக் காட்டுகிற தாத$_3$ர்த்$_2$யசதுர்த்தி$_2$யான ப்ரத்யயம ப்ரார்த்த$_2$நாக$_3$ர்ப்ப$_4$மாக அநுஸந்தி$_4$க்கப்படும். புருஷார்த்த$_2$ம்பெற எண்ணியிருக்குமவனுக்கு தத்ப்ரார்த்த$_2$னை முழுக்க நடக்குமிறே; "தவாஸ்மீதி ச யாசதே" என்று - உன்னுடையவனுகாநின்றேனென்று யாசித்தவனுக்கு என்கையாலே. பா$_4$ஷ்யகாரரும் "நித்யகிங்கரோ ப$_4$வாநி" என்று - நித்யகிங்கரனுவேன், "ஸர்வாவஸ்தோ$_2$சிதாऽஶேஷஶேஷதைகரதிஸ்தவ । ப$_4$வேயம் புண்ட$_3$ரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்" என்று - உனக்கு ஸர்வாவஸ்தை$_2$யிலும் உசிதமான அஶேஷஶேஷவ்ருத்தியிலும் ஒருபடிப்பட்ட உகப்பையுடையேனுக

स्वातन्त्र्यप्राधान्यमुच्यते । तदुक्तं भाष्यकारेण "स्वच्छन्दानुवर्तिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाऽशेषशेषतैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरतिशयज्ञानक्रियैश्वर्याद्यनन्तगुणगणशेषशेषाशनगरुडप्रमुखनानाविधाऽनन्तपरिजनपरिचारिकापरिचरितचरणयुगल"(श.ग) इति । एतेन - स्वेच्छामात्रकारितं स्वशेषत्वाननुरूपमित्युक्तम् । एवञ्च सति, दिव्यमौलिदिव्यभुजदिव्यचरणारविन्दप्रमुखसकलदिव्यावयवदिव्यसम्बन्धयोग्यदिव्यतुलस्यादिवत्तदवस्थोचितवृत्तिरुक्ता भवति । एवंरूपवृत्तिविशेष एव कैङ्कर्य-शब्दार्थः। 110

एतेन -पुरुषार्थप्रार्थनावाचिना तादर्थ्येन, पुरुषार्थस्य भगवदधीनत्वप्रयुक्तं स्वनैर्भर्यञ्च सूचितम् । अत एवाऽस्य वाक्यस्य समर्पणपरत्वमुक्तम् । 111

अनन्तरं, नमश्शब्देन भोगविरोधिरूपाऽहङ्कारममकारनिवृत्तिः प्रतिपाद्यते । "अहं भोक्ता" "ममाऽयं भोगः" इत्येवंरूपौ तावुभौ, "न मम" इत्येवंरूपार्थवाचकनमश्शब्देन कथं निवर्तेते इति चेत्;

வேணும், புண்ட3ரீகாக்ஷனே! நீயே என்னை இப்படிப்பண்ணவேணுமென்றும், இரண்டு க3த்3யத்திலுமருளிச்செய்தார் அவ்விடத்திலே "உசித"ஶப்3த3த்தாலே இப்படி ஸர்வகாலாதி3விஶிஷ்டமான ஸகலகைங்கர்யத்திலும் ஸங்கல்பத்தையுடையவனுக்கு "க்ரியதாமிதி மாம் வத3" என்று – 'நீ செய்' என்று என்னை ஏவியருளிச்செய்ய வேணுமென்ற இளையபெருமாளைப்போலே, கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யினுடைய இச்ச2ானுவர்த்தநம் பண்ணுகை ப்ரதா4நமென்று சொல்லிற்று. அதுவும் பா4ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார் – "ஸ்வச்ச2ந்தா3நுவர்த்திஸ்வரூபஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திபே4தா3ாऽஶேஷஶேஷதைகரதிரூபநித்யநிரவத்3யநிரதிஶயஜ்ஞாநக்ரியைஶ்வர்யாத்3யநந்தகு3ணக3ணஶேஷஶேஷாஶநக3ருட3ப்ரமுக2நாநாவித4ாநந்தபரிஜநபரிசாரிகாபரிசரிதசரணயுக3ள" என்று. அதாவது – உன்னுடைய ச2ந்த3ாநுவர்த்தியான ஸ்வரூபஸ்தி2திப்ரவ்ருத்திபே4த3த்தையுடையராய், அஶேஷஶேஷவ்ருத்தியிலுமொருபடிப்பட்ட ப்ரீதியை வடிவாக உடையராய், நித்யநிரவத்3யமாய் நிரதிஶயமான, ஜ்ஞாநம் க்ரியை ஐஶ்வர்யம் முதலான அநந்தகல்யாணகு3ணக3ணங்களை உடையராயுள்ள ஶேஷனும், ஶேஷாஶநனென்று திருநாமமான ஸேனைமுதலியாரும், க3ருட3னும், ப்ரதா4நராய் நாநாவித4ரான அநந்தபரிஜநங்கள் பரிசாரிகைகளாலும் பரிசர்யை பண்ணப்பட்ட சரணயுக3ளங்கள் உடையவனென்றபடி. இத்தாலே – தான் நினைத்தவடிமைசெய்கை ஸ்வஶேஷத்வத்துக்குத் தகுதியல்ல என்றதாயிற்று. இப்படியாயுள்ளவிடத்தில் "தோளிணை மேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்" என்கிறபடியே திருத்துழாய்போலே அவ்வோ அவஸ்தை2களுக்கீடாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டிருக்கை ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட வ்ருத்திவிஶேஷமிறே கைங்கர்யஶப்3த3த்துக்கர்த்த2ம். 110

இந்த புருஷார்த்த2ப்ரார்த்த2நாவாசியான தாத3ர்த்2யத்தாலே புருஷார்த்த2ம் ப4க3வத3தீ4நமென்று தோற்றுகையாலே, இவனுடைய நிர்ப4ரத்வாநுஸந்தா4நமும் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையிறே இந்த வாக்யத்துக்கு ஸமர்ப்பணபரத்வம் சொல்லப்பட்டது. 111

அநந்தரம், நமஶ்ஶப்3த3த்தாலே போ4க3விரோதி4யான அஹங்காரமமகாரங்களி-

उच्यते - स्वस्मिन् स्वव्यतिरिक्ते चाऽन्वितं ममत्वमहङ्कारममकाररूपोभयार्थवचनमिति मूलमन्त्रे
नमश्शब्दविवरण एवोक्तम् । उक्तञ्च शास्त्रेषु 'चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि।
मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम् । अनादिवासनाधीनमिथ्याज्ञाननिबन्धना । आत्मात्मीय-
पदार्थस्था या स्वातन्त्र्यस्वता मतिः । मे नेत्येवं ममीचीनबुद्ध्या साऽत्र निवार्यते । नाऽहं मम
स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते । न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः । इति बुद्ध्या
निवर्तन्ते तास्तास्स्वीया मनीषिकाः । अनादिवासनाजातैर्बोधैस्तैस्तैर्विकल्पितैः । रूषितं यद्दृढं
चित्तं स्वातन्त्र्यस्वत्वधीमयम्। तत्तद्वैष्णवसार्वार्थ्यप्रतिबोधसमुत्थया । नम इत्यनया वाचा नन्त्रा
स्वस्मादपोह्यते ।" (अहि.52-25) इति ।तस्मान्नमश्शब्देन अनाद्यज्ञाननिबन्धनाऽहङ्कारममकाररूप-
मुभयविधं विरोधितत्त्वं व्यावर्तितम् । 112

एवमुत्तरवाक्येन, निवृत्तविरोधिकपुरुषार्थप्रार्थनागर्भस्वनिर्भरत्वानुसन्धानरूपमात्मसमर्पणं प्रतिपादितम्।

னுடைய நிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. 'நான் பே$_4$ாக்தா', 'என்னுடைய பே$_4$ாக$_3$ம்'
என்கிற இவையிரண்டும் 'ந மம' என்று மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற நமஶ்-
ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே கழிக்கிறபடி எங்ஙனே எனனில் :- தன்பக்கலிலும் தன்னை ஒழிந்த-
வற்றிலும் வர்த்திக்கிற மமத்வமானது அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டையும் காட்டும்
என்று மூலமந்த்ரநமஶ்ஶப்$_3$த$_3$விவரணத்திலே சொல்லப்பட்டது. அப்படி ஶாஸ்த்ரத்-
திலும் சொல்லப்பட்டது - "சேதநஸ்ய யத$_3$ா மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி।
மம இத்யக்ஷரத்$_3$வந்த்$_3$வம் தத$_3$ா மம்யஸ்ய வாசகம் ॥ அநாதி$_3$வாஸநாதீ$_4$நமித்$_2$யா-
ஜ்ஞாநநிப$_3$ந்த$_4$நா । ஆத்மாத்மீயபத$_3$ார்த்த$_2$ஸ்த$_2$ா யா ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வதாமதி:॥ மே
நேத்யேவம் ஸமீசீநபு$_3$த்$_3$த்$_4$யா ஸாத்ர நிவார்யதே । நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம்
நாஸ்மீத்யஸ்யார்த்த$_2$ உச்யதே ॥ ந மே தே$_3$ஹாதி$_3$கம் வஸ்து ஸ ஶேஷ: பரமாத்மந:।
இதி பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா நிவர்த்தந்தே தாஸ்தாஸ்ஸ்வீயா மநீஷிகா: ॥ அநாதி$_3$வாஸநாஜாதைர்-
பே$_3$ாதை$_4$ஸ்தைஸ்தைர்விகல்பிதை: । ரூஷிதம் யத்$_3$த்$_4$ருட$_4$ம் சித்தம் ஸ்வாதந்த்ர்ய-
ஸ்வத்வதீ$_4$மயம் ॥ தத்தத்$_3$வைஷ்ணவஸார்வார்த்$_2$யப்ரதிபே$_3$ாத$_4$ஸமுத்த$_2$யா । நம
இத்யநயா வாசா நந்த்ரா ஸ்வஸ்மாத$_3$போஹ்யதே" என்று - சேதநனுக்கு யாதொரு
போது தன்பக்கலிலும் தன்னதான வஸ்துவின்பக்கலிலும் மமத்வம் நடக்கிறது,
அப்போது, 'மம' என்கிற இரண்டெழுத்தும் அந்த மமத்வத்துக்கு வாசகமாம்; அநாதி$_3$-
வாஸனையிட்டவழக்கான மித்$_2$யாஜ்ஞாநத்தையடியாகவுடைத்தாய், தன்பக்கலிலும்,
தன்னதான வஸ்துவின்பக்கலிலுமுள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வத்வதீ$_4$ யாதொன்று, அது,
எனக்கில்லை என்கிற ஸமீசீநபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே இங்கு கழிக்கப்படுகிறது. நான் எனக்கு
அல்லேன் என்றதுக்கு - நான் ஸ்வதந்த்ரனுகிறிலேன் என்றுபொருள். தே$_3$ஹாதி$_3$-
யான வஸ்துவும் எனக்கன்று, அதெல்லாம் பரமாத்மாவுக்கு ஶேஷமென்கிற பு$_3$த்$_3$தி$_4$-
யாலே அவ்வோ தன்னுடைய நினைவுகள் கழிக்கப்படுகிறன; அநாதி$_3$வாஸனையாலே
பிறந்த அவ்வோ வேறுபட்ட பே$_3$ாத$_4$ங்களாலே ரூஷிதமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வத்வ-
தீ$_4$மயமான சித்தம் யாதொன்று, அவ்வோ நினைவுகள், ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமான ஸர்வ-
ப்ரகாரஶேஷத்வத்தை அறிவிக்கக் கிளம்பின 'நம:' என்கிற இந்த வாக்காலே
நந்தாவாலே தன்பக்கல்நின்றும் போக்கிகொள்ளப்படாநின்றது என்றுயிற்று.
ஆகையாலே இந்த நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே, அநாத்$_3$யஜ்ஞாநமடியான அஹங்கார-
மமகாரரூபமாயுள்ள உப$_4$யவித$_4$மான விரோதி$_4$ஸ்வரூபமும் கழிக்கப்பட்டது. 112

113

अथवा - अस्योत्तरवाक्यस्य "नमस्स्वस्ति"(पा.सू) इत्यादिना चतुर्थी; नमश्शब्दः शेषवृत्तिरूपनमस्कार-वाचकः । "शाश्वती मम संसिद्धिरियं प्रह्वीभवामि यत्"(अहि.52-13) इति नमस्कारस्य फलत्ववचनात्। अत एवाऽस्यैकवाक्यत्वम् । अयमेवाऽस्य वाक्यद्वयस्य आनुकूल्यादिषट्कान्वयप्रकारः - तत्र, - आनुकूल्यसङ्कल्पो नाम "आनुकूल्यमिति प्रोक्तं (प्रोक्ता - पा.) सर्वभूतानुकूलता । अन्तस्स्थितोऽहं सर्वेषां भावानामिति निश्चयात् । मयि सर्वेषु भूतेषु ह्यानुकूल्यं समाचरेत् ।"(ल.त.17-65) "चराऽचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः । अतस्तदानुकूल्यं मे कार्यमित्येव निश्चयः ॥"(अहि.52-22) इति सर्वेषां भगवच्छरीरत्वात्, आत्मभूते भगवति सर्वेषु च नित्यानुकूल्यकरणनिश्चयः ।

114

प्रातिकूल्यनिवृत्तिश्च - भगवद्भागवतविषयेष्वशास्त्रीयाऽनभिमतकारित्वविरहेण स्वशेषत्वानुरूपा-वस्थानम् । "स्वस्य स्वामिनि वृत्तिर्या प्रातिकूल्यविवर्जनम् । तथैव प्रातिकूल्यञ्च भूतेषु परिवर्जयेत्।" (अहि. 52-21) इति वचनात्, एवंरूपानुकूल्यसङ्कल्पप्रातिकूल्यनिवृत्तिरूपविहितानुष्ठान-

---

இப்படி உத்தரவாக்யத்தாலே, விரோதி$_4$நிவ்ருத்திபூர்வகமான புருஷார்த்த$_2$ப்ரார்த்த$_2$-னையை உள்ளே உடைத்தான தன்னுடைய நிர்ப$_4$ரத்வாநுஸந்த$_4$ாநத்தை வடிவாக உடைய ஆத்மஸமர்ப்பணம் ப்ரதிபாதி,க்கப்பட்டது. 113

அங்ஙனன்றியே இந்த உத்தரவாக்யத்துக்கு "நமஸ்ஸ்வஸ்தி" இத்யாதி$_3$ஸூத்ரத்தாலே சதுர்த்தி$_2$யாய், நமஸ்காரப்ரதிஸம்ப$_3$ந்தி$_4$யைக்காட்டி, நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$ம் ஶேஷவ்ருத்தி-ரூபமான நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். "ஶாஶ்வதீ மம ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$: இயம் ப்ரஹ்வீப$_4$வாமி யத்" என்று - தாழ்ந்து நமஸ்கரியாநின்றேனென்பது யாதொன்று, இதுவே எனக்கு நிலைநின்ற ஸித்$_3$தி$_4$ என்கையாலே நமஸ்காரமே ப$_2$லரூபமான புருஷார்த்த$_2$மென்று சொல்லிற்றிறே. ஆகையாலே இவ்வுத்தரவாக்யத்துக்கு ஏக-வாக்யத்வம் ஸித்$_3$தி$_4$த்தது. இந்த வாக்யத்$_3$வயத்தில் ஆநுகூல்யாதி$_3$ப்ரகாரஷட்கமும் அந்வயித்தபடி என்னென்னில் :- ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்பமாவது - "ஆநுகூல்யமிதி ப்ரோக்தம்(தா- பா.) ஸர்வபூ$_4$தாநுகூலதா । அந்தஸ்ஸ்தி$_2$தோऽஹம் ஸர்வேஷாம் ப$_4$ாவாநாமிதி நிஶ்சயாத் ॥ மயி ஸர்வேஷு பூ$_4$தேஷு ஹ்யாநுகூல்யம் ஸமாசரேத்" என்று - ஆநுகூல்யமாகிறது - ஸர்வபூ$_4$தங்களுக்கும் அநுகூலனாகை, ஸர்வபத$_3$ார்த்-த$_2$ங்களுக்குமுள்ளே நிற்கிறேன் நானென்கிற நிஶ்சயத்தாலே என்பக்கலிலும் ஸர்வபூ$_4$தங்கள்பக்கலிலும் ஆநுகூல்யதனை ஆசரிப்பான் என்றும்; "சராசராணி பூ$_4$தாநி ஸர்வாணி ப$_4$க$_3$வத்$_3$வபு: । அதஸ்தத$_3$ாநுகூல்யம் மே கார்யமித்யேவ நிஶ்சய:" என்று - சராசரங்களான பூ$_4$தங்களெல்லாம் ப$_4$க$_3$வானுக்கு ஶரீரமாயிருக்கும், ஆகையாலே தத்$_3$விஷயத்திலும், ததீ$_3$யவிஷயத்திலும் எனக்கு ஆநுகூல்யம் கார்யம் என்றே நிஶ்சயமென்றும்; இப்படி ஸர்வர்க்கும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரீரத்வமுண்டாகையாலே, ஆத்மபூ$_4$தனான ப$_4$க$_3$வான்பக்கலிலும் ஶரீரபூ$_4$தமான ஸர்வபத$_3$ார்த்த$_2$ங்களிலும் நித்யாநுகூல்யம் பண்ணுகையிலுண்டான நிஶ்சயமென்றதாயிற்று.

ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியாவது - ப$_4$க$_3$வத$_3$ப$_4$ாக$_3$வதவிஷயங்களில் அஶாஸ்த்ரீயங்க-ளாய், அநபி$_4$மதங்களானவை செய்கை தவிர்ந்து ஸ்வஶேஷத்வத்துக்கீடாக நிற்கை; "ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமிநி வ்ருத்திர்யா ப்ராதிகூல்யவிவர்ஜநம் । ததை$_2$வ ப்ராதிகூல்யஞ்ச

निषिद्धपरिहाराभ्यां, तद्विपर्ययरूपाकृत्यकरणकृत्याऽकरणभगवदपचारभागवतापचाराऽसह्यापचाररूपनानाविधानन्तापचारनिवृत्तिस्सिद्धा. "अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्व्याघात उदीर्यते । आनुकूल्येतराभ्यां तं विनिवृत्तिरपायतः ।" (अहि ५२ २२) इत्युक्तत्वात्। अपायाश्च - "हिंसास्तेयादयश्शास्त्रैरपायत्वेन दर्शिताः" इत्युक्ताः। एवंरूपाऽपायनिवृत्तिरत्र पुरुषकारयोगवाचिश्रीमत्पदेन दर्शितेत्यानुकूल्यस्य सङ्कल्पप्रातिकूल्यनिवृत्त्यन्वयस्सिद्धः । 115

रक्षिष्यतीति विश्वासश्च - रक्षणोपयोगिगुणवत्ताऽध्यवसायः । तदुक्तम् - "शक्तेस्सूपसदत्वाच्च कृपायोगाच्च शाश्वतात् । ईशेशितव्यसम्बन्धादनिदंप्रथमादपि । रक्षिष्यत्यनुकूलान्न इति या सुदृढा मतिः । स विश्वासो भवेच्छक्र सर्वदुष्कृतनाशनः ।"(ल.त.१७-७०) इति । एतद्विश्वासप्रतिबन्धकम् - भगवतः कर्मफलदातृत्वेन रक्षणोपेक्षकत्वज्ञानम् । तदुक्तम् - "उपेक्षको यथा कर्मफल-

---

பூ₄தேஷு பரிவர்ஜயேத்" என்று - ஸ்வம்மானவனுக்கு ஸ்வாமிபக்கல் நிற்கும் நிலையாதொன்று, அது ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமாகடதென்றும், அப்படி பூ₄தங்கள்பக்கல் ப்ராதிகூல்யத்தைத்தவிருவானென்றும் வசநமுண்டாகையால். ஏவம்ரூபமான ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமுமாகிற விஹிதாநுஷ்ட₂ாநநிஷித்₃த₄-பரிஹாரங்களாலே அதினுடைய விபர்யயரூடமான அக்ருத்யகரணம் க்ருத்யாऽகரணம் ப₄க₃வத₃பசாரம், ப₄ாக₃வதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரம் வடிவான நாநாவித₄ா-நந்தாபசாரங்களினுடைய நிவ்ருத்தி ஸித₃தை₄யாயிற்று. "அஶாஸ்த்ரீயோபஸேவா து(ச) தத்₃வ்யாக₄ாத உதீ₄ர்யதே" என்று - ப்ராதிகூல்யவிவர்ஜநத்துக்கு விரோதி₄ அஶாஸ்த்ரீயஸேவை என்றும், "தத்₃வ்யாக₄ாதோ நிராக்ருதி:" (*)என்று - ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பத்துக்கு விரோதி₄ பரஹிம்ஸை என்றும், "ஆநுகூல்யேதராப்₄யாம்து விநிவ்ருத்திரபாயத:" என்று - இவ்வாநுகூல்யஸங்கல்பம் ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தி இரண்டாலும் அக்ருத்யகரணாதி₃ரூபமான அபாயத்தில்நின்றும் கழிந்தபடியும் சொல்லப்படுகையாலே. அபாயங்களாவன - "ஹிம்ஸா ஸ்தேயாத₃யஶ்ஶாஸ்த்ரை: அபாயத்வேந த₃ர்ஶிதா:" என்று - பரஹிம்ஸை ஸ பரத்₃ரவ்யாபஹாரம் முதலானவை ஶாஸ்த்ரங்களாலே அபாயமாகக் காட்டப்பட்டன என்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஏவம்ரூபையான அபாயநிவ்ருத்தி இவ்விடத்தில் புருஷகாரயோக₃த்தைச்சொல்லுகிற ஶ்ரீமத்பத₃த்தாலே காட்டப்படுகையால் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்ய-நிவ்ருத்தியும் அந்வயித்த ப்ரகாரம் ஸித்₃தி₄ததாயிற்று. 115

"ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸ:" என்று - ரக்ஷிக்கக்கடவனென்கிற விஶ்வாஸம். அதாவது - ரக்ஷணத்துக்குறுப்பான கு₃ணங்களை உடையவனென்கிற அத்₄யவஸாயம். அதுவும் சொல்லப்பட்டது - "ஶக்தேஸ்ஸூபஸத₃த்வாச்ச க்ருபாயோக₃ாச்ச ஶாஶ்வதாத்। ஈஶேஶிதவ்யஸம்ப₃ந்த₄ாத₃நித₃ம்ப்ரத₂மாத₃பி ॥ ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதி யா ஸுத்₃ருட₄ா மதி: । ஸ விஶ்வாஸோ ப₄வேசக்ர ஸர்வது₃ஷ்க்ருதநாஶந:" என்று - ஶக்தியாலும், கிட்டவெளியனுகையாலும் நிலைநின்ற க்ருபாயோக₃த்தாலும் 'இது முதல்' என்றதைபடி பழையதான நியந்த்ருநியாம்யஸம்ப₃ந்த₄த்தாலும், அநுகூலரான நம்மை ரக்ஷிக்குமென்கிற சிக்கென்ற பு₃த்₃தி₄ யாதொன்று, அதுதான், ஶக்ரனே! ஸர்வது₃ஷ்க்ருதத்தையும் நஶிப்பிக்கும் விஶ்வாஸமாவதென்று ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே. இந்த விஶ்வாஸத்துககு விரோதி₄ - ப₄க₃வான் கர்ம-

दायीति या मतिः । विश्वासात्मकमेतत्तु तृतीयं हन्ति वै सदा ।"(अहि.52-18) इति । एवंविधप्रतिबन्धकनिवृत्तियुक्तो विश्वासः, तद्धेतुभूतगुणप्रकाशकनारायणपदोद्भावितः । 1.16

गोप्तृत्ववरणञ्च - रक्षणप्रार्थनारूपप्रतिपत्तिविशेषः । तदुक्तम् - "करुणावानपि व्यक्तं शक्तस्स्वाम्यपि देहिनाम् । अप्रार्थितो न गोपायेत् इति तत्प्रार्थनामतिः । गोपायिता भवेत्स्येवं गोप्तृत्ववरणं स्मृतम्" (अहि.52-19) इति । अतः "उदासीनो गुणाभावादित्युत्प्रेक्षा निमित्तजा" (अहि.52-20) इति भगवदुदासीनोत्प्रेक्षारूपप्रतिबन्धकरहितमिदं गोप्तृत्ववरणं पूर्ववाक्यशेषेण दर्शितम् । "त्वमेवोपायभूतो मे भव"(अहि.36-35) इत्युपायस्वीकारवचनात् । शरणशब्दस्य रक्षकत्वादिसाधारणस्य साम्प्रतमुपायार्थत्वेऽपि तस्य रक्षणविशेषत्वात् गोप्तृत्वशब्देन निर्देशः । 116

आत्मनिक्षेपश्च - फलप्राप्तौ स्वस्वातन्त्र्यप्रतिपत्तिवियुक्तभगवदधीनत्वप्रतिपत्तिविशेषः । तदुक्तम् - "तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते ॥"(ल.त.17-

---

ப2லப்ரத3ாதாவாகையாலே ரக்ஷணையிலே உபேக்ஷித்திருக்குமென்கிற ஜ்ஞாநம், என்னுமிது "உபேக்ஷகோ யத2ாகர்மப2லத3ாயீதி யா மதி: । விஶ்வாஸாத்மகமேதத்து த்ருதீயம் ஹந்தி வை ஸத3ா" என்று சொல்லிற்று. அதாவது – கர்மத்துக்கீடாக ப2லத்தைக்கொடுக்குமவனுகையாலே ரக்ஷணத்திலுபேக்ஷித்திருக்குமென்கிற பு3த்3தி4 யாதொன்று, அது விஶ்வாஸாத்மகமான இந்த மூன்றுமங்க3த்தை நஶிப்பிக்கும் என்றபடி. இப்படி விரோதி4நிவ்ருத்தியுக்தமான இந்த விஶ்வாஸம் அதுக்கு ஹேதுவான கு3ணங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற நாராயணபத3த்திலே காட்டப்பட்டது. 116

கே3ாப்த்ருத்வவரணமாவது – ரக்ஷணத்தை ப்ரார்த்தி2க்கிற பு3த்3தி4விஶேஷம்; அதுவும் சொல்லப்பட்டது : "கருணாவாநபி வ்யக்தம் ஶக்தஸ்ஸ்வாம்யபி தே3ஹிநாம்। அப்ரார்த்தி2தோ ந கே3ாபாயேதி3தி தத்ப்ரார்த்த2நாமதி: ॥ கே3ாபாயிதா ப4வேத்யேவம் கே3ாப்த்ருத்வவரணம் ஸ்ம்ருதம்" என்று. அதாவது – கருணையை உடையனுயிருக்கச் செய்தேயும், ஶக்தனுய் ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாமியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரார்த்தி2க்கப்படாவிட்டால் ரக்ஷியானென்றும், அவனுடைய ப்ரார்த்த2நாஜ்ஞாநமானது – எனக்கு ரக்ஷகனுகவேணுமென்று. இப்படி கே3ாப்த்ருத்வவரணமானது நினைக்கப்பட்டது என்றபடி. இதுக்கு விரோதி4யாவது – "உத3ாஸீநோ கு3ணுப4ாவாதி3த்யுத்ப்ரேக்ஷா நிமித்தஜா" என்று – கு3ணங்களில்லாமையாலே ப4க3வான் உத3ாஸீநனுயிருக்குமென்று பார்க்கை. இந்த விரோதி4 தட்டாத கே3ாப்த்ருத்வவரணம் பூர்வவாக்யத்தில் ஶேஷத்தாலே காட்டப்பட்டது. "த்வமேவோபாயபூ4தோ மே ப4வ" என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்றிறே உபாயஸ்வீகாரத்தைச்சொல்லிற்று. அது ஸ்வாநுஷ்ட2ாநமானதிறே இங்கு விஶேஷம். ஶரணஶப்3த3ம் ரக்ஷகத்வாதி3களுக்குப் பொதுவாகையாலே இங்கு உபாயார்த்த2மாயிற்றதேயாகிலும் அது ரக்ஷகத்வவிஶேஷமாகையாலே கே3ாப்த்ருத்வஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்பட்டது.

ஆத்மநிக்ஷேபமாவது – ப2லப்ராப்தியில் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிபத்தியை விட்டு ப4க3வத3தீ4நத்வப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. "தேந ஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய ப2லே ஸ்வாம்ய-

७३) इति । अस्य स्वभोक्तृत्वनिबन्धनफलेप्सा विरोधिनी । तन्निवृत्तिपूर्वकतादर्थ्यरूपपुरुषार्थप्रकाशकेन उत्तरवाक्यचतुर्थ्यन्तपदद्वयेन आत्मनिक्षेपः प्रकाशितः । 117

कार्पण्यन्तु - आभिजात्यादिनिबन्धनोपायानुष्ठानयोग्यत्वप्रतिपत्तिरूपगर्ववैधुर्यम् । तदुक्तम् - "त्यागो गर्वस्य कार्पण्यं श्रुतशीलादिजन्मनः । अङ्गसामग्र्यसम्पत्तेरशक्तेश्चाऽपि कर्मणाम् । अधिकारस्य चाऽसिद्धेर्देशकालगुणक्षयात् । उपाया नैव सिद्ध्यन्ति ह्यपाया बहुलास्तथा । इति या गर्वहानिस्तद्दैन्यं कार्पण्यमुच्यते ।"(ल.त.१७-६७) "अनादिवासनारोहादनैश्वर्यात्स्वभावजात् । मलावकुण्ठितत्वाच्च दृक्क्रियाविहतिर्हि या । तत्कार्पण्यम्"(अहि.५२-१५) इति । "स्वस्वातन्त्र्यावबोधस्तु तद्विरोध उदीर्यते"(अहि.५२-१६) इति स्वातन्त्र्यस्य नद्विरोधित्वात्, तन्निवृत्तिरूपं कार्पण्यं नमश्शब्देन दर्शितमिति । अस्याऽऽनुकूल्यादिश्लोकस्य एष विधानक्रमः वाक्यद्वयात्मकमन्त्ररत्नोक्तपदार्थक्रमोपबृंहण(अत्र मूल-व्याख्यानयोः रीतिभेदेऽप्यर्थभेदो नास्ति)विवक्षाधीन इत्यवगन्तव्यः । 118
एवमङ्गोपाङ्गयुक्तवरणसमर्पणात्मकोपायोपेयाऽध्यवसाययुक्ततत्प्रार्थनारूपार्थद्वयाभिधायक-

---

வியுக்ததா । கேஶவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே" என்று - அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுமவன் கேசவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு ப$_2$லத்தில் ஸ்வாம்யத்தைத் தவிருகை ஆத்மநிக்ஷேபமென்று சொல்லிற்றிறே. இதுக்குத் தன்னுடைய பே$_4$ாக்த்ருத்வமடியான ப$_2$லேட்ஸை விரோதி$_4$யாயிருக்கும். அதினுடைய நிவ்ருத்தியுக்தமான தாத$_3$ர்த்$_2$யத்தை புருஷார்த்த$_2$மாக ப்ரகாஶிப்பிக்கையால், உத்தர-வாக்யத்தில் சதுர்த்$_2$யந்தபத$_3$த்$_3$வயமானது ஆத்மநிக்ஷேபத்தைக்காட்டிற்று. 117

கார்ப்பண்யமாவது - ஆபி$_4$ஜாத்யாதி$_3$யடியான உபாயாந்தரானுஷ்ட$_2$ானத்துக்கு யோக்$_3$யனாகைத்தன்னை ப்ரதிபத்தி பண்ணும் க$_3$ர்வம் தவிருகை. "த்யாகே$_3$ா க$_3$ர்வஸ்ய கார்ப்பண்யம் ஶ்ருதிஶீலாதி$_3$ஜந்மநः । அங்க$_3$ஸாமக்$_3$ர்யஸம்பத்தேः அஶக்தேஶ்சாபி கர்மணாம் ॥ அதி$_4$காரஸ்ய சாஸித்$_3$தே$_4$ः தே$_3$ஶகாலகு$_3$ணக்ஷயாத் । உபாயா நைவ ஸித்$_3$த்$_4$யந்தி ஹ்யபாயோ ப$_3$ஹுளாஸ்தத$_2$ா ॥ இதி யா க$_3$ர்வஹாநிஸ்தத்$_3$தை$_3$ந்யம் கார்ப்பண்யமுச்யதே" என்று - ஶ்ருதம், ஶீலம் முதலான ஸ்வப$_4$ாவத்தாலே பிறந்த க$_3$ர்வத்தினுடைய த்யாக$_3$ம் கார்ப்பண்யமாவது. அங்க$_3$ங்கள் ஸமக்$_3$ரமாக இல்லா-மையாலும், கர்மங்களநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு ஶகதியில்லாமையாலும், அதி$_4$காரமில்லா-மையாலும் தே$_3$ஶகாலகு$_3$ணங்களில்லாமையாலும், உபாயங்கள் தானே ஸித்$_3$தி$_4$-யாது. அபாயங்கள் ப$_3$ஹுளங்களாயிருக்குமென்று உண்டான க$_3$ர்வஹாநி யாதொன்று, அந்த தை$_3$ந்யம் கார்ப்பண்யமாகச் சொல்லப்படாநின்றதென்றும்; "அநாதி$_3$வாஸநாரோஹாத$_3$நைஶ்வர்யாத்ஸ்வப$_4$ாவஜாத் । மலாவகுண்டி$_2$தத்வாச்ச த்$_3$ருக்க்ரியாவிஹதிர்ஹி யா ॥ தத்கார்ப்பண்யம்" என்று - அநாதி$_3$வாஸனையின் மேலெழுச்சியாலும், ஸ்வப$_4$ாவஸித்$_3$த$_4$மான அஸாமர்த்$_2$யத்தாலும் ராக$_3$த்$_3$வேஷாதி$_3$-மலங்களாலே திரோஹிதனாகையாலும ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஹாநி யாதொன்று, அது கார்ப்பண்யமென்றும் பரமாணம் சொல்லுகையாலும். அதுக்கு விரோதி$_4$ - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாவபோ$_3$த$_4$மாகச் சொல்லப்படுகையாலே, அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்திரூபமான கார்ப்பண்யம் நமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே காட்டப்பட்டது என்றதாயிற்று. இந்த ஆநுகூல்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிற இந்த ப்ரகாரங்களி-னுடைய அடைவு - வாக்யத்$_3$வயாத்மகமான மந்த்ரரத்நத்தில் சொல்லப்பட்ட

वाक्यद्वयरूपतया द्वयाभिधानमिदं मन्त्ररत्नं सर्वेषामात्मनां स्वोज्जीवनाय सर्वदाऽनुसन्धेयमिति विज्ञायते । 119

सौम्यजामातृमुनिना गुरुस्नेहदशान्वयात् ।
द्वयाख्यमन्त्ररत्नार्थतत्त्वदीपः प्रदर्शितः ॥ (*)

इति श्रीवादिकेसरिसुन्दरजामातृमुनिविरचिते तत्त्वदीपे
द्वयार्थविवरणं नाम
द्वितीयं प्रकरणम्
वादिकेसरिसुन्दरजामातृमुनये नमः

பத$_3$ங்களில் அர்த்த$_2$க்ரமத்தை (இங்கு மூலத்திற்கும் வ்யாக்$_2$யாநத்திற்கும் ரீதி வேறுபட்டிருப்பினும் பொருள்வேறுபாடில்லை) உபப்$_3$ரும்ஹிதப்ரகாரமென்றறியப்படும். 118

இப்படி அங்கே$_3$ாபாங்க$_3$யுக்தமாய், வரணஸமர்ப்பணாத்மகமாய், உபாயோபேயாத்$_4$யவஸாயயுக்தமாய், அவற்றினுடைய ப்ரார்த்த$_2$நாரூபமான அர்த்த$_2$த்$_3$வயத்தைச் சொல்லுகிற வாக்யத்$_3$வயத்தை வடிவாக உடைத்தாகையாலே த்$_3$வயமென்று திருநாமமான இந்த மந்த்ரரத்நமானது ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வோஜ்ஜீவநத்துக்காக ஸர்வகாலமும் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படுமென்றறியப்படாநின்றது. 119

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிநா கு$_3$ருஸ்நேஹத$_3$ஶாந்வயாத்।
த்$_3$வயாக்$_2$யமந்த்ரரத்நார்த்த$_2$தத்த்வதீ$_3$ப: ப்ரத$_3$ர்ஶித:॥

என்று - இப்படி ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநியாலே கு$_3$ருஸ்நேஹத$_3$ஶையிலந்வயத்தாலே த்$_3$வயமென்று பேரான மந்த்ரரத்நத்தினுடைய அர்த்த$_2$த்தில் தத்த்வதீ$_3$பம் காட்டப்பட்டது என்றதாயிற்று.

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த தத்த்வதீ$_3$பவிவரணமான
தீ$_3$பப்ரகாஶத்தில்

த்$_3$வயார்த்த$_2$விவரணரூபமான

த்$_3$விதீயப்ரகரணம் முடிந்துபெற்றது.

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः

वादिकेसरिसुन्दरजामातृमुनिविरचिततत्त्वदीपे

चरमश्लोकविवरणं नाम तृतीयं प्रकरणम्

आरभ्यते

अथ प्रपत्तिरूपस्य हितस्य विधितस्स्वयम् ।
शरण्याभिमतत्वात्मश्लोकवर्यार्थ उच्यते ॥

अस्य प्रपदनविधायकस्य "सर्वधर्मान्" इति श्लोकस्य शरण्याभिमतिप्रकाशकत्वम्, भक्तेरपि प्रपत्तेश्शरण्याभिमततरत्वञ्च स्वयमेव सर्वपापविमोचनोक्त्या सिद्धमिति मूलमन्त्रोपोद्घाते प्रदर्शितम् । इदानीं श्लोकस्य वाचनिकार्थः प्रदर्श्यते । 1

तत्र तावत् शरणागतिविधिश्शाब्दस्सम्प्रतिपन्नः । तथा च श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिषु सर्वशास्त्रेषु प्रपत्तेर्विध्यनुष्ठानाऽमोघत्वाऽभिमतार्थसाधनत्वपरमधर्मत्वादिकं बहुशः प्रतिपाद्यते । तत्र तावच्छ्रुतिः "ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत"(तै.ना.79), "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये"(श्वेता.6-18)

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த

தீ$_3$பப்ரகாஶத்தில் மூன்றுவதான சரமஶ்லோகப்ரகரணம்

அத$_2$ ப்ரபத்திரூபஸ்ய ஹிதஸ்ய விதி$_4$தஸ்ஸ்வயம் ।
ஶரண்யாபி$_4$மதத்வாத்மஶ்லோகவர்யார்த்த$_2$ உச்யதே ॥

என்று – அநந்தரம் ப்ரபத்திரூபமான ஹிதத்தைத்தானே விதி$_4$க்கையாலே ஶரண்யனுக்கு அபி$_4$மததரமாகையை வேஷமாக உடைத்தான ஶ்லோகஶ்ரேஷ்ட$_2$த்தினுடைய அர்த்த$_2$மானது சொல்லப்படுகிறது. அதாவது – இந்த ப்ரபத$_3$நத்தை விதி$_4$க்கிற "ஸர்வத$_4$ர்மாந்" என்கிற ஶ்லோகத்தினுடைய ஶரண்யாபி$_4$மதிப்ரகாஶகத்வமும், ப$_4$க்தியிற்காட்டில் ப்ரபத்தியினுடைய ஶரண்யாபி$_4$மததரத்வமும், தானே 'ஸர்வபாபங்களேயும் போக்குகிறேன்' என்கையாலே ஸித்$_3$த$_4$மாயிற்றென்று மூலமந்த்ரத்தினுடைய ஆரம்பத்திலே முன்பே காட்டப்பட்டது. இனி ஶ்லோகத்தினுடைய ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. 1

அதில் முந்துற ஶரணாக$_3$தியை விதி$_4$க்கிறதென்னுமிடம் (ஶரணாக$_3$தி விதி$_4$க்கப்படுகிறதென்னுமிடம் – பா.) ஶப்$_3$த$_3$ஸித்$_3$த$_4$மாக ஸர்வர்க்கும் தெரியும். அப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதி$_3$களான ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரபத்தியினுடைய விதி$_4$யும், அநுஷ்ட$_2$ாநமும், அமோக$_4$த்வமும்,அபி$_4$மதார்த்த$_2$ஸாத$_4$நத்வமும், பரமத$_4$ர்மத்வம் துடக்கமான ஸ்வப$_4$ாவமும் ப$_3$ஹுப்ரகாரமாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படாநின்றது. அதில் முதலில் ஶ்ருதி "ப்$_3$ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று – மஹஸ்ஸான ப்$_3$ரஹ்மத்தின்பொருட்டு உன்னைக்கொடுக்கிறேனென்று

"प्रयतपाणिश्शरणमहं प्रपद्ये", "सत्यं प्रपद्ये - ऋतं प्रपद्ये - अनृतं प्रपद्ये - प्रजापतेः प्रियांतनुमनार्तां प्रपद्ये - भूः प्रपद्ये - भुवः प्रपद्ये - सुवः प्रपद्ये - भूर्भुवस्सुवः प्रपद्ये - ब्रह्म प्रपद्ये - ब्रह्मकोशं प्रपद्ये - अमृतं प्रपद्ये - अमृतकोशं प्रपद्ये - चतुर्जालंब्रह्मकोशं यं मृत्युर्नावपश्यति - तं प्रपद्ये - देवान् प्रपद्ये - देवपुरं प्रपद्ये"(३-अष्ट.5-1,आर.2) तथाऽन्यत्र - "भूः प्रपद्ये । भुवः प्रपद्ये । सुवः प्रपद्ये । भूर्भुवस्सुवः प्रपद्ये । वायुं प्रपद्ये । अनार्तां देवतां प्रपद्ये । अश्मानमाखणं प्रपद्ये । प्रजापतेर्ब्रह्मकोशं ब्रह्म प्रपद्ये। ओं प्रपद्ये ।" (आर.7)इत्यादिका : ।

अत्र स्वानुष्ठानप्रकाशनरूपाण्येतानि वाक्यानि प्रमाणान्तराऽप्राप्तप्रपत्तिविधानतात्पर्येणाऽनुष्ठानं प्रकाशयन्ति । "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" (श्वेता.6-18) इति - मुमुक्षुश्शरणं प्रपद्येत इत्यर्थः । एवं

ஸங்கல்பித்து 'ஓம்' என்று ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பான் என்றும்; "முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - முமுக்ஷுவான நான் ஶரணமாக அடைகிறேன் என்றும்; "ப்ரயதபாணிஶ்ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - ஶுத்$_3$த$_4$ஹஸ்தனுய்க் கொண்டு ஶரணம் புகுகிறேன்; "ஸத்யம் ப்ரபத்$_3$யே" - ஸத்யத்தை அடைகிறேன், "ருதம் ப்ரபத்$_3$யே" - ஸுக்ருதத்தை அடைகிறேன், "அம்ருதம் ப்ரபத்$_3$யே" - அம்ருதத்தை அடைகிறேன், "ப்ரஜாபதே: ப்ரியாம் தநுமநார்த்தாம் ப்ரபத்$_3$யே" - ப்ரஜாபதிக்கு ப்ரியையாய் நிர்து$_3$:கை$_2$யான ப்ரக்ருதியை அடைகிறேன், "பூ$_4$: ப்ரபத்$_3$யே" - பூ$_4$மியை அடைகிறேன், "பு$_4$வ: ப்ரபத்$_3$யே" - அந்தரிக்ஷத்தை அடைகிறேன், "ஸுவ: ப்ரபத்$_3$யே" - ஸ்வர்க்க$_3$த்தை அடைகிறேன், "பூ$_4$ர்பு$_4$வஸஸுவ: ப்ரபத்$_3$யே" - லோகத்ரயத்துக்கும் வாசகமான வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் அடைகிறேன், "ப்$_3$ரஹ்ம ப்ரபத்$_3$யே" - ப்$_3$ரஹ்மத்தை அடைகிறேன், "ப்$_3$ரஹ்மகோஶம் ப்ரபத்$_3$யே" - ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய விமாநத்தை அடைகிறேன், "அம்ருதம் ப்ரபத்$_3$யே" - நித்யபே$_4$ாக$_3$த்தை அடைகிறேன், "அம்ருதகோஶம் ப்ரபத்$_3$யே" - அந்த பே$_4$ாக$_3$த்தினுடைய ஸ்த$_2$ாநத்தை அடைகிறேன், "சதுர்ஜாலம் ப்$_3$ரஹ்மகோஶம் யம் ம்ருதயுர்நாவபஶ்யதி தம் ப்ரபத்$_3$யே" - நாலுபாடும் ப்ரகாஶத்$_3$வாரத்தையுடைத்தான யாதொரு ப்$_3$ரஹ்மகோஶத்தை ம்ருத்யு காணுன், அத்தை அடைகிறேன், "தே$_3$வாந் ப்ரபத்$_3$யே" - தேவர்களான ஸூரிகளை அடைகிறேன், "தே$_3$வபுரம் ப்ரபத்$_3$யே" - ஸூரிகளுக்கு ஸ்த$_2$ாநமான தி$_3$வ்யநக$_3$ரத்தை அடைகிறேன் என்றும்; அப்படியே வேருெரு ப்ரதே$_3$ஶத்திலே "பூ$_4$: ப்ரபத்$_3$யே । பு$_4$வ: ப்ரபத்$_3$யே । ஸுவ: ப்ரபத்$_3$யே । பூ$_4$ர்பு$_4$வ:ஸுவ:ப்ரபத்$_3$யே" - பூ$_4$ம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்க்க$_3$ங்கள் இவற்றுக்கு வாசகமான வ்யாஹ்ருதிகளைத்தனித்தனியும் சேரவும் அடைகிறேன்; "வாயும் ப்ரபத்$_3$யே" - வாயுவை அடைகிறேன், "அநார்த்தாம் தே$_3$வதாம் ப்ரபத்$_3$யே" - நிர்து$_3$:கை$_2$யான பரதே$_3$வதையை அடைகிறேன், "அஶ்மாநமாக$_2$ணம் ப்ரபத்$_3$யே" - சிக்கென்று கனத்த வஸ்துவை அடைகிறேன், "ப்ரஜாபதே:ப்$_3$ரஹ்மகோஶம் ப்$_3$ரஹ்ம ப்ரபத்$_3$யே" - ப்ரஜாபதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்$_3$ரஹ்மாத்மகமான கோஶத்தையும் ப்$_3$ரஹ்மமான ஸ்வரூபத்தையும் அடைகிறேன், "ஓம் ப்ரபத்$_3$யே" - அதுக்கு வாசகமான ப்ரணவத்தை அடைகிறேன் என்றும் இதுமுதலாயுள்ள ஶ்ருதி சொல்லிற்று.

இவ்விடத்தில் 'அடைகிறேன் என்று தன் (இங்கு தன் என்பது அர்த்த$_2$பரம்) அநுஷ்ட$_2$ாநத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற இந்த வாக்யங்களானவை ப்ரமாணந்தரத்தால் காட்டப்படாத ப்ரபத்தியினுடைய விதி$_4$யிலே தாத்பர்யமாய்க்கொண்டு

सर्वत्र । यथा - "उपरि हि देवेभ्यो धारयति" इत्यत्र प्रसिद्धवन्निर्दिष्टत्वेप्यपूर्वत्वाद्विधिपरत्वम् । "विधिस्तु धारणेऽपूर्वत्वात्" (पूर्व.3 4 15) इति सूत्रितञ्च । 2

"देवा वै त्वष्टारमजिघांसन् । स पत्नीः प्रापद्यत । त न प्रतिप्रायच्छन् । तस्मादपि वध्यं प्रपन्नं न प्रतिप्रयच्छन्ति ।"(यजु.6 5)"देवा वै यज्ञाद्रुद्रमन्तरायन् । स आदित्यानन्वाक्रमत । ते द्विदैवत्यान् प्रापद्यन्त । तान्न प्रतिप्रायच्छन् । तस्मादपि वध्यं प्रपन्नं न प्रतिप्रयच्छन्ति ।"(यजु.6-का.5) इति प्रपत्तेरमोघत्वं दर्शितम् ।

मनुस्मृत्यादयश्च - "सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् । एतज्ज्ञानञ्च ज्ञेयञ्च शेषोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः ॥","सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः।गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभाः॥"

அநுஷ்ட$_2$ாநத்தைக் காட்டுகிறனவாகக்கடவது."முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - முமுக்ஷுவானவன் ஶரணம் புகுவானென்று தாத்பர்யமாகக்கடவது. இப்படி எல்லா வாக்யங்களிலும் தாத்பர்யமென்றதாயிற்று. யாதொருபடி "உபரி ஹி தே$_3$வேப்$_4$யோ த$_4$ாரயதி" என்று த்$_3$ரோணகலஶம் எடுக்கிறவர்கள் தேவர்களுக்கு மேலே எடுக்கிறுர்களிறே என்று ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாகச்சொல்லச்செய்தேயும், மேலெடுக்கையாகிற உபரித$_4$ாரணம் ப்ரமாணுந்தரத்தால் சொல்லப்படாமையாலே இந்த வாக்யத்துக்கு உபரித$_4$ாரணத்தை விதி$_4$க்கையிலே தாத்பர்யமாயிற்று. "விதி$_4$ஸ்து த$_4$ாரணே அபூர்வத்வாத்" என்று - அபூர்வமாகையாலே த$_4$ாரணத்திலே விதி$_4$ என்று ஸூத்ரமும் சொல்லிற்று. அப்படியே இந்த வாக்யங்களுமென்றபடி. 2

"தே$_3$வா வை த்வஷ்டாரமஜிக$_4$ாம்ஸந் । ஸ பத்நீ: ப்ராபத்$_3$யத । தந்ந ப்ரதிப்ராயச்ச$_2$ந்। தஸ்மாத$_3$பி வத்$_4$யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயச்ச$_2$ந்தி" என்று - தேவர்கள் த்வஷ்டாவைக்கொல்லத்தேடினுர்கள், அவன் தே$_3$வபத்நிகளை ஆஶ்ரயித்தான், அவர்கள் அவனை மீளக்காட்டிக்கொடுத்திலர்கள், ஆகையாலே வத்$_4$யனேயாகிலும் ப்ரபந்நனை மீளக்காட்டிக்கொடார்களென்றும், "தே$_3$வா வை யஜ்ஞாத்$_3$ருத்$_3$ரம் அந்தராயந் । ஸ ஆதி$_3$த்யாநந்வாக்ரமத । தே த்$_3$விதை$_3$வத்யாந் ப்ராபத்$_3$யந்த । தாந்ந ப்ரதிப்ராயச்ச$_2$ந்। தஸ்மாத$_3$பி வத்$_4$யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயசச$_2$ந்தி" என்று - தேவர்கள் யஜ்ஞம் பண்ணுகையில் ருத்$_3$ரன் தனக்கு யஜ்ஞத்தில் ஹவிர்ப$_4$ாக$_3$ம் உண்டென்றுவர, தேவர்கள் யஜ்ஞத்தில்நின்றும் துரத்தினுர்கள், அவன் அந்த தேவர்களைத்துடர்ந்தான், அவர்கள் த்$_3$விதை$_3$வத்யர் (அஶ்விநீதேவர்களான இரட்டையர்)களை ப்ரபத்தி பண்ணினுர்கள், அவர்களை விட்டுக்கொடுத்திலர்கள, ஆகையாலே வத்$_4$யனேயாகிலும் ப்ரபந்நனை மீளவிட்டுக்கொடார்களென்றும் ப்ரபத்தியினுடைய பழுதுபோகாமை காட்டப்பட்டது. 3

ஸ்ம்ருத்யாதி$_3$களும் "ஸர்வோபாதி$_4$விநிர்முக்தம் க்ஷேத்ரஜ்ஞம் ப்$_3$ரஹ்மணி ந்யஸேத்। ஏதஜ்ஜ்ஞாநஞ்ச ஜ்ஞேயஞ்ச ஶேஷோऽந்யோ க்$_3$ரந்த$_2$விஸ்தர:" என்று - எல்லா உபாயங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிற க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ப்$_3$ரஹ்மத்திலே ந்யஸிப்பான், ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞேயமும் இது, மற்றுள்ளதெல்லாம் க்$_3$ரந்த$_2$ப்பரப்பென்றும், "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத$_4$வ: க$_3$ச்ச$_2$த்$_4$வமேநம் ஶரணம் ஶரண்யம்

(भार.आर.189-57(2)) इति । "दुर्योधन हृषीकेशं प्रपद्यस्व जनार्दनम्। आप्तो नस्सञ्जयस्तात शरणं गच्छ केशवम् ॥"( ) "गोविन्दं गोपतिं देवं सर्वदा शरणं व्रज", "तमनन्तमजं विष्णुमच्युतं पुरुषोत्तमम् । भक्तप्रियं सुरश्रेष्ठं भक्त्या त्व शरणं व्रज ॥", "वृथैव भवतो याता भूयसी जन्मसन्ततिः । तस्यामन्यतमं जन्म सञ्चिन्त्य शरणं व्रज ॥", "विजितास्त्रिदशा दैत्यैरिन्द्राद्याश्शरणं ययुः । पितामहं महाभागं हुताशनपुरोगमाः । यथावत्कथितो देवैर्ब्रह्मा प्राह ततस्सुरान्। परावरेशं शरणं व्रजध्वमसुरार्दनम् । उत्पत्तिस्थितिनाशानामहेतुं हेतुमीश्वरम् । प्रजापतिपतिं विष्णुमनन्तमपराजितम् । प्रधानपुंसोरजयोः कारणं कार्यभूतयोः । प्रणतार्तिहरं विष्णुं स वश्श्रेयो विधास्यति ॥"(वि.पु.1-9-34) "प्रणामप्रवणा नाथ दैत्यसैन्यपराजिताः । शरणं त्वामनुप्राप्तास्समस्ता देवतागणाः

புருஷர்ஷப$_4$ா:" என்று - எல்லா லோகங்களுக்கும் பிதாவும் மாதாவும் மாத$_4$வனு-யிருக்கும், ஶரண்யனுன இவனை, புருஷர்ஷப$_4$ர்களே! நீங்கள் ஶரணமாக அடையுங்-கோள் என்றும், "து$_3$ர்யோத$_4$ந ஹ்ருஷீகேஶம் ப்ரபத்$_3$யஸ்வ ஜநார்த்த$_3$நம் । ஆப்தோ நஸ்ஸஞ்ஜயஸ்தாத ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$ கேஶவம்" என்று - து$_3$ர்யோத$_4$நனே! ஹ்ருஷீகேஶ-னுன ஜநார்த்த$_3$நனை ப்ரபத்தி பண்ணுய் நமக்கு ஸஞ்ஜயன் ஆப்தன்காண், கேஶவனை ஶரணமாக அடையாயென்றும்; "கோ$_3$விந்த$_3$ம் கோ$_3$பதிம் தே$_3$வம் ஸர்வத$_3$ா ஶரணம் வ்ரஜ" என்று - கோ$_3$க்களுக்குப்பதியாய், கோவிந்தனுன தேவனை எப்போதும் ஶரணமாக அடையென்றும்; "தமநந்தமஜம் விஷ்ணும் அச்யுதம் புருஷோத்தமம் । ப$_4$க்தப்ரியம் ஸுரஶ்ரேஷ்ட$_2$ம் ப$_4$க்த்யா தவம் ஶரணம் வ்ரஜ" - அநந்தனுய், அஜனுய், அச்யுதனுய், புருஷோத்தமனுய், ப$_4$க்தப்ரியனுய், ஸுரஶ்ரேஷ்ட$_2$னுன அந்த விஷ்ணு-வை நீ ஶரணம் புகு என்றும், "வ்ருதை$_2$வ ப$_4$வதோ யாதா பூ$_4$யஸீ ஜந்மஸந்ததி:। தஸ்யாமந்யதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஶரணம் வ்ரஜ" என்று - நிஷ்ப்ரயோஜநமான அநேகஜந்மஸந்ததியானது உனக்குக்கழிந்தது, அதிலே ஒரு ஜந்மமாக நினைத்து ஶரணம் புகு என்றும், "விஜிதாஸ்த்ரித$_3$ஶா தை$_3$த்யை: இந்த்$_3$ராத்$_3$யாஶ்ஶரணம் யயு:। பிதாமஹம் மஹாப$_4$ாக$_3$ம் ஹுதாஶநபுரோக$_3$மா:" என்று - தை$_3$த்யராலே வெல்லப்-பட்ட இந்த்$_3$ராதி$_3$தே$_3$வதைகள் அக்$_3$நியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பெரியனுன ப்$_3$ரஹ்மாவை ஶரணம் புக்கார்களென்றும்; "யத$_2$ாவத்கதி$_2$தோ தே$_3$வை: ப்$_3$ரஹ்மா ப்ராஹ ததஸ்ஸுராந் । பராவரேஶம் ஶரணம் வ்ரஜத்$_4$வமஸுரார்த்த$_3$நம் ॥ உத்பத்தி-ஸ்தி$_2$திநாஶாநாமஹேதும் ஹேதுமீஶ்வரம் । ப்ரஜாபதிபதிம் விஷ்ணுமநந்தமப-ராஜிதம் ॥ ப்ரத$_4$ாநபும்ஸோரஜயோ: காரணம் கார்யபூ$_4$தயோ: । ப்ரணதார்த்திஹரம் விஷ்ணும் ஸ வஶ்ஶ்ரேயோ வித$_4$ாஸ்யதி" என்று - தேவர்களாலே உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட ப்$_3$ரஹ்மாவானவன் அநந்தரம் தேவர்களைப்பார்த்து, பரராயும் அவர-ராயும் உள்ளார்க்கு ஈஶனுய், அஸுரர்களை ஹிம்ஸிப்பானுய், உத்பத்திஸ்தி$_2$தி-நாஶங்களுக்கு ஹேதுவாய், தனக்கு ஹேதுவின்றியிலே ஈஶ்வரனுய், ப்ரஜாபதிக்கும் பதியாய், விஷ்ணுவாய், அபரிச்சி$_2$ந்நனுய், ஒருவரால் ஜயிக்கப்படாதவனுய், நித்யங்களான ப்ரத$_4$ாநபுருஷர்கள் கார்யோந்முக$_2$ங்களாகைக்கு காரணமாய், ப்ரணதருடைய ஆர்த்தியைப் போக்குவானுன தேவனை ஶரணமாக அடையுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு நன்மையைப் பண்ணக்கடவன் என்று சொன்னுனென்றும்; "ப்ரணுமப்ரவணு நாத$_2$ தை$_3$த்யஸைந்யபராஜிதா: । ஶரணம் த்வாமநுப்ராப்தா: ஸமஸ்தா தே$_3$வதாக$_3$ணு:" என்று - நாதனே! தை$_3$த்யஸைந்யத்துக்குத் தோற்று ஸமஸ்ததே$_3$வதாக$_3$ணங்களும் உன்னை ப்ரணுமம் பண்ணுகையிலே

॥" ([illegible]). "स प्रभिन्नशिरोग्रीवमास्येन [illegible] । विलोक्य शरणं [illegible] मधुसूदनम् ॥" ([illegible]). "स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् सम्परिक्रम्य तमेव शरणं गतः । स तं निपतितं भूमौ शरण्यश्शरणागतम् । वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥" ([illegible]). "सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः । त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणं गतः ॥" ([illegible]), "मित्रभावेन सम्प्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥" ([illegible]) "श्रूयते हि कपोतेन शत्रुश्शरणमागतः । अर्चितश्च यथान्यायं स्वैश्च मांसैर्निमन्त्रितः । स हि तं प्रतिजग्राह भार्याहर्तारमागतम् । कपोतो वानरश्रेष्ठ किं पुनर्मद्विधो जनः । ऋषेः कण्वस्य पुत्रेण कण्डुना परमर्षिणा । शृणु गाथां पुरा गीतां धर्मिष्ठां सत्यवादिना । बद्धाञ्जलिपुटं दीनं [illegible]

[illegible]

शरणागतम् । न हन्यादानृशंस्यार्थमपि शत्रुं परन्तप: । आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः । अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना । स चेद्भयाद्वा मोहाद्वा कामाद्वाऽपि न रक्षति । स्वया शक्त्या यथान्यायं तत्पापं लोकगर्हितम् । विनष्टः पश्यतस्तस्य रक्षिणश्शरणागतः। आदाय सुकृतं तस्य सर्वं गच्छेदरक्षितः । एवं दोषो महानत्र प्रपन्नानामरक्षणे । अस्वर्ग्यश्चाऽयशस्यश्च बलवीर्यविनाशनः । करिष्यामि यथार्थं तु कण्डोर्वचनमुत्तमम् । धर्मिष्ठञ्च यशस्यञ्च स्वर्ग्यं स्यात्तु फलोदये । सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम ॥"(रा.यु.18-24),"नावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् । यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम् ॥"(वि.पु. 9 73), "शरण्यं शरणं यातो गोविन्दं नावसीदति", "सोऽहं त्वां शरणमपारमप्रमेयं सम्प्राप्तः परमपदं यतो न किञ्चित् । संसारश्रमपरितापतप्तचेताः

என்று – ப3த்3த4ாஞ்ஜலிபுடனாய், தீ3நனாய், யாசிப்பானாய், ஶரணாக3தனானவனை ஶத்ருவேயாகிலும் பரந்தபனானவன் ஆந்ருஶம்ஸ்யம் ஸித்3தி4க்கைக்காகக் கொல்லுவானல்லனென்றும்; "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாக3த: ! அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா" என்று – ஆர்த்தனாகவுமாம், த்3ருப்தனாகவுமாம், பரருடைய ஶரணத்தை அடைந்த ஶத்ருவானவன் ப்ராணங்களை விட்டு ஆத்மவானால் ரக்ஷிக்கப்படுமென்றும்; "ஸ சேத்3ப4யாத்3வா மோஹாத்3வா காமாத்3வாபி ந ரக்ஷதி ! ஸ்வயா ஶக்த்யா யத2ாந்யாயம் தத்பாபம் லோககர்3ஹிதம்" என்று – அவன் ப4யத்தாலேயாதல், மோஹத்தாலேயாதல், காமத்தாலேயாதல் தன் ஶக்திக்கநுரூபமான, ந்யாயத்துக்கீடாக ரக்ஷியானாகில், அவனுடைய பாபம் லோக-க3ர்ஹிதமாயிருக்குமென்றும்; "விநஷ்ட: பஶ்யதஸ்தஸ்ய ரக்ஷிணஶ்ஶரணாக3த: ! ஆத3ாய ஸுக்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் க3ச்சே2த3ரக்ஷித:" என்று – ரக்ஷகனானவன் பார்த்து நிற்க, ஶரணாக3தனானவன் அரக்ஷிதனாய்க்கொண்டு நஷ்டனாய்ப்போம்போது அவனு-டைய ஸுக்ருதத்தையெல்லாம் கைக்கொண்டு போமென்றும்; "ஏவம் தே3ாஷோ மஹாநத்ர ப்ரபந்நாநாமரக்ஷணே அஸ்வர்க்3யஶ்சாயஶஸ்யஶ்ச ப3லவீர்யவிநாஶந:" என்று இப்படி ப்ரபந்நரை ரக்ஷியாதவளவில் பெரியதே3ாஷமுண்டாம், அதுதான் ஸ்வர்க்க3யோக்3யமுமன்று, யஶஸ்ஸுக்குமுறுப்பன்று, ப3லவீர்யங்களை நஶிப்பிக்கும் என்றும்; "கரிஷ்யாமி யத2ார்த்த2ந்து கண்டே3ார்வசநமுத்தமம் ! த4ர்மிஷ்ட2ஞ்ச யஶஸ்யஞ்ச ஸ்வர்க்3யம் ஸ்யாத்து ப2லோத3யே" என்று – கண்டு3வினுடைய உத்தம-மான வசநத்தை யத2ார்த்த2மாம்படி அநுஷ்டி2க்கக்கடவேன், இதுதான் த4ர்மிஷ்ட2மு-மாய், யஶஸ்யமுமாய், ப2லோத3யத்தில் ஸ்வர்க்3யமுமாயிருக்கும் என்றும்; "ஸக்ரு-தே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ! அப4யம்ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3ம்யேதத் வ்ரதம் மம" என்று – ஒருகாலே ப்ரபந்நனாய் உனக்கு ஶேஷமாகாநின்றேனென்றும் யாசிக்குமவனுக்கு ஸர்வபூ4தங்கள் நிமித்தமான அப4யத்தைக்கொடாநிற்பன், இது எனக்கு வ்ரதமென்றும்; "தாவதார்த்திஸ்தத2ா வாஞ்ச2ா தாவந்மோஹஸ்தத2ா-ஸுக2ம் ! யாவந்நயாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாக4நாஶநம்" என்று – யாதோரளவு எல்லாப்பாபத்தையும் நஶிப்பிக்குமுன்னை ஶரணமாக அடையான், அவ்வளவு ஆர்த்தியும், வாஞ்சை2யும், மோஹமும், அஸுக2மும் என்றும்; "ஶரண்யம் ஶரணம் யாதோ கே3ாவிந்த3ம் நாவஸீத3தி" என்று – ஶரண்யனை கே3ாவிந்தனை ஶரணமாக அடைந்தவன் அவஸந்நனாகானென்றும்; "ஸோऽஹம் த்வாம் ஶரணமபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபத3ம் யதோ ந கிஞ்சித் ! ஸம்ஸாரஶ்ரமபரிதாபதப்தசேதா:

निर्वाणे परिणतधाम्नि साभिलाषः ॥" (वि.पु.5-23-47), "न चाऽस्य बीजं रोहति रोहकाले न चाऽस्य वर्षं वर्षति वर्षकाले । भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे स नेतरं लभते त्राणमिच्छन् । मोघमायुर्विन्दति चाऽप्रचेतास्स्वर्गाल्लोकाद्भ्रश्यति नष्टचेष्टः । भीतं प्रपन्नं प्रददाति शत्रवे सेन्द्रा देवाः प्रहरन्त्यस्य वज्रम् ॥", "शक्तोऽपि रक्षणे लोभाद्भयाद्वा शरणागतम् । यस्त्यजेत्पुरुषो लोके प्रेक्ष्यतां स न विन्दति ॥", "प्रायश्चित्तेन शुद्ध्यन्ति महापातकिनो नराः । शरणागतहन्तॄणां शुद्धिः क्वाऽपि न विद्यते ॥", "पूयन्ते हयमेधेन महापातकिनोऽपि हि । शरणागतहन्तारो न त्वेवं रजनीचर ॥", "अपिचेत् सुदुराचारः केनाऽपि नरकात्पुमान् । मुच्यते न स पापात्मा शरणागतहा क्वचित् ॥","लोभाद्द्वेषाद्भयाद्वाऽपि यस्त्यजेच्छरणागतम् । निष्कृतिस्तस्य शास्त्रेषु दृष्टा पापस्य

நிர்வாணே பரிணதத$_4$ாம்நி ஸாபி$_4$லாஷ:" என்று - அந்த நான் யாவனொருவனிற்காட்டில் பரமமான பத$_3$மில்லை, அபாரனாய், அப்ரமேயனான உன்னை ஸம்ஸாரஶ்ரமத்தாலுண்டான பரிதாபத்தாலே தப்தமான நெஞ்சையுடையனாய், பரிணதத$_4$ாமமான மோக்ஷாநந்த$_3$த்திலே ஆசையுடையனாய்க்கொண்டு ஶரணமாக அடைந்தேனென்றும்; "ந சாஸ்ய பீ$_3$ஜம் ரோஹதி ரோஹகாலே ந சாஸ்ய வர்ஷம் வர்ஷதி வர்ஷகாலே। பீ$_4$தம் ப்ரபந்நம் ப்ரத$_3$த$_3$ாதி ஶத்ரவே ஸ நேதரம் லப$_4$தே த்ராணமிச்ச$_2$ந்" என்று - பீ$_4$தனாய், ப்ரபந்நனானவனை ஶத்ருவுக்குக்காட்டிக்கொடுத்தவன் யாவனொருவன், அவன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள இச்சி$_2$த்தால் வேறொருவனைப்பெறான், இவனுக்கு இட்டவிதை முளைக்குங்காலத்தில் முளையாது, இவனுக்கு வர்ஷிக்குங்காலத்தில் வர்ஷியாது என்றும்; "மோக$_4$மாயுர்விந்த$_3$தி சாऽப்ரசேதாஸ்ஸ்வர்க்க$_3$ால்லோகாத்ப்$_4$ரஶ்யதி நஷ்டசேஷ்ட: । பீ$_4$தம் ப்ரபந்நம் ப்ரத$_3$த$_3$ாதி ஶத்ரவே ஸேந்த்$_3$ரா தே$_3$வா: ப்ரஹரந்த்யஸ்ய வஜ்ரம்" என்று - பீ$_4$தனாய், ப்ரபந்நனானவனை ஶத்ருவுக்குக் கொடுத்தவன் நெஞ்சழிந்து நிஷ்ப்ரயோஜநமாக ஜீவித்திருக்கிறான், நஷ்டசேஷ்டனாய்க் கொண்டு ஸ்வர்க்க$_3$லோகத்தில்நின்றும் ப்$_4$ரஷ்டனாகாநிற்கும், இவனைக்குறித்து இந்த்$_3$ரனோடேகூட தேவர்கள் வஜ்ரத்தையிட்டு ப்ரஹரியாநிற்பர்களென்றும்; "ஶக்தோபி ரக்ஷணே லோப$_4$াத்$_3$ப$_4$யாத்$_3$வா ஶரணாக$_3$தம் । யஸ்த்யஜேத்புருஷோ லோகே ப்ரேக்ஷ்யதாம் ஸ ந விந்த$_3$தி" என்று - ஶக்தனாயிருக்கச்செய்தே லோப$_4$த்தாலேயாதல் ப$_4$யத்தாலேயாதல் ஶரணாக$_3$தனை ரக்ஷியாதே யாவனொருவன் கைவிட்டான், அவனொருவர்க்கும் நோக்கப்படானென்றும்; "ப்ராயஶ்சித்தேந ஶுத்$_3$த்$_4$யந்தி மஹாபாதகிநோ நரா: । ஶரணாக$_3$தஹந்த்ரூணாம் ஶுத்$_3$தி$_4$: க்வாபி ந வித்$_3$யதே" என்று - மஹாபாதகிகளான நரரும் ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே ஶுத்$_3$த$_4$ராகாநின்றார்கள், ஶரணாக$_3$தஹந்தாக்களுக்கு ஶுத்$_3$தி$_4$ ஓரிடத்திலுமுண்டாகிறதில்லையென்றும்; "பூயந்தே ஹயமேதே$_4$ந மஹாபாதகிநோபி ஹி । ஶரணாக$_3$தஹந்தாரோ ந த்வேவம் ரஜநீசர" என்று - அஶ்வமேத$_4$த்தாலே மஹாபாதகிகளும் பூதராகாநிற்பர்கள், ஶரணாக$_3$தஹந்தாக்கள், ரஜநீசரனே! ஶுத்$_3$த$_4$ராகார்களென்றும்; "அபி சேத்ஸுது$_3$ராசார: கேநாபி நரகாத்புமாந் । முச்யதே ந ஸ பாபாத்மா ஶரணாக$_3$தஹா க்வசித்" என்று - மிகவும் து$_3$ராசாரனாயிருந்தானேயாகிலும் ஒனாலே நரகத்தில்நின்றும் விடப்படும், ஶரணாக$_3$தஹந்தாவான அந்த பாபாத்மாவானவன் ஓரிடத்திலும் விடப்படானென்றும்; "லோப$_4$ாத்$_3$த்$_3$வேஷாத்$_3$ப$_4$யாத்$_3$வாபி யஸ்த்யஜேச்ச$_2$ரணாக$_3$தம் । நிஷ்க்ருதிஸ்தஸ்ய ஶாஸ்த்ரேஷு த்$_3$ருஷ்டா பாபஸ்ய ந க்வசித்" என்று - லோப$_4$த்தாலேயாதல், த்$_3$வேஷத்தாலேயாதல், ப$_4$யத்தாலேயாதல் யாவனொருவன் ஶரணாக$_3$தனைக் கைவிடு-

न कश्चित् ॥ ([illegible]). आश्रयं निष्कृतिर्दृष्टा महापातकिनामपि । शरणागतहन्तॄणां न दृष्टा निष्कृतिः क्वचित् ॥ ([illegible]). न च विप्रसहस्रस्य गोसहस्रफलं समम् । अभयं सर्वभूतेभ्यो यो ददाति दयापरः । हेमधेनुधरादीनां दातारस्सुलभा भुवि । दुर्लभः पुरुषो लोके सर्वभूतदयापरः । महतामपि यज्ञानां कालेन क्षीयते फलम् । भीताभयप्रदानस्य क्षय एव न विद्यते । शरणं हि प्रपन्नानां [illegible] च वादिनाम् । प्रमादं पितृहन्तॄणामपि कुर्वन्ति साधवः । [illegible] पुरा (*) । [illegible] शरणं यदि । [illegible] ॥ ([illegible]) इत्यादिभिस्सर्वविषयेषु सर्वैरपि [illegible] विधीयमाना कर्तव्यतया प्रतिपाद्यते ।4

[illegible]

அநுஷ்டேயமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றது. 4

[illegible]

विशेषतो भगवत्प्रपत्तिप्रतिपादकस्याऽस्य श्लोकस्य प्रकरणे च "दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ।(गी.7 14), "ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्"(गी.4-11), "तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी"(गी.15 4), "ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति । भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया । तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत। तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥"(गी.18 61) इति अनिष्टनिवृत्त्यर्थं इष्टप्राप्त्यर्थं च प्रपत्तिर्बहुशो विहिता । अत एवाऽस्य श्लोकस्य शरणागतिविधाने शास्त्रविरोधः अनुष्ठानविरोधः प्रकरणविरोधश्च न प्रसज्यते । 5

अस्तुनाम शरणागतिविधानमात्रेऽस्य श्लोकस्य शास्त्राद्यविरोधः, तदङ्गतया विधीयमानसर्वधर्मपरित्यागः तद्धर्मविध्यनुष्ठानादिप्रकाशकैस्सर्वैः प्रमाणैर्विरुध्यते । तथाच श्रुत्यादयः "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत", "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत", "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्"(आपस्तम्ब.श्रौ.3-

---

மாயா து$_3$ரத்யயா । மாமேவ யே ப்ரபத்$_3$யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே" என்று – கு$_3$ணமயியாய், தை$_3$வியான என்னுடைய இந்த மாயையானது கடக்கவரிதாய் இருக்கும், என்னையே யாவர்சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறுர்கள், அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடவாநிற்பர்களென்றும்; "யே யதா$_2$ மாம் ப்ரபத்$_3$யந்தே தாம்ஸ்ததை$_2$வ ப$_4$ஜாம்யஹம்" என்று – யாவர் சிலர் யாதொருபடி என்னை ப்ரபத்திபண்ணுகிறுர்கள், அவர்களை அப்படியே நான் ப$_4$ஜியாநிற்பன் {அடைவேன்} என்றும்; "தமேவ சாத்$_3$யம் புருஷம் ப்ரபத்$_3$யே யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ" என்று – யாவனொருவன் பக்கல்நின்றும் புராணியான ப்ரவ்ருத்தியானது உண்டாகிறது, ஆத்$_3$யனான அந்தப் புருஷனை ப்ரபத்திபண்ணுகிறேனென்றும்; "ஈஶ்வரஸ்ஸர்வபூ$_4$தாநாம் ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட$_2$தி । ப்$_4$ராமயந் ஸர்வபூ$_4$தாநி யந்த்ராரூட$_4$ாநி மாயயா ॥ தமேவ ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$ ஸர்வபா$_4$வேந பா$_4$ரத । தத்ப்ரஸாதா$_3$த் பராம் ஶாந்திம் ஸ்தா$_2$நம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம்" என்று – ஈஶ்வரனானவன் ஸர்வபூ$_4$தங்களினுடையவும் ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶத்திலே அந்த ஸர்வபூ$_4$தங்களையும் யந்த்ராரூட$_4$ங்கள்போலே ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ப்$_4$ரமிப்பியாநின்றுகொண்டு நில்லாநிற்கும். அவனையே ஸர்வபா$_4$வத்தாலும் ஶரணமாக அடை, அவனுடைய ப்ரஸாத$_3$த்தாலே உரையான ஶாந்தியையும் ஶாஶ்வதமான ஸ்தா$_2$நத்தையும் அடையாநிற்புதி என்றும் இப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாகவும் இஷ்டப்ராப்த்யர்த்த$_2$மாகவும் விதி$_4$க்கப்பட்டது. ஆகையாலே இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ஶரணாக$_3$திவிதா$_4$நத்தில் ஶாஸ்த்ரவிரோத$_4$மும், அநுஷ்டா$_2$நவிரோத$_4$மும், ப்ரகரணவிரோத$_4$முமில்லை. 5

இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ஶரணாக$_3$திமாத்ரத்தை விதி$_4$க்குமளவில் ஶாஸ்த்ராதி$_3$களோடு விரோத$_4$மில்லையேயாகிலும், இந்த ஶரணவரணத்துக்கு அங்க$_3$மாக விதி$_4$க்கப்படுகிற ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ம் அவ்வோ த$_4$ர்மங்களினுடைய வித்$_4$யநுஷ்டா$_2$நங்களைக்காட்டுகிற ஸர்வப்ரமாணங்களோடு விரோதி$_4$க்கும்; அப்படி ஶ்ருத்யாதி$_3$கள் அவ்வோ த$_4$ர்மஸ்வரூபாநுஷ்டா$_2$நங்களைச் சொல்லாநின்றனவிறே. எங்ஙனே என்னில் :– "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" என்று – வஸந்தகாலந்தோறும் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தாலே யஜிக்கக்கடவனென்றும்; "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்க$_3$காமோ யஜேத" என்று – ஸ்வர்க்க$_3$காமனானவன் ஜ்யோதிஷ்டோமத்தாலே யஜிப்பானென்றும்;

14-8), "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः", "धर्मेण पापमपनुदति"(तै.ना.79), "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन"(बृ.6-4-22), "अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते"(ईश.11), "इयाज सोऽपि सुबहून् यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः । ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्यया ॥"(वि.पु.6-6-12), "वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नाऽन्यस्तत्तोषकारकः ॥"(वि.पु.3-8-9), "फलसंबिभन्त्सया कर्मभिरात्मानं पिप्रीषन्ति । स प्रीतोऽलं फलाय" (द्रमिड-भाष्यकारः), "सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत्"(ब्र.सू.3-4-23), "सहकारित्वेन च"(ब्र.सू.3 4-33) इति नित्यनैमित्तिकादिरूपं सर्वं कर्म भगवदाराधनरूपं तत्प्रीतये वर्णाश्रमानुबन्धितया सर्वाभीष्टहेतुतया ज्ञानयोगसाधनतया च अवश्यानुष्ठेयमभिदधति । 6

"யாவஜ்ஜீவம் அக்$_3$நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" என்று - ஆயுஸ்ஸளவும் அக்$_3$நிஹோத்ர-ஹோமத்தைப்பண்ணுவானென்றும; "அக்$_3$நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத் ஸ்வர்க்கக$_3$காம:" என்று - ஸ்வர்க்கக$_3$காமனானவன் அக்$_3$நிஹோத்ரத்தைப்பண்ணுவானென்றும்; "த$_4$ர்மேண பாபமபநுத$_3$தி" என்று - த$_4$ர்மத்தாலே பாபத்தைப்போக்குவானென்றும்; "தமேதம் வேத$_3$ாநுவசநேந ப்$_3$ராஹ்மணா விவிதி$_3$ஷந்தி யஜ்ஞேந த$_3$ாநேந தபஸாSநாஶகேந" என்று - அப்படிப்பட்ட இந்தப்பரமாத்மாவை ப்$_3$ராஹ்மணரானவர் வேத$_3$ாநுவசநத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும், த$_3$ாநத்தாலும், அநஶநாதி$_3$யுக்தமான தபஸ்-ஸாலும் அறிய ஆசைப்படாநின்றார்களென்றும்; "அவித்$_3$யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்$_3$யயாSம்ருதமஶ்நுதே" என்று - 'அவித்$_3$யா'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்-தாலே 'ம்ருத்யு'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான அஜ்ஞாநாதி$_3$களைக் கடந்து 'வித்$_3$யா'ஶப்$_3$த$_3$வாச்ய-மான ஜ்ஞாநத்தாலே அம்ருதமான நித்யபுருஷார்த்த$_2$த்தை அடையாநிற்குமென்றும்; "இயாஜ ஸோSபி ஸுப$_3$ஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய: । ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாம-தி$_4$ஷ்ட$_2$ாய தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்$_3$யயா" என்று - அந்த ஜநகனும் {இங்கு ஜநகன் என்றசொல் ஜநககுலத்தில் பிறந்தவனை கேஶித்$_4$வஜன் என்ற அரசனைக்குறிக்கிறது} ஜ்ஞாநத்தை ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டு ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$யையைப் பெறுகைக்காக அவித்$_3$யையாலே ம்ருத்யுவைக் கடப்பான், மிகவும் ப$_3$ஹுக்களான யஜ்ஞங்களை யஜித்தானென்றும்; "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர:புமாந் । விஷ்ணுராராத்$_4$யதே பந்த$_2$ா நாந்யஸ்-தத்தோஷகாரக:" என்று - வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தையுடைத்தான புருஷனாலே பரமபுருஷ-னை விஷ்ணுவானவன் ஆராதி$_4$ககப்படாநின்றான், அவனை உகப்பிக்கும் வழி வேறொன்றில்லையென்றும்; "ப$_2$லஸம்பி$_3$ப$_4$ந்த்ஸயா கர்மபி$_4$ராத்மாநம் பிப்ரீஷந்தி" என்று - ப$_2$லஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்தில் இச்சை$_2$ ஹேதுவாகக் கர்மங்களாலே பரமாத்மாவை ப்ரியப்படுத்த ஆசைப்படாநின்றார்களென்றும்; "ஸ ப்ரீதோSலம் ப$_2$லாய" என்று - ப்ரீதனான அவன் ப$_2$லத்தின்பொருட்டு ஆமென்றும்; "ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதி$_3$-ஶ்ருதேரஶ்வவத்" என்று - வித்$_3$யையானது ஸர்வகர்மாபேக்ஷையாயிருக்கும், யஜ்ஞா-தி$_3$ஶ்ருதி உண்டாகையாலே, அஶ்வமானது ஸர்வோபகரணயுக்தமாய்க்கொண்டு ப$_2$லஸாத$_4$நமாமாபோலே என்றும்; "ஸஹகாரித்வேந ச" என்று - வித்$_3$யைக்கு ஸஹ-காரியாகையாலும் என்றும்; இப்படி நித்யநைமித்திகாதி$_3$ரூபமாய், ப$_4$க$_3$வத$_3$ாராத$_4$ந-ரூ$_4$தமான ஸர்வகர்மமும் அவனுடைய ப்ரீதிக்குறுப்பாக வர்ணாஶ்ரமத்தோடு அநு-ப$_3$ந்தி$_4$க்கையாலும், ஸர்வாபீ$_4$ஷ்டதக்கும் ஹேதுவாகையாலும், ஜ்ஞாநயோக$_3$த்-துக்கு ஸாத$_4$நமாகையாலும், அவஶ்யாநுஷ்டே$_2$யமாகச் சொல்லாநின்றன. 6

तथा ज्ञानञ्च, "ब्रह्मविदाप्नोति परम् । तदेषाऽभ्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति ।"(तै.आ.1), **"ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति"**(मुण्ड.3-29), **"तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नाऽन्यः पन्था अयनाय विद्यते ।"**(पु.सू.), **"प्रशासितारं सर्वेषां अणीयांसमणीयसाम् । रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं विद्यात्तु पुरुषं परम् ॥"**(मनु.12-122), **"क्षेत्रज्ञः करणी ज्ञानं करणं तस्य तेन तत् । निष्पाद्य मुक्तिकार्यं वै कृतकृत्यं निवर्तते ॥"**(वि.पु.6-7-94), **"विज्ञानं प्रापकं प्राप्ये परे ब्रह्मणि पार्थिव । प्रापणीयस्तथैवात्मा प्रक्षीणाऽशेषभावनः ॥"**(वि.पु.6-7-93) **इति प्राप्तिसाधनतया वेदनादिशब्देन वदन्ति ।** 7

तदेव ज्ञानं, "ओमित्यात्मानं ध्यायथ"(मु.2-2-6), **"आत्मानमेव लोकमुपासीत"**(बृ.3-4-15), **"आत्मेत्येवोपासीत"**(बृ.3-4-7), **"तस्मिन् यदन्तस्तदुपासितव्यम्"**(तै.ना.12), **"आत्मा वाऽरे द्रष्टव्यः"**

அப்படி ஜ்ஞாநத்தையும் "ப்$_3$ரஹ்மவித$_3$ாப்நோதி பரம் । ததே$_3$ஷாऽப்$_4$யுக்தா । ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்$_3$ரஹ்ம । யோ வேத$_3$ நிஹிதங்கு$_3$ஹாயாம் பரமே வ்யோமந் । ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ । ப்$_3$ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்மவித்தானவன் பரப்$_3$ரஹ்மத்தை ப்ராபியாநிற்கும், இந்த ப்ராப்தியாகிற அது சொல்லப்பட்டது, ஸத்யமாய், ஜ்ஞாநமாய், அநந்தமாயிருக்கும் ப்$_3$ரஹ்மம், ஹ்ருத$_3$யகு$_3$ஹையிலிருக்கிற இத்தை யாவனொருவனறிகிறான், அவன் பரமவ்யோமத்திலே ஸர்வஜ்ஞமான ப்$_3$ரஹ்மத்தோடே கூட ஸர்வகாமங்களையும் ப்ராபியாநிற்கும் என்றும்; "ப்$_3$ரஹ்ம வேத$_3$ ப்$_3$ரஹ்மைவ ப$_4$வதி" என்று - ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறிகிறவன் ப்$_3$ரஹ்மமேயாம் என்றும்; "தமேவம் வித்$_3$வாநம்ருத இஹ ப$_4$வதி । நாந்ய: பந்த$_2$ா அயநாய வித்$_3$யதே" என்று - அவனை இப்படி அறிந்தவன் அம்ருதனாம், ப்ராப்தியின்பொருட்டு வேறொரு வழி உண்டாகிறதில்லையென்றும், "ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸம் அணீயஸாம் । ருக்மாப$_4$ம் ஸ்வப்நதீ$_4$க$_3$ம்யம் வித்$_3$யாத்து புருஷம் பரம்" என்று - ஸர்வர்க்கும் ப்ரஶாஸிதாவாய், அணீயங்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அணுதரனாய், பொற்கென்ற நிறத்தையுடையனாய், ஸ்வப்நகல்பமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாநக$_3$ம்யனாயுள்ள பரனானபுருஷனை அறிவானென்றும்; "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: கரணீ ஜ்ஞாநம் கரணம் தஸ்ய தேந தத் । நிஷ்பாத்$_3$யமுக்திகார்யம் வை க்ருதக்ருத்யம் நிவர்த்ததே" என்று - க்ஷேத்ரஜ்ஞனான ஆத்மா கரணியாயிருக்கும், அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் கரணமாயிருக்கும், ஆகையாலே அந்த ஜ்ஞாநமானது முக்தியாகிற கார்யத்தை உண்டாக்கி க்ருதக்ருத்யமாய்விடுமென்றும்; "விஜ்ஞாநம் ப்ராபகம் ப்ராப்யே பரே ப்$_3$ரஹ்மணி பார்த்தி$_2$வ । ப்ராபணீயஸ்ததை$_2$வாத்மா ப்ரக்ஷீணாஶேஷப$_4$ாவந:" என்று - விஜ்ஞாநமானது ப்ராபகமாயிருக்கும், ப்ராப்யமான பரப்$_3$ரஹ்மத்திலே ப்ரக்ஷீணமான அஶேஷப$_4$ாவனையையுமுடையனான ஆத்மா, ப்ராபணீயனாயிருக்குமென்றும்; இப்படி ப்ராப்திஸாத$_4$நமாக வேத$_3$நாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லாநின்றன. 7

அந்த ஜ்ஞாநந்தன்னையே "ஓமித்யாத்மாநம் த்$_4$யாயத$_2$" என்று - 'ஓம்' என்று ஆத்மாவை த்$_4$யாநம் பண்ணுங்கோள் என்றும்; "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத" என்று - ஜ்ஞாநரூபனாகையாலே லோகஶப்$_3$த$_3$வாச்யனான ஆத்மாவை உபாஸிப்பானென்றும்; "ஆத்மேத்யேவோபாஸீத" எனறு - ஆத்மா என்றே உபாஸிப்பான்

(छा 7.25.1), ध्रुवा स्मृतिः । स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः।" (छा 7.26.2), "भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥"(मु 2.2.9) इति ध्यानोपासनदर्शनादिरूपेण विशेषयन्ति ।

तस्यैव ..., नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः न मेधया न बहुना श्रुतेन। यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम् ॥" (कठ 1.2.23), "भक्त्या च धृत्या च समाहितात्मा ज्ञानस्वरूपं परिपश्यन्तीह", "हृदा मनीषा मनसाभिक्लृप्तः"(श्वे ...), "नाथ योनिसहस्रेषु येषु येषु व्रजाम्यहम् । तेषु तेष्वच्युता भक्तिरच्युतास्तु सदा त्वयि ॥"(वि पु 1.20.18) "धर्मार्थकामैः किं तस्य मुक्तिस्तस्य करे स्थिता । समस्तजगतां मूलं यस्य भक्तिः स्थिरा त्वयि ॥"(वि पु 1.20.27)

[illegible]

[illegible]

इति भक्तिरूपापत्त्या प्राप्तिसाधनत्वमपि प्रतिपादयन्ति । तस्मात्, एतेषां श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणादिविहितानां कर्मज्ञानभक्तियोगरूपाणां सर्वेषां धर्माणां परित्यागे सर्वशास्त्रविरोधस्सम्प्रतिपन्नः । 8

तथाहि - "शुको मुक्तः", "वामदेवो मुक्तः" इति मुक्ततया श्रुतानां शुकवामदेवादीनां, अशेषसाधूपमानभूतप्रह्लादादिभरतसौभरिप्रभृतीनाञ्च मुमुक्षुत्वेन सम्प्रतिपन्नानां कर्मज्ञानभक्त्यनुष्ठातृत्वप्रतीत्या, शिष्टाग्रगण्यानुष्ठितसर्वधर्मत्यागः अनुष्ठानविरुद्धश्च । 9

अत्राऽपि, "नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायोह्यकर्मणः"(गी.3-8), "कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः"(गी.3-20), "स्वकर्मनिरतस्सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु । यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।"(गी.18-45), "नियतस्य तु सन्न्यासः कर्मणो नोपपद्यते"(गी.18-7), "शरीरयात्राऽपि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः"(गी.3-8), "यज्ञदानतपःकर्म

அவன்கையிலே மோக்ஷமிருக்குமென்றும்; இப்படி ப$_4$க்திரூபத்தை அடைந்து கொண்டு ப்ராப்திஸாத$_4$நமாம் ஆகாரத்தையும ப்ரதிபாதி$_3$யாநின்றன. ஆகையாலே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே விதி$_4$க்கப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திரூபங்களான இந்த ஸர்வத$_4$ர்மங்களினுடைய பரிதயாக$_3$த்தில் ஸர்வஶாஸ்த்ரவிரோத$_4$ம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். 8

அப்படியே 'ஶுகன் முக்தனுனன்', 'வாமதேவன் முக்தனுனன்' என்று முக்தராக ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$ரான ஶுகவாமதே$_3$வாதி$_3$களும் அஶேஷஸாது$_4$க்களுக்கும் உபமாநமாயிருக்கிற ப்ரஹ்லாதன், ஆதி$_3$ப$_4$ரதன், ஸௌப$_4$ரியுள்ளிட்ட முமுக்ஷுக்களெல்லாரும் கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளை அநுஷ்டி$_2$த்தார்களாக ஶாஸ்த்ரத்தாலே தோற்றுகையாலே ஶிஷ்டாக்$_3$ரக$_3$ண்யராலே அநுஷ்டி$_2$க்கப்பட்ட ஸர்வத$_4$ர்மத்தினுடைய பரித்யாக$_3$மானது அநுஷ்டா$_2$நவிருத்$_3$த$_4$மும். 9

இந்த ஸ்ரீகீ$_3$தைதன்னிலும் "நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண:" என்று - நியதமான கர்மத்தை அநுஷ்டி$_2$, அகர்மமான ஜ்ஞாநத்திற்காட்டில் கர்மம் ஶ்ரேஷ்ட$_2$மிறேயென்றும்; "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$மாஸ்தி$_2$தா ஜநகாத$_3$ய:" என்று - ஜநகாதி$_3$களானவர்கள் கர்மத்தால் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்களென்றும்; "ஸ்வகர்மநிரதஸ்ஸித்$_3$தி$_4$ம் யதா$_2$ விந்த$_3$தி தச்ச்$_3$ருணு । யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூ$_4$தாநாம் யேந ஸர்வமித$_3$ம் ததம் ॥ ஸ்வகர்மணா தமப்$_4$யர்ச்ய ஸித்$_3$தி$_4$ம் விந்த$_3$தி மாநவ:" என்று - ஸ்வகர்மத்திலே நிரதனானவன் யாதொருபடி ஸித்$_3$தி$_4$யைப்பெறும், அத்தைக்கேள், யாவனொருவன்பக்கல்நின்றும் பூ$_4$தங்களினுடைய ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகிறது, யாவனொருவனாலே அதெல்லாம் வ்யாப்தமாயிற்று, அவனைத்தன்னுடைய கர்மத்தாலே அர்ச்சித்து மநுஷ்யனானவன் ஸித்$_3$தி$_4$யைபபெறுநிற்குமென்றும்; "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்$_3$யதே" என்று - நியமமான கர்மத்தினுடைய ஸந்ந்யாஸம் கூடாதென்றும்; "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்$_3$த்$_4$யேத$_3$கர்மண:" என்று - கர்மத்தையொழிந்த உனக்கு ஶரீரயாத்ரையும் ஸித்$_3$தி$_4$யாதென்றும்; "யஜ்ஞத$_3$ாந-

न त्याज्यं कार्यमेव तत् । यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम्॥" (गी.18-5), "बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि"(गी 2-39) "आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते"(गी.6-3), "सर्वं कर्माऽखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते"(गी 4 33), "न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते"(गी.4-38), "ज्ञानाग्निस्सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा"(गी.4-37) "भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोकमहेश्वरम् । सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां शान्तिमृच्छति॥"(गी.5-29), "भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चाऽस्मि तत्त्वतः । ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्॥" (गी.18 55), "भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन। ज्ञातुं द्रष्टुञ्च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परन्तप॥"(गी.11-54) "मद्भक्तिं लभते पराम्" (गी. 18-54) इति पूर्वं विस्तरेण सादरं स्वोपदिष्टकर्मज्ञानभक्तियोगरूपसर्वधर्मपरित्यागस्स्वेनैव विधीयमानः प्रकरणेनाऽपि विरुध्यति । 10

किञ्च, अत्र धर्मशब्देन विहितानुष्ठाननिषिद्धपरिहाररूपमुभयविधं सङ्गृह्य तत्त्यागविधाने,

---

தப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்" என்று – யஜ்ஞத$_3$ாநதபஸ்ஸாகிற கர்மமானது த்யாஜ்யமன்று, செய்யத்தக்கதென்றும்; "யஜ்ஞோ த$_3$ாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணும்" என்று – யஜ்ஞத$_3$ாநதபஸ்ஸுக்களானவை ஜ்ஞாநவான்க–ளுக்குப் பாவநங்களென்றும்; "பு$_3$த்$_3$த்$_4$யா யுக்தோ யயா பார்த்த$_2$ கர்மப$_3$ந்த$_4$ம் ப்ரஹாஸ்யஸி" என்று – யாதொரு பு$_3$த்$_3$தி$_4$யோடே கூடினவன் கர்மப$_3$ந்த$_4$த்தை விடும் என்றும்; "ஆருருக்ஷோர்முநேர்யோக$_3$ம் கர்மகாரணமுச்யதே" என்று – யோக$_3$த்தை மேற்கொள்ள எண்ணினவனுக்கு கர்மம் காரணமாகச்சொல்லப்படாநின்றது என்றும்; "ஸர்வம்கர்மாகி$_2$லம் பார்த்த$_2$ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே" என்று – பார்த்த$_2$னே! எல்லாக்கர்மங்களும் அநுஷ்டி$_2$தமாகக்கொண்டு ஜ்ஞாநத்திலே தலைக்கட்டுமென்–றும்; "ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்$_3$ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்$_3$யதே" என்று – ஜ்ஞாநத்தோடு ஸத்$_3$ருஶமாய், பவித்ரமாயிருப்பதொன்றிங்கில்லை என்றும்; "ஜ்ஞாநாக்$_3$நிஸ்ஸர்வ–கர்மாணி ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதே தத$_2$ா" என்று – ஜ்ஞாநாக்$_3$நியானது ஸர்வகர்மங்களை–யும் ப$_4$ஸ்மஸாத்தாகப்பண்ணுநிற்குமென்றும்; "போ$_4$க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வ–லோகமஹேஶ்வரம் । ஸுஹ்ருத$_3$ம் ஸர்வபூ$_4$தாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம்ருச்ச$_2$தி" என்று – யஜ்ஞதபஸ்ஸுக்களுக்கு போக்தாவாய், ஸர்வலோகமஹேஶ்வரனாய், ஸர்வ–பூ$_4$தஸுஹ்ருத்தான என்னையறிந்து ஶாந்தியை அடையாநிற்குமென்றும்; "ப$_4$க்த்யா மாம் அபி$_4$ஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்வத: । ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத$_3$நந்தரம்" என்று – நான் உள்ளபடி யாவனொருவன், யாதொருபடியா–யிருப்பன், அந்த என்னை ப$_4$க்தியாலே அறியாநிற்கும், அத்தாலே என்னை உள்ளபடியே அறிந்து அதுக்கு அநந்தரம் என்னை ப்ராபியாநிற்குமென்றும்; "ப$_4$க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதே$_4$ாऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்$_3$ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப" என்று – இப்படிப்பட்ட நான் அநந்யையான ப$_4$க்தியாலே அறியவும் காண–வும் ப்ராபிக்கவும் ஶக்யனென்றும்; "மத்$_3$ப$_4$க்திம் லப$_4$தே பராம்" என்று – என்னுடைய பரையான ப$_4$க்தியைப்பெறுமென்றும். இப்படி முன்பு தானே பரக்க உபதே$_3$ஶித்த கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளைத்தானே வசனசொல்லி விதி$_4$க்கை ப்ரகரணத்தோடும் விரோதி$_4$க்கும். 10

இன்னமும் இவ்விடத்தில் த$_4$ர்மஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஹிதாநுஷ்ட$_2$ாநமும் நிஷித்$_3$த$_4$–

निषिद्धानां सर्वेषामवश्यमनुष्ठेयत्वप्रसङ्गात् स्वैरचारदोषा दुष्परिहरः । मोक्षसाधनतया प्रकरणसिद्धकर्मयोगादित्यागः सर्वशब्दसङ्कोचेनाऽभिप्रेतश्चेत्, तथासति त्रैवर्णिकाधिकारकर्मादित्यागाङ्गकत्वात् शरणागतेरपि तावन्मात्राधिकारत्वप्रसङ्गेन सर्वाधिकारत्वं भज्येत ; कर्मादित्यागाङ्गकस्य प्रपदनस्य सर्वाधिकारत्वे कर्माद्यनधिकृतात्रैवर्णिकेषु तत्त्यागविधिवैयर्थ्यञ्च स्यात् । तेषामपि केनचिदाकारेण भजनान्वये सत्यपि तस्यैवोत्तारकत्वान्न तत्त्यागविधिरर्थवान् ; अतस्सर्वधर्मपरित्यागस्य सर्वथाऽनुपपन्नत्वात्, अयं श्लोकः "प्रजापतिरात्मनो वपामुदखिदत्", "उत्ताना ह वै देवगवा वहन्ति", "ग्रावाणः प्लवन्ते","आदित्यो यूपः","यजमानः प्रस्तर ' इत्यादिवैदिकवाक्यवत्,"अग्निना सिञ्चेत्", "अङ्गुल्यग्रे हस्तियूथशतमास्ते", "एष वन्ध्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः । मृगतृष्णाम्भसि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः ॥" इत्यादिलौकिकवाक्यवच्च बहुप्रमाणविरुद्धार्थप्रतिपादकत्वेन न कस्यचिदपि

பரிஹாரமுமாகிற உப4யத4ர்மத்தையும் சொல்லி 'அத்தை விடு' என்று விதி4க்குமளவில், நிஷித்3த4பரிஹாரத்தை விடுகையாவது நிஷித்3த4ாநுஷ்டா2நமாகையாலே நிஷித்3த4ங்களடங்க அவஶ்யம் அநுஷ்டே2யமாய்ப் புகுருகையாலே ஸ்வைரசாரமாகிற தே3ாஷம் பரிஹரிக்கவரிதாயிருக்கும். இதுக்குப்பரிஹாரமாக 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்தை ஸங்கோசிப்பித்து மோக்ஷஸாத4நமாய்க்கொண்டு இந்த ப்ரகரணத்திலே ஸித்3த4மான கர்மயோக3ாதி3களுடைய த்யாக3த்தை நினைத்து விஹிதாநுஷ்டா2நமாத்ரத்யாக3த்திலே நிறுத்தத்தேடிற்றாகில் அப்போது த்ரைவர்ணிகாதி4காரமான கர்மாதி3த்யாக3த்தை அங்க3மாக உடைத்தான ஶரணாக3திக்கு அவ்வளவில் அதி4காரமாகத் தோற்றுகையால் இதினுடைய ஸர்வாதி4காரதவம் ப4க்3நமாம். கர்மாதி3த்யாக3த்தை அங்க3மாக உடைத்தான ஶரணாக3திக்கு ஸர்வாதி4காரத்வம் சொல்லுமளவில், கர்மாதி3களில் அதி4காரமில்லாத த்ரைவர்ணிகரலலாதவர்க்கு த4ர்மத்யாக3த்தினுடைய விதி4 வ்யர்த்த2மாம். அவர்களுக்கும் ஓரோராகாரத்தாலே ப4க3வத்3ப4ஜநத்திலே அந்வயம் சொல்லில் அது தானே அவர்களுக்கு உத்தாரகமாகையாலே அவர்களுக்கு அத்தை விடச்சொல்லுகிறத்தால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. ஆகையாலே ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3மானது ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபபந்நமாகையால், இந்த ஶ்லோகமானது "ப்ரஜாபதிராத்மநோ வபாமுத3கி2த் பத்" என்று ப்ரஜாபதியானவன் தன்னுடைய வபையை ஹோமார்த்த2மாக இடந்தெடுத்தானென்றும்; "உத்தாநா ஹ வை தே3வக3வா வஹந்தி" என்று - தேவர்களுடைய கோ3க்கள் கால்மேலாக மல்லாந்து போகாநின்றனவென்றும்; "க்3ராவாண: ப்லவந்தே" என்று - கற்கள் மிதவாநின்றன என்றும்; "ஆதி3த்யோ யூப:" - என்று யூபமாகிறது ஆதி3த்யனென்றும்; "யஜமாந: ப்ரஸ்தர:" என்று - ப்ரஸ்தரமானது யஜமாநனென்றும் இதுமுதலான வைதி3கவாக்யங்கள்போலவும்; "அக்3நிநா ஸிஞ்சேத்' என்று - அக்3நியாலே நனைப்பான் என்றும், "அங்கு3ள்யக்3ரே ஹஸ்தியூத2ஶதமாஸ்தே" என்று - அங்கு3ளியினுடைய அக்3ரத்திலே யானையணி நூறு நில்லாநின்றதென்றும்; "ஏஷ வந்த்4யாஸுதோ யாதி ஶஶஶ்ருங்க3த4நுர்த4ர: । ம்ருக3த்ருஷ்ணாம்ப4ஸி ஸ்நாத: க2புஷ்பக்ருதஶேக2ர:" என்று - இந்த மலடிமகனானவன் முசல்கொம்பாலான வில்லையெடுத்து, வேய்த்தேரநீரிலே குளித்து, ஆகாஶப்பூவாலே கொண்டை முடித்து வாராநின்றானென்றும் இது முதலான லௌகிகவாக்யங்கள்போலவும், ப3ஹுப்ரமாணவிருத்3த4மான அர்த்த2த்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே ஒரு அர்த்த2த்தையும் ப்ரதிபாதி3க்கமாட்டாது. அர்த்த2ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்ததேயாகிலும் அந்த ப்ரமாணவிரோத4ந்தன்னாலே "விரோதே4

प्रतीतिजनकः । प्रतीतिजनकत्वेऽप्यस्य श्लोकस्य तेनैव प्रमाणविरोधेन "विरोधेत्वनपेक्ष्यं स्यात्" (पू.मी.1 3-3) इति स्वार्थप्रामाण्यासंभवान्, अनेन प्रतिपादितमर्थं न कथञ्चिदपि परीक्षकोऽनुष्ठेयतयाऽङ्गीकरोति । 11

अत्र केचिदास्तिकाः प्राहुः - साक्षात्परमाप्ततमभगवत्प्रणीतगीतोपनिषद्वचनप्रामाण्यभङ्गः प्रामाणिकानां न युज्यत इति अस्य गत्यन्तरं कल्पनीयम्, तस्मात् वेदोक्तसर्वधर्माधिकारविधुराणां स्त्रीशूद्रतिरश्चां जडान्धबधिरबालमूकादीनां वा शरणागतिर्विधीयते;अन्येषां त्रैवर्णिकानां तु वेदोदितभगवद्भजनादिरिति विषयविभागः कर्तव्य इति । 12

नाऽयं विषयो विभक्तः "मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् । किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ॥"(गी.9-32) इति भक्ताधिकारेण भगवत्प्राप्तौ च तेषामविभागवचनात्, अत्र विधिविषयभूतस्य अर्जुनस्य जात्यादि-

---

த்வநபேக்ஷயம் ஸ்யாத்" என்று - ப்ரமாணாந்தரவிரோத$_{4}$முண்டானால் {இங்கு ப்ரமாணாந்தரம் என்பது ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதி, அதாவது, நேரிடையாகப் பொருள்தரும் ஶ்ருதியையும், ப்ரமாணம் என்பது ஸ்ம்ருதிவசநத்தையு ம குறிக்கிறது. தேறியபொருள் - வேத$_{3}$வாக்யத்துக்கு விருத்$_{3}$த$_{4}$மான ஸ்ம்ருதிவசநம் ஆத$_{3}$ரிக்கத்தக்கதன்று} ப்ரமாணம் அபேக்ஷிதமல்லவென்கிற மீமாம்ஸாஸூத்ரத்தாலே ப்ராமாண்யமில்லாமையால் இந்த ஶ்லோகத்தால் ப்ரதிபாதி$_{3}$க்கப்பட்ட அர்த்த$_{2}$த்தை நிரூபகனாயிருப்பானொருவன் தனக்கு அநுஷ்டே$_{2}$யமாக அங்கீ$_{3}$கரியான் என்றதாயிற்று. 11

இவ்விடத்தில் சில ஆஸ்திகர் இதுககுப்பரிஹாரமாக, ஸாக்ஷாத் பரமாப்ததமனான ப$_{4}$க$_{3}$வானருளிச்செய்த கீ$_{3}$தோபநிஷத்தினுடைய வசநத்தில் அப்ராமாண்யம், ப்ராமாணிகராயிருப்பார்க்கு யுக்தமன்று, ஆகையால் இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ஒரு வழி கல்பிக்க வேணும்; அதாவது வேதோ$_{3}$க்தமான ஸர்வத$_{4}$ர்மங்களிலும் அதி$_{4}$காரமில்லாத ஸ்த்ரீஶூத்$_{3}$ராதி$_{3}$கள், திர்யககுக்கள், ஜட$_{3}$ர், அந்த$_{4}$ர், ப$_{3}$தி$_{4}$ரர், ப$_{3}$ாலர், மூகர் முதலானார்க்கு ஶரணாக$_{3}$தி விதி$_{4}$க்கப்படுகிறது. அல்லாத ப்$_{3}$ராஹ்மண, க்ஷத்ரிய, வைஶ்யரான த்ரைவர்ணிகருக்கு வேதோ$_{3}$க்தமான கர்மஜ்ஞாநப$_{4}$க்திகள் விதி$_{4}$க்கப்படுகிறது என்று விஷயவிப்$_{4}$ாக$_{3}$ம் சொன்னார்கள். 12

இந்த விஷயவிப$_{4}$ாக$_{3}$ம் இவ்விடத்தில் சொல்லமுடியாது. "மாம் ஹி பார்த்த$_{2}$ வ்யபாஶ்ரித்ய யேऽபி ஸ்யு: பாபயோநய: । ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்தத$_{2}$ா ஶூத்$_{3}$ரா: தேऽபி யாந்தி பராம் க$_{3}$திம் ॥ கிம்புநர்ப்$_{3}$ராஹ்மணா: புண்யா: ப$_{4}$க்தா: ராஜர்ஷயஸ்தத$_{2}$ா" என்று - பார்த்த$_{2}$னே! என்னை ஆஶ்ரயித்து பாபயோநிகளாயுள்ள ஸ்த்ரீஶூத்$_{3}$ரர்களும் வைஶ்யர்களும் பரையான க$_{3}$தியை அடைவர்கள்; புண்யராய், ப$_{4}$க்தரான ப்$_{3}$ராஹ்மணர்களும் ராஜர்ஷிகளும் அடைவார்களென்னுமிடம் பின்னை என்? என்றுகொண்டு ஸ்த்ரீஶூத்$_{3}$ரர்களையும் த்ரைவர்ணிகரையும் கூட ப$_{4}$ஜநமுக$_{2}$த்தாலுண்டான ஆஶ்ரயணத்திலே அதி$_{4}$காரம் சொல்லி அத்தாலே ப$_{4}$க$_{3}$வத்ப்ராப்தியையும் சொல்லுகையாலே விப$_{4}$ாக$_{3}$மில்லாமை தோற்றுகையாலும், இந்த ஶ்லோகத்தில் விதி$_{4}$க்கு விஷயபூ$_{4}$தனான அர்ஜுநனுக்கு ஜாத்யாதி$_{3}$வைகல்யத்தா-

वैकल्यनिमित्तभक्त्यधिकारवैधुर्याऽसंभवाच्च; अपशूद्रनयात् अत्रैवर्णिकानामधिकारोपपादनेऽपि त्यागविध्यविषयत्वं पूर्वमेवोक्तम् । 13

अथाऽपरे प्रत्यवतिष्ठन्ते - "सर्वधर्मान् परित्यज्याऽपि शरणं व्रज" इति शरणागतिप्रशंसायामस्य तात्पर्यम्, न तु धर्मपरित्यागे; तस्मादर्थवादरूपोऽयं श्लोक इति । 14

तदप्यपहास्यम् :- प्रशंसासूचकस्य 'अपि'शब्दस्याऽदर्शनात्, वाक्यस्य 'अपि'शब्दनिराकाङ्क्षत्वेन तादृशशब्दकल्पकाभावाच्च; अर्थविरोधादगत्या तत्कल्पनेऽपि प्रशंसामात्रेण शोकनिवृत्त्यसंभवात्, "मा शुचः" इति वचनमत्र न सङ्गच्छते । 15

अन्ये च मन्यन्ते :- सर्वधर्मः - सर्वेषां धर्मः, इति 'सर्वधर्म'शब्देन भगवद्व्यतिरिक्तदेवतान्तरादि-सर्वविषयाराधनरूपान् सर्वधर्मानभिधाय, तत्परित्यागपूर्वकं मोक्षाय भगवदाश्रयणमेव कर्तव्यमिति ऐकान्त्यं विधीयत इति । 16

तदप्यनैकान्त्यम् :- देवतान्तरादीनामत्राऽप्रस्तुतत्वात्, प्रस्तावेऽपि "येऽप्यन्यदेवता भक्ता यजन्ते

லுண்டான ப₄க்தியில் அநதி₄காரமில்லாமையாலும், அபஶூத்₃ராதி₄கரணத்தில் ஶூத்₃ரர்களுக்கு அதி₄காரமில்லையென்கிற ந்யாயத்தாலே த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கு ப₄க்தியில் அதி₄காரமில்லையென்று பிரிவு சொன்னாலும் அவர்களுக்கு த₄ர்மத்யாக₃ம் விதி₄க்கக்கூடாதென்னுமிடம் முன்பே சொல்லப்பட்டது. 13

அநந்தரம் வேறுசிலர், ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டேயாகிலும் ஶரணம் புகுவான் என்று ஶரணாக₃தியினுடைய ப்ரஶம்ஸையிலே இஶ்லோகத்துக்குத்தாத்பர்யம் , த₄ர்மத்யாக₃த்திலன்று; ஆகையால் அர்த்த₂வாத₃ம் இஶ்லோகமென்றார்கள். 14

அதுவும் விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிப்பார்கள :- இவ்விடத்தில் விட்டேயாகிலுமென்கைக்கு 'அபி'ஶப்₃த₃மில்லாமையாலும், அபி'ஶப்₃த₃மொழிய இவ்வாக்யார்த்த₂ம் பூர்ணமாகையால் 'அபி'ஶப்₃த₃த்தை கல்பிக்கை முடியாமையாலும், முன்பு சொன்ன அர்த்த₂விரோத₄த்தாலே போக்கற்று 'அபி ஶப்₃த₃த்தை கல்பித்தாலும் ப்ரஶம்ஸாமாத்ரத்தாலே ஶோகநிவ்ருத்தி கூடாமையாலே "மா ஶுச:" என்கிற பத₃ம் இதில் ஸங்க₃தமாகாது.. 15

வேறே சிலர் ஸர்வத₄ர்மங்களாகிறன – ஸர்வத்தையும்பற்றியுண்டான த₄ர்மங்களாய், அத்தாலே ப₄க₃வத்₃வ்யதிரிக்தமான தேவதாந்தராத்₃யாராத₄நரூபகர்மங்களை சொல்லி, அவற்றையெல்லாம் விட்டு மோக்ஷோபாயமாக ப₄க₃வானுடைய ஆஶ்ரயணம் கர்த்தவ்யமென்றுகொண்டு ஏகாந்தித₄ர்மம் விதி₄க்கப்படுகிறதென்று நினைத்தார்கள். 16

அது இவ்விடத்தில் ஏகாந்தமன்று:- தே₃வதாந்தராதி₃கள் இவ்விடத்தில

श्रद्धयाऽन्विताः । तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥"(गी.९ २३) इति ऐकान्त्य विरोधस्योक्तत्वाच्च ;न च शरणवरणं समाश्रयणमात्रम्, तद्विशेषरूपत्वाच्च । 17

अपरे चाऽऽचक्षते :- "शरणागतिविरोधिनो धर्मान् परित्यज्य शरणं कुर्यात्" इति । 18

तदपि मन्दम् :- तेऽपि विरुद्धधर्माः देवतान्तरविषयाश्चेत् दत्तमुत्तरम्, अन्ये तु न दृश्यन्ते ; दृश्यन्ते चेत्तेषां विरुद्धत्वाद्विधिमन्तरेण त्यागसिद्धिः ;विध्यपेक्षत्वेऽपि 'धर्म'शब्दस्य विरुद्धधर्ममात्रवाचित्वं न संपद्यते ; तथासति 'सर्व'शब्दोऽपि न सङ्गतो भवति । 19

इतरे शंसन्ति :- "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति । नान्यः पन्था विद्यते अयनाय ।"(श्वेता.3-8), "तमेवैकं जानथाऽऽत्मानमन्या वाचो विमुञ्चथ । अमृतस्यैष सेतुः ।"(मुण्.2-2-5) इति आत्मज्ञानमेव मोक्षोपायतया विधीयते, कर्म तु मोक्षविरोधित्वेन ज्ञानिनस्त्याज्यमेव; तदुक्तम् :- "ज्ञानामृतेन

ப்ரஸ்துதமல்லாமையாலும், ஓரிடத்தில் ப்ரஸ்துதராஞலும் "யேப்யந்யதே$_3$வதாப$_4$க்தா யஜந்தே ஶ்ரத்$_3$த$_4$யாऽந்விதா: । தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி$_4$பூர்வகம்" என்று - கௌந்தேயனே! அந்யதே$_3$வதாப$_4$க்தராய், ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யோடேகூடிக்கொண்டு யாவர்சிலர் யஜிக்கிருர்கள், அவர்களும் விதி$_4$ப்ரகாரமின்றியே என்னையே யஜிக்கிருர்கள் என்று ஐகாந்த்யவிரோத$_4$ம் முன்பே சொல்லப்படுகையாலும், ஶரணுக$_3$தியாவது ஸமாஶ்ரயணமாத்ரமன்றியே தத்$_3$விஶேஷமாயிறேயிருப்பது. {தத்$_3$-விஶேஷமாயிறே = ஸமாஶ்ரயணவிஶேஷமாயிறே = ப$_4$க$_3$வான் ஒருவனை மட்டும் பற்றுவதாகவிறே} ஆகையாலுமிது அர்த்த$_2$மன்று. 17

வேறே சிலர், ஶரணுக$_3$திவிரோதி$_4$யான த$_4$ர்மங்களைவிட்டு ஶரணுக$_3$தியைப் பண்ணு-வானென்று விதி$_4$க்கிறதென்ருர்கள். 18

அதுவும் நன்றன்று. அந்த விருத்$_3$த$_4$த$_4$ர்மங்கள் தே$_3$வதாந்தரத$_4$ர்மங்களாகில் கீழே உத்தரம் சொல்லப்பட்டது. வேறு விருத்$_3$த$_4$மான த$_4$ர்மங்கள் காணப்படுகிறதில்லை; உண்டாகிலும் விருத்$_3$த$_4$மாகையாலே விதி$_4$க்கவேண்டாதபடி தானே விடப்படும்; விதி$_4$தான் வேண்டிஞலும் த$_4$ர்மஶப்$_3$த$_3$ம் விருத்$_3$த$_4$த$_4$ர்மமாத்ரத்தைக்காட்டாது; காட்டுமாகில் 'ஸர்வ'ஶப்$_3$த$_3$ம் ஸங்க$_3$தமாகாது. 19

வேறே சிலர் "தமேவ விதி$_3$த்வாऽதிம்ருத்யுமேதி । நாந்ய: பந்த$_2$ா வித்$_3$யதேऽயநாய" என்று - அவனையறிந்தே ம்ருத்யுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கடக்கும், ப்ராப்திக்கு வேறு வழி உண்டாகிறதில்லை என்றும்; "தமேவைகம் ஜாநத$_2$ாऽத்மாநமந்யா வாசோ விமுஞ்சத$_2$ । அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:" என்று - அந்த ஆத்மா ஒருவனையுமே அறியுங்-கோள், அல்லாத வார்த்தைகளை விடுங்கோள், அம்ருதத்துக்கு இவன் ஸேதுவென்றும்; ஆத்மஜ்ஞாநம் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக விதி$_4$க்கப்படுகிறது. கர்மமானது மோக்ஷத்துக்கு விரோதி$_4$யாகையாலே ஜ்ஞாநிக்கு த்யாஜ்யமாயேயிருக்கும்; எங்ஙனே என்னில்:- "ஜ்ஞாநாம்ருதேந த்ருப்தஸ்ய க்ருதக்ருத்யஸ்ய யோகி$_3$ந: । நைவாஸ்தி கிஞ்சித்கர்த்தவ்யமஸ்தி சேந்ந ஸ தத்த்வவித்" என்று - ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதத்தாலே

तृप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः । नैवाऽस्ति किञ्चित्कर्तव्यमस्ति चेन्न स तत्वतिवत् ॥" इति तस्मात् कर्मत्यागपूर्वकमात्मज्ञानं सम्पादितव्यमिति । 20

तदप्यज्ञानविजृम्भितम् :- "कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः" (गी 3 20), "स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः"(गी.18-46) इति कर्मणां मोक्षसाधनत्ववचनात् ; "यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति"(बृ.6 4-22) इति ज्ञानसाधनत्वश्रुतेश्च । "शरणं व्रज" इति वाक्यं न चाऽऽत्मज्ञानवाचकम्, अन्योऽपि नेह शब्दस्तद्वाचकः; तथा सति "अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः" इति स्वयं भगवता पापविमोचकत्वोक्त्यनुपपत्तिश्च ; "यथा पुष्करपलाश आपो न संश्लिष्यन्ते एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते ।"(छा 4 14 3), "यथेषीकतूलं अग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवंहाऽस्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते"(छा 5 .4 3), "ज्ञानाग्निस्सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा"(गी.4 37), "तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्"(ब्र.सू.4-1-13) इति

பூர்ணனாய் க்ருதக்ருத்யனான யோகி$_3$க்குச்செய்யவேண்டியதாயிருப்பதொன்றுமில்லை. உண்டாகில் அவன் தத்வவித்தன்று என்கிற வசநமுண்டாகையாலே. இப்படி த்யாஜ்யமான கர்மத்தைவிட்டு ஆத்மஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதி$_3$ப்பானென்று சிலர் சொன்னார்கள். 20

அதுவும் அஜ்ஞாநத்தின் பெருமை:- "கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்$_3$தி$_4$மாஸ்தி$_2$தா ஜநகாத$_3$ய:" என்று - ஜநகாதி$_3$களானவர்கள் கர்மத்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$யை அடைந்தார்கள் என்றும்; "ஸ்வகர்மணா தமப்$_4$யர்ச்ய ஸித்$_3$தி$_4$ம் விந்த$_3$தி மாநவ:" என்று - தன்னுடைய கர்மத்தாலே அந்த ஈஶ்வரனை ஆராதி$_4$த்து மநுஷ்யன் ஸித்$_3$தி$_4$யை அடைகிறான் என்றும் கர்மங்களுக்கு மோக்ஷஸாத$_4$நத்வத்தைச் சொல்லுகையாலும்; "யஜ்ஞேந தா$_3$நேந தபஸாऽநாஶகேந ப்$_3$ராஹ்மணா விவிதி$_3$ஷந்தி" என்று - யஜ்ஞம், தா$_3$நம், அநஶநரூபமான தபஸ்ஸு இவற்றாலே ப்$_3$ராஹ்மணர் வேத$_3$நத்தை இச்சி$_2$யா-நின்றார்களென்று ஜ்ஞாநஸாத$_4$நத்வத்தை ஶ்ருதி சொல்லுகையாலும். "ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற வாக்யம் ஆத்மஜ்ஞாநத்துக்கு வாசகமன்று, இவ்விடத்தில் ஆத்மஜ்ஞா-நத்துக்கு வாசகமாயிருப்பது வேறொரு ஶப்$_3$த$_3$முமில்லை; அப்படியாமளவிலும் "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்$_4$யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:" என்று - நானுன்னை ஸர்வபாபங்களில்நின்றும் விடுவிக்கக்கடவேன், நீ ஶோகியாதேகொள் என்று கொண்டு தானே ஸர்வபாபவிமோசநத்வத்தைப் பண்ணுவதாகச்சொன்னவிது அநுபபந்நமுமாம். அதாவது "யதா$_2$ புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே ஏவ-மேவம்விதி$_3$ பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" என்று - யாதொருபடி தாமரையிலையில் ஜலங்கள் தங்காது, அப்படியே ஜ்ஞாநமுடையவன்பக்கல் பாபகர்மம் ஸ்பர்ஶியாது என்றும்; "யதே$_2$ஷீகதூலமக்$_3$நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ$_3$யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ$_3$யந்தே" என்று - யாதொருபடி நாணல்புல்லின் பஞ்சானது அக்$_3$நி-யிலே இட்டால் வெந்துபோம், அப்படி இந்த ஜ்ஞாநவான்களுடைய ஸர்வபாபங்க-ளும் வெந்துபோமென்றும்; "ஜ்ஞாநாக்$_3$நிஸ்ஸர்வகர்மாணி ப$_4$ஸ்மஸாத்குருதே தத$_2$ா" என்று - ஜ்ஞாநமாகிற அக்$_3$நியானது ஸர்வகர்மங்களையும் ப$_4$ஸ்மமாக்குமென்றும்; "தத$_3$தி$_4$க$_3$ம உத்தரபூர்வாக$_4$யோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்$_3$வ்யபதே$_3$ஶாத்" என்று - அந்த ஜ்ஞாநத்தைப்பெற்றவளவிலே உத்தரபூர்வாக$_4$ங்களுக்கு அஶ்லேஷமும்

विद्यामाहात्म्यादेव सर्वपापनिवृत्तिसिद्धेः । किञ्च - अत्र 'धर्म'शब्देन चोदनालक्षणत्वेन पुरुषार्थ-साधनभूतकर्मज्ञानभक्तियोगरूपसमस्तावलम्बनसामर्थ्यात् नाऽस्य शब्दस्य कर्ममात्रे सङ्कोचे प्रमाणमस्ति; तत्सद्भावेऽपि विहितधर्मत्यागरूपो महाननर्थः प्रसज्येत । 21

केचिदेवमाचक्षते :- सर्वधर्मान् परित्यज्य स्थितश्चेत् तत्प्रायश्चित्ततया शरणं व्रज इति विहित-धर्मत्यागप्रायश्चित्तविधिस्स्यात् इति । 22

तदपि न युज्यते :- तत्तत्प्रायश्चित्तविधायकशास्त्रविरोधात्, तेषामेव तत्तद्धर्मपरित्यागे प्रायश्चित्ततया विधीयमानत्वात् । अर्जुनस्य विहितधर्मत्यागप्रसङ्गाभावाच्च । 23

किञ्च - विधीयमानमिदं प्रायश्चित्तं फलसाधनस्य धर्मस्य त्यागनिमित्तम् ? उत फलविधुरस्य ? न तावदाद्यः - धर्माननुष्ठाने फलाऽसिद्धिव्यतिरेकेण दोषाऽप्रसक्तेः, तदानीं पापविमोचनोक्तिश्च न सङ्गच्छते । नाऽपि द्वितीयः - विकल्पासहत्वादेव ; किं नैमित्तिकधर्मत्यागोऽस्य प्रायश्चित्तस्य निमित्तम् ? उत नित्यनिषेधत्यागः ? न प्रथमः - अनुष्ठानेन वैगुण्यपरिहारात्, निमित्ते सति

விநாஶமும் உண்டாம், அது ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே என்றும், இப்படி வித்$_3$யா-மாஹாத்ம்யந்தன்னாலே ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே. இன்னமும் இவ்விடத்தில் "த$_4$ர்ம"ஶப்$_3$த$_3$ம் சோத$_3$நாலக்ஷணமாய்க்கொண்டு வித்$_4$யுக்தமாய், புருஷார்த்த$_2$ஸாத$_4$நமாயுள்ள கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்தியோக$_3$ரூபமாயிருக்கிற ஸமஸ்த-த$_4$ர்மங்களேயும் சொல்லவற்றாகையாலே இத்'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு கர்மமாத்ர-ஸங்கோசத்தில் ப்ரமாணமில்லே. அதுண்டானாலும் விஹிதத$_4$ர்மத்யாக$_3$ரூபமான மஹாநர்த்த$_2$ம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். 21

வேறே சிலர் ஸர்வத$_4$ர்மத்தை விட்டாயாகில், அதுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக ஶரணம் புகு என்று விஹிதத$_4$ர்மத்யாக$_3$த்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் விதி$_4$க்கப்படுகிறதென்றார்கள். 22

அதுவும் யுக்தமன்று - அவ்வோ ப்ராயஶ்சித்தங்களே விதி$_4$க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களோடு விரோதி$_4$க்கையாலும், அவைதானே அவ்வோ த$_4$ர்மபரித்யாக$_3$த்துக்கு ப்ராயஶ்சித்த-மாக விதி$_4$க்கப்படுகையாலும்; அர்ஜுநனுக்கு விஹிதத$_4$ர்மத்யாக$_3$ப்ரஸங்க$_3$ம் இல்லாமையாலும். 23

இன்னமும் விதி$_4$க்கப்படுகிற இந்த ப்ராயஶ்சித்தம் ப$_2$லஸாத$_4$நமான த$_4$ர்மத்தினுடைய த்யாக$_3$நிமித்தமாகவோ? அன்றியே ப$_2$லமில்லாத த$_4$ர்மத்தினுடைய த்யாக$_3$நிமித்த-மாகவோ? என்றால், முதல், ப$_2$லஸாத$_4$நமான த$_4$ர்மத்யாக$_3$த்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டா, த$_4$ர்மம் அநுஷ்டி$_2$யாதொழிந்தால் ப$_2$லம் ஸித்$_3$தி$_4$யாமையொழிய ஒரு தோ$_3$ஷப்ரஸங்க$_3$மில்லாமையால். ஆகையாலே பாபவிமோசநம் சொன்னதுவும் கூடாது. ப$_2$லமில்லாத த$_4$ர்மத்யாக$_3$ப்ராயஶ்சித்தமுமாகமாட்டாது, விகல்பிக்கப்பொறா-மையாலே. அதாவது - நைமித்திகத$_4$ர்மத்யாக$_3$மோ இந்த ப்ராயஶ்சித்தத்துக்கு நிமித்தம்? நித்யநிஷேத$_4$ங்களினுடைய த்யாக$_3$மோ? என்றால், நைமித்திகத்யாக$_3$-

नैमित्तिकाधिकारः, तथा तस्यैवाऽनुष्ठेयत्वम्, नाऽन्यस्य, अधिकारानपायात् । द्वितीयोऽपि न - स्वनिमित्तकप्रायश्चित्तविरुद्धत्वात् । न च नरस्य विकल्पस्सम्भाव्यते, तत एव विरोधात्, सामान्यविशेषरूपत्वाच्च ; इदं शरणवरणं सामान्यम्, तानि प्रायश्चित्तानि स्वस्वनिमित्त-प्रतिनियतानीति विशेषरूपाणि । न च तैस्सह समुच्चयोऽपि सम्भवति; 'एक'शब्दाऽस्वारस्यात्। सन्निहितैस्सह समुच्चयो युक्तः, असन्निहिताश्च तत्तत्प्रायश्चित्तविधयः; ते सर्वे स्वतन्त्राधिकारा एव । 24

केचिदाहुः -'धर्म'शब्देन तत्फलादिकं लक्ष्यते ; फलसङ्गकर्तृत्वादित्यागमुखेन धर्मान् परित्यज्य धर्मस्वरूपमात्रमनुष्ठीयमानं मोक्षाय भवतीति ।

तदपि न साधु - 'धर्म'शब्दस्य फलादिलक्षणाश्रयणं धर्मस्वरूपाभिधानविरोधे सति कर्तव्यम् ; यथा "गङ्गायां घोषः प्रतिवसति" इत्यत्र 'गङ्गा'शब्दस्य घोषवासाऽयोग्यप्रवाहाभिधानविरोधे तीरे लक्षणाश्रयणम्; तादृशविरोधोऽत्र न दृश्यते, तथासति शरणागतिविधिर्न सङ्गच्छते; तदानीमेवं

மாகமாட்டாது, அநுஷ்ட2ாநத்தாலே தே3ாஷம பரிஹ்ருதமாகையாலே; எங்ஙனே என்னில் - நிமித்தமுண்டானாலிறே நைமித்திகத்துக்கு அதி4காரம் உள்ளது, அந்நிமித்த-முண்டானபோது அதுவே அநுஷ்டி2க்கப்படுமத்தனையிறே, அல்லது ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டாவிறே; அதி4காரம் போகாமையாலே. நித்யநிஷேத4த்யாக3மு-மாகமாட்டாது; அவற்றைப்பற்ற வரும் ப்ராயஶ்சித்தங்களோடு விருத்3த4மாகை-யாலே. அந்த ப்ராயஶ்சித்தங்களோடு இச்சரணாக3திக்கு விகல்பம் கூடாது. அந்த விரோத4ந்தன்னாலும், ஸாமாந்யவிஶேஷரூபமாயிருக்கையாலும் - இந்த ஶரண-வரணமானது ஸாமாந்யப்ராயஶ்சித்தமாயிருக்கும், அவ்வோ ப்ராயஶ்சித்தங்கள் அவ்வோ நிமித்தங்களோடு நியதங்களாயிருக்கும்; ஆகையால் விஶேஷரூபங்களா-யிருக்கும். அவற்றோடு இதுக்கு ஸமுச்சயமும் கூடாது, 'ஏக'ஶப்3த3த்துக்குச்சேராமை-யாலே. ஸந்நிஹிதங்களோடே ஸமுச்சயிக்கையிறே ப்ராப்தம்; இவ்விடத்தில் அந்த ப்ராயஶ்சித்தவிதி4கள் அஸந்நிஹிதங்களாயிருக்கும்; ஆகையால் அவையெல்லாம் தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ராதி4காரங்களாயேயிருக்கும். 24

சிலர், 'த4ர்ம'ஶப்3த3த்தாலே அதினுடைய ப2லாதி3கள் லக்ஷிக்கப்படுகின்றன, ஆகை-யாலே ப2லஸங்க3கர்த்ருத்வாதி3த்யாக3முக2த்தாலே த4ர்மங்களைவிட்டு த4ர்மஸ்வரூப-மாத்ரத்தை அநுஷ்டி2க்கை மோக்ஷத்துக்குறுப்பாமென்று சொன்னார்கள். 25

அதுவும் நன்றன்று; 'த4ர்ம'ஶப்3த3த்தாலே ப2லாதி3களை உபலக்ஷிக்கவேண்டுவது த4ர்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுமளவில் விரோத4முண்டாகிலிறே; எங்ஙனே என்னில் :- 'க3ங்கை3யிலே கே4ாஷமிருக்கிறது' என்றால், கே4ாஷரூபமான இடைச்சேரிக்கு ப்ரவாஹரூபமான க3ங்கை3யிலிருப்பு விருத்3த4மாகையாலே க3ங்க3ாஶப்3த3த்தாலே க3ங்க3ாதீரத்தை லக்ஷிக்குமாபோலே; இப்படிப்பட்ட விரோத4ம் இவ்விடத்தில் காணப்படுகிறதில்லை; அப்படியானால், ஶரணாக3தி விதி4க்கக்கூடாது. அப்போது இப்படிச்சொல்லவேணும் - 'ப2லாதி3வாஸநைசை2யைவிட்டு த4ர்மங்களை அநுஷ்டி2

वक्तव्यम् - "फलादिवाञ्छां परित्यज्य धर्माननुतिष्ठ" इति । एवंचेत् पुनरुक्तिश्च भवेत्; "निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम । त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधस्संप्रकीर्तितः । यज्ञदानतपः कर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् । यज्ञो दानं तपश्चैव पावनानि मनीषिणाम् । एतान्यपि तु कर्माणि सङ्गं त्यक्त्वा फलानि च । कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् । नियतस्य तु सन्न्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।" (गी.18-4) इत्यादिभिः पूर्वमेवोक्तत्वात् । तर्हि निगमनमस्त्विति चेत्, नैवम् ; अनपेक्षितत्वात् ; तथाऽपि पुनरुक्तिश्च - "इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मम । विमृश्य तदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥" (गी.18-63) इति पूर्वमेव निगमितत्वात् । "सर्वगुह्यतमं भूयश्शृणु मे परमं वचः"(गी.18-64) इति पूर्वोक्तगुह्यतरादस्य वैलक्षण्यं प्रस्तुतञ्च । अन्यथा शोकनिवृत्तिस्वारस्यहानिः प्रसज्यते । 26

अपरे च केचिदभिवदधति - अनादिकालार्जितपापसञ्चयनिरासपूर्वकनिरतिशयभगवत्प्रेमनिर्वर्त्यभक्तियोगारम्भविरोधिनानाविधाऽनन्तपापविषयाणां तत्तत्प्रायश्चित्तरूपाणां कृच्छ्रचान्द्रायणकूश्माण्ड-

என்ன வேணும். இப்படிக்கு புநருக்தி வரும்; "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே₃ ப₄ரதஸத்தம । த்யாகோ₃ ஹி புருஷவ்யாக்₄ர த்ரிவித₄ஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்திதः" என்று - ப₄ரதஸத்தமனே! இந்த த்யாக₃த்தில் என்னுடைய நிஶ்சயத்தைக் கேளாய், த்யாக₃மாகிறது, புருஷவ்யாக்₄ரனே! மூன்றுபடியாகச் சொல்லப்பட்டிறேயிருப்பதென்றும்; "யஜ்ஞத₃ாநதபःகர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் । யஜ்ஞோ த₃ாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம்" என்று - யஜ்ஞத₃ாநதபःகர்மமானது த்யாஜ்யமன்று, கர்த்தவ்யமே; யஜ்ஞமும், த₃ாநமும், தபஸ்ஸும் ஜ்ஞாநவான்களுக்கு பாவநங்களாயிருக்குமென்றும்; "ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்க₃ம் த்யக்த்வா ப₂லாநி ச । கர்த்தவ்யாநீதி மே பார்த்த₂ நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம்" என்று - இந்த கர்மங்கள் கர்த்ருத்வாதி₃ஸங்க₃த்தையும் ப₂லங்களையும் விட்டு கர்த்தவ்யங்கள் என்றே, பார்த்த₂னே! என்னுடைய உத்தமமான மதமாக நிஶ்சயிக்கப்பட்டது என்றும்; "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸः கர்மணோ நோபபத்₃யதே" என்று - நியதமான கர்மத்தினுடைய த்யாக₃ம் கூடாது என்றும் இதுமுதலானவற்றாலே முன்பே சொல்லப்படுகையாலே. அப்போது நிக₃மநமாகிறதென்னில், இப்படியன்று - நிக₃மநம் அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே. அப்படியானாலும் புநருக்தமாம் - "இதி தே ஜ்ஞாநமாக்₂யாதம் கு₃ஹ்யாத்₃கு₃ஹ்யதரம் மயா । விம்ருஶ்ய தத₃ஶேஷேண யதே₂ச்ச₂ஸி தத₂ா குரு" என்று - இப்படி உனக்கு கு₃ஹ்யத்திலுங்காட்டில் கு₃ஹ்யதரமான ஜ்ஞாநமானது சொல்லப்பட்டது; அதை எல்லாம் விசாரித்து, நீ யாதொருபடி இச்சி₂த்தாய், அப்படிச்செய் என்று முன்பே நிக₃மிக்கப்படுகையால். "ஸர்வகு₃ஹ்யதமம் பூ₄யः ஶ்ருணு மே பரமம் வசः" என்று - எல்லா வற்றிலும் கு₃ஹ்யதமமாய், பெரிதாய், பரமமாயிருப்பதொரு வார்த்தையை நான் சொல்லக்கேளாய் என்றுகொண்டு முன்பு சொன்ன கு₃ஹ்யதரத்திற்காட்டில் இந்த உபாயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும் சொல்லப்பட்டது. அல்லாதபோது ஶோகநிவ்ருத்திக்குச்சேர்த்தி உண்டாகாது 26

வேறே சிலர், அநாதி₃காலம் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட பாபஸஞ்சயத்தினுடைய நிராஸபூர்வகமாக நிரதிஶயமான ப₄க₃வத்ப்ரேமத்தாலே உண்டாக்கப்படுவதான ப₄க்தியோக₃ாரம்ப₄த்துக்கு விரோதி₄யாய், நாநாவித₄மாய், அநந்தமான பாபங்களை விஷயமாக

वैश्वानरव्रातपतिपवित्रेष्टित्रिवृदग्निष्टोमादिकानामल्पकालेन दुरनुष्ठेयत्वात् तत्तत्कार्यकरत्वेन शरणागतिर्विधीयत इति । 27

नैतदेवम् - दुष्करत्वेन शोकहेतूनां भक्त्यारम्भविरोधिप्रायश्चित्तानामत्राऽप्रस्तुतत्वात् ; 'धर्म'शब्दस्य तावन्मात्रसङ्कोचे प्रमाणाऽभावाच्च । 28

आरब्धभक्तीनां तदङ्गपरित्यागनिबन्धनमङ्गवैकल्यप्रायश्चित्तं प्रपदनं केचिदाचक्षते । 29

तदप्यसारम् - 'धर्म'शब्दस्य साङ्गे विहिताऽनिषिद्धेष्टोपाय प्रयोगो हि दृश्यते ; नाङ्गमात्रे । अङ्गप्रधानयोस्स्वातन्त्र्येण वाचकस्य शब्दस्य न सङ्कोचे मानम् । 'सर्व'शब्दवैयर्थ्यञ्च । किञ्च - किं शक्त्या अङ्गत्यागे प्रायश्चित्तम् ? उत प्रतिबन्धशक्तित्वेन अशक्त्याऽङ्गत्यागे? द्वितीये तु न वैगुण्यम् ; अधिकारतोऽनुष्ठानप्राप्तिसमय एव सामान्यतो वर्णाश्रमधर्माणां एकत्रोपसंहाराशक्तेश्शक्त्युपाधिस्वीकारात् ।प्रथमे तु नित्यनिषेधयोस्स्वनिमित्तकप्रायश्चित्तविरोधः ; नैमित्तिके तु

உடைத்தான அவ்வோ ப்ராயஶ்சித்தங்களான க்ருச்ச்$_2$ரசாந்த்$_3$ராயணகூஶ்மாண்ட$_3$-வைஶ்வாநரவ்ராதபதிபவித்ரேஷ்டித்ரிவ்ருத$_3$க்$_3$நிஷ்டோமம் துடக்கமானவை அல்பகாலத்தால் அநுஷ்டி$_2$க்கவரிதாகையாலே அவை செய்யும் கார்யத்தைச் செய்யுமாகையால் ஶரணாக$_3$தி விதி$_4$க்கப்படுகிறதென்று சொன்னார்கள். 27

இது இப்படியன்று :– து$_3$ஷ்கரமாகையாலே ஶோகததை ஜநிப்பிப்பனவான ப$_4$க்த்யாரம்ப$_4$விரோதி$_4$ப்ராயஶ்சித்தங்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்துதங்களல்லாமையாலும், 'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$த$_3$த்தை அந்த ப்ராயஶ்சித்தமாத்ரத்தில் ஸங்கோசிப்பிக்கைக்கு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலும். 28

சிலர், ப$_4$க்தியோக$_3$த்திலே இழிந்தவர்களுக்கு அதி னுடைய அங்க$_3$வைகல்யத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் ப்ரபத$_3$நமென்று சொல்லுகிறார்கள். 29

அதுவும் பசையற்றது :– 'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அங்க$_3$ஸஹிதமாய், (ப்ரத$_4$ாநமாய்-இது சில ப்ரதிகளில் மட்டும்) விஹிதமாய், அநிஷித்$_3$த$_4$மான இஷ்டோபாயத்திலேயிறே ப்ரயோக$_3$ம் காணப்படுகிறது; அங்க$_3$மாத்ரத்திலேயன்று. அங்க$_3$ப்ரத$_4$ாநங்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரவாசகமான 'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு அங்க$_3$மாத்ரத்திலே ஸங்கோசிப்பிக்கைக்கு ப்ரமாணமில்லை; 'ஸர்வ'ஶப்$_3$த$_3$மும் வ்யர்த்த$_2$மாம். இன்னமும் இந்த ப்ராயஶ்சித்தமானது, தனக்கு அநுஷ்டி$_2$க்கைக்கு ஶக்யமான அங்க$_3$த்தை விட்டவளவிலோ? ஶக்தி இல்லாமையாலே அநுஷ்டி$_2$க்க அரிதான அங்க$_3$த்தை விட்டவளவிலோ? என்றால், அரியது செய்யாவிட்டால் தோ$_3$ஷமில்லை; என்றிய என்னில் – அதி$_4$காரமுண்டான போதே அநுஷ்ட$_2$ாநம் வரும் ஸமயத்தில் ஸாமாந்யமாக வர்ணாஶ்ரமத$_4$ர்மங்களானவை ஒரு கர்த்தாவாலே ஒருகாலே அநுஷ்டி$_2$க்கப் போகாமையாலே ஶக்த்யுபாதி$_4$யை ஸ்வீகரிக்கையால். ஶக்யமான அங்க$_3$த்தினுடைய த்யாக த்தில், நித்யநிஷேத$_4$விஷயமான போது அவ்வோ ப்ராயஶ்சித்தங்களோடு விரோதி$_4$க்கும், நைமித்திகத்தில் அநுஷ்ட$_2$ாநந்தன்னாலே தோ$_3$ஷபரிஹாரமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி முன்புசொன்ன

अनुष्ठानादेव वैगुण्यपरिहार उक्तः । एवमुक्तरीत्या पैशाचभाष्यादिकानामपि दत्तोत्तरम् । तस्मात्सर्व-
प्रकारानुपपन्नस्सर्वधर्मपरित्याग इति अग्य श्लोकस्याऽप्रामाण्यमेव परिशिष्यत इति । 30

अत्र प्रतिविधीयते - शरणवरणाङ्गतया विधीयमानस्य धर्मान्तरत्यागस्य तद्धर्मविध्यादिविरोधे
सति अप्रामाणिकत्वमाशङ्कनीयम्, विरोध एव न दृश्यते :- न हि धर्मान्तराङ्गतया विधीयमानस्य
धर्मान्तरत्यागस्य तद्विध्यादिविरोधः ; अधिकारिभेदेन व्यवस्थितविषयत्वात् । न च वेदोक्तास्सर्व-
धर्मास्सर्वेषामुपादेयाः ; न हि ब्राह्मणधर्मा राज्ञाम् ; न च राजधर्मा विप्राणाम् ; नाऽप्युभयधर्मा
वैश्यानाम् ; न चाऽपि त्रैवर्णिकधर्मा शूद्राणाम् । तथाऽऽश्रमेष्वपि न ब्रह्मचारिधर्मास्समिदाधानादयो
गृहस्थानामुपादेयाः ; तथा उत्तरोत्तराश्रमिणां पूर्वपूर्वधर्मा इति सर्वत्र सर्वे धर्मा अधिकारिभेदेन
व्यवस्थिताः । स चाऽधिकारिभेदः, वर्णाऽश्रमगुणपाकरुच्यादिभेदप्रयुक्तः । अन्यथा
सर्वश्रुतिस्मृतिव्याकोपः प्रसज्येत । तथाहि :- "न हिंस्यात्सर्वा भूतानि" इति हिंसानिषेधेन "अग्नीषोमीयं
पशुमालभेत"( )इति पश्वालम्भनं विरुध्यते । तथा - "यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्"(आप.3-14-

---

மர்யாதை$_3$யாலே பைஶாசப$_4$ாஷ்யாதி$_3$களுக்கும் உத்தரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.(*)
ஆகையாலே 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபபந்நம் ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ம்' என்று இந்த
ஶ்லோகத்துக்கு அப்ராமாண்யமே பரிஶேஷித்துவிட்டதென்றதாயிற்று. 30

இந்த பூர்வபக்ஷத்துக்கு பரிஹாரம் பண்ணப்படுகிறது:- ஶரணவரணத்துக்கு அங்க$_3$-
மாக விதி$_4$க்கப்படுகிற த$_4$ர்மபரித்யாக$_3$ததுக்கு அவ்வோ த$_4$ர்மங்களினுடைய வித்$_4$யநுஷ்-
ட$_2$ாநாதி$_3$களோடு விரோத$_4$முண்டாகிலிறே இந்த ஶ்லோகத்துக்கு அப்ராமாண்யம்
ஶங்கிக்கப்படுவது; விரோத$_4$ந்தான் காணப்படுகிறதில்லை; எங்ஙனே என்னில் :-
த$_4$ர்மாந்தரத்துக்கு அங்க$_3$மாக விதி$_4$க்கபபடுகிற த$_4$ர்மாந்தரத்யாக$_3$த்துக்கு அந்த த$_4$ர்ம-
வித்$_4$யாதி$_3$களோடு விரோத$_4$மில்லையிறே, அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலே நிலைநின்ற விஷய-
பே$_4$த$_3$த்தையுடைத்தாகையாலே. அதாவது - வேதோ$_3$க்தமான ஸர்வத$_4$ர்மங்களும்
ஸர்வர்க்கும் உபாதே$_3$யமன்று, எங்ஙனே என்னில்:- ப்$_3$ராஹ்மணத$_4$ர்மங்கள்
ராஜாக்களுக்கில்லை; ராஜத$_4$ர்மங்கள் ப்$_3$ராஹ்மணர்க்கில்லை; இருவர் த$_4$ர்மமும்
வைஶ்யர்க்கில்லை; த்ரைவர்ணிகருடைய த$_4$ர்மம் ஶூத்$_3$ராதி$_3$களுக்கில்லை; அப்படி
ஆஶ்ரமங்களிலும் ப்$_3$ரஹ்மசாரித$_4$ர்மங்களான ஸமித$_3$ாத$_4$ாநம் முதலானவை க்$_3$ரு-
ஹஸ்த$_2$ர்களுக்கில்லை; அப்படியே மேன்மேலுமுண்டான ஆஶ்ரமிகளுக்கு முன்புண்-
டான ஆஶ்ரமத$_4$ர்மங்களில்லை; ஆகையாலே, எல்லாவிடத்திலும் எல்லா த$_4$ர்மங்க-
ளும் அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$த்தாலே அறுதியிடப்பட்டன. அந்த அதி$_4$காரிபே$_4$த$_3$மானது
ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$யானவர்ணபே$_4$த$_3$த்தாலும், ப்$_3$ரஹ்மசர்யாத்$_3$யாஶ்ரமபே$_4$த$_3$த்தாலும்,
ஸத்வாதி$_3$கு$_3$ணபே$_4$த$_3$த்தாலும், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதி$_3$பாகபே$_4$த$_3$த்தாலும், இவையடி-
யான ருசிபே$_4$த$_3$த்தாலும் உண்டாகாநிற்கும். இப்படி இல்லாதபோது ஸர்வஶ்ருதி-
ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் விரோத$_4$முண்டாம். எங்ஙனே என்னில்:- "ந ஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வா
பூ$_4$தாநி" என்று - பூ$_4$தங்களை ஹிம்ஸிப்பானல்லனென்கிற ஹிம்ஸாநிஷேத$_4$த்தோடே
"அக்$_3$நீஷோமீயம் பஶுமாலபே$_4$த" என்று - அக்$_3$நீஷோமீயமென்கிற பஶுவை
ஆலம்பி$_4$ப்பானென்கிற பஶுவிஶஸநம விரோதி$_4$க்கும்; அப்படி, "யாவஜ்ஜீவம் அக்$_3$நி-
ஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" என்று - ஆயுஸ்ஸுள்ளவளவும் அக்$_3$நிஹோத்ரம் பண்ணுவான்

८) इति विहितेन कर्मणा "सन्न्यसेत्सर्वकर्माणि", "न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः"(तै.२-२४) इति तत्त्यागो विरुध्यते ।

तथा - "नास्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाऽभिगच्छेत्" (मुण्.1-2-12) "ज्ञानामृतेन तृप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः । नैवाऽस्ति किञ्चित्कर्तव्यमस्तिचेन्न स तत्त्ववित् ॥" इति कर्मत्यागविशिष्टेनाऽऽत्मज्ञानेन "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन"(बृ.6-4-22) "इयाज सोऽपि सुबहून् यज्ञान् ज्ञानव्यपाश्रयः । ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्यया ॥"(वि.पु.6-6-12) इति कर्मसाध्यं ज्ञान विरुध्यते । एतेन "विद्याञ्चाऽविद्याञ्च यस्तद्वेदोभयं सह । अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥"(ईश. 11), "उभाभ्यामेव पक्षाभ्यामाकाशे पक्षिणां गतिः । तथैव ज्ञानकर्मभ्यां प्राप्यते भगवान् हरिः ॥"(नारसि.61-11)

என்கிற விஹிதகர்மத்தோடு "ஸந்ந்யஸேத் ஸரவகர்மாணி" என்று - ஸர்வகர்மங்களை-
யும் விடுவானென்றும்; "ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த$_4$நேந த்யாகே$_3$நைகே அம்ருதத்வ-
மாநஶு:" என்று - கர்மத்தாலுமன்று, ப்ரஜையினுலுமன்று, த$_4$நத்தாலுமன்று, த்யா-
க$_3$த்தாலே சிலர் அம்ருதத்வத்தை அடைந்தார்களென்றும் சொல்லுகிற கர்மத்யாக$_3$ம்
விரோதி$_4$க்கும்.

அப்படியே "நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந । தத்$_3$விஜ்ஞாநார்த்த$_2$ம் ஸ கு$_3$ருமேவாபி$_4$க$_3$ச்சே$_2$த்"
என்று - க்ருதமென்று பேரையுடைத்தான கர்மத்தால் அக்ருதனுன ஆத்மா ஸித்$_3$தி$_4$-
யான், அவனை அறிகைக்காக, அவன் கு$_3$ருவையே ஆஶ்ரயிப்பானென்றும்; "ஜ்ஞாநா-
ம்ருதேந த்ருப்தஸ்ய க்ருதக்ருத்யஸ்ய யோகி$_3$ந: । நைவாஸ்தி கிஞ்சித் கர்த்தவ்யம்
அஸ்திசேந்ந ஸ தத்வவித்" என்று - ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதத்தாலே பூர்ணனுய்,
க்ருதக்ருத்யனுன யோகி$_3$க்கு கர்த்தவ்யமாயிருப்பதொன்றுமில்லை, உண்டாகில்
அவன் தத்வவித்தல்லனென்றும் சொல்லுகிற கர்மத்யாக$_3$விஶிஷ்டமான ஆத்மஜ்ஞா-
நத்தோடு, "தமேதம் வேத$_3$ாநுவசநேந ப்$_3$ராஹ்மணு விவிதி$_3$ஷந்தி யஜ்ஞேந
த$_3$ாநேந தபஸாऽநாஶகேந" என்று யஜ்ஞ,த$_3$ாந,அநஶநரூபதபஸ்ஸுக்களாலேயும்
ப்$_3$ராஹ்மணர்களானவர்கள் நிஶ்சயிக்க இச்சி$_2$யாநின்றுர்களென்றும்; "இயாஜ
ஸோऽபி ஸுப$_3$ஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாஶ்ரய: । ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$யாமதி$_4$ஷ்ட$_2$ாய
தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்$_3$யயா" என்று - அந்த ஜநகனும் ஜ்ஞாநத்தை ஆஶ்ரயித்துக்
கொண்டு ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்குறுப்பாக 'அவித்$_3$யா'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான கர்மயோக$_3$த்-
தாலே ம்ருத்யுவான அஜ்ஞாநத்தைக்கடப்பான் அநேகயஜ்ஞங்களைப் பண்ணு-
நின்றுன் என்றும் சொல்லப்படுகிற கர்மஸாத்$_4$யமான ஜ்ஞாநம் விரோதி$_4$க்கும்.
இந்த கர்மஸாத்$_4$யமான ஜ்ஞாநத்தோடு, "வித்$_3$யாம் சாவித்$_3$யாம் ச யஸ்தத்$_3$வேதே$_3$ா-
ப$_4$யம் ஸஹ । அவித்$_3$யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்$_3$யயாऽம்ருதமஶ்நுதே" என்று -
வித்$_3$யா'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான ஜ்ஞாநத்தையும் 'அவித்$_3$யா'ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான கர்மத்-
தையும்கூட யாவனெருவன் அறிகிறுன், அவன் அந்த கர்மத்தாலே ம்ருத்யுவான
அஜ்ஞாநத்தைக்கடந்து, வித்$_3$யையாலே அம்ருதத்வத்தை அடையுமென்றும்; "உப$_4$ா-
ப்$_4$யாமேவ பக்ஷாப்$_4$யாமாகாஶே பக்ஷிணும் க$_3$தி: । ததை$_2$வ ஜ்ஞாநகர்மப்$_4$யாம்
ப்ராப்யதே ப$_4$க$_3$வாந் ஹரி:" என்று - இரண்டு பக்ஷங்களாலும் ஆகாஶத்திலே
பக்ஷிகளுக்கு க$_3$தி உண்டாயிருக்கும், அப்படி ஜ்ஞாநகர்மங்களோடே ப$_4$க$_3$வானுன

"यथाऽन्नं मधुसंयुक्तं मधु चाऽन्नेन संयुतम् । एवं तपश्च विद्या च संयुक्तं भेषजं महत्॥" इति ज्ञानकर्मसमुच्चयो विरुध्यते ।

तथाचाऽनेन, "नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यो न मेधया न बहुना श्रुतेन । यमेवैष वृणुते तेन लभ्यस्तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम् ॥" (मु.३-२-३) इत्युभयलक्षणवरणीयत्वविशिष्टं भक्तियोगरूपमुपासनं विरुध्यते ।

तत्राऽपि, "सदेव सोम्येदमग्र आसीत् । एकमेवाद्वितीयम्।"(छा.६-२-१) इत्यादिप्रतिपन्न-स्वरूपोपासनपरया सद्विद्यया "अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान् कामान् तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति ।"(छा.८ १-६) इति गुणोपासनपरा दहरविद्या विरुध्यते ।

उपास्ये च, "यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्"(मु.२-७), "पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया

ஹரி ப்ராபிக்கப்படாநிற்குமென்றும்; "யத2ாந்நம் மது4ஸம்யுக்தம் மது4 சாந்நேந ஸம்யுதம் । ஏவம் தபஶ்ச வித்3யா ச ஸம்யுக்தம் பே4ஷஜம் மஹத்" என்று - யாதொரு படி அந்நம் மது4வோடே கூடியும் மது4 அந்நத்தோடேகூடியும் இருக்கும், இப்படி தபஸ்ஸும் வித்3யையும் கூடிக்கொண்டு பெரிய பே4ஷஜமாமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயம் விரோதி4க்கும்.

அப்படியே இந்த கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயத்தோடே, "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்4ய: ந மேத4யா ந ப3ஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று - இந்த பரமாத்மாவானவன் ப்ரவசந-மாகிற வேத3ாத்4யயநத்தாலும் லப்4யனல்லன், மேதை4யாலும் லப்4யனல்லன், ப3ஹுவான ஶ்ருதத்தாலும் லப்4யனல்லன், யாவனொருவனை இவன் வரிக்கிறான், அவனாலே லப்4யன், அவனுக்கிந்த பரமாத்மா தன்னுடைய ஶரீரத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்-கும் என்று சொல்லப்பட்ட உப4யலக்ஷணமாய், வரணீயத்வவிஶிஷ்டமான ப4க்தி யோக3மாகிற உபாஸநம் விரோதி4க்கும்.

உபாஸநந்தன்னிலே, "ஸதே3வ ஸோம்யேத3மக்3ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்3விதீயம்" என்று - ஸோம்யனே! இந்த ஸத்தே ஏகமாய், அத்3விதீயமாயே அக்3ரத்திலே உண்டா-யிற்று என்கிற இதுமுதலான வாக்யத்தாலே ஸ்வரூபோபாஸநத்தைச் சொல்லுகிற ஸத்3வித்3யையோடு, "அத2 ய இஹாத்மாநமநுவித்3ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப4வதி" என்று - அநந்தரம் இவ்விடத்திலே யாவர்சிலர் பரமாத்மாவையும், அபஹதபாப்மத்வாதி3கு3ணங்களா-கிற ஸத்யகாமங்களையுமநுஸந்தி4த்து நடக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஸர்வலோகங்க-ளிலும் அந்த காமாநுப4வமுண்டாக-நிற்கும் என்று கு3ணோபாஸநத்தைச் சொல்லு-கிற த3ஹரவித்3யை விரோதி4க்கும்.

உபாஸ்யத்திலும் "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்", "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதை4வ ஶ்ரூயதே" - யாவனொருவன் ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வத்தையும் லபி4த்திருக்கும், இவனுடைய

च"(श्वेता. 6-8) इति गुणोपदेशेन "निर्गुणं निरञ्जनम्"(आत्मोपनिषत्), "निष्कलं निष्क्रियं शान्तम्"(श्वेता. 6-19) इति गुणनिषेधो विरुध्यते ।

तथा, "य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुर्हिरण्यकेश आप्रणखात्सर्व एव सुवर्णः । तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी ।"(छा. 1-6-6), "यथा महारजतं वासः"(*बृ. 4-3) "ध्येयस्सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणस्सरसिजासनसन्निविष्टः । केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्मयवपुर्धृतशङ्खचक्रः ॥"(*) इत्युक्तविग्रहविभूषणादियोगेन "यत्तदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रवर्णमचक्षुश्श्रोत्रं तदपाणिपादं नित्य विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मम् ॥"(मु. 1-1-6) "रूपवर्णादिनिर्देशविशेषणविवर्जितः"(वि.पु. 1-2-1) इत्यादि रूपादिनिषेधो विरुध्यते ।

பரையான ஶக்தி விவிதை4யாக ஶ்ருதியிலே சொல்லப்படாநின்றதென்றும்; "ஸ்வாபா4விகீ ஜ்ஞாநப3லக்ரியா ச" என்று - ஜ்ஞாநப3லக்ரியை ஸ்வாபா4விகியாயிருக்கும் என்றும் சொல்லுகிற கு3ணோபதே3ஶத்தோடு "நிர்கு3ணம் நிரஞ்ஜநம்", "நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்" என்று - நிர்கு3ணமாய், நிரஞ்ஜநமாய், நிஷ்கலமாய், நிஷ்க்ரியமாய், ஶாந்தமாயிருக்குமென்கிற கு3ணநிஷேத4ம் விரோதி4க்கும்.

அப்படியே "ய ஏஷோऽந்தராதி3த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்3ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ரு: ஹிரண்யகேஶ ஆப்ரணக2ாத்ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:" என்று - ஆதி3த்யன் நடுவிலே ஹிரண்மயனாய், பொற்கென்ற கேஶாதி3களையுடையனாய், நகம் துடக்கமான எல்லாம் ஸுவர்ணமாக இருக்கிற புருஷன் யாவனொருவன் காணப்படுகிறான் என்றும்; "தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ" என்று - அவனுக்கு நிரம்பின நீரிலே கிளம்பிப் பருத்த நாளத்திலே இருப்பதாய், ஆதி3த்யகிரணத்தாலே அலர்த்தப்பட்ட தாமரை யாதொருபடி இருக்கும், இப்படியே கண்களிரண்டுமிருக்கும் என்றும்; "யதா2 மஹாரஜதம் வாஸ:" என்று - மஞ்ஜிட்டிமாற்றாலே பொன்மைபிடித்த வாஸஸ்ஸுபோலே பொற்கென்றவடிவென்றும்; "த்4யேயஸ்ஸதா3 ஸவித்ருமண்ட3லமத்4யவர்த்தீ நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட: । கேயூரவாந் மகரகுண்ட3லவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபு: த்4ருதஶங்க2சக்ர:" என்று - ஸவித்ருமண்ட3லமத்4யவர்த்தியான நாராயணன், தாமரைப்பூவாகிற ஆஸநத்திலே இருப்பானாய், தோள்வளைகளை உடையனாய், மகரகுண்ட3லங்களையுடையனாய், கிரீடாபி4ஷேகத்தையுடையனாய், ஹாரத்தையுடையனாய், ஹிரண்மயமான வடிவையுடையனாய், த4ரிக்கப்பட்ட ஶங்க2சக்ரத்தையுடையனாக எப்போதும் த்4யாநம் பண்ணப்படுமென்றும் சொல்லப்பட்ட விக்3ரஹபூ4ஷணாதி3யோக3த்தோடு, "யத்தத3த்3ரேஶ்யமக்3ராஹ்யமகோ3த்ரவர்ணம் அசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரம் தத3பாணிபாத3ம் நித்யம் விபு4ம் ஸர்வக3தம் ஸுஸூக்ஷ்மம்" என்று - யாதொருவஸ்து காணவும் கேட்கவும் படாதே பேரும் நிறமுமின்றியே சக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ராதி3யான இந்த்3ரியங்களுமின்றியே பாணிபாத3ாதி3யான அவயவங்களுமின்றியே, நித்யமாய், விபு4வாய், ஸர்வத்திலுமுண்டாய், மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கும் என்றும்; "ரூபவர்ணாதி3நிர்தே3ஶவிஶேஷணவிவர்ஜித:" என்று - அவயவம், நிறம் முதலானவற்றைச்சொல்லும் ஶப்3த3ங்களால் விஶேஷிக்கப் படாதவனென்றும் சொல்லுகிற ரூபாதி3நிஷேத4ம் விரோதி4க்கும்.

तथा, "पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि"(पु.सू.),"विस्तारस्सर्वभूतस्य विष्णोस्सर्वमिदं जगत्" इति समस्तविभूतियोगेन "नेह नानाऽस्ति किञ्चन"(बृ.6 4-19)इति नानात्वनिषेधो विरुध्यते।

एवं सर्वत्राऽऽपातप्रतीतमिदं विरोधजातं तत्र तत्र निरूपितपाकगुणादिभेदेन यथा परिह्रीयते, तद्वदत्राऽपि पाकादिभेदनिबन्धनाऽधिकारभेदेन व्यवस्थितत्वात् विरोध एव नाऽस्ति । यथाधिकारमेव प्रामाणिकार्थस्वीकारः ; न तु सर्वस्य सर्व इति सङ्ग्रहः । तदुच्यते - "त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन । निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् । यावानर्थ उदपाने सर्वतस्संप्लुतोदके । तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ।"(गी.2-45,46) इत्यलमतिप्रसङ्गेन।

तस्मात् अस्य "सर्वधर्मान्" इति श्लोकस्य शब्दाधिगततत्वार्थ एव युक्तियुक्त इति सर्वधर्म

அப்படியே "பாதே3ாऽஸ்ய விஶ்வா பூ4தாநி த்ரிபாத3ஸ்யாம்ருதம் தி3வி" என்று - இப்பரமபுருஷனுக்கு விஶ்வபூ4தங்களும விபூ4தியில் நாலத்தொன்றென்னும்படி ஏகதே3ஶமாயிருக்கும், பரமவ்யோமத்திலே நித்யமான விபூ4தி முக்கூறென்னும்படி பெருத்திருக்குமென்றும்; "விஸ்தாரஸ்ஸர்வபூ4தஸ்ய விஷ்ணோஸ்ஸர்வமித3ம் ஜக3த்" என்று - இஜ்ஜக3த்தெல்லாம், எல்லா பூ4தமாய் நிற்கிற விஷ்ணுவினுடைய பரப்பா யிருக்குமென்றும் சொல்லுகிற ஸமஸ்தவிபூ4தியோக3த்தோடு "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்று - இந்த வஸ்துவில் நாநாவாய்க்கொண்டு வேறுபட்டிருப்பதொன்றும் இல்லை என்கிற நாநாத்வநிஷேத4ம் விரோதி4க்கும்.

இப்படி எல்லாவிடத்திலும் விழுக்காட்டிலே மேன்மேலே தோன்றுகிற இந்த விரோத4ங்களெல்லாம் அவ்வோவிடத்திலே நிரூபிக்கப்பட்ட பாககு3ணாதி3பே4த3ங்களாலே யாதொருபடி பரிஹரிக்கப்படுகிறது, அதுபோல் இவ்விடத்திலும் பாகாதி3பே4த3மடியான அதி4காரபே4த3த்தாலே அறுதியிடப்படுகையாலே விரோத4மில்லை. அதி4காரத்துக்கீடாயேயிருக்கும் ப்ராமாணிகமான அர்த்த2த்தினுடைய ஸ்வீகாரம், அல்லது எல்லார்க்குமெல்லாம் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாமென்றிறே சுருங்கியிருப்பது. அது ஶ்ரீகீ3தையிலே சொல்லப்பட்டது :- "த்ரைகு3ண்யவிஷயா வேத3ா நிஸ்த்ரைகு3ண்யோ ப4வார்ஜுந ! நிர்த்3வந்த்3வோ நித்யஸத்வஸ்தே2ா நிர்யோக3க்ஷேம ஆத்மவாந்" என்று - அர்ஜுநனே! வேத3ங்களாகிறவை கு3ணத்ரயவிஶிஷ்டரை விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கும், நீ த்ரைகு3ண்யத்தை விட்டு நிர்த்3வந்த்3வனாய், நித்யமான ஸத்வகு3ணத்திலே நின்று, யோக3க்ஷேமங்களைவிட்டு ஆத்மவானாயிருவென்றும்; "யாவாநர்த்த2 உத3பாநே ஸர்வதஸ்ஸம்ப்லுதோத3கே । தாவாந் ஸர்வேஷு வேதே3ஷு ப்3ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:" என்று - எங்குமொக்க நீர்நிறைந்த நீர்நிலையில் யாதோரளவு ப்ரயோஜநம் கொள்ளும், அறிவுடைய ப்3ராஹ்மணனுக்கும் எல்லா வேத3ங்களிலும் அவ்வளவே ப்ரயோஜநமென்றும் இப்படியால் அதி4கமாக ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்டது போரும்.

இனி இப்படி விரோத4மில்லாமையால், இந்த "ஸர்வத4ர்மாந்" இத்யாதி3ஶ்லோகத்துக்கு ஶப்3த3ஸித்3த4மான அர்த்த2மே யுக்தமென்றிட்டு ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3பூர்வகமான ஶரணவரணமானது ஸர்வ ப்ரமாணங்களுக்கும் அவிருத்3த4மாகையாலே

परित्यागपूर्वकं शरणवरणं सर्वप्रमाणाविरुद्धं पृथगुपायत्वेन विधीयत इत्यवगन्तव्यम् । 31

ननु भाष्यकारेण एतच्छ्लोकविवरणदशायां योजनाद्वयेनाऽस्य श्लोकस्य भजनशेषत्वं प्रतिपादितम्, तत्कथमस्य पृथगुपायत्वमिति । 32

तदुच्यते - तत्राऽपि द्वितीययोजनायां भक्त्यारम्भविरोधिपापप्रायश्चित्तकृच्छ्रादिप्रतिनिधित्वप्रतिपादनेन तत्कार्यकरत्वसिद्धेः पृथगुपायत्वं विवक्षितम् । तथाच स्मर्यते - "प्रायश्चित्तान्यशेषाणि तपःकर्मात्मकानि वै । यानि तेषामशेषाणां कृष्णानुस्मरणं परम् ॥"(वि.पु.2-6-39) इति । अत्राऽनुस्मरणम् - तत्तत्प्रायश्चित्तनिर्वर्त्यपापनिवृत्त्युपायत्वाऽध्यवसायः । 33

अनया नीत्या भगवतस्सर्वशक्तेः परमकारुणिकस्य सर्वोपायकार्यकरत्वात्, पुरुषार्थोपायभूतान् सुदुष्करान् सर्वान् धर्मान् परित्यज्य तत्तत्पुरुषार्थसाधनत्वेन भगवच्छरणवरणं युक्तमेव । एवमुक्तमभियुक्तैरेतच्छ्लोकतात्पर्यम्, "सुदुष्करेण शोचेद्यो येन येनेष्टहेतुना । स स तस्याऽहमेवेति चरमश्लोकसङ्ग्रहः ॥" (र.सारे.) इति । 34

தனித்து ப்ரத$_4$ாநமான உபாயமாக இந்த ஶ்லோகத்தாலே விதி$_4$க்கப்படுகிறதென்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$ பண்ணப்படும். 31

இந்த ஶ்லோகத்துக்கு பா$_4$ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கிறபோது இரண்டு யோஜனையாலே ப$_4$க்திஶேஷத்வத்தை அருளிச்செய்தாராயிருக்க இது தனித்தோருபாயத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறதென்கிறவிடம் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில் : 32

அவ்விடத்திலும் இரண்டாம் யோஜனையிலே ப$_4$க்த்யாரம்ப$_4$விரோதி$_4$பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமான க்ருச்ச்$_2$ராதி$_3$களுக்கு ப்ரதிநிதி$_4$யாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே அந்த ப்ராயஶ்சித்தங்களெல்லாம் செய்யும் கார்யத்தைச் செய்யவற்றுகையாலே அங்கு ப்ருத$_2$க்கான உபாயமாக விவக்ஷிக்கப்பட்டது; அப்படி "ப்ராயஶ்சித்தாந்யஶேஷாணி தப: கர்மாத்மகாநி வை । யாநி தேஷாமஶேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்" என்று - எல்லா ப்ராயஶ்சித்தங்களும் தபஸ்ஸையும், கர்மத்தையும், வடிவாக உடையதாயிருக்கும், அவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாயிருக்கும் ப்ராயஶ்சித்தம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணமென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் அநுஸ்மரணமாவது - அவ்வோ ப்ராயஶ்சித்தங்களால் போக்கப்படும் பாபங்களைப் போக்குகைக்கு இந்த க்ருஷ்ணனே உபாயமென்கிற அத்$_4$யவஸாயம். 33

இந்த ந்யாயத்தாலே ஸர்வஶக்தியாய், பரமகாருணிகனான ப$_4$க$_3$வானுக்கு ஸர்வோபாயகார்யகரத்வமுண்டாகையால், புருஷார்த்தோ$_2$பாயபூ$_4$தங்களாய், மிகவும் து$_3$ஷ்கரங்களான ஸர்வத$_4$ர்மங்களையும் பரித்யஜித்து அவ்வோ புருஷார்த்த$_2$ங்களுக்கு ஸாத$_4$நமாக ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ரணவரணமே ப்ராப்தமென்றதாயிற்று; இப்படி அபி$_4$யுக்தரும் "ஸுது$_3$ஷ்கரேண ஶோசேத்$_3$யோ யேந யேநேஷ்டஹேதுநா । ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரமஶ்லோகஸங்க்$_3$ரஹ:" என்று - யாவனொருவன் தனக்கு து$_3$ஷ்கரமாயிருக்கிற

अथ प्रतिपदार्थो निरूप्यते ।

"सर्वधर्मान्" इत्यत्र 'धर्म'शब्दः - "चोदनालक्षणोर्थो धर्मः" (पू.मी. 1-1-2) इति श्रुतिस्मृतिचोदितं भोगमोक्षरूपेष्टोपायमभिधत्ते। बहुवचनेन तेषामनेकत्वं प्रदर्श्यते । तेषां कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगरूपेण त्रैविध्यम् । एते त्रय उपायाः परस्परसाहचर्येण प्रत्येकं पुरुषार्थसाधकाः । तत्र ज्ञानभक्त्यनुगृहीतं कर्म जनकादिषु दृष्टम्, कर्म-भक्त्यनुगृहीतं ज्ञानं भरतादिषु दृष्टम्, कर्मज्ञानाऽनुगृहीता भक्तिः प्रह्लादादिषु दृष्टा । तेषु तेषु तत्तत्प्राधान्यात् त्रैविध्यम् । तथा भगवच्छास्त्रे, "उपायास्ते त्रयः पूर्वे कथिताश्चावधारिताः । व्याचक्ष्वाम्ब चतुर्थं तमुपायं परमम्बुजे ॥"(ल.त. 17-2) "उत्तारहेतवोऽमीषामुपाया विहिता मया । कर्म साङ्ख्यं तथा योग इति शास्त्रव्यपाश्रयाः । निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः । सन्न्यासस्त्याग इत्युक्तश्शरणागतिरित्यपि (*)। उपायोऽयं चतुर्थस्ते

யாதொரு யாதொரு இஷ்டஸாத$_4$நத்தாலே ஶோகிக்கும், அவனுக்கு அவ்வோ ஸாத$_4$நவிஶேஷம் நானே என்று சரமஶ்லோகத்துக்குச் சுருக்கமான அர்த்த$_2$மென்றுகொண்டு இந்த ஶ்லோகத்துக்கு தாத்பர்யம் சொன்ஞர்கள். 34

அநந்தரம் பத$_3$ந்தோறும் அர்த்த$_2$ம் நிரூபிக்கப்படுகிறது

"ஸர்வத$_4$ர்மாந்" என்கிறவிடத்தில் "த$_4$ர்ம"ஶப்$_3$த$_3$ம் "சோத$_3$நாலக்ஷணோர்த்தே$_2$ா த$_4$ர்ம:" என்று - சோத$_3$நையாகிற விதி$_4$வாக்யத்தை ப்ரமாணமாக உடைத்தாயிருக்கும் அர்த்த$_2$ம் த$_4$ர்மமென்றுகொண்டு மீமாம்ஸாஸூத்ரத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஶ்ருதி-ஸ்ம்ருதிசோதி$_3$தமாய், பே$_4$ாக$_3$மோக்ஷரூபமான இஷ்டத்துக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. "த$_4$ர்மாந்" என்கிற ப$_3$ஹுவசநத்தாலே அவைதான் ப$_3$ஹுவித$_4$மாயிருக்கும் என்று காட்டப்படுகிறது. அவ்வுபாயங்கள்தான், கர்மயோக$_3$ம், ஜ்ஞாநயோக$_3$ம், ப$_4$க்தியோக$_3$மென்று மூன்றுவகையாயிருக்கும். இவை மூன்று உபாயங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு தனித்தனியே புருஷார்த்த$_2$ங்களுக்கு ஸாத$_4$நங்களாயிருக்கும். அவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளாலே அநுக்$_3$ரஹிக்கப்பட்ட கர்மமானது ஜநகாதி$_3$கள்பக்கலிலே காணலாம்; கர்மப$_4$க்திகளாலே அநுக்$_3$ரஹிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநமானது ஆதி$_3$ப$_4$ரதாதி$_3$கள்பக்கலிலே காணலாம்; கர்மஜ்ஞாநங்களாலே அநுக்$_3$ரஹிக்கப்பட்ட ப$_4$க்தியானது ப்ரஹ்லாத$_3$ாதி$_3$கள்பக்கலிலே காணலாம். அவ்வோ அதி$_4$காரிகளிடத்தில் அவ்வோ கர்மாதி$_3$களின் ப்ராத$_4$ாந்யத்தாலே த்ரைவித்$_4$யமாகக்கடவது. அப்படி ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலே "உபாயாஸ்தே த்ரய: பூர்வே கதி$_2$தாஶ்சாவத$_4$ாரிதா: । வ்யாசக்ஷ்வாம்ப$_3$ சதுர்த்த$_2$ம் தமுபாயம் பரமம்பு$_3$ஜே" என்று - முன்பே மூன்று உபாயங்கள் சொல்லப்பட்டன, அவை பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணப்பட்டன, தாயே! பரமான நாலாமுபாயத்தை அருளிச்செய்யவேணுமென்றும்; "உத்தாரஹேதவோऽமீஷாம் உபாயா விஹிதா மயா । கர்ம ஸாங்க்$_2$யம் தத$_2$ா யோக$_3$ இதி ஶாஸ்த்ரவ்யபாஶ்ரயா:" என்று - கர்மமென்றும், ஜ்ஞாநமென்றும், ப$_4$க்தியோக$_3$மென்றும் ஶாஸ்த்ரத்தைப் பற்றியிருப்பன மூன்று உபாயங்கள் இவ்வாத்மாக்களுக்குக் கரையேறுகைக்கு ஹேதுவாக என்னாலே விதி$_4$க்கப்பட்டன என்றும்; "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_3$ஸம்யுத: । ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக$_3$ இத்யுக்தஶரணா-

प्रोक्तश्शीघ्रफलप्रदः ।अस्मिन् हि वर्तमानानां विधौ विप्रनिषेविते । पूर्वे त्रय उपायास्ते भवेयुरमनोहराः।" (ल.त.17-49) इति बहुशः कर्मसाङ्ख्यादीना त्रित्वं शरणवरणस्य चतुर्थोपायत्वमुक्तम्। अतो 'धर्म'शब्दस्य बहुवचनान्तत्वं विवक्षितम् । 35

किञ्च - कर्मादीनामवान्तरभेदबाहुल्यात् बहुत्वोक्तिः । तत्र कर्म, नित्यनैमित्तिककाम्यरूपेण, तत्राऽप्यग्न्याधानदर्शपूर्णमासाऽग्निष्टोमादिरूपेण, यागसत्रादिरूपेण च बहुविधम् । ज्ञानञ्च, स्वरूपभेदनिबन्धनविद्याभेदाद्बहुविधम् । अत एव हि सद्विद्यादहरविद्यादिविकल्पभेदः । भक्तिश्च, ध्यानार्चनप्रणामादिरूपेण बहुविधा । तदुक्तम् - 'सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः । नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥"(गी.9-14), "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु । मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥"(गी.9-34) इति । 36

க$_3$திரித்யபி" என்று – நிக்ஷேபத்தை வேறொரு பேராக உடைத்தாயிருக்கிற ந்யாஸமானது ஐந்து அங்க$_3$த்தோடேகூடியிருக்கும், அது ந்யாஸமென்றும், ஶரணாக$_3$தி என்றும் (*) சொல்லப்பட்டதென்றும்; "உபாயோऽயம் சதுர்த்த$_2$ஸ்தே ப்ரோக்தஶ்ஶீக்$_4$ரப$_2$லப்ரத$_3$: । அஸ்மிந் ஹி வர்த்தமாநாநாம் விதௌ$_4$ விப்ரநிஷேவிதே ॥ பூர்வே த்ரய உபாயாஸ்தே ப$_4$வேயுரமநோஹரா:" என்று – இந்த நாலாவது உபாயம் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது, ஜ்ஞாநவான்களாலே ஸேவிக்கப்பட்ட இவ்வுபாயத்திலே வர்த்திப்பார்க்கு முன்புண்டான மூன்று உபாயங்களும் நெஞ்சுக்கு நன்றாயிராது என்றும், பல இடங்களிலும் கர்மஜ்ஞாநப$_4$க்திகளாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரங்கள் மூன்றாயிருக்குமென்றும் ஶரணாக$_3$தி நாலாமுபாயமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே 'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$த$_3$த்தில் ப$_3$ஹுவசநமானது அர்த்த$_2$வத்தாயிருக்கும் என்றதாயிற்று. 35

இன்னமும் கர்மாதி$_3$கள் தனித்தனியே ப$_3$ஹுளங்களாகையாலே ப$_3$ஹுவசநம் சொல்லிற்றாகவுமாம். அவ்விடத்தில் கர்மமாவது நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்கிற பே$_4$த$_3$த்தாலும்; அதுதன்னில், அக்$_3$ந்யாத$_4$ாநம், அக்$_3$நிஷ்டோமம், த$_3$ர்ஶபூர்ணமாஸமென்றும்; அப்தோர்யாமம், வாஜபேயம், ஸர்வதோமுக$_2$மென்றும் இத்யாதி$_3$யாக உண்டான ப்ரக்ருதி, விக்ருதிபே$_4$த$_3$த்தாலும், யாக$_3$ஸத்ராதி$_3$பே$_4$த$_3$ங்களாலும், ப$_3$ஹுவித$_4$மாயிருக்கும். ஜ்ஞாநமும் உபாஸ்யமாநவஸ்துரூபபே$_4$த$_3$மடியான ஸத்$_3$வித்$_3$யா, த$_3$ஹரவித்$_3$யாதி$_3$களான உபாஸநஸ்வரூபபே$_4$த$_3$த்தாலே ப$_3$ஹுவித$_4$ம். ஆகையாலேயிறே ஸத்$_3$வித்$_3$யா, த$_3$ஹரவித்$_3$யாதி$_3$களானவை தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரோபாயமாக விகல்பித்து வருகிறது. ப$_4$க்தியும் த்$_4$யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி$_3$ரூபத்தாலே ப$_3$ஹுவிதை$_4$யாயிருக்கும். "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்$_3$ருட$_4$வ்ரதா: । நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப$_4$க்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே" என்று – என்னையே எப்போதும் கீர்த்தியாநிற்பாராய், த்$_3$ருட$_4$வ்ரதராய்க்கொண்டு என் ஆராத$_4$நத்திலே யத்நிப்பாராய், என்னை ப$_4$க்தியோடே நமஸ்கரியாநிற்பாராய், நித்யயுக்தராய்க் கொண்டு உபாஸியாநிற்பார்களென்றும்; "மந்மநா ப$_4$வ மத்$_3$ப$_4$க்தோ மத்$_3$யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:" என்று – மத்$_3$ப$_4$க்தனாய்க்கொண்டு என்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய் த்$_4$யாநம் பண்ணு, என்னை ஆராதி$_4$, என்னை நமஸ்கரி, இப்படி யோக$_3$த்தைப்பண்ணி என்னையே பற்றின நீ என்னையே

अत्र, "जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः । त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥" (गी.4-9) इत्यवताररहस्यज्ञानम्, "यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम्।स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत । इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ । एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ॥"(गी.15 19) इत्युक्तपुरुषोत्तमविद्या च, "देशोऽयं सर्वकामधुक्"(पाद्म श्रीरङ्ग मा) इत्युक्तपुण्यदेशवासश्च, "स्तुवन् नामसहस्रेण पुरुषस्सततोत्थितः । वासुदेवाश्रयो मर्त्यो वासुदेव परायणः । सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्मसनातनम् ॥" (भार.सहस्रनाम) इति नामसङ्कीर्तनञ्च, पुरुषार्थसाधनभूतान्येतानि कर्मज्ञानादिषु यथायोगमन्तर्भूतानीति त्रैविध्यमेव व्यवस्थितम् । तथा चोक्तं कर्मादीनां बहुविधत्वमानुशासनिके 'श्रुतं पुराणमखिलं मया भरतसत्तम । कृत्स्नो

ப்ராபியாநிற்புதி என்று ப4க்தியே ...த்தினுடைய அவாந்தரபே4த3ம் சொல்லப்பட்டது. 36

இந்த உபாயங்களிலே "ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: । த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந" என்று – என்னுடைய ஜந்மத்தையும், கர்மத்தையும் இப்படி தி3வ்யமாக, உள்ளபடி அறிகிறுன் யாவனொருவன், அவன் தே3ஹத்தை விட்டுப் பின்னை ஒரு ஜந்மத்திலே புகான், என்னையே ப்ராபியாநிற்குமென்று அர்ஜுநனுக்கு அருளிச்செய்த அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும், "யோ மாமேவமஸம்மூடோ4 ஜாநாதி புருஷோத்தமம் । ஸ ஸர்வவித்3ப4ஜதி மாம் ஸர்வபா4வேந பா4ரத" என்று – யாவனொருவன் கலக்கமற்று இப்படி என்னை புருஷோத்தமனுக அறிகிறுன், அவன் ஸர்வஜ்ஞனுய்க்கொண்டு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் என்னை ஸேவியாநிற்குமென்றும்; "இதி கு3ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமித3முக்தம் மயாऽநக4। ஏதத்3பு3த்3த்4வா பு3த்3தி4மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பா4ரத" என்று – இப்படி கு3ஹ்யதமமான இந்த ஶாஸ்த்ரமானது என்னுலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது, இதை அறிந்தால், பா4ரதனே! பு3த்3தி4மானுமாய், க்ருதக்ருத்யனுமாமென்றும் அருளிச்செய்த புருஷோத்தமவித்3யையும்; "தே3ஶோऽயம் ஸர்வகாமது4க்" என்று – இந்த தே3ஶமானது ஸர்வகாமத்தையும் பூர்ணமாக்குமென்று சொல்லப்பட்ட புண்யதே3ஶவாஸமும்; "ஸ்துவந்நாமஸஹஸ்ரேண புருஷஸ்ஸததோத்தி2த:। வாஸுதே3வாஶ்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதே3வபராயண: ॥ ஸர்வபாபவிஶுத்3தா4த்மா யாதி ப்3ரஹ்மஸநாதநம்" என்று – எப்போதும் எழுந்திருந்து நாமஸஹஸ்ரத்தாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற இந்த வாஸுதே3வாஶ்ரயனை புருஷனனவன், வாஸுதே3வபராயணனுய, ஸர்வபாபங்களும் விட்டு ஶுத்3த4மான ஸ்வரூபத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸநாதநமான ப்3ரஹ்மத்தை ப்ராபியாநிற்குமென்று சொல்லப்பட்ட திருநாமஸங்கீர்த்தநமும் புருஷார்த்த2த்துக்கு ஸாத4கங்களாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞாநப4க்திகளிலே யோக்3யதைக்கீடாக அந்தர்ப4விக்கும் தே3ஶவாஸம் கர்மஸ்வரூபமாகையாலே கர்மத்திலே அந்தர்ப4விக்கும்; அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும் புருஷோத்தமவித்3யையும் ஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்ப4விக்கும்; திருநாமஸங்கீர்த்தநம் ப4க்தியிலே அந்தர்ப4விக்கும்; ஆகையால் உபாயத்ரைவித்4யம் வ்யவஸ்தி2தமென்றதாயிற்று. அப்படியே கர்மாதி3களுடைய ப3ஹுவித4த்வமானது மஹாபா4ரதத்திலே ஆநுஶாஸநிகத்திலே சொல்லப்பட்டது. "ஶ்ருதம் புராணமகி2லம் மயா பா4ரதஸத்தம। க்ருத்ஸ்நோ தா3நவிதி4ஶ்சைவ தபாம்ஸி நியமாஶ்ச மே" என்று – பா4ரதஸத்தமனே! பழையதான

दानविधिश्चैव तपांसि नियमाश्च ये । वेदवादप्रसिद्धाश्च वाजपेयादयोऽपरे । यज्ञा द्रविणनिष्पाद्या अग्निहोत्रानुपालिताः । जपयज्ञाश्च विविधा ब्राह्मणानां तपस्विनाम् । एकादश च ये प्रोक्ता हविर्यज्ञा द्विजन्मनाम् । तेषां फलविशेषाश्च उञ्छधर्मास्तथैव च । अहन्यहनि ये प्रोक्ता महायज्ञा द्विजन्मनाम् । वेदश्रवणधर्माश्च ब्रह्मयज्ञफलं तथा । वेदव्रतविधानञ्च नियमा ये च वैदिकाः। स्वाहास्वधाप्रणीतिश्च इष्टापूर्तफलं तथा । उत्तरोत्तरसेवायामाश्रमाणां च यत्फलम्। प्रत्येकशश्च निष्ठायामाश्रमाणां महामुने । मासपक्षोपवासाना सम्यगुक्तं फलं च यत् । अनाशिनाञ्च ये लोका ये च पञ्चतपा नराः । वीराध्वानं प्रपन्नानां या गतिश्चाऽग्निहोत्रिणाम् । ग्रीष्मे पञ्चतपानाञ्च शिशिरे जलचारिणाम् । वर्षे स्थण्डिलशायीना फलं यत्परिकीर्तितम् । लोके चक्रचराणाञ्च

அர்த்த₂மெல்லாம் கேட்கப்பட்டது, எல்லா தா₃நவிதி₄யும் தபஸ்ஸுக்களும் நியமங்களும் கேட்கப்பட்டன. "வேத₃வாத₃ப்ரஸித்₃தா₄ம்ச வாஜபேயாத₃யோऽபரே। யஜ்ஞாத்₃ரவிணநிஷ்பாத்₃யா அக்₃நிஹோத்ராநுபாலிதா:" என்று - வேத₃வாத₃ங்களிலே ப்ரஸித்₃த₄ங்களாய், த்₃ரவ்யத்தாலே ஸம்பாதி₃க்கப்படுவனவாய், அக்₃நிஹோத்ரத்தாலே ரக்ஷிக்கப்படும் வாஜபேயம் முதலான அல்லாத யஜ்ஞங்களும், "ஜபயஜ்ஞாம்ச விவித₄ா ப்₃ராஹ்மணாநாம தபஸ்விநாம் । ஏகாத₃ம ச யே ப்ரோக்தா ஹவிர்யஜ்ஞா த்₃விஜந்மநாம்" என்று தபஸ்விகளான ப்₃ராஹ்மணர்களுடைய விவித₄மான ஜபயஜ்ஞங்களும் த்ரைவர்ணிகரான த்₃விஜருக்குச்சொல்லப்பட்ட ஹவிர்யஜ்ஞங்களான பதினொன்றும், "தேஷாம் ப₂லவிமேஷாம்ச உஞ்ச₂த₄ர்மாஸ்ததை₂வ ச । அஹந்யஹநி யே ப்ரோக்தா மஹாயஜ்ஞா த்₃விஜந்மநாம்" என்று - அந்த யஜ்ஞங்களினுடைய ப₂லவிமேஷங்களும், உதிர்நெல்லு பொறுக்குகையாகிற உஞ்ச₂த₄ர்மமும், நாள்தோறுமுண்டாக சொல்லப்பட்ட பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும்; "வேத₃ம்ரவணத₄ர்மாம்ச ப்₃ரஹ்மயஜ்ஞப₂லம் தத₂ா । வேத₃வ்ரதவித₄ாநஞ்ச நியமா யே ச வைதி₃கா:" என்று - வேத₃ங்களைக்கொண்டு கேட்கிற த₄ர்மங்களும் அப்படி ப்₃ரஹ்மயஜ்ஞப₂லங்களும், வேத₃ங்களிலே விதி₄க்கப்பட்ட வ்ரதங்களும், வேத₃த்தில் நியமங்களும்; "ஸ்வாஹாஸ்வத₄ாப்ரணீதிம்ச இஷ்டாபூர்த்தப₂லம் தத₂ா! உத்தரோத்தரஸேவாயாமாம்ரமாணாஞ்ச யத்ப₂லம்" என்று - தை₃விகமான ஸ்வாஹாகாரமும், பித்ர்யமான ஸ்வத₄ாகாரமும், ப்ரணீதியும், கிணறு கல்லுகை, தண்ணீர்ப்பந்தல் வைக்கை துடக்கமான இஷ்டாபூர்த்தங்களும் ஆம்ரமங்களில் மேன்மேலுண்டான ஸேவையில் ப₂லமும்; "ப்ரத்யேகமம்ச நிஷ்ட₂ாயாமாம்ரமாணாம் மஹாமுநே । மாஸபக்ஷோபவாஸாநாம் ஸம்யகு₃க்தம் ப₂லஞ்ச யத்" என்று - தனித்தனியே ஆம்ரமங்களிலுண்டான நிஷ்டை₂யின் ப₂லமும், மாஸோபவாஸபக்ஷோபவாஸங்களுக்கு நன்றுகச்சொன்ன ப₂லங்களும். "அநாமிநாஞ்ச யே லோகா யே ச பஞ்சதபா நரா:। வீராத்₄வாநம் ப்ரபந்நாநாம் யா க₃திம்சாக்₃நிஹோத்ரிணாம்" என்று - உபவாஸபரரானவர்களுடைய லோகமும், பஞ்சாக்₃நிமத்₄யஸ்த₂ருடைய ப₂லமும், வீரர் போம்வழிபோனவருடைய க₃தியும், அக்₃நிஹோத்ரஹோமம் பண்ணினவர்களுடைய க₃தியும்; "க்₃ரீஷ்மே பஞ்சதபாநாஞ்ச மிமிரே ஜலசாரிணாம் । வர்ஷே ஸ்த₂ண்டி₃லமாயீநாம் ப₂லம் யத்பரிகீர்த்திதம்" என்று - க்₃ரீஷ்மத்தில் பஞ்சாக்₃நிமத்₄யஸ்த₂ராயும், மிமிரத்தில் ஜலத்திலே நின்றும், வர்ஷாவில் மெழுகின தரையிலே இருந்தும், தபஸ்ஸைப்பண்ணுவார்க்குச் சொன்ன ப₂லமும்; "லோகே சக்ரசராணாஞ்ச த்₃விஜாநாம் யத் ப₂லம் ஸ்ம்ருதம । அந்நாதீ₃நாஞ்ச தா₃நாநாம் யத்ப₂லம் பரிகீர்த்திதம்"

द्विजानां यत्फलं स्मृतम् । अन्नादीनाञ्च दानानां यत्फलं परिकीर्तितम् । सर्वतीर्थाभिषिक्तानां नराणाञ्च फलोदयः । राज्ञां धर्माश्च ये लोके सम्यक्पालयतां प्रजाः । ये च सत्यव्रता लोके ये च तीर्थकृतव्रताः । मातापितृपरा ये च गुरुवृत्तिञ्च ये श्रिताः । गोब्राह्मणपरित्राणे राष्ट्राभिक्रमणे तथा । त्यजन्त्यभिमुखाः प्राणान् निर्भयास्सत्त्वमाश्रिताः । सहस्रदक्षिणानाञ्च या गतिर्ददतां परा। ये च सन्ध्यामुपासन्ते सम्यगुक्तमहाव्रताः । तथा योगविधानञ्च यद्ग्रन्थेष्वपि शब्दितम् । ऋगाद्याश्श्रुतयस्सर्वाश्श्रुता मे कुरुसत्तम । येऽपि पुण्यपथास्तत्र तेऽपि मे कृत्स्नशश्श्रुताः ।न च दूषयितुं शक्यं सद्भिरुक्तं हितं तथा ।(भा.आनु.) इति । 37

"धर्मान्" इति द्वितीयान्तत्वं वक्ष्यमाणपरित्यागकर्मत्वं दर्शयति । अत एव भगवच्छरणवरणाधिकारिणः तद्व्यतिरिक्तधर्माणां त्याज्यत्वमवगम्यते । 38

என்று - லோகத்தில் பூ$_4$ப்ரத$_3$க்ஷிணம் பண்ணுகிற ப்$_3$ராஹ்மணருடைய ப$_2$லமும், அந்நாதி$_3$களுடைய த$_3$ாநங்களுக்குச் சொன்ன ப$_2$லமும்; "ஸர்வதீர்த்த$_2$ாபி$_4$ஷிக்தாநாம் நராணுஞ்ச ப$_2$லோத$_3$ய: । ராஜ்ஞாம் த$_4$ர்மாஶ்ச யே லோகே ஸம்யக்பாலயதாம் ப்ரஜா:" என்று - எல்லா தீர்த்த$_2$ங்களிலும் ஸ்நாநம்பண்ணின மநுஷ்யருடைய ப$_2$லமும், நன்றாக ப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்கிற ராஜாக்களுடைய த$_4$ர்மங்களும்; "யே ச ஸத்யவ்ரதா லோகே யே ச தீர்த்தே$_2$ க்ருதவ்ரதா: । மாதாபித்ருபரா யே ச கு$_3$ருவ்ருத்திஞ்ச யே ஶ்ரிதா:" என்று - ஸத்யவ்ரதரானவர்களும், தீர்த்த$_2$த்திலே வ்ரதம் பண்ணி இருப்பாரும், மாதாபிதாக்களை ஶுஶ்ரூஷிப்பாரும், கு$_3$ருக்களுடைய அநுவ்ருத்தியை அடைந்திருப்பாருமானவர்களுடைய ப$_2$லமும்; "கோ$_3$ப்$_3$ராஹ்மணபரித்ராணே ராஷ்ட்ராபி$_4$க்ரமணே தத$_2$ா । த்யஜந்த்யபி$_4$முக$_2$ா: ப்ராணாந்நிர்ப$_4$யாஸ்ஸத்வமாஶ்ரிதா:" என்று - கோ$_3$ப்$_3$ராஹ்மணரை ரக்ஷிக்கை நிமித்தமாகவும், ராஜ்யத்தைப்பரர் அடர்த்தது நிமித்தமாகவும் ப$_4$யப்படாதே நெஞ்சு திறவியராய், எதிரேறி ப்ராணனை விடுவாருடைய ப$_2$லமும்; "ஸஹஸ்ரத$_3$க்ஷிணாநாஞ்ச யா க$_3$திர்த$_3$த$_3$தாம் பரா । யே ச ஸந்த்$_4$யாமுபாஸந்தே ஸம்யகு$_3$க்தமஹாவ்ரதா:" என்று - ஆயிரம் த$_3$க்ஷிணைகொடுக்குமவர்களுடைய மேலான க$_3$தியும், நன்றாகச்சொல்லப்பட்ட பெரிய வ்ரதங்களையுடையராய்க்கொண்டு ஸந்த்$_4$யோபாஸநம் பண்ணுவார்க$_3$தியும்; "தத$_2$ா யோகவித$_4$ாநஞ்ச யத்$_3$க்$_3$ரந்தே$_2$ஷ்வபி ஶப்$_3$தி$_3$தம் । ருக$_3$ாத்$_3$யாஶ்ஶ்ருதயஸ்ஸர்வா: ஶ்ருதா மே குருஸத்தம" என்று - ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்ட யோக$_3$ாநுஷ்ட$_2$ாநமும், ருக் முதலான ஸர்வஶ்ருதிகளும் என்னாலே கேட்கப்பட்டன. "யேபி புண்யபத$_2$ாஸ்தத்ர தேऽபி யே க்ருத்ஸ்நஶஶ்ருதா: । ந ச தூ$_3$ஷயிதும் ஶக்யம் ஸத்$_3$பி$_4$ருக்தம் ஹிதம் தத$_2$ா" என்று - லோகத்தில் புண்யமான மார்க்க$_3$ங்களெல்லாம் ஒன்றொழியாமல் என்னாலே கேட்கப்பட்டன; ஸத்துக்களால் சொல்லப்பட்ட ஹிதமானது ஒருவரால் குற்றம் சொல்லப்படாதென்று த$_4$ர்மபே$_4$த$_3$ங்களெல்லாம் ஒன்றொழியாமல் பீ$_4$ஷ்மன் பக்கலிலே த$_4$ர்மபுத்ரன் கேட்டானாகச்சொல்லிற்றிறே. 37

'த$_4$ர்மங்களை' என்கிற த்$_3$விதீயை மேற்சொல்லுகிற பரித்யாக$_3$த்துக்கு இவை விஷயம் என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே ப$_4$க$_3$வானை உபாயமாக வரிக்கிற அதி$_4$காரிக்கு அவனையொழிந்த த$_4$ர்மங்களெல்லாம் த்யாஜ்யமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. 38

'सर्व'शब्देन तेषां निरवशेषपरित्यागो विवक्षितः । अस्य 'सर्व'शब्दस्य "सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु"(दक्षस्मृ.2-22), "शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुस्समाहितो भूत्वाऽऽत्मन्येवाऽऽत्मानं पश्येत्" (बृ.6-4-23) इति सर्वकर्मोपकारकं सन्ध्यावन्दनादिकं, ध्यानोपकारकं शमादिकं, उभयोपकारकं सत्यार्जवदयादिकं सात्विकतास्तिक्यादिसमस्तात्मगुणजातं च विवक्षितमिति पृथगर्थं केचिदिच्छन्ति ।

तन्मन्दम् ; एषामपि धर्मभेदत्वेन बहुवचनविवक्षितत्वात् ; 'सर्व'शब्दस्य धर्मविशेषणत्वेन तदुपसर्जनभूतत्वाच्च । 'धर्म'शब्दस्साङ्गे प्रधाने व्युत्पन्न इत्युक्तञ्च । अत एव त्याज्यानां धर्माणां कार्त्स्न्यमेव 'सर्व'शब्दार्थः । 40

* अत्र व्याख्यानानुरूपा मूलपङ्क्तिरवश्यापेक्षिता न दृश्यते ।

41 अत्र 'धर्म'शब्दस्य "कृष्णं धर्मं सनातनम्"(भार.आर.88-26) इति सनातनधर्मक्रोडीकारशक्तावपि

இனி 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்தாலே இந்த த4ர்மங்களினுடைய நிஶ்ஶேஷபரித்யாக3ம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு "ஸந்த்4யாஹீநோऽஶுசிர்நித்யம் அநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு" என்று – ஸந்த்4யாஹீநனானவன் அஶுத்3த4னாய்க்கொண்டு என்றும் ஸர்வகர்மத்திலும் அநர்ஹனென்றும்; "ஶாந்தோ தா3ந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூ4த்வாऽத்மந்யேவாऽऽத்மாநம் பஶ்யேத்" என்று – நிரஹங்காரனாகையாலே ஶாந்தனாய், இந்த்3ரியநிக்3ரஹத்தாலே தா3ந்தனாய், விஷயபாரவஶ்யமில்லாமையாலே உபரதனாய், பொறையையுடையனாய், ஸமாஹிதனாய்க்கொண்டு தன் நெஞ்சில் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிப்பான் என்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மோபகாரகமான ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3களும், த்4யாநோபகாரகமான ஶமத3மாதி3களும், இரண்டுக்குமுபகாரகமான ஸத்யாऽऽர்ஜவத3யாதி3களும், ஸாத்விகதாஸ்திக்யாதி3ஸமஸ்தாத்மகு3ணஜாதமும் அர்த்த2மாகவேணுமென்று தனித்தொருபொருளாகச் சிலர் சொல்லுவர்கள். 39

அது அப்படியாகமாட்டாது:– அவையும் த4ர்மபே4த3ங்களாகையாலே ப3ஹுவசநத்திலேயகப்படுகையாலும், 'ஸர்வ'ஶப்3த3ந்தான் 'த4ர்ம'ஶப்3த3த்துக்கு விஶேஷணமாய்க்கொண்டு அத்தைப்பின் செல்லுகையாலும், 'த4ர்ம'ஶப்3த3ந்தான் ஸாங்க3மான ப்ரத4ாநத்தையே சொல்லுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே 'ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2ம் த்யாஜ்யமான த4ர்மங்களினுடைய ஸாகல்யமாகக்கடவது. 40

ஆனால், நிரூபகர், இப்படி ஸந்த்4யாவந்த3நாதி3களைப்பொருளாகச்சொல்லுவான் என்? என்னில்:– த4ர்மாந்தரத்தைவிட்டு த4ர்மாந்தரத்தைப்பற்றுமவனுக்கு ஸந்த்3யாவந்த3நாதி3கள் அநுவர்த்தித்துப்போரக்காண்கையாலே அவ்வோ விதி4 ஶரணாக3தித4ர்மத்துக்கும் இது ப்ரகாரமாமோவென்கிற ஶங்கை கழிகைக்காகச்சொன்னார்களத்தனையல்லது வாசகமாகச்சொன்னார்களல்லர். ஆகையாலே த4ர்மபே4த3மான இவை ப3ஹுவசநக்3ருஹீதமாகையாலே, ஸர்வ'ஶப்3த3த்துக்கு ஸாகல்யம் பொருள் என்றதாயிற்று. 41

இந்த 'த4ர்ம'ஶப்3த3ம் "க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்" என்று ஸநாதநத4ர்மமான

तस्य सर्वधर्मप्रतिनिधित्वेन स्वीकार्यतया वक्ष्यमाणत्वात् तद्व्यतिरिक्तविषयत्वमवगन्तव्यम् । यद्वा, उद्गीथाद्युपासनवत् तत्तद्धर्माङ्गत्वेन भगवच्छरणागतेर्विधीयमानत्वात्, भगवतस्तदङ्गतया उपायत्वमप्यस्याधिकारिणस्त्याज्यमेवेति तदाकारेण सनातनधर्मस्याऽपि त्याज्यधर्मान्तर्भावः । 42

अथ एषां त्यागप्रकार उच्यते (परित्यज्येति) । अत्र त्यागशब्देन स्वाभिमतार्थसाधनत्वेन अनुपादेयत्वमुच्यते । 43

ननु - स्वाभिमतार्थसिद्ध्यर्थं उपायविशेषमवलम्बमानस्य तदितरोपायस्वरूपपरित्यागोऽर्थसिद्धः ; विद्याविशेषनिष्ठस्य विद्यान्तरवत् ; अत एव हि तेषां विकल्पः ; तद्वदत्राऽपि त्यागस्य अर्थसिद्धत्वेन विधेयत्वं न स्यादिति ; उच्यते :- शरणवरणमात्रस्य कर्तव्यत्वे तथा स्यात् ; तस्य उपायान्तरपरित्यागाङ्गकत्वमत्र विधित्सितम् । तच्च ल्यबन्तेन पदेन प्रकाश्यते । यथा "प्रक्षाल्य पादावाचामेत् स्नात्वा विधिवदर्चयेत् । स्थित्वाऽर्घ्यं भानवे दद्यात् ध्यात्वा देवं जपेन्मनुम् ॥" इत्यादिविशिष्टविधानम् । 44

க்ருஷ்ணனையும் தனக்குள்ளேயாக்குகைக்கு ஶக்தமேயாகிலும், ஸர்வத4ர்மங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாக மேலே அவன் ஸ்வீகரிக்கப்படுகையாலே அவனையொழிந்த த4ர்மங்களைச் சொல்லுகிறதென்று அறியப்படும். அங்ஙனன்றியே கர்மாங்க3மான உத்3கீ3த2ாத்3யுபாஸநம்போலே அவ்வோ த4ர்மங்களுக்கு அங்க3மாக ப4க3வச்ச2ரணாக3தி விதி4க்கப்படுகையாலே ப4க3வானுடைய உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்க3மான் உபாயத்வமும் இவ்வதி4காரிக்கு த்யாஜயமென்றிட்டு, அந்த ஆகாரத்தாலே ஸநாதநமான த4ர்மத்துக்கும் த்யாஜ்யத4ர்மத்திலே அந்தர்ப4ாவம் சொல்லவுமாம். 42

அநந்தரம் "பரித்யஜ்ய" என்று கீழ்ச்சொன்ன த4ர்மங்களினுடைய த்யாக3ப்ரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில், த்யாக3ஶப்3த3ம், கீழ்ச்சொன்ன த4ர்மங்கள் தன்னபி4மதத்துக்கு ஸாத4நமாக உபாதே3யமாகமாட்டாதென்கிற ப்ரதிபத்தியைக் காட்டுகிறது. 43

ஆனுல் தன்னபி4மதம் ஸித்3தி4க்கைக்காக உபாயவிஶேஷத்தைப்பற்றுமவனுக்கு அதொழிந்த உபாயங்களினுடைய த்யாக3ம் தன்னடையே வாராதோ? வித்3யாவிஶேஷநிஷ்ட2னுக்கு வித்3யாந்தரத்யாக3ம் அர்த்த2ஸித்3த4மாய்வருமாபோலே; ஆகையிறே அவற்றுக்கு விகல்பமுண்டாயிற்று; அப்படி இங்கும் த்யாக3ம் அர்த்த2ஸித்3த4மாகையாலே விதே4யமாகமாட்டாதென்னில், ஶரணவரணமாத்ரம் கர்த்தவ்யமாமிடத்தில் அப்படியாகலாம்; அதுக்கு உபாயாந்தரத்யாக3ம் அங்க3மாய்க்கொண்டு இவ்விடத்திலே விதி4க்கப்படுகிறது. அதுவும ல்யப3ந்தமான பத3த்தாலே ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படுகிறது. என்போலவென்னில் – "ப்ரக்ஷால்ய பாத3ாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி4வத3ர்ச்சயேத் । ஸ்தி2த்வார்க்4யம் ப4ாநவே த3த்3யாத் த்4யாத்வா தே3வம் ஜபேந்மநும்" என்று – காலைக்கழுவி ஆசமநம் பண்ணுவான், வித்4யுக்தமானபடியே ஸ்நாநம் பண்ணி அர்ச்சிப்பான், ஆதித்யனுக்கு நின்று அர்க்4யம் கொடுப்பான், தே3வனை த்4யாநம் பண்ணிக்கொண்டு மந்த்ரத்தை ஜபிப்பானென்றுகொண்டு ஆசமநாதி3களுக்கு பாத3ப்ரக்ஷாலநாதி3கள் அங்க3மாகையாலே அவற்றோடு

तत्र अर्थसिद्धत्वाभावाद्विध्यपेक्षा, अत्र अर्थसिद्धस्य कथं विधिरिति चेत् ; उच्यते :- अत्र विधित्सितः परित्यागो नाऽर्थसिद्धः ; शरणवरणाङ्गतया शास्त्रसिद्धत्वात् ; तदुच्यते - "उपायाऽपायसंयोगे निष्ठया हीयतेऽनया । अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत् । प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत् । उपायानामुपायत्वस्वीकारेऽप्येतदेव हि ।"(ल.त.17-90) इति । अयमर्थः - यथा निषिद्धरूपहिंसाद्यपायसंयोगे प्रायश्चित्तित्वं, तथा विहितरूपकर्माद्युपायसंयोगेऽप्यधिकारभङ्गप्रसङ्गात् अस्य शरणवरणनिष्ठस्य प्रायश्चित्तित्वं सम्भवतीति उपायान्तरपरित्यागस्य शरणवरणाङ्गत्वसिद्धेः, अस्य परित्यागस्य शरणवरणाङ्गत्वं मानान्तराऽवेद्यमिति विधेयत्वमस्त्येवेति । 45

ननु - अत्र 'धर्म'शब्दस्य विहितानुष्ठाननिषिद्धपरिहाररूपोभयविधधर्मसङ्ग्रहसामर्थ्यात् निषिद्धपरिहारस्याऽपि त्याज्यतया विधेयत्वं सम्भाव्यते ; तच्चोक्तमुद्धवगीतायामेतदुपायत्वविधानावसरे

விஶிஷ்டமாக விதி4த்தாப்போலே இங்கும் த4ர்மத்யாக3விஶிஷ்டமாக ஶரணவரணத்தை விதி4க்கிறது. 44

அவ்விடத்தில் பாத3ப்ரக்ஷாலநாதி3கள் அர்த்த2ஸித்3த4மல்லாமையாலே வித்4யபேக்ஷை உண்டு, இந்த பரித்யாக3ம் அர்த்த2ஸித்3த4மாகையாலே வித்4யபேக்ஷை இல்லை என்னில், அப்படிச்சொல்லவொண்ணாது - இந்த பரித்யாக3ம் அர்த்த2ஸித்3த4மல்லாமையாலே; இது ஶரணவரணாங்க3மென்பதற்கு ஶாஸ்த்ராபேக்ஷை உண்டாகையால்; "உபாயாऽபாயஸம்யோகே3 நிஷ்ட2யா ஹீயதேऽநயா । அபாயஸம்ப்லவே ஸத்3ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ॥ ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாऽத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் । உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேऽப்யேததே3வ ஹி" என்று - உபாயங்களினுடையவும் அபாயங்களினுடையவும் ஸம்யோக3த்தில் இவ்வதி4காரியினுடைய ப்ரபத்திநிஷ்டை2 குலையும்; அபாயம் கலசினால சடக்கென ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுவான்; ப்ராயஶ்சித்தமாவது - பின்னையும் ஶரணம் புகுருகை. உபாயாந்தரங்களில் உபாயத்வபு3த்3தி4 பண்ணினாலும் இதுவே ப்ராயஶ்சித்தமென்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது யாதொருபடி ஶாஸ்த்ரநிஷித்3த4மான ஹிம்ஸாதி3ரூபமாயுள்ள அபாயங்கள் ஸம்ப3ந்தி4த்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேணும், அப்படியே விஹிதமான உபாயாந்தரங்கள் ஸம்ப3ந்தி4த்தாலும் இவனுடைய ஆகிஞ்சந்யமாகிற அதி4காரப4ங்க3ம் வருகையால் இந்த ஶரணாக3தனுக்கு பராயஶ்சித்தம் பண்ணவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மாகையாலே இந்த உபாயாந்தரத்யாக3ம் ஶரணவரணத்துக்கு அங்க3மாமென்றிட்டு இதினுடைய அங்க3ப4ாவம் ப்ரமாணாந்தரவேத்3யமல்லாமையாலே விதே4யமென்றதாயிற்று. 45

ஆனால், இவ்விடத்தில் 'த4ர்ம'ஶப்3த3ம் விஹிதாநுஷ்டா2நமும் நிஷித்3த4பரிஹாரமுமாகிற உப4யவித4த4ர்மத்தையும் காட்டவற்றாகையாலே, நிஷித்3த4பரிஹாரமும் த்யாஜ்யமாய்க்கொண்டு விதே4யமாயிற்றதாம். அதுதான் உத்3த4வகீ3தையிலே இந்த ப்ரபத்த்யுபாயத்தை விதி4க்கிறவளவிலே ப4க3வான்தானே "அதை2தத்பரமம் கு3ஹ்யம் ஶ்ருணு யாத3வநந்த3ந । ஸுகோ3ப்யமபி வக்ஷ்யாமி த்வம் மே ப்4ருத்யஸ்-

भगवतैव - "अथैतत्परमं गुह्यं शृणु यादवनन्दन । सुगोप्यमपि वक्ष्यामि त्वं मे भृत्यस्सुहृत्सखा ॥" (भाग.11-11 49), "तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम् । प्रवृत्तिञ्च निवृत्तिञ्च श्रोतव्यं श्रुतमेव वा । मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम् । याहि सर्वात्मभावेन यास्यसि ह्यकुतोभयम् ॥" (भाग.11-12-14) इति । अत्र 'प्रतिचोदना'शब्देन निषेधविधेस्त्याज्यत्वं दर्शितम् । अनेनैकार्थ्यादत्राऽपि 'धर्म'शब्देन निषिद्धपरिहारान्तर्भावस्स्वीकर्तव्य इति । 46

तदिदमुच्छास्त्रवृत्तिशीलानां रुचिमाहात्म्यविजृम्भितं चोद्यम् ; उपायवदपायस्याऽपि त्याज्यत्ववचनात्। अन्यथा महापातकादीनामपि स्वाधिकारसिद्ध्यर्थमवश्यानुष्ठेयत्वं प्रसज्येत ।तथासति दुष्करोपायभूत-कर्मज्ञानादिपरित्यागाङ्गकस्य सुकरतया विधीयमानस्य शरणवरणस्य, अत्यन्तदुष्करतया सम्प्रतिपन्न-महापातकादिनिरवशेषाऽनुष्ठानाङ्गकत्वमापद्यत इति महानयमनर्थः । कथंतर्हि 'प्रतिचोदना'शब्देन

ஸுஹ்ருத்ஸக2ா ॥ தஸ்மாத் த்வமுத்3த4வோத்ஸ்ருஜ்ய சோத3நாம் ப்ரதிசோத3நாம் । ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஶ்ரோதவ்யம் ஶ்ருதமேவ வா ॥ மாமேகமேவ ஶரண-மாத்மாநம் ஸர்வதே3ஹிநாம் । யாஹி ஸர்வாத்மப4ாவேந யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோ-ப4யம்" என்று அருளிச்செய்தான். அதாவது - யாத3வநந்த3நனே! இந்தப்பரமமான கு3ஹ்யத்தைக்கேள், மிகவும் மறைக்க வேண்டுவதாய் இருக்கச்செய்தேயும் சொல்லக்கடவேன், நீ எனக்கு ப்4ருத்யனுமாய், ஸுஹ்ருத்தாய், ஸக2ாவுமாயன்றோ இருப்பது, ஆகையாலே உத்3த4வனே நீ விதி4ரூபமான சோத3னையையும் நிஷேத4-ரூபமான ப்ரதிசோத3னையையும், அவற்றிலே ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் இவைநிமித்தமாகக்கேட்க வேண்டுமவற்றையும் கேட்டவற்றையும் நேராகவிட்டு ஸர்வதே3ஹிகளுக்கும் ஆத்மாவான என்னை ஒருவனையுமே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபாயமாக அடை, அத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலொன்றுலும் ப4யமில்லாமையை அடைவுதி என்று. இவ்விடத்தில், ப்ரதிசோத3நாஶப்3த3த்தாலே நிஷேத4விதி4யையும் த்யாஜ்யமாகச்சொல்லுகையாலே, இத்தோடு ஏகார்த்த2மான இந்த ஶ்லோகத்தில் த4ர்மஶப்3த3த்திலும் நிஷித்3த4பரிஹாரம் அந்தர்ப4விக்குமென்றுகொள்ள வேணும் என்று சொல்லப்பார்க்கில், 46

இந்த சோத்3யம் ஶாஸ்த்ரமர்யாதை3யைக்கடந்து வேண்டிற்றுச்செய்து திரிவார் தந்தாம் ருசிமாஹாத்ம்யத்தாலே சொல்லுமித்தனை. என்செய்ய என்னில்:- உபாயாந்தரங்கள் த்யாஜ்யமாமோபாதி இவ்வதி4காரிக்கு நிஷித்3த4மான அபாயங்-களும் த்யாஜ்யமாமென்று வசநமுண்டாகையாலே. இப்படிக்கொள்ளாதபோது ப்3ரஹ்மஹத்யாதி3களான மஹாபாதகாதி3களும் தன்னுடைய அதி4காரஸித்3த்4-யர்த்த2மாக அவஶ்யம் அநுஷ்டே2யமாம்படி வந்து விழும். அப்படியானல் வருவதென்னென்னில், து3ஷ்கரோபாயங்களான கர்மஜ்ஞாநங்களினுடைய பரித்யாக3த்தை அங்க3மாக உடைத்தான ஸுகரோபாயமாக விதி4க்கப்படுகிற ஶரண-வரணத்துக்கு அங்க3மாக அத்யந்தது3ஷ்கரமாம்படி ப்ரஸித்3த4மான மஹாபாதகாதி3-களில் ஒன்றொழியாமல் அநுஷ்டி2க்கவேண்டுமென்னுமிடம் வந்ததென்றிட்டு இது பெரியதொரு அநர்த்த2மிறே. ஆனல், அப்போது 'ப்ரதிசோத3நா'ஶப்3த3த்தாலே நிஷேத4விதி4யைச் சொன்னபடி எங்ஙனே என்னில்: இவ்விடத்தில் 'ப்ரதிசோத3நா'ஶப்3த3ம நிஷேத4விதி4க்கு வாசகமல்ல; அதுவென் என்னில்:- 'சோத3நா'ஶப்3த3த்-

निषेधविधिवचनमिति चेत् उच्यते :- नाऽत्र 'प्रतिचोदना'शब्दो निषेधविधिवाचकः, किंतर्हि - 'चोदना'शब्देन सामान्यविधिमभिधाय, प्रतिनियतचोदना - प्रतिचोदनेति विशेषविधिरभिधीयते । 47

अथवा - निषेधविधिपरत्वेऽपि, यथा कर्माद्यनुष्ठानचोदना, शरणागतस्य, कर्मादीनां पुरुषार्थासाधनत्वेन नोपादेया, तथा निषेधचोदनाऽप्यस्याऽधिकारिणो निषिद्धनिवृत्तेः पुरुषार्थासाधकत्वमात्रेण नोपादेयेत्यभिप्रायः ; अत एव ह्येवमुच्यते :- "दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा । समाश्रयेदादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि । निर्दोषं विद्धि तं जन्तुं प्रभावात्परमात्मनः ।" (सात्वतसं.16-23)इति । अत्र 'अपि'शब्देन दुराचारादीनामकर्तव्यत्वं प्रदर्श्य, शरणागतस्य भगवदुपायत्वप्रभावात्तत्प्रसङ्गे परिहार उक्तः । तस्मादिष्टोपाय एव 'धर्म'शब्दार्थ इति तत्परित्यागस्यैव शरणवरणाङ्गत्वं ल्यबन्तपदेन प्रतिपादितम् । 48

ननु - एवं नित्यनैमित्तिकादिसर्वधर्मपरित्यागस्य विधीयमानत्वे तदुपयोगिवर्णाश्रमादीनामपि परित्याज्यत्वसम्भवात्, पुनरप्यलेपकादिवदुत्पथत्वं प्रसज्येतेति ; मैवम् :- त्यागप्रकारस्य शास्त्रेणैव

தாலே விதி$_4$ஸாமாந்யத்தைச்சொல்லி, 'ப்ரதிநியதசோத$_3$நை' - ப்ரதிசோத$_3$நையாகையாலே விஶேஷவிதி$_4$யைச்சொல்லுகிறது. 47

அங்ஙனன்றியிலே, நிஷேத$_4$விதி$_4$பரமானாலும், யாதொருபடி கர்மாத்$_3$யநுஷ்டா$_2$நசோத$_3$நை கர்மாதி$_3$கள் அவனுக்கு புருஷார்த்த$_2$ஸாத$_4$நமல்லாமையாலே ஸ்வீகரிக்கப்படாது, அப்படியே நிஷேத$_4$விதி$_4$சோத$_3$நையும் இவ்வதி$_4$காரிக்கு நிஷித்$_3$த$_4$நிவ்ருத்தி புருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ஸாத$_4$நமல்லவென்கிற இவ்வளவாலே ஸ்வீகரிக்கப்படாதென்று நினைக்கவுமாம். ஆகையாலேயிறே "து$_3$ராசாரோऽபி ஸர்வாஶீ க்ருதக்$_4$நோ நாஸ்திக: புரா । ஸமாஶ்ரயேதா$_3$தி$_3$தே$_3$வம் ஶ்ரத்$_3$த$_4$யா ஶரணம் யதி$_3$ ।। நிர்தோ$_3$ஷம் வித்$_3$தி$_4$ தம் ஜந்தும் ப்ரப$_4$ாவாத் பரமாத்மந:" என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது - து$_3$ராசாரனேயாகிலும் ஒருநியமமின்றியிலே எல்லாவற்றையும் அஶிக்கிலும் க்ருதக்$_4$நனாய், நாஸ்திகனாய்க்கொண்டு முன்பு போந்தானாகிலும், ஆதி$_3$தே$_3$வனை ஶ்ரத்$_3$தை$_4$யோடுகூட ஶரணமாக அடையுமாகில் பரமாத்மாவினுடைய ப்ரப$_4$ாவத்தாலே அந்த ஜந்துவை நிர்தோ$_3$ஷனாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணு என்றதாயிற்று. இவ்விடத்தில் 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே, து$_3$ராசாராதி$_3$கள் செய்யலாகாதென்னுமிடத்தையும் காட்டி, ஶரணாக$_3$தனுக்கு ப$_4$க$_3$வது$_3$பாயத்வப்ரப$_4$ாவத்தால் அதினுடைய ப்ரஸங்க$_3$த்துக்கு பரிஹாரம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆகையாலே இஷ்டோபாயமே இவ்விடத்தில் 'த$_4$ர்ம'ஶப்$_3$தா$_3$ர்த்த$_2$மென்றதாய், அதினுடைய பரித்யாக$_3$த்துக்கு ஶரணவரணாங்க$_3$த்வமானது ல்யப$_3$ந்தமான பத$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. 48

இப்படி நித்யநைமித்திகாதி$_3$களான ஸர்வத$_4$ர்மங்களினுடைய பரித்யாக$_3$ம் விதி$_4$க்கப்படுகிறதாகில் அதுக்கு உபயோகி$_3$களான வர்ணாஶ்ரமாதி$_3$களும் த்யாஜ்யமாய் விழுகையால், பின்னையும் ஸ்வைரசாராதி$_3$களான அலேபகாதி$_3$களுக்குப்போலே வழியல்லா வழியாகிற உத்பத$_2$த்வம் ப்ரஸங்கி$_3$த்ததீ என்னில் :- இப்படியல்ல -

विविच्योक्तत्वात् ; "त्रिविधां पश्य देवेश कर्मणो गहनां गतिम् । निषेधविधिशास्त्रेभ्यस्तां विधाञ्च निबोध मे । अनर्थसाधनं किञ्चित् किञ्चिच्चाऽप्यर्थसाधनम् । अनर्थपरिहाराय किञ्चित्कर्मोपदिश्यते । त्रैराश्यं(त्रैविध्यं - पा.) कर्मणामेवं विज्ञेयं शास्त्रचक्षुषा । अपायोपायसंज्ञौ तु पूर्वराशी परित्यजेत् । तृतीयो द्विविधो राशिरनर्थपरिहारकः । प्रायश्चित्तात्मकः कश्चिदुत्पन्नानर्थनाशकः। तमंशं नैव कुर्वीत मनीषी पूर्वराशिवत् । क्रियमाणं न कस्मैचिद्यदर्थाय प्रकल्पते ।अक्रियावदनर्थाय कर्म तत्तु समाचरेत् । एषा सा वैदिकी निष्ठा ह्युपायापायमध्यमा । अस्यां स्थितो जगन्नाथं प्रपद्येत जनार्दनम् ।"(ल.त.17-84) इति । एतदुक्तं भवति :- "उपायाऽपायसन्त्यागी मध्यमां स्थितिमास्थितः"(ल.त.17-81) इति शरणागतस्य उपायापायमध्यमस्थितिश्रवणानन्तरम्. "उपायाऽपाय-योर्मध्ये कीदृशी स्थितिरम्बिके । उपायापायतामेव क्रिया सर्वाऽवलम्बते । स्वीकारे व्यतिरेके वा

ஶாஸ்த்ரத்திலே இந்த த்யாக$_3$ப்ரகாரத்தை விவேசித்துச்சொல்லுகையாலே. எங்ஙனே என்னில் : "த்ரிவித$_4$ாம் பஶ்ய தே$_3$வேஶ கர்மணோ க$_3$ஹநாம் க$_3$திம் । நிஷேத$_4$விதி$_4$-ஶாஸ்த்ரேப்$_4$யஸ்தாம் வித$_4$ாஞ்ச நிபோ$_3$த$_4$ மே" என்று - தே$_3$வேஶனே! விதி$_4$நிஷேத$_4$-ரூபமாயுமுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களாலே கர்மத்தினுடைய க$_3$ஹநையான க$_3$தியை த்ரி-வித$_4$யாகப்பார்; அந்த ப்ரகாரத்தை என்பக்கலிலே கேள் என்றும்; "அநர்த்த$_2$-ஸாத$_4$நம் கிஞ்சித்கிஞ்சிச்சாப்யர்த்த$_2$ஸாத$_4$நம் । அநர்த்த$_2$பரிஹாராய கிஞ்சித் கர்மோபதி$_3$ஶ்யதே" என்று - அநர்த்த$_2$ஸாத$_4$நமாயிருக்குமொரு கர்மம், அர்த்த$_2$ஸாத$_4$-நமாயிருக்குமொரு கர்மம், அநர்த்த$_2$பரிஹாரத்துக்குடலாயிருக்குமொரு கர்மம் என்று உபதே$_3$ஶிக்கப்படாநின்றதென்றும்; "த்ரைராஶ்யம் கர்மணாமேவம் விஜ்ஞேயம் ஶாஸ்த்ரசக்ஷுஷா । அபாயோபாயஸம்ஜ்ஞௌ து பூர்வராஶீ பரித்யஜேத்" என்று - இப்படி ஶாஸ்த்ரமாகிற கண்ணாலே கர்மங்களினுடைய மூன்றுதிரளான ஆகாரம் காணப்படும் - அபாயமென்றும், உபாயமென்றும் பேரான முன்பிலான ராஶி இரண்டையும் விடுவானென்றும்; "த்ருதீயோ த்$_3$விவிதே$_4$ா ராஶி: அநர்த்த$_2$பரிஹாரக: । ப்ராயஶ்சித்தாத்மக: கஶ்சிது$_3$த்பந்நாநர்த்த$_2$நாஶக:॥ தமம்ஶம் நைவ குர்வீத மநீஷீ பூர்வராஶிவத்" என்று - மூன்றும் ராஶி இரண்டுபடியாயிருக்கும்; அதில் ப்ராயஶ்சித்த-ரூபமான ஒரு ராஶி உத்பந்நமான அநர்த்த$_2$த்தை நஶிப்பிப்பதாயிருக்கும்; அந்த அம்ஶத்தை ஜ்ஞாநவானானவன் கீழிரண்டு ராஶிகளைப்போலே அநுஷ்டி$_2$ப்பானல்லன் என்றும்; "க்ரியமாணம் ந கஸ்மை சித்$_3$யத$_3$ர்த்த$_2$ாய ப்ரகல்பதே । அக்ரியாவத$_3$நர்த்த$_2$ாய தத்து கர்ம ஸமாசரேத்" என்று - யாதொரு கர்மம் அநுஷ்டி$_2$த்தால் ப்ரயோஜநத்தின் பொருட்டாகாது, விருத்$_3$த$_4$க்ரியைபோலே அநர்த்த$_2$த்தின் பொருட்டுமாகாது, அந்த அம்ஶத்தை அநுஷ்டி$_2$ப்பானென்றும்; "ஏஷா ஸா வைதி$_3$கீ நிஷ்டா$_2$ ஹ்யுபாயாபாய-மத்$_4$யமா । அஸ்யாம் ஸ்தி$_2$தோ ஜக$_3$ந்நாத$_2$ம் ப்ரபத்$_3$யேத ஜநார்த்த$_3$நம்" என்று - உபாயாபாயங்களுக்கு நடுவான அந்த வைதி$_3$கையான நிஷ்டை$_2$ இதுவாயிருக்கும், இதிலே நின்று ப$_4$க$_3$வானான ஜநார்த்த$_3$நனை ப்ரபத்தி பண்ணுவானென்றும் சொல்லிற்றிறே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - "உபாயாபாயஸந்த்யாகீ$_3$ மத்$_4$யமாம் ஸ்தி$_2$திமாஸ்தி$_2$த:" என்று - உபாயாபாயங்களைவிட்டு நடுவில்நிலையிலே நின்றவன் என்றுகொண்டு ஶரணாக$_3$தனுக்கு உபாயாபாயங்களினுடைய நடுவே நிலைசொல்லக் கேட்ட அநந்தரம், "உபாயாऽபாயயோர்மத்$_4$யே கீத்$_3$ருஶீ ஸ்தி$_2$திரம்பி$_3$கே । உபாயாபாய-தாமேவ க்ரியா ஸர்வாவலம்ப$_3$தே ஸ்வீகாரே வ்யதிரேகே வா நிஷேத$_4$விதி$_4$ஶாஸ்த்ர-யோ: । த்$_3$ருஶ்யதே கர்மணோ வ்யக்தமபாயோபாயரூபதா" என்று - உபாயாபாயங்க-

निषेधविधिशास्त्रयोः । दृश्यते कर्मणो व्यक्तमपायोऽपायरूपता ।"(ल.त.17-82)इति विधिनिषेधात्मकशास्त्रचोदितस्य सर्वस्य कर्मणोऽनुष्ठाने उपायरूपत्वम्, अननुष्ठाने अपायरूपत्वमिति, उभयव्यतिरेकेण मध्यमस्थित्यदर्शनात् उत्पन्नसन्देहस्य शक्रस्य मध्यमस्थितिप्रदर्शनार्थं कर्मविभागमुपदिशति, अनर्थरूपनरकादिदुःखहेतुभूतो निषिद्धानुष्ठानात्मकः कश्चिदपायसंज्ञः, भोगमोक्षरूपपुरुषार्थसाधकः विहितानुष्ठानरूपः कश्चिदुपायसंज्ञः, उभावपि शरणागतस्य त्याज्यौ ; अपायः अनर्थभयात्त्याज्यः ; उपायः भगवदुपायत्ववरणाङ्गतया त्याज्यः ; उभयव्यतिरिक्तः कश्चिदनर्थपरिहारात्मको राशिः, पूर्वार्जितपापरूपानर्थपरिहारप्रायश्चित्तात्मकतया, अकरणे प्रत्यवायरूपाऽऽगाम्यनर्थपरिहारनित्यधर्मात्मकतया च द्विविधः; तत्र पूर्वार्जितपापनिवर्तकप्रायश्चित्तात्मको राशिः सर्वपापविमोचकसिद्धोपायावलम्बिनस्त्याज्य एव ; अस्याऽपि राशेरिष्टसाधनत्वेन उपायकोट्यनुप्रवेशेऽपि सुखरूपार्थसाधकत्वाभावादत्र पृथग्भाव उक्तः । इतरस्य तु अकरणे प्रत्यवायावहत्वात्, अनर्थभीतस्य पुरुषस्य तदकरणं नेष्टमित्यनुष्ठेयत्वमेव परिशेषितम् । अस्य नित्यादिकर्मणः क्रियमाणस्य ज्योतिष्टोमादिवत् सुखसाधनत्वं हिंसादिवद्दुःखसाधनत्वञ्च न विद्यते । एवं साधकबाधक-

---

ளுக்கு நடுவில், தாயே! ஸ்தி$_2$தி எப்படியேயிருக்கும்? எல்லா க்ரியையும் உபாயமாதல், அபாயமாதலாமத்தனை, விதி$_4$நிஷேத$_4$ஶாஸ்த்ரங்களை ஸ்வீகரித்தபோதும், ஸ்வீகரியாதபோதும், கர்மத்துக்கு உபாயத்வமும், அபாயத்வமும் தோன்றுநின்றது என்றுகொண்டு, விதி$_4$நிஷேத$_4$ாத்மகமான ஶாஸ்த்ரத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸர்வகர்மத்தினுடையவும் அநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் உபாயத்வமும், அநநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் அபாயத்வமுமொழிய இரண்டுக்கும் நடுவே ஒரு ஸ்தி$_2$தி காணாமையாலே ஸந்தே$_3$ஹித்த இந்த்$_3$ரனைக் குறித்து மத்$_4$யமஸ்தி$_2$தி காட்டுகைக்காக லக்ஷ்மியானவள் கர்மவிப$_4$ாக$_3$த்தை உபதே$_3$ஶிக்கிறாளிறே. அதில் அநர்த்த$_2$மான நரகாதி$_3$களுக்கு ஹேதுபூ$_4$தமாய், நிஷித்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநரூபமாய், அபாயமென்று பேராயிருக்கும் ஒரு ராஶி; போ$_4$க$_3$மோக்ஷரூபமான புருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ஸாத$_4$நமாய், விஹிதாநுஷ்ட$_2$ாநரூபமாய், உபாயம் என்று பேராயிருக்கும் ஒரு ராஶி; இவ்விரண்டு ராஶியும் ஶரணாக$_3$தனுக்கு த்யாஜ்யங்கள், அநர்த்த$_2$த்துக்கு ப$_4$யப்படுகையாலே த்யாஜ்யம் அபாயமானது, உபாயமானது ப$_4$க$_3$வது$_3$பாயத்வவரணம் வேறொரு உபாயத்தைப் பொறாமையாலே அதுக்கு அங்க$_3$மாக த்யாஜ்யம், இரண்டையுமொழிந்து அநர்த்த$_2$பரிஹாரரூபமான மூன்றும் ராஶி, பூர்வார்ஜிதபாபரூபமான அநரத்த$_2$த்தை பரிஹரிக்கும் ப்ராயஶ்சித்தரூபமாயும், அகரணத்தில் ப்ரத்யவாயமாகிற ஆக$_3$ாமியான அநர்த்த$_2$த்தை பரிஹரிக்கும் நித்யத$_4$ர்மரூபமாயும் இரண்டுவகையாயிருக்கும்; அதில் பூர்வார்ஜிதபாபநிவர்த்தகமான ப்ராயஶ்சித்தராஶி, ஸர்வபாபநிவர்த்தகமான ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயத்தைப் பற்றினவனுக்கு த்யாஜ்யமாயேயிருக்கும். இந்த ராஶிக்கு இஷ்டஸாத$_4$நத்வத்தாலே உபாயகோடியிலந்வயமுண்டேயாகிலும், ஸுக$_2$ரூபமான அர்த்த$_2$ஸாத$_4$கத்வம் இல்லாமையாலே இவ்விடத்தில் வேறுபாடு சொல்லப்பட்டது. அகரணே ப்ரத்யவாயரூபமான ஆக$_3$ாம்யநர்த்த$_2$த்தை பரிஹரிக்கிற நித்யத$_4$ர்மமானது, அநர்த்த$_2$பீ$_4$தனான அதி$_4$காரிக்கு அநர்த்த$_2$ம் வருகை இஷ்டமல்லாமையாலே அதினுடைய அகரணமும் இஷ்டமல்ல என்றிட்டு அநுஷ்ட$_2$ாநமே பரிஶேஷித்தது. இந்த நித்யத$_4$ர்மம் அநுஷ்டி$_2$தமாமாகில் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி$_3$களைப்போலே ஸுக$_2$ஸாத$_4$நமுமல்ல, ஹிம்ஸாதி$_3$களைப்போலே து$_2$:க$_3$ஸாத$_4$நமுமல்ல; இப்படி ஸாத$_4$கமுமன்றியே, ப$_3$ாத$_4$கமுமன்றியே

रहितनित्यादिकर्मानुष्ठानं जन्मप्रयुक्तवर्णाश्रमसिद्धत्वादवर्जनीयमेव, एषैव निष्ठा शरणागतस्य मध्यमस्थितिः । 49

अस्य च नित्यधर्मस्य, अग्निहोत्रादिनित्यत्वकाम्यत्ववत्, वर्णाश्रमनियतत्वं उपायोपकारकत्वञ्चेत्याकारद्वयमस्ति । तत्र "सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्मसु"(दक्षस्मृ.2-22),"यज्ञशिष्टाशिनस्सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः । ते त्वघं भुञ्जते पापा ये पचन्त्यात्मकारणात्"(गी.3 13) इति स्वानुष्ठानव्यतिरेके कर्मान्तरायोग्यत्वापादनमुखेन सहकारित्वेन च उपायोपकारकत्वसिद्धमुपायरूपत्वं परित्याज्यम् । 50

नैवमाशङ्कनीयम् :- "प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते" इति निष्प्रयोजने बह्वायासरूपकर्मानुष्ठाने कस्यचिदपि प्रवृत्तिर्नसंभवेत्, तथाऽप्यस्याऽनुष्ठेयत्वे वक्तव्ये त्यागवदनुष्ठानस्याऽप्यङ्गत्वप्रसङ्ग इति; तस्य उपायोपकारकत्ववेषव्यतिरेकेण निरतिशयप्रयोजनसद्भावात् उपायानपेक्षितत्वेऽपि

இருக்கிற நித்யத$_4$ர்மநிஷ்டை$_2$ ஜந்மப்ரயுக்தமான வர்ணாஶ்ரமஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே, வர்ணாஶ்ரமமுள்ளளவும் கைவிடப்போகாது. இந்த நிஷ்டை$_2$யிறே ஶரணாக$_3$தனுக்கு மத்$_4$யமஸ்தி$_2$தியாவது. 49

இந்த நித்யத$_4$ர்மத்துக்கு அக்$_3$நிஹோத்ராதி$_3$களுடைய நித்யத்வகாம்யத்வங்கள் போலே வர்ணாஶ்ரமநியதத்வமும், உபாயோபகாரகத்வமுமென்று இரண்டாகாரமும் உண்டு. அவ்விடத்தில் "ஸந்த்$_4$யாஹீநோऽஶுசிர்நித்யமநர்ஹஸ்ஸர்வகர்மஸு" என்று – ஸந்த்$_4$யாஹீநனானவன் அஶுசியாய்க்கொண்டு என்றுமொக்க ஸர்வகர்மங்களிலும் அநர்ஹனாயிருக்குமென்றும், "யஜ்ஞஶிஷ்டாஶிநஸ்ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பி$_3$ஷை: । தேத்வக$_4$ம் பு$_4$ஞ்ஜதே பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்" என்று – பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தில் ஶேஷித்ததை பு$_4$ஜித்த ஸத்துக்கள் எல்லா பாபங்களாலும் விடப்படுவர்கள், யாவர் சிலர் தமக்காக பாகம் பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் பாபிஷ்ட$_2$ராய்க்கொண்டு பாபத்தையே பு$_4$ஜிக்கிறார்களென்று சொல்லுகையாலே தன்னுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநமில்லாதபோது இந்த நித்யாதி$_3$த$_4$ர்மங்கள் கர்மாந்தரத்துக்கு அயோக்$_3$யனாம்படி பண்ணியும் உபாயத்துக்கு ஸஹகாரியாயுமுண்டான உபாயோபகாரகத்வத்தாலே வந்த உபாயரூபத்வம் இவனுக்கு த்யாஜ்யம். 50

ஆனால் "ப்ரயோஜநமநுத்$_3$தி$_3$ஶ்ய ந மந்தே$_3$ாऽபி ப்ரவர்த்ததே" என்று அஜ்ஞனாயிருப்பானொருவனும் ஒரு ப்ரயோஜநத்தைப்பற்றாமல் ப்ரவர்த்தியானென்கையாலே ப$_3$ஹ்வாயாஸரூபமான கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநததில் ப்ரயோஜநமில்லையாகில் ஒருவனுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்ப$_4$வியாது. ஆயிருக்கச்செய்தேயும் இது அநுஷ்டே$_2$யமாகில் உபாயாந்தரத்யாக$_3$த்தோபாதி இதினுடைய அநுஷ்ட$_2$ாநமும் ஶரணவரணத்துக்கு அங்க$_3$மாமென்று ஶங்கிக்கக்கடவதன்று – இது உபாயோபகாரகமன்றியிலே ஒழிந்தாலும் நிரதிஶயப்ரயோஜநமுண்டாகையாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமன்றேயாகிலும் அந்த ப்ரயோஜநத்துக்காக அவஶ்யம் அநுஷ்டே$_2$யமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படாநின்றது:– "அவிப்லவாய த$_4$ர்மாணாம் பாலநாய

तत्प्रयोजनार्थमवश्यानुष्ठेयत्वं स्पष्टमुच्यते - "अविप्लवाय धर्माणां पालनाय कुलस्य च । सङ्ग्रहाय च लोकस्य मर्यादास्थापनाय च । प्रियाय मम विष्णोश्च देवदेवस्य शार्ङ्गिणः । मनीषी वैदिकाचारं मनसाऽपि न लङ्घयेत् । यथा हि वल्लभो राज्ञो नदीं राज्ञा प्रवर्तिताम् । लोकोपयोगिनीं रम्यां बहुसस्यविवर्धनीम् । लङ्घयन् शूलमारोहेदनपेक्षोऽपि तां प्रति । एवं विलङ्घयन् मर्त्यो मर्यादां वेदनिर्मिताम् । प्रियोऽपि न पियोऽसौ मे मदाज्ञाव्यतिवर्तनात् । उपायत्वग्रहं तत्र वर्जयेन्मनसा सुधीः ।"(ल.त.17-93) इति । अत्र धर्माऽविप्लवकुलपालनलोकसङ्ग्रहणमर्यादास्थापनानि सर्वरक्षकस्य शरण्यस्यैव प्रयोजनभूतानि, न तु शरणागतस्य, अस्य लोकसङ्ग्रहाद्यनपेक्षत्वात्, पारिशेष्येण भगवत्प्रीतिरेव परमप्रयोजनम् । तदर्थमेवाऽयमनुतिष्ठति । काम्याग्निहोत्रानुष्ठानेऽपि नित्यसिद्धिवत् इतराण्यनुष्ठान-(अङ्ग)सिद्धानि भगवत्प्रीत्युत्तम्भकानीति विशेषः । अकरणे भगवत्प्रीतिव्यतिरेकस्य दुःखरूपत्वेन शूलारोहणनिदर्शनम्, न तु निरयादिप्रदर्शनार्थम् । "न खलु भागवता यमविषयं

குலஸ்ய ச । ஸங்க்3ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாத3ாஸ்த2ாபநாய ச ॥ ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தே3வதே3வஸ்ய ஶார்ங்கி3ண: । மநீஷீ வைதி3காசாரம் மநஸாऽபி ந லங்க4யேத் ॥ யத2ா ஹி வல்லபே4ா ராஜ்ஞோ நதீ3ம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம் । லோகோபயோகி3நீம் ரம்யாம் ப3ஹுஸஸ்யவிவர்த்த4நீம் । லங்க4யந் ஶூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷோऽபி தாம் ப்ரதி ॥ ஏவம் விலங்க4யந் மர்த்யோ மர்யாத3ாம் வேத3நிர்மிதாம் । ப்ரியோऽபி ந ப்ரியோऽஸௌ மே மத3ாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத் ॥ உபாயத்வக்3ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநஸா ஸுதீ4:" என்று - த4ர்மங்கள் கலங்காமைக்காகவும், குலத்தை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், லோகத்தை ஸங்க்3ரஹிக்கைக்காகவும், மர்யாதை3யை நிலைநிறுத்துகைக்காகவும், எனக்கும், தே3வதே3வனாய், ஶார்ங்கி3யான விஷ்ணுவுக்கும் ப்ரியமுண்டாகைக்காகவும், ஜ்ஞாநவானானவன் இந்த வைதி3காசாரத்தை நெஞ்சாலும் கடப்பானல்லன்; யாதொருபடி ராஜாவுக்கு வல்லப4னானவன் ராஜாவாலே ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டு லோகம் உபயோக3ம் கொள்ளுமதாய், ப3ஹுவான ஸஸ்யங்களுக்கு வ்ருத்3தி4யைப் பண்ணுவதான அழகிய நதி3யை, தனக்கு அத்தால் அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும் அத்தைக்குலைத்தவன் ராஜா வைத்த கழுவிலே ஏறுவான், அப்படியே வேத3நிர்மிதமான மர்யாதை3யைக்கடந்த மநுஷ்யனானவன், முன்பு எனக்கு ப்ரியனேயாகிலும் என்னுடைய ஆஜ்ஞையைக் குலைத்தபடியாலே என் உகப்புக்கு இலக்கல்லனும், இது அநுஷ்டே2க்குமளவில், அறிவையுடையவன், நெஞ்சாலே அதினுடைய உபாயத்வபு3த்3தி4யை விடுவான் என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே. அதாவது - இவ்விடத்தில் த4ர்மத்தினுடைய அவிப்லவம், குலபாலநம், லோகஸங்க்3ரஹம், மர்யாத3ாஸ்த2ாபநம், இவை நாலும் ஸர்வரக்ஷகனான ஶரண்யனுடைய ப்ரயோஜநங்கள்; ஶரணாக3தனுக்கு லோகஸங்க்3ரஹாதி3களில் அபேக்ஷை இல்லாமையாலே அவனுக்கு ப்ரயோஜநமன்று; இனி ப4க3வத்ப்ரீதியே பரமப்ரயோஜநம்; இதுக்கு கர்மம் அநுஷ்டே2யமாயிருக்கும்; காம்யாக்3நிஹோத்ராநுஷ்ட2ாநத்திலும் நித்யம் ஸித்3தி4க்குமாபோலே ப4க3வத்ப்ரீதிக்காக அநுஷ்டி2க்கச் செய்தே அல்லாத லோகஸங்க்3ரஹாதி3களும் அநுஷ்ட2ாந(அங்க3)த்தாலே ஸித்3த4மாய்க் கொண்டு ப4க3வத்ப்ரீதியை வர்த்தி4பபிக்குமென்று விஶேஷம். இதினுடைய அகரணத்தில் ப4க3வத்ப்ரீதியில்லாமை இவனுக்கு து3:க2ரூபமாகையாலே ஶூலாரோஹணத்தை த்3ருஷ்டாந்தமாக்குகிறது, அல்லது நரகாதி3களைக்காட்டுகைக்காக வன்று; "ந க2லு ப4ாக3வதா யமவிஷயம் க3ச்ச2ந்தி" என்று - ப4ாக3வத-

गच्छन्ति" इति श्रुतेः । तस्मात्, उपायत्वबुद्धिवर्जनेन सर्ववर्णाश्रमकर्माणि भगवन्मुखोल्लासहेतुभूतकैङ्कर्यरूपेण शरणागतस्य नित्यानुष्ठेयानीति । 51

एवमपायवदुपायपरित्यागस्याप्यवश्यापेक्षितत्वं ल्यबन्तेन पदेन प्रतिपाद्य, साकल्यवाचिना 'परि'शब्देन त्यागस्थैर्यं प्रतिपाद्यते । तथाहि - लोकवेदयोः स्वाभीष्टस्य स्वयत्नसाध्यसाधनलभ्यत्ववासनाबलेन कर्मादिषु उपायत्वबुद्ध्यनुवृत्तौ अपायसंयोगवत् उपायसंयोगस्याऽपि निष्ठाभञ्जकत्वेन प्रायश्चित्तपरिहार्यत्वात्,सवासनपरित्यागः कर्तव्यः ।

अपायोपायभूतोभयसंयोगेऽस्याऽधिकारिणः प्रायश्चित्तञ्च पुनः प्रपदनमेव । यथा योगनिष्ठस्य "अपि चेत्पातकं किञ्चिद्योगी कुर्यात्प्रमादतः । योगमेव निषेवेत नाऽन्यं यत्नं समाचरेत् ॥" इति पातकादिसम्प्लवे कर्मरूपप्रायश्चित्तव्यतिरेकेण योगस्यैव प्रायश्चित्तत्वविधानम्, तद्वदत्राऽप्युच्यते; "अपायसम्प्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत् । प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत् । उपायानामुपायत्वस्वीकारेऽप्येतदेव हि ।"(ल.त.17-91) इति । 53

ரானவர்கள் யமன் தே$_3$ஶத்தை ப்ராபியார்களென்கிற ஶ்ருதியாலே. இப்படியால் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யைத்தவிர்த்து, எல்லா வர்ணாஶ்ரமத$_4$ர்மங்களும் ப$_4$க$_3$வானுடைய முகமலர்த்திக்கு ஹேதுவாக கைங்கர்யரூபத்தாலே ஶரணாக$_3$தனுக்கு அநுஷ்டே$_2$யங்கள் என்றதாயிற்று. 51

இப்படி அபாயத்தோபாதி உபாயபரித்யாக$_3$மும் அவஶ்யமபேக்ஷிதமென்றுகொண்டு ல்யப$_3$ந்தமான பத$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$த்து ஸாகல்யவாசியான 'பரி'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே த்யாக$_3$த்தினுடைய ஸ்தை$_2$ர்யம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது – லோகத்திலும் தனக்கு அபீ$_4$ஷ்டமான அர்த்த$_2$ம் தன்னுடைய யத்நத்தாலே ஸாத்$_4$யமான ஸாத$_4$நத்தாலே லபி$_4$க்கப்பட்டுப்போந்த வாஸநாப$_3$லத்தாலே கர்மாதி$_3$களில் உபாயத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$ அநுவர்த்திக்குமளவில் அபாயஸம்யோக$_3$த்திற்போலே உபாயஸம்யோக$_3$த்திலும் நிஷ்ட$_2$ாப$_4$ங்க$_3$ம் பிறக்கையாலே ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே அந்த வாஸநையோடே பரித்யஜிக்கவேணுமென்றபடி. 52

அபாயமும் உபாயமும் ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$த்தால் இவ்வதி$_4$காரிக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் புந:ப்ரபத$_3$நமேயாகக்கடவது. என்போலவென்றால் :- யோக$_3$நிஷ்ட$_2$னுக்கு "அபிசேத்பாதகம் கிஞ்சித்$_3$யோகீ$_3$ குர்யாத் ப்ரமாத$_3$த: । யோக$_3$மேவ நிஷேவேத நாந்யம் யத்நம் ஸமாசரேத்" என்று – யோகி$_3$யானவன் ப்ரமாத$_3$த்தாலே ஒரு பாதகத்தைப் பண்ணினானாகிலும் யோக$_3$த்தையே ஸேவிப்பான்; ப்ராயஶ்சித்தமாக ஒரு கர்மத்தை ஆரம்பிப்பானல்லனென்கையாலே, பாதகாதி$_3$களுண்டானால் கர்மரூபமான ப்ராயஶ்சித்தத்தையொழிய யோக$_3$த்தையே ப்ராயஶ்சித்தமாக விதி$_4$த்தாப்போலே, இவ்விடத்திலும், "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்$_3$ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் । ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் ॥ உபாயாநாமுபாயத்வஸ்வீகாரேப்யேததே$_3$வ ஹி" என்று– அபாயமுண்டானால் அப்போதே ப்ராயஶ்சித்தத்தைப் பண்ணுவான், அந்த ப்ராயஶ்சித்தமானது இவ்விடத்தில் ஶரணம் புகுருகை; உபாயங்களை உபாயமாக ஸ்வீகரித்தாலும் அதுவே ப்ராயஶ்சித்தமென்று சொல்லப்பட்டது. 53

एतेन अपायवदुपायसंयोगेऽप्यस्याधिकारिणो लज्जानुतापसम्भवस्सिद्धः ; "कृते पापेऽनुतापो वै यस्य पुंसः प्रजायते । प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं हरिसंस्मरणं परम् ॥"(वि.पु.2-6-40) इति प्रायश्चित्तस्य अनुतप्तविषयत्वात्, अनुतापस्य च लज्जाजन्यत्वात् ; न हि निर्लज्जस्य अकृत्यकरणादिषु अनुतापस्सम्भवति । तस्मात्, शरणागतस्यापायोपायौ परित्यज्य तत्तत्संयोगे लज्जानुताप-सहितपुनःप्रपदनरूपप्रायश्चित्तेन शरण्यं प्रसाद्य स्वाधिकारानुरूपं वर्णाश्रमनियतं कर्म भगवत्प्रीत्यैकप्रयोजनं कर्तव्यमिति सिद्धम् । तदुक्तमभियुक्तैः - "त्यक्त्वोपायव्यपायान् तदुभयकरणे सत्रपान् सानुतापान् भूयोऽपि त्वत्प्रपत्त्या प्रशमितकलुषान् हन्त सर्वंसहस्त्वम् । रङ्गिन्न्यासान्त-रङ्गाखिलजनहिततागोचरत्वन्निदेशप्रीतिप्राप्तस्ववर्णाश्रमशुभचरितान् पासि धन्याननन्यान् ॥" (न्यासतिलकम्) इति । 54

अत्र अनुष्ठेयस्य धर्मांशस्य वर्णादिनियतमात्रत्वात् न शरणागतेस्सर्वाधिकारत्वहानिः । उपायाऽनुप-योगेऽप्यस्य स्वविधिरेव प्रापकः; वर्णाश्रममात्रानियतत्वात् । 55

இத்தாலே அபாயத்திற்போலே உபாயாந்தரஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்திலும் இவ்வதி$_4$காரிக்கு லஜ்ஜையும், அநுதாபமும் ஸம்ப$_4$விக்குமென்றதாயிற்று. "க்ருதே பாபேऽநுதாபோ வை யஸ்ய பும்ஸ: ப்ரஜாயதே । ப்ராயஶ்சித்தம் து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்" என்று - பாபம் பண்ணினவளவிலே யாவனொரு புருஷனுக்கு அநுதாபம் பிறக்கிறது, அவனுக்கு பரமமான ப்ராயஶ்சித்தம் ஒருகால் ஹரியை ஸ்மரிக்கை என்கையாலே அநுதாபமுடையவன ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. அநுதாபந்தான் லஜ்ஜையை உடையவனுக்காயிற்று பிறப்பது; நிர்லஜ்ஜனவனுக்கு அக்ருத்யகரணாதி$_3$களில் அநுதாபம் பிறவாதிறே. ஆகையால் ஶரணாக$_3$தனவன் அபாயத்தையும் உபாயத்தையும் பரித்யஜித்து அவற்றினுடைய ஸம்ஸர்க்க$_3$முண்டானால், லஜ்ஜையோடும் அநுதாபத்தோடுங்கூட புந:ப்ரபத$_3$நரூபமான ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே ஶரண்யனை ப்ரஸந்நனாக்கித் தன் அதி$_4$காரத்துக்கீடாக வர்ணாஶ்ரமநியதமான கர்மத்தை ப$_4$க$_3$வத்ப்ரீதியொன்றுமே ப்ரயோஜநமாகச் செய்வான் என்று ஸித்$_3$த$_4$மாயிற்று. இவ்வர்த்த$_2$ந்தான, "த்யக்த்வோபாயவ்யபாயாந் தது$_3$ப$_4$யகரணே ஸத்ரபாந் ஸாநுதாபாந் பூ$_4$யோऽபி த்வத்ப்ரபத்த்யா ப்ரஶமிதகலுஷாந் ஹந்த ஸர்வம்ஸஹஸ்த்வம் । ரங்கி$_3$ந் ந்யாஸாந்தரங்க$_3$ாऽகி$_2$லஜநஹிததாகோ$_3$சரத்வந்நிதே$_3$ஶப்ரீதிப்ராப்தஸ்வவர்ணாஶ்ரமஶுப$_4$சரிதாந் பாஸி த$_4$ந்யாநநந்யாந்" என்று அபி$_4$யுக்தரும் சொன்னார்கள். அதாவது - த்யக்தமான உபாயத்தையும் அபாயத்தையுமுடையராய், இரண்டையும் பண்ணுமளவில் த்ரபையோடும் அநுதாபத்தோடும் கூடி, பின்னையும் உன்பக்கல் ப்ரபத்தியாலே ஶமிப்பிக்கப்பட்ட கலக்கத்தை உடையராய்க்கொண்டு ப்ரபத்திக்கு ஏகாந்தமாய் எல்லா ஜநத்தினுடையவும் ஹிதத்தை விஷயீகரிப்பதான உன்னுடைய நியோக$_3$ரூபமான ஶ்ருதியாலே ப்ரீதியோடே ப்ராப்தமான தந்தாமுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களுக்கீடான ஶுப$_4$மான சரிதங்களை உடையரான அநந்யப்ரயோஜநரை ஸர்வம்ஸஹனான நீ ரக்ஷியாநின்றாயிறே என்றபடி. 54

இவ்விடத்தில் அநுஷ்டே$_2$யமான த$_4$ர்மாமஶம் வர்ணாதி$_3$நியதமாத்ரமாகையாலே ஶரணாக$_3$தியினுடைய ஸர்வாதி$_4$காரத்துக்கு ஹாநி வாராது. உபாயத்துக்கு உபயுக்தமன்றியிலே ஒழிந்தாலும் தன் ஸ்வரூபத்தை விதி$_4$க்கிற ஶாஸ்த்ரமே வர்ணாஶ்ரம-

अत्र प्रायश्चित्ततयोक्तं पुनःप्रपदनं पूर्वसिद्धस्य पुनःप्रायश्चित्तत्वव्यवसायः ; न तु पुनःप्रयोगः ; तस्यैव सर्वकार्यक्षमत्वात् । 56

ननु - यदि सर्वधर्मपरित्यागस्याऽवश्यापेक्षितत्वेन विधेयत्वमुच्यते; "मा शुचः" इति शोकनिवृत्तिर्नसङ्गच्छते ; न हि कर्तव्योपायान्तरत्यागिनश्शोकोत्पत्तिः किन्तु दुष्करत्वादिमुखेन स्वयमेव त्यक्तोपायस्य स्वानुरूपोपायविशेषशून्यस्य स्वाभीष्टासिद्धिनिबन्धनश्शोकस्सम्भवति ; अतः शोकनिवृत्त्युन्नेयं शोकोत्पत्तिनिदानमुपायशून्यत्वं पूर्वोपदिष्टोपायानां स्वतस्त्यागजन्यमिति त्यागस्य विधेयत्वं न स्यात् । सम्भवति हि उपदिष्टोपायपरित्यागो दुष्करत्वादिप्रतिपत्त्या । सा च प्रतिपत्तिः पुरुषार्थप्राप्त्यभिलाषतीव्रसंवेगजनितविलम्बासहत्वेन सम्भवति ; विलम्बाक्षमस्य पुरुषस्य "बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते"(गी. ७-१९), "जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते ॥"(वसिष्ठस्मृतौ) इति चिरकालसाध्योपायान्तरविषयदुष्करत्वं प्रतीयते । अन्यथा शास्त्रविहितस्य केनाऽपि प्रकारेण दुष्करत्वं न सम्भवति । एवमस्य

மாத்ரநியதத்வத்தைப்பற்ற ப்ரவர்த்தகமாகக்கடவது. 55

இவ்விடத்தில் ப்ராயஶ்சித்தமாகச்சொன்ன புந:ப்ரபத$_3$நம் - பூர்வாநுஷ்டி$_2$தமான ப்ரபத$_3$நத்தையே ப்ராயஶ்சித்தமாகப் பின்னும் அறுதியிடுகையல்லது புந:ப்ரயோக$_3$மன்று; அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் ஶக்தமாகையாலே. 56

இப்படி ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$மானது உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க$_3$மாக அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமாகையாலே விதே$_4$யமென்று சொல்லப்படுகிறதாகில், "மா ஶுச:" என்கிற ஶோகநிவ்ருத்தி கூடாதொழியும்; எங்ஙனே என்னில்:- கர்த்தவ்யமான உபாயாந்தரத்தை விட்டவனுக்கு ஶோகமுண்டாகாது; உபாயாந்தரங்களினுடைய து$_3$ஷ்கரத்வாதி$_3$களாலே அவற்றைத்தானே விட்டவனுக்குத் தனக்கு அநுரூபமான உபாயவிஶேஷமில்லாமையாலே தனக்கு அபீ$_4$ஷ்டமான ப$_2$லம் கிடையாமையடியாக ஶோகம் ஸம்ப$_4$விக்கும்; ஆகையாலே அந்த ஶோகநிவ்ருத்தியாலே நிரூபிக்கப்பட்ட ஶோகோத்பத்திக்கடியான உபாயஶூந்யத்வம் முன்பு உபதே$_3$ஶிக்கப்பட்ட உபாயங்களைத்தானே விடுகையாலே பிறந்ததாகையாலே இந்த த்யாக$_3$த்துக்கு விதே$_4$யத்வம் உண்டாகாது. ஶாஸ்த்ரோபதி$_3$ஷ்டமான உபாயத்தினுடைய பரித்யாக$_3$ம் அவற்றினுடைய து$_3$ஷ்கரத்வாதி$_3$ப்ரதிபத்தியாலே உண்டாமிறே. அந்த ப்ரதிபத்திதான் புருஷார்த்த$_2$ப்ராப்தியில் பிறந்த அபி$_4$லாஷத்தின் மிகுதியாலே உண்டான விலம்ப$_3$ம் பொறுமையாலே ஸம்ப$_4$விக்கும். இப்படி விலம்ப$_3$ாக்ஷமனான புருஷனுக்கு "ப$_3$ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்$_3$யதே" என்று - அநேகஜந்மங்களினுடைய முடிவிலே ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய்க்கொண்டு என்னையடையுமென்றும்; "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி$_4$பி$_4$: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப$_4$க்தி: ப்ரஜாயதே" என்று ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களிலே தபஸ்ஸாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் யோக$_3$த்தாலும் பாபக்ஷயம் பிறந்த சேதநருக்கு க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே ப்ரீதி உண்டாமென்றும் சொல்லுகிறபடியே சிரகாலஸாத்$_3$த்$_4$யமான உபாயாந்தரங்களிலே து$_3$ஷ்கரத்வம் தோற்றுநிற்கும்; அல்லாதபோது ஶாஸ்த்ரவிஹிதத்தில் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் து$_3$ஷ்கரத்வம் உண்டாகாது ஆகையால் இவ்வதி$_4$காரிக்கு விலம்ப$_3$ா-

विलम्बाक्षमत्वमवश्याश्रयणीयम् । तच्च पुरुषार्थवैलक्षण्यातिशयज्ञानवतस्तत्प्राप्तिशैघ्र्याभिलाषवेगेन सम्भवति। अतः, त्यक्तोपायस्य उपायविशेषाऽपरिज्ञानजनितशोकस्य उपायविशेषविधानेन शोकनिवृत्त्युपपत्तेः, तद्विषयोऽयं सर्वधर्मपरित्यागोऽनुवाद एव स्यात् । 57

किञ्च - उपायान्तरत्यागस्य विधेयत्वे तत्स्वीकर्तुरेव निषेधस्स्यात्; स्वीकारश्च शक्तस्यैव ; तं प्रति निषिद्धत्वात् उपासनशास्त्रवैयर्थ्यं स्यात् । 58

अपिच - अनन्यथासिद्धप्रमाणशतप्रतिपन्नं कर्मज्ञानादिकं कर्मादित्यागविशिष्टं प्रपदनञ्च शास्त्रसिद्धम्,तदा लघौ सति गुरौ नियमेन अप्रवृत्तिरिति, पश्चाद्भाविलघूपायसन्निधौ गुरूपायोपदेशस्य अननुष्ठाननिबन्धनमप्रामाण्यं स्यात् ; ततश्च विरोधाधिकरणन्यायेन लघूपायोपदेशस्याऽनुदय एव स्यात् । अत एव न त्यागे विधिः । तस्मात् स्वतस्सिद्धधर्मपरित्यागमनूद्य त्यक्तोपायस्य शरणवरणं विधीयत इति । 59

अत्रोच्यते - यद्यपि विलम्बाक्षमस्य चिरकालसाध्योपायेषु दुष्करत्वनिबन्धनस्स्वतः परित्यागः

ऽக்ஷமத்வமுண்டென்று அவஶ்யம் கொள்ளவேணும். அந்த விலம்ப$_{3}$ாக்ஷமத்வந்தான், புருஷார்த்த$_{2}$த்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தின் மிகுதியை அறிந்தவனுக்கு அத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்கிற ஆசையின் மிகுதியாலே உண்டாம். ஆகையாலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டு வேறொருபாயமறியாமையாலே ஶோகித்தவனுக்கு உபாய-விஶேஷத்தை விதி$_{4}$க்கையால் ஶோகநிவ்ருத்தி கூடுகையால் இவன் அத்தாலே உபாயாந்தரங்களை விட்டபடியை இந்த ஶ்லோகத்திலே சொல்லுகிறதாகையால் இந்த த$_{4}$ர்மபரித்யாக$_{3}$ம் அநுவாத$_{3}$மேயாகிறதித்தனை. 57

இன்னும், உபாயாந்தரத்யாக$_{3}$த்துக்கு விதே$_{4}$யத்வம் சொல்லுமளவில், அவற்றை ஸ்வீகரித்தவனுக்கே த்யாக$_{3}$ம் விதி$_{4}$க்கிறதாக வேணும், ஸ்வீகாரமுள்ளது ஶக்தனுக்கே; ஶக்தனானவனைக்குறித்து நிஷேதி$_{4}$க்கையாலே உபாஸநஶாஸ்த்ரம் வ்யர்த்த$_{2}$மாம். 58

இன்னமும் அநந்யத$_{2}$ாஸித்$_{3}$த$_{4}$மான ப்ரமாணஶதங்களாலே ப்ரதிபந்நங்களாயிருக்கும் கர்மஜ்ஞாநாதி$_{3}$களும், அதினுடைய த்யாக$_{3}$பூர்வகமான ப்ரபத$_{3}$நமும், ஶாஸ்த்ர-ஸித்$_{3}$த$_{4}$ம். அப்போது லகூ$_{4}$பாயமுண்டாயிருக்க கு$_{3}$ரூபாயத்தில் என்றுமொக்க ப்ரவ்ருத்தி கூடாமையால் பஶ்சாத்$_{3}$ப$_{4}$ாவியான லகூ$_{4}$பாயத்தினுடைய ஸந்நிதி$_{4}$யில் கு$_{3}$ரூபாயோபதே$_{3}$ஶத்துக்கு அநநுஷ்ட$_{2}$ாநமடியான அப்ராமாண்யமுண்டாம்; அத்தாலே விரோத$_{4}$ாதி$_{4}$கரணத்தின்படியே பரமான லகூ$_{4}$பாயோபதே$_{3}$ஶத்துக்கு உத$_{3}$யமின்றி-யிலேயொழியுமாகையால் த்யாக$_{3}$த்தில் விதி$_{4}$யில்லை; ஆகையால் ஸ்வதஸ்ஸித்$_{3}$த$_{4}$-மான த$_{4}$ர்மபரித்யாக$_{3}$த்தை அநுவதி$_{3}$த்து த்யக்தோபாயனானவனுக்கு ஶரணவரணம் விதி$_{4}$க்கப்படுகிறதென்றதாயிற்று. 59

இவ்விடத்தில் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. ப$_{2}$லவிலம்ப$_{3}$ம் பொறுத புருஷன் சிரகாலஸாத்$_{4}$யமான உபாயங்களை து$_{3}$ஷ்கரத்வாதி$_{3}$களடியாகத்தானே பரித்யஜிக்கும்,

तन्निमित्तशोकोदयश्च स्वविरोधिसमीक्षयाऽप्यस्योपायान्तराणामत्यन्तदुष्करत्वं सम्प्रतिपन्नम्; तदुक्तं भाष्यकारेण "अनागताऽनन्तकालसमीक्षयाप्यदृष्टसन्तारोपाय :"(श्रीर. ग.) इति । तथाऽपि नाऽत्र तथाविधः परित्याग उच्यते; किन्तु - अत्र विधीयमानस्य प्रपदनस्य साधनान्तरसंसर्गाऽसहत्वं वचनबलादभ्युपगन्तव्यम् । तस्य साधनान्तरसंसर्गाऽसहत्वस्य अत्र मानान्तराऽनवगतत्वेन विध्यपेक्षा वर्तते । अत एव हि 'सर्व'शब्दस्याऽर्थवत्त्वम्; निरवशेषत्यागविधानस्याऽपेक्षितत्वात् । न हि स्वयं त्यक्तवतश्शक्यांशानुवृत्तौ विरोधः । 60

किञ्च - अनुवादपक्षे त्यागस्य दुष्करत्वादिनिबन्धनतया राजसत्वेन ज्ञानकार्यत्वाऽभावान्निष्प्रयोजनत्वमेव स्यात् । तदुक्तं त्यागत्रैविध्योपदेशावसरे, "दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत्। स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥"(गी.18 8) इति । एवं कायक्लेशभीतिनिबन्धन-दुष्करत्वबुद्ध्यैव त्यक्तवतो योगिनः कर्मस्वरूपत्यागात् सात्त्विकत्यागफलभूतकषायपाकमनोनैर्मल्य-

---

அதடியாக ஶோகமுமுதி$_3$க்கும், தன்னுடைய விரோதி$_4$யைப் பார்த்தாலும் இவ்வதி$_4$-காரிக்கு உபாயாந்தரங்கள் அத்யந்தது$_3$ஷ்கரங்களாயே இருக்கும்; "அநாக$_3$தாநந்த-காலஸமீக்ஷயாப்யத்$_3$ருஷ்டஸந்தாரோபாய:" என்று க$_3$த்$_3$யத்திலே ப$_4$ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். அதாவது - முன்பு போன காலத்திலே உபாயங்களில் அந்வயமில்-லாதவோபாதி பின்பு வாராநிற்கிற முடிவில்லாத காலமெல்லாம் பார்த்தாலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்கு ஒருபாயமுண்டாய்த் தோற்றுதென்றபடி. இப்படி து$_3$ஷ்கரத்வமடியாக உபாயாந்தரங்களை விட்டு ஶோகித்து நின்றுனேயாகிலும், இவ்வதி$_4$காரிக்கு இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிற பரித்யாக$_3$ம் முன்புண்டான ஸ்வத:பரித்யாக$_3$மன்று, ஏதென்னில் - இவ்விடத்தில் விதி$_4$க்கப்படுகிற ப்ரபத்தி-யானது ஸாத$_4$நாந்தரத்தைப் பொறாதென்னுமிடம் ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்தில் வசந-ப$_3$லத்தாலே கொள்ளவேணும்; அந்த ஸாத$_4$நாந்தரஸம்ஸர்க்க$_3$ம் பொறுமை இவ்விடத்தில் ப்ரமாணாந்தரத்தால் தோற்றுமையால் இந்த விஶிஷ்டவிதி$_4$யாலே கொள்ள வேணும்; அப்போதிறே முன்புற்றை 'ஸர்வ ஶப்$_3$த$_3$ம் அர்த்த$_2$ம் பெற்றதா-வது. நிரவஶேஷமான த்யாக$_3$த்தை விதி$_4$க்க வேண்டுகையாலே தானே த$_4$ர்மங்களை விடுமவனுக்கு து$_3$ஷ்கரங்களையொழிய ஸுகரங்களை விடவேண்டுவதில்லையிறே. ஆகையாலே நிரவஶேஷமான த்யாக$_3$ம் விதே$_4$யமென்றதாயிற்று. 60

இன்னமும் அநுவாத$_3$பக்ஷத்தில் த்யாக$_3$ம் து$_3$ஷ்கரத்வாதி$_3$யடியாக வந்ததாகையாலே ராஜஸத்யாக$_3$மாய், ஜ்ஞாநகார்யமல்லாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். அப்படி ஸ்ரீ கீ$_3$தையிலே த்யாக$_3$த்ரைவித்$_4$யம் உபதே$_3$ஶிக்கிறவிடத்திலே "து$_3$:க$_2$மித்யேவ யத் கர்ம காயக்லேஶப$_4$யாத் த்யஜேத் । ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாக$_3$ம் நைவ த்யாக$_3$ப$_2$லம் லபே$_4$த்" என்று ப$_4$க$_3$வான்தானே அருளிச்செய்தான். அதாவது காயக்லேஶப$_4$யத்-தாலே கர்மத்தை து$_3$:க$_2$ரூபமென்று விடுகிறவன் ராஜஸமான த்யாக$_3$த்தைப்பண்ணி, த்யாக$_3$த்தின் ப$_2$லத்தைப் பெறுனென்றபடி. இப்படி காயக்லேஶபீ$_4$தியடியாக து$_3$ஷ்-கரத்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே த்யஜித்த யோகிக்கு கர்மஸ்வரூபத்யாக$_3$த்தாலே, ஸாத்விக-த்யாக$_3$ப$_2$லமான கஷாயபாகம், மநோநைர்மல்யம், ஜ்ஞாநோத்பத்யபி$_4$வ்ருத்$_3$த்$_4$-யாதி$_3$கள் ஸித்$_3$தி$_4$யாதென்று ப்ரதிபாதி$_3$த்த ந்யாயத்தாலே இந்த அதி$_4$காரிக்கு நிரவ-

ज्ञानोत्पत्त्यभिवृद्ध्याद्यसिद्धिवत् अस्याऽप्यधिकारिणस्त्यागफलभूतमाकिञ्चन्यं न सिद्ध्यति, निरवशेषत्यागाभावात् । विधेयपक्षे, त्यागस्य तथान्याऽभावात्, सात्विकत्वसम्पत्तेश्च, ज्ञाननिर्वर्त्यत्व विद्यत एव । अयमेव सात्विकत्यागः ; "कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं कुरु तेऽर्जुन । सङ्गं त्यक्त्वा फलञ्चैव स त्यागस्सात्विको मतः ॥"(गी.18 9) इति । अत्र सङ्गो नाम - "मदीयफलसाधनत्वान्मदीयं कर्म" इत्यभिमानविशेषः; सोयमत्रोपायत्वग्रहनिवृत्त्या सिद्ध्यति । 61

एवमुपायत्वबुद्धिनिवृत्तिपूर्वकवर्णाश्रमनियतधर्मानुष्ठानवतः प्रपन्नस्य विहितोपायान्तरपरित्यागस्सात्विकत्वेन सम्प्रतिपन्नः ; एवंरूपत्यागप्रकारश्च "त्रिविधां पश्य देवेश कर्मणो गहनां गतिम्"(ल.त.17 8-4) इत्यादिना पूर्वमेवोक्तः ।

तस्मात् सर्वोपायसंसर्गासहत्वविशिष्टस्य प्रपदनस्य विधीयमानत्वेन, अत्र धर्मपरित्यागस्य विधेयत्वमुपपन्नतरम् । 62

एवं पदद्वयेन त्याज्यभूतोपायान्तरस्वरूपं त्यागप्रकारञ्चाभिधाय, त्यागपूर्वकशरणवरणविधानस्य वरणीयभूतशरण्यविशेषनिरूपणाऽपेक्षत्वात्, अनन्तरं शरणस्य स्वरूपमुच्यते 'मां' इति । अनेन

ஶேஷத்யாக3ம் கூடாமையாலே த்யாக3ப2லமான ஆகிஞ்சந்யம் கூடாது. விஶிஷ்டவிதி4பக்ஷத்தில் த்யாக3மாவது து3ஷ்கரத்வமடியான ராஜஸத்யாக3மன்றியிலே ஸாத்விகமாகையால் ஜ்ஞாநகார்யமாயிருக்கும். ஸாத்விகத்யாக3மாவது - "கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் குருதேऽர்ஜுந ஸங்க3ம் த்யக்த்வா ப2லஞ்சைவ ஸ த்யாக3ஸ்ஸாத்விகோ மத:" என்று சொல்லப்பட்ட த்யாக3மிறே. அதாவது - நியதமான கர்மத்தை கர்த்தவ்யமென்றுகொண்டு ஸங்க3த்தையும், ப2லத்தையும் விட்டுச்செய்கையே ஸாத்விகத்யாக3மென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஸங்க3மென்கிறது- 'என்னுடைய ப2லத்துக்கு ஸாத4நமாகையாலே என்னுடைய கர்மம்' என்கிற ப்ரதிபத்திவிஶேஷம். அது இவ்வதி4காரிக்கு உபாயத்வபு3த்3தி4 தவிருகையாலே ஸித்3த4ம். 61

இப்படி உபாயத்வபு3த்3தி4நிவ்ருத்திபூர்வகமாக வர்ணாஶ்ரமநியதமான த4ர்மத்தை அநுஷ்டி2க்கிற ப்ரபந்நனுக்கு விதி4த்த உபாயாந்தரத்யாக3ம் ஸாத்விகமென்னுமிடம் அறுதி. இப்படிப்பட்ட த்யாக3ப்ரகாரம் "த்ரிவித4ாம் பஶ்ய தே3வேஶ கர்மணோ க3ஹநாம் க3திம்" என்று - துடங்கி முன்பே சொல்லப்பட்டது.

ஆகையால் ஸர்வோபாயஸம்ஸர்க்க3ாஸஹமாந ப்ரபத3நம் விஹிதமாய், இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்ட த4ர்மபரித்யாக3ம் விதே4யமென்னுமிடம் மிகவுமுபபந்நம். 62

இப்படி, பத3த்3வயத்தாலும் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரஸ்வரூபத்தையும், த்யாக3ப்ரகாரத்தையும் சொல்லி, த்யாக3பூர்வகமான ஶரணவரணவித4ாநம் வரணீயனான ஶரண்யனுடைய ஸ்வரூபவிஶேஷத்தை நிரூபித்துக் கொள்ளவேண்டுகையாலே, அநந்தரம் "மாம்" என்று ஶரண்யஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இப்பத3த்தினால் வரணீயமான உபாயவிஶேஷத்துக்குக்கீழ் விடப்பட்ட ஸமஸ்தோபாயங்களைக் காட்டி-

पदेन वरणीयस्योपायविशेषस्य त्यक्तसमस्तोपायजातादत्यन्तवैलक्षण्यं प्रतिपाद्यते । तथाहि - निरन्तरपुरुषप्रयत्नसाध्यनियतभगवत्साहाय्यसापेक्षचिरकालनिर्वर्त्याऽनेकक्रियाकलापादि- निष्पाद्योपायान्तरजातात्, अयम्, आदिमध्यान्तहीनत्वात् सनातनः, सर्वज्ञः, सर्वशक्तित्वादिसमस्त- कल्याणगुणयोगान्निरपेक्षः, स्वेतरसमस्तवैलक्षण्येन समाभ्यधिकरहितत्वादद्वितीयः, एवं परम- कारुणिको भगवान् निरपायोपायभूतः निरतिशयविलक्षणस्वरूप एव । 63

एवं स्वव्यतिरिक्तोपायसमस्तवैलक्षण्यमस्योपायस्य तैत्तिरीयोपनिषदि "सत्यं परं परं सत्यम्"(तै.ना.) इत्याद्यनुवाकद्वयेन प्रतिपाद्यते । तत्र, सत्यं तपो दमश्शमोदानं धर्मः प्रजननमग्नयोऽग्निहोत्रं यज्ञ इत्येतैश्शब्दैः कर्मस्वरूपं सत्यादिरूपमुक्त्वा ; 'मानस'शब्देन, ज्ञानभक्त्योर्मनोनिष्पाद्यत्वादुभयमपि सङ्गृह्य ; 'न्यास'शब्देन, प्रपदनमुक्त्वा, तस्य भगवदेकोपायत्वप्राधान्यम्, "न्यास इति ब्रह्मा । ब्रह्मा हि परः । परो हि ब्रह्मा ।"(तै.ना.) इत्यभिधाय, तत्प्रयुक्तं सर्वोपायातिरिक्तत्वम्,"तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यास एवाऽत्यरेचयत्"(तै.ना.) इति प्रथमेनानुवाकेन प्रपञ्चितम् । 64

லும் அத்யந்தவைலக்ஷண்யம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. அதாவது - உபாயாந்தரங்கள் நிரந்தரபுருஷப்ரயத்நத்தாலே ஸாத்$_4$யங்களாய், நியதமாக ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸஹாயம் வேண்டுகையாலே ஸாபேக்ஷங்களாய்க்கொண்டு காலம் கூடத்தலைக்கட்டவேண்டு- வனவாய், அநேகக்ரியாகலாபாதி$_3$களை வடிவாக உடையனவாயிருக்கும்; இந்த உபாயம், ஆதி$_3$மத்$_4$யாந்தரஹிதமாகையாலே ஸநாதநமாய், ஸர்வஜ்ஞமாய், ஸர்வ- ஶக்தித்வாதி$_3$ஸமஸ்தகல்யாணகு$_3$ணயோக$_3$த்தாலே நிரபேக்ஷமாய், ஸ்வேதரஸமஸ்த- வைலக்ஷண்யத்தாலே ஸமாப்$_4$யதி$_4$கவிரஹிதமாய்க்கொண்டு அத்$_3$விதீயமாய் இருக்கும். இப்படி பரமகாருணிகனான ப$_4$க$_3$வானே நிரபாயோபாயபூ$_4$தனாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் அத்யந்தவிலக்ஷணஸ்வரூபன் என்ற- தாயிற்று.

இப்படி இந்த உபாயத்துக்குத் தன்னையொழிந்த எல்லா உபாயங்களிற்காட்டில் உண்டான வைலக்ஷண்யமானது தைத்திரீயோபநிஷத்திலே "ஸத்யம் பரம் பரம் ஸத்யம்" என்று துடங்கி இரண்டு அநுவாகத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் ஸத்யம், தபஸ்ஸு, த$_3$மம், ஶமம், தா$_3$நம், த$_4$ர்மம், ப்ரஜநநம், அக்$_3$நிகள், அக்$_3$நி- ஹோத்ரம், யஜ்ஞம் என்கிற ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ஸத்யாதி$_3$ரூபமான கர்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, மநஸ்ஸாலே உண்டாக்கப்படுவதான ஜ்ஞாநப$_4$க்திகளிரண்டையும் 'மாநஸ' ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே காட்டி, ந்யாஸஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப்ரபத$_3$நத்தைச் சொல்லி, அதினுடைய ப$_4$க$_3$வது$_3$பாயப்ராத$_4$ாந்யத்தை "ந்யாஸ இதி ப்$_3$ரஹ்மா । ப்$_3$ரஹ்மா ஹி பர: । பரோ ஹி ப்$_3$ரஹ்மா" என்றுகொண்டு ந்யாஸமாகிறான் - ப்$_3$ரஹ்மா, ப்$_3$ரஹ்மாவாகிறான் - பரனிறே, பரனை ப்$_3$ரஹ்மாவென்றிறே சொல்லிற்று என்று உபாயபூ$_4$தனுடைய பரத்வத்தாலே சொல்லி, அத்தால் வந்த ஸர்வோபாயஶ்ரேஷ்ட$_2$த்வத்தை "தாநி வா ஏதாந்யவராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாऽத்யரேசயத்" என்று அந்த இந்த தபஸ்ஸுக்- கள் எல்லாம் அவரங்களாயிருக்கும், ந்யாஸமே மேலாயிருக்கும் என்றுகொண்டு ப்ரத$_2$மமான அநுவாகத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டது. 64

இரண்டாமநுவாகத்தாலும் "தஸ்மாத்ஸத்யம் பரமம் வத$_3$ந்தி தஸ்மாத்தப: பரமம்

द्वितीयेनाऽपि, "तस्मात् सत्यं परमं वदन्ति - तस्मात्तपः परमं वदन्ति "(तै.ना.) इति सत्यादीनां प्रत्येकं वैलक्षण्यमुक्त्वा, "न्यास इत्याहुर्मनीषिणो ब्रह्माणम्"(तै.ना.) इति न्यासस्य भगवदेकोपायत्वम्, "तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः"(तै.ना.) इति सर्वोपायातिरिक्तत्वञ्च प्रतिपाद्य, "ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युञ्जीत"(तै.ना.) इति न्यासस्वरूपमभिधाय, "एतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यं य एवं वेद ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति"(तै.ना.)इत्यौपनिषदपरमरहस्यन्यासोपायपरिज्ञानेन भगवत्प्राप्तिश्च प्रतिपाद्यते । 65

एवं विलक्षणोपायतया वरणीयवस्तुवाचिनाऽनेन पदेन, तस्य वरणदशायामनुसन्धेयं श्रियःपतित्वं नारायणत्वञ्चाऽवश्यापेक्षितं विवक्ष्यते । अभिहितञ्च कृष्णस्य श्रीमन्नारायणत्वं, "एष नारायणश्श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः । नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मथुरां पुरीम् ॥"(हरिवंशे) इति । "रुक्मिणी कृष्णजन्मनि"(वि.पु.1-9-144) इत्यवतारे सुप्रसिद्धं श्रियःपतित्वम् । नारायणत्वञ्च, "कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः"(भार.सभा.38-23),"अहं कृत्स्नस्य जगतः

வத$_3$ந்தி" என்றுகொண்டு ஸத்யாதி$_3$ஸாத$_4$நங்களைத்தனித்தனியே மேலாகச்சொல்லி, "ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்$_3$ரஹ்மாணம்" என்று – ஜ்ஞாநவான்களானவர்கள் 'ந்யாஸம்' என்று ப்$_3$ரஹ்மாவைச் சொல்லாநின்றார்கள் என்கையாலே ந்யாஸத்தி-னுடைய ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வம் சொல்லி, "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதி-ரிக்தமாஹு:" என்று – ஆகையாலே இந்த உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் ந்யாஸத்தை அதிரிக்தமாகச்சொல்லாநின்றார்கள் என்கையாலே ந்யாஸத்தினுடைய ஸர்வோ-பாயஶ்ரேஷ்ட$_2$த்வத்தையும் சொல்லி, "ப்$_3$ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று – தேஜோரூபமான ப்$_3$ரஹ்மத்தின்பொருட்டு உன்னைக்கொடுக்கிறேன் என்று ஸங்கல்பித்து 'ஓம்' என்று ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பான் என்கையாலே ந்யா-ஸத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, "ஏதத்$_3$வை மஹோபநிஷத$_3$ம் தே$_3$வாநாம் கு$_3$ஹ்யம் ய ஏவம் வேத$_3$ ப்$_3$ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்று – இந்த மஹோபநிஷத்து ப்ரஸித்$_3$த$_4$மாய், தேவர்களுக்கும் கு$_3$ஹ்யமாயிருப்பதொன்று, இப்படி இத்தை அறிந்தவன் யாவனொருவன், அவன் ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய பெருமையை ப்ராபிக்கும் என்கையாலே உபநிஷத்பரமரஹஸ்யமான இந்த ந்யாஸத்தை அறியுமவனுக்கு ப்$_3$ரஹ்மப்ராப்தி ப$_2$லமாகச் சொல்லப்பட்டது. 65

இப்படி விலக்ஷணோபாயமாக வரிக்கப்படுவதான வஸ்துவைச் சொல்லுகிற "மாம்" என்கிற பத$_3$த்தாலே, உபாயபூ$_4$தனுடைய வரணத$_3$ஶையில் அநுஸந்தே$_4$யமான ஶ்ரிய:பதித்வமும், நாராயணத்வமும் காட்டப்படுகிறது. இந்த க்ருஷ்ணன்தான் ஸ்ரீமானான நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டதிறே, "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: । நாக$_3$பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக$_3$தோ மது$_2$ராம் புரீம்" என்கிற வசநத்தாலே. அதாவது – க்ருஷ்ணனானவன க்ஷீரார்ணவத்தை இருப்பிடமாக உடைய ஸ்ரீமானான நாராயணன் நாக$_3$பர்யங்கத்தை விட்டு மதுரையாகிற படைவீட்டைப்பற்ற வந்தானென்றபடி. "ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி" என்று – க்ருஷ்ணஜந்மத்தில் ருக்மிணியானவள் என்கையாலே அவதாரத்திலும் ஶ்ரிய:பதித்வம் ஸுப்ரஸித்$_3$த$_4$ம். நாராயணத்வமும், "க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாऽப்யய:" என்று க்ருஷ்ணனே இந்த லோகங்களுக்கு உத்பத்தியும், ஸம்ஹாரமுமென்றும்; "அஹம்

प्रभवःप्रलयस्तथा"(गी.7-6), "मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव"(गी.7-7), "मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना" (गी.9-4), "मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाऽहं तेष्ववस्थितः । न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ॥"(गी.9-5) इत्यादिना सर्वकारणत्व-सर्वव्यापकत्व-सर्वाधारत्वादि वचनेन सिद्धम् । 66

अत्र, विश्वासप्रतिबन्धकविरोधित्रयनिरासकगुणवत्ताध्यवसायार्थं पूर्वोक्तश्रियःपतित्वनारायणत्वप्रयुक्तमाश्रयणोपयोगिवात्सल्यादिकं कार्योपयोगिज्ञानशक्त्यादिकञ्च गुणजातमनुसन्धेयम् । 67

"न योत्स्यामीति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह"(गी.2-9) इत्यधर्मबुद्धिं स्वधर्मे कृत्वा युद्धान्निवृत्तस्याऽर्जुनस्य वैमुख्यदोषमनाकलय्य अध्यात्मोपदेशविषयीकारात् वात्सल्यं दर्शितम् । वैश्वरूप्यप्रदर्शनेन सर्वेश्वरत्वप्रदर्शनात् स्वामित्वं दर्शितम् । "सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत"(गी.1-

---

க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக$_3$த: ப்ரப$_4$வ: ப்ரளயஸ்தத$_2$ா" என்று - நான் எல்லா ஜக$_3$த்துக்கு ப்ரப$_4$வமும் ப்ரளயமுமென்றும்; "மயி ஸர்வமித$_3$ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக$_3$ணு இவ" என்று - என்பக்கலிலே இதெல்லாம் ஸூத்ரத்தில் மணிக$_3$ணங்கள்போலே கோப்புண்டு கிடக்குமென்றும்; "மயா ததமித$_3$ம் ஸர்வம் ஜக$_3$த$_3$வ்யக்தமூர்த்திநா" என்று - அவ்யக்தமான ஸ்வரூபத்தையுடைய என்னுலே இஜ்ஜக$_3$த்தெல்லாம் வ்யாப்தமாயிருக்குமென்றும்; "மத்ஸ்த$_2$ாநி ஸர்வபூ$_4$தாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி$_2$த:। ந ச மத்ஸ்த$_2$ாநி பூ$_4$தாநி பஶ்ய மே யோக$_3$மைஶ்வரம்" என்று - ஸர்வபூ$_4$தங்களுமென்பக்கலிலே ஆஶ்ரிதங்களாயிருக்கும், அவற்றில் ஆஶ்ரயித்திரேன், அவற்றின் கார்யம் எனக்குத் தட்டாமையாலே அவை என்பக்கலில் இருந்ததாயுமிராது, ஆகையாலே என்னுடைய ஐஶ்வரமான ஶக்தியோக$_3$மிருந்தபடி பாராயென்றும் இதுமுதலான ப்ரமாணங்களிலுல் ஸர்வகாரணத்வம், ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாத$_4$ாரத்வம் துடக்கமான ஸ்வப$_4$ாவங்களைச் சொல்லுகையாலே ஸித்$_3$த$_4$மாயிருக்கும். 66

இன்னமும் இப்பத$_3$த்திலே விஶ்வாஸப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான விரோதி$_4$த்ரயநிராஸத்தைப் பண்ணும் கு$_3$ணவத்தாऽத்$_4$யவஸாயத்துக்காக பூர்வோக்தமான ஶ்ரிய:பதித்வநாராயணத்வங்களாலே வருமதாய் ஆஶ்ரயணோபயோகி$_3$யான வாத்ஸல்யாதி$_3$கு$_3$ணஜாதமும், கார்யோபயோகி$_3$யான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணஜாதமும் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படும். 67

அவ்விடத்தில் "ந யோத்ஸ்யாமீதி கோ$_3$விந்த$_3$முக்த்வா தூஷ்ணீம் ப$_3$பூ$_4$வ ஹ" என்று பூசல் பொரக்கடவேனல்லேனென்று கோவிந்தனைப்பார்த்துச் சொல்லிப்பேசாதிருந்தான் என்கிறபடியாலே அத$_4$ர்மபு$_3$த்$_3$தி$_4$யை ஸ்வத$_4$ர்மத்திலே பண்ணி யுத்$_3$த$_4$த்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனுன அர்ஜுநனுடைய வைமுக்$_2$யமாகிற தோ$_3$ஷத்தைப் பாராதே அத்$_4$யாத்மோபதே$_3$ஶம் பண்ணி விஷயீகரிக்கையாலே வாத்ஸல்யம் காட்டப்பட்டது. வைஶ்வரூபத்தாலே ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே ஸ்வாமித்வம் காட்டப்பட்டது. "ஸேநயோருப$_4$யோர்மத்$_4$யே ரத$_2$ம் ஸ்த$_2$ாபய மேऽச்யுத" என்று - இரண்டு ஸேனைக்கு நடுவிலே, அச்யுதனே! என் தேரை நிறுத்து என்று நியோகி$_3$க்கலாம்படி ஸாரதி$_2$யாய்த்தாழநிற்கையாலே ஸௌஶீல்யம் காட்டப்பட்டது. "தி$_3$வ்யம்

२१) इति नियोज्यतया सारथ्येऽवस्थानात् सौशील्यं दर्शितम् । "दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम्"(गी.११ ८) इत्यर्जुनस्य दिव्यचक्षुःप्रदानेनाऽप्रमेयं विश्वरूपविग्रहं दर्शयित्वा, पुनस्तस्यैवाऽदृष्टपूर्वनिरतिशयाद्भुतरूपदर्शनहर्ष-भयाकुलितस्य "किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव । तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥"(गी.११-४६) इति परिचितपूर्वशुभाश्रयरूपदर्शनाकाङ्क्षायां जातायाम्, "व्यपेतभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं तदेव मे रूपमिदं प्रपश्य"(गी.११ ४९) इति स्वाऽसाधारणरूपप्रदर्शनात् सौलभ्यञ्च प्रदर्शितम् । 68

तथा, "वेदाऽहं समतीतानि वर्तमानानि चाऽर्जुन । भविष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कश्चन ॥"(गी.७-२६) "मत्तस्स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च"(गी.१५ १५), "ददामि बुद्धियोगं तं"(गी.१०-१०) इत्यादिना सर्वदर्शित्वज्ञानप्रदत्वादिवचनात् सर्वज्ञत्वम्, दिवानिशाऽऽपादनोत्तरातनयसञ्जीवनसान्दीपनिवैदिकपुत्रपुनरानयनाद्युदाहरणशतेन सर्वशक्तित्वम्, "न मे पार्थाऽस्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन । नाऽनवाप्तमवाप्तव्यम्"(गी.३-२२) इत्यादेरवाप्तसमस्तकामत्वं; "हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः । प्राधान्येन कुरुश्रेष्ठ नाऽस्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥"(गी.१०-१९) इत्यारभ्य, "यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा । तत्तदेवाऽवगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम् । अथवा बहुनोक्तेन किं ज्ञानेन

த₃த₃ாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக₃மைஶ்வரம்" என்று – உனக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைத்தருகிறேன், என்னுடைய ஐஶ்வரமான யோக₃த்தைப்பார் என்றுகொண்டு அர்ஜுநனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக்கொடுத்து அப்ரமேயமான விஶ்வரூபவிக்₃ரஹத்தைக்காட்டிப்பின்பு அவனுக்கு முன்பு கண்டறியாத அதிஶயிதமாய், அத்₃பு₄தமான ரூபத்தைக் கண்டவாறே ஹர்ஷமும், ப₄யமும் பிறந்து கலங்கி, "கிரீடிநம் க₃தி₃நம் சக்ரஹஸ்தமிச்ச₂ாமி த்வாம் த்₃ரஷ்டுமஹம் ததை₂வ । தேநைவ ரூபேண சதுர்பு₄ஜேந ஸஹஸ்ரபா₃ஹோ ப₄வ விஶ்வமூர்த்தே" என்று – கிரீடத்தையும் க₃தை₃யையும் உடையனாய், சக்ரத்தைக்கையிலே உடையனான உன்னை முன்புபோலே காணவேணும் என்று இச்சி₂யாநின்றேன், ஸஹஸ்ரபா₃ஹுவாய், விஶ்வமூர்த்தியானவனே! அந்த சதுர்பு₄ஜமான ரூபத்தோடே கூடுவாயாகவேணுமென்று முன்பு பரிசயித்த ஶுபா₄ஶ்ரயமான விக்₃ரஹத்தைக் காட்டவேணுமென்று அவனுக்கு ஆசை பிறந்தவளவிலே "வ்யபேதபீ₄: ப்ரீதமநா: புநஸ்த்வம் ததே₃வ மே ரூபமித₃ம் ப்ரபஶ்ய" என்று – நீ உன்னுடைய ப₄யத்தை விட்டு நெஞ்சு ப்ரியப்பட்டுப் பின்னையுமந்த என்னுடைய விஶ்வரூபத்தையே காணென்றுகொண்டு தன்னுடைய அஸாத₄ாரணவிக்₃ரஹத்தைக் காட்டுகையாலே ஸௌலப்₄யம் காட்டப்பட்டது. 68

அப்படியே "வேத₃ாऽஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சாऽர்ஜுந । ப₄விஷ்யாநி ச பூ₄தாநி மாந்து வேத₃ ந கஶ்சந" என்று நான் முன்பு கழிந்தவற்றையுமறிவன், வர்த்தமாநங்களையுமறிவன், இனி வருமவற்றையுமறிவன், என்னையறிவானொருவனில்லை என்றும்; "மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச" என்று – ஸ்ம்ருதியும், ஜ்ஞாநமும், ஊஹாபோஹநமும் என்பக்கல்நின்று முண்டாமென்றும்; "த₃த₃ாமி பு₃த்₃தி₄யோக₃ம் தம்" என்று – அந்த பு₃த்₃தி₄யோக₃த்தைக் கொடாநிற்பேனென்றும் இத்யாதி₃யாலே ஸர்வத₃ர்ஶித்வஜ்ஞாநப்ரத₃த்வாதி₃களைச் சொல்லுகையாலே ஸர்வஜ்ஞத்வம் காட்டப்பட்டது. பகலை இரவாக்குகைக, கரிக்கொள்ளியான உத்தரை மகனைப்

तवाऽर्जुन । विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ॥"(गी.10-41) इत्यन्तेन स्वव्यतिरिक्त-समस्तवस्त्वतिशयाधायकत्ववचनात् शेषित्वञ्च दर्शितम् ; "यो मामजमनादिञ्च वेत्ति लोकमहेश्वरम्। असम्मूढस्स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते"(गी 10-3) इति लोकमहेश्वरशब्देन पूर्वोक्तशेषित्वस्यैव विभूतिमुखेन प्रपञ्चितत्वात् । 69

नारायणत्वञ्च, कारणत्वप्रकाशकम् । उपास्यवस्तुवत् प्रपत्तव्येऽपि "यो ब्रह्माणम्"(श्वेता. 6-18) इत्यादिना कारणत्वानुसन्धानमपेक्षितमिति पूर्वमेवोक्तम् । श्रियःपतित्वं कारुणिकत्वसूचकमिति चोक्तम् । "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते

பிழைப்பிக்கை, ஸாந்தீ$_3$பநிபுத்ரனைக் கொண்டுவருகை, வைதி$_3$கபுத்ரனை மீட்டுக் கொண்டுவருகை இதுமுதலான உதா$_3$ஹரணங்களாலே ஸர்வஶக்தித்வம் காட்டப்பட்டது."ந மே பார்த்தா$_2$ऽஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந । நாநவாப்தமவாப்தவ்யம்" என்று – பார்த்தனே! எனக்கு மூன்று லோகங்களிலும் கர்த்தவ்யமாயிருப்பதொன்றில்லை, அடையப்படாமல் அடையவேண்டுவதொன்றில்லையென்று துடங்கி உண்டான வசநங்களாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் சொல்லப்பட்டது. "ஹந்த தே கத$_2$யிஷ்யாமி விபூ$_4$தீராதமநஶ்ஶுப$_4$ா: । ப்ராதா$_4$ந்யேந குருஶ்ரேஷ்ட$_2$ நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" என்று – குருஶ்ரேஷ்ட$_2$னே! உனக்கு என்னுடைய தி$_3$வ்யங்களான விபூ$_4$திகளை ஆஶ்சர்யமாம்படி ப்ரதா$_4$நங்களையெடுத்துச்சொல்லக்கடவேன், என்னுடைய விபூ$_4$திப்பரப்புக்கு முடிவில்லைகாணென்று துடங்கி, "யத்$_3$யத்$_3$விபூ$_4$திமத்ஸத்த்வம் ஸ்ரீமதூ$_3$ர்ஜிதமேவ வா । தத்ததே$_3$வாவக$_3$ச்ச$_2$ த்வம் மம தேஜோऽம்ஶஸம்ப$_4$வம்" என்று – யாதொரு யாதொரு வஸ்து விபூ$_4$திமத்தாய், ஸ்ரீமத்தாய், உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும், அவற்றையெல்லாம் என்னுடைய தேஜஸ்ஸினுடைய அம்ஶத்திலே பிறந்ததாக பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணென்றும்; "அத$_2$வா ப$_3$ஹுநோக்தேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவாऽர்ஜுந । விஷ்டப்$_4$யாஹமித$_3$ம் க்ருத்ஸ்நம் ஏகாம்ஶேந ஸ்தி$_2$தோ ஜக$_3$த்" என்று – அன்றியிலே, உனக்கு நான் பலவாகச்சொன்ன அறிவால் ப்ரயோஜநமென்? இந்த ஜக$_3$த்தை ஓரம்ஶத்தாலே அவஷ்டம்பி$_4$த்துநிற்பனென்று இதுமுடிவாக ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய அதிஶயத்துக்குத்தான் ஆஶ்ரயமாகச் சொல்லுகையாலே ஶேஷித்வமும் காட்டப்பட்டது. "யோமாமஜமநாதி$_3$ஞ்ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம் । அஸம்மூட$_4$ஸ்ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே" என்று – யாவனொருவன் என்னை அஜனாகவும், அநாதி$_3$யாகவும், லோகத்துக்குப் பெரிய ஈஶ்வரனாகவும் பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணுகிறான், மநுஷ்யாதி$_3$களில் வைத்துக்கொண்டு கலக்கமற்ற அவன் ஸர்வபாபங்களாலும் விடப்படுமென்றுகொண்டு 'லோகமஹேஶ்வர'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே முன்பு சொன்ன ஶேஷித்வத்தையிறே மேல் விபூ$_4$திமுக$_2$த்தாலே பரக்கச்சொல்லிற்று. 69

நாராயணத்வமானது காரணத்வத்துககு ப்ரகாஶகம். உபாஸ்யவஸ்துவிற்போலே ப்ரபத்தவ்யன்பக்கலிலும் "யோ ப்$_3$ரஹ்மாணம்" இத்யாதி$_3$யாலே காரணத்வத்தினுடைய அநுஸந்தா$_4$நம் அபேக்ஷிதமென்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. ஶ்ரிய:பதித்வமானது காருணிகத்வத்துக்கு ஸூசகமென்றும் சொல்லப்பட்டது. "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தே$_3$வ்யா காருண்யரூபயா । ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்$_3$தா$_4$ந்தே வேதா$_3$ந்தேऽபி

॥"(भ.गी.28-14) इति। एवंरूपगुणजातप्रकाशकश्रियःपतित्वनारायणत्वयुक्तप्रपत्तव्यविषयः "माम्" इति पदेन प्रतिपादितः। "माम्" इत्यपरोक्षनिर्देशेन सौलभ्यप्राधान्यं सूचितम् । श्रियःपतित्वेनाऽत्र लक्ष्मीपुरुषकारत्वञ्च सूच्यते । 70

अत्र "माम्" इत्येकवचनेन वरणीयस्यैकत्वे सिद्धे "एकम्" इति पुनर्वचनमवधारणार्थतया तस्य नैरपेक्ष्यं द्योतयति । 'एक'शब्दो हि, द्वित्वव्यावर्तकः उपायद्वित्वं उपायोपेयवस्तुद्वित्वञ्च व्यावर्तयति। स्वीकृतस्य भगवत उपायत्ववत्, स्वीकर्तुस्स्वस्याऽपि तत्साधनत्वबुद्ध्या उपायत्वानुसन्धानेनोपायद्वित्वं सम्भवति, तदनेन निवर्त्यते । प्रपत्तेस्साक्षादुपायत्वे सत्येव हि तत्कर्तृत्वनिबन्धनं स्वस्योपायत्वम्; तस्योपायस्वीकारात्मकत्वादुपायानन्तर्भावः पूर्वमेव वाक्यद्वये क्रियापदविवरणदशायामुक्तः । अत्राऽपि क्रियापदे सुस्पष्टं वक्ष्यते । तस्मात्, "सिद्धोपायभूतो भगवान्, अहमपि तच्छरणागतिकर्तृत्वादुपायान्तर्भूतः" इत्युपायद्वित्वबुद्धिरुपायस्य नैरपेक्ष्यभञ्जिकेति एकपदेन तद्व्यावर्तनं युक्तमेव । 71

ச கீ3யதே" என்று - காருண்யரூபையான லக்ஷ்மியோடேகூடின ஹ்ருஷீகேஶனானவன் ரக்ஷகனாக ஸர்வஸித்3த4ாந்தத்திலும் வேத3ாந்தத்திலும் சொல்லப்பட்டதென்று ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. இப்படிப்பட்ட கு3ணஜாதங்களைத் தோற்றுவிப்பதான ஶ்ரிய:பதித்வநாராயணத்வங்களோடே கூடின ப்ரபத்தவ்யவிஷயமானது "மாம்" என்கிற பத3த்தாலே சொல்லப்பட்டது. "மாம்" என்றுகொண்டு - 'என்னை' என்கிற அபரோக்ஷநிர்தே3ஶத்தாலே ஸௌலப்4யப்ராத4ாந்யம் தோற்றுகிறது. ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலே லக்ஷ்மீபுருஷகாரயோக3மும் காட்டப்படுகிறது. 70

இவ்விடத்தில் "மாம்" என்கிற ஏகவசநத்தாலே வரணீயமான உபாயத்தினுடைய ஏகத்வம் ஸித்3த4மாயிருக்க, "ஏகம்" என்று பின்னையும் சொல்லுகிறது, அவத4ாரணார்த்த2மாய்க்கொண்டு உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தைக்காட்டுகைக்காக. இந்த "ஏக"ஶப்3த3மானது த்3வித்வத்துக்கு வ்யாவர்த்தகமாய்க்கொண்டு உபாயத்3வித்வத்தையும் உபாயோபேயவஸ்துத்3வித்வத்தையும் கழிக்கிறது. உபாயத்3வித்வமாவது - ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஈஶ்வரனுடைய உபாயத்வத்தோபாதி ஸ்வீகர்த்தாவான தனக்கும் ஸ்வீகாரஸாத4நத்வத்தால் வந்த உபாயத்வபு3த்3தி4 நடக்கையாலே உபாயத்துக்கு த்3வித்வமுண்டென்றிருக்கை. அந்நினைவு இந்த "ஏக"ஶப்3த3த்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகிறது. ஸ்வீகாரரூபமான ப்ரபத்திக்கு ஸாக்ஷாது3பாயத்வமுண்டானபோதிறே அதுக்கு கர்த்தாவான தனக்கும் அதடியாக உபாயத்வம் வருவது; அது உபாயஸ்வீகாராத்மகமாகையாலே உபாயத்திலந்தரப4வியாதென்னுமிடம், முன்பு வாக்யத்3வயத்தில் க்ரியாபத3ம் விவரிக்கிறவளவிலே சொல்லப்பட்டது. இங்கும் க்ரியாபத3த்திலே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்படக்கடவது. ஆகையாலே, 'ப4க3வான் ஸித்3தே4ாபாயபூ4தனாயிருக்கும், நானும் அவனுடைய ஶரணாக3திக்கு கர்த்தாவாகையாலே உபாயத்திலே அந்தர்பூ4தன்' என்றுகொண்டு உபாயத்துக்கு வருகிற த்3வித்வபு3த்3தி4யானது உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தை ப4ஞ்ஜிக்குமாகையாலே இந்த த்3வித்வமானது "ஏக"பத3த்தாலே கழிக்கப்படுகிறவிடம் யுக்தம். 71

உபேயமான ப4க3வானுடைய ப்ராப்திக்கு அவன்தானே உபாயமாகையாலே

उपेयस्य परमपुरुषार्थभूतस्य भगवतः प्राप्त्यै भगवानेव उपायभूत इत्युपायोपेयवस्तुद्वित्वाभावात्, प्रपदनस्य तथात्वमेकपदेन प्रतिपाद्यम् । अन्यत्रोपायोपेयभेदस्य सम्प्रतिपन्नत्वात् तद्भेदनिबन्धनमुपायोपेयवस्तुद्वित्वमत्र व्यावर्त्यते । तथाऽसति, "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः ॥ (विष्वक्सेनसं.*) इति स्वाभीष्टभूते भगवति अनन्यसाध्ये सति तदेकोपायत्वप्रार्थनाबुद्धिश्शरणागतिरिति तल्लक्षणस्वरूपञ्चाऽत्र सूचितं स्यात् । "उपेयस्य तव प्राप्त्यै त्वामुपायतया वृणे" इत्यनुष्ठानप्रकारश्च । प्रपत्तेरेवंरूपत्वं मोक्षार्थत्वे युक्तम्; अन्यत्र फलसाधनयोर्भेदात् । 72

'एक'पदस्याऽवधारणार्थत्वम्, "त्वमेवोपायभूतो मे भव"(अहि.36 35) "त्वामेव शरणं प्राप्य"(जित.1-4), "मामेव ये प्रपद्यन्ते"(गी.7-14), "तमेव चाऽद्यं पुरुषं प्रपद्ये"(गी.15-4)(*), "तमेव शरणं गच्छ"(गी. 18-62) इति नियमेन स्वीकार्यवस्तुनिर्देशानन्तरमवधारणप्रयोगदर्शनात्, तत्स्थानप्रयोगसिद्धेन स्थानप्रमाणेनाऽवगम्यते । 73

உபாயோபேயவஸ்துக்களில் த்$_3$வித்வமில்லாத ஆகாரமும் ப்ரபத$_3$நத்துக்குண்டென்று இந்த 'ஏக'பத$_3$த்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. அல்லாதவிடங்களெல்லாவற்றிலும் உபாயோபேயவஸ்துக்கள் பி$_4$ந்நங்களாகையாலே அதடியாக வந்த த்$_3$வித்வமானது இவ்விடத்தில் கழிக்கப்படுகிறது. இபபடியாயுள்ளவிடத்தில், "அநந்யஸாத்$_4$யே ஸ்வாபீ$_4$ஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகம் । ததே$_3$கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஶ்ஶரணாக$_3$தி:" என்று - ஸ்வாபீ$_4$ஷ்டபூ$_4$தனான ப$_4$க$_3$வான் அந்யோபாயங்களால் ஸாதி$_4$க்கப்படான், ஆனவளவில் மஹாவிஶ்வாஸபூர்வகமாக அவனையொருவனையுமே உபாயமாக ப்ரார்த்தி$_2$க்கிற நினைவு ஶரணாக$_3$தி என்கிற லக்ஷணவாக்யம் இங்கே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. "உபேயஸ்ய தவ ப்ராப்த்யை த்வாமுபாயதயா வ்ருணே" என்று - உபேயமான உன்னுடைய ப்ராப்திக்குறுப்பான உன்னை உபாயமாக வரிக்கிறேன் என்றிறே அநுஷ்டா$_2$நப்ரகாரமும். ப்ரபத்தியில் உபாயோபேயங்கள் ஒன்றாயிருக்கும் என்னுமிடம் மோக்ஷார்த்த$_2$மானவளவில்; அல்லாதபோது ப$_2$லஸாத$_4$நங்கள் பி$_4$ந்நங்களாயிருக்கும். 72

இந்த 'ஏக'பத$_3$ம் அவத$_4$ாரணார்த்த$_2$மாயிருக்குமென்னுமிடம் "த்வமேவோபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வ" என்று - நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்றும்; "த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய" என்று - உன்னையே ஶரணமாகவடைந்தென்றும்; "மாமேவ யே ப்ரபத்$_3$யந்தே" என்று - என்னையே யாவர் சிலர் அடைகிறார்களென்றும்; "தமேவ சாத்$_3$யம் புருஷம் ப்ரபத்$_3$யே" என்று - ஆத்$_3$யனான புருஷனை அவனையே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்றும்; "தமேவ ஶரணம் க$_3$சச$_2$" என்று அவனையே ஶரணமாக அடை என்றும் இப்படி நியதமாக ஸ்வீகார்யவஸ்துவைச்சொன்ன அநந்தரம் அவத$_4$ாரணப்ரயோக$_3$ம் காண்கையால், அந்த ஸ்தா$_2$நத்தில் ப்ரயோக$_3$த்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மான ப்ரமாணத்தாலே அறியப்படுகிறது. 73

அநந்தரம் "ஶரணம்" என்று, "மாம், ஏகம்" என்கிற பத$_3$த்$_3$வயத்தாலும் வாத்ஸல்யாதி$_3$குணவிஶிஷ்டமாகவும், நிரபேக்ஷமாகவும் ஸித்$_3$த$_4$மான வஸ்து, ப்ராப்யவேஷத்திலும்

अथ, "शरणम्" इति, "माम् - एकम्" इति पदद्वयेन प्रतिपन्नं वात्सल्यादिगुणविशिष्टं निरपेक्षं वस्तु प्राप्यवेषेप्यन्वितमिति तदिदानीमुपायवेषे विशेषयति; "उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरणमित्ययम्। वर्तते साम्प्रतं चैष उपायार्थैकवाचकः ॥"(अहि.३० ३३) इति शरणशब्दस्योपायवाचकत्ववचनात् । 74

ननु - "सर्वधर्मान् परित्यज्य" इत्युक्तोपायान्तरत्याग एव स्वीकार्योपायत्वं द्योतयतीति, शरणपदवैयर्थ्यं स्यात् । यद्यपि "तस्य कार्यं न विद्यते"( ) "क्षेत्रज्ञः करणी ज्ञानं करणं तस्य तेन तत् । निष्पाद्य मुक्तिकार्यं वै कृतकृत्यं निवर्तते ॥"(वि.पु.६-७-९४) इति नदीनिस्तरणानन्तरं प्लवपरित्यागवत्प्राप्यलाभानन्तरं उपायत्यागसम्भवेनाऽत्रोपायान्तरत्यागमात्रस्य स्वीकार्यवस्तूपायत्वबोधनाऽसामर्थ्यात् न शरणपदवैयर्थ्यम्; तथाऽप्यत्र स्वीकाराङ्गत्वेन विधीयमानस्योपायान्तरत्यागस्य स्वीकार्यवस्तूपायत्वबोधनं सरसमिति वैयर्थ्यं स्यादिति । 75

उच्यते :- वाचकशब्दासन्निधौ अर्थाक्षिप्तार्थस्वीकारो युक्तः, तत्सन्निधौ वाचनिकार्थ एव स्वीकर्तव्यः

அந்விதமாகையாலே அத்தை உபாயவேஷத்திலே ஒடுக்கித்தருகிறது. "உபாயே க்3ருஹரக்ஷித்ரோஶ்ஶப்3த3ஶ்ஶரணமித்யயம் । வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தை2கவாசக:" என்று – உபாயத்திலும், க்3ருஹத்திலும், ரக்ஷிதாவினுடைய பக்கலிலும் ஶரணமென்கிற இந்த ஶப்3த3ம் வர்த்திக்கும்; இப்போது உபாயார்த்த2மொன்றுக்குமே வாசகமாயிருக்குமென்கிற உபாயவாசகத்வப்ரமாணத்தாலே. 74

ஆனல், "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று – சொன்ன உபாயாந்தரத்யாக3ந்தானே ஸ்வீகார்யவஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டாதோ? ஆயிருக்க "ஶரண"பத3ப்ரயோக3த்துக்கு ப்ரயோஜநமென்? "தஸ்ய கார்யம் ந வித்3யதே" என்று – அவனுக்கு கர்த்தவ்யமாயிருப்பதொன்றில்லையென்றும்; "க்ஷேத்ரஜ்ஞ: கரணீ ஜ்ஞாநம் கரணம் தஸ்ய தேந தத் । நிஷ்பாத்3யமுக்திகார்யம் வை க்ருதக்ருத்யம் நிவர்த்ததே" என்று – க்ஷேத்ரஜ்ஞன் கரணியாயிருக்கும், அவனுக்கு ஜ்ஞாநம் கரணமாயிருக்கும், ஆகையாலே அந்த ஸாத4நஜ்ஞாநமானது முக்தியாகிற கார்யத்தை உண்டாக்கி க்ருதக்ருத்யமாய்க்கொண்டு நிவ்ருத்தமாமென்றும் சொல்லுகையாலே நதி3யைக்கடந்த அநந்தரம் தெப்பத்தைக்கைவிடுமாபோலே ப்ராப்யலாப4த்துக்கநந்தரம் உபாயத்யாக3ம் கூடுகையாலே உபாயாந்தரத்யாக3மாத்ரம் இவ்விடத்தில் ஸ்வீகார்யத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டமாட்டாமையாலே "ஶரண"பத3த்துக்கு அர்த்த2வத்வமுண்டு என்று பரிஹரித்தாலும், இந்த உபாயாந்தரத்யாக3ம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க3மாக விதி4க்கப்படுகிறதாகையாலே ஸ்வீகார்யத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக்காட்டவற்றுகையாலே "ஶரண"பத3த்துக்கு அர்த்த2வத்வமில்லாமையே நிலைநின்றது என்னில் :– 75

அப்படியாலும் அர்த்த2ஸாமர்த்2யத்தால் வருமதிற்காட்டில் ஶப்3த3த்தாலே சொல்லப்படுவது யுக்தம், வாசகஶப்3த3மில்லாதபோது விலம்பி3த்ததேயாகிலும் அர்த்த2ாக்ஷிப்தமான அர்த்த2ம் ஸ்வீகரிக்கப்படும், இங்கு வாசகஶப்3த3த்தாலே விலம்பி3யாமல் அர்த்த2ம் தோற்றுகையால் அர்த்த2ஸாமர்த்2யத்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லை. "ஆக்ஷேபத:

। "आक्षेपतः प्राप्तादाभिधानिकस्यैव ग्राह्यत्वात्"(श्रीभाष्ये 1 1-1- षष्ठ्यर्थविचारघट्टे) इति भाष्यकारवचनात्; शरणपदप्रयोजनमस्त्येव । अत्रोपायान्तरत्यागस्य शरण्यविशेषस्वीकाराङ्गत्वनिश्चयात्, तत्स्वीकारोपायत्वव्यावर्तनेन स्वीकार्योपायत्वप्रतिपादकं शरणपदं सप्रयोजनमेव । 76

अनन्तरमुपायस्य वरणं विधीयते (व्रजेति) । "परित्यज्य - व्रज" इत्येककर्तृकत्वोक्त्या वरणस्य त्यागविशिष्टत्वमवगम्यते । "व्रज गतौ"(भ्वादि) इति धातोर्गत्यर्थत्वेन, मनोवाक्कायरूपकरणत्रयसिद्धा वा, तदन्यतमसिद्धा वा, इयं गतिः, प्रपदने करणपूर्तिं शरण्यवैभवं वा यथायोगं सूचयतीत्यवगम्यते । अथवा - गत्यर्थस्य बुद्ध्यर्थत्वात् "बुद्ध्यस्व" इति व्यवसायो विधीयते ।

यद्यपि "विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत"(बृ.6 4 21) "आत्मानमेव लोकमुपासीत"(बृ.3 4 15) इत्यादिषु भजनविधिवत्, "मामेकं शरणं व्रज" इत्ययं प्रपदनविधिश्च स्वविषयभूतप्रपदनस्य फलहेतुत्वं प्रकाशयति; तदाहुर्नीतिविदः "कृतितत्साध्यमध्यस्थयागादिर्विषयो मतः । स एव फलसम्बन्धे करणत्वेन चेष्यते ॥" इति । "तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने" (अहि.36-30) इति तृतीयाश्रुत्या

ப்ராப்தத்திற்காட்டில் ஆபி$_4$த$_4$ாநிகம் க$_3$ராஹ்யமாகையாலே" என்று ப$_4$ாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் "ஶரண"பத$_3$த்துக்கு ப்ரயோஜநமுண்டு. இவ்விடத்தில் உபாயாந்தரத்யாக$_3$ம் ஶரண்யஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க$_3$மாக நிஶ்சயிக்கையால், அந்த ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழித்து ஸ்வீகார்யத்தினுடைய உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கிற "ஶரண"பத$_3$ம் ஸப்ரயோஜநமாயிற்று. 76

அநந்தரம் "வ்ரஜ" என்று உபாயவரணத்தை விதி$_4$க்கிறது. "பரித்யஜ்ய", "வ்ரஜ" என்கிற இரண்டு பத$_3$த்தாலும் விட்டுப்பற்று என்றுகொண்டு த்யாக$_3$ஸ்வீகாரங்களிரண்டுக்கும் ஒருவனையே கர்த்தாவாகச் சொல்லுகையாலே ஸ்வீகாரம் த்யாக$_3$விஶிஷ்டமென்று தோற்றுகிறது. "வ்ரஜ" என்கிற த$_4$ாது க$_3$த்யர்த்த$_2$மாகையாலே மநோவாக்காயரூபமான கரணத்ரயஸித்$_3$த$_4$மாதல், அதில் அந்யதமஸித்$_3$த$_4$மாதல் செய்த இந்த க$_3$தியானது ப்ரபத்தியில் கரணபூர்த்தியையும், ஶரண்யனுடைய வைப$_4$வத்தையும் அடைவே ஸூசிப்பிக்கிறதாகக் கடவது. அங்ஙனன்றியே க$_3$த்யர்த்த$_2$ம் பு$_3$த்$_3$த்$_4$யர்த்த$_2$மாய் 'அத்$_4$யவஸி' என்று வ்யவஸாயத்தைக் காட்டுகிறதாகவுமாம். 77

"விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத" என்று அறிந்து மேலும் அறிவானென்றும், "ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத" என்று - ஜ்ஞாநரூபமான ஆத்மாவை உபாஸிப்பானென்றும் இதுமுதலான வாக்யங்களிலே உபாஸநவிதி$_4$யானது தனக்கு விஷயமான உபாஸநத்தை ப$_2$லத்துக்கு ஸாத$_4$நமாகக் காட்டுகிறவோபாதி, இந்த ப்ரபத$_3$நவிதி$_4$யும் தனக்கு விஷயமான ப்ரபத$_3$நத்தை ப$_2$லஸாத$_4$நமாகக் காட்டும். இந்த ஆகாரத்தை "க்ருதித்த்ஸாத்$_4$யமத்$_4$யஸ்த$_2$யாக$_3$ாதி$_3$ரவிஷயோ மத:। ஸ ஏவ ப$_2$லஸம்ப$_3$ந்தே$_4$ கரணத்வேந சேஷ்யதே" என்று மீமாம்ஸகரும் சொன்னார். அதாவது - புருஷப்ரயத்நமாகிற க்ருதிக்கும் அத்தாலே ஸாத்$_4$யமாகிற கார்யத்துக்கும் நடுவு நிற்கிற யாக$_3$ாதி$_3$யானது விஷயமாக மதம், அதுதானே ப$_2$லத்தோடே ஸம்ப$_3$ந்தி$_4$க்குமளவில் கரணமாக இச்சி$_2$க்கப்படாநின்றதென்றபடி. "தேநதேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே" என்று - அவ்வோ அதி$_4$காரியாலே அவ்வவ ப$_2$லமானது ந்யாஸத்தாலே

च करणत्वमवगम्यते, तथाऽप्यनुष्ठानदशायामस्य प्रपदनस्य वैषम्यमस्ति ; उपासने विद्याभेद-निबन्धनोपास्यरूपभेदवत् न्यासविद्यारूपस्य च प्रपदनस्य प्रपत्तव्यरूपभेदस्स्वीकर्तव्यः, स च सकलेतरनिरपेक्षस्वोपायभाव एव । तस्मात्, अनुष्ठानदशायामनुसन्धीयमानं शरण्यस्योपायरूपत्वं विधिसामान्यप्रयुक्तं शरणवरणस्योपायत्वं स्थगयति ।

ननु - "अमृतस्यैष सेतुः"(मु.2-2-5) इति प्रापकत्वश्रवणात्, "फलमत उपपत्तेः"(ब्र.सू.3-2-28) इति सूत्रितत्वाच्च, भजनेऽपि भगवतः फलहेतुत्वादुपायत्वमस्तीति; मैवम्; अत्रोपायत्वस्य फल-हेतुत्वमात्रत्वाभावात्, फलप्रदस्याऽपि तद्धेतुत्वेन प्रापकत्वसिद्धिश्च। न हि फलप्रदत्वमेवोपायत्वम्, किन्तु फलसाधनत्वरूपं करणत्वमेव । तदिदं करणत्वरूपमुपायत्वमत्र शरणपदेनोक्तमिति तत्प्राधा-न्येन तद्वरणस्योपायत्वमन्तर्हितम् ।

तर्हि, न्यासस्य विद्यान्तरवदुपासनभेदोऽस्तु; तत्र उपास्यस्वरूपभेद एव विद्याभेदहेतुः, एकफल-साधनत्वसामान्यात्सर्वासां विद्यानामुपासनरूपत्वं समानम्; अयमपि न्यासस्तत्समानफलत्वात्

ப்ராபிக்கப்படுமென்கிற த்ருதீயாஶ்ருதியாலும் கரணத்வம் தோற்றுநின்றதேயாகிலும், அநுஷ்ட$_2$ாநவேளையிலே இந்த ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ஒரு வைஷம்யமுண்டு; உபாஸநத்தில் வித்$_3$யாபே$_4$த$_3$த்துக்கடியான உபாஸ்யரூபபே$_4$த$_3$ம்போலே ந்யாஸவித்$_3$யாரூபமான ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ப்ரபத்தவ்யனுடைய ரூபபே$_4$த$_3$ம் ஸ்வீகரிக்கப்படும். அந்த ரூபபே$_4$த$_3$மானது தன்னையொழிந்த ஸகலோபாயங்களிலும் நிரபேக்ஷமான தன்னுடைய உபாயபா$_4$வமே. ஆகையால் அநுஷ்ட$_2$ாநத$_3$ஶையில் அநுஷ்டி$_2$க்கப்படுவதான ஶரண்யனுடைய உபாயரூபத்வம் விதி$_4$ஸாமாந்யத்தாலே வந்த ஶரணவரணத்தினுடைய உபாயத்வத்தை மறைக்கும்.

ஆனால் "அம்ருதஸ்யைஷ ஸேதுঃ" என்று - அம்ருதத்துக்கு இவன் ஸேதுவாயிருக்கும் என்கையாலே ப்ராபகத்வம் தோற்றுகையாலும், "ப$_2$லமத உபபத்தேঃ" என்று - ப$_2$லம் இவனாலே, ஸர்வஶக்தித்வமாகிற உபபத்தியுண்டாகையாலே என்று ஸூத்ரம் சொல்லுகையாலும், ப$_4$ஜநத்திலும் ப$_4$க$_3$வானுக்கு ப$_2$லஹேதுத்வமுண்டாகையால் உபாயத்வமில்லையோ என்னில், இப்படியன்று; உபாயத்வமாகிறது ப$_2$லஹேதுத்வமாத்ரமன்று, ப$_2$லப்ரத$_3$னும் ப$_2$லஹேதுவாகையாலும் ப்ராபகனாகையால் உபாயத்வம் ப$_2$லப்ரத$_3$த்வமன்றியே ப$_2$லத்தை ஸாதி$_4$த்துக் கொடுக்கும் கரணத்வமாயிருக்கும். அந்த கரணத்வரூபமான உபாயத்வம் இவ்விடத்திலே "ஶரண"பத$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்டதென்றிட்டு அதினுடைய ப்ராத$_4$ாந்யத்தாலே தத்$_3$வரணத்தினுடைய உபாயத்வம் அந்தர்ஹிதமாயிற்று.

இப்படி உபாயத்வம் வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாகில் வித்$_3$யாந்தரத்தோபாதி ந்யாஸமும் உபாஸநபே$_4$த$_3$மாம்; எங்ஙனே என்னில்: அவ்விடத்தில் உபாஸ்யஸ்வரூபபே$_4$த$_3$மே வித்$_3$யாபே$_4$த$_3$த்துக்கு ஹேதுவாகவிருக்கும்; ஏகப$_2$லஸாத$_4$நத்வம் பொதுவாகையாலே ஸர்வவித்$_3$யைகளுக்கும் உபாஸநரூபத்வம் ஸமாநம்; இந்த ந்யாஸமும் அவற்றோடு ஸமாநமான ப$_2$லமாகையாலே உபாஸநகோட்யந்தர்பூ$_4$தமாம்.

तत्कोट्यन्तर्भूतो न पृथगुपाय इतिचेन्न; फलेपि वैषम्यात्, भजनवत् । "भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाऽथ सम्पत्स्यते"(ब्र.सू 4-1-19) इत्युक्ता प्रारब्धानुभवापेक्षा प्रपदनस्य न सम्पद्यते, अतः फलाधिक्यनिबन्धनं पृथगुपायत्वमस्त्येव । किञ्च, भक्तिप्रपत्त्योः रूपे च भेदस्तत्सूचकः ; "आवृत्तिरसकृदुपदेशात्" (ब्र.सू.4-1-1) इत्यसकृदावृत्तिरूपस्य ध्यानोपासनादिशब्दवाच्यस्य भजनस्येव न हि प्रपदनस्याऽऽवृत्त्यपेक्षा विद्यते; यज्ञादिवत् सकृत्करणेनैव शास्त्रप्रयोजनसिद्धेः । ज्ञानरूपत्वादस्याऽप्यावृत्त्यपेक्षत्वेऽपि "सकृदेव हि शास्त्रार्थ कृतोऽयं तारयेन्नरम्"(ल.त.17-90) इति विशेष विधानाच्च, एवं शब्दान्तराऽभ्याससङ्ख्यागुणप्रक्रियानामधेयनिबन्धनस्वरूपभेदसिद्धेः, प्रारब्धभङ्गरूपफलवैषम्याच्च, भक्तिप्रपत्त्यो रूपभेद "नानाशब्दादिभेदात्"(ब्र.सू.3 3-58) इति विद्याभेदं वदतस्सूत्रकारस्याऽपि विवक्षित इत्यवगन्तव्यः, एतत्सर्वमुक्तमभियुक्तैः, "हेतुर्वैधे विमर्शे भजनवदितरत्किन्त्वनुष्ठानकाले वेद्यत्वद्रूपभेदा विविध इह सतूपायताऽन्यानपेक्षा । रङ्गिन् प्रारब्धभङ्गात्फलमधिकमनावृत्तिरुक्तेष्टिवत्तन्नानाशब्दादिभेदात्प्रपदनभजने सूचिते सूत्रकारैः ॥"

ப்ருத$_2$கு$_3$பாயமாகமாட்டாதே என்னில், அப்படியன்று, ப$_2$லத்திலும் வைஷம்யம் உண்டாகையாலே. அதாவது– "பே$_4$ாகே$_3$ந த்விதரே க்ஷபயித்வாத$_2$ ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று – ப்ராரப்$_3$த$_4$ஶேஷமான புண்யபாபங்களிரண்டையும் பு$_4$ஜித்துக்கழித்து அநந்தரம் ப$_2$லத்தைப்பெறுமென்கிற ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மாநுப$_4$வத்தில் அபேக்ஷை உண்டான ப$_4$ஜநத்துக்குப்போலே ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மாநுப$_4$வத்திலபேக்ஷை இல்லையாகையாலே ப$_4$ஜநத்திற்காட்டில் ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ப$_2$லாதி$_4$க்யமடியான வேறுபாடுண்டாகக் குறையில்லை. இனமும் ப$_4$க்திப்ரபத்திகளுடைய ஸ்வரூபபே$_4$த$_3$த்தைப்பார்த்தாலும் ப்ருத$_2$கு$_3$பாயமாகக் குறையில்லை. "ஆவ்ருத்திரஸக்ருது$_3$பதே$_3$ஶாத்" என்று – பலகாலும் ஆவ்ருத்தியை உபதே$_3$ஶிக்கையாலே அநவரதப$_4$ாவநாரூபமான அஸக்ருத$_3$ாவ்ருத்தியை உடைத்தாய் த்$_4$யாநோபாஸநாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான ப$_4$ஜநத்துக்குப்போலே ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ஆவ்ருத்த்யபேக்ஷையில்லையிறே; யஜ்ஞாதி$_3$கர்மங்களோபாதி ஸக்ருத்$_3$வரணத்தாலே ஶாஸ்த்ரப்ரயோஜநம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையால். ஜ்ஞாநரூபமாகையால் இதுக்கும் ஆவ்ருத்த்யபேக்ஷை உண்டானாலோவென்னில், "ஸக்ருதே$_3$வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம்" என்று – இந்த ஶாஸ்த்ரார்த்த$_2$ம் ஸக்ருத்க்ருதமாய்க்கொண்டு புருஷனை உத்தரிப்பிக்குமென்கிற விஶேஷவித$_4$ாநத்தாலே ஸக்ருத் கரணமாகையாலே ஆவ்ருத்த்யபேக்ஷையில்லை. இப்படி, ஶப்$_3$த$_3$ாந்தரம், அப்$_4$யாஸம், ஸங்க்$_2$யை, கு$_3$ணம், ப்ரக்ரியை, நாமதே$_4$யங்களென்கிற ப்ரமாணங்களடியான ஸ்வரூபபே$_4$த$_3$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலும், ப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_4$ங்க$_3$ரூபமான ப$_2$லத்தில் வைஷம்யத்தாலும், ப$_4$க்திப்ரபத்திகளிரண்டுக்கும் ரூபபே$_4$த$_3$ம் உண்டென்னுமிடத்தை "நாநாஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$ாத்" என்று – ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலே நாநாவாயிருக்குமென்கிற ஸூத்ரத்தாலே வித்$_3$யாபே$_4$த$_3$ம் சொல்லுகிற ஸூத்ரகாரரும் சொன்னாரென்னுமிடம் அறியப்படும். இதெல்லாம் "ஹேதுர்வைதே$_4$ விமர்ஶே ப$_4$ஜநவதி$_3$தரத் கிந்த்வநுஷ்ட$_2$ாநகாலே வேத்$_3$யத்வத்$_3$ரூபபே$_4$தே$_3$ா விவித$_4$ இஹ ஸதூபாயதாந்யாநபேக்ஷா । ரங்கி$_3$ந் ப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_4$ங்க$_3$ாத் ப$_2$லமதி$_4$கமநாவ்ருத்திருக்தேஷ்டிவத்தந் நாநாஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$ாத் ப்ரபத$_3$நப$_4$ஜநே ஸூசிதே ஸூத்ரகாரை:" என்று அபி$_4$யுக்தராலும் சொல்லப்பட்டது. அதாவது – விதி$_4$வாக்யத்தை விசாரிக்குமளவில், ப$_4$ஜநம்போலே ப்ரபத$_3$நமும் ப$_2$லத்துக்கு ஸாத$_4$நமாயிருக்கும், ஆயிருக்கச் செய்தே அநுஷ்ட$_2$ாநகாலத்திலே விஶேஷமுண்டு, ப$_4$ஜநத்திலே வேத்$_3$யமான உன்-

(न्या.ति) इति ।

अत्र चोदयन्ति - सर्वधर्मपरित्यागपूर्विका शरणागतिरेव यदि मोक्षसाधनतयाऽभ्युपगम्यते, एवंतर्हि अनेकजन्मशतसम्पाद्यदुःखात्मकबह्वायाससाध्यवैराग्यवश्येन्द्रियत्वाद्यनेकनियमलभ्ययोगाभ्याससिद्धब्रह्मज्ञानस्य मोक्षसाधनत्वमवगमयतां सर्वेषां शास्त्राणामधिकारिवैधुर्यादेव निष्प्रयोजनत्वमापद्येत । तथाहि सर्वचेतनाः पुरुषार्थं स्वं स्वमभिलषितं साधयितुं प्रयतमानास्तत्साधनेष्वनेकेषु सुकरमेव साधनमभिकुर्वते, दुष्करं परित्यजन्ति ; अत एव हि शरणागतिर्मोक्षसाधनमिति वदतश्शास्त्रस्य सन्निधावितराणि बह्वायासस्वरूपकर्मादीनां मोक्षसाधनत्वन्नावगमयन्ति शास्त्राणि स्वार्थानुष्ठानविरहादेव न जीवन्ति; तस्मात्, शरणागतिशास्त्रस्य कर्मयोगादिविधायिभिश्शास्त्रैः कथं तुल्यविकल्पः कल्प्यते ?

अत्र सामयिका अभिदधति - लोके तावदर्थसिद्धिसाधनतया अल्पप्रयत्नरत्नवाणिज्यादयः बह्वाया-

---

ஹுடைய ரூபபே$_4$த$_3$ம் விவித$_4$மாயிருக்கும், இந்த ப்ரபத$_3$நத்தில் அந்த ரூபபே$_4$த$_3$ம் அந்யநிரபேக்ஷமான உபாயபா$_4$வமாயிருக்கும், ரங்கி$_3$யே! ப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_4$ங்க$_3$த்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ப$_2$லம் அதி$_4$கமாயிருக்கும், இஷ்டிபோலே அநாவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே ப்ரபத$_3$நமும் ப$_4$ஜநமும் ஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலே நாநாவாக ஸூத்ரகாரராலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டனவென்றபடி.

இவ்விடத்தில் ஸர்வத$_4$ர்மபரித்யாக$_3$பூர்விகையான ஶரணாக$_3$தி மோக்ஷஸாத$_4$நமாக இசையப்படுகிறதாகில் அப்போது அநேகஜந்மஶதங்களாலே ஸம்பாதி$_3$க்கப்படுவதாய், து$_3$:க$_2$ாத்மகமாய், ப$_3$ஹூமுக$_2$மான ஆயாஸத்தாலே ஸாதி$_4$க்கப்படுவதாய், வைராக்$_3$யம், இந்த்$_3$ரியவஶீகாரம் முதலான அநேகநியமங்களாலே பெறப்படுவதான யோக$_3$ாப்$_4$யாஸத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மான ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு மோக்ஷஸாத$_4$நத்வத்தை அறிவிக்கிற ஸகலஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் அநுஷ்டா$_2$க்கைக்கு அதி$_4$காரி இல்லாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநத்வமுண்டாம். எங்ஙனே என்னில்:- சேதநரான புருஷரெல்லாம் தந்தாமபி$_4$மதங்களை ஸாதி$_4$க்கைக்கு யத்நம் பண்ணாநின்றுகொண்டு தத்ஸாத$_4$நங்களாயுள்ளவிடத்தில் ஸுகரமான ஸாத$_4$நங்களைக்கொண்டு து$_3$ஷ்கரங்களைக் கைவிடாநிற்பர்கள்; ஆகையால் ஶரணாக$_3$தியை மோக்ஷஸாத$_4$நமென்று சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரத்தின் ஸந்நிதி$_4$யில் ப$_3$ஹ்வாயாஸரூபமான கர்மாதி$_3$களை மோக்ஷஸாத$_4$நமாகக் காட்டுகிற அல்லாத ஶாஸ்த்ரங்கள் தன்னுடைய அர்த்த$_2$த்தை அநுஷ்டி$_2$ப்பாரில்லாமையாலே உயிரற்றுவிடும்; ஆகையாலே ஶரணாக$_3$திஶாஸ்த்ரத்துக்கு கர்மயோக$_3$ாதி$_3$களை விதி$_4$க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களோடே எங்ஙனே துல்யவிகல்பம் உண்டாம்படி என்று சிலர் சோத்$_3$யம் பண்ணினார்கள்.

இதுக்கு ஸமாத$_4$ாநம்:- லோகத்தில் அர்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$க்கு ஸாத$_4$நமாக அல்பப்ரயத்நமான ரத்நவாணிஜ்யாதி$_3$களும் ப$_3$ஹூப்ரயாஸரூபமான க்ருஷ்யாதி$_3$களும் காணப்படாநின்றன; அவ்விடத்தில் அல்பப்ரயத்நமான ரத்நவாணிஜ்யாதி$_3$களானவை குவாலாக அர்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$யை ஸாதி$_4$யாநிற்கும்; ப$_3$ஹூப்ரயத்நமான க்ருஷ்யாதி$_3$கள் அல்பப$_2$லங்களாகவும் காணப்படும்; இப்படி அர்த்த$_2$ஸாத$_4$நங்கள் அநேகங்களாயுள்ள

सात्मकाः कृष्यादयश्च दृश्यन्ते; तत्र मन्दयत्नरत्नवाणिज्यादयोऽर्थसिद्धिं बह्वीं साधयन्ति; प्रयत्नबहुलाः कृष्यादयश्च मन्दफला दृष्टाः। एवमर्थसिद्धिसाधनेषु तथाविधेषु सत्स्वपि पूर्वसाधनानुष्ठानवासनानुगुण्येन स्वबुद्ध्यनुसारेण च स्वभाग्यानुगुणरुचिभेदेन केचिदल्पप्रयत्नेन महाफलं लभन्ते; केचिन्महायत्नेनाऽल्पफलम्; एवं वेदेऽपि महायत्नात्मकसत्रयज्ञतपश्चान्द्रायणादिभिःपशुपुत्राद्यल्पफलं केचन लभन्ते; केचित्तु तैर्वा अल्पप्रयत्नैरेव वा कर्मभिर्मोक्षाख्यं महाफलं लभन्ते; एवञ्च केषाञ्चित्स्वभाग्यानुगुण्येन शरणागतिरेव निश्श्रेयसोपायतया रुच्येत, केषाञ्चिद्योगाभ्यासादय एव रुच्येरन्; एवं लोकवेदयोस्तत्प्रकृत्यनुगुणरुचिविश्वासयोस्सम्भवात्, कस्याऽपि पुण्यात्मनः परमपुरुषप्रसादात्तदनुगुणरुचिविश्वासौ सम्भवतः इति।

नच वाच्यम् - कृष्यादयो रत्नवाणिज्यादयश्च भक्तिप्रपत्त्योस्तुल्यविकल्पे दृष्टान्तत्वं नार्हन्ति,

---

இடத்தில் முன்பு ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணிப்போந்த வாஸநைக்கீடாகவும், ஸ்வபு$_3$த்$_3$தி$_4$க்கீடாகவும், ஸ்வப$_4$ாக்$_3$யாநுகு$_3$ணமான ருசிபே$_4$த$_3$த்தாலே சிலர் அல்பப்ரயத்நமான ஸாத$_4$நத்தாலே மஹாப$_2$லத்தைப் பெருநிற்பர்கள், சிலர் மஹாப்ரயத்நமான ஸாத$_4$நத்தாலே அல்பப$_2$லத்தைப் பெருநிற்பர்கள்; வேத$_3$த்திலும் மஹாயத்நமாயுள்ள ஸத்ரம், யஜ்ஞம், தபஸ்ஸு, சாந்த்$_3$ராயணம் முதலானவற்றாலே பசுபுத்ராதி$_3$களான அல்பப$_2$லத்தைச் சிலர் பெறுவர்கள், சிலர் அவற்றாலேயாகவுமாம், அல்பயத்நங்களான கர்மங்களாலேயாகவுமாம் மோக்ஷமாகிற மஹாப$_2$லத்தைப் பெருநிற்பர்கள். இப்படியாயுள்ளவிடதத்தில் சிலர்க்கு ஸ்வப$_4$ாக்$_3$யவஶத்தாலே ஶரணாக$_3$தியே பரமபுருஷார்த்த$_2$ஸாத$_4$நமாக ருசிக்கும், சிலர்க்கு யோக$_3$ாப்$_4$யாஸாதி$_3$கள் ருசிக்கும்; இப்படி லோகவேத$_3$ங்களிலே அவ்வோ ப்ரக்ருத்த்யநுகூலமான ருசிவிஶ்வாஸங்கள் கூடுகையாலே ப$_4$ாக்$_3$யாதி$_4$களுயிருப்பானொருவனுக்கு பரமபுருஷப்ரஸாத$_3$த்தாலே ஶரணாக$_3$திக்கீடான ருசிவிஶ்வாஸங்கள் உண்டாமென்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தார்கள்.

இவ்விடத்தில் சிலர், க்ருஷ்யாதி$_3$களும ரத்நவாணிஜ்யாதி$_3$களும் ப$_4$க்திப்ரபத்திகளுடைய துல்யவிகல்பத்துக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாது, வைஷம்யமுண்டாகையாலே; அதாவது – ப$_4$க்தியோக$_3$த்தைச சடக்கென அநுஷ்டி$_2$க்கமாட்டாமையாலே தனக்கு து$_3$ஷ்கரமென்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணி அதிலிழியமாட்டாதவனுக்கிறே ப்ரபத்தியில் அதி$_4$காரம் சொல்லுகிறது, இங்கு ரத்நபரீக்ஷாதி$_3$யில் ஶக்தியில்லாதவனுக்கிறே வேறு போக்கில்லாமையாலே க்ருஷ்யாதி$_3$களில் அதி$_4$காரம் சொல்லுகையாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தம் விபரீதம்; வேத$_3$த்திலும் கு$_3$ருலகு$_4$ரூபமாயுள்ள உபாயங்களுக்கு துல்யவிகல்பமில்லை, ப$_2$லத்திலே வைஷம்யமுண்டாகையாலும், ஏகப$_2$லமான இடத்தில் வ்யவஸ்தி$_2$தவிஷயமாகையாலும்: இப்படிக்கு ப$_4$க்திப்ரபத்திகள் கு$_3$ருலகு$_4$க்களாகையாலே துல்யவிகல்பமுண்டாகமாட்டாது என்று விரோத$_4$ம் சொன்னார்கள். 83

அது அப்படிச்சொல்லக்கடவதன்று. ரத்நவாணிஜ்யாதி$_3$களில் ஆயாஸமில்லாமையால் வந்த லகு$_4$த்வமுண்டேயாகிலும், ரத்நபரீக்ஷாதி$_3$களை அறிவிக்கிற ஶாஸ்த்ராப்$_4$யாஸாதி$_3$களாலே கௌ$_3$ரவமுண்டாகையால் க்ருஷ்யாதி$_3$களோபாதி துல்யத்வம் அறியப்படும்; அப்படியே, ப்ரபத்தியிலும். மஹாவிஶ்வாஸமாகிற கௌ$_3$ரவமுண்டா–

वैषम्यात्; भजनस्य शीघ्रानुष्ठानाऽशक्यत्वप्रयुक्तदुष्करत्वबुद्ध्या तदनधिकृतस्य प्रपदनाधिकारः, अत्र तु विपरीतम्; रत्नपरीक्षाद्यशक्तस्य गत्यन्तरशून्यतया कृष्याद्यधिकारात् - वेदेऽपि गुरुलघुभूतानां साधनानां न तुल्यविकल्पः, फलवैषम्यात्; एकफलत्वेऽपि व्यवस्थितविषयत्वाच्च; तस्माद्भक्तिप्रपत्त्योर्गुरुलघुत्वान्न तुल्यविकल्प इति । 83

रत्नवाणिज्यादिषु अनायासरूपलाघवेऽपि रत्नपरीक्षादिव्युत्पादकशास्त्राभ्यासादिगौरवादेव कृष्यादितुल्यत्वमवगन्तव्यम्; तद्वदत्राऽपि महाविश्वासगौरवात्तुल्यत्वं सम्भवत्येव । रत्नपरीक्षाद्यसम्भवे कृष्यादिपरिग्रहः, विश्वासाऽसम्भवे पुरुषस्य कर्माद्युपायान्तरपरिग्रह इति ।

तदुक्तम् - "उपायाऽपायमुक्तस्य वर्तमानस्य मध्यतः । नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते ॥" (ल.त.17-58) इति । उक्तमभियुक्तैश्च - "तदिह भजननिष्ठा बुद्धिदौर्बल्यकाष्ठा"(न्यासतिलकम्) इति। अत एव न दृष्टान्तवैषम्यम् । तत्रतत्र साधनतारतम्यप्रयुक्तं फलतारतम्यमिति सामान्याकार एव दृष्टान्तः ।

ननु - तत्राऽपि प्रपदने प्रारब्धभङ्गरूपफलवैषम्यमस्त्येवेति; मैवम्; भजनेऽप्यत्यर्थप्रियरूपसुखातिशयवैषम्यसम्भवात् । एवंरूपाऽवान्तरफलवैषम्यविरहमोक्षाख्यं फलमेकरूपमेव । तस्मात् भक्तिप्रपत्त्योस्तुल्यविकल्पः कल्पतेतराम् । तत्र जन्मान्तरसहस्रसम्पाद्यकर्मयोगादिनिष्पाद्यभक्तियोगे

கையாலே ப$_4$க்தியோடு துல்யத்வம் கூடும்; ரத்நபரீக்ஷாதி$_3$கள் அறியாதவன் க்ருஷ்யாதி$_3$களில் இழியுமாபோலே மஹாவிஶ்வாஸமில்லாதபுருஷன் கர்மாத்$_3$யுபாயங்களைப் பற்றுமித்தனை. அதுதான் ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே - "உபாயாபாயமுக்தஸ்ய வர்த்தமாநஸ்ய மத்$_4$யத: । நரஸ்ய பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யாது$_3$பாயாந்தரமிஷ்யதே" என்று. அதாவது - உபாயத்தையும் அபாயத்தையும் விட்டு நடுவாகச்சொன்ன வர்ணாஶ்ரமநியதத$_4$ர்மநிஷ்ட$_2$னான புருஷனுக்கு பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யத்தாலே உபாயாந்தரத்தில் ஆசை பிறக்கிறதென்றபடி. இதுதன்னை "ததி$_3$ஹ ப$_4$ஜநநிஷ்ட$_2$ா பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யகாஷ்ட$_2$ா" என்று அபி$_4$யுக்தரும் சொன்னார்கள். அதாவது - ப$_4$க்தியோக$_3$த்தில் நிஷ்டை$_2$ பு$_3$த்$_3$தி$_4$தௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யத்தின் எல்லையென்றபடி. ஆகையாலே த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தில் வைஷம்யமில்லை. ஆனால் ரத்நவாணிஜ்யாதி$_3$கள் ப$_3$ஹுப$_2$லமாயிருக்க க்ருஷ்யாதி$_3$கள் அல்பப$_2$லமாவானென்னென்னில் :- அவ்வோ இடத்தில் ஸாத$_4$நதாரதம்யத்தாலே ப$_2$லதாரதம்யமாகக்கடவது. ஸாமாந்யாகாரமே த்$_3$ருஷ்டாந்தமென்றதாயிற்று. 84

ஆனால் ப்ரபத$_3$நத்தில் ப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_4$ங்க$_3$த்தாலே ப$_2$லவைஷம்யமுண்டாகையால் துல்யத்வம் கூடாதேயென்னில், இப்படியன்று, ப$_4$ஜநத்திலும் அத்யர்த்த$_2$ப்ரியரூபமான ஸுக$_2$ாதிஶயமான ப$_2$லவைஷம்யம் கூடுகையால். ஆனால் துல்யவிகல்பத்வம் வந்தபடி என் என்னில் :- ஏவம்ரூபமான அவாந்தரப$_2$லவைஷம்யத்தைத் தவிர்ந்து மோக்ஷமாகிற ப$_2$லம் ஏகமாகையாலே. இப்படியால் ப$_4$க்திப்ரபத்திகளுடைய துல்யவிகல்பத்வம் மிகவும் உபபந்நம் என்றதாயிற்று. அவ்விடத்தில், ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரங்களாலே ஸம்பாதி$_3$க்கப்படுவதான கர்மயோக$_3$ாதி$_3$களாலே உண்டாவதான

केचित् प्रवर्तन्ते, केचिन्महाविश्वासयुक्तप्रपदने भगवत्प्रसादरूपभाग्यातिशयेन प्रवर्तन्ते । तदुक्तम् - "आकिञ्चन्यैकशरणाः केचिद्भाग्याधिकाः पुनः । मत्पदाम्भोरुहद्वन्द्वं प्रपद्य प्रीतमानसाः ।।" (विष्वक्सेनसं.) इति । भजनस्याऽपि भगवत्प्रसादमूलत्वेऽपि प्रपदनस्य भगवदेकोपायत्वप्रतिपत्तिरूपमहाविश्वासात्मकत्वात्, तत्प्रसादातिशयरूपभाग्याधिक्यसम्पाद्यत्वं सम्प्रतिपन्नम् । अत एवेदमुक्तम्, "सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्साङ्ख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि ।।"(ल.त.17-63) इति । 85

अथवा भक्तिप्रपत्त्योरायासाऽनायासप्रयुक्तगौरवलाघवाभ्युपगमेन विकल्पस्य व्यवस्थितविषयत्वं केचिदिच्छन्ति, यथा अष्टकाश्राद्धे समावर्तने च बहुवित्तव्ययाऽऽयाससाध्येन तत्तत्कर्मणा कक्षदहन तूष्णीं समिदाधानरूपमपि कल्प्यते; तत्र लघूपायस्याऽकिञ्चनाधिकारत्वं सुस्पष्टम् । तद्वदत्राऽप्युपायान्तरशून्यत्वप्रयुक्ताकिञ्चन्यनिबन्धनाऽधिकारिभेदात् कर्तृभेदस्सुस्पष्टः । 86

ப4க்தியோக3த்திலே சிலர் ப்ரவ்ருத்தியாநிற்பர்கள், சிலர் மஹாவிஶ்வாஸத்தை உடைத்தான ப்ரபத்தியிலே ப4க3வதப்ரஸாத3மாகிற பா4க்3யத்தைப்பெற்று ப்ரவ்ருத்தியாநிற்பர்கள், அதுதான் "ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா: கேசித்3பா4க்3யாதி4கா: புந: । மத்பத3ாம்பே4ாருஹத்3வந்த்3வம் ப்ரபத்3ய ப்ரீதமாநஸா:" என்று ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரத்திலும் சொல்லப்பட்டது. அதாவது – ஆகிஞ்சந்யமொன்றையுமே புகலிடமாக உடையரான சில பா4க்3யாதி4கர் என்னுடைய பாதாம்பு3ஜத்3வயத்தைப்பற்றி உகந்த நெஞ்சையுடையராயிருப்பார்களென்றபடி. ப4ஜநமும் ப4க3வத்ப்ரஸாத3மூலமாயிருந்ததாகிலும் ப்ரபத3நத்துக்கு ப4க3வதே3கோபாயத்வப்ரதிபத்தியாகிற மஹாவிஶ்வாஸம் வடிவாகையாலே ப4க3வத்ப்ரஸாத3ாதிஶயரூபமான பா4க்3யத்தினுடைய ஆதி4க்யத்தாலே உண்டாமென்னுமிடம் அறுதி. ஆகையிறே "ஸத்கர்மநிரதாஶ்ஶுத்3தா4: ஸாங்க்2யயோக3வித3ஸ்தத2ா । நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த2ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி" என்று ஶரணாக3தனுடைய ஏற்றம் சொல்லப்பட்டது. அதாவது – ஸத்கர்மநிரதராய், ஶுத்3த4ாந்த:கரணராய், ஸாங்க்2யயோக3ங்களாகிற ஜ்ஞாநயோக3-ப4க்தியோக3ங்களை அறிந்திருப்பாரானவர்கள், ஶரணாக3திநிஷ்ட2ருடைய கோடி கூற்றிலே ஒருகூற்றுக்குத் தகுதியல்லர் என்றபடி. 85

அங்ஙனன்றியே, ப4க்திப்ரபத்திகளுக்கு ஆயாஸரூபமாயும், அநாயாஸரூபமாயுமுள்ள கௌ3ரவலாக4வங்களை இசைந்துகொண்டு விகல்பம் வ்யவஸ்தி2தவிஷயமாயிருக்கும் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். அதாவது – அஷ்டகாஶ்ராத்3த4த்திலும் ஸமாவர்த்தநத்திலும் ப3ஹுத்3ரவ்யங்களை நேர்ந்து ஆயாஸித்துப்பண்ணின அவ்வோ கர்மங்களோடே தூற்றைச்சுடுகையும், பேசாதே ஒரு ஸமித்தை ஹோமம் பண்ணுகையுமாகிற கர்மங்கள் விகல்பியாநின்றது. அவ்விடத்தில் லகூ4பாயத்தில் அகிஞ்சநனுக்கு அதி4காரமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். அப்படியே, இவ்விடத்திலும், உபாயாந்தரஶூந்யனானவனுக்கு ஆகிஞ்சந்யமடியான அதி4காரிபே4த3த்தாலே கர்த்ருபே4த3ம் ஸுஸ்பஷ்டம். 86

ஆனால் "ஸோமாபா4வே பூதீகமபி4ஷுணு யாத்" என்று – முக்2யமான ஸோமக்கொடி

ननु - "सोमाभावे पूतीकमभिषुणुयात्" इति मुख्यसोमाऽसद्भावे गौणपूतीकग्रहणवत् मुख्यभूतकर्माद्युपायाऽसम्भवे प्रपदनं कर्तव्यमिति तस्य गौणत्वमापद्येत; तथाच पौराणिकं वचः - "शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तद्वैष्णवं पदम् ॥"(गारुडपु.पू.219-37) इति 'अपि'शब्देन प्रपदनस्य गौणत्वं द्योतयतीति । 87

मैवम्, वैपरीत्यात् । नाऽत्र 'अपि'शब्दः प्रपत्तेर्गौणत्वद्योतकः, किन्तु प्रपन्नस्योपायान्तरशून्यत्वप्रयुक्तफलाऽसिद्धिव्यावर्तकः । तदुक्तं भाष्यकारेण गद्यद्वये, "एवंभूतमत्कैङ्कर्यप्राप्त्युपायतयाऽवक्लृप्तसमस्तवस्तुविहीनोऽपि"(शर.ग.) इत्यादिना, "परमभक्तिविघ्नप्रतिहतोऽपि" इत्यन्तेन, "एवमवस्थितस्यापि"(श्रीर.ग.) इत्यनेन च । अत्र उपायशून्यत्वप्रतिबन्धकभूयस्त्वसाधारणस्य 'अपि' शब्दस्य तन्निमित्तफलाऽसिद्धिव्यावर्तकत्वं, "येन केनाऽपि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं केवलं मदीययैव दयया"(शर.ग.) इत्यादिना ग्रन्थेन, "अर्थित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान्"(श्रीर.ग.) इत्यादिना च, तत्रतत्र व्यक्तमुक्तम्। अत इदमुपायद्वयं गुरुलघुरूपवैषम्येऽपि फलाऽवैषम्यान्न मुख्यगौणत्वेन

கிடையாவிட்டால் கௌ$_3$ணமான பூதிக்கொடியாகிலும் கொண்டுவந்து பிழிவான் என்னுமாபோலே முக்$_2$யமான கர்மாத்$_3$யுபாயங்களில்லாதபோது ப்ரபத$_3$நம் கர்த்தவ்யமாகையால் அதுக்கு கௌ$_3$ணத்வமுண்டாம்; அப்படியே "ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்$_4$யாநயோக$_3$விவர்ஜிதா: । தேऽபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத்$_3$வைஷ்ணவம் பத$_3$ம்" என்று பௌராணிகவசநமும், த்$_4$யாநயோக$_3$விவர்ஜிதராய், உன்னை ஶரணமாக அடைந்தார் யாவர் சிலர், அவர்களும் ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருத்யுவைக்கடந்து அந்த வைஷ்ணவமான பத$_3$த்தை அடைவார்களென்றுகொண்டு 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே ப்ரபத$_3$நத்தினுடைய கௌ$_3$ணத்வத்தைக் கா..டாநின்றதீயென்னில்:-

இப்படியன்று, விபரீதமாகையாலே. இவ்விடத்தில் 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம் ப்ரபத்தியில் கௌ$_3$ணத்வத்தைக்காட்டுகிறதன்று. ப்ரபந்நனுக்கு உபாயாந்தரங்களில்லாமையால் வரும் ப$_2$லத்தினுடைய அஸித்$_3$தி$_4$யைக்கழிக்கிறது. அதுதான் பா$_4$ஷ்யகாரராலே க$_3$த்$_3$யத்$_3$வயத்திலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. "ஏவம்பூ$_4$தமத்கைங்கர்யப்ராப்த்யுபாயதயாऽவக்லுப்தஸமஸ்தவஸ்துவிஹீநோபி" என்று துடங்கி "பரமப$_4$க்திவிக்$_4$நப்ரதிஹதோऽபி" என்று முடிவாகவும், "ஏவமவஸ்தி$_2$தஸ்யாऽபி" என்றுமுண்டான க்$_3$ரந்த$_2$த்தாலே. அதாவது - இப்படிப்பட்ட என்னுடைய கைங்கர்யப்ராப்திக்கு உபாயமாகப் பண்ணப்பட்ட ஸமஸ்தவஸ்துக்களில்லையேயாகிலும், பரமப$_4$க்திவிக்$_4$நத்தாலே தடைப்படிலும் இப்படியிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. இவ்விடத்தில் உபாயாந்தரஶூந்யத்வத்துக்கும் ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்தினுடைய க$_4$நத்துக்கும் பொதுவான 'அபி'ஶப்$_3$த$_3$ம், அதடியாக வரும் ப$_2$லத்தினுடைய அஸித்$_3$தி$_4$யைக் கழிக்கிறதென்னுமிடத்தை "யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்$_3$வயவக்தா த்வம் கேவலம மதீ$_3$யயைவ த$_3$யயா" என்று முதலான க்$_3$ரந்த$_2$த்தாலும், "அர்த்தி$_2$த்வமாத்ரேண பரமகாருணிகோ ப$_4$க$_3$வாந்" இத்யாதி$_3$யாலும் வ்யக்தமான அவ்வோவிடங்களிலே அருளிச்செய்தார். அதாவது - ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலே நீர் த்$_3$வயத்தைச்சொன்னீர். வெறும் நம்முடைய த$_3$யையாலே உபாயஶூந்யத்வமும் விரோதி$_4$பூ$_4$யஸ்த்வமுமுண்டேயாகிலும், உம்முடைய பேற்றுக்குக்குறையில்லையென்றும், அர்த்தி$_2$த்வமாத்ரத்தாலே பரமகாருணிகனான ப$_4$க$_3$வான், விரோதி$_4$யுண்டேயாகிலும் ப$_2$லம் தருமென்றுமருளிச்செய்தபடி.

विभजनीयम्; उभयोस्समानफलसाधनत्वसामर्थ्यात् । यथाऽष्टकादिषु द्रव्यादिसाध्यस्य कर्मणः केवलकक्षदहनस्यच फलसाम्यं श्रूयते, "अह्नां विधान्यामेकाष्टकायामपूपं चतुश्शरावं पक्त्वा प्रातरेतेन कक्षमुपौषेत्, यदि दहति पुण्यसमं भवति, यदि न दहति पापसमम्"(यजु.सं.३-३-२५) इति; तद्वदत्राऽपि एवं गुरुलघुत्वयोः कर्तृभेदव्यवस्थितत्वेन लघूपायस्य न गौणत्वम्, तमधिकारिणं प्रति तस्यैव नियतत्वात् । तस्मात्, कर्तृभेदेन व्यवस्थितविषयमुपायद्वयमित्युक्तं भवति ।

एवंसति, "व्रीहिभिर्यजेत", "यवैर्यजेत" इति व्रीहियवादिविकल्पवत्, रुचिभेदनिबन्धनतया सद्विद्यादिविकल्पस्य, सर्वासां विद्यानां भजनान्तर्भावादेकराशित्वमवगम्यते । प्रपदनस्य त्वधिकारभेदात् पृथगुपायत्वमुक्तम् । ४४

ननु - अस्याऽपि विश्वासाऽऽयासभूयस्तया गौरवसाम्यात्तुल्यविकल्पपक्षे परिग्रहस्य रुचिभेदनिबन्धनत्वेन सद्विद्यादिभेदवत् भजनान्तर्भावस्स्यादिति; मैवम्, तत्राऽप्यधिकारिभेदस्य व्यवस्थितत्वात्।

ஆகையால் இந்த உபாயமிரண்டும் கு$_3$ருலகு$_4$ரூபமான வைஷம்யமுண்டேயாகிலும் ப$_2$லத்தில் வைஷம்யமில்லாமையாலே முக்$_2$யம், கௌ$_3$ணமென்று பிரிக்கப்படாது. இரண்டு உபாயமும் ஸமாநப$_2$லத்தை ஸாதி$_4$த்துக்கொடுப்பதில் ஸமர்த்த$_2$மாகை-யாலே; என்போலவென்னில் :- அஷ்டகாதி$_3$களில் த்$_3$ரவ்யாதி$_3$ஸாத்$_4$யமான கர்மத்துக்கும் கேவலகக்ஷத$_3$ஹநத்துக்கும் ப$_2$லம் ஒத்திருக்குமென்று ஶ்ருதி சொல்லு-மாபோலே. "அஹ்நாம் வித$_4$ாந்யாமேகாஷ்டகாயாமபூபம் சதுஶ்ஶராவம் பக்த்வா ப்ராதரேதேந கக்ஷமுபௌஷேத்$_3$யதி$_3$ த$_3$ஹதி புண்யஸமம் ப$_4$வதி யதி$_3$ ந த$_3$ஹதி பாபஸமம்" என்று சொல்லிற்று. அதாவது - ஏகாஷ்டகை பண்ணுமிடத்தில் ஶராவத்-திலே அபூபத்தை பக்வமாக்க விடிவோறே இத்தாலே கக்ஷத்தை த$_3$ஹிப்பான், த$_3$ஹித்-தானுகில் த்$_3$ரவ்யாதி$_3$கள் நேர்ந்து பண்ணின அஷ்டகையோடு ஸமமான புண்யம் உண்டாம், த$_3$ஹித்திலனுகில் அந்த அஷ்டகை பண்ணுத பாபத்தோடொக்குமென்ற படி. இப்படி அஷ்டகாதி$_3$களில் ப$_2$லஸாம்யம்போலே இவ்விடத்திலும் ப$_2$லம் ஸமாநமாகையாலே கு$_3$ருலகு$_4$க்களான உபாயங்களிரண்டுக்கும் கர்த்ருபே$_4$த$_3$ம் வ்யவஸ்தி$_2$தமென்றிட்டு லகூ$_4$பாயத்துக்கு கௌ$_3$ணத்வமில்லே. அவ்வதி$_4$காரிக்கு அந்த உபாயம் வ்யவஸ்தி$_2$தமாயேயிருக்குமாகையால் கர்த்ருபே$_4$த$_3$த்தாலே வ்யவஸ்-தி$_2$தவிஷயமாயிருக்குமிரண்டு உபாயமும் என்றதாயிற்று.

இப்படியாயுள்ளவிடத்தில், "வ்ரீஹிபி$_4$ர்யஜேத" என்று - வ்ரீஹிக்களாலே யஜிப்பான், "யவைர்யஜேத" என்று - யவங்களாலே யஜிப்பானென்கிற வ்ரீஹியவாதி$_3$களுடைய விகல்பம் போலே வித்$_3$யாதி$_3$களுக்கு ருசிபே$_4$த$_3$மடியாக வந்ததாகையாலே விகல்ப-மானதுண்டேயாகிலும், எல்லா வித்$_3$யைகளுக்கும் ப$_4$ஜநாந்தர்ப$_4$ாவம் உண்டாகை-யாலே ஏகராஶித்வமறியப்படும்; ப்ரபத$_3$நத்துக்கு ஆகிஞ்சந்யமாகிற அதி$_4$காரி-பே$_4$த$_3$ம் உண்டாகையாலே ப்ருத$_2$கு$_3$பாயதவம் சொல்லப்பட்டது. ४४

ஆனுல் இதுக்கும் விஶ்வாஸாயாஸபூ$_4$யஸ்தையாலே கௌ$_3$ரவமொத்திருக்கையாலே துல்யவிகல்பம் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் ருசிபே$_4$த$_3$த்தாலே பரிக்$_3$ரஹமாகையாலே ஸத்$_3$வித்$_3$யாதி$_3$பே$_4$த$_3$ம் போலே ப$_4$ஜநாந்தர்ப$_4$ாவமுண்டானுலோ என்னில்,

प्रपदनस्योपायान्तरशून्यत्वरूपमाकिञ्चन्यं सर्वत्राऽनुवृत्तमधिकारिविशेषणम् । अतएवाऽस्य न भजनैक्यम् । सद्विद्यादीनां तु केवलरुचिभेदस्यैव परिग्रहहेतुतया तदैक्यमिति विवेकः । एतत्सर्वमभियुक्तैश्च "विश्वासाऽऽयासभूम्ना न्यसनभजनयोर्गौरवे को विशेषस्तत्सद्भावेऽपि धर्मान्तर इव घटते कर्तृभेदाद्विकल्पः । तद्भेदो रङ्गशायिन्ननितरगतिकादुत्थशोकातिरेकात्सद्विद्यादौ विकल्पस्त्वभिमतिभिदया तेन तत्रैकराश्यम्॥" (न्यासतिलकम) इति । 89

एवं श्लोकस्य पूर्वार्धेन त्याज्योपायस्वरूपं तत्त्यागप्रकारं स्वीकार्योपायस्वरूपं तन्नैरपेक्ष्यं तदुपायभावः तत्स्वीकारप्रकारश्च प्रत्यपादि । तथा प्रकरणान्तरेऽपि उद्धवगीतायां "अथैतत्परमं गुह्यं शृणु यादवनन्दन । सुगोप्यमपि वक्ष्यामि त्वं मे भृत्यस्सुहृत्सखा ॥"(भाग.11-11-49) इति प्रपदनस्य परमगुह्यत्वेन सर्वोपायवैलक्षण्यं प्रतिपाद्य, "तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम् । प्रवृत्तिञ्च निवृत्तिञ्च श्रोतव्यं श्रुतमेव वा ॥"(भाग.11-12-14) इति त्याज्यस्वरूपं त्यागप्रकारञ्चाऽभिधाय,

---

அவ்விடத்திலும் அதி4காரிபே4த3ம் வ்யவஸ்தி2தமாகையால். ப்ருத2கு3பாயமாம். எங்ஙனே என்னில் :- ப்ரபத3நத்துக்கு உபாயாந்தரஶூந்யத்வமாகிற ஆகிஞ்சந்யம் அதி4காரிவிஶேஷணமாயிருக்கும்; ஆகையால் இதுக்கு ப4ஜநத்தோடு ஐக்யமில்லை. ஸத்3வித்3யாதி3களுடைய பரிக்3ரஹம் கேவலருசிபே4த3த்தாலேயாகையாலே அவற்றுக்கு ஐக்யமுண்டென்று விவேகிக்கப்பட்டது. இதெல்லாம் "விஶ்வாஸாயாஸபூ4ம்நா ந்யஸநப4ஜநயோர்கௌ3ரவே கோ விஶேஷ: தத்ஸத்3பா4வேபி த4ர்மாந்தர இவ க4டதே கர்த்ருபே4த3ாத்3விகல்ப: । தத்3பே4தே3ா ரங்க3ஶாயிந்நநிதரக3திகாது3த்த2ஶோகாதிரேகாத் ஸத்3வித்3யாதௌ3 விகல்பஸ்த்வபி4மதிபி4த3யா தேந தத்ரைகராஶ்யம்" என்று அபி4யுக்தராலும் சொல்லப்பட்டது. அதாவது - விஶ்வாஸத்தினுடையவும் ஆயாஸத்தினுடையவும் பெருமையாலே ந்யஸநத்துக்கும் ப4ஜநத்துக்கும் கௌ3ரவத்தில் என்ன விஶேஷமுண்டு, அதுண்டானவிடத்திலும் த4ர்மாந்தரத்திற்போலே கர்த்ருபே4த3த்தாலே விகல்பம் கூடும். அந்த கர்த்ருபே4த3ந்தான், ரங்கஶாயியே! இதரோபாயஶூந்யதையால் வந்த ஶோகதின் மிகுதியாலேயாம், ஸத்3வித்3யாதி3களில் விகல்பம் ருசிபே4த3த்தாலேயாகையாலே இவ்விடத்தில் ஏகராஶித்வம் உண்டாயிற்று என்றபடி. 89

இப்படி ஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த4த்தாலே த்யாஜ்யமான உபாயஸ்வரூபமும், த்யாக3ப்ரகாரமும், ஸ்வீகார்யமான உபாயவிஶேஷமும், அதினுடைய நைரபேக்ஷ்யமும், அதினுடைய உபாயபா4வமும், ஸ்வீகாரப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ப்ரகரணாந்தரத்திலும் உத்3த4வகீ3தையிலே "அதை2தத்பரமம் கு3ஹ்யம் ஶ்ருணு யாத3வநந்த3ந । ஸுகோ3ப்யமபி வக்ஷ்யாமி த்வம் மே ப்4ருத்யஸ்ஸுஹ்ருத்ஸகா2" என்று - அநந்தரம், யாத3வநந்த3நனே! இந்த பரமமான கு3ஹ்யத்தைக்கேள், மிகவும் மறைக்கப்படுவதாயிருக்கச்செய்தேயும் சொலலக்கடவேன், நீ எனக்கு ப்4ருத்யனுமாய், ஸுஹ்ருத்துமாய், ஸகா2வுமாயிருப்புதி என்கையாலே ப்ரபத3நத்தினுடைய பரமகு3ஹ்யத்வத்தாலே ஸர்வோபாயவைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லி , "தஸ்மாத்த்வமுத்3த4வோத்ஸ்ருஜ்ய சோத3நாம் ப்ரதிசோத3நாம் । ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஶ்ரோதவ்யம் ஶ்ருதமேவ வா" என்று - ஆகையாலே , உத்3த4வனே! நீ சோத3நை-

"मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम्" (भाग 11 12-15) इति स्वीकार्योपायस्वरूपं तन्नैरपेक्ष्यं तदुपायभावञ्चोक्त्वा, "या हि सर्वात्मभावेन"(भाग.11-12-15) इति स्वीकारप्रकारं विधाय, "यास्यसि हयकुतोभयम्"(भाग.11-12-15) इत्युपायफलञ्चोपदिष्टम् ।

एवमृषिभिरनुष्ठितञ्च, "पितरं मातरं दारान् पुत्रान् बन्धून् सखीन् गुरून् । रत्नानि धनधान्यानि क्षेत्राणि च गृहाणि च ।सर्वधर्मांश्च सन्त्यज्य सर्वकामांश्च साक्षरान् । लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो ।।"(भविष्यत्पुराणे) इति । अत्राऽपि "साक्षरान्" इत्यन्तेन प्रयोजनान्तरवत् साधनान्तराणामपि त्याज्यत्वं दर्शितम् । न तु तत्तत्प्रयोजनसाधनमात्राणाम्; "साध्याऽभावे महाबाहो साधनैः किं प्रयोजनम्" (वि.पु.1-19-36) इति न्यायेन तेषां त्याज्यत्ववचने प्रयोजनाभावात् । तस्मात्, उपायान्तरपरित्यागपूर्वकभगवदेकोपायत्ववरणं श्लोकस्य पूर्वार्धेन विधीयत इत्युपपन्नम् । 91

யையும், ப்ரதிசோத$_3$நையையும் ப்ரவ்ருத்தியையும், நிவ்ருத்தியையும், ஶ்ரோதவ்யத்தையும், ஶ்ருதத்தையும் கைவிட்டென்கையாலே த்யாஜ்யஸ்வரூபத்தையும், த்யாக$_3$ப்ரகாரத்தையும் சொல்லி, “மாமேகமேவ ஶரணம் ஆத்மாநம் ஸர்வதே$_3$ஹிநாம்” என்று - ஸர்வதே$_3$ஹிகளுக்கும் ஆத்மாவான என்னை ஒருவனையுமே உபாயமாக என்கையாலே ஸ்வீகார்யமான உபாயவேஷத்தையும், அதினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தையும், அதினுடைய உபாயப$_4$ாவத்தையும் சொல்லி, “யாஹி ஸர்வாத்மப$_4$ாவேந” என்று - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆஶ்ரயி என்கையாலே ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தை விதி$_4$த்து “யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோப$_4$யம்” என்று - ஒன்றுக்குமஞ்சாமையை அடைவுதி என்கையாலே உபாயப$_2$லம் உபதே$_3$ஶிக்கப்பட்டது. 90

இப்படி ருஷிகளாலும் “பிதரம் மாதரம் தா$_3$ராந் புத்ராந் ப$_3$ந்தூ$_4$ந் ஸகீ$_2$ந் கு$_3$ரூந் । ரத்நாநி த$_4$நதா$_4$ந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்$_3$ருஹாணி ச ॥ ஸர்வத$_4$ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் । லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபே$_4$ா” என்று அநுஷ்டி$_2$க்கவும் பட்டது. அதாவது - பிதாவையும், மாதாவையும், தா$_3$ரங்களையும், புத்ரர்களையும், ப$_3$ந்து$_4$க்களையும், ஸகி$_2${=ஸக$_2$ாக்}களையும், ஸாமாந்யத$_4$ர்மோபதே$_3$ஷ்டாக்களான கு$_3$ருக்களையும், ரத்நங்களையும், த$_4$நதா$_4$ந்யங்களையும், க்ஷேத்ரங்களையும், க்$_3$ருஹங்களையும், ஸர்வத$_4$ர்மங்களையும், அக்ஷரஸஹிதமான ஸர்வகாமங்களையும் கைவிட்டு, உன்னுடைய லோகவிக்ராந்தசரணங்களை ஶரணமாக அடைந்தேன் என்றபடி. இவ்விடத்தில் “ஸாக்ஷராந்” என்று கைவல்யம் அறுதிப்ரயோஜநாந்தரங்களோபாதி ஸாத$_4$நாந்தரங்களும் த்யாஜ்யமாகக் காட்டப்பட்டது. அல்லது அவ்வோ ப்ரயோஜநங்களினுடைய ஸாத$_4$நமாத்ரமன்று, “ஸாத்$_4$யாப$_4$ாவே மஹாப$_3$ாஹோ ஸாத$_4$நை: கிம் ப்ரயோஜநம்” என்று - ஸாத்$_4$யமில்லாதவளவில் ஸாத$_4$நாந்தரங்களாலே என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு என்கிற ந்யாயத்தாலே அவற்றினுடைய த்யாஜ்யத்வம் சொல்லுகிறவிதில் ப்ரயோஜநமில்லை. ஆகையாலே உபாயாந்தரபரித்யாக$_3$பூர்வகமான ப$_4$க$_3$வதே$_3$கோபாயத்வவரணமானது ஶ்லோகத்தினுடைய பூர்வார்த்த$_4$த்தாலே விதி$_4$க்கப்படுகிறது என்கிறவிது உபபந்நம். 91

அநந்தரம் உபாயத்தாலே உண்டாக்கப்படுவதான ப$_2$லவிஶேஷமானது உத்தரார்த்த$_4$த்-

अथोपायनिष्पाद्यफलविशेष उत्तरार्धेन प्रतिपाद्यते । स चानिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिरूपेण द्विविधः । तत्रेष्टप्राप्तेरनिष्टनिवृत्तिपूर्वकत्वेन प्रथममनिष्टनिवृत्तिं वक्तुं निवर्तकस्वरूपमाह (अहमिति)। उपायतया स्वीकृतोऽहमित्यर्थः । अत्रोपायकार्यभूताऽनिष्टनिवृत्त्याद्युपयोगिसर्वज्ञत्वसर्वशक्तित्व-परमकारुणिकत्वादिकं गुणजातमनुसन्धेयम् । यदाहुः श्रीवत्साङ्काचार्याः "पापीयसोऽपि शरणागतशब्दभाजो नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य । त्वज्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नेह पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनम् ॥"(अति.स्त.61) इति । अत्र पापनिवृत्त्युपयोगितया ज्ञानशक्तिकरुणावत् ईश्वरस्य नियन्तृत्वमपि उक्तम्। एतेन - सर्वान्तरात्मत्वसर्वशेषित्वाऽवाप्तसमस्तकामत्वादिक-मप्याक्षिप्तम्, तस्मात् स्वाधीनत्रिविधचेतनाऽचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदस्सर्वेश्वर एव सर्वस्य बन्धमोक्षनिर्वाहक इत्युक्तं भवति । तदुक्तमाचार्यैः "पटुनैकवराटिकेव क्लृप्ता स्थलयोः काकणिका-सुवर्णकोट्योः। भवमोक्षणयोस्त्वयैव जन्तुः क्रियते रङ्गनिधे त्वमेव पाहि ॥"(श्रीर.स्त. 2-88) इति। अतः "अहम्" इति पदस्य 'बन्धकोऽहमेव यदि मोचकस्स्यां, तत्र को निवारकः' इत्यभिप्रायः । 92

தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது. அதுதான அநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபமாயும் இஷ்ட-ப்ராப்திரூபமாயும் இரண்டுபடியாயிருக்கும். இஷ்டப்ராப்தியானது அநிஷ்ட-நிவ்ருத்திபூர்வகமாகவேண்டுகையாலே, முதல் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லு-கைக்காக நிவர்த்தகனுடைய ஸ்வரூபத்தை "அஹம்" என்று சொல்லுகிறது. "அஹம்" என்று - நான் என்றபடி. உபாயதயா ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட நான் என்றதாயிற்று. இவ்விடத்திலே உபாயத்தினுடைய கார்யமாயிருக்கிற அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதி$_3$க-ளுக்குறுப்பான ஜ்ஞாநஶக்திமுதலான கு$_3$ணஜாதமானது அநுஸந்தி$_4$க்கப்படுகிறது. அப்படி ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தார் - "பாபீயஸோऽபி ஶரணாக$_3$தஶப்$_3$த$_3$ப$_4$ாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசிதமீஶ்வரஸ்ய த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்திகருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம்" என்று. அதாவது - பாபீயானாயிருந்-தேனேயாகிலும் 'ஶரணாக$_3$த'ஶப்$_3$த$_3$த்தை ப$_4$ஜித்திருக்கிற என்னை உபேக்ஷிக்கை ஈஶ்வரனான உனக்கு உசிதமன்று; உன்னுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகருணைகளுண்டாயிருக்க என்னுடைய பாபமானது பராக்ரமிக்க யோக்$_3$யமல்லவென்றபடி. இவ்விடத்தில் பாபநிவ்ருத்திக்குடலாக ஜ்ஞாநஶக்திகருணைகளைச் சொன்னவோபாதி "ஈஶ்வரஸ்ய" என்கையாலே நியந்த்ருத்வமும் சொல்லப்பட்டது. இத்தாலே ஸர்வாந்தராத்மத்வம், ஸர்வஶேஷித்வம், அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் முதலான கு$_3$ணக$_3$ணமும் காட்டப்-பட்டது. ஆகையாலே ஸ்வாதீ$_4$நத்ரிவித$_4$சேதநாசேதநங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்தி$_2$திப்ர-வ்ருத்திபே$_4$த$_3$ங்களையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனே ஸர்வருடையவும் ப$_3$ந்த$_4$மோக்ஷங்-களுக்கு நிர்வாஹகன் என்றதாயிற்று. இதுதான் "படுநைகவராடிகேவ க்லுப்தா ஸ்த$_2$லயோ: காகணிகாஸுவர்ணகோட்யோ: । ப$_4$வமோக்ஷணயோ: த்வயைவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்க$_3$நிதே$_4$ த்வமேவ பாஹி" என்று ப$_4$ட்டராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதாவது - ஸமர்த்த$_2$னாயிருப்பானொருவனாலே காணிஸ்த$_2$ாநத்திலும், கோடிஸ்த$_2$ாநத்-திலும் வைக்கப்பட்டதொரு பலகறைபோலே இந்த ஜந்துவானவன் ஸம்ஸார-மோக்ஷங்களிலே ரங்க$_3$நிதி$_4$யான உன்னாலே பண்ணப்படாநின்றதாகையாலே நீயே ரக்ஷிக்கவேணும் என்றபடி. ஆகையால் "அஹம்" என்கிற பத$_3$த்துக்கு 'ப$_3$ந்த$_4$கனான நானே மோசகனானேனாகில் இவ்விடத்தில் விலக்குவாரில்லைகாண்' என்று அபி$_4$ப்ராயமாகக்கடவது. 92

अत्राऽनुसंहितज्ञानशक्त्यादिगुणजातस्य "माम्" इति पदेऽप्यनुसंहितत्वेन पौनरुक्त्याशङ्का न कर्तव्या; तत्रोपायप्रार्थनात्मकस्य वरणस्य गुणवत्ताध्यवसायात्मकमहाविश्वासपूर्वकत्वनियमेन तदध्यवसाय-विषयतयाऽनुसंहितम्, अत्रैवत्वस्य ज्ञानशक्त्यादिकस्य साक्षात्कार्योपयोगित्वमिति विशेषः । एतेन पापनिवर्तकस्योपायस्य स्वेतरसकलनैरपेक्ष्यं पूर्वं 'एक'पदसूचितमत्र प्रकटीकृतम् । 93

अथ निवर्तनीयपापाश्रयं निवृत्त्युपायावलम्बिनं निवृत्तिप्रतीक्षमधिकारिणमाह (त्वा) इति । निरपायोपायभूतमदवलम्बनेन मयि सर्वं भरं न्यस्य विमुखव्यावर्तकप्रपत्तिमुद्रामुद्रितं त्वामित्यर्थः। उपायभूतः स्वेतरसकलोपायान्तरनिरपेक्षः, अधिकारी - त्यक्तसमस्तोपायोपेयान्तरत्वेन स्वयं निर्भर इति सदृशोऽयं रक्ष्यरक्षकसमन्वय इति भावः। एवंभूतनैर्भर्येणऽस्याऽधिकारिणः कृतकृत्यत्वं "तस्यैवं विदुषो यज्ञस्याऽत्मा यजमानः"(तै ना.52) इत्यारभ्य श्रूयते । अत्र "एवं विदुषः" इति -

---

இவ்விடத்தில் அநுஸந்தி$_4$க்கப்பட்ட ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணங்கள் "மாம்" என்கிற பத$_3$த்திலும் அநுஸந்தி$_4$க்கப்படுகையாலே புநருக்தியுண்டாமென்று ஶங்கிக்கப்படாது; கார்யபே$_4$த$_3$முண்டாகையாலே. அதாவது - அவ்விடத்தில் உபாயப்ரார்த்த$_2$னையை வடிவாக உடைத்தான வரணத்துக்கு கு$_3$ணவத்தாத்$_4$யவஸாயத்தை வேஷமாக உடைத்தான மஹாவிஶ்வாஸத்தை பூர்வகமாக உடைத்தாகவேண்டுகையாலே அந்த அத்$_4$யவஸாயத்துக்கு விஷயமாக ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கள் அநுஸந்தி$_4$க்கப்பட்டதத்தனே; இவ்விடத்திலேயாயிருக்குமிக்குணங்களுக்கு விரோதி$_4$நிவர்த்தநாதி$_3$முக$_2$த்தாலே ஸாக்ஷாத்கார்யகரத்வம் என்கிற விஶேஷம் சொன்னபடி. இத்தாலே பாபநிவர்த்தக-மான உபாயத்துக்கு ஸ்வேதரஸகலநைரபேக்ஷ்யமானது முன்பு "ஏக"பத$_3$த்தாலே ஸூசிதமாய் இவ்விடத்திலே ப்ரகாஶிதமாகிறது. 93

அநந்தரம் "த்வா" என்று நிவர்த்தநீயமான பாபத்துக்கு ஆஶ்ரயமாய் நிவ்ருத்த்யுபாயம் ஈஶ்வரனுகையாலே அவனை ஆஶ்ரயித்து நிர்ப்ப$_4$ரனாய் நிவ்ருத்திப்ரதீக்ஷனான அதி$_4$-காரியைச் சொல்லுகிறது. "த்வா" என்று - உன்னை என்கிறது. அதாவது - நிரபாய-மான உபாயமாக என்னைப் பற்றுகையாலே என்பக்கலிலே ஸர்வப$_4$ரத்தையும் வைத்து விமுக$_2$னிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிற ப்ரபத்தியாகிற முத்$_3$ரை-யை அடையாளமாக உடைய உன்னை என்றபடி. உபாயபூ$_4$தன் - தன்னையொழிந்த எல்லா உபாயத்திலும் நிரபேக்ஷன், அதி$_4$காரியானவன் - த்யக்தமான ஸமஸ்தோபா-யோபேயாந்தரங்களை உடையனுகையாலே தான் நிர்ப்ப$_4$ரனுயிருக்கும்; ஆகையால் இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷகஸம்ப$_3$ந்த$_4$மானது ஸத்$_3$ருஶமாயிருந்தது என்றதாயிற்று; இப்படிப்-பட்ட நைர்ப்ப$_4$ர்யத்தாலே இவ்வதி$_4$காரிக்கு உண்டான க்ருதக்ருத்யத்வமானது "தஸ்யைவம் விது$_3$ஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநः" என்கிற அநுவாகவிஶேஷத்தாலே சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் "ஏவம் விது$_3$ஷः" என்று - இப்படியறிந்தவனுக்கு என்கையாலே பூர்வாநுவாகங்களில் சொன்ன ந்யாஸஶப்$_3$த$_3$த்தாலே காட்டப்பட்ட ஶரணாக$_3$தியினுடைய அநுஷ்ட$_2$ாந ப்ரகாரத்தை அறிந்தவனுக்கு, தான் அநுஷ்டி$_2$த்த ந்யாஸவைப$_4$வந்தன்னுலே ஸர்வகர்மாநுஷ்ட$_2$ாநஸமாப்தி "யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநः" என்று தொடங்கி "யந்மரணம் தத$_3$வப்$_4$ருத$_2$ः" என்று முடிவாகச்சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் "யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநः" என்று - இந்த ந்யாஸரூபமான யாக$_3$த்துக்கு அநுஷ்ட$_2$ாதாவான ஆத்மா தான் யஜமாநனென்றும், "ஶ்ரத்$_3$த$_4$ா பத்நீ" என்று -

पूर्वानुवाकद्वय'न्यास'शब्दनिर्दिष्टशरणागत्यनुष्ठानप्रकारवेदिनः पुरुषस्य स्वानुष्ठितन्यासवैभवेनैव सर्वकर्मानुष्ठानसमाप्तिरुच्यते "यज्ञस्यात्मा यजमानः" इत्यारभ्य, "यन्मरणं तदवभृथः" इत्यन्तेन। "यज्ञस्यात्मा यजमानश्श्रद्धा पत्नी शरीरमिध्ममुरो वेदिर्लोमानि बर्हिः" इत्यारभ्य आत्मात्मीयानां यजमानपत्न्यादियागोपकरणरूपेणाऽस्य यागरूपत्वमुक्त्वा, "यावद्ध्रियते सा दीक्षा" इति प्रपन्नस्य

அவனுடைய ஶ்ரத்$_3$தை$_4$ பத்நியென்றும், "ஶரீரமித்$_4$மம்" என்று – ஶரீரமானது ஸமித்$_3$-
ரூபமான இத்$_4$மமென்றும், "உரோ வேதி$_3$:" என்று – இவனுடைய உரஸ்ஸு வேதி$_3$
என்றும், "லோமாநி ப$_3$ர்ஹி:" என்று – லோமங்கள் ப$_3$ர்ஹிஸ் என்றும், "வேத$_3$ஶ்ஶிக$_2$ா"
என்று – ஶிகை$_2$யானது வேத$_3$மென்றும், "ஹ்ருத$_3$யம் யூப:" என்று – ஹ்ருத$_3$யமானது
யூபம் என்றும், "காம ஆஜ்யம்" என்று – காமம ஆஜ்யமென்றும், "மந்யு: பஶு:" என்று
மந்யுரூபமான க்ரோத$_4$மானது விஶஸநீயமான பசுவென்றும், "தபோக்$_3$நி:" என்று
– தபஸ்ஸாகிறது அக்$_3$நியென்றும், "ஶமயிதா த$_3$க்ஷிணா" என்று – ஶமயித்ருத்வரூபை-
யான ஶாந்தியானது த$_3$க்ஷிணை என்றும், "வாக்$_3$கே$_4$ாதா" என்று – வாக்கு ஹோதா
என்றும், "ப்ராண உத்$_3$க$_3$ாதா" என்று – ப்ராணம் உத்$_3$க$_3$ாதா என்றும், "சக்ஷுரத்$_4$வர்யு:"
என்று – சக்ஷுஸ்ஸு அத்$_4$வர்யு என்றும், "மநோ ப்$_3$ரஹ்மா" என்று – மநஸ்ஸு
ப்$_3$ரஹ்மா என்றும், "ஶ்ரோத்ரமக்$_3$நி:" என்று – ஶ்ரோத்ரங்கள் அக்$_3$நியென்றும் இப்படி
ஆத்மாத்மீயங்களை யஜமாநபத்ந்யாதி$_3$ரூபமான யாகோ$_3$பகரணங்களாக ரூபித்து,
"யாவத்$_3$த்$_4$ரியதே ஸா தீ$_3$க்ஷா" என்று – யாதோரளவும் ஶரீரத்தை த$_4$ரிக்கிறான், அவ்வள-
வும் தீ$_3$க்ஷை என்கையாலே இவனுடைய ஶரீரத$_4$ாரணமாத்ரமே கர்மதீ$_3$க்ஷையாகச்
சொல்லி, "யத$_3$ஶ்நாதி யத்பிப$_3$தி தத$_3$ஸ்ய ஸோமபாநம்" என்று – யாதொன்றை
அஶிக்கிறான், யாதொன்றை பாநம் பண்ணுகிறான் என்றுகொண்டு க்ஷுத்பிபாஸா-
ஶாந்த்யர்த்த$_2$மான அந்நபாநங்களையே இவனுக்கு ஸோமபாநமாகச் சொல்லி, "யத்$_3$-
ரமதே தது$_3$பஸத:" என்று – இவனுடைய லீலாவ்யாபாரங்களையே உபஸத்துக்களாக-
வும், "யத்ஸஞ்சரத்யுபவிஶத்யுத்திஷ்ட$_2$தே ச ஸ ப்ரவர்க்$_3$ய:" என்று – இவனுடைய
ஸஞ்சாரமும், இருப்பதும், எழுந்திருப்பதும் ப்ரவர்க்$_3$யக்ரியையாகவும், "யந்முக$_2$ம்
தத$_3$ாஹவநீய:" என்று – இவனுடைய முகமே ஹோமஸ்த$_2$ாநமான ஆஹவநீயமாக-
வும், "யத$_3$ஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோதி" என்று – இவனுடைய விஜ்ஞாநந்தானே
ஹோமமாகவும், "யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமித$_4$:" என்று – ஸாயங்காலத்திலும்,
ப்ராத:காலத்திலுமுண்டான போ$_4$ஜநக்ரியையே ஸமித்$_3$தே$_4$ாமங்களாகவும், "யத்
ஸாயம் ப்ராதர்மத்$_4$யந்தி$_3$நஞ்ச தாநி ஸவநாநி" என்று – ஸாயங்காலமும், ப்ராத:
காலமும், மத்$_4$யாஹ்நகாலமும் ஸவநங்களாகவும், "யே அஹோராத்ரே தே த$_3$ர்ஶ-
பூர்ணமாஸௌ" என்று – பகலுமிரவுமான காலங்களே த$_3$ர்ஶபூர்ணமாஸங்களாகவும்,
"யே அர்த்த$_4$மாஸாஶ்ச மாஸாஶ்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி" என்று – பக்ஷங்களும்,
மாஸங்களும் சாதுர்மாஸ்யகர்மங்களாகவும், "யே ருதவஸ்தே பஶுப$_3$ந்த$_4$ா:" என்று
– வஸந்தாதி$_3$ருதுக்களே பஶுப$_3$ந்த$_4$ங்களாகவும், "யே ஸம்வத்ஸராஶ்ச பரிவத்ஸராஶ்ச
தேऽஹர்க$_3$ணா:" என்று – ஸம்வத்ஸரங்களும் பரிவத்ஸரங்களும் அஹர்க$_3$ணங்களாக-
வும் சொல்லி, "ஸர்வவேத$_3$ஸம் வா ஏதத் ஸத்ரம்" என்று – தன்னை ஸர்வஸத்ரத்$_3$ரவ்ய-
ஸஹிதமான ஸத்ரமாகவும், "யந்மரணம் தத$_3$வப்$_4$ருத$_2$:" என்று – இவனுடைய ஶரீர-
விமோசநமான மரணந்தானே இதுக்கு அவப்$_4$ருத$_2$தி$_3$வஸமாகவும் சொல்லி, "ஏதத்$_3$வை
ஜராமர்யமக்$_3$நிஹோத்ரம் ஸத்ரம்" என்று – இதுதான் ஜராமரணபர்யந்தமான
அக்$_3$நிஹோத்ரமுமாய், ஸத்ரமுமாயிருக்கும் என்றும் சொல்லி, இப்படி ப்ரபந்ந-

शरीरस्थितिमात्रेण सर्वकर्मस्थितिः प्रतिपाद्यते, "य एवं विद्वानुदगयने प्रमीयते देवानामेव महिमानं गत्वाऽऽदित्यस्य सायुज्यं गच्छति" इत्यारभ्य, "तस्माद्ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति तस्माद्ब्रह्मणो महिमानमित्युपनिषत्" इत्यन्तेनाऽनुवाकशेषेण, एवं कृतकृत्यस्य शरणागतस्य देवयानमार्गेणोपसम्पद्य भगवत्प्राप्तिरूपपरमसाम्यापत्तिश्चाऽभिधीयते । न्यासस्य शरणागतिपर्यायत्वं पूर्वमेवोक्तम्। 94

एतत्सर्वमुपसङ्गृहीतं भगवच्छास्त्रेण, "कृतान्यनेन सर्वाणि तपांसि तपतां वर । सर्वे तीर्थास्सर्वयज्ञास्सर्वदानानि च क्षणात् । कृतान्यनेन मोक्षश्च तस्य हस्ते न संशयः ॥"(अहि.36-38) इत्युपदिष्टे सति, अथ नारदेन, "कथं तपांसि यज्ञाश्च तीर्थदानानि सर्वशः । तस्यैव न्यासमात्रेण

னுடைய ஸ்வாவஸ்த2ாநமாத்ரத்தாலே ஸர்வகர்மஸித்3தி4யை ப்ரதிபாதி3த்து, "ய ஏவம் வித்3வாநுத3க3யநே ப்ரமீயதே தே3வாநாமேவ மஹிமாநம் க3த்வாऽऽதி3த்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம் க3ச்ச2தி" என்று – யாவனொருவன் இப்படி அறிவுடையவனாய்க்கொண்டு உத்தராயணத்தில் ஶரீரத்தை விடுகிறான், அவன் தேவர்களுடைய மஹிமாவைப் பெற்று ஆதி3த்யனோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடையும் என்கையாலே இந்த ஜ்ஞாநவானுடைய அர்ச்சிராதி3யான தே3வயாநமார்க்க3த்தையும், ஆதி3த்யனுடைய மண்ட3லாந்தர்க3தியையும் ஸூசிப்பித்து, அத2 யோ த3க்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநம் க3த்வா சந்த்3ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யம் க3ச்ச2தி" என்று – அநந்தரம் த3க்ஷிணாயநத்திலே ஶரீரத்தை விடுகிறான் அவன் பித்ருக்களுடைய மஹிமாவைப் பெற்று சந்த்3ரமாவினுடைய ஸாயுஜ்யத்தை அடையும் என்கையாலே இந்த அர்ச்சிராதி3மார்க்க3ப்ரஸங்க3மடியாக ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய், இந்த ஜ்ஞாநநிஷ்ட2னானவனுடைய தூ4மாதி3யான பித்ருயாநத்தையும், சந்த்3ரஸம்யோக3த்தையும் ப்ராஸங்கி3கமாக ஸூசிப்பித்து "ஏதௌ வை ஸூர்யாசந்த்3ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்3ராஹ்மணோ வித்3வாநபி4ஜயதி" என்று – ஆத்மயாக3வித்தாய், ப்3ரஹ்மநிஷ்ட2னான ப்ரபந்நனானவன் அர்ச்சிராதி3மார்க்க3த்தாலே "ஆதி3த்யாச்சந்த்3ரமஸம்" என்கிறபடியே ஆதி3த்யன் பக்கல்நின்றும் சந்த்ரனைக்கிட்டுகையால் இந்த ஸூர்யாசந்த்3ரமாக்களினுடைய பெருமைகளைத் தனக்கு விதே4யமாக்கி மேலே போம்படி சொல்லி, "தஸ்மாத்3ப்3ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி" என்று – இந்த ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தாலே ப்3ரஹ்மத்தினுடைய மஹிமாவைப்பெறும் என்கையாலே ப்3ரஹ்மப்ராப்திரூபமான பரமஸாம்யாபத்தியும் சொல்லப்பட்டது. ந்யாஸந்தான் ஶரணாக3திபர்யாயமென்னுமிடம் முன்பே சொல்லப் பட்டது. 94

இதெல்லாம் ப4க3வச்சா2ஸ்த்ரத்திலும் சொல்லப்பட்டது. "க்ருதாந்யநேந ஸர்வாணி தபாம்ஸி தபதாம் வர ஸர்வே தீர்த்2தாஸ்ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸர்வதா3நாநி ச க்ஷணாத்॥ க்ருதாந்யநேந மோக்ஷஶ்ச தஸ்ய ஹஸ்தே ந ஸம்ஶய:" என்று – இந்த ந்யாஸவாசியான ப்ரபத்தியைப் பண்ணினவனாலே ஸர்வதபஸ்ஸுக்களும் பண்ணப்பட்டன, ஸர்வதீர்த்த2யாத்ரைகளும், ஸர்வயஜ்ஞங்களும் ஸர்வதா3நங்களும் பண்ணப்பட்டன, மோக்ஷமும் ஸம்ஶயமற அவனுடைய கையிலேயிருக்குமென்று அஹிர்பு3த்4ந்யன் உபதே3ஶித்தவளவிலே ஸ்ரீநாரத3ப4க3வான் "கத2ம் தபாம்ஸி யஜ்ஞாஶ்ச தீர்த்த2தா3நாநி3 ஸர்வஶ: । தஸ்யைவ ந்யாஸமாத்ரேண ஸித்3த்4யந்த்யேதத்3வத3 ப்ரபே4ா" என்று – தபஸ்ஸுக்களும், யஜ்ஞங்களும், தீர்த்தங்களும், த3ாநங்களுமெல்லாம்

सिद्धयन्त्येतद्वद प्रभो ॥"(अहि.36-39) इति । परिचोदितोऽहिर्बुध्न्यः प्राह, "यानि निश्श्रेयसार्थानि चोदितानि तपांसि वै । तेषां तु तपसां न्यासमतिरिक्तं तपश्श्रुतम् । समित्साधनकादीनां यज्ञानां न्यासमात्मनः । मनसा योऽकरोद्देवे स स्वध्वर इतीरितः । यागसाधनभूतेन स्वात्मना चेज्यमीश्वरम्। अयजत्तानि धर्माणि प्रथमानीति च श्रुतम् ॥" इत्यादि । अत्र, "यज्ञरूपधरं देवं यजते स्वात्मनैव यः । तेन सर्वे कृता यज्ञा भवन्तीह महात्मना । यज्ञरूपधरस्यास्य शरीरं वेदिरिष्यते ॥" इत्यारभ्य, प्रपत्तव्यस्य यज्ञात्मकत्वेन निरूपणं तस्य निरपेक्षसाधनत्वसूचनार्थम् । अनेनाऽप्यस्याऽधिकारिणः कृतकृत्यत्वमस्त्येवेति स्पष्टीकृतम्; "एवंरूपं समभ्यर्च्य प्रक्षीणाऽशेषपातकः । अनुष्ठितक्रतुशतो भवेदेव न संशयः ॥" (अहि.37 53) इति निगमनात् । अतश्श्रुत्युक्तप्रपन्न यज्ञरूपत्वस्य भगवच्छास्त्रोक्तप्रपत्तव्ययज्ञरूपत्वस्य च न विशेषः, अस्याऽधिकारिणः कृतकृत्यत्वं

அந்த ப்ரபந்நனுடைய ந்யாஸமாத்ரத்தாலே ஸித்$_3$தி$_4$க்கிறபடி எங்ஙனே? ப்ரபு$_4$வே! நீ சொல்லவேணுமென்று கேட்க, அஹிர்பு$_3$த்$_4$நயன்தான், "யாநி நிஶ்ரேயஸார்த்த$_2$ாநி சோதி$_3$தாநி தபாம்ஸி வை । தேஷாந்து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தபஶ்ஶ்ருதம்" இத்யாதி$_3$யாலே சொன்னான். அதாவது – புருஷார்த்த$_2$ஸாத$_4$நமாக விதி$_4$க்கப்பட்ட தபஸ்ஸுக்கள் யாவைசில, அந்த தபஸ்ஸுக்களெல்லாவற்றிலும் ஶ்ரேஷ்ட$_2$மான தபஸ்ஸாக ந்யாஸத்தை ஶ்ருதியிலே சொல்லாநின்றதென்றும், "ஸமித்ஸாத$_4$நகா தீ$_3$நாம் யஜ்ஞாநாம் ந்யாஸமாத்மந: । மநஸா யோऽகரோத்$_3$தே$_3$வே ஸ ஸ்வத்$_4$வர இதீரித:" என்று – ஸமித்ஸாத$_4$நங்கள் முதலாயிருக்கிற யஜ்ஞங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவினுடைய ந்யாஸத்தை தேவன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாலே யாவனொருவன் பண்ணுகிறான், அவன் நன்றான யாக$_3$த்தை உடையனென்று சொல்லப்பட்டானென்றும், "யாக$_3$ஸாத$_4$நபூ$_4$தேந ஸ்வாத்மநா சேஜ்யமீஶ்வரம் । அயஜத்தாநி த$_4$ர்மாணி ப்ரத$_2$மாநீதி ச ஶ்ருதம்" என்று – யாக$_3$ஸாத$_4$நபூ$_4$தனான தன்னுடைய ஆத்மாவாலே யஜிக்கப்படுவானான ஈஶ்வரனைப்பற்ற அந்த ப்ரத$_2$மங்களான த$_4$ர்மங்களெல்லாவற்றையும் அவன் யஜித்தானென்று ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$மென்றும் சொன்னபடி. இப்ப்ரகரணத்தில், "யஜ்ஞரூபத$_4$ரம் தே$_3$வம் யஜதே ஸ்வாத்மநைவ ய: । தேந ஸர்வே க்ருதா யஜ்ஞா ப$_4$வந்தீஹ மஹாத்மநா" என்று – யஜ்ஞரூபத$_4$ரனான தேவனைத்தன்னுடைய ஆத்மாவாலே யஜிக்கிறான் யாவனொருவன். அந்த மஹாத்மாவாலே இவ்விடத்தில் ஸர்வயஜ்ஞங்களும் பண்ணப்பட்டனகாண் என்கையாலே, ஈஶ்வரனை யஜ்ஞரூபத$_4$ரனாகச்சொல்லி, "யஜ்ஞரூபத$_4$ரஸ்யாஸ்ய ஶரீரம் வேதி$_3$ரிஷ்யதே" என்றுதுடங்கி யஜ்ஞரூபத$_4$ரனான தேவனுடைய திருமேனிதானே வேதி$_3$யாகவும், ஷோட$_3$ஶபு$_4$ஜங்களும் பதினாறு ருத்விக்குகளாகவும். பதினாறு தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களும் பதினாறு பாத்ரங்களாகவும் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்தவ்யன்தன்னையே யஜ்ஞரூபமாக நிரூபித்தது அவனுடைய நிரபேக்ஷஸாத$_4$நத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்காக. இத்தாலும் இவ்வதி$_4$காரியினுடைய க்ருதக்ருத்யத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிற்று; "ஏவம்ரூபம் ஸமப்$_4$யர்ச்ய ப்ரக்ஷீணாஶேஷபாதக: । அநுஷ்டி$_2$தக்ரதுஶதோ ப$_4$வேதே$_3$வ ந ஸம்ஶய:" என்று நிக$_3$மிக்கையாலே. அதாவது – இப்படி யஜ்ஞரூபனான ஈஶ்வரனை ஆராதி$_4$த்து ப்ரக்ஷீணமான அஶேஷபாதகத்தையுடையனான இவன், அநுஷ்டி$_2$தமான க்ரதுஶதத்தையுடையவனாக ஆவான், அதில் ஸம்ஶயமில்லை என்றபடி. ஆகையால் ஶ்ருதியிற்சொன்ன ப்ரபந்நனுடைய யஜ்ஞரூபத்தோடு ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ரபத்தவ்யனுடைய யஜ்ஞரூபத்தோடு வாசியில்லை, இவ்வதி$_4$காரியினுடைய க்ருதக்ருத்யத்வத்தை

प्रकाशयितुम् । अतोऽस्य प्रपन्नस्य, "एतं ह वाव न तपति । किमहग् साधु नाऽकरवम् । किमहं पापमकरवमिति"(तै.आ.९) इति साध्वसाधुकर्मकरणाऽकरणव्यतिरेकप्रयुक्ताऽनुतापधीर्न बाधिका; तन्निमित्तप्रायश्चित्तनिवर्त्यपापानामनेन सिद्धोपायेन निवर्त्यत्वात् ।

अथ "सर्वपापेभ्यः" इति निवर्त्यभूतपापस्वरूपमुच्यते । तत्र 'पाप' शब्देन स्वाभीष्टप्रतिबन्धकमनिष्टमभिधीयते । तत्र परमाभीष्टस्य मोक्षस्य प्रतिबन्धकत्वं पुण्यपापरूपोभयविधकर्मणोरपि विद्यत इति उभयमपि 'पाप'शब्देन सङ्गृह्यते, "तत्सुकृतदुष्कृते विधूनते । सुहृदस्साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्"(कौषी.1-4) "तस्य प्रिया ज्ञातयस्सुकृतमुपयन्ति अप्रिया दुष्कृतम्" इत्यादिभिरुभयस्याऽपि निवर्त्यत्वश्रवणात् । सुखहेतुभूतस्याऽपि पुण्यस्य निवर्त्यत्वम्, निरतिशयानन्दरूपमोक्षप्रतिबन्धकत्वेन पितामहादिपदप्राप्तेरप्यनिष्टतया तत्प्रसाधकत्वात् । अनिष्टफलप्रसाधकमेव

ப்ரகாஶிப்பிக்கவென்றதாயிற்று. இப்படி க்ருதக்ருத்யனுகையாலே இந்த ப்ரபந்நனை "ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி । கிமஹம் ஸாது$_4$ நாऽகரவம் । கிமஹம் பாபமகரவமிதி" என்று – இந்த ஜ்ஞாநாதி$_4$கனை நான் ஸாது$_4$வான கர்மத்தைப்பண்ணிற்றிலனே? அஸாது$_4$வான கர்மத்தைப் பண்ணினேனே? என்கிற நினைவு தபியாதென்றும் சொல்லுகையாலே ஸாது$_4$வாயும் அஸாது$_4$வாயுமுள்ள கர்மத்தைப் பண்ணுமையும் பண்ணுகையுமடியான அநுதாபமதியானது ப$_3$ாதி$_4$யாது. அவையவையடியாக வந்த ப்ராயஶ்சித்தங்களாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படும் பாபமெல்லாம் இந்த ஸித்$_3$தோ$_4$பாயத்தாலே இந்த அதி$_4$காரிக்கு நிவர்த்திப்பிக்கப்படுகையாலே; இப்படி இவன் க்ருதக்ருத்யனுகையாலே நிர்ப்ப$_4$ரனென்றதாயிற்று. (இதனுடைய மூலம் காணப்படவில்லை) 95

அநந்தரம் "ஸர்வபாபேப்$_4$ய:" என்று – இவனுக்கு நிவர்த்யமான பாபங்களினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் "பாப"ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே தனக்கு அபீ$_4$ஷ்டமான புருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான அநிஷ்டம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் பரமாபீ$_4$ஷ்டமான மோக்ஷபுருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாயிறே புண்யபாபரூபமான உப$_4$யவித$_4$கர்மமுமிருப்பது; ஆகையால் இந்த "பாப"ஶப்$_3$த$_3$ம் இரண்டையும் காட்டுகிறது. "தத்ஸுக்ருதது$_3$ஷ்க்ருதே விதூ$_4$நதே" என்று – முக்தனும்போது ஸுக்ருதது$_3$ஷ்க்ருதங்களிரண்டையும் உதறுமென்றும்; "ஸுஹ்ருத$_3$ஸ்ஸாது$_4$க்ருத்யாம் த்$_3$விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" என்று – ஸுஹ்ருத்துக்களான ப$_3$ந்து$_4$க்கள் புண்யக்ரியையைக் கைக்கொள்வார், வெறுத்த ஶத்ருக்கள் பாபக்ரியையைக் கைக்கொள்வார் என்றும்; "தஸ்ய ப்ரியா ஜ்ஞாதயஸ்ஸுக்ருதமுபயந்தி அப்ரியா து$_3$ஷ்க்ருதம்" என்று – ப்ரியரான ஜ்ஞாதிகள் அவனுடைய ஸுக்ருதத்தைப்பெறுவார்கள், அப்ரியமானவர்கள் து$_3$ஷ்க்ருதத்தைப் பெறுவார்களென்றும் முதலான ஶ்ருதிகளாலே முக்தனும்போது இரண்டும் நிவர்த்யமாகச் சொல்லிற்றிறே. ஸுக$_2$ஹேதுபூ$_4$தமாயிருக்கச்செய்தேயும் புண்யமானது நிவர்த்யமாகைக்கடி, நிரதிஶயாநந்த$_3$ரூபமான மோக்ஷத்துக்கு விலக்கான ப்$_3$ரஹ்மபத$_3$ப்ராப்திமுதலானவையும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே அதைக்கொடுக்குமென்று நினைத்து. அநிஷ்டமான ப$_2$லத்தைக் கொடுக்குமதிறே பாபமாவது. ஆகையாலே இரண்டும் "பாப"ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்டதாயிற்று. அப்படி அபி$_4$யுக்தரும் "ஸத்$_3$யஸ்த்யஜந்தி வரத$_3$ த்வயி ப$_3$த்$_3$த$_4$ப$_4$ாவா: பைதாமஹாதி$_3$ஷு பதே$_3$ஷ்வபி ப$_4$ாவப$_3$ந்த$_4$ம் । கஸ்மை ஸ்வதே$_3$த

हि पापम् । तदुक्तमभियुक्तैः "सद्यस्त्यजन्ति वरद त्वाय बद्धभावाः पैतामहादिषु पदेष्वपि भाव बन्धम् । कस्मै स्वदेत सुखसञ्चरणोत्सुकाय कारागृहं कनकशृङ्खलयाऽपि बन्धः ॥" इति । 96

"पापेभ्यः" इति बहुवचनं अविद्याकर्मवासनारुचिप्रकृतिसम्बन्धरूपाऽवान्तरभेदं सूचयति । तत्र, अविद्या, ज्ञानानुदयाऽन्यथाज्ञानविपरीतज्ञानरूपेण विद्यते । कर्म च, अकृत्यकरणकृत्याऽकरण-भगवदपचारभागवतापचाराऽसह्यापचाररूपेण पूर्वोत्तराऽऽरब्धादिरूपेण च भिन्नम् । नाऽत्र पापस्यैव अकृत्यत्वं विवक्षितम्, अधिकारिविशेषात्पुण्यस्याऽप्यकृत्यादिरूपत्वात्; अत एव ह्युभयमपि 'पाप'शब्देन सङ्ग्राह्यमित्युक्तम् । वासनारुची हेतुभेदेन विषयभेदेन च बहुविधे । प्रकृतिसम्बन्धश्च, देवादिभेदेन बहुविधः । एवमज्ञानादीनां सर्वेषामुद्देश्यविरोधित्वसाधारण्यात् पापकोट्यन्तर्भावो युक्तः । 97

'सर्व'शब्देन तेषां निरवशेषनिवर्त्यत्वमुच्यते । एतेन, साधनान्तरनिष्ठस्यैव "भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाऽथ सम्पत्स्यते"(ब्र.सू.4-1-19) इत्यारब्धकर्मानुभवापेक्षा, प्रपन्नस्य तु न विद्यत इति

ஸுக2ஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்3ருஹே கநகஶ்ருங்க2லயாபி ப3ந்த4:" என்று சொன்னார்கள். அதாவது - வரதனே! உன் பக்கலிலே ப3த்3த4பா4வரானவர்கள் பிதாமஹன் துடக்கமானவர்கள்பத3ங்களிலுமுண்டான பா4வப3ந்த4த்தைச்சடக்கென விடுவார்கள், ஸுக2மே தான் நினைத்தபடி திரிய ஆசைப்பட்டவனுக்கு காராக்3ருஹத்திலே பொன்விலங்காலேயாகிலும் பிணையல் இனிதாயிருக்குமோவென்றபடி. 96

"பாபேப்4ய:" என்று - பாபங்களில்நின்றுமென்கிற ப3ஹுவசநம் அவித்3யா, கர்ம, வாஸநா, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ரூபமான அவாந்தரபே4த3த்தைக் காட்டுகிறது. அதில் அவித்3யையாவது - அஜ்ஞாநமாய், ஜ்ஞாநத்தினுடைய அநுத3யம், அந்யதா2ஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநமென்கிற முக2த்தாலே பி4ந்நமாயிருக்கும்; கர்மமும் - அக்ருத்யகரணம், க்ருத்யாகரணம், ப4க3வத3பசாரம், பா4க3வதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரமென்கிற ரூபத்தாலும், பூர்வாக4ம், உத்தராக4ம், ஆரப்3த4ம் என்கிற ரூபத்தாலும் பி4ந்நமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் அக்ருத்யமென்று பாபத்தையே நினைக்கிறதன்று, இந்த முமுக்ஷுவான அதி4காரிக்கு புண்யமும் அக்ருத்யமாகையாலே; ஆகையாலேயிறே இரண்டையும் "பாப"ஶப்3த3ம் காட்டுகிறதென்று சொல்லிற்று. வாஸனையும் ருசியும் ஹேதுபே4த3த்தாலும் விஷயபே4த3த்தாலும் ப3ஹுவிதை4களாயிருக்கும். அதாவது பூர்வகர்மாதி3ஹேதுவாலே வாஸநை பி4ந்நையாயிருக்கும், அந்த வாஸநாகார்யமான ருசிபே4த3ம் உத்தரோத்தரவிஷயாதீ4நமாய்க்கொண்டு ப3ஹுவிதை4யாயிருக்குமென்றபடி. ப்ரக்ருதிஸம்ப3ந்த4ம் தே3வதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தா2வராதி3பே4த3த்தாலே ப3ஹுவித4மாயிருக்கும். இப்படி அஜ்ஞாநாதி3களெல்லாவற்றுக்கும் உத்3தே3ஶ்யவிரோதி4த்வம் ஒத்திருக்கையாலே பாபகோடியில் அந்தர்பா4வம் யுக்தம். 97

"ஸர்வ"ஶப்3த3ம் இந்த பாபங்களினுடைய நிரவஶேஷநிவர்த்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஸாத4நாந்தரநிஷ்ட2ர்க்கு "போ4கே3ந த்விதரே க்ஷபயித்வாऽத2 ஸம்பத்ஸ்யதே" என்று பூர்வாக4-உத்தராக4ங்களொழிந்த ப்ராரப்3த4மான புண்ய-பாபங்களிரண்டையும் போ4க3த்தாலே கழித்து அநந்தரம் ப்ராப்தியைப்பெறும்

तस्य निरवशेषप्रतिबन्धकनिवृत्तेः, फलविलम्बाऽभावस्सूचितः, अतः "सर्वपापेभ्यः" इति पुरुषार्थ-प्रतिबन्धकसमस्तपापानां निवर्त्यत्वमुक्तं भवति - तथा श्रीभाष्यकारेण, "मनोवाक्कायैः"(शर.ग.) इत्यारभ्य, "आरब्धकार्याननारब्धकार्यान्...सर्वानशेषतः क्षमस्व" इति पूर्वार्जितपापस्याऽऽरब्धाऽनारब्धांशनिश्शेषनिवृत्तिमप्यपेक्ष्य, "विपरीतवृत्तञ्चाऽशेषविषयमद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणञ्च सर्वं क्षमस्व" इत्यागामिपाप-शङ्काभयेन तद्विषयभगवत्क्षान्तिश्च प्रार्थिता । ९८

ननु - एवमखिलपापस्य सकृत्प्रपदनानन्तरमेव भगवता यदि निरवशेषेण क्षान्तम्, तर्हि प्रपदनकरणक्षणानन्तरमेव फलप्राप्तेरविलम्बतस्सिद्धत्वात्, कथं वर्तमानशरीरस्थितिरनुवर्तते, तस्याऽपि प्राप्तिप्रतिबन्धकत्वेन शोकनिमित्तत्वात्; अन्यथा "मा शुचः" इति वचनम् न सङ्गच्छत इति :- उच्यते; न ह्यत्रोपायवैकल्यात्फलं विलम्बते, निरपायोपायस्य सर्वशक्तित्वात्; किन्तु तत्स्वीकर्तुरधिकारिणोऽभिसन्धिभेदेन विलम्बाऽविलम्बौ सम्भवतः । यस्य तु वर्तमानदेहसम्बन्ध

என்கையாலே ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மாநுப$_4$வாபேக்ஷையுண்டு. அது ப்ரபந்நனுக்கில்லையாயிருக்கும் என்றுகொண்டு அவனுடைய நிஶ்ஶேஷப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கநிவ்ருத்தியாலே ப$_2$லத்தினுடைய அவிலம்ப$_3$ம் ஸூசிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் பூர்வாக$_4$மாவது ஜ்ஞாநஸித்$_3$தி$_4$க்கு முன்பு ஆர்ஜித்த கர்மம்; உத்தராக$_4$மாவது - ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ப்ராமாதி$_3$கமாகப் புகுரும் கர்மம்; ப்ராரப்$_3$த$_4$மாவது பூர்வாக$_4$த்திலே ப$_2$லாநுப$_4$வம் பண்ணுகைக்கு ஆரம்பித்த கர்மாம்ஶம். ஆகையால் "ஸர்வபாபேப்$_4$ய:" என்று புருஷார்த்த$_2$த்துக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஸமஸ்தபாபங்களும் நிவர்த்யமென்றதாயிற்று; அப்படி ப$_4$ாஷ்யகாரரும் "மநோவாக்காயை:" என்று துடங்கி "ஆரப்$_3$த$_4$கார்யாந் அநாரப்$_3$த$_4$கார்யாந்.....ஸர்வாநஶேஷத: க்ஷமஸ்வ" என்று கரணத்ரயத்தாலும் முன்பு ஆர்ஜித்த பாபத்தினுடைய ஆரப்$_3$த$_4$ாம்ஶத்தையும், அநாரப்$_3$த$_4$ாம்ஶத்தையும் நிஶ்ஶேஷமாகப் பொறுக்க வேணுமென்றபேக்ஷித்து, "விபரீதவ்ருத்தஞ்சாஶேஷவிஷயம் அத்$_3$யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ" என்று - எல்லா விஷயத்திலுமுண்டான விபரீதவ்ருத்தமாய், இப்போதும் வர்த்தியாநிற்பதாய், மேலும் வர்த்திக்கக்கடவதான எல்லாவற்றையும் பொறுக்கவேணுமென்கையாலே ஆக$_3$ாமிபாபத்தையுமதிஶங்கை பண்ணி ப$_4$யப்பட்டு அவற்றைப்பற்ற உண்டான ப$_4$க$_3$வத்க்ஷமையையும் ப்ரார்த்தி$_2$த்தருளினர். ஆகையால் ஸக்ருத$_3$நுஷ்டி$_2$தமான தந்தாமுடைய ப்ரபத்திமாத்ரத்தாலே பூர்வாக$_4$த்தோடு உத்தராக$_4$த்தோடு ப்ராரப்$_3$த$_4$த்தோடுவாசியற ப$_4$க$_3$வத்க்ஷமையாலே நிவ்ருத்தமாம் என்னுமிடம் இவர்க்கு அபி$_4$ப்ராயமென்றதாயிற்று. 98

ஆனால் எல்லா பாபமும் ஸக்ருத்ப்ரபத$_3$நாநந்தரத்திலே ப$_4$க$_3$வானாலே நிஶ்ஶேஷமாக க்ஷமிக்கப்படுமாகில் அந்த ப்ரபத்த்யநுஷ்ட$_2$ாநக்ஷணத்துக்கு அநந்தரத்திலே ப$_2$லப்ராப்தி விலம்பி$_3$யாமல் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே வர்த்தமாநஶரீரஸ்தி$_2$தி அநுவர்த்திக்கிறபடி எங்ஙனே? அதுவும் ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாகையாலே ஶோகத்துக்கு நிமித்தமன்றோ? ஆகையால் அது போகாமல் "மா ஶுச:" என்கிற வசநம் ஸங்க$_3$தமாகாதீ என்னில்:- அப்படியல்ல, இவ்விடத்தில் உபாயத்தில் வைகல்யத்தாலே ப$_2$லம் விலம்பி$_3$க்கிறதென்று கொள்ளவொண்ணாது; நிரபாயமான உபாயமானது ஸர்வஶக்தியாகையாலே; இனி உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணின அதி$_4$காரியினுடைய அபி$_4$-

एव हुतवहज्वालापञ्जरान्तर्व्यवस्थितिवदत्यन्ताऽसह्यो भवति, तस्य तद्देहस्थितिरपि शोकनिमित्तत्वान्निवर्त्यते; यस्यच तद्देहस्थितिरदुःखरूपा, देहान्तरसम्बन्धोऽनिष्टश्च स्यात्, तस्य देहान्तरसम्बन्धस्यैव शोकनिमित्तत्वेन निवर्त्यत्वात्, वर्तमानशरीरस्थितिरनुवर्तत इत्ययं विशेषः पूर्वमप्यार्तदृप्तविभागेन प्रतिपादितः; तस्मादधिकारिवैकल्यप्रयुक्त एवाऽत्र फलविलम्बः, न तूपायवैकल्यप्रयुक्त इत्युपपन्नः । 99

अथ, "मोक्षयिष्यामि" इति पापविमोचनप्रकार उच्यते । एवं हि पापविमोचनप्रकारश्श्रूयते - "यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्ते एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते"(छा.4-14-3), "यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवंहाऽस्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते"(छा 5-24-3) इति । अत्रोक्तौ अश्लेषविनाशौ उत्तरपूर्वाघविषयाविति विषयविभागस्सूत्रितः। "उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्"(ब्र.सू.4-1-13) इति। "तस्य प्रिया ज्ञातयस्सुकृतमुपयन्ति । अप्रिया दुष्कृतम्" इत्यादिभिरत्र सुकृतदुष्कृतयोः

ஸந்தி₄பே₄த₃த்தாலே விலம்ப₃மும் அவிலம்ப₃மும் ஸம்ப₄விக்கிறன. அதாவது - யாவனொருவனுக்கு வர்த்தமாநதே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄ந்தானே நெருப்புக்குள்ளிருந்தாப்போலே அத்யந்தம் அஸஹ்யமாயிருக்கும், அவனுக்கு அந்த தே₃ஹஸ்தி₂தியும் ஶோகநிமித்தமாகையாலே அப்போதே நிவர்த்திப்பிக்கப்படும்; யாவனொருவனுக்கு அந்த தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄ம் து₃:க₂மின்றியே தே₃ஹாந்தரஸம்ப₃ந்த₄ம் அநிஷ்டமாயிருக்கும், அவனுக்கு தே₃ஹாந்தரஸம்ப₃ந்த₄மே ஶோகநிமித்தமாய்க்கொண்டு நிவர்த்யமாகையாலே வர்த்தமாநஶரீரம் அநுவர்த்திக்கிறதென்று விஶேஷம். இவ்வர்த்த₂ம் ஆர்த்தத்₃ருப்தவிப₄ாகத்₃திலே முன்பு சொல்லப்பட்டது; ஆகையால் அதி₄காரிவைகல்யத்தாலே இவ்விடத்தில் ப₂லவிலம்ப₃முண்டாயிற்று. உபாயவைகல்யத்தாலன்று என்னுமிடம் உபபந்நம். 99

அநந்தரம் "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று பாபவிமோசநப்ரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றது - விடுவிக்கக்கடவேனென்றபடி. பாபவிமோசநப்ரகாரந்தான் ஶ்ருதியிலே சொல்லப்படாநின்றதிறே. எங்ஙனே என்னில்:- "யத₂ா புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே ஏவமேவம்விதி₃ பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" என்று - யாதொருபடி தாமரையிலையில் நீர்கள் தங்காதொழிகின்றன, இப்படி இந்த ஜ்ஞாநமுடையவன்பக்கல் பாபகர்மமானது தங்காதென்றும், "யதே₂ஷீகதூலமக்₃நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ₃யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ₃யந்தே" என்று - யாதொருபடி அக்₃நியிலிடப்பட்ட நாணல்பஞ்சு வேம், அப்படியே இவனுடைய ஸர்வபாபங்களும் வெந்துபோமென்றும் சொல்லுகையாலே. இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்ட அஶ்லேஷமும், விநாஶமும் உத்தராக₄த்துக்கும் பூர்வாக₄த்துக்குமென்று விஷயவிப₄ாக₃ம் ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டது, "உத்தரபூர்வாக₄யோரஶ்லேஷவிநாஶௌ தத்₃வ்யபதே₃ஶாத்" என்கையாலே. அதாவது - உத்தராக₄த்துக்கும் பூர்வாக₄த்துக்கும் அஶ்லேஷமும், விநாஶமும் அப்படி ஶ்ருதி சொல்லுகையாலென்றபடி. "தஸ்ய ப்ரியா ஜ்ஞாதயஸ்ஸுக்ருதமுபயந்தி । அப்ரியா து₃ஷ்க்ருதம்" இத்யாதி₃யாலே, ப்ரியரான ஜ்ஞாதிகள் ஸுக்ருதத்தைப்பெறுவர்கள், அப்ரியர்களானவர்கள் து₃ஷ்க்ருதத்தைப்பெறுவர்களென்று ஸுக்ருதது₃ஷ்க்ருதங்களுக்கு ப்ரியவிஷயத்திலும்

प्रियाऽप्रियविषयसङ्क्रमणं श्रूयते, तत्कर्मविशेषविषयम्" इति भाष्योक्तम् । तच्च, उपासनादि दशायामुपासननिष्पत्त्यर्थं वा परार्थं वा कृतेषु पुण्यकर्मसु अनुभूतावशिष्टम् । एतावद्भक्तिप्रपत्तिरूपोभयोपायसाधारणम् । प्रपत्तिनिष्ठस्य तु, स्थिते मनसि सुस्वस्थे शरीरे सति यो नरः । धातुसाम्ये स्थिते स्मर्ता विश्वरूपञ्च मामजम् । ततस्तं म्रियमाणन्तु काष्ठपाषाणसन्निभम् । अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिम् ॥"(वराहचरमश्लोकम्) इति, कालाधिकार्यनियमेन करणपाटवमात्रसाध्यसकृद्भगवत्स्मरणवतः तदनन्तरमेव म्रियमाणदशायामन्तिमस्मृतिव्यतिरेकेण काष्ठपाषाणकल्पस्याऽपि भगवतैव स्मर्यमाणस्य तत्प्राप्तिप्रतिपादनात् प्रारब्धभङ्गस्सम्प्रतिपन्नः; भक्तिनिष्ठस्य प्रारब्धांशानुभवानन्तरमेव फलप्राप्तिरिति पूर्वमेवोक्तम् । प्रारब्धञ्च पूर्वार्जिते फलानुभवार्थमारब्धोंशः, तस्य, "भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा"(ब्र.सू.4-1-19) इति भोगप्रतिपादनात् । अतः प्रारब्धांशानुभवोऽपि प्रपन्नस्य न विद्यत इत्येवंरूपपापविमोचनप्रकारः "मोक्षयिष्यामि" इत्यस्य पदस्य धात्वर्थतयाऽभिप्रेतः।

அப்ரியவிஷயத்திலும் ஸங்க்ரமணம் ம்ருதியிலே சொல்லப்பட்டது. அது கர்மவிஶேஷவிஷயமென்று ப$_4$ாஷ்யத்திலே சொல்லப்பட்டது. அதாவது – உபாஸநாதி$_3$த$_3$ஶையிலே உபாஸநநிஷ்பத்த்யர்த்த$_2$மாகவும் பரார்த்த$_2$மாகவும் பண்ணப்பட்ட புண்யகர்மங்களில் அநுபூ$_4$தாவஶிஷ்டமென்றபடி. இவ்வளவு ப$_4$க்திப்ரபத்திரூபமான இரண்டு உபாயத்துக்கும் ஸாத$_4$ாரணமான பாபவிமோசநம். ப்ரபத்திநிஷ்ட$_2$னுக்கு விஶேஷித்து "ஸ்தி$_2$தே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே$_2$ ஶரீரே ஸதி யோ நர: । த$_4$ாதுஸாம்யே ஸ்தி$_2$தே ஸ்மர்த்தா விஶ்வரூபஞ்ச மாமஜம் ॥ ததஸ்தம் ம்ரியமாணந்து காஷ்ட$_2$பாஷாணஸந்நிப$_4$ம் । அஹம் ஸ்மராமி மத்$_3$ப$_4$க்தம் நயாமி பரமாங்க$_3$திம்" என்று மநஸ்ஸு ஸ்தி$_2$தமாய், அதுக்கடியான ஶரீரமும் நன்றாக ஸ்வஸ்த$_2$மாய், அந்த ஸ்வாஸ்த்$_2$யத்துக்கு ஹேதுவாம்படி வாதபித்தஶ்லேஷ்மரூபமான த$_4$ாதுக்கள் ஸமமாய்க்கொண்டு நிற்கும் நிலையிலே நின்றுள்ளவளவில், வர்ணாதி$_3$நியதி இன்றியே யாதொரு நரனானவன் விஶ்வத்தை ரூபமாக உடைத்தாய், ஜந்மாதி$_3$ரஹிதனாகையாலே தத்$_3$க$_3$ததே$_3$ாஷம் தட்டாதபடி ஹேயப்ரதிப$_4$டனான என்னை கரணபாடவமாத்ரத்தாலே ஸாத்$_4$யமான ஸக்ருத்ஸ்மரணத்தைப் பண்ணுவான், அவனை அநந்தரத்திலே ம்ரியமாணனான அவஸ்தை$_2$யில் அந்திமஸ்ம்ருதியின்றியே காஷ்ட$_2$பாஷாணகல்பனாயிருந்தானேயாகிலும் எனக்கு நல்லனான அவனை நான் ஸ்மரியாநிற்பன்; அவ்வளவில் நில்லாதே பரமையான க$_3$தியை நயிப்பிப்பேன் என்கையாலே காலநியமமும், அதி$_4$காரிநியமமுமின்றியே கரணபாடவமுள்ளமாத்ரத்தாலே ஒருகால் தன்னை நினைந்தவனை மரணத$_3$ஶையில் தன்னை நினைத்திலனாகிலும், நான் அவனை நினைத்து தே$_3$ஶவிஶேஷத்தைக்கொண்டு போவதாக ப$_4$க$_3$வான்தானே அருளிச்செய்கையாலே இவனுக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$ப$_4$ங்க$_3$ம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ப$_4$க்திநிஷ்ட$_2$னுக்கு ப்ராரப்$_3$த$_4$கர்மாம்ஶத்தினுடைய அநுப$_4$வாநந்தரத்திலே ப$_2$லப்ராப்தி என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. ப்ராரப்$_3$த$_4$மாவதுதான் பூர்வார்ஜிதத்தில் ப$_2$லாநுப$_4$வார்த்த$_2$மாக ஆரப்$_3$த$_4$மான அம்ஶமென்று சொல்லப்பட்டது. "பே$_4$ாகே$_3$ந த்விதரே க்ஷபயித்வா" என்று – அதினுடைய பே$_4$ாக$_3$த்தாலே அல்லாதவற்றையும் போக்கி என்றதிறே. இந்த ப்ராரப்$_3$த$_4$ாம்ஶாநுப$_4$வமும் ப்ரபந்நனுக்கில்லை என்றுகொண்டு ஏவம்ரூபமான பாபவிமோசநம் இந்த "மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற க்ரியாபத$_3$த்துக்கு த$_4$ாத்வர்த்த$_2$மாகக்கடவது. இங்குசொன்ன ப$_4$க$_3$வத்ஸ்மரணத்தை "ஆயாஸஸ்ஸ்ம-

तथाच पौराणिकं वचः, "आयासस्स्मरणे कोऽस्य स्मृतो यच्छति शोभनम् । पापक्षयश्च भवति स्मरतां तमहर्निशम् ॥"(वि.पु.1-17-78) इति, भगवत्स्मरणस्याऽनायासरूपतया सुकरत्वम्, सकृदनुष्ठेयत्वम्, इष्टसिद्धेस्तदानन्तर्यम्, अनिष्टनिवृत्तेः स्मरणदशासिद्धत्वेन पूर्वभावित्वम्, स्मरणस्य कालाऽनियमञ्च स्पष्टयति । 100

अत्र, 'णिच्'प्रत्ययस्य प्रयोजककर्तृत्ववचनात् पापनिवृत्तेः उपायभूतस्य भगवतः प्रयोजककर्तृत्वमेव विद्यते, नतु स्वयं कर्तृत्वव्यापारः; आदित्यसन्निधावन्धकारवत्पापानां स्वयमेव निवृत्तत्वात् । तदुच्यते- "हृदि यदि भगवाननादिरास्ते हरिरसिशङ्खगदाधरोऽव्ययाऽऽत्मा । तदघमघविघातकर्तृभिन्नं भवति कथं सति चाऽन्धकारमर्के ॥"(वि.पु. 3 7 25) इति । एतेन, अनादिकालं यद्यत्पापमुद्दिश्य तव भीतिर्वर्तते, तत्सर्वं मदाश्रयणमहाराजकुलं त्वामालोक्य यथा निरतिशयभीत्या स्वयमेव मुञ्चति, तथा करिष्यामीत्युक्तंभवति । 101

ரணே கோஸ்ய ஸ்ம்ருதோ யச்ச$_2$தி ஶோப$_4$நம் । பாபக்ஷயஶ்ச ப$_4$வதி ஸ்மரதாம் தமஹர்நிஶம்" என்று – ஶுப$_4$ாஶ்ரயமான ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸ்மரணத்துக்கு என்ன ஆயாஸமுண்டு? ஒருகால் ஸ்மரிக்கப்பட்ட ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வகாலமும் நன்மையைக் கொடாநிற்கும், பகலுமிரவும் ஒருநியமமின்றியே நினைக்கிறவர்களுக்கு ஸ்மரணத$_3$ஶையிலே பாபக்ஷயமும் பிறக்குமென்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவசநம் ஸ்மரணத்தினுடைய அநாயாஸஸாத்$_4$யத்வத்தால் வந்த ஸுகரத்வத்தையும், ஸக்ருத$_3$நுஷ்டே$_2$யத்வத்தையும், இஷ்டரூபப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$யினுடைய ஆநந்தர்யத்தையும், அநிஷ்டமான பாபநிவ்ருத்திக்கு ஸ்மரணத$_3$ஶையிலே ஸித்$_3$தி$_4$யுண்டாகையால் பூர்வப$_4$ாவித்வத்தையும், ஸ்மரணத்தினுடைய காலநியமமில்லாமையையும் ஸ்பஷ்டமாக்காநின்றது. 100

இவ்விடத்தில் "விடுவிப்பன்" என்கிற 'ணிச்'ப்ரத்யயம் ப்ரயோஜககர்த்ருத்வத்தைக் காட்டுகையால் பாபநிவ்ருத்திக்கு உபாயபூ$_4$தனான ப$_4$க$_3$வானுக்கு ப்ரயோஜககர்த்ருத்வமே உள்ளது, ஸ்வயம் கர்த்ருத்வவ்யாபாரமில்லை; ஆதி$_3$த்யஸந்நிதி$_4$யில் அந்த$_4$காரம் போலே பாபங்கள் ஸ்வயமேவ நஶிக்குமெனறதாயிற்று. இதுதான் "ஹ்ருதி$_3$ யதி$_3$ ப$_4$க$_3$வாநநாதி$_3$ராஸ்தே ஹரிரஸி ஶங்க$_2$க$_3$த$_3$ாத$_4$ரோऽவ்யயாத்மா । தத$_3$க$_4$ம் அக$_4$விக$_4$ாதகர்த்ருபி$_4$ந்நம் ப$_4$வதி கத$_2$ம் ஸதி சாந்த$_4$காரமர்க்கே" என்று – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே சொல்லப்பட்டது. அதாவது – அநாதி$_3$யான ப$_4$க$_3$வானான ஹரியானவன் அஸி, ஶங்க$_2$ம், க$_3$தை$_3$ துடக்கமான தி$_3$வ்யாயுத$_4$ங்களோடே கூட ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு ஹ்ருத$_3$யத்திலே நிற்குமாகில். அவனுடைய பாபமானது பாபவிக$_4$ாதத்துக்கு கர்த்தாவான ஈஶ்வரனாலே பி$_4$ந்நமாய்ப்போம்; ஆதி$_3$த்யன் தோன்றினவளவிலே அந்த$_4$காரம் எங்ஙனே உண்டாம் என்றபடி. இத்தாலே அநாதி$_3$காலம் யாதொரு யாதொரு பாபத்தைக் குறித்து உனக்கு ப$_4$யம் அநுவர்த்தித்துப்போந்தது, அதெல்லாம் என்னை ஆஶ்ரயிக்கையாகிற பெரிய ராஜகுலத்தையுடைய உன்னைப் பார்த்து யாதொருபடி அதி$_4$கம் ப$_4$யத்தோடேதானே விட்டுப்போம், அப்படி பண்ணக்கடவேன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. 101

இவ்விடத்தில் 'விடுவிக்கக்கடவேன்' என்கிற ப$_4$விஷ்யத்$_3$வசநம் 'ஏதத்கர்ம கரிஷ்யே'

अत्र भविष्यद्वचनस्य "एतत्कर्म करिष्ये" इत्यादिवत् सङ्कल्पवाचित्वात्, शरण्यसङ्कल्पमात्रस्यैव पापविमोचकत्वमवगम्यते । पापस्य स्वनिग्रहरूपत्वात् तत् क्षमासङ्कल्पेन निवर्त्यते । अत एव "सर्वं क्षमस्व" (शर.गद्ये) इति प्रार्थितम् । तस्मात्, प्राप्तिप्रतिबन्धकसर्वपापानां भगवत्सङ्कल्पमात्र-निवर्त्यत्वमित्युक्तं भवति । 102

अथ "मा शुचः" इत्यनेन निवृत्तविरोधिकस्य पुरुषार्थसिद्धिप्रयुक्तकार्तार्थ्यं प्रदर्श्यते । फलिनः फलाऽलाभे हि शोकसम्भवः । 103

एवं कण्ठोक्त्या पापविमोचनमभिधाय फलसिद्धेश्शोकनिवृत्त्युन्नेयत्वप्रतिपादनम् "मामेवैष्यसि"(गी.18-65) इति पूर्वश्लोकसिद्धप्राप्त्यनुषङ्गेण, तत्प्रतिबन्धकनिवृत्तिप्राधान्यसूचनार्थम् । 104

अथवा - प्रतिबन्धके निरवशेषं निवृत्ते सति भगवत्प्राप्तेस्स्वरूपानुबन्धित्वेन स्वयमेवाविर्भाव उच्यते - "यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा

என்று - இந்த கர்மத்தைப் பண்ணக்கடவேன் என்கிற இவ்விடத்திற்போலே ஸங்கல்பவாசியாகையாலே ஶரண்யஸங்கல்பமாத்ரமே பாபவிமோசகமென்றபடி. பாபமாவது - ஈஶ்வரனுடைய நிக்$_3$ரஹரூபமாகையாலே இத்தைப்பொறுத்தேன் என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படும். ஆகையாலேயிறே ப$_4$ாஷ்யகாரரும், "ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ" என்று - எல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தி$_2$த்தருளினர். ஆகையாலே, ப்ராப்திப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கஸர்வபாபங்களும் ப$_4$க$_3$வத்-ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே நிவ்ருத்தங்களாமென்றதாயிற்று. 102

அநந்தரம் "மா ஶுச:" என்கிறவித்தாலே நிவ்ருத்தமான விரோதி$_4$யையுடையவனுக்கு புருஷார்த்த$_2$ஸித்$_3$தி$_4$யடியாக வந்த க்ருதார்த்த$_2$த்வம் காட்டப்படுகிறது. ப$_2$லம் வேண்டினவனுக்கு ப$_2$லம் பெறுதபோதிறே ஶோகமுண்டாவது. 103

ஆனால் கண்டே$_2$ாக்தியாலே பாபவிமோசநத்தைச் சொல்லி ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$யை ஶோக-நிவ்ருத்தியாலே ஸூசிப்பிப்பானென் என்னில்:- "மாமேவைஷ்யஸி" என்று - என்னையே அடையக்கடவை என்கிற பூர்வஶ்லோகத்தில் ஸித்$_3$த$_4$மான ப்ராப்தி அநுஷக்தமாய் வருமாகையால் அதுக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கத்தைப் போக்குகையே ப்ரத$_4$ா-நம் என்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக. 104

அங்ஙனன்றியே ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமானது நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்தமானால் ப$_4$க$_3$வத்-ப்ராப்தி ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$யாகையாலே தன்னடையே உண்டாமென்று நினைத்து. ஆகையிறே, "யத$_2$ா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாலநாந்மணே: । தோ$_3$ாஷ-ப்ரஹாணாந்ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே தத$_2$ா" என்று - மாணிக்கமானது மலமறக் கடைந்து கழுவினத்தாலே அதிலொளியானது அப்போது பண்ணப்படுகிறதன்றியே யாதொருபடி தன்னொளியே ப்ரகாஶிக்கிறது, அப்படியே ஆத்மாவுக்கும் கர்மாதி$_3$-தோ$_3$ாஷம் போனால் ஜ்ஞாநமானது, அப்போது உண்டாக்கப்படுகிறதன்றியே ஸ்வரூபக$_3$த-

। यथोदपानकरणात्क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतस्सम्भवः कुतः । तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवाऽऽत्मनो हि ते ॥"(विष्णुधर्म. 104-55) इति ।

तथा भगवच्छास्त्रे "पूर्वं मुक्ताः कर्मबन्धैर्मद्देशप्राप्तिपूर्वकम् । निस्सङ्कोचा भवन्त्येते मम साधर्म्यमागताः। आविर्भूतस्वरूपाश्च विध्वस्ताऽशेषकल्मषाः ।समस्तहेयप्रध्वंसात् ज्ञानाऽऽनन्दादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या ह्यात्मगुणाश्च ते ॥"(भ.शा.) इति ।

श्रूयते, "परञ्ज्योतिरुपसम्पद्य स्वेन रूपेणाऽभिनिष्पद्यते"(छा.8 12 2) इति । "सम्पद्याऽऽविर्भावस्स्वेन शब्दात्"(ब्र.सू.4-4-1) इति सूत्रितञ्च । तस्मात्पुरुषार्थस्य स्वरूपाविर्भावरूपत्वेन तत्प्रतिबन्धकनिवृत्ति-

---

மானதே ப்ரகாஶிக்குமென்றும், "யதே$_2$ாத,பாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப$_3$ரம் । ஸதே$_3$வ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ்ஸம்ப$_4$வ: குத: ॥ தத$_2$ா ஹேயகு$_3$ணத்$_4$வம்ஸாத$_3$வபே$_3$ாத$_4$ாத$_3$யோ கு$_3$ணா: । ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே" என்று - யாதொருபடி கிணற்றைப் பண்ணுகையாலே அங்குத்தை ஜலமும் ஆகாஶமும் அப்போது பண்ணப்படுகிறதன்றியே முன்புண்டானதே வ்யக்தியை அடைவிக்கப்படுகிறதத்தனை, இல்லாதத்தை உண்டாக்க ஒன்றுலுமொண்ணாதிறே, அப்படியே ஆத்மாவுக்கு ஹேயமான கு$_3$ணங்களைப் போக்குகையாலே ஜ்ஞாநாதி$_3$கு$_3$ணங்களானவை முன்பே உள்ளவை ப்ரகாஶி{ப்பி}க்கப்படுகிறதத்தனை, ஜநிப்பிக்கப்படுகின்றனவன்று, ஆத்மாவுக்கு அவை நித்யங்களாயிறே இருப்பது என்றும் இதிஹாஸாதி$_3$களில் சொல்லப்பட்டது.

அப்படி ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலும் "பூர்வம் முக்தா: கர்மப$_3$ந்தை$_4$ர்மத்$_3$தே$_3$ஶப்ராப்திபூர்வகம் । நிஸ்ஸங்கோசா ப$_4$வந்த்யேதே மம ஸாத$_4$ர்ம்யமாக$_3$தா: ॥ ஆவிர்பூ$_4$தஸ்வரூபாஶ்ச வித்$_4$வஸ்தாऽஶேஷகல்மஷா: । ஸமஸ்தஹேயப்ரத்$_4$வம்ஸாத் ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ாத$_3$யோ கு$_3$ணா: ॥ ப்ரகாஶ்யந்தே ந ஜநயந்தே நித்யா ஹ்யாத்மகு$_3$ணாஶ்ச தே" என்று - முன்பே கர்மப$_3$ந்த$_4$ங்களாலே முக்தராய் பரமபத$_3$மாகிற என்னுடைய தே$_3$ஶப்ராப்திபூர்வகமாக இச்சேதநர்கள் ஸ்வரூபகு$_3$ணங்களினுடைய ஸங்கோசங்களற்று, என்னுடைய ஸாத$_4$ர்ம்யத்தை அடையாநின்றுகொண்டு வித்$_4$வம்ஸமான அஶேஷகல்மஷத்தையுடையராய், ஆவிர்பூ$_4$தஸ்வரூபருமாக நிற்பர்கள்; ஸமஸ்தஹேயங்களும் நஶிக்கையாலே ஜ்ஞாநாநந்த$_3$ாதி$_3$களான ஸ்வரூபரூபகு$_3$ணங்களானவை ப்ரகாஶிப்பிக்கப்படாநிற்கும், ஜநிப்பிக்கடபடுகிறதல்ல, அந்த ஆத்மகு$_3$ணங்கள் நித்யங்களாயிறே இருப்பன என்று சொல்லப்பட்டன.

ஶ்ருதியிலும், "பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்$_3$ய ஸ்வேந ரூபேணாऽபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே" என்று - பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்து, தன்னதான ஸ்வரூபத்தோடே கூடுமென்று சொல்லிற்று. "ஸம்பத்$_3$யாவிர்ப$_4$ாவஸ்ஸ்வேந ஶப்$_3$த$_3$ாத்" என்று - ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்து ஸ்வஸ்வரூபத்தோடு கூடும், "ஸ்வேந ரூபேணாபி$_4$நிஷ்பத்$_3$யதே" என்கிற ஶ்ருதிஶப்$_3$த$_3$த்தாலே என்று ஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே புருஷார்த்த$_2$ம் ஸ்வரூபாநுப$_3$ந்தி$_4$ என்று நினைத்து, அது

सिद्धत्वात्, पापविमोचनानन्तरोक्तश्शोकनिषेधः फललाभनिबन्धन इत्यवगन्तव्यः । 105

किञ्च - फललुब्धस्य पुरुषस्य फलाऽसिद्धिविलम्बाभ्यां तदुपायगताऽपायदुष्करत्वाभ्यां वा शोकस्सम्भवति; तदिदं हेतुचतुष्टयं नाऽत्र विद्यते, निरपायोपायस्य स्वीकारमात्रेणैव निरतिशय-पुरुषार्थस्याऽविलम्बेन सिद्धत्वात्; तथाहि - उपायान्तरपरित्यागपूर्वकसिद्धोपायस्वीकारवचनान्न तद्दौष्कर्यं, शीलादिगुणविशिष्टोपायस्य नैरपेक्ष्यवचनान्न तदपायसम्भवः, ज्ञानशक्त्यादिपूर्त्या फलप्रदत्वसामर्थ्यवचनान्न फलाऽसिद्धिः. प्रतिबन्धकस्य निरवशेषनिवर्त्यत्वान्न विलम्ब इति । अतस्सर्वात्मना शोकहेत्वभावान्न शोचितव्यमित्यर्थः । 106

अत्र केचित्, "मन्मना भव"(गी.18-65) इति पूर्वश्लोकमपि एतेन "सर्वधर्मान्" इत्यादिश्लोकेन विधीयमानस्य शरणवरणस्यावश्यापेक्षिताऽऽत्मनिक्षेपापरपर्यायन्यासाऽभिधायित्वेनाऽनुसन्दधते। एवंसति "सर्वगुह्यतमं भूयश्शृणु मे परमं वचः । इष्टोऽसि मे दृढ इति ततो वक्ष्यामि ते हितम्

ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கநிவ்ருத்திமாத்ரத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே பாபவிமோசநாநந்தரம் சொல்லப்பட்ட ஶோகநிஷேத$_4$மானது ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$நிப$_3$ந்த$_4$நமென்றறியப்படும். 105

இன்னமும், ப$_2$லத்தை ஆசைப்பட்ட புருஷனுக்கு ப$_2$லம் ஸித்$_3$தி$_4$யாமையாலும் விலம்ப$_3$த்தாலும் ஶோகமுண்டாம்; அவனுடைய உபாயத்துக்கு அபாயமுண்டாகை-யாலும், து$_3$ஷ்கரத்வமுண்டாகையாலும் ஶோகமுண்டாம்; இந்த ஶோகஹேதுக்கள் நாலுமிவ்விடத்திலில்லையிறே; நிரபாயமான உபாயத்தை ஸ்வீகரித்தமாத்ரத்தாலே நிரதிஶயபுருஷார்த்த$_2$மானது விலம்பி$_3$யாமல் ஸித்$_3$தி$_4$க்கையாலே; அதாவது உபா-யாந்தரபரித்யாக$_3$பூர்வகமாக ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே உபாயத்தில் து$_3$ஷ்கரத்வமில்லை; ஶீலாதி$_3$கு$_3$ணவிஶிஷ்டமான உபாயத்தை நிரபே-க்ஷமாகச் சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு அபாயமில்லை; ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$பூர்த்தி-யாலே ப$_2$லப்ரத$_3$த்வஸாமர்த்$_2$யத்தைச் சொல்லுகையாலே ப$_2$லத்துக்கு அஸித்$_3$தி$_4$ இல்லை; ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கம் நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்தமென்று சொல்லுகையாலே ப$_2$லத்துக்கு விலம்ப$_3$மில்லை என்றபடி. ஆகையால், இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶோகிக்கைக்கு ஹேதுவில்லையென்று நினைத்து, இனி ஶோகிக்கை அயுக்தமென்று பொருளாயிற்று. 106

இவ்விடத்தில் சில ஆசார்யர்கள், "மந்மநா ப$_4$வ" என்கிற பூர்வஶ்லோகத்தையும் இந்த "ஸர்வத$_4$ர்மாந்" இத்யாதி$_3$ஶ்லோகத்தோடே கூட்டி இதில் விதி$_4$க்கிற ஶரண-வரணத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான ஆத்மநிக்ஷேபமென்று சொல்லப்பட்ட ந்யாஸா-தி$_3$களைச் சொல்லுகிறதாக அநுஸந்தி$_4$யாநிற்பர்கள்; இப்படியாயுள்ளவிடத்தில் "ஸர்வகு$_3$ஹ்யதமம் பூ$_4$யஶ்ஶ்ருணு மே பரமம் வச: । இஷ்டோऽஸி மே த்$_3$ருட$_4$ இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்" என்று - கு$_3$ஹ்யங்களெல்லாவற்றிலும் அதிஶயிதமாய்ப் பெருத்துத் தனக்கு மேலில்லாதபடியான என்னுடைய வசநத்தைக்கேள்; எனக்கு நீ இஷ்டனாய், த்$_3$ருட$_4$மான அத்$_4$யவஸாயத்தையும் உடையனாகாநின்றாய் என்கிற வசநத்தாலே, உனக்கு ஹிதத்தைச் சொல்லக்கடவேன் என்றுகொண்டு தான் முன்பு

॥" (गी.18-64) इति पूर्वोपदिष्टगुह्यगुह्यतररूपसमस्तहितविलक्षणत्वेन सर्वगुह्यतमरूपहितान्तरोपदेशपरत्वादस्य श्लोकद्वयस्यैकप्रकरणत्वं सिद्धं भवति । उक्तञ्चोपासनात्मकज्ञानविशेषस्य गुह्यतरत्वम्, "इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मया । विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥"(गी.18-63)इति । "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे । ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् । राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् । प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम् ॥"(गी.9-1) इत्यारभ्य गुह्यतमत्वेन प्रतिपादितस्याऽस्य भक्तिरूपापन्नज्ञानस्य गुह्यतरत्वोक्त्या निगमनम्, वक्ष्यमाणोपायस्य सर्वगुह्यतमत्वाऽभिप्रायेणेत्यवगन्तव्यम् । राजगुह्यभूताद्भक्तियोगाद्देवानां गुह्यस्य न्यासस्य गुह्यतमत्वं युक्तमेव । 107

अत्र "इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ"(गी.15 20) इति पुरुषोत्तमविद्यादीनामपि गुह्यतमत्ववचनात्, पूर्वोक्तगुह्यतमानां सर्वेषामतिशयेन गुह्यत्वात्, "सर्वगुह्यतमम्"(गी.18 64) इत्युक्तम्। तथाच श्रूयते -"एतद्वै महोपनिषदं देवानां गुह्यम्' इति । स्मर्यते च "एतन्महोपनिषदं देवानां

உபதே$_3$ஶித்த கு$_3$ஹ்யமாயும் கு$_3$ஹ்யதரமாயுமுள்ள ஸமஸ்தஹிதங்களிலும் விலக்ஷணமான ஸர்வகு$_3$ஹ்யதமமான ஹிதாந்தரோபதே$_3$ஶத்திலே தாத்பர்யத்தை உடைத்தாய்க்கொண்டு இந்த இரண்டு ஶ்லோகம் ஏகார்த்த$_2$ப்ரதிபாத$_3$கமாகையாலே ஏகப்ரகரணமாம். உபாஸநாத்மகமான ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தை “இதி தே ஜ்ஞாநமாக்$_2$யாதம் கு$_3$ஹ்யாத்$_3$கு$_3$ஹ்யதரம் மயா । விம்ருஶ்யைதத$_3$ஶேஷேண யதே$_2$ச்ச$_2$ஸி தத$_2$ா குரு” என்று - கு$_3$ஹ்யமான கர்மஜ்ஞாநங்களிற்காட்டில் கு$_3$ஹ்யதரமான ப$_4$க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமானது என்னாலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. அத்தையெல்லாம் விசாரித்து யாதொருபடி நிஶ்சயித்தாய் அப்படியே செய் என்கையாலே கு$_3$ஹ்யதரமென்று தானே அருளிச்செய்தான். அதாவது - “இத$_3$ந்து தே கு$_3$ஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே। ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுப$_4$ாத்॥ ராஜவித்$_3$யா ராஜகு$_3$ஹ்யம் பவித்ரமித$_3$முத்தமம் । ப்ரத்யக்ஷாவக$_3$மம் த$_4$ர்ம்யம் ஸுஸுக$_2$ம் கர்த்துமவ்யயம்” என்று - இந்த கு$_3$ஹ்யதமத்தை அநஸூயுவாயிருக்கிற உனக்கு விஶேஷித்துச்சொல்லக்கடவேன், தானே இது விஶேஷஜ்ஞாநஸஹிதமான ஜ்ஞாநமாயிருக்கும், யாதொன்றை அறிந்து இந்த ஸம்ஸாரமாகிற அஶுப$_4$த்தில்நின்றும் விடப்படுவுதி; இதுதானே ராஜாக்கள்வித்$_3$யையாய், ராஜாக்களுக்கும் கு$_3$ஹ்யமாய், பவித்ரமாய், உத்தமமாய், ப்ரத்யக்ஷத்திலே காணலாம்படியாய், த$_4$ர்மயுக்தமாய், அநுஷ்டி$_2$க்கும்போது மிகவும் ஸுக$_2$ரூபமாய், அக்ஷயமாயிருப்பதென்று துடங்கி கு$_3$ஹ்யதமமாக ப்ரதிபாதி$_3$த்த இந்த ப$_4$க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை முடிவிலே தானே கு$_3$ஹ்யதரம் என்று சொல்லி முடித்தது, மேலே சொல்லப்படுகிறது ஸர்வகு$_3$ஹ்யதமமென்கிற நினைவாலேயாயிற்றென்றறியப்படும்; ராஜகு$_3$ஹ்யமான ப$_4$க்தியோக$_3$த்திற்காட்டில் தே$_3$வாநாம் கு$_3$ஹ்யமான ந்யாஸத்துக்கு கு$_3$ஹ்யதமத்வம் யுக்தமேயிறே. 107

இவ்விடத்தில் “இதி கு$_3$ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமித$_3$முக்தம் மயாऽநக$_4$” என்று அநக$_4$னே! இப்படி கு$_3$ஹ்யதமமான இந்த ஶாஸ்த்ரமானது என்னாலே சொல்லப்பட்டதென்று கொண்டு புருஷோத்தமவித்$_3$யாதி$_3$களையுட கு$_3$ஹ்யதமமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு சொன்ன கு$_3$ஹ்யதமங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் கு$_3$ஹ்யதமமாகையாலே “ஸர்வகு$_3$ஹ்யதமம்” என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி ஶ்ருதியிலும் “ஏதத்$_3$வை

गुहयमुत्तमम्"(भ ज्ञा) इति । 108

न चेदमाशङ्कनीयम्, "समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः । ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाऽप्यहम् ॥"(गी.9-29) इत्युक्तस्य भक्तियोगस्य "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः ॥"(गी.18-65) इति ध्यानाऽर्चनप्रणामादिविशिष्टविधानेन तदाकारसाम्यात्, भूयश्शब्दस्वारस्याच्च, अयमपि श्लोको भक्तेरेव विधानं निगमयतीति; "इति ते ज्ञानमाख्यातम्"(गी.18 63) इति पूर्वमेव निगमस्योक्तत्वात्; "सर्वगुह्यतमं भूयश्शृणु मे परमं वचः"(गी.18-64) इति वक्ष्यमाणोपायविशेषाभिप्रायेणाऽर्थान्तरद्योतनाच्च, न हि भूयश्शब्द उक्तस्यैव पुनर्वचनमभिधत्ते; किन्तु - उक्तार्थव्यतिरेकेणाऽर्थान्तरं द्योतयति । "भूय

மஹோபநிஷத$_3$ம் தே$_3$வாநாம் கு$_3$ஹ்யம" என்று - இந்த ந்யாஸரூபமான தபஸ்ஸானது பெரிய உபநிஷத்துக்களிலே உண்டானதாய், தேவர்களுக்கும் கு$_3$ஹ்யமாயிருக்கும் என்றும், வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸ்ம்ருதியான ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ாஸ்த்ரத்திலும் "ஏதந்மஹோபநிஷத$_3$ம் தே$_3$வாநாம் கு$_3$ஹ்யமுத்தமம்" என்று - மஹோபநிஷத$_3$மாய், தே$_3$வாநாம் கு$_3$ஹ்யமாய், உத்தமமாயிருக்குமென்று ஶ்ருதியில் சொன்னாப்போலே சொல்லவும் பட்டது. 108

இவ்விடத்திலே "ஸமோऽஹம் ஸர்வபூ$_4$தேஷு ந மே த்$_3$வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய: । யே ப$_4$ஜந்தி து மாம் ப$_4$க்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" என்று - நான் எல்லார்க்கும் ஸமனாயிருப்பன், ஸர்வபூ$_4$தங்களிலும் எனக்கு வெறுக்கப்படுவதுமில்லை, உகக்கப்படுவதுமில்லை, என்னை யாவர்சிலர் விஶேஷித்து ப$_4$க்தியாலே ப$_4$ஜிக்கிறார்கள், அவர்கள் என்பக்கலிலேயாயிருப்பர்கள், நானும் அவர்கள்பக்கலிலேயாயிருப்பன் என்று அருளிச்செய்த ப$_4$க்தியோக$_3$த்தை "மந்மநா ப$_4$வ மத்$_3$ப$_4$க்தோ மத்$_3$யாஜீ மாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம ஆத்மாநம் மத்பராயண:" என்று - எனக்கு ப$_4$க்தனான நீ என்பக்கலிலே நெஞ்சையுடையையாய்க்கொண்டு த்$_4$யாநத்தைப் பண்ணு, என்னுடைய யஜநமாகிற அர்ச்சனையைப்பண்ணு, என்னை நமஸ்கரிக்கையாகிற ப்ரணாமத்தைப்பண்ணு, இப்படி என்னையே பற்றி ஆத்மாவை யோக$_3$த்திலே கூட்டி என்னையே அடையக்கடவை என்றுகொண்டு த்$_4$யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி$_3$விஶிஷ்டமாக முன்பே ஒன்பதாமோத்திலே விதி$_4$க்கையாலே அந்த ஶ்லோகத்தோடு இது ஸமாநாதி$_4$காரமாகையாலும், இங்குத்தை "பூ$_4$யஶ்"ஶப்$_3$த$_3$ம் புநர்வசநத்தைக் காட்டுகையாலே உபாயாந்தரவித$_4$ாநத்துக்குச் சேராமையாலும், கீழ்ச்சொன்ன ப$_4$க்தியோக$_3$த்தினுடைய வித$_4$ாநத்தையே இந்த "மந்மநா ப$_4$வ" என்கிற ஶ்லோகம் நிக$_3$மிக்கிறதானாலோ என்று ஶங்கிக்கக்கடவதன்று; "இதி தே ஜ்ஞாநமாக்$_2$யாதம்" என்று - உனக்கிப்படி ஜ்ஞாநம் சொல்லப்பட்டது என்றுகொண்டு முன்பே நிக$_3$மநம் சொல்லுகையாலும்; "ஸர்வகு$_3$ஹ்யதமம் பூ$_4$யஶ்ஶ்ருணு மே பரமம் வச:" என்று - எல்லா கு$_3$ஹ்யத்திலும் மேலாய், பெரியதாய், பரமான என்னுடைய வசஸ்ஸைக் கேள் என்கையாலே மேலே சொல்லப்படுகிற உபாயவிஶேஷத்தில் நினைவாலுண்டான அர்த்த$_2$ாந்தரம் தோற்றுகையாலும். ஆனால் "பூ$_4$யஶ்"ஶப்$_3$த$_3$ம் சேருகிறபடியென்? என்னில், "பூ$_4$யஶ்"ஶப்$_3$த$_3$ம் பின்னையுமென்று புநர்வசநத்தையே காட்டுகிறதன்று,

एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः"(गी.10-1) इत्यत्र न हि पूर्वोक्तमेव सर्वकारणत्वसर्वात्मभावादिकमुपदिश्यते; अतः भूयस्त्वस्य महत्त्वपर्यायत्वात्, वक्ष्यमाणस्य सर्वगुह्यतमस्य हितविशेषस्य महत्त्वमनेन भूयश्शब्देनाऽवगम्यते । "परमं वचः"(गी.18-64) इत्यनेन चास्मादुपायविशेषादधिकोपायान्तरोपदेशस्याऽसम्भवो विवक्षितः । पूर्वत्र "भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः"इति सर्वकारणत्वादिवचनपारम्यमुक्तम्, अनन्तरमर्थान्तरोपदेशस्य विद्यमानत्वात् । अत्र तु नाऽर्थान्तरोपदेशो दृश्यते । "इदन्ते नाऽतपस्काय" (गी.18 67) इत्यादिना शास्त्रसमाप्तेः । 109

ध्यानाऽर्चनप्रणामादिरूपभक्तियोगविधायकश्लोकादस्य को भेद इतिचेत् - अर्थविशेषादिति ब्रूमः । तत्र "युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः" (गी.9-34) इति योगविशेषणतया "मन्मना भव" इत्यादिना ध्यानाऽर्चनादिर्विधीयते; अत्र योगवाचकशब्दो न दृश्यते । तत्र "मद्भक्तः" इत्ययं शब्दस्तु स्नेहविशिष्टवाचकतया पुरुषार्थाऽभिलाषप्रयुक्तमनन्यप्रयोजनत्वमभिधत्ते । अत्र स्नेहस्याऽऽत्मधर्मत्वेनाऽविधेयत्वात् "मद्भक्तः" इति सर्वत्राऽनुषज्यते । "मन्मना भव" इति महाविश्वासो

பின்னேயேதென்னில், சொன்ன அர்த்த2மொழிய வேறே அதிஶயிதமான அர்த்த2ம் உண்டென்று காட்டுகிறது. கீழ் "பூ4ய ஏவ மஹாபா3ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச:" என்று – மஹாபா3ஹுவே! இன்னமுமென்னுடைய பரமமான வசஸ்ஸைக் கேளாய் என்கிறவிடத்திலே, முன்பு சொன்ன ஸர்வகாரணத்வஸர்வாத்மபா4வாதி3களையே பின்பு உபதே3ஶிக்கிறதன்றே. ஆகையாலே பூ4யஸ்த்வம் மஹத்த்வத்துக்கு பர்யாயமாய்க்கொண்டு மேலே சொல்லப்படுகிற ஸர்வகு3ஹ்யதமமான ஹிதவிஶேஷத்தினுடைய மஹத்த்வத்தையே காட்டுகிறது. "பரமம் வச:" என்கிறவித்தாலே நான் சொல்லப்புகுகிற உபாயவிஶேஷத்திலுங்காட்டில் அதி4கமாயிருப்பதொரு வேறு உபாயவிஶேஷமில்லை என்றும் காட்டப்படுகிறது. முன்பு "பூ4ய ஏவ மஹாபா3ஹோ ஶ்ருணு மே பரமம் வச:" என்று சொன்ன பூ4யஸ்த்வமும், பரமத்வமும் ஸர்வகாரணத்வாதி3வசநத்தினுடைய அதிஶயத்தையும் பாரம்யத்தையும் காட்டுகிறது; அநந்தரம் அர்த்த2ாந்தரத்தை உபதே3ஶிக்கக் காண்கையாலே. இவ்விடத்தில் அப்படி அர்த்த2ாந்தரோபதே3ஶம் காணப்படுகிறதில்லையே; "இத3ம் தே நாதபஸ்காய" என்றுதுடங்கி ஶாஸ்த்ரம் தலைக்கட்டுகையாலே. 109

ஆனால் த்4யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி3ரூபமான ப4க்தியோக3த்தை விதி4க்கிற அந்த ஶ்லோகத்திற்காட்டில் இந்த ஶ்லோகத்துககு பே4த3மென்? என்னில்:– அர்த்த2விஶேஷம் உண்டாகையாலே என்று சொல்லுகிறோம். அதாவது அவ்விடத்தில் "யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:" என்று – இப்படி என்னைப்பற்றி ஆத்மாவை யோக3த்திலே மூட்டி என்று சொன்ன யோக3த்துக்கு விஶேஷணமாக "மந்மநா ப4வ" என்று துடங்கி த்4யாநார்ச்சநப்ரணாமாதி3கள் விதி4க்கப்படுகிறன; இவ்விடத்தில் அப்படி யோக3வாசகஶப்3த3மில்லை, அவ்விடததில் "மத்3ப4க்த:" என்கிற இந்த ஶப்3த3ம் ஸ்நேஹவிஶிஷ்டனைச் சொல்லுகையாலே, புருஷார்த்த2விஶேஷாऽபி4லாஷமடியான அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் ப4க்திரூபஸ்நேஹம் ஆத்மத4ர்மமாகையாலே விதே4யமல்லாமையால் அதி4காரிவிஶேஷணமாய்க் கொண்டு "மத்3ப4க்த:" என்று எல்லா பத3த்திலும் அநுஷக்தமாகிறது. "மந்மநா ப4வ" என்று – என்பக்கலிலே நெஞ்சை உடையையாவாய் என்கையாலே மஹா–

विधीयते, वक्ष्यमाणस्य न्यासस्य वरणस्य च महाविश्वासपूर्वकत्वनियमात् । तदुच्यते - "आकिञ्चन्यं समालम्ब्य बुद्ध्यैव दृढया स्वया । सर्वदा सर्वदेशेषु सर्वावस्थासु सर्वथा । रक्षिष्यति हरिश्श्रीमानाश्रितानिति निश्चयात् । आत्मात्मीयभरं सर्वं निक्षिप्य श्रीपतेःपदे । शरणं वृणु लक्ष्मीशं तमुपेयं विचिन्तय ॥" इति । "मद्याजी" इति अस्य अधिकारिणो भगवदाराधनपरत्वं विधीयते । एतेन, आनुकूल्यसङ्कल्पः प्रातिकूल्यनिवृत्तिश्चाऽवगम्यते । अत एवाऽपायनिवृत्तिस्सिद्धा । किञ्च - "मद्याजी भव" इति विधानात्, अस्याऽधिकारिणो भगवत्प्रीणनार्थं वैदिकधर्माणामनुष्ठेयत्वप्रकाशनेन मध्यमस्थितिस्सूचिता । "मां नमस्कुरु" इति नमस्कारवचनात्, पारतन्त्र्यकाष्ठानुरूपभरन्यासप्रतिपादनेनात्मनिक्षेपो विधीयते । निक्षेपस्य फले स्वाम्यवियुक्ततागर्भत्वेन तदधीनफलं तत्प्राप्तिरूपमभिधीयते । "मामेवैष्यसि" इति उपायफलमुच्यते । "सत्यं ते प्रतिजाने" इति उपायस्य फलाऽव्यभिचारनियमः प्रतिपाद्यते । एवं परमार्थोपदेशविषयीकारयोग्यता "प्रियोऽसि मे" इत्यनेन प्रतीयते । 110

விஶ்வாஸம் விதி$_4$க்கப்படுகிறது. மேலே சொல்லப்படுகிற ந்யாஸத்துக்கும் வரணத்துக்கும் விஶ்வாஸபூர்வகத்வம் நியமேந வேண்டுகையாலே. அதுதான் "ஆகிஞ்சந்யம் ஸமாலம்ப்$_3$ய பு$_3$த்$_3$த்$_4$யைவ த்$_3$ருட$_4$யா ஸ்வயா । ஸர்வதா$_3$ ஸர்வதே$_3$ஶேஷு ஸர்வாவஸ்தா$_2$ஸு ஸர்வதா$_2$ ॥ ரக்ஷிஷ்யதி ஹரிஶ்ஶ்ரீமாந் ஆஶ்ரிதாநிதி நிஶ்சயாத் । ஆத்மாத்மீயப$_4$ரம் ஸர்வம் நிக்ஷிப்ய ஶ்ரீபதே: பதே$_3$ ॥ ஶரணம் வ்ருணு லக்ஷ்மீஶம் தமுபேயம் விசிந்தய" என்று - த்$_3$ருடை$_4$யான தன்னுடைய பு$_3$த்$_3$தி$_4$யாலே நீ ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பற்றி ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதே$_3$ஶத்திலும் ஸர்வாவஸ்தை$_2$களிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஶ்ரீமானான ஹரியானவன் ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமென்கிற நிஶ்சயத்தாலே ஆத்மாத்மீயமான ப$_4$ரத்தையெல்லாவற்றையும் ஶ்ரிய:பதிபத$_3$த்திலே நிக்ஷேபித்து லக்ஷ்மீஶனை உபாயமாக வரி, அவனையே உபேயமாகச்சிந்தி என்று உபாயோபேயவரணநிக்ஷேபங்களுக்கு த்$_3$ருட$_4$ாத்$_4$யவஸாயபூர்வகத்வம் சொல்லிற்றிறே. "மத்$_3$யாஜீ" என்று - என்னுடைய ஆராத$_4$நத்தைப்பண்ணு என்கையாலே இந்த அதி$_4$காரியினுடைய ப$_4$க$_3$வதா$_3$ராத$_4$நபரத்வம் விதி$_4$க்கப்படுகிறது. இத்தாலே ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அறியப்பட்டதாயிற்று. ஆகையாலே இவனுடைய அபாயநிவ்ருத்தி ஸித்$_3$த$_4$மாயிற்று. "மத்$_3$யாஜீ" என்று விதி$_4$க்கையாலே இவ்வதி$_4$காரிக்கு ப$_4$க$_3$வத்ப்ரீணநார்த்தமாக வைதி$_3$கத$_4$ர்மாநுஷ்டா$_2$நத்தைக்காட்டுகையாலே மத்$_4$யமஸ்தி$_2$தி ஸூசிதையாயிற்று. "மாம் நமஸ்குரு" என்று - என்னை நமஸ்கரி என்கிற நமஸ்காரவசநத்தாலே பாரதந்த்ர்யகாஷ்டா$_2$நுரூபமான ப$_4$ரந்யாஸத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையாலே ஆத்மநிக்ஷேபம் விதி$_4$க்கப்படுகிறது. நிக்ஷேபத்துக்கு ப$_2$லத்தில் ஸ்வாம்யம் தவிருகையிலே தாத்பர்யமாகையாலே ப$_4$க$_3$வத$_3$தீ$_4$நமாய், ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திரூபப$_2$லமானது சொல்லப்பட்டது. "மாமேவைஷ்யஸி" என்று - என்னை அடையக்கடவை என்கையாலே உபாயப$_2$லம் சொல்லுகிறது. "ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே" என்று - மெய்யே உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன் என்கையாலே உபாயத்துக்கு ப$_2$லத்தை வ்யபி$_4$சரியாத நியமம் சொல்லுகிறது. "ப்ரியோऽஸி மே" என்று - எனக்கு ப்ரியனாகாநின்றாய் என்கையாலே இப்படி பரமார்த்த$_2$த்தை உபதே$_3$ஶித்து விஷயீகரிக்கைக்கு யோக்$_3$யனென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. 110

அநந்தரம் உபாயாந்தரபரித்யாக$_3$பூர்வகமாக ஶரணவரணத்தை விதி$_4$த்து "ஶரண"

अनन्तरमुपायान्तरपरित्यागपूर्वकं शरणवरणञ्च विधाय, शरणपदस्य "शॄ - हिंसायाम्" (क्र्यादि) इति धातो· कर्तरि ल्युडन्तस्य अनिष्टनिवारकत्वोक्तिसामर्थ्यात्, प्राप्तिप्रतिबन्धकसर्वपापविमोचनञ्च उपायफलतया प्रतिपाद्य, विलक्षणोपायश्रवणावधारितफलसिद्धिसम्प्रतिपत्त्या शोकनिवृत्तिश्च प्रतिपाद्यत इत्यस्य श्लोकद्वयस्य, पूर्वश्लोकेन विश्वासादिविशिष्टनिक्षेपप्रतिपादनम्, उत्तरश्लोकेन उपायान्तरत्यागपूर्वकोपायवरणप्रतिपादनञ्च क्रियत इति वरणसमर्पणात्मकमर्थद्वयं वाक्यद्वयवदनेन श्लोकद्वयेन प्रतिपाद्यत इत्युपपन्नम् । 111

पूर्वत्राऽपि, "ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति । भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि मायया । तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत । तत्प्रसादात्परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥"(गी.18 61) इति भजनाङ्गप्रपदनदशायामपि "सर्वभावेन" इति भरसमर्पणमभिधाय, (अनन्तरं शरणवरणञ्चाऽभिधाय - इदं क्वाचित्कम्) सकलाऽनिष्टशान्तिसहितशाश्वतपुरुषार्थप्राप्तिश्च प्रतिपाद्यते । 112

ननु - आत्मनिक्षेपस्य गोप्तृत्ववरणपूर्वकत्वक्रमात्, वाक्यद्वयेनैवं प्रतिपादितत्वाच्च, कथमत्र

பத$_3$ம் "ஶ்ரூ" – ஹிம்ஸாயாம் என்கிற த$_4$ாதுவிலே 'கர்த்தரி ல்யுட்'டாய், அநிஷ்டநிவாரகனைச் சொல்லவற்ருகையாலே ப்ராப்திக்கு ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான ஸர்வபாபவிமோசநமும் உபாயப$_2$லமாகையாலே ப்ரதிபாதி$_3$த்து, விலக்ஷணோபாயத்தைக்கேட்கையாலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணப்பட்ட ப$_2$லஸித்$_3$தி$_4$யினுடைய அறுதிப்பாட்டாலுண்டான ஶோக நிவ்ருத்தியும் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதெனறிட்டு இந்த ஶ்லோகங்களிரண்டிலும், பூர்வஶ்லோகத்தாலே விஶ்வாஸாதி$_3$விஶிஷ்டமான நிக்ஷேபப்ரதிபாத$_3$நமும் உத்தரஶ்லோகத்தாலே உபாயாந்தரநிவ்ருத்திபூர்வகமான உபாயவிஶேஷவரணப்ரதிபாத$_3$நமும் பண்ணப்படுகையாலே, வரணஸமர்ப்பணரூபமான அர்த்த$_2$த்$_3$வயமும் த்$_3$வயத்தில் வாக்யத்$_3$வயத்தில்போலே இந்த ஶ்லோகத்$_3$வயத்தாலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறது என்னுமிடமும் உபபந்நம். 111

முன்பே "ஈஶ்வரஸ்ஸர்வபூ$_4$தாநாம் ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶேऽர்ஜுந திஷ்ட$_2$தி । ப்$_4$ராமயந் ஸர்வபூ$_4$தாநி யந்த்ராரூட$_4$ாநி மாயயா ॥ தமேவ ஶரணம் க$_3$ச்ச$_2$ ஸர்வப$_4$ாவேந ப$_4$ாரத । தத்ப்ரஸாத$_3$ாத்பராம் ஶாந்திம் ஸ்த$_2$ாநம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம்" என்று – அர்ஜுநனே! ஸர்வபூ$_4$தங்களினுடையவும் ஹ்ருத்$_3$தே$_3$ஶத்திலே ஈஶ்வரனானவன் தன் மாயையாலே யந்த்ராரூட$_4$ங்கள்போலே ஸர்வபூ$_4$தங்களையும் ப்$_4$ரமிப்பித்துக்கொண்டு நில்லாநிற்கும்; ப$_4$ாரதனே! ஸர்வப$_4$ாவத்தாலும் அவனையே ஶரணமாக அடை, அவனுடைய ப்ரஸாத$_3$த்தாலே பரையான ஶாந்தியையும், நிலைநின்ற ஸ்த$_2$ாநத்தையும் பெறக்கடவை என்றுகொண்டு ப$_4$க்திககு அங்க$_3$மாக ப்ரபத்தியை விதி$_4$க்கிறவளவிலும் 'ஸர்வப$_4$ாவத்தாலும்' என்று ப$_4$ரஸமர்ப்பணத்தைச்சொல்லி ஸகலாநிஷ்டஶாந்திஸஹிதமான ஶாஶ்வதபத$_3$ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. 112

ஆனல் நிக்ஷேபம் கோ$_3$ாப்த்ருத்வவரணபூர்வகமாகையாலும், வாக்யத்$_3$வயத்தில் அப்படிச் சொல்லப்படுகையாலும், இவ்விடத்தில் மாருடி பூர்வஶ்லோகத்தாலே நிக்ஷேபத்தை விதி$_4$த்து, அநந்தரஶ்லோகத்தாலே வரணத்தை விதி$_4$த்தபடி எங்ஙனே

तद्विपर्यासेन विधानमिति; उच्यते :- "निक्षेपाऽपरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः"(ल.त.17-74) इति निक्षेपस्य प्राधान्येन तद्विधानपूर्वकं तदङ्गवरणविधानं युक्तम् ।

तथा जितन्तायां प्रथमश्लोकेन स्वशेषत्वानुसन्धानरूपं न्यासं प्रतिपाद्य, द्वितीयेन शरणवरणमभिधीयते । (*)

श्रीयामुनाचार्यैरपि, "नमो नमः"(स्तो.र.21) इत्यादिश्लोकेन पुरुषार्थस्य भगवदायत्तत्वप्रयुक्तभरन्यासाभिप्रायेणैव स्वशेषत्वकाष्ठारूपं पारतन्त्र्यं प्रतिपाद्य, "न धर्मनिष्ठोऽस्मि"(स्तो.र.22) इति श्लोकेन शरणवरणमुच्यते; "अहमद्यैव मया समर्पितः"(स्तो.र.52) इत्यत्र समर्पणवचनन्तु पूर्वाभिप्रेतप्रकाशनमित्यवगन्तव्यम् । "नियतस्वमिति प्रबुद्धधीरथवा किन्नु समर्पयामि ते"(स्तो.र.53) इति नित्यपारार्थ्याऽनुसन्धानस्यैव समर्पणत्ववचनात् । तस्मात्प्राधान्येन निक्षेपात्मकं न्यासं प्रथममभिधाय, तदङ्गपञ्चकानामत्यन्तान्तरङ्गत्वेन वरणाङ्गस्याऽनन्तरविधानं कृत्वा, तदुपयोगीन्यङ्गान्तराणि विश्वासादीनि परितो विधीयन्ते इत्यङ्गषट्कविशिष्टोऽयमुपायः प्रतिपादितः । **113**

என்னில்:- "நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்க$_3$ஸம்யுத:" என்று - நிக்ஷேபமென்கிற மாற்றுப்பேரையுடைத்தான ந்யாஸமானது ஐந்தங்க$_3$த்தோடே கூடியிருக்குமென்கிற நிக்ஷேபப்ராத$_4$ாந்யத்தாலே அத்தை முதல் விதி$_4$த்து அநந்தரம் தத$_3$ங்க$_3$மான வரணத்தை விதி$_4$க்க ப்ராப்தமென்றபடி. 112

அப்படி ஜிதந்தையில் ப்ரத$_2$மஶ்லோகத்தாலே ஸ்வஶேஷத்வாநுஸந்த$_4$ாநரூபமான ந்யாஸத்தை ப்ரதிபாதி$_3$த்து த்$_3$விதீயஶ்லோகத்தாலே ஶரணவரணம் சொல்லிற்றிறே. 113

ஆளவந்தாரும் "நமோ நம:" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே புருஷார்த்த$_2$ம் ப$_4$க$_3$வத$_3$ாயத்தமாகையாலுண்டான ப$_4$ரந்யாஸத்தைக் கணிசித்து ஸ்வஶேஷத்வகாஷ்ட$_2$ாரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தை முற்பட அருளிச்செய்து அநந்தரம் "ந த$_4$ர்மநிஷ்டே$_2$ாऽஸ்மி" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ஶரணவரணத்தை அருளிச்செய்தார். "அஹமத்$_3$யைவ மயா ஸமர்ப்பித:" என்று - நானிப்போதே என்னுலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டேன் என்கிற இடத்தில் ஸமர்ப்பணவசநமும் முன்பு தம்முடைய அபி$_4$ப்ராயத்திலுள்ளத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தது என்றறியப்படும். "நியதஸ்வமிதி ப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$தீ$_4$: அத$_2$வா கிந்நு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்று - ஆத்மாத்மீயங்களை நியதஶேஷங்களென்று அறிந்த அறிவையுடைய நான் எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன் என்கையாலே நித்யபாரார்த்$_2$யாநுஸந்த$_4$ாநந்தானே ஸமர்ப்பணமென்று சொல்லிற்றுயிற்று. ஆகையாலே ப்ரத$_4$ாநமான நிக்ஷேபரூபமான ந்யாஸத்தை ப்ரத$_2$மம் சொல்லி, அதினுடைய அங்க$_3$பஞ்சகத்திலே வரணமாகிற அங்க$_3$ம் அத்யந்தம் அந்தரங்க$_3$மாகையாலே அநந்தரம் விதி$_4$த்து, அதுக்கு உபயுக்தங்களாய், விஶ்வாஸாதி$_3$களான அங்க$_3$ாந்தரங்களை பரிஸரத்திலே சொல்லிற்றாகையாலே, அங்க$_3$ஷட்கவிஶிஷ்டமான உபாயம் ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. 113

"ஷட$_3$ங்க$_3$ம் தமுபாயம் மே ஶ்ருணு த்வம் பத்$_3$மஸம்ப$_4$வ" என்று - பத்$_3$மஸம்ப$_4$வனே!

"षडङ्गं तमुपायं मे शृणु त्वं पद्मसम्भव" इत्यानुकूल्यादिषट्कस्योपायाङ्गत्ववचनम्, ईश्वरोपायत्वप्रतिपत्त्यङ्गतया । 114

"एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तितम्"(अहि.52-24) इत्यानुकूल्यादिषट्कस्य नमनाङ्गत्वोपदेशश्च, "नामयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम् । प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन् । अतो वा नम उद्दिष्टं यत्तन्नामयति स्वयम् ॥"(अहि.52-10) इति शरण्यवशीकारहेतुभूतस्वनतिरूपनमस्कारस्योपायत्वाभिप्रायेण । 115

एवमङ्गषट्कसम्पन्नमुपायं श्लोकद्वयेन विधाय, "इदन्ते नाऽतपस्काय" (गी.18-67) इत्यादिनाऽत्राऽधिकारिशोधनं क्रियते । 116

"य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति । भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः ॥"(गी.18 68) इति परमभक्त्यादेरेतदुपायफलत्वं प्रतिपाद्यते । एतेनाऽस्याधिकारिणः परभक्त्यादेः प्राप्यान्त-

---

நீ ஷட$_3$ங்க$_3$மான அந்த உபாயத்தை என் பக்கலிலே கேள் என்றுகொண்டு ஆநுகூல்யாதி$_3$ஷட்கத்தையும் உபாயாங்க$_3$மாகச் சொல்லிற்று, ஈஶ்வரன் உபாயமென்கிற ப்ரதிபத்திக்கு அங்க$_3$மாகையாலே. 114

"ஏவமங்கை$_3$ருபாங்கை$_3$ஶ்ச நமநம் தே ப்ரகீர்த்திதம்" என்று - இப்படி அங்க$_3$ங்களோடும் உபாங்க$_3$ங்களோடும் நமநமானது உனக்குச்சொல்லப்பட்டது என்றுகொண்டு ஆநுகூல்யாதி$_3$ஷட்கத்தை நமநாங்க$_3$மாக உபதே$_3$ஶித்ததும், "நாமயத்யபி வா தே$_3$வம் ப்ரஹ்வீப$_4$ாவயதி த்$_4$ருவம் ப்ரஹ்வீப$_4$வதி நீசே ஹி பரோ நைச்யம் விலோகயந் ।। அதோ வா நம உத்$_3$தி$_3$ஷ்டம் யத்தந்நாமயதி ஸ்வயம்" என்று - தேவனை நியமியாநின்றுகொண்டு உறுதியாகத் தாழப்பண்ணுநிற்கும், பரனானவன் தாழ்ந்தவன்பக்கல் தாழ்ச்சியைக்காணாநின்றுகொண்டு தானும் தாழ்ச்சியையுடையனாகாநிற்கும்; ஆகையாலே அவனை நியமியாநிற்குமென்று நமஸ்ஸு சொல்லப்படுகிறதாகவுமாம் என்கையாலே ஶரண்யனை வஶீகரிக்கைக்கடியான தன்னுடைய தாழ்ச்சியாகிற நமஸ்காரத்தை உபாயமாக நினைத்தபடி. 115

இப்படி அங்க$_3$ஷட்கங்களோடுகூடின உபாயத்தை ஶ்லோகத்$_3$வயத்தாலே சொல்லி, "இத$_3$ம் தே நாதபஸ்காய" என்று இந்த உபாயவசநம் தப:பரரல்லாதார்க்குச் சொல்லலாகாதென்கிற வசநத்தாலே அதி$_4$காரிஶோத$_4$நம் பண்ணப்படுகிறது. 116

"ய இத$_3$ம் பரமம் கு$_3$ஹ்யம் மத்$_3$ப$_4$க்தேஷ்வபி$_4$த$_4$ாஸ்யதி । ப$_4$க்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஶய:" என்று - யாவனொருவன் இந்த பரமமான கு$_3$ஹ்யத்தை எனக்கு நல்லவர்கள்பக்கலிலே உபதே$_3$ஶிக்கிறானோ, அவன் என்பக்கலிலே பரையான ப$_4$க்தியைப்பண்ணி, என்னையே ப்ராபிக்குமதில் ஸம்ஶயமில்லை என்கையாலே எனக்கு நல்லவர்களுக்கு உபதே$_3$ஶித்தால் இதின் ப$_2$லமாய்க்கொண்டு பரப$_4$க்த்யாதி$_3$களுண்டாமென்று ப்ரதிபாதி$_3$கக‌ப்படுகிறது. இத்தாலே இவ்வதி$_4$காரிக்கு

र्भावस्सूचितः। "परभक्तिपरज्ञानपरमभक्त्येकस्वभावं मां कुरुष्व"(शर.ग.) इति भाष्यकारेणाऽपि फलत्वेन प्रार्थितः । 117

"न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तम । भविता न च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥"(गी.18-69) इति एतदुपायनिष्ठादन्यः भगवत्प्रसादविषयभूतः कश्चिन्न भूतो न भविष्यतीति तस्य चरमोपायस्य प्रशंसा क्रियते । 118

अनन्तरम् "अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः"(गी.18-70) इत्यारभ्य प्रबन्धप्रशंसा क्रियते। 119

तस्मात्, "मन्मना भव" इत्यादिश्लोकद्वयेन चरमश्लोकेन वा सर्वोपायविलक्षणभगवदेकोपायत्वव्यवसाय एव भगवता स्वेनैव सादरं विधीयत इत्यस्यैव शरण्याभिमततरत्वसम्प्रतिपत्तेः, अयमेवोपायविशेषस्सर्वाधिकारिणां स्वस्वाभिलषितपुरुषार्थसिद्ध्यर्थं स्वोज्जीवनार्थञ्च समाश्रयणीय इति निरवद्यम् । (*) 120

பரப4க்த்யாதி3கள் ப்ராப்யாந்தர்க3தமென்று ஸூசிதமாயிற்று. ஆகையாலே, "பரப4க்திபரஜ்ஞாநபரமப4க்த்யேகஸ்வபா4வம் மாம் குருஷ்வ" என்று – பரப4க்திபரஜ்ஞாநபரமப4க்திகளை ஒருபடிப்பட்ட ஸ்வபா4வமாக உடையேனும்படி என்னைப்பண்ணவேணும் என்றுகொண்டு பா4ஷ்யகாரரும் ப2லமாக ப்ரார்த்தி2த்தருளிற்று. 117

"ந ச தஸ்மாந்மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம:। ப4விதா ந ச மே தஸ்மாத3ந்ய: ப்ரியதரோ பு4வி" என்று – அவனைக்காட்டில் மநுஷ்யர்களிலொருவன் எனக்கு ப்ரியம் செய்யுமவன் முன்பு இல்லை, மேலுமொருவன் எனக்கு ப்ரியம் செய்யுமவன் உண்டாகான் என்கையாலே, இந்த உபாயநிஷ்ட2னைக்காட்டில் வேறு ப4க3வத்ப்ரஸாத3த்துக்கு விஷயபூ4தனாயிருப்பானொருவன் முன்புமில்லை, இனியுமுண்டாகப் போகிறதில்லை என்றுகொண்டு சரமோபாயத்தினுடைய ப்ரஶம்ஸை பண்ணப்பட்டதாயிற்று. 118

அநந்தரம், "அத்4யேஷ்யதே ச ய இத3ம் த4ர்ம்யம் ஸம்வாத3மாவயோ:" என்று – நாமிருவரும் நின்று வார்த்தைசொன்ன த4ர்மயுக்தமான இந்தப்பாசுரத்தை யாவனொருவன் அத்4யயநம் பண்ணும் என்று துடங்கி மேலுள்ள க்3ரந்த2த்தாலே இந்த ஶ்ரீகீ3தா ப்ரஸித்3தி4 கொண்டாடப்பட்டது. 119

ஆகையாலே, "மந்மநா ப4வ" என்று துடங்கிச் சொல்லுகிற இரண்டு ஶ்லோகத்தாலுமாதல், சரமஶ்லோகத்தாலாதல், ஸர்வோபாயங்களிலும் விலக்ஷணமான ப4க3வதே3கோபாயத்வவ்யவஸாயமே ப4க3வான்தன்னாலே ஸாத3ரமாக விதி4க்கப்பட்டதாகையால் இந்த உபாயத்துக்கே ஶரண்யாபி4மததரத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலே, இந்த உபாயவிஶேஷமே ஸர்வாதி4காரிகளுக்கும் தந்தாமுக்கு அபி4மதமான புருஷார்த்த2ம் ஸித்3தி4க்கைக்காகவும் தங்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவும் ஸமாஶ்ரயிக்கப்படுமென்கையாலே இவ்வர்த்த2ம் நிரவத்3யமென்றதாயிற்று.

सौम्यजामातृमुनिना गुरुस्नेहदशान्वयात् ।
चरमश्लोकसारार्थतत्वदीपः प्रदर्शितः ॥
आरण्यकगुहान्तस्थमदृश्यं गुरुगोपनात् ।
सम्पश्यति रहस्यार्थं तत्वदीपान्वितः पुमान् ॥
सुन्दरजामातृमुनिं वन्दे पूर्वैस्सुरक्षितं गुरुभिः ।
यस्तत्त्वदीपकरणादकरोत्सुपथं रहस्यार्थम् ॥

॥ इति चरमश्लोकविवरणं नाम तृतीयं प्रकरणम् ॥
इति श्रीवादिकेसरिसौम्यजामातृमुनिविरचितः
रहस्यत्रयार्थविवरणरूपः
तत्त्वदीपः
समाप्तिमगमत्

वादिकेसरिसुन्दरजामातृमुनये नमः

ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிநா கு$_3$ருஸ்நேஹத$_3$ஶாந்வயாத் ।
சரமஶ்லோகஸாரார்த்த$_2$தத்த்வதீ$_3$ப: ப்ரத$_3$ர்ஶித: ॥

என்று - ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநியாலே கு$_3$ருஸ்நேஹத$_3$ஶாந்வயமடியாக சரம-ஶ்லோகஸாரார்த்த$_2$த்தினுடைய தத்த்வதீ$_3$பம் காட்டப் பட்டதாய்த்து.

ஆரண்யககு$_3$ஹாந்தஸ்த$_2$ம் அத$_3$ருஶ்யம் கு$_3$ருகோ$_3$பநாத் ।
ஸம்பஶ்யதி ரஹஸ்யார்த்த$_2$ம் தத்வதீ$_3$பாந்வித: புமாந் ॥

என்று - வேதா$_3$ந்தங்களாகிற குஹையிலேயிருப்பதாய், ஆசார்யர்கள் ரக்ஷிக்கை-யாலே காணவரிதான ரஹஸ்யமான அரத்த$_2$த்தை தத்த்வதீ$_3$பத்தில் அந்வயித்த புருஷஞனவன், காட்டில் குஹையிலே வைத்துக்கனத்த காவலாலே காணவொண்-ணாத மறைந்த அர்த்த$_2$த்தைக் கைவிளக்குடையவன் காணுமாபோலே காணுநிற்கும்.

சரமஶ்லோகவிவரணமான மூன்றும்
ப்ரகரணம் முற்றிற்று

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யத்ரயார்த்த$_2$விவரணரூபமான
தத்த்வதீ$_3$பப்ரகாஶமானது
முடிந்துபெற்றது.
வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

टिप्पणी

प्रथमप्रकरणम्

पुटम् पङ्क्तिः विषयः

3 1 ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तसुरनर... (पा.)

7 1 नारसिंहपुराणे 18-32

1 नारदीयाष्टाक्षरब्रह्मविद्यायां 1 41

3 नार. अ. 1- 13

8 3 वा राजराजताम् ... (पा.)

10 1 अस्य साध्यनारायणाष्टाक्षरमिति विशेषतो नामधेयं अन्यत्र ; श्रीकरनारायणाष्टाक्षरादीनां सत्वात् ।

11 2 न जपादिविषयोऽयम्; किन्तु मन्त्रातिरिक्तप्रणवविषयोऽयम् । एवं प्रणवान्तरयोगे मन्त्रस्यान्ते प्राप्ते स्त्र्यादीनां तन्निरासपरोऽयम् । प्रणवविहीनत्वं नाम प्रश्नोपनिषदुक्तत्रिमात्रोङ्कार-स्वरविशेषयुक्तप्रणवाख्यतदक्षररहितत्वम्; न तु मन्त्राङ्कवैदिकस्वररहितप्रणवरहितत्वम्। तथा च सम्प्रदाये केवलतान्त्रिकप्रणवः सस्वरवैदिकप्रणवश्च निवारितः इति ज्ञेयम् ! अतः अथवेति पक्षान्तरं न स्वसम्प्रदायः, किन्तु संहितान्तरोक्तसम्प्रदायान्तरम् ॥

11 3 नार. अ.

13 3 आथर्वणे गोपथब्राह्मणे पूर्वभागे 1प्रपाठके 6ब्राह्मणे

13 5 अग्निमीळे इत्यकारो बन्धुरित्यप्युकारकः । मकारः परमित्यत्र वेदव्याहृतिसम्भृतिः॥

14 6 लघ्वत्रिस्मृतौ 1-12, बृहत्पराशरस्मृतौ च ।

7 त्रैलोक्यं सचराचरम् इति पाठः ।

7 ध्यानबिन्दूपनिषदि 15 वाक्यम् ।

10 पाद्मोत्तरे 226 - 70

21 7 स्वरूपमिति निश्चयात् ; मुनिवचनेषूक्तायाः श्रीव्याप्तेः विभूतिमात्रविषयत्वात् कारणत्व-व्यापकत्व-नियन्तृत्वादीनां परमात्माऽसाधारणत्वात् न तत्र साक्षादन्वयः ।

27 4 देवर्षि इत्यादिश्लोकः विहगेन्द्रसंहितायां अष्टाक्षरकल्पे च दृश्यते

30 2 'मू' इति मकारस्य सुब्लोपोऽपि वक्तव्यः, एवं प्रणवाद्यकारस्यापीति विज्ञेयम् ।

5 काशिकायां सुचरितमिश्रोदाहृता ।

6 बृह. उ. 6-3-29

32 6 स्कान्दे काशीखण्डे वालशब्दः परिमाणविशेषवाचकः प्रयुक्तः, न तु द्रव्यवाचकः । लक्षणया तु द्रव्यं गम्यते ।

36 1 नात्यन्तापेक्षितमित्यर्थः, विवादे मति तादृशगमनादिकमपि व्यर्थमिति भावः ।

37 8 ஆத்மா ஸமர்ப்பணகர்மமாகவும், ஆசார்யன் ஸமர்ப்பணகர்த்தாவாகவும் நேரிடும்போது, இந்த ஆத்மஸமர்ப்பணமே ஆசார்யாபிமாநகாரிதமான ஆசார்யக்ருத்யமாகக்கடவது. ஸ்வாசார்யன் தொடங்கி ஸர்வேச்வரபர்யந்தம் ஆசார்யகோடி.

पुटम्　पङ्क्तिः　विषयः

38　2　जाबालोपनिषत् ।

40　2　न्यायसिद्धाञ्जने मूलश्रुतित्वेनोद्धृतं वचनमिदम् ।

49　9　वार्तामालायां पश्चात्सुन्दरदेवशिष्यस्य कन्दाडै कृष्णकुमाराय्यनार्यस्य संगृहीतरूपायां 126तमी वार्ता - 'भगवत्प्रवृत्तिविरोधिनी स्वप्रवृत्तिः । स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः प्रपत्तिः । भक्तिरपि नोपायः, प्रपतिरपि नोपायः, प्रपत्तव्य एव उपायः' इति । 'भगवत्प्रवृत्तिविरोधिस्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः प्रपत्तिः' इति श्रीभाष्यकारश्रीसूक्तिः इति रहस्यत्रयमीमांसाभाष्यादिषूक्तम् श्रीरामक्रतुनाथार्येण संगृह्य संरक्ष्य प्रवर्तितं इत्यर्थात् न विरुद्धम् । अयमेवार्थः पादुकासहस्रेपि वेदान्ताचार्यैः संगृहीतः - 'त्वत्प्रवृत्तिविनिवर्तनोचितस्वप्रवृत्तिविनिवर्तनान्वितम्' इति ।

55　9　श्रीवचनभूषणव्याख्यानोदाहृतभट्टार्यश्लोके ।

57　1　नृ - नये, भ्वादिः, नरति नृ　नये, क्र्यादिः, नृणाति; नय　गतौ, भ्वादिः, नयते इति नादिषु केचित् पठन्ति ।

57　4　अत्र वालः सूक्ष्मः परिमाणविशेषः । सूक्ष्मतया प्रसिद्धाः केशादयस्तु लक्ष्यन्ते । आत्मनः सूक्ष्मत्वं, नित्यत्वं, अनन्तसंख्याकत्वं, अनन्तसंख्याकदिव्यशरीरवत्त्वं च अत्र प्रतिपादितानि ।

57　9　निष्ठा शान्तिः परायणः इति विष्णुसहस्रनामभाष्ये परं अयनं अस्मात् इति व्युत्पत्त्या पुल्लिङ्गत्वं उक्तम् ।

78　1　विग्रहद्वारा व्याप्तिरिति भावः । अयमर्थः ग्रन्थकर्तुः आचार्यतया प्रसिद्धेन अभयप्रदराजपुत्रगुरुणा तत्वसंग्रहग्रन्थे स्पष्टीकृतः ।

79　1　अत्र प्रतिघातकत्वाभावेन स्वच्छरूपप्रयुक्तेन हेतुनैव व्याप्यव्यापकभावस्य परस्पर-प्रवृत्तिः मूले कुठारायते । अतः जीवाणूनां नैय्यायिकाभिमतपरमाणुत्वाभावात् षड्भावान्तरालादिमत्त्वं नित्यतया अङ्गीकार्यम् । त्रसरेणुप्रमाणानां षट्परमाणुसमुदायरूपवत्त्वस्य नित्यत्वात्, अनुत्पाद्यत्वाच्च । स्वच्छद्रव्यत्वेन प्रतिबन्धाभावस्तु व्याप्यव्यापकोभयसमानः अङ्गीक्रियत एव । 'मया ततं अव्यक्तमूर्तिना' इत्यादिकं अत्र ग्राह्यम् । षड्भागसंयोगजन्यत्वं जीवानां नास्ति । किन्तु नित्यं षड्भागवत्त्वमेवेति 'त्रसरेणुप्रमाणास्ते' इति प्रमाणेन ज्ञायते। स्वच्छद्रव्यत्वं तु समव्याप्तिप्रसङ्गात् नैव गमकम् । विस्तरस्तु अन्यत्र द्रष्टव्यः । "பரந்ததண் பரவையுள்" इति श्रीशठकोपश्री-मुखसूक्तिरप्यत्र प्रमाणम् ।

83　3　जितन्त इति मन्त्रेषु विद्यमाना प्रार्थना श्रीभाष्यकारादिभिराचार्यैः यादवाद्रि-गोरूरुप्रमुखदिव्यदेशेषु अद्यापि परम्परया अनुसन्धीयते इति द्रष्टव्यम् । तत्र देव इति स्थाने सैव इति औपदेशिकः पाठः ।

84　4　अत्र सहस्रगाथाशतकार्थाः क्रमेण अभिहिताः ।

93　24　(दीपप्रकाशे) பத்3மமெங்கிற கணக்கில் அத்தை நூறு கோடியாக்கிக் கணக்கிட்ட காலாவதி1யிலும்

96　5　एवं तदीयत्वाकारमाहात्म्यात् श्रियोपि इदं आकारत्रयं घटते ।तथैव अभियुक्तैः

पुटम्   पङ्क्तिः   विषयः

वर्णनात् । एवमिदं माहात्म्यकृतं स्वाभाविकं तु श्रियः अनन्यशेषत्वादित्रयं श्रीरामायणे सम्यक् वियोगत्रये प्रतिपादितम् ।

९८ 3 मुनिना इत्यादिश्लोकः मैसूर् ओरियण्टल् पुस्तकालये ६५2तम तालपत्रे दृश्यते ।

द्वितीयप्रकरणम्

१०० 5 (दीपप्रकाशे) प्लवशब्दः पळवो इति प्राकृतभेदे भवति डळयोः अभेदात् , पडवु इति ओकारस्य उत्वात् रूपं पैशाचादिषु सिद्ध्यति ।

१०१ 5 प्रकाशन्ते महात्मनः इति द्विरुक्तिः उपनिषदि खण्डसमाप्त्यर्थाऽपि अर्थविशेषसद्भावात् न पुनरुक्तिरूपा । तथोक्तं गद्यभाष्ये श्रीरंगनाथेत्यादेः विवरणे "सूत्रादिष्विव प्रयोजनप्रकर्षे सति आवृत्तेरभियुक्तसम्मतत्वात्" इति । गुरुभक्तियुक्तस्य गुरुणाऽनुपदिष्टा अप्यर्थाः गुरुभक्तिमाहात्म्यात् प्रकाशन्ते इति अकथिता इति छेदानुग्रहेण अर्थविशेषोऽत्र ज्ञातव्यः ।

१०३ 7 यद्योगज्ञानयोस्सारं इत्यादि :- स्मार्तं श्रौतं च कर्म वेदस्य आदिविभागे कर्मकाण्डे प्रतिष्ठितमिति विशेषो हि प्रकरणात् ज्ञायते ।

१०५ 5 मन्त्रराजः इति नृसिम्हानुष्टुभस्य मन्त्रस्य प्रसिद्धिः , तत्र द्वयमन्त्रार्थः समष्ट्या अस्ति । द्वयमन्त्रे वाक्यद्वये व्यष्ट्या अस्ति इति स्पष्टत्वात् मन्त्रराजराजत्वं द्वयमन्त्रस्य इति विज्ञेयम् ।

१०५ २२ (दीपप्रकाशे) இது அதி₄கமல்ல. தாத்பர்யத்தைக் குறிக்கும். முதலிலேயே ப்ரத₄ாநமானதைப் பிடிக்காதே அப்ரத₄ாநமானதைப் பிடித்தானே! என்று பொருள்.

११२ ९ यजुषि कठशाखाविशेषे श्रीमद्द्वयोपनिषदि ।

११५ १० शृणन्तीं - पा. ।

११७ ८ (दीपप्रकाशे) धातुपाठो नास्ति पाणिनीये । अतः श्रीणाति इति पाठ्यम् । श्रीस् -पाके इति पक्वतारूपं गुणं जनयतीत्यर्थः ।

११८ १ महत् - पा. ।

११९ २ इदं अद्यतनग्रन्थे न दृश्यते ।

११९ ८ मुद्रिते न दृश्यते ।

११९ ९ मुद्रिते न दृश्यते ।

१२० २ परमात्मा परो योसौ देवो नारायणाह्वयः - पा. ।

१२० ३ सदा इत्यत्र सतः इति पा. ।

१२० ३ व्यापिनी इत्यादि - विष्णोः रूपं नाम विग्रहः, तदाश्रित्य इयं व्यापिनीत्यर्थः ।

१२० ४ भुवनाधारसङ्कल्प इति पा. ।

१२० ७ शृणतीं इत्यत्र शृणन्तीं इति पा. ।

१२० ८ प्रभाविनीम् इत्यत्र प्रभावतीम् इति पा. ।

१२१ १ नन्दां भद्रां जयां चैव रिक्तां पूर्णां मृतभराम् इत्यत्र नन्दां भद्रां जयां पूर्णां रिक्तां

पुटम्   पङ्क्तिः   विषयः

चैवामृतां हराम् इति पा. ।

121 3 अहिर्बुध्न्यसंहितायां सङ्क्षेपरूपायां 21 अध्याये 7तः 11 श्लोका इमे ।

123 7 अयं लेखकप्रमादकृतो दोषः । कूरनाथस्य वरदराजस्तवान्तिमपद्यानुसारेण तत्त्वदीपे त्याज्यः ।

127 7 (दीपप्रकाशे) பரம்பி க3ஹநமான - பா.

136 3 चिदचिती - पा. ।

136 6 (दीपप्रकाशे) சித3சித் - பா.

137 8 अत्र दीपप्रकाशे प्रकारेण इति, तत्त्वदीपे उपकारेण इति च यद्विद्यते तत् कथंचित् समानार्थकतया नेयम् ।

146 5 प्रपद्येत् - पा. ।

147 1 நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிய சதுஃஶ்லோகீபா4ஷ்யம் கடைசி ஶ்லோகம்

160 6 अत्र मुमुक्षुप्पडितात्पर्यदीपिकायां 318पुटे अथवात्र समस्तश्च इत्यारभ्य घटकान्तरराहित्यं शेषत्वं च प्रकाश्यते इत्यन्तं तत्त्वदीपकारकृतग्रन्थान्तरकारिकाः अनूद्य वीरराघवसूरिणा लिखितं - इति तत्त्वदीपकृद्भिः श्रीमच्छब्दस्य चरणविशेषणतयाऽपि योजितत्वात् इति । अयं हि बोधो यद्वद्रिश्रितरामानुजेरितः विष्णुधर्मादिनिर्दिष्टशुभाश्रयविशेषतः । திருவுடையடிகள்தம् इत्याद्याचार्यसूक्तिभिः सर्वप्रकारोपायत्वं भगवत्पादयोः स्थितम् इति विशेषः ।

182 1 स्वादयन्ती என்பது பாட2பே4த3ம் என்பதை சதுஃஶ்லோகீவ்யாக்2யாநத்தில் காண்க. ஆனால் स्वादयसि என்னும் பாட2மே தீ3பப்ரகாஶத்தில் ஆத3ரிக்கப்பட்டுள்ளது - ஸுதர்ஶநர்.

अन्यत्रापि उद्धृतमिदं पद्यं महालक्ष्मीस्तवे सौम्यजामातृदेवस्य तिरुप्पावै 6000पडिकर्तुः इति वदन्ति । तत्र वैभवैः इति पाठः ।

195 8 "தத் வ்யாகாதோ" என்றவிடத்தில் "ஸ்யாத்" என்று இது கோஶாந்தரப்ரதர்ஶநம்.

199 5 मुनिना रचितः श्रीमद्वादिकेसरिणा मया । तत्त्वदीपो ज्वलत्वद्य यदुशैलपदश्रिया ॥ इति तालपत्रकोशे अस्ति । (652 नं.)

तृतीयप्रकरणम्

206 6 अत्र पुराशब्दस्य झटिति इत्यर्थः । "स्यात् प्रबन्धे चिरातीते निकटागामिके पुरा" इत्यमरः । "पुरा पुराणे निकटे प्रबन्धातीतभाविषु" इति मेदिनी । "यदहरेव विरजेत् तदहरेव प्रव्रजेत्" इतिवत् ।

222 1 வேதா3ந்ததே3ஶிகர் சரமஶ்லோகதாத்பர்யசந்த்3ரிகையின் இறுதியில் கீ3தைக்கு உண்டான பா4ஷ்யங்களைக் குறிப்பிடும்போது பிமாசபா4ஷ்யத்தை முதலில் எடுக்கையால் இங்கே மூலகோஶத்தில் பா4ஷாதி3காநாம் என்று இருந்தபோதிலும் பா4ஷ்யாதி3காநாம் என்றே இருக்கவேண்டும் என்பது தெளிவு - ஸுதர்ஶநர்.

225 4 माहारजनम् - पा. ।

पुटम् पङ्क्तिः विषयः

२२५ ६ आग्नेयगारुडपुराणादिषु मुद्रितेष्वपि उपलभ्यते ।

२२८ ९ मूलकोशे "स न्यासः" इत्यस्ति । तथापि "सन्न्यासः" इत्येव समीचीनः पाठः - सुदर्शनः ।

२२९ २ (दीपप्रकाशे) இங்கு 'த்யாக$_3$ம்' அடியோடு விடப்பட்டிருப்பதால் "அது ஸந்ந்யாஸம் என்றும், த்யாக$_3$ம் என்றும், ஶரணாக$_3$தி என்றும் சொல்லப்பட்டது" என்றே சரியான பாட$_2$ம் இருக்கவேண்டும் - ஸுத$_3$ர்ஶநர்.

२५४ ४ अनन्यसाध्ये इत्यादिश्लोकः - वेदान्ताचार्यबालसरस्वत्याचार्यादिभिः "उक्तं च भरतमुनिना" इति प्रतीकधारणपूर्वकं आकरनिर्देशः कृतः ।

२५४ ९ "प्रपद्येत् = प्रपद्येत , प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः इति वा पाठः । प्रपद्य - शरणमुपगम्य, इयतः अज्ञाननिवृत्त्यादेः" इति भगवद्रामानुजभाष्यम् ।

२८६ ४ जितं जयः इत्यर्थे अव्ययमपि भवति, अथ च अहंता-वत् जितन्ता इति मङ्गलाशासन-स्वभावत्त्वमुच्यते । तादृशी श्रुतिरिति विशेष्याभिप्रायात् जितन्तायां इति प्रयोगः । जितन्त इति मन्त्रेण इत्यादौ जितं ते इति पदद्वयप्रकारकत्वं अर्थः । जितन्तामन्त्र इत्यत्र जयस्वभाववाचको मन्त्रः इत्यर्थः ।

२८८ १० अत्र मै. ओ. लै. ६५० नं पुस्तके सौम्यजामातृ इत्यादिपद्यत्रयं नास्ति । किन्तु, "सुन्दरजामातृमुनेः प्रपद्ये चरणाम्बुजम् । संसारार्णवसम्मग्नजन्तुसन्तारपोतकम् ॥" इत्यस्ति । ६५३ नं.पुस्तके "एकस्सुमनःप्रसक्तं बहुषु वनेष्ववष्टनपथा यतते । दान.......... रामानुजसुरभिमारुतं वन्दे ॥ स्वाधीनयतयो नित्यं हठात्कृत्य मनो मम । तस्मै रामानुजार्याय नमस्ते ब्रह्मयोगिने ॥" इति श्लोकद्वयं तृतीयश्लोकानन्तरं अस्ति । अन्यत्र, "मुनिना रचितश्श्रीमद्वादिकेसरिणा मया । तत्त्वदीपो नयत्वद्य कृष्णं श्वेताद्रिगोचरम् ॥" इत्यस्ति । किञ्च, "श्रीमन्निर्मलविद्वदग्र्यविलसद्धारावलीनायकः श्रीवत्सान्वयवार्धिशीतकिरणः श्रीश्रीनिवासस्सुधीः । वादिप्रोद्धटदन्तिकेसरिकृतश्रीतत्त्वदीपाभिधं ग्रन्थं स्वादुं अलीलिखत् सुमतयस्संवीक्ष्य हृष्यन्तु तम् ॥" इत्यस्ति ।

६५३ नं. वेदान्तवेद्यं गुरुभिस्सुगुप्तं मन्त्रद्वयश्लोकमुखं रहस्यम् ।
यस्तत्त्वदीपात् सुपथं चकार तं सौम्यजामातृमुनिं प्रपद्ये ॥ इत्यस्ति ।

श्रुतिस्मृतिपुराणेतिहासागमगुरूक्तिभिः । पदवाक्यप्रमाणैश्च रहस्यमुपबृंहितम् ॥

इति,

वादिकेसरिणा सौम्यजामातृमुनिनान्वयात् । रहस्यरत्नत्रितयं दर्शितं संस्कृताकरात् ॥

इति च

॥ विज्ञापकः श्रीरामशर्मारामानुजदासः ॥

ஶ்ரீ:

விஷயஸூசிகா

ப்ரத$_2$மாதி$_4$கார:

பக்கம்	விஷயம்
1	மங்க$_3$ளாசரணம்
1	ப்ரமாணநிரூபணம்
2	ப்ரத்யக்ஷாதி$_3$நிரூபணம்
2	வேத$_3$ஸ்ய பூர்வோத்தரப$_4$ாக$_3$த்$_3$வ்யாத்மகத்வகத$_2$நம்
3	தஸ்ய பரமாத்மப்ரதிபாத$_3$கத்வகத$_2$நம்
3	உபமாநாதி$_3$பஞ்சகஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக$_3$மேஷு அந்தர்பூ$_4$தத்வகத$_2$நம்
3	வேத$_3$ாங்க$_3$ாத்மகஶிக்ஷாதி$_3$ஸ்வரூபநிரூபணம்
3	பூர்வோத்தரமீமாம்ஸயோரைகஶாஸ்த்ர்யகத$_2$நம்
4	ஸ்ம்ருதே: இதிஹாஸபுராணயோஶ்ச பூர்வோத்தரப$_4$ாகே$_3$ாபப்$_3$ரும்ஹண-த்வகத$_2$நம்
4	புராணலக்ஷணநிரூபணம்
5	இதிஹாஸநிரூபணம்
5	புராணாபேக்ஷயா இதிஹாஸஸ்ய ப்ராப$_3$ல்யகத$_2$நம்
5	அஷ்டாத$_3$ஶவித்$_3$யாஸ்வரூபநிரூபணம்
5	புராணஸ்ய ஸாத்த்விகத்வாதி$_3$நிரூபணம்
6	அஷ்டாத$_3$ஶபுராணஸ்ய ருத்$_3$ரபரத்வஶங்காபூர்வகநாராயணபரத்வ-ஸமர்த்த$_2$நம்
6	வேத$_3$ஸ்ய நித்யத்வஸமர்த்த$_2$நம்
7	ஸாங்க்$_2$யாதி$_3$தந்த்ரஸ்யாபி பரமாத்மப்ரதிபாத$_3$கத்வகத$_2$நம்
7	ஸாங்க்$_2$யயோக$_3$பாஶுபதமதநிரூபணம்
8	ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரஸ்ய ப்ரமாணதமத்வஸமர்த்த$_2$நம்
9	ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபநிரூபணம்
9	தஸ்ய காரணத்வநிரூபணம்

த்$_2$விதீயாதி$_4$கார:

பக்கம்	விஷயம்
9	தஸ்ய த்ரிவித$_4$காரணத்வநிரூபணம்
10	தஸ்யோபாத$_3$ாநகாரணத்வஸமர்த்த$_2$நம்
11	ஸ்ருஷ்டித்$_3$வைவித்$_4$யகத$_2$நம்
11	ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிநிரூபணம்
12	அவ்யக்தநிர்ணயம்
12	மஹத்தத்த்வநிரூபணம்
13	தத்ர ஸாத்விகபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிரூபணம்
13	தத்ர ராஜஸபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிரூபணம்
13	தத்ர தாமஸபு$_3$த்$_3$தி$_4$நிரூபணம்
13	மஹத்தத்த்வாத் அஹங்காரோத்பத்திகத$_2$நம்

பக்கம் விஷயம்

13 வைகாரிகாஹங்காராத் ஏகாத$_3$ஶேந்த்$_3$ரியோத்பத்திகத$_2$நம்
13 ஏகாத$_3$ஶேந்த்$_3$ரியாணும் பூ$_4$தாதே$_3$: உத்பத்திகத$_2$நவசநாநாம் அந்யபரத்வகதநம்
14 ஜ்ஞாநேந்த்$_3$ரியபரிக$_3$ணநா
14 கர்மேந்த்$_3$ரியபரிக$_3$ணநா
14 மநஸ: ஜ்ஞாநகர்மேந்த்$_3$ரியோப$_4$யஸஹகாரித்வகத$_2$நம்
14 இந்த்$_3$ரியாணும் அணுத்வஸமர்த்த$_2$நம்
14 பூ$_4$தாதே$_3$ஸ்தந்மாத்ராத்$_3$யுத்பத்திகத$_2$நம்
15 பரமாத்மந: பூ$_4$தோத்பத்திகத$_2$நவசநாநாம் தாத்பர்யகத$_2$நம்
15 தந்மாத்ராதே$_3$ராகாஶாத்$_3$யுதபத்திக்ரமநிரூபணம்
16 பஞ்சீகரணப்ரகாரகத$_2$நம்
17 அண்ட$_3$ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரநிரூபணம்
18 சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டிகத$_2$நம்

த்ருதீயாதி$_4$கார:

19 சதுர்த$_3$ஶபு$_4$வநநிர்ணயம் (ஸப்தபாதாளநிரூபணம்)
20 அநந்தஸ்ய பாதாளாதி$_3$த$_4$ாரகத்வகத$_2$நம்
20 தஸ்மாத் காலாக்$_3$நிருத்$_3$ரோத்பத்திகத$_2$நம்
20 பூ$_4$மண்ட$_3$லஸ்வரூபகத$_2$நம்
20 பூ$_4$மண்ட$_3$லோபரி வர்த்தமாநமேருஸ்த$_2$ாநநிரூபணம்
20 மேரோ: பார்ஶ்வஸ்த$_2$வர்ஷபர்வதநாமாதி$_3$கத$_2$நம்
20 ப$_4$ாரதவர்ஷாதி$_3$நிரூபணம்
26 ப$_4$ாரதவர்ஷஶ்ரேஷ்ட$_2$தாகத$_2$நம்
27 ப$_4$ாரதவர்ஷநவபே$_4$த$_3$கத$_2$நம்
28 ப்லக்ஷத்$_3$வீபவர்ணநம்
28 ஶால்மலித்$_3$வீபவர்ணநம்
29 குஶத்$_3$வீபவர்ணநம்
29 க்ரௌஞ்சத்$_3$வீபவர்ணநம்
30 ஶாகத்$_3$வீபவர்ணநம்
31 புஷ்கரத்$_3$வீபவர்ணநம்
32 பஞ்சாஶத்கோடிபூ$_4$மண்ட$_3$லநிர்ணயம்
32 யோஜநாதி$_3$ஸங்க்$_2$யாநிரூபணம்

சதுர்த்த$_2$ாதி$_4$கார:

34 நரகநிரூபணம்
34 நரகஸ்த$_2$ாநநாமாதி$_3$நிரூபணம்

பக்கம் விஷயம்

38 ப்ராயஶ்சித்தநிரூபணம்
41 அந்தரிக்ஷலோகாதி$_3$நிரூபணம்
41 ஆதி$_3$த்யசந்த்$_3$ரநக்ஷத்ரபு$_3$த$_4$ஶுக்ர-அங்க$_3$ாரகப்$_3$ருஹஸ்பதிஶநிஸப்தர்ஷி-த்$_4$ருவாதி$_3$பத$_3$நிரூபணம்
42 பூ$_4$ர்பு$_4$வஸ்ஸுவராதி$_3$லோகநிர்ணயம்
42 ஸத்யலோகாந்தர்க$_3$தசதுர்முக$_2$ஶிவவிஷ்ணுலோகநிரூபணம்
43 அக்ருதக-க்ருதக-க்ருதகாக்ருதக-ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$நிரூபணம்

பஞ்சமாதி$_4$கார:

44 ஸம்ஹாரநிரூபணம்
44 நித்யநைமித்திகப்ராக்ருதாத்யந்திகப்ரளயஸ்வரூபநிரூபணம்
44 ஸம்ஹாரப்ரகாரநிரூபணம்
45 சதுர்முக$_2$க்ருதபு$_3$த்$_3$த$_4$ாத்மஸ்ருஷ்டிநிரூபணம்
46 அணிமாத்$_3$யஷ்டைஶ்வர்யஸ்வரூபநிரூபணம்
49 த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யநாமநிரூபணம்
49 ஆதி$_3$த்யாதி$_3$ஸப்தக$_3$ணநாமக்ருத்யநிரூபணம்
50 த்$_3$வாத$_3$ஶமாஸேஷு த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யாதி$_3$ஸப்தக$_3$ணபரிப்$_4$ரமண-நிரூபணம்
52 ஆதி$_3$த்யமண்ட$_3$லாதி$_4$ஷ்டி$_2$தபுருஷாந்தர்யாமி-ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்வரூப-நிரூபணம்

ஷஷ்ட$_2$ாதி$_4$கார:

53 ஆதி$_3$த்யரத$_2$பரிமாணாதி$_3$நிரூபணம்
54 ஸம்வத்ஸரபரிவத்ஸராதி$_3$நிரூபணம்
55 சாந்த்$_3$ரஸாவநஸௌரநாக்ஷத்ரரூபசதுர்வித$_4$ஸம்வத்ஸரபே$_4$த$_3$நிரூபணம்
55 ஸோமரத$_2$நிரூபணம்
55 பு$_3$த$_4$ரத$_2$நிரூபணம்
55 ஶுக்ரரத$_2$நிரூபணம்
55 பௌ$_4$மரத$_2$நிரூபணம்
55 ப்$_3$ருஹஸ்பதிரத$_2$நிரூபணம்
55 ஶநிரத$_2$நிரூபணம்
55 ராஹுரத$_2$நிரூபணம்
55 கேதுரத$_2$நிரூபணம்
55 ஆதி$_3$த்யாதீ$_3$நாம் ஸஞ்சாரநிரூபணம்
56 சாதுர்வர்ண்யக்ரமஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$நிரூபணம்
56 ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$க்ருத்யநிரூபணம்
57 காலஸ்வரூபநிரூபணம்
58 ஸப்தர்ஷி – அஷ்டவஸு – ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ர – சதுர்த$_3$ஶமநு-சதுர்த$_3$ஶேந்த்$_3$ர-தி$_3$க்பாலகாநாம் நாமநிரூபணம்

பக்கம் விஷயம்

59 யுக$_3$ாதி$_3$ஸித்$_3$தி$_4$நிரூபணம்
59 யுக$_3$ாதி$_3$த$_4$ர்மநிரூபணம்
59 ஸ்ருஷ்டிஸ்தி$_2$திஸம்ஹாரரூபத்ரிவித$_4$காரணத்வமபி பரமாத்மந இத்யர்த்த$_2$நிரூபணம்

ஸர்நமாதி$_4$கார:

61 நியந்த்ருத்வநிரூபணம்
61 ஈஶ்வராநங்கீ$_3$காரே தே$_3$ாஷநிரூபணம்
62 காரணவாக்யஸ்த$_2$ஸத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாத்மாதி$_3$ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$ாநாம் விஶேஷ-ஶப்$_3$த$_3$பர்யவஸாநநிரூபணம்
63 இந்த்$_3$ராக்$_3$ந்யாதி$_3$த்யசந்த்$_3$ரவைஶ்ரவணயமவருணவாயுப்ரப்$_4$ருதி-தே$_3$வதாஸமூஹஸ்ய காரணத்வாத்$_3$யஸம்ப$_4$வநிரூபணம்
63 ருத்$_3$ரஜக$_3$த்காரணத்வமதநிரூபணம்(ருத்$_3$ரஸ்ய ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்-ப்ரதிபாத்$_3$யத்வம்)
64 தஸ்ய ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யத$_3$ஹரவித்$_3$யாப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
65 தஸ்ய தைத்திரீயத$_3$ஹரவித்$_3$யாப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
65 தஸ்ய ப்$_3$ருஹத$_3$ாரண்யகப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
65 தஸ்ய அத$_2$ர்வணஶிக$_2$ாப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
65 தஸ்ய தைத்திரீயப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
65 தஸ்ய அத$_2$ர்வஶிர-உபநிஷத்ப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
67 சதுர்முக$_2$காரணத்வமதநிரூபணம்
67 தஸ்ய அம்ப$_4$ஸ்யநுவாகப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
68 தஸ்ய முக்தப்ராப்யத்வநிரூபணம்
68 ஸத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாத்மாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$வத் ஶிவாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ாநாம் ஸாத$_4$ாரணத்வ-ஸமர்த்த$_2$நம்
68 ருத்$_3$ரஸ்ய ஜந்யத்வப்ரதிபாத$_3$நம்
69 நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நாரம்ப$_4$:
69 ஸத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாத்மாதி$_3$ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$ாநாம் நாராயணஶப்$_3$த$_3$பர்யவஸாந-ஸமர்த்த$_2$நம்
69 "ஏகோ ஹ வை நாராயணஆஸீத்" இதிவாக்யார்த்த$_2$விசார:
70 நாராயணஸ்ய மோக்ஷப்ரத$_3$த்வாதி$_3$நிரூபணம்
70 தஸ்ய நாராயணோபநிஷத்ப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
70 தஸ்ய மஹோபநிஷத்ப்ரதிபாத்$_3$யத்வநிரூபணம்
70 தஸ்ய ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்க$_4$டிதஶிவஶப்$_3$த$_3$வாச்யத்வஸமர்த்த$_2$நம்
71 சதுர்முக$_2$ருத்$_3$ரயோ: நாராயணஜந்யத்வஸம்ஹார்யத்வாதி$_3$நிரூபண-முகே$_2$ந காரணத்வாப$_4$ாவஸமர்த்த$_2$நம்
71 காரணவாக்யக$_4$டிதஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ாநாமபி பரமாத்ம-பரத்வஸமர்த்த$_2$நம்

பக்கம் விஷயம்

71 “ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஸ்ஸமவர்த்ததாக்$_3$ரே” இத்யஸ்ய பரமாத்மபரதயா அர்த்த$_2$வர்ணநம்
72 “அம்ப$_4$ஸ்யபாரே” இதயநுவாகஸ்ய நாராயணபரத்வஸமர்தத$_2$நம்
72 புருஷஸூக்தஸ்ய நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நம்
72 “த$_4$ாதா யத$_2$ாபூர்வம்” என்கிற ஶ்ருதிககு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்த$_2$நம்
72 “ப்ரஜாபதேஸ்ஸப$_4$ாம்” என்கிற ஶ்ருதிக்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நம்
73 “தத: ஸ்வயம்பூ$_4$ர்ப$_4$க$_3$வாந்” என்கிற ஶ்ருதிக்கு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்த$_2$நம்
73 நாராயணுநுவாகப்ரதிபாத்$_3$யநிர்ணயம்
73 “நாராயணபரம்” இத்யாதி$_3$யில் சொலலும் பஞ்சமீஸமாஸக$_2$ண்ட$_3$நம்
73 த்$_3$ருஷ்டாந்தப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகம் ந்யாயவிரோத$_4$ப்ரத$_3$ர்ஶநபூர்வகஞ்ச தத்$_3$வாக்யார்த்த$_2$நிரூபணம்
74 த்$_3$ருஷ்டாந்தாந்தரங்களைக்கொண்டு பூரவோக்தஸமர்த்த$_2$நபூர்வகநிக$_3$மநம்
74 ஶ்வேதாஶ்வதரஸ்த$_2$ – “ததோ யது$_3$த்தரதரம்” இத்யாதி$_3$வாக்யக$_3$தஶங்கா-நிராகரணம்
75 உபக்ரமாதி$_4$கரணந்யாயநிரூபணமும் தத்ஸமந்வயமும்
76 பூர்வோக்த– “ததோ யது$_3$த்தரதரம்” இதயாதி$_3$வாக்யத்தில் ஶங்காந்தரமும், தத்ஸமாத$_4$ாநமும்
76 தத்ரைவ ஹேத்வந்தரங்கள்
76 தத்ப்ரகரணக$_3$த– “ஸர்வாநநஶிரோக்$_3$ரீவ:” இத்யாதி$_3$க்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நம்
76 “அத$_2$ யதி$_3$த$_3$மஸ்மிந்” இத்யாதி$_3$க்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நம்
77 உக்தார்த்த$_2$த்தில் வாக்யகாரஸம்வாத$_3$ம்
77 துல்யந்யாயாத் “த$_3$ஹ்ரம் விபாப்மம்’ இத்யாதி$_3$க்கு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்த$_2$நம்
77 “யத்$_3$வேத$_3$ாதௌ$_3$” இத்யாதி$_3$ஶ்ருத்யர்த்த$_2$வர்ணநம்
78 “காரணந்து த்$_4$யேய:” இத்யாதி$_3$க்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்த$_2$நம்
78 தஸ்யைவ ஹேத்வந்தரங்கள்
79 “பரமே வ்யோமந்” என்கிறவிடத்தில் பரமவ்யோமஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு பரமபத$_3$வாசகத்வாப$_4$ாவநிராகரணம்
79 “அஹமேக: ப்ரத$_2$மமாஸம்” இத்யாதி$_3$ஶ்ருதிக்கு ப$_4$ாவமும், அதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தங்களும்
80 இதுக்கு ஸூத்ரகாரஸம்வாத$_3$ம்
80 இதுக்கு மஹாப$_4$ாரதத்தில் ஸம்வாத$_3$ம்
80 அத$_2$ர்வஶிரோத்$_3$விதீயக$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$– “யோவை ருத்$_3$ர:” இத்யாதி$_3$க்கு ருத்$_3$ரபரத்வாப$_4$ாவோபபாத$_3$நம்
80 அத$_2$ர்வஶிரோத்ருதீயசதுர்த்த$_2$க$_2$ண்ட$_3$ஸ்த$_2$ “ஸ ஓங்காரோ ய ஓங்கார:” இத்யாதி$_3$க்கு ப$_4$க$_3$வத்பரத்வப்ரதிபாத$_3$நம்

பக்கம் விஷயம்

80 அத$_2$ர்வஶிரோபஞ்சமக$_2$ண்ட$_3$த்துக்கு ப$_4$க$_3$வத்பரத்வப்ரதிபாத$_3$நம்
80 இதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம்
80 தது$_3$க்தப$_4$ஸ்மஸ்பர்ஶவிதி$_4$க்கு பாஶுபதவ்ரதமாத்ரார்த்த$_2$த்வம்
80 "விஶ்வாதி$_4$கோ ருத்$_3$ரோ மஹர்ஷி:" இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 ஸ்ரீருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கு ருத்$_3$ரைஶ்வர்யபரத்வாப$_4$ாவஸமர்த்த$_2$நம்
81 "ஏக ஏவ ருத்$_3$ர:" இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 "ஸ ப்$_3$ரஹ்மா ஸ ஶிவ:" இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 ஶ்ருத்யந்தரங்களில் உக்தந்யாயாதிதே$_3$ஶம்
81 ஶ்ருத்யநுஸாரிபுராணங்களுக்கு ப்ராமாண்யமும் ததி$_3$தரங்களுக்கு அப்ராமாண்யமும்
81 நாராயணபரபுராணாதி$_3$களுக்கு ஸாத்விகத்வாத் ப்ராமாண்யமும், ததி$_3$தரங்களுக்கு தத$_3$ப$_4$ாவாத் அப்ராமாண்யமும்
82 வக்தவ்யாம்ஶாநுக்தியால் வந்த ந்யூநதைக்கு பரிஹாரம்
82 ப்ரப$_3$ந்த$_4$ார்த்த$_2$நிக$_3$மநம்

24 தத்வங்களின் படைப்பு (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி)

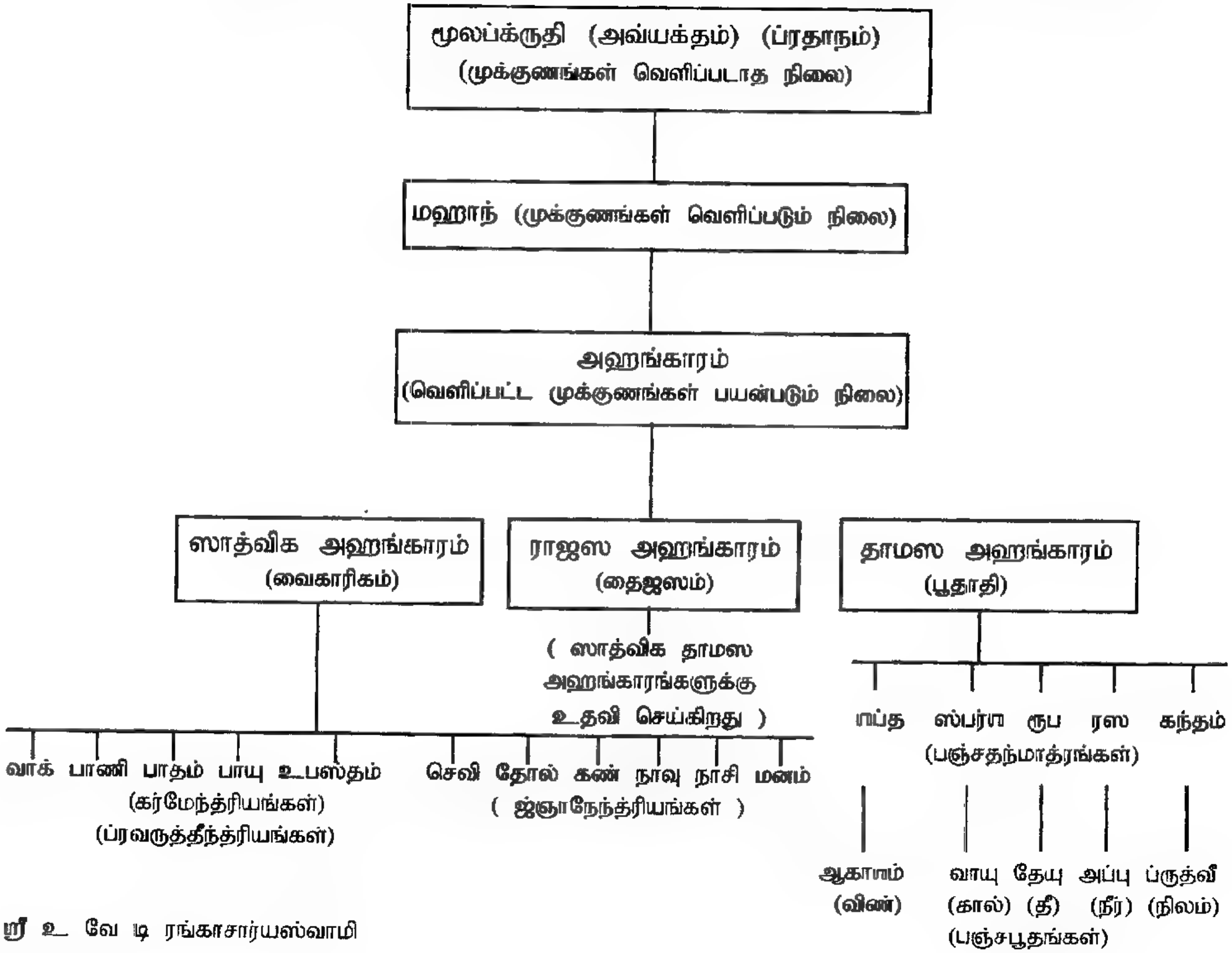

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி

பஞ்சீகரண ப்ரக்ரியை

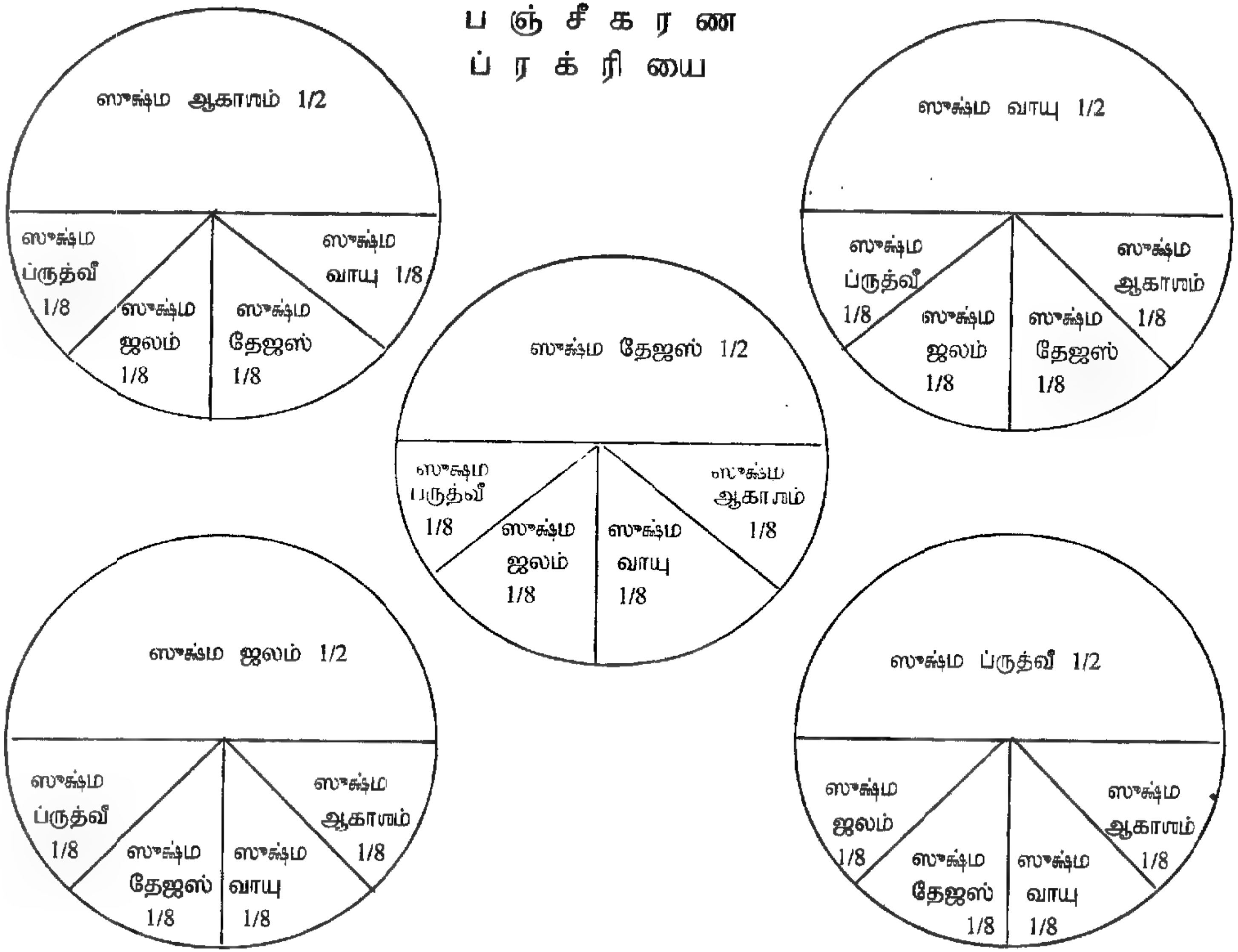

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த$_2$மாலா

மாறன் மறையின் பொருளான ஏதமில் பன்னீராயிரம் ஸாதித்த

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்

அருளிச்செய்த

தீ$_3$பப்ரகாஶஸஹித தத்த்வதீ$_3$பம், தத்த்வநிரூபணம்

பதிப்பாசிரியர்

கோயில் ஆத்தான் விஜயராகவாசார்யஸ்வாமி

பரிஶோத$_4$கர்கள்

ஸ்ரீ உ.வே. க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶநம் ஆசிரியர்

திருநாராயணபுரம் அரையர் ஸ்ரீ உ.வே. ஸ்ரீராமஶர்மாஸ்வாமி

ஸ்ரீ உ.வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசார்யஸ்வாமி ப்ரதாப்தி வெளியீடு

பார்த்திவ பங்குனி
புநர்வஸு

விலை ரூ. 150

ஸ்ரீ:

விஷயஸூசிகா

ப்ரத₂மாதி₄கார:

பக்கம்	விஷயம்
1	மங்க₃ளாசரணம்
1	ப்ரமாணநிரூபணம்
2	ப்ரத்யக்ஷாதி₃நிரூபணம்
2	வேத₃ஸ்ய பூர்வோத்தரப₄ாக₃த்₃வ்யாத்மகத்வகத₂நம்
3	தஸ்ய பரமாத்மப்ரதிபாத₃கத்வகத₂நம்
3	உபமாநாதி₃பஞ்சகஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக₃மேஷு அந்தர்பூ₄தத்வகத₂நம்
3	வேத₃ாங்க₃ாத்மகஶிக்ஷாதி₃ஸ்வரூபநிரூபணம்
3	பூர்வோத்தரமீமாம்ஸயோரைகஶாஸ்த்ர்யகத₂நம்
4	ஸ்ம்ருதே: இதிஹாஸபுராணயோஶ்ச பூர்வோத்தரப₄ாகே₃ாபப்₃ரும்ஹணத்வகத₂நம்
4	புராணலக்ஷணநிரூபணம்
5	இதிஹாஸநிரூபணம்
5	புராணாபேக்ஷயா இதிஹாஸஸ்ய ப்ராப₃ல்யகத₂நம்
5	அஷ்டாத₃ஶவித்₃யாஸ்வரூபநிரூபணம்
5	புராணஸ்ய ஸாத்த்விகத்வாதி₃நிரூபணம்
6	அஷ்டாத₃ஶபுராணஸ்ய ருத்₃ரபரத்வஶங்காபூர்வகநாராயணபரத்வஸமர்த்த₂நம்
6	வேத₃ஸ்ய நித்யத்வஸமர்த்த₂நம்
7	ஸாங்க்₂யாதி₃தந்த்ரஸ்யாபி பரமாத்மப்ரதிபாத₃கத்வகத₂நம்
7	ஸாங்க்₂யயோக₃பாஶுபதமதநிரூபணம்
8	ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸ்ய ப்ரமாணதமத்வஸமர்த்த₂நம்
9	ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபநிரூபணம்
9	தஸ்ய காரணத்வநிரூபணம்

த்₂விதீயாதி₄கார:

9	தஸ்ய த்ரிவித₄காரணத்வநிரூபணம்
10	தஸ்யோபாத₃ாநகாரணத்வஸமர்த்த₂நம்
11	ஸ்ருஷ்டித்₃வைவித்₄யகத₂நம்
11	ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிநிரூபணம்
12	அவ்யக்தநிர்ணயம்
12	மஹத்தத்த்வநிரூபணம்
13	தத்ர ஸாத்விகபு₃த்₃தி₄நிரூபணம்
13	தத்ர ராஜஸபு₃த்₃தி₄நிரூபணம்
13	தத்ர தாமஸபு₃த்₃தி₄நிரூபணம்
13	மஹத்தத்த்வாத் அஹங்காரோத்பத்திகத₂நம்

பக்கம் விஷயம்

13 வைகாரிகாஹங்காராத் ஏகாத$_3$ஶேந்த்$_3$ரியோத்பத்திகத$_2$நம்

13 ஏகாத$_3$ஶேந்த்$_3$ரியாணும் பூ$_4$தாதே$_3$: உத்பத்திகத$_2$நவசநாநாம் அந்யபரத்வகதநம்

14 ஜ்ஞாநேந்த்$_3$ரியபரிக$_3$ணநா

14 கர்மேந்த்$_3$ரியபரிக$_3$ணநா

14 மநஸ: ஜ்ஞாநகர்மேந்த்$_3$ரியோப$_4$யஸஹகாரித்வகத$_2$நம்

14 இந்த்$_3$ரியாணும் அணுத்வஸமர்த்த$_2$நம்

14 பூ$_4$தாதே$_3$ஸ்தந்மாத்ராத்$_3$யுத்பத்திகத$_2$நம்

15 பரமாத்மந: பூ$_4$தோத்பத்திகத$_2$நவசநாநாம் தாத்பர்யகத$_2$நம்

15 தந்மாத்ராதே$_3$ராகாஶாத்$_3$யுதபத்திக்ரமநிரூபணம்

16 பஞ்சீகரணப்ரகாரகத$_2$நம்

17 அண்ட$_3$ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரநிரூபணம்

18 சதுர்முக$_2$ஸ்ருஷ்டிகத$_2$நம்

த்ருதீயாதி$_4$கார:

19 சதுர்த$_3$ஶபு$_4$வநநிர்ணயம் (ஸப்தபாதாளநிரூபணம்)

20 அநந்தஸ்ய பாதாளாதி$_3$த$_4$ாரகத்வகத$_2$நம்

20 தஸ்மாத் காலாக்$_3$நிருத்$_3$ரோத்பத்திகத$_2$நம்

20 பூ$_4$மண்ட$_3$லஸ்வரூபகத$_2$நம்

20 பூ$_4$மண்ட$_3$லோபரி வர்த்தமாநமேருஸ்த$_2$ாநநிரூபணம்

20 மேரோ: பார்ஶ்வஸ்த$_2$வர்ஷபர்வதநாமாதி$_3$கத$_2$நம்

20 ப$_4$ாரதவர்ஷாதி$_3$நிரூபணம்

26 ப$_4$ாரதவர்ஷஶ்ரேஷ்ட$_2$தாகத$_2$நம்

27 ப$_4$ாரதவர்ஷநவபே$_4$த$_3$கத$_2$நம்

28 ப்லக்ஷத்$_3$வீபவர்ணநம்

28 ஶால்மலித்$_3$வீபவர்ணநம்

29 குஶத்$_3$வீபவர்ணநம்

29 க்ரௌஞ்சத்$_3$வீபவர்ணநம்

30 ஶாகத்$_3$வீபவர்ணநம்

31 புஷ்கரத்$_3$வீபவர்ணநம்

32 பஞ்சாஶத்கோடிபூ$_4$மண்டலநிர்ணயம்

32 யோஜநாதி$_3$ஸங்க்$_2$யாநிரூபணம்

சதுர்த்தா$_2$தி$_4$கார:

34 நரகநிரூபணம்

34 நரகஸ்த$_2$ாநநாமாதி$_3$நிரூபணம்

பக்கம்   விஷயம்

38 ப்ராயஶ்சித்தநிரூபணம்
41 அந்தரிக்ஷலோகாதி$_3$நிரூபணம்
41 ஆதி$_3$த்யசந்த்$_3$ரநக்ஷத்ரபு$_3$த$_4$ஶுக்ர-அங்க$_3$ாரகப்$_3$ருஹஸ்பதிஶநிஸப்தர்ஷி-த்$_4$ருவாதி$_3$பத$_3$நிரூபணம்
42 பூ$_4$ர்பு$_4$வஸ்ஸுவராதி$_3$லோகநிர்ணயம்
42 ஸத்யலோகாந்தர்க$_3$தசதுர்முக$_2$ஶிவவிஷ்ணுலோகநிரூபணம்
43 அக்ருதக-க்ருதக-க்ருதகாக்ருதக-ஶப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$நிரூபணம்

பஞ்சமாதி$_4$கார:

44 ஸம்ஹாரநிரூபணம்
44 நித்யநைமித்திகப்ராக்ருதாத்யந்திகப்ரளயஸ்வரூபநிரூபணம்
44 ஸம்ஹாரப்ரகாரநிரூபணம்
45 சதுர்முக$_2$க்ருதப$_3$த்$_3$த$_4$ாத்மஸ்ருஷ்டிநிரூபணம்
46 அணிமாத்$_3$யஷ்டைஶ்வர்யஸ்வரூபநிரூபணம்
49 த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யநாமநிரூபணம்
49 ஆதி$_3$த்யாதி$_3$ஸப்தக$_3$ணநாமக்ருத்யநிரூபணம்
50 த்$_3$வாத$_3$ஶமாஸேஷு த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யாதி$_3$ஸப்தக$_3$ணபரிப்$_4$ரமண-நிரூபணம்
52 ஆதி$_3$த்யமண்ட$_3$லாதி$_4$ஷ்டி$_2$தபுருஷாந்தர்யாமி-ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்வரூப-நிரூபணம்

ஷஷ்ட$_2$ாதி$_4$கார:

53 ஆதி$_3$த்யரத$_2$பரிமாணாதி$_3$நிரூபணம்
54 ஸம்வத்ஸரபரிவத்ஸராதி$_3$நிரூபணம்
55 சாந்த்$_3$ரஸாவநஸௌரநாக்ஷத்ரரூபசதுர்வித$_4$ஸம்வத்ஸரபே$_4$த$_3$நிரூபணம்
55 ஸோமரத$_2$நிரூபணம்
55 பு$_3$த$_4$ரத$_2$நிரூபணம்
55 ஶுக்ரரத$_2$நிரூபணம்
55 பௌ$_4$மரத$_2$நிரூபணம்
55 ப்$_3$ருஹஸ்பதிரத$_2$நிரூபணம்
55 ஶநிரத$_2$நிரூபணம்
55 ராஹுரத$_2$நிரூபணம்
55 கேதுரத$_2$நிரூபணம்
55 ஆதி$_3$த்யாதீ$_3$நாம் ஸஞ்சாரநிரூபணம்
56 சாதுர்வர்ண்யக்ரமஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$நிரூபணம்
56 ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$க்ருத்யநிரூபணம்
57 காலஸ்வரூபநிரூபணம்
58 ஸப்தர்ஷி - அஷ்டவஸு - ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ர - சதுர்த$_3$ஶமநு-சதுர்த$_3$ஶேந்த்$_3$ர-தி$_3$க்பாலகாநாம் நாமநிரூபணம்

பக்கம் விஷயம்

59 யுகா3தி3ஸித்3தி4நிரூபணம்

59 யுகா3தி3த4ர்மநிரூபணம்

59 ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரரூபத்ரிவித4காரணத்வமபி பரமாத்மந இத்யர்த்த2நிரூபணம்

ஸப்தமாதி4கார:

61 நியந்த்ருத்வநிரூபணம்

61 ஈஶ்வராநங்கீ3காரே தோ3ஷநிரூபணம்

62 காரணவாக்யஸ்த2ஸத்3ப்3ரஹ்மாத்மாதி3ஸாமாந்யஶப்3தா3நாம் விஶேஷஶப்3த3பர்யவஸாநநிரூபணம்

63 இந்த்3ராக்3ந்யாதி3த்யசந்த்3ரவைஶ்ரவணயமவருணவாயுப்ரப்4ருதிதே3வதாஸமூஹஸ்ய காரணத்வாத்3யஸம்ப4வநிரூபணம்

63 ருத்3ரஜகத்காரணத்வமதநிரூபணம்(ருத்3ரஸ்ய ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்ப்ரதிபாத்3யத்வம்)

64 தஸ்ய சா2ந்தோ3க்3யத3ஹரவித்3யாப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

65 தஸ்ய தைத்திரீயத3ஹரவித்3யாப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

65 தஸ்ய ப்3ருஹதா3ரண்யகப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

65 தஸ்ய அத2ர்வணஶிகா2ப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

65 தஸ்ய தைத்திரீயப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

65 தஸ்ய அத2ர்வஶிர-உபநிஷத்ப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

67 சதுர்முக2காரணத்வமதநிரூபணம்

67 தஸ்ய அம்ப4ஸ்யநுவாகப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

68 தஸ்ய முக்தப்ராப்யத்வநிரூபணம்

68 ஸத்3ப்3ரஹ்மாத்மாதி3ஶப்3த3வத் ஶிவாதி3ஶப்3தா3நாம் ஸாதா4ரணத்வஸமர்த்த2நம்

68 ருத்3ரஸ்ய ஜந்யத்வப்ரதிபாத3நம்

69 நாராயணபரத்வஸமர்த்த2நாரம்ப4:

69 ஸத்3ப்3ரஹ்மாத்மாதி3ஸாமாந்யஶப்3தா3நாம் நாராயணஶப்3த3பர்யவஸாநஸமர்த்த2நம்

69 "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" இதிவாக்யார்த்த2விசார:

70 நாராயணஸ்ய மோக்ஷப்ரத3த்வாதி3நிரூபணம்

70 தஸ்ய நாராயணோபநிஷத்ப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

70 தஸ்ய மஹோபநிஷத்ப்ரதிபாத்3யத்வநிரூபணம்

70 தஸ்ய ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்க4டிதஶிவஶப்3த3வாச்யத்வஸமர்த்த2நம்

71 சதுர்முக2ருத்3ரயோ: நாராயணஜந்யத்வஸம்ஹார்யத்வாதி3நிரூபணமுகே2ந காரணத்வாபா4வஸமர்த்த2நம்

71 காரணவாக்யக4டிதஹிரண்யக3ர்ப்ப4ாதி3ஶப்3தா3நாமபி பரமாத்மபரத்வஸமர்த்த2நம்

பக்கம் விஷயம்

71 "ஹிரண்யகர்ப்பஸ்ஸமவர்த்ததாக்ரே" இத்யஸ்ய பரமாத்மபரதயா அர்த்தவர்ணநம்
72 "அம்பஸ்யபாரே" இதயநுவாகஸ்ய நாராயணபரத்வஸமர்தநம்
72 புருஷஸூக்தஸ்ய நாராயணபரத்வஸமர்த்தநம்
72 "தாதா யதாபூர்வம்" என்கிற ஶ்ருதிககு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்தநம்
72 "ப்ரஜாபதேஸ்ஸபாம்" என்கிற ஶ்ருதிக்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்தநம்
73 "தத: ஸ்வயம்பூர்பகவாந்" என்கிற ஶ்ருதிக்கு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்தநம்
73 நாராயணநுவாகப்ரதிபாத்யநிர்ணயம்
73 "நாராயணபரம்" இத்யாதியில் சொலலும் பஞ்சமீஸமாஸகண்டநம்
73 த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்ஶநபூர்வகம் ந்யாயவிரோதப்ரதர்ஶநபூர்வகஞ்ச தத்வாக்யார்த்தநிரூபணம்
74 த்ருஷ்டாந்தாந்தரங்களைக்கொண்டு பூரவோக்தஸமர்த்தநபூர்வகநிகமநம்
74 ஶ்வேதாஶ்வதரஸ்த - "ததோ யதுத்தரதரம்" இத்யாதிவாக்யகதஶங்கா-நிராகரணம்
75 உபக்ரமாதிகரணந்யாயநிரூபணமும தத்ஸமந்வயமும்
76 பூர்வோக்த- "ததோ யதுத்தரதரம்" இதயாதிவாக்யத்தில் ஶங்காந்தரமும், தத்ஸமாதாநமும்
76 தத்ரைவ ஹேத்வந்தரங்கள்
76 தத்ப்ரகரணகத- "ஸர்வாநநஶிரோக்ரீவ:" இத்யாதிக்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்தநம்
76 "அத யதிதமஸ்மிந்" இத்யாதிக்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்தநம்
77 உக்தார்த்தத்தில் வாக்யகாரஸம்வாதம்
77 துல்யந்யாயாத் "தஹ்ரம் விபாப்மம்' இத்யாதிக்கு நாராயணபரத்வ-ஸமர்த்தநம்
77 "யத்வேதாதௌ" இத்யாதிஶ்ருத்யர்த்தவர்ணநம்
78 "காரணந்து த்யேய:" இத்யாதிக்கு நாராயணபரத்வஸமர்த்தநம்
78 தஸ்யைவ ஹேத்வந்தரங்கள்
79 "பரமே வ்யோமந்" என்கிறவிடத்தில் பரமவ்யோமஶப்தத்துக்கு பரமபதவாசகத்வாபாவநிராகரணம்
79 "அஹமேக: ப்ரதமமாஸம்" இத்யாதிஶ்ருதிக்கு பாவமும், அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தங்களும்
80 இதுக்கு ஸூத்ரகாரஸம்வாதம்
80 இதுக்கு மஹாபாரதத்தில் ஸம்வாதம்
80 அதர்வஶிரோத்விதீயகண்டஸ்த- "யோவை ருத்ர:" இத்யாதிக்கு ருத்ரபரத்வாபாவோபபாதநம்
80 அதர்வஶிரோத்ருதீயசதுர்த்தகண்டஸ்த "ஸ ஓங்காரோ ய ஓங்கார:" இத்யாதிக்கு பகவத்பரத்வப்ரதிபாதநம்

பக்கம் விஷயம்

80 அத$_2$ர்வஶிரோபஞ்சமக$_2$ண்ட$_3$த்துக்கு ப$_4$க$_3$வத்பரத்வப்ரதிபாத$_3$நம்
80 இதுக்கு த்$_3$ருஷ்டாந்தம்
80 தது$_3$க்தப$_4$ஸ்மஸ்பர்ஶவிதி$_4$க்கு பாஶுபதவ்ரதமாத்ரார்த்த$_2$த்வம்
80 “விஶ்வாதி$_4$கோ ருத்$_3$ரோ மஹர்ஷி:” இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 ஶ்ரீருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கு ருத்$_3$ரைஶ்வர்யபரத்வாப$_4$ாவஸமர்த்த$_2$நம்
81 “ஏக ஏவ ருத்$_3$ர:” இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 “ஸ ப்$_3$ரஹ்மா ஸ ஶிவ:” இத்யாதி$_3$க்கு தாத்பர்யம்
81 ஶ்ருத்யந்தரங்களில் உக்தந்யாயாதிதே$_3$ஶம்
81 ஶ்ருத்யநுஸாரிபுராணங்களுக்கு ப்ராமாண்யமும் ததி$_3$தரங்களுக்கு அப்ராமாண்யமும்
81 நாராயணபரபுராணாதி$_3$களுக்கு ஸாத்விகத்வாத் ப்ராமாண்யமும், ததி$_3$தரங்களுக்கு தத$_3$ப$_4$ாவாத் அப்ராமாண்யமும்
82 வக்தவ்யாம்ஶாநுக்தியால் வந்த ந்யூநதைக்கு பரிஹாரம்
82 ப்ரப$_3$ந்த$_4$ார்த்த$_2$நிக$_3$மநம்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

[க்$_3$ரந்த$_2$கர்த்ருதனியன்]

ஸுந்த$_3$ரஜாமாத்ருமுநே: ப்ரபத்$_3$யே சரணாம்பு$_3$ஜம் ।
ஸம்ஸாரார்ணவஸம்மக்$_3$நஜந்துஸந்தாரபோதகம் ॥
அஸ்மத்$_3$தி$_4$தபரித்ராணப்ரேமப்ரத்$_3$ராணமாநஸம் ।
வாதி$_3$கேஸரிணம் வந்தே$_3$ ஸௌம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

[மங்களாசரணம்]

அப$_4$யப்ரத$_3$நாமாநம் அஸ்மத்$_3$கு$_3$ருமஹம் ப$_4$ஜே ।
யத்கடாக்ஷாத$_3$யம் ஜந்துரபுநர்ஜந்மதாம் க$_3$த: ॥
மாநமேயமயம் ஸர்வம் மதம் யஸ்மிந்நவஸ்தி$_2$தம் ।
ஸமஸ்தஜக$_3$த$_3$ாத$_4$ாரம் தந்நமாமி ஶ்ரிய:பதிம் ॥
ப$_4$க$_3$வந்தம் யதிவரம் ப்ரணிபத்ய கு$_3$ரூநபி ।
தத்ப்ரஸாத$_3$ாத் கரிஷ்யேஹம் ஸமயக்தத்வநிரூபணம் ॥

லோகத்தில் பரீக்ஷகரானோர் ப்ரமாணத்தாலே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிக்கக்கடவர்களாயிருப்பர்கள். ப்ரமாணமாவது - யத$_2$ாவஸ்தி$_2$தார்த்த$_2$ாநுரூபமாயிருக்கும். ஆகையால் ஸம்யக$_3$நுப$_4$வஸாத$_4$நம் ப்ரமாணம் என்று சொல்லுகிற நையாயிகாதி$_3$களைப் போலே கரணப்ராமாண்யம் சொல்லுகையன்றியே ஜ்ஞாநப்ராமாண்யம் சொல்லுகை ஸித்$_3$த$_4$ாந்திகளுக்கு அபி$_4$மதமாயிருக்கும். ப்ரமாணந்தான் - ப்ரத்யக்ஷமென்றும், அநுமாநமென்றும், ஆக$_3$மமென்றும், உபமாநமென்றும், அர்த்த$_2$ாபத்தி என்றும், அப$_4$ாவம் என்றும், ஸம்ப$_4$வமென்றும், ஐதிஹ்யமென்றும் எட்டு வகையாகச் சொல்லுவர்கள்,

இதில் சார்வாகர் ப்ரத்யக்ஷமொன்றுமே ப்ரமாணம என்பர்கள். {ப்ரத்யக்ஷமேகம் சார்வாகா: கணாத$_3$ஸுக$_3$தௌ புந: । அநுமாநஞ்ச தச்சாஹு: ஸாங்க்$_2$யாஶ்ஶப்$_3$த$_3$ஞ்ச தே அபி । ந்யாயைகதே$_3$ஶிநோப்யேவமுபமாநஞ்ச கேசந । அர்த்த$_2$ாபத்த்யா ஸஹைதாநி சத்வார்யாஹ ப்ரப$_4$ாகர: । அப$_4$ாவஷஷ்ட$_2$ாந்யேதாநி ப$_4$ாட்டா வேத$_3$ாந்திநஸ்தத$_2$ா । ஸம்ப$_4$வைதிஹ்யயுக்தாநி தாநி பௌராணிகா ஜகு$_3$:}. வைஶேஷிகரும், பௌ$_3$த்$_3$த$_4$ரும், அத்தோடே அநுமாநத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு இரண்டு ப்ரமாணமென்பர்கள். நையாயிகரில் பூ$_4$ஷணமதத்திலுள்ளார் - அவற்றோடே ஆக$_3$மத்தையும் கூட்டி மூன்று ப்ரமாணமென்பர்கள். உத$_3$யநமதத்திலுள்ளார் - அவற்றோடே உபமாநத்தையும் கூட்டி நாலு ப்ரமாணமென்பர்கள். ப்ராப$_4$ாகரர் - அவற்றோடே அர்த்த$_2$ாபத்தியையும் கூட்டி ஐந்து ப்ரமாணமென்பர்கள். ப$_4$ாட்டர் - அவற்றோடே அப$_4$ாவத்தையும் கூட்டி ஆறு ப்ரமாணமென்பர்கள். ஐதிஹாஸிகர் - அவற்றோடு ஸம்ப$_4$வததையும், ஐதிஹ்யத்தையும் கூட்டி எட்டு ப்ரமாணம் என்பர்கள்.

1. இவற்றில் ப்ரத்யக்ஷமாவது - இந்த்$_3$ரியங்களுக்கு அர்த்த$_2$ங்களோடு உண்டான ஸந்நிகர்ஷத்தாலே அபரோக்ஷமாகப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம்.
2. அநுமாநமாவது - வ்யாப்தமான லிங்க$_3$பராமர்ஶத்தாலே வ்யாபகமான ஸாத்$_4$ய-விஷயகஜ்ஞாநம். அதாவது - தூ$_4$மாக்$_3$நிகளுடைய நித்யஸஹசாரத்தை மஹாநஸாதி$_3$களிலே கண்டவன் பர்வதக$_3$தமான தூ$_4$மத$_3$ர்ஶநத்தாலே அக்$_3$நி உண்டு என்று அறுதியிடுகை.
3. ஆக$_3$மமாவது - ஆப்தோபதே$_3$ஶம். அதாவது - வேத$_3$வைதி$_3$கவசநங்கள்.
4. உபமாநமாவது - ஸத்$_3$ருஶவஸ்துத$_3$ர்ஶநத்தில் பூர்வத்$_3$ருஷ்டஸாத்$_3$ருஶ்யஜ்ஞாநம். அதாவது - முன்பே கோ$_3$வைக் கண்டவன் பின்பு க$_3$வயத்தைக் கண்டால் கோ$_3$-ஸத்$_3$ருஶம் க$_3$வயம் என்று பிறக்கிற ஸாத்$_3$ருஶ்யபு$_3$த்$_3$தி$_4$.
5. அர்த்தா$_2$பத்தியாவது - அநுபபத்யமாநமான அர்த்த$_2$த்தைக் கண்டால் அதுக்கு உபபாத$_3$கமான அர்த்தா$_2$ந்தரத்தைச் கல்பிக்கை. அதாவது - ஜீவிக்கிற புருஷனை க்$_3$ருஹத்தில் காணுதொழிந்தால் புறம்பே போனதாகக்கல்பிக்கிற ஜ்ஞாநம்.
6. அபா$_4$வமாவது - ஒன்றினுடைய இல்லாமையை ஸாதி$_4$த்துக்கொடுக்கிற ஜ்ஞாநம். அதாவது - இந்த பூ$_4$தலத்திலே க$_4$டம் இல்லை என்று பிறக்கிற ஜ்ஞாநம் முதலானவை.
7. ஸம்ப$_4$வமாவது - ஆயிரத்தில் ஒன்றும், கடலில் குளப்படியும் கூடும் என்று பிறக்கும் அறிவு.
8. ஐதிஹ்யமாவது - லோகப்ரஸித்$_3$த$_4$மான வார்த்தையைக் கொண்டு அர்த்த$_2$நிஶ்சயம் பண்ணுகை.

இவற்றில் ப்ரத்யக்ஷத்தையும், அநுமாநத்தையும், ஆக$_3$மத்தையும் இம்மூன்றையும் வைதி$_3$கர் ப்ரமாணமாக பரிக்$_3$ரஹிக்கிறவளவில் ஆப்தோபதே$_3$ஶரூபமான ஆக$_3$மத்தை, அபௌருஷேயமாகையாலே ப்$_4$ரமவிப்ரலம்பா$_4$தி$_3$தோ$_3$ஷரஹிதநித்ய-ப்ரமாணமாகையால் ஆப்தோபதே$_3$ஶமென்று வேத$_3$த்தையும், தந்மூலமான முநிவசநாதி$_3$களையும் சொன்னார்கள் இவை ஸ்வார்த்த$_2$த்தில் ப்ரமாணமாமிடத்தில் பௌ$_3$த்$_3$தா$_4$தி$_3$களுக்குப்போலே ப்ராமாண்யம் {அப்ராமாண்யம் இதி} ஸ்வாபா$_4$விகமாய், அப்ராமாண்யம் {ப்ராமாண்யம்} கு$_3$ணக்ருதமாயும், நையாயிகாதி$_3$களுக்குப்போலே அப்ராமாண்யம் தோ$_3$ஷக்ருதமாயும், ப்ராமாண்யம் கு$_3$ணக்ருதமாயும் இருக்கை-யன்றியே ஸர்வப்ரகாரத்திலும் ப்ராமாண்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$மாய் அப்ராமாண்யம் தோ$_3$ஷக்ருதமாயிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வதஸ்ஸித்$_3$த$_4$ப்ரமாணங்களான இம்மூன்றிலும் ப்ரத்யக்ஷாநுமாநங்கள் - இந்த்$_3$ரியக்$_3$ரஹணயோக்$_3$யங்களில் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும். அதீந்த்$_3$ரியார்த்த$_2$த்-தில் ப்ரமாணமாய் அறிவது - வேத$_3$ம் ஒன்றுமே. இதுதான் தனக்கு ப்ரகாரங்களான {உபகரணங்களான} ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணந்யாயமீமாம்ஸைகளோடே கூடி ஸவிபூ$_4$திக-னான ஸர்வேஶ்வரனுடைய வைப$_4$வத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கையிலே தத்பரமாயிருக்கும்.

அதில் கர்மப்ரதிபாத$_3$கமான பூர்வபா$_4$க$_3$ம் - ப$_4$க$_3$வதா$_3$ராத$_4$நவிதி$_4$யிலே தத்பரமா-யிருக்கும். ப்$_3$ரஹ்மப்ரதிபாத$_3$கமான உத்தரபா$_4$க$_3$ம் - ப$_4$க$_3$வானுடைய ஸ்வரூபரூப-கு$_3$ணவிபூ$_4$திசேஷ்டிதங்களை அறிவித்து அவனை ப்ராபிக்கையிலே தத்பரமாய் இருக்கும். ஆகையாலே "வேதை$_3$ஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்$_3$ய:" என்று ப$_4$க$_3$வான்

தானே அருளிச்செய்தபடியே க்ருத்ஸ்நமும் ஸர்வேஶ்வரனையே ப்ரதிபாதி3யா நிற்கும்

இந்த ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாக3மங்கள் மூன்றிலும் - அல்லாத ஐந்து ப்ரமாணங்களும் அந்தர்ப4விக்கும். அதில உபமாநமும், அர்த்தா2பத்தியும், ஸம்ப4வமும் வ்யாப்தி ஸஹக்ருதமாயிருக்கையாலே அநுமாநத்திலே அந்தர்ப4விக்கும். ஐதிஹ்யம் - ஶப்3த3-ஜந்யமாகையாலே ஆக3மத்திலே அந்தர்ப4விக்கும். அப4ாவம் - ப4ாவாந்தரபர்யவ-ஸாயியாகையாலே யதா2யோக3ம் ப்ரத்யக்ஷாதி3கள் மூன்றிலும் அந்தர்ப4விக்கும்.

இப்படி ஸ்வதஸ்ஸித்3த4ப்ரமாணப4ாவத்தையுடையவையாய், ருக்3யஜுஸ்ஸாமாத2ர்-வணரூபசாதுர்வித்4யத்தையுடைய வேதங்களுக்கு "ஶிக்ஷா - வ்யாகரணம் - நிருக்தம் - ச2ந்தோ3விசிதி:- கல்பஸூத்ரம் - ஜ்யோதிஷஶாஸ்த்ரம் " {ஆபஸ்தம்ப3த4ர்மே-2} என்று அங்க3ங்கள் ஆறுயிருக்கும்.

1. அதில் ஶிக்ஷையாவது - வர்ண-ஸ்வர-மாத்ராதி3நிரூபணம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரம்.
2. வ்யாகரணமாவது - ப்ரக்ருதிப்ரத்யயாதி3முக2த்தாலே அர்த்தா2பி4தா4யகமான பத3ங்களை நிரூபிக்கும் ஶாஸ்த்ரம்.
3. நிருக்தமாவது - அக்ஷரஸாம்யமாத்ரத்தாலே பத3ங்களில் அர்த்த2த்தை நிரூபிக்கும் ஶாஸ்த்ரம்.
4. ச2ந்தோ3விசிதியாவது - கா3யத்ரீ, உஷ்ணிக், அநுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்3ருஹதீ, பங்க்தி, ஜக3தீ {ஶக்வரீ இதி ஸர்வத்ரபா.} என்கிற ஸப்தச2ந்தஸ்ஸுக்களை நிரூபிக்கும் ஶாஸ்த்ரம்.
5. கல்பஸூத்ரமாவது - வேதா3ர்த்தா2நுஷ்டா2நப்ரகாரநிரூபணம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரம்.
6. ஜ்யோதிஷமாவது - அத்4யயநாநுஷ்டா2நங்களுடைய காலநியமம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரம்.

"ச2ந்த3: பாதௌ3 ஶப்3த3ஶாஸ்த்ரம் ச வக்த்ரம் கல்ப: பாணிர்ஜ்யோதிஷம் சக்ஷுஷீ ச। ஶிக்ஷா க்4ராணம் ஶ்ரோத்ரமேதத் நிருக்தம் வேத3ஸ்யாங்கா3ந்யாஹுரேதாநி ஷட் ச" என்று அவயவரூபங்களாகவும் நிரூபிப்பர்கள். இப்படி ஸாங்க3மான வேத3ங்களி-னுடைய அர்த்தௌ2ளசித்யத்தை ப்ரமாணாதி3நிரூபணங்களாலும், தர்க்கமர்யாதை3-யாலும் ப்ரதிபாதி3க்கக்கடவதாயிருக்கும் ந்யாயஶாஸ்த்ரம்.

மீமாம்ஸையாவது - வேத3வேதா3ந்தார்த்த2ங்களுடைய அர்த்த2க3மகத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக பூர்வபக்ஷஸித்3தா4ந்தரூபேண உண்டான விசாரம். இதுதான் பூர்வ-மீமாம்ஸை, உத்தரமீமாம்ஸை என்கிற பே4தே3ந ப்ரஸித்3த4மாகையாலும், கர்ம-ப்3ரஹ்மரூபேண ப்ரதிபாத்3யார்த்த2பே4த3த்தாலும், ஜைமிநீயம், பா3த3ராயணீயம் என்கிற கர்த்ருபே4த3த்தாலும், ஶாஸ்த்ரபே4தம் உண்டு என்கிற ஶங்கைக்கு விஷய-மாய் இருந்ததேயாகிலும், நிரூபணீயமான வேத3ம் உபநிஷத்3விஶிஷ்ட-மாகையாலே ஏகமாகையாலும்; ரத2கோ3புராதி3நிர்மாணத்தில்போலே கர்த்ரு-பே4த3ம் அப்ரயோஜநமாகையாலும்; "ஸுமந்தும் ஜைமிநீம் பௌலம் ஶுகஞ்சைவ ஸ்வமாத்மஜம் । வேத3ாநத்4யாபயாமாஸ {பா4ரதே ஶா.- மோ. 341-19} என்று

இத்யாதி$_3$வசநத்தாலே ஜைமிநி ஸ்ரீ வேத$_3$வ்யாஸப$_4$க$_3$வானுக்கு நேரே ஶிஷ்யனுகை-யாலும், "த்$_3$வீபே ப$_3$த$_3$ரிகாமத்$_4$யே பா$_3$த$_3$ராயணம் அச்யுதம் । பராஶராத்ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே$_4$ பரந்தபம்" {ப$_4$ாரதே ஆதி$_3$.} என்று ஸ்ரீ பாராஶர்யன் பா$_3$த$_3$ராயணனுகையாலும்; "யஜ்ஞேந தா$_3$நேந தபஸா அநாஶகேந ப்$_3$ராஹ்மணா விவிதி$_3$ஷந்தி" {ப்$_3$ருஹ.உப. 6-4-22} என்று ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநத்துக்கு கர்மாபேக்ஷை உண்டாகையாலும்; கார்யார்த்த$_2$-வ்யுத்பத்தியோபாதி, 'அத்ராஸ்தே நிதி$_4$:' {ஸ்ரீர.ஸ்தவே உ.22} முதலான வாக்யங்களிலே புருஷார்த்த$_2$பூ$_4$தமான ஸித்$_3$த$_4$ார்த்த$_2$த்திலும் வ்யுத்பத்தி உண்டாகையாலும்; கார்யரூபம் – வேத$_3$ார்த்த$_2$மானாலும், து$_3$:க$_2$ாஸம்பி$_4$ந்நதே$_3$ஶவிஶேஷஸ்வர்க்க$_3$ாதி$_3$கள் போல-வும், ராத்ரிஸத்ரப்ரதிஷ்ட$_2$ாதி$_3$கள் போலவும் உபாஸநரூபமான கார்யத்திலே அதி$_4$க்ருதனுன புருஷனுக்கு ப$_2$லமான ப்$_3$ரஹ்மஸ்வரூபரூபகு$_3$ணவிப$_4$வாதி$_3$கள் ஸ்வார்த்த$_2$ங்களில் வேத$_3$ாந்தவாக்யங்கள் ப்ரமாணமாகையாலும்; "ஸம்ஹிதமேதத் ஶாரீரகம் ஜைமிநீயேந ஷோட$_3$ஶலக்ஷணேந இதி ஶாஸ்த்ரைகத்வஸித்$_3$தி$_4$:" {போ$_3$த$_4$ா-யந:} என்று வ்ருத்திகாரவசநம் உண்டாகையாலும்; 'மீமாம்ஶாஶாஸ்த்ரம் "அத$_2$ாதோ த$_4$ர்மஜிஜ்ஞாஸா" {பூ.மீ.1-1-1} இத்யாரப்$_4$ய "அநாவ்ருத்திஶ்ஶப்$_3$த$_3$ாத் அநாவ்ருத்திஶ்-ஶப்$_3$த$_3$ாத்" (ஶா.மீ. 4-4-22) இத்யேதத$_3$ந்தம் ஸங்க$_3$திவிஶேஷணவிஶிஷ்டக்ரமம்' என்று ஸ்ரீப$_4$ாஷ்யகாரவசநம் உண்டாகையாலும் ஏகஶாஸ்த்ரமாய் இருக்கும்.

அதில், "ப்ராயேண பூர்வப$_4$ாக$_3$ார்த்த$_2$பூரணம் த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரத:। இதிஹாஸபுராணா-ப்$_4$யாம் வேத$_3$ாந்தார்த்த$_2$: ப்ரகாஶ்யதே" (வாயுபு.பூர்வ.4-10) என்கிறபடியே ஆசார-வ்யவஹாரப்ராயஶ்சித்தரூபப்ரதிபாத$_3$கமான த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரம் – கர்மப்ரதிபாத$_3$கமான பூர்வப$_4$ாக$_3$ார்த்தோ$_2$பப்$_3$ரும்ஹணம் பண்ணுகிறது; இதிஹாஸபுராணங்கள் – ப்$_3$ரஹ்ம-ப்ரதிபாத$_3$கமான உத்தரப$_4$ாக$_3$ார்த்தோ$_2$பப்$_3$ரும்ஹணம் பண்ணுகிறது. த$_4$ர்மஶாஸ்த்-ரங்களும் இதிஹாஸபுராணங்களும - வேத$_3$த்தினுடைய அர்த்த$_2$த்திற்கு வைஶத்$_3$ய-ஹேதுவாய்க் கொண்டு உபப்$_3$ரும்ஹணங்களாயிருக்கும்.

அதில் புராணமாவது – "ஸர்க்க$_3$ஶ்ச ப்ரதிஸர்க்க$_3$ஶ்ச வம்ஶோ மந்வந்தராணி ச। வம்ஶாநுசரிதம் சேதி புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்" (வாயுபு.) என்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்க-ளும், வம்ஶங்களும், மந்வந்தரங்களும், வம்ஶாநுசரிதங்களும் ஆகிற பஞ்ச-லக்ஷணத்தை உடைத்தாயிருக்கிற ப்$_3$ராஹ்மபாத்$_3$மவைஷ்ணவம் முதலான க்$_3$ரந்த$_2$-ராஶி. {பஞ்சலக்ஷணலக்ஷிதமான புராணங்கள் அல்பபுராணமென்றும், த$_3$ஶலக்ஷணலக்ஷித-மானவைகள் மஹாபுராணமென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அப்படியே ப$_4$ாக$_3$வதத்தில் 12வது ஸ்க. "ஸர்க்கோ$_3$ஸ்யாத$_2$ விஸர்க்க$_3$ஶ்ச வ்ருத்திரக்ஷாந்தராணி ச । வம்ஶோ வம்ஶாநுசரிதம் ஸம்ஸ்த$_2$ா-ஹேதுரபாஶ்ரய: ।। த$_3$ஶபி$_4$ர்லக்ஷணைர்யுக்தம் புராணம் தத்$_3$விதோ$_3$ விது$_3$: । கேசித்பஞ்சவித$_4$ம் ப்$_3$ரஹ்மந் மஹத$_3$ல்பவ்யவஸ்த$_2$யா" என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த வசநத்துக்கு விரோத$_4$ம் வாராமல் கொள்ளவும்.} இதிஹாஸமாவது – இந்த லக்ஷணநியமாபேக்ஷை இன்றியே ஸ்ரீராமா-யணம், மஹாப$_4$ாரதம், ஸ்ரீவிஷ்ணுத$_4$ர்மாதி$_3$யான க்$_3$ரந்த$_2$ராஶி,

இவற்றில் "புராணந்யாயமீமாம்ஸாத$_4$ர்மஶாஸ்த்ராங்க$_3$மிஶ்ரிதா:। வேத$_3$ாஸ்த$_2$ாநாநி வித்$_3$யாநாம் த$_4$ர்மஸ்ய ச சதுர்த்த$_3$ஶ"(மநு) என்று த$_4$ர்மவித்$_3$யாஸ்த$_2$ாநங்கள் பதினலாக மநுவும் சொன்னன். இவ்விடத்தில் வித்$_3$யாஸ்த$_2$ாநமாக புராணம் ஒன்றுமே பரிக$_3$ணிதமாயிருக்க இதிஹாஸத்தையும் கூட்டுவான் என்? என்னில்,

"இதிஹாஸபுராணாப்$_4$யாம் வேத$_3$ம் ஸமுபப்$_3$ரும்ஹயேத் । பி$_3$பே$_4$தி அல்பஶ்ருதாத் வேத$_3$: மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" (பா$_4$ரத ஆதி$_3$.1-273. வேத$_3$த்துக்கு ப்ரதாரணமாவது - தத$_3$பி$_4$ப்ரேதவிபரீதார்த்த$_2$வர்ணநமே) என்று வேதோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணார்த்த$_2$மாக பரிக்$_3$ருஹீதமாகையாலும், "இதிஹாஸ: புராணம்" {ப்$_3$ருஹ.உப.6-1-2. இதிஹாஸாந் புராணாநி - இதி பா.} என்று ஶ்ருதியிலும் ஸஹபடி$_2$தமாகையாலும், "இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்" {சா$_2$.உ.7-1-1} என்று அல்பாச்தரமன்றியிருக்க - அப்$_4$யர்ஹிதமாகையாலே பூர்வ-ப்ரயுக்தமான இதிஹாஸத்துக்கு புராணத்$_3$வைலக்ஷண்யம் உண்டாகையாலும் இந்த 'புராண'ஶப்$_3$த$_3$ம் இதிஹாஸத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக்கடவது.

"அங்க$_3$ாநி வேத$_3$ாஶ்சத்வார: மீமாம்ஸாந்யாயவிஸ்தர: । புராணம் த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரஞ்ச வித்$_3$யா ஹ்யேதாஶ்சதுர்த$_3$ஶ" {வி.பு.3-6-27} என்று எண்ணப்பட்ட இந்த பதினாலு வித்$_3$யைகளோடே "ஆயுர்வேதோ$_3$ த$_4$நுர்வேதோ$_3$ வேதோ$_3$ கா$_3$ந்த$_4$ர்வ ஏவ ச । அர்த்த$_2$ஶாஸ்த்ரமிதி ஹ்யேதா வித்$_3$யா ஹ்யஷ்டாத$_3$ஶ ஸ்ம்ருதா:" {அஷ்டாத$_3$ஶைவ தா: - பா.} (வி.பு.3-6-28) என்று - ஶரீரஸ்தி$_2$திஹேதுவான ஆயுர்வேத$_3$மும், ஶத்ருநிவாரணார்த்த$_2$மான த$_4$நுர்வேதமும், பே$_4$ாகோ$_3$பயுக்தமான கா$_3$ந்த$_4$ர்வவேத$_3$மும், ஸம்பத$_3$ர்த்த$_2$மான அர்த்த$_2$ஶாஸ்த்ரமுமான நாலு உபவேத$_3$மும் ஸத்$_3$வாரகமாக த$_4$ர்மோபயுக்தமாகையாலே பதினெட்டு வித்$_3$யை என்று சொல்லப்பட்டதிறே. {"ஆயுர்வேதோ$_3$ வைத்$_3$யஶாஸ்த்ரம் கா$_3$ந்த$_4$ர்வே கீ$_3$திஶாஸநம் । அர்த்த$_2$ஶாஸ்த்ரம் த$_3$ண்ட$_3$நீதி: த$_4$நுர்வேதோ$_3$ऽஸ்த்ரஶாஸநம் । சத்வார உபவேத$_3$ஸ்தே" இதி வைஜயந்தீ }.

இந்த புராணங்கள்தான் "யஸ்மிந் கல்பே து யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்$_3$ரஹ்மணா புரா । தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே" (மாத்ஸ்யபு. 289 - 15) என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்$_3$ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே கு$_3$ணத்ரயத்தில் யாதொரு கு$_3$ணம் விஞ்சியிருக்கும், அந்த கு$_3$ணாநு-கு$_3$ணதே$_3$வதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தை அந்த புராணங்களிலே சொல்லக்கடவ-னாகையாலே, "அக்$_3$நேஶ்ஶிவஸ்ய மாஹாதம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே । ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதி$_4$கம் ப்$_3$ரஹ்மணோ விது$_3$: । ஸாத்விகேஷ்வத$_2$ கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதி$_4$கம் ஹரே: । தேஷ்வேவ யோக$_3$ஸம்ஸித்$_3$த$_4$ா க$_3$மிஷ்யந்தி பராம் க$_3$திம் । ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ரூணாஞ்ச நிக$_3$த்$_3$யதே" (மாத்ஸ்யபு. 289) என்று தாமஸகல்பங்களில் புராணங்களாலே அக்$_3$நிஶிவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்-தையும், ராஜஸகல்பங்களில் புராணங்களாலே ப்$_3$ரஹ்மா தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்-தையும், ஸாத்விககல்பங்களில் புராணங்களாலே ஸர்வேஶ்வரனான ஹரியினுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ணகல்பங்களிலே ஸரஸ்வதியினுடையவும், பித்ருக்களி-னுடையவும் மாஹாத்ம்யத்தையும் சொல்லக் கடவனாயிருக்கும்.

இதில் ஸாத்விகபுராணைகநிஷ்ட$_2$ரானவர்கள் யோக$_3$முக$_2$த்தாலே ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று பரக$_3$தியைப் பெறுவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதி-பாத$_3$கங்களான ஸாத்விகபுராணங்களே ப்ராமாண்யத்தில் ப்ரக்ருஷ்டங்களா-யிருக்கும். ஆனால் இதரதே$_3$வதாப்ரதிபாத$_3$கங்களான ராஜஸதாமஸஸங்கீர்ண-புராணங்கள் அப்ரமாணமித்தனையோவென்னில், அவற்றிலும் ப$_4$க$_3$வது$_3$த்கர்ஷப்ரதி-பாத$_3$கத்வம் விஶிஷ்டமாகையாலே தந்நிப$_3$ந்த$_4$நமான ஸாத்விக்யமுண்டான

அம்ஶத்தில் யத$_2$ாஜ்ஞாநஸாத$_4$கத்வமடியான ப்ராமாண்யத்தில் குறையில்லை.

"அஷ்டாத$_3$ஶபுராணேஷு த$_3$ஶபி$_4$: கத்$_2$யதே ஶிவ:" என்று பதினெட்டு புராணத்திலும் பத்து புராணத்தாலே ஶிவன் சொல்லப்படுகிறான் என்று உண்டாயிருக்க, ஸகலபுராணங்களும் ப$_4$க$_3$வத்ப்ரதிபாத$_3$கங்கள் என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே என்னில், "அஷ்டாத$_3$ஶபுராணாநி புராணஜ்ஞா: ப்ரசக்ஷதே । ப்$_3$ராஹ்மம் பாத்$_3$மம் வைஷ்ணவஞ்ச ஶைவம் ப$_4$ாக$_3$வதம் தத$_2$ா । தத$_2$ாந்யம் நாரதீ$_3$யஞ்ச மார்க்கண்டே$_3$யஞ்ச ஸப்தமம் । ஆக்$_3$நேயமஷ்டமஞ்சைவ ப$_4$விஷ்யந்நவமம் ஸ்ம்ருதம் । த$_3$ஶமம் ப்$_3$ரஹ்மகை(?வை) வர்த்தம் லைங்க$_3$மேகாத$_3$ஶம் ஸ்ம்ருதம் । வாராஹம் த்$_3$வாதஶஞ்சைவ ஸ்காந்த$_3$ம் சாத்ர த்ரயோத$_3$ஶம் சதுர்த$_3$ஶம் வாமநஞ்ச கௌர்மம் பஞ்சத$_3$ஶம் தத$_2$ா । மாத்ஸ்யஞ்ச கா$_3$ருட$_3$ஞ்சைவ ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$ஞ்ச தத: பரம் । ஸர்க்க$_3$ஶ்ச ப்ரதிஸர்க்க$_3$ஶ்ச வம்ஶோ மந்வந்தராணி ச । ஸர்வேஷ்வேதேஷு கத்$_2$யந்தே வம்ஶாநுசரிதஞ்ச யத் । யதே$_3$தத் தவ மைத்ரேய புராணம் கத்$_2$யதே மயா । ஏதத் வைஷ்ணவஸம்ஜ்ஞம் வை பாத்$_3$மஸ்ய ஸமநந்தரம் । ஸர்க்கே$_3$ ச ப்ரதிஸர்க்கே$_3$ ச வம்ஶமந்வந்தராதி$_3$ஷு । கத்$_2$யதே ப$_4$க$_3$வாந் விஷ்ணு: அஶேஷேஷ்வேவ ஸத்தம" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே புராணங்கள் பதினெட்டையும் அநுக்ரமித்து, இப்புராணங்களிலெல்லாவற்றிலும் ஸர்வேஶ்வரனே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறான் என்று சொல்லுகையாலேயும், "ஏவமேவ புராணேஷு த$_3$ஶஸ்வஷ்டஸு நாந்யத$_2$ா" என்று பதினெட்டு புராணத்திலும் ப$_4$க$_3$வானே ஸர்வஸ்மாத் பரனாக ப்ரதிபாத்$_3$யனல்லது தத்த்வாந்தரமன்று என்று புராணாந்தரவசநமுண்டாயிருக்கையாலும் இனி ஸர்வபுராணத்திலும் ஸர்வேஶ்வரனே ப்ரதிபாத்$_3$யன், தே$_3$வதாந்தரோத்கர்ஷம் சொல்லுகிறவிடம் ப$_4$க$_3$வந்நிஸ்ருஷ்டகாரணபுருஷத்வாதி$_3$பத$_3$ப்ராப்தி உடையராகையாலே தத்$_3$விபூ$_4$திநிப$_3$ந்த$_4$நமான உத்கர்ஷப்ரதிபாத$_3$நத்திலே தாத்பர்யமாகக் கடவது.

புராணாதி$_3$களிலே ஸர்வஜக$_3$த்தினுடைய யுக$_3$பத்ஸம்ஹாராதி$_3$களைச் சொல்லுகையாலும், ஆகாஶவிஶேஷகு$_3$ணமான ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கும் ஸ்வாஶ்ரயமான ஆகாஶத்தோடே ஸம்ஹாரம் உண்டாகையால் வர்ணாத்மகமான ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு புருஷனுடைய தால்வாதி$_3$வ்யாபாரஜந்யத்வம் உண்டாகையாலே கர்த்ரபேக்ஷை உண்டாகையால் புருஷபு$_3$த்$_3$த்$_4$யந்வயமூலத்வம் ஸம்ப$_4$ாவிதமாகையாலும் "இத$_3$ாநீமிவ ஸர்வத்ர த்$_3$ருஷ்டாந்தாதி$_3$கமிஷ்யதே" என்கிற மீமாம்ஸகமர்யாதை$_3$யாலே வேத$_3$த்துக்கு அவிச்சி$_2$ந்நபாட$_2$ஸம்ப்ரத$_3$ாயம் அஸம்ப$_4$ாவிதமாகையாலே வேத$_3$த்தினுடைய அபௌருஷேயத்வநித்யத்வங்கள் கூடும்படி எங்ஙனே என்னில் - ஶப்$_3$த$_3$நித்யத்வம் கொள்ளுகிற பக்ஷத்திலும் அத்$_4$யேத்ருபுருஷாऽவிச்சே$_2$த$_3$நிப$_3$ந்த$_4$நமான பாட$_2$ஸம்ப்ரத$_3$ாயாவிச்சி$_2$த்தியிறே நித்யத்வாதி$_3$களுக்கு மூலமாயிற்று. அது ஸகலஸம்ஹாராவஸ்தை$_2$யிலும் குறையில்லை. அதாவது - ஸுப்தப்ரபு$_3$த்$_3$த$_4$ரான உபாத்$_4$யாயாதி$_3$கள் பூர்வோச்சாரணக்ரமத்தை ஸ்மரித்து ஶிஷ்யாதி$_3$களை அத்$_4$யயநம் பண்ணுவிக்குமாபோலே, ஸம்ஹ்ருதிஸமயங்களில் ஸர்வேஶ்வரன் இந்த வேத$_3$ஸந்த$_3$ர்ப$_4$த்தைத் தன் திருவுள்ளத்தில் ஸம்ஸ்காரவிஶேஷத்திலே இட்டுவைத்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே இந்த வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே ஸ்மரிக்கப்பட்ட நாமரூபங்களை ஸ்ருஷ்ட-

மான அவ்வோ அர்த்த2ங்களிலே வ்யாகரித்து {வ்யாபரித்து - பா} உறங்கி உணர்ந்த ப்ரஜைகளை பிதா ஓதிவைக்குமாப்போலே ப்3ரஹ்மப்ரமுக2ரான ஸர்வப்ராணிகளையும் யோக்3யதாநுகூலமாக அத்4யயநம் பண்ணுவித்து அவ்வவருடைய ஹிதங்களையும் ஶாஸித்துக்கொண்டு போருகையாலே, அஸமர்யமாணகர்த்ருத்வாதி3நிப3ந்த4நமான வேத3ப்ராமாண்யம் வ்யவஸ்தி2தம் என்றதாயிற்று.

“வாசா விரூபநித்யயா” என்று ஸந்த3ர்ப்ப4விஶேஷணரூபத்தாலே வாக்கு நித்யையாயிருக்குமென்று ஶ்ருதிதன்னிலும் சொல்லிற்று. “ஏததே3வ (ச) வேத3நாம் அபௌருஷேயத்வம் நித்யத்வஞ்ச - யத்பூர்வபூர்வோச்சாரணக்ரமஜநிதஸம்ஸ்காரவிஶேஷேண தமேவ க்ரமவிஶேஷம் ஸ்ம்ருத்வா தேநைவ க்ரமேண உச்சார்யமாணத்வம்” (வே.ஸங்.) என்று ப4ாஷ்யகாரரும் வேத3த்தினுடைய அபௌருஷேயத்வநித்யத்வங்களை ஸம்ஸ்காரரூபமான ஸந்த3ர்ப்ப4நித்யதாநிப3ந்த4நமாக அருளிச்செய்தாரிறே. இப்படி புருஷபு3த்3தி4மூலத்வாதி3தோ3ஷமில்லாமையாலே நித்யமான வேத3ராஶி ஸ்வத ஏவ ஶுத்3ருட4ப்ரமாணம் என்றதாயிற்று.

இப்படி ஸாங்கோ3பாங்க3மான ஸகலவேத3ங்களும் ஸர்வேஶ்வரனையே ஏககண்ட2மாக ப்ரதிபாதி3க்குமளவில் ஸாங்க்2ய-யோக3-பாஶுபத-பாஞ்சராத்ரரூபதந்த்ரவிஶேஷங்கள் ஸ்வார்த்த2த்தில் ப்ரமாணமாகிறபடி என் என்னில் - “ஸாங்க்2யம் யோக3: பஞ்சராத்ரம் வேத3ா: பாஶுபதம் தத2ா । கிமேதாந்யேகநிஷ்ட2ாநி ப்ருத2ங்நிஷ்ட2ாநி வா முநே” (ப4ாரத.ஶா.மோ.350-1) என்று மஹாப4ாரதத்திலே நிஷ்ட2ாநிர்ணயாத்4யாயத்திலே பஞ்சஸித்3த4ாந்தநிர்ணயத்திலே ‘ஸாங்க்2யாதி3பஞ்சஸித்3த4ாந்தங்களும் ஏகதத்வப்ரதிபாத3கங்களோ? ப்ருத2க்தத்வப்ரதிபாத3கங்களோ?’ என்று ப்ரஶ்நம் பண்ண, “ப3ஹவோ ஹி யத2ாமார்க்க3ா விஶந்தி ஏகம் மஹாபுரம் । தத2ா ஜ்ஞாநாநி ஸர்வாணி ப்ரவிஶந்தி தமீஶ்வரம்” {இஶ்லோகம் முத்3ரிதகோஶத்தில் காணவில்லை. ஸந்த3ர்ப்ப4த்தைப்பார்த்தால் ப4ாரதவசநமாகவேணும். நாரஸிம்ஹபு. ச.64-68ல் இருக்கிறது} என்று பலவழியும் ஒரு படைவீட்டிலே புகுருமாப்போலே ஸர்வஜ்ஞாநங்களும் ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனையே ப்ரதிபாதி3யாநிற்கும் என்று உத்தரம் சொல்லுகையாலே ஸர்வஸித்3த4ாந்தங்களும் ஸர்வேஶ்வரனையே ப்ரதிபாதி3க்கக்கடவது.

அதிலே வேத3மானது - கர்த்ராத்3யப4ாவத்தாலே நிர்த்தே3ாஷமாய்க்கொண்டு ப4க3வத்ப்ரதிபாத3நத்தில் ப்ரப3லப்ரமாணமாகையாலே அல்லாத நாலு ஸித்3த4ாந்தங்களும் தந்மூலங்களாய்க்கொண்டு ப்ரமாணங்களாகக் கடவன. அதில் ஸாங்க்2ய - யோக3 - பாஶுபதங்கள் வேத3விருத்3த4ாம்ஶமொழிய ப்ரமாணங்களாகக்கடவன.

1. அதாவது - ஸாங்க்2யன் ஜக3த்காரணபூ4தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸகலேதரவ்யாவ்ருத்தமாய் வேத3ாந்தவேத்3யமான ஸ்வரூபத்தை இசையாதே பஞ்சவிம்ஶதித்த்வமாத்ரத்திலே பர்யவஸிதது அந்த பஞ்சவிம்ஶதிபுருஷனை உத3ாஸீநனாகவும் சொன்னான் (ப்3ர.ஸூ. 2-2-1)
2. யோகி3யானவன் யோக3ஶாஸ்த்ரத்தில் ஈஶ்வரனுடைய ஈஶ்வரத்வம் யோக3ஜந்யமாய்க்கொண்டு ப்ரதிப2லநம் போலே ஔபாதி4கமாமொழிய ஸ்வாப4ாவிகமல்ல என்று சொன்னான் (ப்3ர.ஸூ. 2-1-3).

3.பாஶுபதன் பிச்சையுண்ணி எம்பெருமான் என்னுமாப் போலே ஶாபோபஹதனை ருத்$_3$ரனை பரமேஶ்வரனாக ப்$_4$ரமித்தார் (ப்$_3$ர.ஸூ. 2-2). இவர்கள் மூவர்க்கும் இந்த வேத$_3$விருத்$_3$த$_4$ாம்ஶங்களொழிய தத்த்வக்ரமோத்பத்திகத$_2$நத்திலும், யோக$_3$ஸ்வரூப-ப்ரதிபாத$_3$நத்திலும் {யோக$_3$ப்ரகாரோபதே$_3$ஶநத்திலும் - பா.}, உபாஸ்யோபாஸகப$_4$ாவாதி$_3$-ப்ரதிபாத$_3$நத்திலும் விரோத$_4$மில்லாமையாலே அந்த அம்ஶங்களிலே இந்த தந்த்ரங்கள் ப்ரமாணங்களாகக் குறையில்லை.

ஆனால் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரமும் “வாஸுதே$_3$வாத் ஸங்கர்ஷணோ நாம ஜீவோ ஜாயதே” (பரமஸம்ஹிதா) என்று வேத$_3$ாந்தவிருத்$_3$த$_4$மான ஜீவோத்பத்த்யாதி$_3$களைச் சொல்லுகையாலே அதிலும் தந்த்ரஸாமாந்யத்தாலே வேத$_3$விருத்$_3$த$_4$ாம்ஶம் உண்டாயிருந்ததே என்னில் (ப்$_3$ர.ஸூ. 2-2-39,40) - அங்கு ஜீவாதி$_4$ஷ்ட$_2$ாத்ருரூபமான ஸங்கர்ஷணவ்யூஹத்தினுடைய உத்பத்தி சொல்லுகிறது. ஆகையாலே ஜீவோத்பத்திக்கு ப்ரஸங்க$_3$மில்லாமையாலும், “இத$_3$ம் மஹோபநிஷத$_3$ம் ஸர்வவேத$_3$ஸமந்விதம்” (ப$_4$ாரத. ஶா. மோ. 340 - 111) என்று ஸகலவேதா$_3$நுகூலத்வம் இந்த பாஞ்சராத்ரவசநத்திலே ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலும் ப$_4$க$_3$வான்தான் பரவ்யூஹவிப$_4$வாதி$_3$களுடைய யாத$_2$ாத்ம்யத்தை ஸப்ரகாரமாக ஸாத்விகாதி$_3$களிலே {ஸாத்விகாதி$_3$ஸம்ஹிதைகளிலே என்றபடி} அருளிச் செய்கையாலும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் ஸ்வார்த்த$_2$த்தில் க்ருத்ஸ்நமும் ப்ரமாணமாகக் கடவது (ப்$_3$ர.ஸூ. 2-2-41,42).

இங்ஙனன்றிக்கே ஸாங்க்$_2$யாதி$_3$களுக்கும் ஸ்வார்த்த$_2$த்தில் க்ருத்ஸ்நப்ரமாணம் கொள்ளத்தேடில், “ஸ்ம்ருத்யநவகாஶதோ$_3$ஷப்ரஸங்க$_3$ இதி சேத் ந அந்யஸ்ம்ருத்யநவகாஶதோ$_3$ஷப்ரஸங்க$_3$ாத்” (ப்$_3$ர.ஸூ 2-1-1) என்கிற அதி$_4$கரணத்திலே ‘ஸாங்க்$_2$யாதி$_3$ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ப்ராமாண்யம் கொள்ளுமளவில், ஜக$_3$த்துக்கு ப்$_3$ரஹ்மோபாதா$_3$நகாரணத்வம் சொல்லுகிற மந்வாதி$_3$ஸகலஸ்ம்ருதிகளுக்கு அநவகாஶமாகிற தோ$_3$ஷம் வரும்’ என்று வேத$_3$ாந்தஸூத்ரத்திலே உபபாதி$_3$க்கையாலும், “யா வேத$_3$-பா$_3$ஹ்யா ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்$_3$ருஷ்டய: । ஸர்வாஸ்தா நிஷ்ப$_2$லா ப்ரேத்ய தமோநிஷ்ட$_2$ா ஹி தா ஸ்ம்ருதா:” (மநு. 12-95) என்று ‘பா$_3$ஹ்யகுத்$_3$ருஷ்டிஸ்ம்ருதிகள் தம:கார்யமான அஜ்ஞாநவர்த்த$_4$கைகளாகையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாய்க் கொண்டு ஸம்ஸாரவர்த்தி$_4$கைகளாம்’ என்று மநுவசநம் உண்டாகையாலும் ஸாங்க்$_2$யாதி$_3$களுக்கு ப்ராமாண்யம் ஸங்கோசித்கமாய் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்துக்கு ப்ராமாண்யம் ஸார்வத்ரிகமென்றதாயிற்று

ஆகையாலே ஸாங்கோ$_3$பப்$_3$ரும்ஹணஸாத்வதந்த்ரஸஹிதமான ஸமஸ்தவேத$_3$ங்களும் ஸகலவிபூ$_4$தியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாப்$_4$யதி$_4$கரஹிதமான வைப$_4$வத்தையே ஸம்யக் ப்ரதிபாத$_3$நம் பண்ணுகின்றன என்றதாயிற்று.

இதி தந்த்வநிரூபணே ப்ரமாணநிரூபணம் நாம ப்ரத$_2$மோதி$_4$கார:.

த்$_3$விதீ$_3$யோதி$_4$கார:

இப்படி வேத$_3$வேத்$_3$யமாய், ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான பரதத்வம் ஒன்று; அதுவே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஜ்ஞாதவ்யம். அதுக்கு ஜ்ஞாபகமான லக்ஷணங்கள் ஏதென்னில்: "யதோ வா இமாநி பூ$_4$தாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபி$_4$ஸம்விஶந்தி । தத்$_3$விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ । தத்$_3$ப்$_3$ரஹ்ம"(தை.ப்$_4$ருகு.1-1) என்று ஜகஜ்ஜந்மஸ்தி$_2$திலயங்கள் வேத$_3$ாந்தத்திலே உக்தம். "அத$_2$ாதோ ப்$_3$ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" (ப்$_3$ர.ஸூ 1-1-1) என்று ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை விதி$_4$த்த வேத$_3$ாந்தஸூத்ரம் அந்த ப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு லக்ஷணமாக "ஜந்மாத்$_3$யஸ்ய யத:" (ப்$_3$ர.ஸூ.1-1-2) என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ஜக$_3$த்தினுடைய ஜந்மஸ்தே$_2$மலயங்களை ஸூசிப்பித்ததிறே. ஜக$_3$த்துக்கு ப்$_3$ரஹ்மத்தின்பக்கலுண்டான ஜந்மஸ்தே$_2$மலயங்களாவன உத்பத்திஸ்தி$_2$தி விநாஶங்கள்.

அதிலே ப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு ஜக$_3$த்தைப்பற்ற உண்டான காரணத்வமாவது - க$_4$டாதி$_3$களைப் பற்ற குலாலாதி$_3$களுக்கு உண்டான காரணத்வம் போலே நிமித்தத்வமாத்ரமோ என்னில், அப்படியன்று. லோகத்தில் கார்யோத்பத்தியில் உபாத$_3$ாநம் என்றும், நிமித்தம் என்றும், ஸஹகாரி என்றும் காரணங்கள் மூன்று. அதில் உபாத$_3$ாநகாரணமாவது - கார்யஸ்வரூபத்திலே அந்தர்ப$_4$விக்கும்படி யாதொரு வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூபத்தை உபாத$_3$ாநம் பண்ணி, கார்யத்தை உத்பாதி$_3$க்கிறுன், அது உபாத$_3$ாநகாரணம். அதாவது, க$_4$டமான கார்யத்திலே ம்ருத்தான காரணரூபத்தை ஸ்வீகரித்து அத்தை உண்டாக்கினுப்போலே. நிமித்தகாரணமாவது - அந்த உபாத$_3$ாநஸ்வரூபமான ம்ருத்தை குலாலன் விகரிப்பிக்குமாபோலே, கார்யாகாரேண விகரிப்பிக்குமது. ஸஹகாரி காரணமாவது - குலாலன் ம்ருத்தாலே க$_4$டத்தை உத்பாதி$_3$க்குமளவில் த$_3$ண்ட$_3$சக்ராதி$_3$கள்போலே கார்யோத்பத்திக்கு உபகரணமானவை. இவை மூன்றும் லோகத்தில் ஒன்றினுடைய ஶக்தி ஒன்றுக்கில்லை. ப்$_3$ரஹ்மம் ஜக$_3$த்துக்கு காரணமாமளவில் இவை மூன்றும் தானேயாயிருக்குமென்று ஶ்ருதி சொல்லிற்று.

அதாவது, "கிம்ஸ்வித்$_3$வநம் க உ ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் । யதோ த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ நிஷ்டதக்ஷு: । {நிஷ்டதக்ஷு: என்கிற இடத்தில ப$_3$ஹுவசநம் விவக்ஷிதமன்று. "ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸௌ த$_4$ாதா யத$_2$ாபூர்வம் அகல்பயத் தி$_3$வஞ்ச ப்ருதி$_2$வீஞ்ச" என்று த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வ்யாதி$_3$களுக்கு ஏககர்த்ருகத்வஶ்ரவணத்தாலே கர்த்ருப$_3$ஹுத்வம் ஸம்ப$_4$வியாமையால். இப்படி ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் அருளிச்செய்தது (1-4-25 } மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்ச$_2$தேது தத் யத$_3$த்$_4$யதிஷ்ட$_2$த்$_3$பு$_4$வநாநி த$_4$ாரயந்" யஜு. அஷ். 2-8-7-8) என்று லோகத்$_3$ருஷ்டிமர்யாதை$_3$யாலே நிமித்தோபாத$_3$ாநாதி$_3$களை பி$_4$ந்நமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி, யாதொரு வஸ்து பு$_4$வநங்களை த$_4$ரித்துக்கொண்டுநின்றது என்று நிமித்தத்தை சொல்லி, "யதோ த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ நிஷ்டதக்ஷு:" என்று யாதொன்றாலே த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$விகளை வகுத்தார்கள்; அந்த வநம் எதுவென்றும் அந்த வ்ருக்ஷம் எதென்றும் உபாத$_3$ாநத்தையும், ததி$_3$த்ரோபகரணத்தையும் பிரித்து ப்ரஶ்நம் பண்ணி, "ப்$_3$ரஹ்ம வநம் ப்$_3$ரஹ்ம ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத் யதோ த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ நிஷ்டதக்ஷு: மநீஷிணோ மநஸா விப்$_3$ரவீமிவ: । ப்$_3$ரஹ்மாத்$_4$யதிஷ்ட$_2$த்$_3$பு$_4$வநாநி த$_4$ாரயந்" (யஜு ...)

என்று அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்கும் நிமித்தகாரணமும், உபாத$_3$ாநகாரணமும் ப்$_3$ரஹ்மம் என்று த்ரிவித$_4$காரணமும் ப்$_3$ரஹ்மமாகச் சொல்லிற்று.

{(கிம்ஸ்வித்) இத்யாதி$_3$. அத்ர ஸாயநாசார பப$_4$ாஷ்யம் - "லோகே ஹி க்$_3$ருஹம் சிகீர்ஷு: புமாந் வநம் க$_3$த்வா தத்ர கஞ்சித்$_3$வ்ருக்ஷம் சி$_2$த்வா ததீ$_3$யை: காஷ்டை$_2$: க்$_3$ருஹம நிர்மிமீதே, தத்$_3$த்$_3$ருஷ்டாந்தேந அத்ராபி; யத: - யஸ்மாத வநஜந்யாத் வ்ருக்ஷாத், த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ - த்$_3$யுலோக-பூ$_4$லோகௌ, நிஷ்டதக்ஷு: தக்ஷணேந நிரமிதார: - நிர்மிதவந்த:, தாத்$_3$ருஶம் வநம், கிம்ஸ்வித் - ப$_4$வேத், கஶ்ச - தாத்$_3$ருஶ:, ஸ வ்ருக்ஷ ஆஸீத. ஹே மநீஷிண: - பு$_3$த்$_3$தி$_4$மந்த:, மநஸா - ஸ்வகீயேந விசாரய ததி$_3$த$_3$மர்த்த$_2$த்$_3$வயம் ஆசார்யஸமீபே . ப்ருச்ச$_2$த. கிஞ்ச, யத் - காரணபூ$_4$தம் வஸ்து, பு$_4$வநாநி - ஸர்வாந் லோகாந் ஸ்வாத்மநி, த$_4$ாரயந் அத$_1$யதிஷ்ட$_2$த் - நியமநமகரோத், ததி$_3$து$_3$ - தத$_3$பி ப்ருச்ச$_2$த, யது$_3$க்தம் மநீஷிணும் ப்ரஶ்நத்ரயம் தஸ்ய ஆசார்ய உத்தரம் ப்$_3$ரூதே. யஸ்மாத் - வநஜந்யாத் வ்ருக்ஷாத், த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வ்யௌ நிரமிமீதே, தத வநஸ்த$_2$ாநீயம் வ்ருக்ஷஸ்த$_2$ாநீயம் ப்$_3$ரஹ்மைவ; தஸ்ய ஸர்வஶக்தித்வாத். யஸ்ய - உத்பாத்$_3$யஸ்ய, யா ஸாமக்$_3$ர்யபேக்ஷிதா ஸா ஸர்வா தஸ்மிந் வித்$_3$யதே, ததே$_3$வ ப்$_3$ரஹ்ம, ஸர்வாணி பு$_4$வநாநி அஸ்மிந் த$_4$ாரயதி, நியமயதிச, ஹே மநீஷிண: ஆசார்யோஹம் மநஸா நிஶ்சித, வ: - யுஷ்மத்$_3$ப்$_4$யம் ப்$_3$ரவீமி - விவித$_4$ம் உத்தரம் ப்$_3$ரவீமி இதி}

இந்த அர்த்த$_2$ம் "ஸதே$_3$வ ஸோம்யேத$_3$மக்$_3$ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்$_3$விதீயம்" (ச$_2$ா.உப.6-2-1) என்று காரணவாக்யத்தில் ஜக$_3$த்து ஏகமாகக் கொண்டு லயிக்கும்படி உபாத$_3$ாந-ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யவஸ்து (அத்$_3$விதீயம்) என்று சொல்லுகையாலே அதி$_4$ஷ்ட$_2$ாத்ரந்தரத்தைக் கழித்து நிமித்தோபாத$_3$ாநாதி$_3$கள் எல்லாம் ஏக(பூ$_4$த)வஸ்து என்றும் சொல்லப்பட்டது,

அகி$_2$லஹேயப்ரத்யநீகத்வகல்யாணைகதாநத்வரூப-உப$_4$யலிங்க$_3$விஶிஷ்டநித்ய-பரிபூர்ணத்$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவபரப்$_3$ரஹ்மம் ஜக$_3$த்வது$_3$:கி$_2$த்வயுக்தமான சித$_3$சித$_3$ாத்மகப்ரபஞ்சத்துக்கு உபாத$_3$ாநமாம்படி எங்ஙனே என்னில்: நிர்தோ$_3$ஷப்ரமாணமான வேத$_3$ாந்தப$_4$ாக$_3$த்தில் காரணவாக்யங்களாலே சொல்லப் பட்ட ப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய உபாத$_3$ாநாதி$_3$ப$_4$ாவத்துக்கு அந்யத$_2$ாஸித்$_3$தி$_4$ இல்லாமையாலே ப்ரமாணுநுக்$_3$ராஹகமான உபபத்திவிஶேஷங்களாலே இவ்வர்த்த$_2$த்தை வேத$_3$ாந்தவித்துக்கள் நிஷ்கர்ஷியாநின்றார்கள்.

எங்ஙனே என்னில்: "ப்ருதி$_2$வ்யப்ஸு லீயதே" (ஸுப$_3$ா.உப.) என்று துடங்கி தத்த்வ-க்ரமத்திலே லயத்தைச் சொல்லி, "மஹாந் அவ்யக்தே லீயதே । அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே। அக்ஷரந்தமஸி லீயதே । தம: பரே தே$_3$வ ஏகீப$_4$வதி" என்று மஹத்தத்த்வத்துக்கு லயஸ்த$_2$ாநமான அவ்யக்தம் தன்னுடைய ஸூக்ஷ்மத$_3$ஶாரூபமான அக்ஷரதமோ-ऽவஸ்த$_2$மாய்க் கொண்டு பரதே$_3$வதையக்கலிலே ஏகீப$_4$விக்கும் என்கையாலே சித$_3$-தி$_4$ஷ்டி$_2$தமான அவ்யக்தத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$ அக்ஷரமாய், அக்ஷரத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$யை தமஸ்ஸாகச் சொல்லுகையாலே, புஷ்பத்தினுடைய முகுளகோரகாத்$_3$யவஸ்தை$_2$கள்போலே தத்த்வாந்தரமன்றியிலே ஒன்றினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$களாகையாலே மஹத$_3$ாதி$_3$களோபாதி நாமரூபவிப$_4$ாக$_3$த்துக்கு அர்ஹமல்லாத ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்$_3$வஸ்துக்களை தமஶ்ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லி அதுக்கு பரமாத்மாவின்பக்கல் ஏகப$_4$ாவம் சொல்லுகையாலே காரணபூ$_4$தபரப்$_3$ரஹ்மத்துக்கு ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்$_3$விஶிஷ்டத்வம் அநுஸந்தேயம்.

ஆகையிறே "ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்$_2$யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ । புருஷஶ்சாப்யுப$_4$ாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி"(வி.பு 6 : 39) என்று சேதநாசேதநங்களிரண்டுக்கும் பரமாத்மாவினபக்கலிலே லயத்தைச் சொல்லிற்று. இப்படி ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்$_3$விஶிஷ்டமான ப்$_3$ரஹ்மத்தை இதிலே "ஸதே$_3$வ ஸோம்ய இத$_3$மக்$_3$ர ஆஸீத்" (சா.உப.6-2-1) என்று முதலான வாக்யங்கள் ஜக$_3$த்காரணமாகச் சொல்லுகிறன. இப்படி இவைகளுக்கு லயஸ்த$_2$ாநமாகையாலே ப்$_3$ரஹ்மம் ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$ாநகாரணம் என்றதாயிற்று.

இந்த ப்$_3$ரஹ்மம் ஜக$_3$து$_3$பாத$_3$ாநமாயிருந்து "நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஶாந்தம்" (ஶ்வே.உப. 6-18) "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்$_3$ரஹ்ம" (தை.உப.ஆ.11) என்று விகாராதி$_3$ரஹிதமாக ஶ்ருதிஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபத்துக்கு பரிணாமம் வாராதோ என்னில்:- ஸூக்ஷ்மசித$_3$சிந்மிஶ்ரமான பரப்$_3$ரஹ்மம் ஸ்தூ$_2$லசித$_3$சிந்மிஶ்ரமான ஜக$_3$த்$_3$ாகாரத்தை உடைத்தாமளவில் ஸ்வரூபத்துக்கு பரிணாமம் வாராதபடி ஜக$_3$த்துக்கு உபாத$_3$ாநமாய் பரிணமிக்கக் குறையில்லை.

அதாவது, சித$_3$சித்$_3$விஶிஷ்டப்$_3$ரஹ்மத்தினுடைய அசித$_3$ம்ஶத்திலே ஸ்வரூபபரிணாமம், சித$_3$ம்ஶத்திலே ஜ்ஞாநமாகிற ஸ்வப$_4$ாவத்திலே ஸங்கோசவிகாஸரூபபரிணாமமுமாய், சித$_3$ம்ஶத்துக்கு ஸ்வரூபபரிணாமமின்றியிலேயொழிகிறவோபாதி உப$_4$யநியந்தாவான ப்$_3$ரஹ்மாம்ஶத்துக்கு ஸ்வரூபஸ்வப$_4$ாவங்களிரண்டிலும் பரிணாமமின்றியிலே "ப$_3$ஹு ஸ்யாம்" (சா.உ.ப.6-2-3) என்கிற தாத$_3$ாத்மிகஸங்கல்பரூபபரிணாமமேயாகையாலே சித$_3$சித்துக்களோபாதி ஸ்வரூபவிகாரம் ஸ்வப$_4$ாவஸங்கோசாதி$_3$களாகிற தே$_3$ாஷரூபபரிணாமமின்றியே கர்த்ருத்வலக்ஷணதி$_3$ஸித்$_3$த$_4$மான ஸத்யஸங்கல்பாதி$_3$களும், நியந்த்ருத்வஸித்$_3$த$_4$மான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணோத்கர்ஷமுமாகிற வைலக்ஷண்யாதிஶயம் ப்ரகாஶிக்கையாலே விகாரத்துக்கும் கல்யாணகு$_3$ணயோக$_3$த்துக்கும் ஒரு குறையில்லை. இப்படி உபாத$_3$ாநமான பரப்$_3$ரஹ்மம்தானே தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி$_3$களாலும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி$_3$கு$_3$ணயோக$_3$த்தாலும், ஸ்வஶரீரபூ$_4$தசித$_3$சித்துக்களை அதி$_4$ஷ்டி$_2$த்து கார்யரூபமான அவஸ்த$_2$ாந்தராபத்தியைப் பண்ணுவிக்கையாலே நிமித்தகாரணமாயிருக்கும். தன்னுடைய ஸர்வஶக்தியோக$_3$த்தாலே இதரநிரபேக்ஷமாக கார்யத்தை உத்பாதி$_3$க்கையாலே ஸஹகார்யந்தரஸாபேக்ஷமமாயிராது. ஆகையாலே ஜக$_3$த்துக்கு த்ரிவித$_4$காரணமும் ப்$_3$ரஹ்மம் என்றதாயிற்று.

இப்படி ப்$_3$ரஹ்மாத்மகமான ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்துக்கள் ஸ்தூ$_2$லமான ஜக$_3$த்$_3$ாகாரமாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டமாமளவில் ஸமஷ்டி என்றும் வ்யஷ்டி என்றும் ஸ்ருஷ்டி த்$_3$விவித$_4$மாயிருக்கும். (1) அதில் ஸமஷ்டியாவது - ப்$_3$ரஹ்மோத்பத்திபர்யந்தமான ஆத்$_3$யஸ்ருஷ்டி. (2) வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியாவது - அண்ட$_3$ாந்தர்வர்த்தியான லோகலௌகிகஸ்ருஷ்டி.

அதில் ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியில் - "ஆஸீதி$_3$த$_3$ம் தமோபூ$_4$தம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் । அப்ரதர்க்யம் அவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:" (மநு.1-5) என்று ஜ்ஞாநஶூந்யமாய், விப$_4$ாக$_3$லக்ஷணரஹிதமாய், விசாரயோக்$_3$யமன்றியிலே, விஶேஷஜ்ஞாநவிஷயமல்லாதபடி ஸுப்தமாய்க்கொண்டு அவிஶேஷிதமாய், தமோவஸ்த$_2$-

மாய்க்கொண்டு தன் பக்கலிலே ஏகீப$_4$வித்த இந்த ஜக$_3$த்தை "ப்ராது$_3$ராஸீத் தமோநுத$_3$:" (மநு.1 6) என்று ஸ்வரூபாத்$_3$விப$_4$க்தமாம்படி ப்ரேரித்து ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக$_2$ணுய், தமஸ்ஸை அக்ஷரமாக்கி, அக்ஷரத்தை அவ்யக்தமாக்கும். இவ்வக்ஷரதமஸ்ஸுக்கள் அவ்யக்தத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை$_2$களாகையாலே தத்த்வாந்தரமல்ல என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது.

இந்த அவ்யக்தமாவது - "த்ரிகு$_3$ணம் தஜ்ஜக$_3$த்$_3$யோநி: அநாதி$_3$ப்ரப$_4$வாப்யயம்" (வி.பு.2-21-1) என்கிறபடியே ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபமான கு$_3$ணத்ரயத்தை ஸ்வப$_4$ாவமாக உடைத்தாய், மஹத$_3$ாதி$_3$ஸமஷ்டிவ்யஷ்டிரூபஜக$_3$த்துக்கு காரணமாய், உத்பத்தி-விநாஶரஹிதமாகையாலே நித்யமாய் "தை$_3$வீ ஹ்யேஷா கு$_3$ணமயீ மம மாயா து$_3$ரத்யயா" (கீ$_3$தா 7 13) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வானுக்கு லீலோபகரணமாய், ஸ்வ-ஸம்ஸ்ருஷ்டரான ப$_3$த்$_3$த$_4$சேதநர்க்கு து$_3$ரத்யயமாய் ப$_4$க$_3$வானுக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய், ஸததபரிணாமியாயிருக்கும். ஆகவிறே "விகாரஜநநீம் அஜ்ஞாம் அஷ்டரூபாம் அஜாம் த்$_4$ருவாம்" (மந்த்ரிகோபநி 3 உ.) என்றும் "அசேதநா பரார்த்த$_2$ா ச நித்யா ஸதத-விக்ரியா" (பரமஸம்ஹிதா) என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி$_3$கள் இதினுடைய ஸ்வப$_4$ாவங்களை ப$_3$ஹுஶ: ப்ரதிபாதி$_3$த்தது.

இதினுடைய விகாரமாவது - ஸூக்ஷ்மரூபமாய், ஸ்தூ$_2$லரூபமாயிருந்துள்ள த்$_3$வி-வித$_4$மான ஸ்வரூபபரிணாமம். (1) அதில் ஸூக்ஷ்மபரிணாமம் நாமரூபவிப$_4$ாக$_3$-நிர்தே$_3$ஶாநர்ஹமாயிருக்கும். (2) ஸ்தூ$_2$லபரிணாமம் மஹத$_3$ாதி$_3$யான கார்யமாகை-யாலே நாமரூபவிப$_4$ாக$_3$நிர்தேஶார்ஹமாயிருக்கும். இந்த மஹத$_3$ாதி$_3$பரிணாமியாய் ஜக$_3$து$_3$த்பத்திக்கு உபயுக்தமாயறுவது ஸூக்ஷ்மபரிணாமம். இந்த அவ்யக்தத்துக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஆகாரவிஶேஷம் இத்தனையிறே. பரிணாமமாவது ஸூக்ஷ்ம-த$_3$ஶையோடு ஸ்தூ$_2$லத$_3$ஶையோடு வாசியற உண்டான பூர்வாவஸ்த$_2$ாபரித்யாக$_3$-பூர்வகமான அவஸ்த$_2$ாந்தரப்ராப்தி. அது ஸ்தூ$_2$லத$_3$ஶையிலே வந்தவாறே கார்யம் என்று சொல்லப்படும். "அவஸ்த$_2$ாந்தராபத்திரேவ ஹி கார்யதா" (ஶ்ரீப$_4$ா.1-1-1) என்றிறே ப$_4$ாஷ்யகாரவசநம். அந்த அவ்யக்தம் "கு$_3$ணஸாம்யமநுத்$_3$ரிக்தமந்யூநஞ்ச மஹாமுநே" (வி.பு.6-4-34) என்று காரணத$_3$ஶையிலே ஸத்வரஜஸ்தமோரூபமான கு$_3$ணத்ரயங்களாகிற ஸ்வப$_4$ாவங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று ந்யூநாதிரேகங்கள் உண்டாதல், க்ருத்ஸ்நோத்$_3$ரேகம் உண்டாதல் செய்யாதே ஸமஸ்வப$_4$ாவமாயிருக்கும்.

"கு$_3$ணஸாம்யாத்ததஸ்தஸ்மாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞாதி$_4$ஷ்டி$_2$தாந்முநே। கு$_3$ணவ்யஞ்ஜந-ஸம்பூ$_4$தி: ஸர்க்க$_3$காலே த்$_3$விஜோத்தம" (வி.பு.1-2-33) என்றிப்படி கு$_3$ணஸாம்ய-முடைத்தாய் க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ப$_3$த்$_3$த சேதநனாலே அதி$_4$ஷ்டி$_2$தமான அவ்யக்தத்தில் நின்றும் வ்யக்தகு$_3$ணோந்மேஷஹேதுவாகையாலே கு$_3$ணவ்யஞ்ஜநம் என்று பேரான மஹத்தத்த்வம் உத்பந்நமாய் அந்த மஹத்தத்தவம் "ஸாத்விகோ ராஜஸஶ்-சைவ தாமஸஶ்ச த்ரித$_4$ா மஹாந்" (வி.பு. 1-2-24) என்று ப்ரகாஶப்ரவ்ருத்தி-மோஹோந்நேயமான ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபகு$_3$ணாந்வயத்தாலே ஸாத்த்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்று வகையாயிருக்கும். "மஹாந் வை பு$_3$த்$_3$தி$_4$லக்ஷண:" (வி.பு.6-34) என்று வ்யவஸாயலக்ஷணமான இந்த மஹாந் ஸாத்த்விகம் என்றும் ராஜஸம் என்றும், தாமஸம் என்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும்.

(1) இதில் ஸாத்த்விகபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாவது – "ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச கார்யாகார்யே ப$_4$யாப$_4$யே । ப$_3$ந்த$_4$மோக்ஷஞ்ச யா வேத்தி பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்ஸா பார்த்த$_2$ ஸாத்விகீ" (கீ$_3$தா 18-30) என்று ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளினுடையவும், கார்யாகார்யங்களினுடையவும், ப$_4$யாப$_4$யங்களினுடையவும், ப$_3$ந்த$_4$மோக்ஷங்களினுடையவும் யதா$_2$வத்$_3$வ்யவஸாயம் என்றும், (2) ராஜஸபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாவது – "யயா த$_4$ர்மமத$_4$ர்மஞ்ச கார்யஞ்சாகார்யமேவ ச । அயதா$_2$வத் ப்ரஜாநாதி பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்ஸா பார்த்த$_2$ ராஜஸீ" (கீ$_3$தா.18-31) என்று த$_4$ர்மாத$_4$ர்மங்களையும் கார்யாகார்யங்களையும் அந்யதா$_2$வாக அறுதியிடுகை என்றும், (3) தாமஸபு$_3$த்$_3$தி$_4$யாவது – "அத$_4$ர்மம் த$_4$ர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா । ஸர்வார்த்தா$_2$ந் விபரீதாம்ஶ்ச பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ்ஸா பார்த்த$_2$ தாமஸீ" (கீ$_3$தா.18-32) என்று அத$_4$ர்மத்தை த$_4$ர்மமாகவும் த$_4$ர்மத்தை அத$_4$ர்மமாகவும், இப்படி ஸர்வார்த்த$_2$ங்களையும் விபரீதங்களாகவும் நிஶ்சயிக்கை என்றும் கீ$_3$தாசார்யன் கீ$_3$தோபநிஷத்திலே பு$_3$த்$_3$தி$_4$த்ரைவித்$_4$யத்தை அருளிச்செய்தானிறே.

இப்படி பு$_3$த்$_3$தி$_4$லக்ஷணமான மஹானை ஸ்வகாரணமான ப்ரதா$_4$நதத்த்வம் ஆவரிக்கும்; அங்குரோத்பாத$_3$கமான பீ$_3$ஜத்தை அதினுடைய த்வக்கு (தோல்) ஆவரித்திருக்குமாப் போலே. அவ்யக்தத்தாலே ஆவ்ருதமான மஹத்தத்வத்தில் நின்றும், அபி$_4$மாநகார்யோந்நேயமான அஹங்காரம் உத்பந்நமாம். இவ்வஹங்காரம் அபி$_4$மாநஹேதுவாகையாவது – தே$_3$ஹாத்மாபி$_4$மாநாதி$_3$களான அதஸ்மிம்ஸ்தத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$யை ஜநிப்பிக்கை. இவ்வஹங்காரந்தான், "வைகாரிகஸ்தைஜஸஶ்ச பூ$_4$தாதி$_3$ஶ்சைவ தாமஸ:" (வி. பு. 1-2-35) என்று ஸாத்த்விகராஜஸதாமஸரூபபே$_4$த$_3$த்தாலே வைகாரிகம் என்றும், தைஜஸம் என்றும், பூ$_4$தாதி$_3$ என்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். ஏவம்வித$_4$மான அஹங்காரத்தை ஸ்வகாரணமான மஹத்தத்த்வம் ஆவரித்திருக்கும். கு$_3$ணக்ருதமான த்ரைவித்$_4$யத்தையுடைத்தான மஹத்தத்வத்தாலுண்டான ஆவரணமிறே அஹங்காரத்ரைவித்$_4$யத்துக்கு ஹேது.

இதில் வைகாரிகமாவது – ஸாத்விகாஹங்காரமாகையாலே, இதில் நின்றும் ஸத்த்வகார்யமான லகு$_4$த்வப்ரகாஶகத்வங்களை உடைத்தான இந்த்$_3$ரியங்கள் உத்பந்நமாம். {ஸாத்விகாஹங்காரத்தில் நின்றும் – இத்யதி$_4$கபாட$_2$} இந்த்$_3$ரியங்களை "தைஜஸாநி இந்த்$_3$ரியாண்யாஹு: தே$_3$வா வைகாரிகா த$_3$ஶ । ஏகாத$_3$ஶம் மநஶ்சாத்ர தே$_3$வா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா:" (வி.பு. 1-2-49) என்று (வைகாரிக)தே$_3$வாதி$_4$ஷ்டி$_2$தங்களாகையாலே தே$_3$வஶப்$_3$த$_3$வாச்யங்களான இந்த்$_3$ரியங்கள் பதினொன்றும் தைஜஸமான ராஜஸாஹங்காரகார்யமோ? வைகாரிகமான ஸாத்த்விகாஹங்காரகார்யமோ? என்று மதபே$_4$த$_3$த்தாலே விகல்பித்து, வைகாரிககார்யங்கள் என்று ஸ்வஸித்$_3$தா$_4$ந்தத்தாலே ஸ்ரீபராஶரப$_4$க$_3$வான் நிஶ்சயிக்கையாலே இந்த்$_3$ரியங்கள் ஸாத்விகாஹங்காரகார்யங்களாகையாலே, நையாயிகமர்யாதை$_3$யாலே பூ$_4$தவிஶேஷபரிணாமங்களுமல்ல எனனுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

இவவிந்த்$_3$ரியங்களுக்கு இதிஹாஸத்திலே பூ$_4$தஸர்க்க$_3$ம் சொல்லுகிறவிடம் (பா$_4$ர.ஶா.மோ 291-10,11) – பூ$_4$தங்களாலுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தைப்பற்ற. இந்த்$_3$ரியங்கள் தான் ஜ்ஞாநேந்த்$_3$ரியங்கள் என்றும், கர்மேந்த்$_3$ரியங்கள் என்றும் இரண்டு. (1) அதில் ஜ்ஞாநேந்த்$_3$ரியங்களாவன – ஶப்$_3$த$_3$ஸ்பர்ஶரூபரஸக$_3$ந்த$_4$ங்க-

ளாகிற விஷயபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிநியதமாய்க்கொண்டு க்3ரஹிக்கிற ஶ்ரோத்ர-த்வக்-சக்ஷுர்-ஜிஹ்வா-க்4ராணங்கள் என்கிற ஐந்தும்,
(2) கர்மேந்த்3ரியங்களாவன - வசந-த3ாந-க3மந-மூத்ர-புரீஷநிஸ்ஸரணஹேதுவான வாக்-பாணி-பாத3-பாயூ-பஸ்த2ங்கள் என்கிற ஐந்தும் - ஶப்3த3ாதி3பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஒட்டியிருக்கும்.

ஶ்ரோத்ரக்3ராஹ்யமான ஶப்3த3விஷயமாயும், த்வகி3ந்த்3ரியக்3ராஹ்யமான ஸ்பர்ஶ-விஷயமாயும், சக்ஷுர்க்3ராஹ்யமான ரூபத்தில் ப்ரவ்ருத்திஹேதுவாயும், ரஸநாவிஷய-ரஸாஶ்ரயமான ஜலத்தினுடைய நிஸ்ஸரணஹேதுவாயும், க்4ராணவிஷயக3ந்த4ாஶ்ரய-ப்ருதி2வ்யம்ஶமான அந்நாதி3களில் ருஜீஷோத்ஸர்ஜநஹேதுவாயுமிருக்கும்.

மநஸ்ஸு - உப4யஸஹகாரியாகையாலே ஜ்ஞாநேந்த்3ரியமுமாய், கர்மேந்த்3ரியமு-மாயிருக்கும். "உப4யாத்மகம் மந:" என்றிறே சொல்லுவது. இந்த்3ரியங்கள் பதினொன்று என்கிற நியமமும் வ்யஷ்டிவிஷயமன்று, ஸமஷ்டிவிஷயம். "தேஷாம் து அவயவாந் ஸூக்ஷ்மாந் ஷண்ணாமப்யமிதௌஜஸாம் । ஸந்நிவேஶ்ய ஆத்மமாத்ராஸு ஸர்வபூ4தாநி நிர்மமே" (மநு.1-16) என்று அணுக்களாகையாலே ஸூக்ஷ்மங்களான இந்த்3ரியங்களினுடைய அம்ஶங்களை ஆத்மமாத்ரைகளிலே ப்ரவேஶிப்பித்து ஸர்வ-பூ4தங்களையும் ஈஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்தான் என்று மநுவசநம் உண்டாகையாலே.

இதில் "ஸூக்ஷ்மாந்" என்கையாலே "அணவஶ்ச" (ப்3ர.ஸூ. 2-4-6) என்கிற ஸூத்ர-மர்யாதை3யாலே இந்த்3ரியங்கள் அணு என்றும் "அவயவாந்" என்கையாலே இந்த்3ரியங்கள்தோறும் வ்யக்திப3ாஹுள்யம் உண்டு என்றும், ஆத்மமாத்ரைகளிலே கூட்டினான் என்கையாலே அடியிலே கொடுத்த இந்த்3ரியங்களே யாவத்ஸம்ஹாரம் அநுவர்த்திக்கும் என்றும், "ஶரீரம் யத3வாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வர: । க்3ருஹீத்-வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்க3ந்த4ாநிவாஶயாத்" (கீ3தா.15-8) என்கிறபடியே ஶரீரத்தை விட்டு ஶரீராந்தரத்தை ப்ரவேஶிக்கும்போது இந்த்3ரியங்களை க்3ரஹித்துக்கொண்டு போம் என்றும் தோற்றுகிறது. "ஷண்ணாம்" என்றும், "மநஷ்ஷஷ்ட2ாநி" என்றும் சொல்லுகிற ஸங்க்2யாநிர்தே3ஶத்தில் நிர்ப3ந்த4மில்லை; இந்த்3ரியாந்தரங்களும் கூடிப் போகையாலே.

(2) இனி பூ4தாதி3ஶப்3த3வாச்யமான தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் தந்மாத்ரா-பஞ்சகமும், தத்3விஶேஷமான ஆகாஶாதி3பூ4தங்களும் உத்பந்நமாம். "ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூ4த: ஆகாஶாத்3வாயு: வாயோரக்3நி:அக்3நேராப: அத்3ப்4ய: ப்ருதி2வீ" (தை.உ.ப.ஆந.1-2) என்று பரமாத்மாவினபக்கல் நின்றும் ஆகாஶாதி3பூ4தங்கள் க்ரமேண உத்பந்நமாம் என்று ஶ்ருதி சொலலாநிற்க, தாமஸாஹங்காரத்தினின்றும் பஞ்சதந்மாத்ரைகளும், பூ4தங்களும் உத்பந்நமாம் என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்:- "அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ஷோட3ஶவிகாரா:" என்று அவ்யக்தமஹ-த3ஹங்காரங்களும், தந்மாத்ராதி3பஞ்சகமும், காரணமாகவும் இந்த்3ரியங்கள் பதி-னொன்றும் பூ4தபஞ்சகங்களும் கார்யங்களாகவும் ஶ்ருதி சொல்லுகையாலும், "மூலப்ரக்ருதி-ரவிக்ருதிர்மஹத3ாத்3யா: ப்ரக்ருதிவிக்ருதயஸ்ஸப்த । ஷோட3ஶகஶ்ச விகாரோ ந ப்ரக்ருதிர்ந விக்ருதி: புருஷ" (ஸாங்க்2யகௌமு.3) என்று ஸாங்க்3யன்

தத்வவிப$_4$ாக$_3$ம் சொல்லுகிறவிடத்தில் மூலப்ரக்ருதி ஒன்றின் கார்யமன்றியிலே எல்லாவற்றுக்கும் தான் காரணமாயிருக்கையாலே ப்ரக்ருதி என்றும், மஹ-த$_3$ாதி$_3$ஸப்தகமும் ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாயும் கார்யமாயும் உண்டாயிருக்கையாலே ப்ரக்ருதிவிக்ருதிகளாயிருக்குமென்றும், பூ$_4$தேந்த்$_3$ரியங்கள் கார்யமாயே இருக்கையாலே விகாரங்களாயே இருக்கும் என்றும், புருஷன் ஒன்றுக்கு காரணமாயிருத்தல், கார்யமாயிருத்தல் செய்யாமையாலே ப்ரக்ருதியுமல்லன், விக்ருதியுமல்லன் என்று சொல்லுகையாலும், இங்கு தந்மாத்ரோத்பத்தியொழிய பூ$_4$தோத்பத்தி கூடாமையாலும், பூ$_4$தங்களுக்கு தந்மாத்ராபூர்வகத்வமும், அவற்றுக்கு அஹங்காரகார்யத்வமும் கொள்ளவேணுமிறே. ஆனுல் பரமாத்மாவின்பக்கல் நின்றும் பூ$_4$தங்கள் உத்பந்நமாம் என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிக்கு தாத்பர்யம் என் என்னில் ஸூக்ஷ்மசித$_3$சித்$_3$விஶிஷ்டமாய் ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யமான பரப்$_3$ரஹ்மமே ஸகலஜக$_3$த்துக்கும் உபாத$_3$ாநமாகையாலே ப்ரக்ருத்யாதி$_3$தத்தத$_3$வஸ்த$_2$ாவஸ்தி$_2$தனுன பரமாத்மாவின் பக்கல்நின்றும் தந்மாத்ராஸஹிதமான பூ$_4$தோத்பத்தியைச் சொல்லு-கையிலே ஶ்ருதிக்கு தாத்பர்யமாகக் கடவது

ஆகையிறே "ததை$_3$க்ஷத ப$_3$ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" (ச$_2$ா.உப.6-2-3) என்று ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யத்திலே காரணவஸ்துவினுடைய ஈக்ஷணுந்வயத்தைச் சொல்லுகிற-விடத்தில் "தத்-தேஜ ஐக்ஷத" (ச$_2$ா. உப. 6-2-2-4) என்றும் "தா ஆப ஐக்ஷந்த" (ச$_2$ா.உ.ப.6-3-2) என்றும், "தத$_3$ந்நமைக்ஷத" என்றும் தேஜோப$_3$ந்நங்களான பூ$_4$தங்களுக்கு ஈக்ஷணுந்வயம் சொல்லிற்று, அநுப்ரவேஶமடியாக தத்தச்ச$_2$ரீரவிஶிஷ்டனுன பரமாத்-மாந்வயமுக$_2$த்தாலேயிறே; அல்லது - அசேதநங்களான இவற்றுக்கு ஸங்கல்ப-ரூபஜ்ஞாநாந்வயம் ஸம்ப$_4$ாவிதமல்ல; ஆகையிறே, "ஹந்தாஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தே$_3$வதா: அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று இந்த அசித்தத்வங்களினுடைய நாமரூபஸித்$_3$தி$_4$ அநுப்ரவேஶநிப$_3$ந்த$_4$நமேயாகச் சொல்லிற்று. இங்குச் சொன்ன தேஜோப$_3$ந்நமாத்ரங்கள் ஶ்ருத்யந்தரத்தில் சொன்ன ஆகாஶவாயுக்களுக்கும், அவ்யக்தமஹத$_3$ஹங்காராதி$_3$களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

ஏவம்பூ$_4$தமான தாமஸாஹங்காரத்தில்நின்றும் ஆகாஶத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மா-வஸ்தை$_2$யான ஶப்$_3$த$_3$தந்மாத்ரை பிறக்கும். "தஸ்மிம்ஸ்தஸ்மிம்ஸ்து தந்மாத்ரம் தேந தந்மாத்ரதாஸ்ம்ருதா: । தந்மாத்ராண்யவிஶேஷாணி அவிஶேஷாஸ்ததோ ஹி தே । ந ஶாந்தா நாபி கே$_4$ாராஸ்தே ந மூட$_4$ாஶ்சாவிஶேஷிண:" (வி.பு.1-2-84,85) என்று அவ்வோ பூ$_4$தவிஶேஷங்களினுடைய அவ்யக்தாவிஶேஷகு$_3$ணேந்மேஷமான ஸூக்ஷ்மா-காஶத்துக்கு தந்மாத்ரம் என்று பேர். "தந்மாத்ராண்யவிஶேஷாணி" என்று இவற்றுக்கு ஸ்தூ$_2$லாவஸ்த$_2$ாபூ$_4$தங்களான பூ$_4$தங்களைப்போலே ஶாந்தத்வாதி$_3$விஶேஷம் தோற்றுமையாலே இவற்றை அவிஶேங்கள் என்று சொல்லக்கடவது. இந்த ஶப்$_3$த$_3$-தந்மாத்ரத்தில்நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூ$_2$லாவஸ்தை$_2$யாய் வ்யக்தஶப்$_3$த$_3$கு$_3$ணக-மான ஆகாஶம் உத்பந்நமாம். இந்த ஶப்$_3$த$_3$தந்மாத்ரத்தையும் ஆகாஶத்தையும் பூ$_4$தா-தி$_3$யான தாமஸாஹங்காரம் ஆவரிக்கும் இப்படி தாமஸாஹங்காராவ்ருதமான ஸ்தூ$_2$லாகாஶஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு விக்ருதமான ஶப்$_3$த$_3$தந்மாத்ரத்தில்நின்றும் ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரை உத்பந்நமாம். இதில்நின்றும் ஸ்பர்ஶகு$_3$ணமான வாயுவானது பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரையையும் வாயுவையும் ஸ்வகாரணமான ஶப்$_3$த$_3$-

தந்மாத்ரை ஆவரிக்கும். ஶப்$_3$த$_3$தந்மாத்ரத்தாலே ஆவ்ருதமான வாயுஸஹக்ருதமாய் விகரித்த ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரத்திலநின்றும் ரூபதந்மாத்ரம் உத்பந்நமாம். இதில்நின்றும் ரூபகு$_3$ணகமான தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். "வாயோரக்$_3$நி:" (தை, ஆ,ந. 1-2) என்று தேஜோவிஶேஷத்தை ஶ்ருதி சொல்லிற்றேயாகிலும் தேஜஸ்ஸாமாந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக்கடவது. இந்த ரூபதந்மாத்ரத்தையும் தேஜஸ்ஸையும் ஸ்வகாரணமான ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரை ஆவரித்திருக்கும். இத்தாலே ஆவ்ருதமாய் தேஜஸ்ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு விகரித்த ரூபதந்மாத்ரத்தில்நின்றும் ரஸதந்மாத்ரை பிறக்கும். அதில்நின்றும் ரஸகு$_3$ணகமான ஜலம் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரத்தையும் ஜலத்தையும் ஸ்வகாரணமான ரூபதந்மாத்ரம் ஆவரித்திருக்கும். இத்தாலே ஆவ்ருதமாய் அம்ப$_4$ஸ்ஸஹகருதமாய்க்கொண்டு விகரித்த ரஸதந்மாத்ரத்தில்நின்றும் க$_3$ந்த$_4$தந்மாத்ரம் உத்பந்நமாம். அதில்நின்றும் க$_3$ந்த$_4$கு$_3$ணகையான ப்ருதி$_2$வி பிறக்கும். அந்த க$_3$ந்த$_4$தந்மாத்ரத்தையும் ப்ரதி$_2$வியையும் ஸ்வகாரணமான ரஸதந்மாத்ரம் ஆவரித்திருக்கும். இப்படி உத்தரோத்தரதந்மாத்ரைகளுக்கு பூர்வபூர்வதந்மாத்ராவ்ருதத்வமும் பூர்வபூர்வபூ$_4$தஸஹகாரத்வமும் சொல்லுகிறவிது, "ஆத்$_3$யாத்$_3$யஸ்ய கு$_3$ணுநேதாந் ஆப்நோதி ச பரஸ்பர:" (மநு.1-20) என்று உத்தரோத்தரபூ$_4$தகு$_3$ணங்களிலும் பூர்வபூர்வபூ$_4$தகு$_3$ணங்கள் அநுவர்த்திக்கைக்காக.

ஆகையால் ஆகாஶத்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ம் ஒன்றுமே கு$_3$ணமாய், வாயுவுக்கு ஶப்$_3$த$_3$-ஸ்பர்ஶங்களிரண்டும் கு$_3$ணமாய், தேஜஸ்ஸுக்கு ஶப்தஸ்பர்ஶரூபங்கள் மூன்றும் கு$_3$ணமாய், ஜலத்துக்கு ஶப்$_3$த$_3$ஸ்பர்ஶரூபரஸங்கள் நாலும் கு$_3$ணமாய், ப்ருதி$_2$விக்கு ஶப்$_3$த$_3$ஸ்பர்ஶ ரூபரஸக$_3$ந்த$_4$ங்கள் ஐநதும் கு$_3$ணமாய்ச் சொல்லப் பட்டதாய்த்து.

"ஆகாஶம் ஶப்$_3$த$_3$மாத்ரந்து ஸ்பர்ஶமாத்ரம் ஸமாவிஶத் । ரூபம் ததை$_2$வ விஶத: ஶப்$_3$த$_3$ஸ்பர்ஶகு$_3$ணுவுபெ$_4$ள । ஶப்$_3$த$_3$ஸ்பர்ஶஞ்ச ரூபஞ்ச ரஸமாத்ரம் ஸமாவிஶத் । தஸ்மாச்சதுர்கு$_3$ணுஹ்யாபோ (விஶேஷாஸ்சேந்த்$_3$ரியக்$_3$ரஹா:) விஜ்ஞேயாஸ்து ரஸாத்மிகா:" (லைங்க$_3$. பூ. 90-43,44) என்கிற புராணுந்தரவசநத்தாலும், "தேப்$_4$யஸ்தந்மாத்ரேப்$_4$யோ யத$_2$ாஸங்க்$_2$யமேகே த்$_2$வித்ரிசது:பஞ்சப்$_4$யோ பூ$_4$தாந்யாகாஶாநிலாநலஸலிலாவநிரூபாணி பஞ்ச ஜாயநதே" என்று இதில் அதி$_4$க்ருதஜுன ஸாங்க்$_2$யவாசஸ்பதிவசநத்தாலும் பூர்வபூர்வதந்மாத்ராவ்ருதத்வம் அவஶ்யம் கொள்ள வேணும்.

இப்படி உத்பந்நங்களான மஹத$_3$ாதி$_3$விஶேஷாந்தமான பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் அண்ட$_3$மாகப் பரிணமிக்குமளவில் பரஸ்பரஸங்க$_3$ங்களாலுலல்லது, அண்டோ$_3$த்பாத$_3$கங்களாக மாட்டாது. "நாநாவீர்யா: ப்ருத$_2$க்$_3$பூ$_4$தா: ததஸ்தே ஸம்ஹதிம் விநா । நாஶக்நுவந் ப்ரஜா: ஸ்ரஷ்டும் அஸமாக$_3$ம்ய க்ருத்ஸ்நஶ: । ஸமேத்யாந்யோந்யஸம்யோக$_3$ம் பரஸ்பரஸமாஶ்ரயா: । ஏகஸங்க$_4$ாதலக்ஷ்யாஶ்ச ஸம்ப்ராப்யைக்யமஶேஷத: । ... மஹத$_3$ாத்$_3$யாவிஶேஷாந்தா ஹ்யண்ட$_3$முத்பாத$_3$யந்தி தே" (வி.பு. 1-2-52,53,54) என்கிறபடியே ஶாந்தத்வ-கோ$_4$ரத்வ-மூட$_4$த்வங்களாலே நாநாஶக்தியுக்தங்களாய் ப்ருத$_2$க்$_3$பூ$_4$தங்களாயிருக்கிற இம்மஹத$_3$ாதி$_3$பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களுக்கு பரஸ்பரஸம்ஹதியாவது ஏதென்னில்:- ஆகாஶாதி$_3$பூ$_4$தங்களுக்கு புராணங்களிலே "ஏவம் ஜாதேஷு பூ$_4$தாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்பு$_2$ரத்$_3$வித$_4$ா தத: । சதுர்த்த$_4$ா பி$_4$ந்நமேகைகம்

அர்த்த$_4$மர்த்த$_4$ம் தத$_2$ா ஸ்தி$_2$தம் । வ்யோம்நோர்த்த$_4$ப$_4$ாகாஶ்சத்வாரோ வாயுதேஜ: பயோபு$_4$வாம் । அர்த்த$_4$ாநி யாநி வாயோஸ்து வ்யோமதேஜ: பயோபு$_4$வாம்" என்று துடங்கி விப$_4$ஜித்து பஞ்சீகரணம் சொலலப்பட்டது. அதாவது, ஆகாஶாதி$_3$-பூ$_4$தங்களைந்தையும் தனித்தனியே இரண்டு கூருக்கி, அவற்றிலே ஒரு கூறை நாலு கூருக்கி, அந்தக் கூறுகளை பூ$_4$தாந்தரங்கள் நாலிலும் விப$_4$க்தார்த்த$_4$ங்களிலே கூட்டி ஸர்வபூ$_4$தங்களிலும் ஸர்வபூ$_4$தங்களும் உண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சீ-க்ருதமானாலும் அவிப$_4$க்தங்களான அர்த்த$_4$ங்கள் ப்ரத$_4$ாநங்களாய் நிற்கையாலே ஆகாஶாதி$_3$பூ$_4$தபே$_4$த$_3$வ்யவஹாரத்துக்குக் குறையில்லை. இப்பஞ்சீக்ருதபூ$_4$தங்களோடே கூட மஹத$_3$ஹங்காரங்களும் அண்டே$_3$ாத்பாத$_3$கங்களாகச் சொல்லுகையாலே அவற்றி-னுடைய ஸம்மேளநஸித்$_3$தி$_4$க்காக ஸப்தீகரணம் என்றும் சொல்லுவர்கள்.

ஆனால் "தாஸாம் த்ரிவ்ருதம் த்ரிவ்ருதம் ஏகைகாம் கரவாணி" (ச$_2$ா.உப.6-3-3) என்று ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யத்திலே த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொல்லுவானென் என்னில்: அங்கு தேஜோSப$_3$ந்நதத்த்வத்ரயமாத்ரோத்பத்தியைச சொல்லிற்றுகையாலே அவ்வளவிலே பர்யவஸித்தது. ஶ்ருத்யந்தரஸித்$_3$த$_4$மான பூ$_4$தாந்தரோத்பத்தியிலும் ஸர்வஶாக$_2$ா-ப்ரத்யயந்யாயத்தாலே இங்கும் ஸித்$_3$த$_4$மென்று கொள்ளவேணும். ஆகையாலே தேஜோSப$_3$ந்நஸ்ருஷ்டி தத்த்வாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானுப்போலே த்ரிவ்ருத்-கரணகத$_2$நமும் பஞ்சீகரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் என்றதாயிற்று.

அண்ட$_3$த்துக்குள்ளே மஹத$_3$ாதி$_3$கார்யங்களும் காண்கையாலே மஹத$_3$ாதி$_3$-பத$_3$ார்த்த$_2$ங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸம்மேளநம் அவர்ஜநீயம். ஆகையாலே, "பூ$_4$தேப்$_4$யோண்ட$_3$ம் மஹாபு$_3$த்$_3$தே$_4$ ப்$_3$ருஹத்தது$_3$த$_3$கேஶயம்" (வி.பு.1-2-55) என்று பூ$_4$தங்களில்நின்றும் அண்ட$_3$ம் உத்பந்நமாம், அது உத$_3$கத்திலே கிடக்கும். "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ$_3$ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் । தத$_3$ண்ட$_3$மப$_4$வத்தை$_4$மம் ஸஹஸ்-ராம்ஶுஸமப்ரப$_4$ம்" (மநு. 1-8) என்று அப்புககளில்நின்றும் அண்ட$_3$ம் உத்பந்நமாம் என்று (மநுபகவான்) சொன்னவிடம் பூ$_4$தாந்தரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அதாவது பூர்வபூ$_4$தங்களோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய், ப்ருதி$_2$வியும் தன் அகவாயிலே லீனையாகக் கிடக்கிற ஜலதத்த்வத்தில்நின்றும் அண்ட$_3$ம உத்பந்நமாய் அதிலே கிடக்குமென்று என்றபடி.

இந்த அண்ட$_3$ம் க்ரமேண பரிணமிக்குமோ? ஏககாலத்திலே பரிணமிக்குமோ? என்னில்:- ஓரோருப்படையாக இட்டு அகமெடுக்குமாப்போலே, க்ரமேண பரிணமிக்-கையன்றியே "தத்க்ரமேண விவ்ருத்$_3$த$_4$ம் ஸத் ஜலபு$_3$த்$_3$பு$_3$த$_3$வத்ஸமம்" (வி.பு.1-2-55) என்று நீர்க்குமிழிபோலே ஏககாலத்திலே உத்பந்நமாம்.

இப்படி அண்ட$_3$ம் உத்பந்நமாம்போது "அண்ட$_3$ாநாம்து ஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ராண்-யயுதாநி ச । ஈத்$_3$ருஶாநாம் தத$_2$ா தத்ர கோடிகோடிஶதாநி ச" (வி.பு. 2-7-27) என்று புராணங்களிலே பரஸ்பரஸத்$_3$ருஶமாய்க் கொண்டு அஸங்க்$_2$யாதமான அண்ட$_3$ங்கள் "ஏககாலேSபி$_4$ஸ்ருஜ்யந்தே ஸம்ஹ்ருயந்தே ச பூர்வவத்" (வி.பு. 1-3-17) என்கிற படியே க்ரமத்தாலே தனித்தனியே உத்பத்திவிநாஶங்கள் உண்டாகையன்றியே யுக$_3$ப-தே$_3$வ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை உடையவையாயிருக்கும். இவ்வண்ட$_3$த்துக்குள்-

வாயிலே பரிணதங்களான ஆகாஶாதி$_3$பூ$_4$தங்களை அதி$_4$ஷ்டி$_2$த்து லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காகவும் தே$_3$வாதி$_3$சதுர்வித$_4$பூ$_4$தவிப$_4$ாக$_3$த்தை ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காகவும் கர்மவஶ்யஸமஸ்தசேதநாஶ்ரயஶரீரனுகையாலே ப$_3$த்$_3$த$_4$ாத்மஸமஷ்டிபூ$_4$தனுன ப்$_3$ரஹ்மாவானவன் "தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்$_3$ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:" (மநு.1-9) என்கிறபடியே ஜக$_3$து$_3$த்பாத$_3$கரான ப்ரஜாதிப்ரப்$_4$ருதிகளுக்கும் உத்பாத$_3$கனுகையாலே பிதாமஹஶப்$_3$த$_3$வாச்யனுய்க்கொண்டு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்ட்யர்த்த$_2$மாக ப$_4$க$_3$வத்ஸங்கல்பத்தாலே உத்பந்நனும்.

இப்படி அண்டோ$_3$த்பந்நனுன ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு பத்$_3$மஜத்வாதி$_3$ சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் ஆத்$_3$யஸ்ருஷ்டிகளில் உத்பத்திபே$_4$த$_3$விவேகதையாலேயாகக்கடவது. இந்த ப்$_3$ரஹ்மோத்பத்திபர்யந்தையான மஹத$_3$ாதி$_3$ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி ஸத்யஸங்கல்பனுன ஸர்வேஶ்வரனுடைய "ப$_3$ஹுஸ்யாம" (ச$_2$ா.உ.ப. 6-3-2) என்கிற அவ்யவஹிதஸங்கல்பத்தாலேயாகக் கடவது. ப்$_3$ரஹ்மோபஜ்ஞமான வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி தத$_3$ந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினுடைய வ்யவஹிதஸங்கல்பத்தாலேயாகக் கடவது. ஆகையாலே "தத்$_3$விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷோ லோகே ப்$_3$ரஹ்மேதி கீர்த்யதே" (மநு.1-11), "ப்$_3$ரஹ்மஜ்ஞே஽ஸ்ருஜத் ப்ரபு$_4$:", "மாம் தவம் பூர்வம் அஜீஜந:" (ரா.உத்தர. 104-4) என்று ப$_4$க$_3$வத்ஸ்ருஷ்டனுக ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறனவிறே.

இதி தத்த்வநிரூபணே ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிநிரூபணம் நாம த்$_3$விதீயோதி$_4$கார:

த்ருதீயோதி₄கார:

இப்படி உத்பந்நரான ப்₃ரஹ்மாதி₃சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய், ஹ்ருத₃யத்திலே நின்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநாதி₃களை ஜநிபபித்து, ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃களிலே ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஸர்வப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேது ஸர்வேஶ்வரனே என்னக்குறையில்லை. "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி₃ ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ்ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநம் அபோஹநஞ்ச" (கீ₃தா 15-15) என்று ஸகலர்க்கும் ஶரீரியாய்க்கொண்டு ஸர்வகார்யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் தானேயாக அருளிச்செய்தானிறே.

இவ்வண்டா₃ந்தர்வர்த்தியான வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்னில்: ப₃த்₃த₄ாத்மாக்களுடைய கர்மரூபமடியாக போ₄க்₃யபோ₄கோ₃பகரணபோ₄க₃ஸ்தா₂நமாம்படி அண்டத்தை பரிணமிப்பிக்கை. அதாவது, "தஸ்மிந் அண்டே₃ ஸ ப₄க₃வாந் உஷித்வா பரிவத்ஸரம் । ஸ்வயமேவ ஆத்மநோ த்₄யாநாத் தத₃ண்ட₃மகரோத் த்₃விதா₄ । தாப்₄யாம் ஸ ஶகலாப்₄யாஞ்ச தி₃வம் பூ₄மிஞ்ச நிர்மமே । மத்₄யே வ்யோமதி₃ஶஶ்சாஷ்டௌ அபாம் ஸ்தா₂நஞ்ச ஶாஶ்வதம்" (மநு.1) என்று மநுவும் அண்டா₃ந்தர்வர்த்தியான லோகவிபா₄க₃த்தையும், ஆகாஶம், அஷ்டதி₃க்குக்கள், ஸமுத்₃ரங்களினுடைய விபா₄க₃த்தையும் ஸ்ரஷ்டாவான ப₄க₃வான் ஸ்ருஷ்டித்தான் என்றுனிறே.

(1) இவற்றில் போ₄க்₃யாநுரூபமான ஸுக₂து₃:கா₂நுப₄வத்துக்கு விஷயமாகையாலே போ₄க்₃யம் என்பது - ஶப்₃தா₃தி₃களை.
(2)இவ்வநுப₄வரூபஜ்ஞாநங்களுக்கு உபகரணமாகையாலே, போ₄கோ₃பகரணங்கள் என்பது - இந்த்₃ரியாதி₃களை.
(3) இந்த போ₄க₃த்துக்கு அதி₄கரணங்களாகையாலே, போ₄க₃ஸ்தா₂நங்கள் என்கிறது - தே₃வாதி₃ஶரீரங்களையும், சதுர்த₃ஶபு₄வநங்களையும்.

இஶ்ஶரீரவிஶிஷ்டப₃த்₃த₄ாத்மாக்களுக்கு ஆவாஸஸ்தா₂நமான சதுர்த₃ஶபு₄வநங்களாவன - பூ₄மிக்குக்கீழ் அண்ட₃கபாலத்துக்கு மேலாக எண்பத்துமூன்று நூறாயிரத்தைம்பதினாயிரம் யோஜனை உயர்த்தி உடைத்தான க₃ர்ப்போ₄த₃கத்தின் மேலே "ஸப்ததிஸ்து ஸஹஸ்ராணாம் த்₃விஜோச்₂ராயோSபி கத்₂யதே । த₃ஶஸாஹஸ்ரமேகைகம் பாதாளம் முநிஸத்தம । அதலம் விதலஞ்சைவ நிதலஞ்ச க₃ப₄ஸ்திமத் । மஹாக்₂யம் ஸுதலம் சாக்₃ர்யம் பாதாலஞ்சாபி ஸப்தமம்" (வி.பு. 2-5) என்கிறபடியே ஓரொன்று தனித்தனியே பதினாயிரம் யோஜநத்தளவு உயர்த்தியையும், பரப்பையும் உடைத்தாய், தைத்₃யதா₃நவபந்நக₃ஸுபர்ணாதி₃கள் வர்த்திக்கும் தே₃ஶமாய், "ஸிதக்ருஷ்ணாருணா: பீதா: ஶர்க்கராஶ்ஶைலகாஞ்சநா: । பூ₄மயோ யத்ர மைத்ரேய வரப்ராஸாத₃ஶோபி₄தா" (வி.பு.2-5-3) என்கிறபடியே ஶுத்₃த₄வர்ணங்களாயும், க்ருஷ்ணவர்ணங்களாயும், அருணவர்ணங்களாயும், பீதவர்ணங்களாயும், வாலுகாமயமான ஶர்க்கராரூபங்களாயும், ஶைலரூபமாயும், ஸுவர்ணமயமாயும் இருக்கிற ஸ்த₂லவிஶேஷங்களை உடையவையாய். விலக்ஷணமான மாளிகைகளாலேயும், ப்ராஸாத₃தோரணங்களாலேயும் அலங்க்ருதமாய், ஸ்வர்க்கா₃தி₃களிலுங்காட்டில் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமாய் (1) அதலம் என்றும், (2) விதலம் என்றும், (3) நிதலம் என்றும் (4) க₃ப₄ஸ்திமத் என்றும் சொல்லப்பட்ட தலாதலம் என்றும், (5) மஹாதலம் என்றும்,

(6) ஸுதலம் என்றும், (7) பாதாலம் என்றும் பேரையுடைத்தான அதோ$_4$லோகங்கள் ஏழாயிருக்கும்.

இந்த ஸப்தபாதாலங்களுக்குக்கீழே, முப்பதிநாயிரம் யோஜநத்தளவிலே, "பாதாலாநாம் அத$_4$ஶ்சாஸ்தே விஷ்ணோர்யா தாமஸீ தநு: । ஶேஷாக்$_2$யா தத்$_3$கு$_3$ணாந் வக்தும் ந ஶக்தா தை$_3$த்யதா$_3$நவா: । யோऽநந்த: பட்$_2$யதே ஸித்$_3$தை$_4$: தே$_3$வதே$_3$வர்ஷிபூஜித: । யஸ்ஸஹஸ்ரஶிராவ்யக்தஸ்வஸ்திகாமலபூ$_4$ஷ$_4$ண: । ப$_2$ணாமணிஸஹஸ்ரேண யஸ்ஸ வித்$_3$யோதயந் தி$_3$ஶ: । ... ஸ பி$_3$ப்$_4$ரத் ஶேக$_2$ரீபூ$_4$தமஶேஷம் க்ஷிதிமண்ட$_3$லம் । ஆஸ்தே பாதாலமூலஸ்த$_2$: ஶேஷோऽஶேஷஸுரார்ச்சித:" (வி.பு.2-5) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும், "பாதாளேப்$_4$யோப்யத$_4$ஸ்தாத் த்$_3$வாத்ரிம்ஶத்ஸஹஸ்ரயோஜநோऽநந்த:" (ப$_4$ா. 5- ஸ்க.) {இவ்வாக்யம் ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்தில காணவில்லை. "தஸ்ய மூலதே$_3$ஶே த்ரிம்ஶத்$_3$-யோஜநஸாஹஸ்ராந்தர ஆஸ்தே யா வை கலா ப$_4$க$_3$வத: தாமஸீ ஸமாக்$_2$யாதாநந்த:" என்று ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்தில் (5 24-1) இருக்கிறன "பாதாளாநாம்" இதி பூர்வோதா$_3$ஹ்ருதஶ்லோக வ்யாக்$_2$யாநத்திலும் "தஸ்ய" இத்யாதி$_3$வாக்யத்தையே ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தரும் எடுத்தருளினது. இவ்வாக்யத்தில் அதி$_4$கஸங்க்$_2$யாதே$_3$ாஷமும் காண்கிறது. சரியானபடி கண்டுகொள்க} என்று ஸ்ரீப$_4$ாக$_3$வதத்திலும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனுடைய தாமஸமூர்த்தியாய், அநந்தஶப்$_3$த$_3$வாச்யனான ஶேஷனென் தன் ஆயிரம் ப$_2$ணங்களாலும் பாதாளஸஹிதமான அஶேஷபூ$_4$தலத்தையும் ஒரு புஷ்பமாலையை த$_4$ரிக்குமாப்போலே அநாயாஸேந த$_4$ரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும். "கல்பாந்தே யஸ்ய வக்த்ரேப்$_4$யோ விஷாநலஶிகோ$_2$ஜ்வல: । ஸங்கர்ஷணாத்மகோ ருத்$_3$ரோ நிஷ்க்ரம்யாத்தி ஜக$_3$த்த்ரயம்" (வி.பு.2-5-19) என்று கல்பாந்தத்திலே ஸங்கர்ஷணாத்மகனான காலாக்$_3$நிருத்$_3$ரனானவன் த்ரைலோகயஸம்ஹாரார்த்த$_2$மாக இந்த மஹாஶேஷனுடைய முக$_2$த்தில் நின்றுமிறே உத்பந்நனாய் ஜக$_3$த்தை ஸம்ஹரிப்பது.

இப்பாதாளங்களுக்கு மேலே எழுபதினாயிரம் யோஜநம் அகலத்தை உடைத்தாய், ஸப்தத்$_3$வீபஸாக$_3$ரபர்வதாதி$_3$விஶிஷ்டமாய், பாத$_3$சாரிகளான மநுஷ்யாதி$_3$கள் வர்த்திக்கும் தேஶ$_3$மாய், பத்$_3$மாகாரமான பூ$_4$மண்ட$_3$லம் இருக்கும். {"யத்தத்$_3$தி$_4$ கர்ணிகாமூலம் இதி ஸத்ஸம்ப்ரகீர்த்திதம் । தத்$_3$யோஜநஸஹஸ்ராணாம் ஸப்ததீநாமத$_2$ ஸ்ம்ருதம்" இதி வாயுபுராணோக்தே:} இந்த பூ$_4$பத்$_3$மத்துக்கு கர்ணிகைபோலே கநகமயமான மஹாமேரு பர்வதமாயிருக்கும். இம்மேரு பூ$_4$மிக்குமேலே எண்பத்து நாலாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியை உடைத்தாய், பூ$_4$மிக்குள்ளே பதினாறாயிரம் புதைந்து, ஆக ஒரு லக்ஷம் யோஜநமாய் நிற்கும். முப்பத்தீராயிரம் யோஜனை பரப்பை உடைத்தாய், பதினாறாயிரம் யோஜனை அடிப்பரப்பை உடைத்தாய். அச்சு வெல்லத்தை அடிமேல் பண்ணினாப்போலே சதுரஶ்ரமுமாயிருக்கும். இம்மேருவுக்குத் தெற்கே நிஷத$_4$ம் என்றும், ஹேமகூடம் என்றும், ஹிமவாந் என்றும் மூன்று வர்ஷபர்வதமாயிருக்கும். {வர்ஷாணாம் விச்சே$_2$த$_3$கா: பர்வதா: வரஷபர்வதா இத்யர்த்த$_2$:}. மேருவுக்கு வடக்கே நீலம் என்றும், ஶ்வேதம் என்றும், ஶ்ருங்கீ$_3$வாந் என்றும் மூன்று வர்ஷபர்வதமாயிருக்கும். மேருவுக்குக் கிழக்கே மால்யவாந் என்றும், (தெற்கே)க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நம் என்றும் வர்ஷபர்வதங்களாயிருக்கும். அதற்குத் தெற்குக் கடை எல்லை ப$_4$ாரதவர்ஷம். அதுக்கு அநந்தரம் கிம்புருஷவர்ஷம். அதுக்கு அநந்தரம் ஹரிவர்ஷம். மத்$_4$யமான மேருவைச்சூழ இலாவ்ருதவர்ஷம். மேருவுக்கு வடக்கே இலாவ்ருதத்தை அண்டை

கொண்டு ரம்யவர்ஷம். அதுக்கு அநந்தரம ஹிரண்மயவர்ஷம். அதுக்கு அநந்தரம் கடை எல்லே உத்தரகுருவர்ஷம். மேருவுக்குக் கிழக்கே ப$_4$த்$_3$ராஶ்வவர்ஷம். மேற்கே கேதுமூலவர்ஷம் என்று ஒன்பது வர்ஷமாய், ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபப்ருதி$_2$வீ நவக$_2$ண்ட$_3$மாயிருக்கும். இவற்றிலே இலாவ்ருதம், ப$_4$த்$_3$ராஶ்வம், கேதுமூலம் ஒழிந்த ஆறு வர்ஷமும் ஓரொன்றும் ஒன்பதினாயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும்.

மத்$_4$யமான இலாவ்ருதம் மேருவைச்சூழ நாலு தி$_3$க்கும் ஒன்பதினாயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தாய், மேருஸ்த$_2$ாநத்தோடே ஆயாமவிஸ்தாரம் முப்பத்துநாலாயிரம் யோஜனையாய், சதுரஶ்ரமுமாயிருக்கும. கிழக்கு ப$_4$த்$_3$ராஶ்வமும், மேற்கு கேது-மூலமும், கீழ்மேல் முப்பத்தீராயிரம் யோஜனை நீளமாயிருக்கும். ப$_4$த்$_3$ராஶ்வமும் கேது-மூலமுமான வர்ஷங்களில் வர்ஷபர்வதமான மால்யவானும், க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நமும் ஆயிரமாயிரம் யோஜனை உயர்த்தியும், அவ்வளவு பரப்பையும் உடைத்தாய், முப்பத்து நாலாயிரம் யோஜனை நீளத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும். இதில் முதற்சொன்ன வர்ஷபர்வதங்களின் நடுவான மஹாமேருவை அணைந்த தெற்கும் வடக்கும் நிஷத$_4$-பர்வதமும் நீலபர்வதமும் நூறாயிரம் நூறாயிரம் யோஜனை கீழ்மேல் நீளத்தை உடையவையாயிருக்கும். அவற்றையணைந்த ஹேமகூடமும், ஶ்வேதபர்வதமும், தொண்ணூறாயிரம் தொண்ணூறாயிரம யோஜனை நீளத்தை உடையவையா-யிருக்கும். அவற்றை அணைந்த ஹிமவானும், ஶ்ருங்கி$_3$வானும் பூ$_4$மியை வளைந்து வில்போலே இருக்கையாலே எண்பதினாயிரம் எண்பதினாயிரம் யோஜனை நீளத்தை உடையவையாயிருக்கும். இவ்வாறு வர்ஷபர்வதங்களும் தனித்தனியே இரண்டா-யிரம் யோஜனை உயர்த்தியையும் பரப்பையும் உடையவைகளாயிருக்கும். இந்த மஹாமேருவில் நான்கெல்லைகளிலும் பதினாயிரம் பதினாயிரம் யோஜனை உயர்த்-தியை உடையவையாய், நாலு பர்வதங்களாயிருக்கும். "பூர்வே து மந்த$_3$ரஸ்தஸ்ய த$_3$க்ஷிணே க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$ந: । விபுல: பஶ்சிமே பார்ஶ்வே ஸுபார்ஶ்வஶ்சோத்தரே ஸ்தி$_2$த:" (வி.பு.2-2-18) என்கிறபடியே மந்த$_3$ரபர்வதம் கிழக்காய், க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நம் தெற்காய், விபுலம் மேற்காய், ஸுபார்ஶ்வம் வடக்காயிருக்கும். இவை கீலம்போலே மஹாமேருவை எல்லையறுமல் பற்றி நிற்கையாலே, விஷ்கம்ப$_4$ங்கள் என்று {மேரோ: த$_4$ாரகா: கீலா: விஷ்கம்ப$_4$ா:} பேராயிருக்கும். இந்த பர்வதங்களின்மேலே ஆயிரத்-தைந்நூறு யோஜநம் உயர்த்தியையுடையவைகளாய், அம்மலைத்தலைகளுக்குக் கோடித்த தண்டுபோலே அலங்காரரூபங்களாயிருப்பனவான நாலு வ்ருக்ஷங்க-ளாயிருக்கும். அவைகளில் கிழக்குதி$_3$க்கிலது கதம்பம். தெற்கு தி$_3$க்கிலது – ஜம்பு$_3$. மேற்குதி$_3$க்கிலது – அரசு. வடக்கு தி$_3$க்கிலது – ஆலே. இவைகளில் கிழக்கில் கத$_3$ம்பையாவது ஸஹஸ்ராலம்ப$_3$ஶாக$_2$ா நிசயங்களாலும். மஹாஸ்கந்த$_4$ங்களாலும் உபஶோபித$_4$மாய், மஹாகும்ப$_4$ப்ரமாணங்களாய். விகஸித கேஸரங்களாய், ஸர்வகால ஜங்களாய், மஹாக$_3$ந்த$_4$ங்களான புஷ்பவாஸனையாலே ஆயிரம் யோஜநம் பரிமளிதமாய், ப$_4$த்$_3$ராஶ்வதே$_3$ஶத்துக்கு கேதுவ்ருக்ஷமாயிருக்கும்.

தெற்கு தி$_3$க்கிலான (ஜம்பு$_3$) வ்ருக்ஷமானது - மஹாஶாகே$_2$ாபஶோபி$_4$தமாய் ஸத$_3$ாபுஷ்பப$_2$லாகீர்ணமாய் , ம்ருது$_3$ ஸ்வாது$_3$க்களாய் மஹாக$_3$ஜப்ரமாணமான பழங்கள் மலைத்தலையிலே விழுந்து, உடைந்து சாறாய் ஆறாய், ஜம்பூ$_3$நதீ$_3$ என்று பேராய் மேருவைச் சூழ ப்ரவஹியாநிற்கும். அதின் ரஸத்தை பாநம் பண்ணுகிற

அத்தே3ஶவாஸிகளுக்கு "நஸ்வேதே3ா நசதௌ3ர்க3ந்த்4யம் ந ஜரா நேந்த்3ரியக்ஷய:" என்று வேர்ப்பும் (வியர்வையும்) தௌர்க3ந்த்4யமும் ஜரையும், இந்த்3ரியக்ஷயமும் உண்டாகாது. அந்த ரஸத்தாலே அந்தக் கரையில் ம்ருத்து ஶுத்3த4 ஜாம்பூ3நத3ம் என்கிற பொன்னாய், ஸித்3த4ாதி3களுக்கு பூ4ஷணமாகா நிற்கும். இந்த ஜம்பு3வானது ஜம்பூ3த்3வீபத்தினுடைய நாமத்துக்கு ஹேதுவாம்படி ப்ரதா4நமாயிருக்கும்.

மேற்கு தி3க்கிலான வ்ருக்ஷமானது – மஹோச்ச்2ராயமஹாஸ்கந்த4ங்களை உடைத்தாய், ஸார்வகாலீநமஹாகும்ப4ப்ரமாணப2லவத்தாய், கேதுமூலதே3ஶத்துக்கு கேது வ்ருக்ஷமாயிருக்கும். உத்தரதி3க்கில் வடவ்ருக்ஷமும் – விபுலோச்ச்2ராய ஸ்கந்தே4ாப-ஶோபி4தமாய் ப்ரவாளஸத்3ருஶமஹாகும்ப4ப்ரமாணப2லங்களை உடைத்தாய், உத்தர-குருதே3ஶத்துக்கு கேதுவ்ருக்ஷமாயிருக்கும்.

இந்த விஷ்கம்ப4பர்வதங்கள் நாலுக்கும் புறம்பே "பூர்வம் சைத்ரரத2ம் நாம த3க்ஷிணம் க3ந்த4மாத3நம் । வைப்4ராஜம் பஶ்சிமே தத்3வது3த்தரே நந்த3நம் வநம்" (வி.பு. 2-2-25) என்கிற படியே கிழக்கே சைத்ரரத2ம் என்றும், தெற்கே க3ந்த4-மாத3நம் என்றும், மேற்கே வை4ப்ராஜம் என்றும், வடக்கே நந்த3நவநம் என்றும் நாலு வநமாயிருக்கும். அதுக்குப் புறம்பாக "அருணோதை3ந்து பூர்வேண த3க்ஷிணே மாநஸம் ஸ்தி2தம் । ஸிதோத3ம் பஶ்சிமே மேரோ: மஹாப4த்3ரம் ததோ2த்தரே" (லிங்க3பு. பூ.49 –38) என்கிறபடியே கிழக்கிலது அருணோத3ம் என்றும், தெற்கே மாநஸஸரஸ் என்றும், மேற்கே ஸிதோத3ம என்றும், வடக்கே மஹாப4த்3ரம் என்றும் நாலு ஸரஸ்ஸாயிருக்கும். {"அருணோத3ம் பூர்வம் த3க்ஷிணம் மாநஸம் ஸ்ம்ருதம் । ஸிதோத3ம் பஶ்சிமஸரோ மஹாப4த்3ரம் ததோ2த்தரம்" என்று லிங்க3வாராஹாதி3புராணபாட2ம்}

இதுக்குப்புறம்பே "ஸிதாந்த: குமுத3ஶ்சைவ கரவீராசலோத்தம: । மஹாநிலோத2 குஞ்ஜாஶ்ச மாஷாக்2யஶ்சாசலோத்தம: வீருங்கே3ாமணிஶ்ருங்க3ஶ்ச ஸபி3ந்து3ர்-மந்த3ரஸ்தத2ா । வேணுமாம்ஶ்ச ஸமேகஶ்ச நிஷதே4ா தே3வபர்வதா:" (லிங்க3.பு. பூ. 43-42-43) {"ஸிதாம்ப4ஶ்ச குமுத்3யாம்ஶ்ச குரரீ மால்யவாம்ஸ்தத2ா । வைகங்கப்ரமுக2ா மேரோ: பூர்வத: கேஸராசலா:" இதி (வி.பு.2-2-27) ஶைல2 ஸிதாந்தஶ்ச குரண்ட3ஶ்ச குரரஶ்சாசலோத்தம: । விகரோமணிஶைலஶ்ச வ்ருக்ஷவாமஶ்சாசலோத்தம: । மஹாநீலோத2 ருசக: ஸபி3ந்து3ர்த3ர்து3ரஸ்-தத2ா । வேணுமாம்ஶ்ச ஸுமேக4ஶ்ச நிஷதே4ா தே3வபர்வத:" இதி லிங்க3பாட2: (49 - அ). "ஸிதாந்தஶ்ச குமத்3வாம்ஶ்ச குவரீ மால்யவாம்ஸ்தத2ா । வைகங்கோ மணிஶைலஶ்ச ருக்ஷவாம்ஶ்சாச-லோத்தம: । ... ஸபி3ந்து3ர்மந்த3ரஸ்தத2ா" இதி கௌர்மபுராணபாட2: (பூ. 44). "ஸிதாந்தஞ்ச குமுஞ்ஜஶ்ச ஸுவீரஶ்சாசலோத்தம:' விகங்கோ மணிஶீலஶ்ச வ்ருஷப4ஶ்சாசலோத்தம:" இதி வாயு-புராணபாட2: (பூ.36 - 18) அந்யத்ராபி ப3ஹுதா4 பாட2ாந்தரமுபலப்4யதே. நாமபே4த3மாத்ரேண கோऽபி ந விரோத4: இதி ப்4ராதி ஏவம் அந்யதா2பி த்3ரஷ்டவ்யம்} என்கிறபடியே ஸிதாந்தம் முதலான இப்பர்வதங்கள் மேருவுக்குக் கிழக்கே கேஸரபர்வதங்களாயிருக்கும்.

மாநஸஸரஸ்ஸுக்குப் புறம்பே "ஶைலஸ்த்ரிஶிரஸஶ்சைவ ஶிக2ரஶ்சாசலோத்தம: । கபிங்க3ஶ்ச பதங்க3ஶ்ச ருசகஶ்சைவ ஸாநுமாந் । தாம்ராப4ஶ்ச விஶாலஶ்ச தத2ா ஶ்வேதோத3ரோ கி3ரி: । ஸுமூலோ வஸுதா4ரஶ்ச ரத்நதா4ரஶ்ச பர்வத: । ஏக-ஶ்ருங்கே3ா மஹாமூலோ க3ஜஶைல: பிஶாசக: । பஞ்சஶைலஶ்ச கைலாஸோ ஹிமவாம்ஶ்சாசலோத்தம: " (லி. பு. 43-..., 47.48 வாயு. ச. பூ 36-22-24) என்கிறவை

தெற்கே கேஸரபர்வதங்களாயிருக்கும்.

ஸிதோத$_3$த்துக்குப் புறம்பே "கபில: பிங்க$_3$லோ ப$_4$த்$_3$ர: ஸுரஸஶ்ச மஹாசல:। குமுதே$_3$ா மது$_4$மாம்ஶ்சைவ அஞ்ஜநோ மகுடஸ்தத$_2$ா । க்ருஷ்ணஶ்ச பாண்ட$_3$ரஶ்சைவ ஸஹஸ்ரஶிகரஸ்தத$_2$ா । பாரிஜாதஶ்ய ஶைலேந்த$_3$ர: ஶ்ரீஶ்ருங்க$_3$ஶ்சாசலோத்தம:" (லே.பு பூ. 49-50-51) என்கிற கேஸர பர்வதங்கள் மேருவுக்கு மேற்காயிருக்கும். மஹாப$_4$த்$_3$ரத்துக்குப்புறம்பே "ஶங்க$_2$கூடோ மஹாஶைலோ வ்ருஷபே$_4$ா ஹம்ஸபர்வத.। நாக$_3$ஶ்ச கபிலஶ்சைவ இந்த்$_3$ரஶைலஶ்ச ஸாநுமாந் । நீல: கண்டகஶ்ருங்க$_3$ஶ்ச ஶதஶ்ருங்க$_3$ஶ்ச பர்வத: । புஷ்கரோ மேக$_4$ஶைலஶ்ச விரஜஶ்சாசலோத்தம: । ஜாருதி$_4$ஶ்ச த்ரிஶ்ருங்க$_3$ஶ்ச இத்யேதே உத்தராஸ்ஸ்ம்ருதா " (லே.பு.ப.49-54,55)என்கிற கேஸரபர்வதங்கள் மேருவுக்கு வடக்காயிருக்கும்.

இவற்றில் நிஷத$_4$ாதி$_3$கள் வர்ஷபர்வதங்களாகச் செய்தேயும் கேஸரங்களிலும் அந்தர்ப$_4$விக்கும். இவ்வர்ஷபர்வதங்கள் அவ்வோவர்ஷபர்வதங்களுக்கு எல்லைகளாயிருக்கும்.இதில் கிழக்கில் மால்யவானும், மேற்கில் க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நமுமாகிற வர்ஷபர்வதங்கள் ஆநீலநிஷத$_4$ங்களுக்கு நடுவு தென் வடக்கிலுள்ள நீளத்தை உடைத்தாயிருக்கும். ப$_4$த்$_3$ராஶ்வமும், ப$_4$ாரதமும், கேதுமூலமும், உத்தரகுருவும், மர்யாத$_3$ாஶைலங்களுக்குப்புறம்பான இந்நாலு வர்ஷபர்வதங்களும் பூ$_4$பத்$_3$மத்துக்கு சதுர்த$_3$ளங்க ளாயிருக்கும். மர்யாத$_3$ாஶைலங்களாவன – கீழை தி$_3$க்கில் ப$_4$த்$_3$ராஶ்வத்துக்கு மர்யாதை$_3$களான வர்ஷபர்வதமான மால்யவானுபாதி ஜட$_2$ரமும், தே$_3$வகூடமும் ஆநீலநிஷத$_4$ங்களுக்குநடுவு தென்வடக்கிலுள்ள நீளத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். தெற்குதி$_3$க்கில் க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நமும், கைலாஸமும் ஹிமவானுபாதி இரண்டுகடலுக்கு நடுவு கீழை எல்லை இரண்டுகடலையுந்தட்டி எண்பதினாயிரம் யோஜநம் நீளமாயிருக்கும். மேலைதி$_3$க்கில் நிஷத$_4$மும், பாரியாத்ரமும் வர்ஷபர்வதமான க$_3$ந்த$_4$மாத$_3$நத்தோபாதி ஆநீலநிஷத$_4$ங்களுக்கு நடுவு தென்வடலுள்ள நீளமாயிருக்கும். இதில் கிழக்கு மேற்கு தென் வடல்நீளமான பர்வதங்கள் முப்பத்து நாலாயிரம் யோஜநமாயிருக்கும். வடக்குதி$_3$க்கில் மர்யாத$_3$ஶைலங்களான த்ரிஶ்ருங்க$_3$மும், ஜாருதி$_4$யும், கீழைமேலை இரண்டு கடலுக்கு நடுவு ஶ்ருங்க$_3$ வானோடொத்த எண்பதினாயிரம் யோஜநம் நீளத்தையுடைத்தாய், இரண்டு கடலையும் தட்டியிருக்கும். ப$_4$த்$_3$ராஶ்வத்துக்கு கேதுவ்ருக்ஷமான கத$_3$ம்ப$_3$த்தடியிலே ஹயக்$_3$ரீவரூபியாயும், ப$_4$ாரதவர்ஷத்துக்கு கேதுவ்ருக்ஷமான ஜம்பு$_3$வினடியிலே கூர்மரூபியாயும், கேதுமூலத்துக்கு கேதுவ்ருக்ஷமான பிப்பலத்தடியிலே வராஹரூபமாகவும், உத்தரகுருவுக்கு கேதுவ்ருக்ஷமான ந்யக்$_3$ரோத$_4$த்தடியிலே மத்ஸ்யரூபமாயும் ஸர்வேஶ்வரன் ஸமாராத$_4$நம் கொண்டருளும். அல்லாதவர்ஷங்களில் தத்தத$_3$நுரூபமான ஸமஸ்தரூபங்களாலும் ஸமாராத$_4$நம் கொண்டருளும்.

ஏவம்பூ$_4$தமான பூ$_4$பத்$_3$மத்துக்கு கர்ணிகாகாரமான மஹாமேருவின் தலையிலே பதினாலாயிரம் யோஜநம் பரப்பை உடைத்தாய், ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய படைவீடாயிருக்கும். இதுக்கு எட்டுதிக்கிலும் லோகபாலகராய் இந்த்$_3$ராதி$_3$களான எண்மர்க்கும் படைவீடாயிருக்கும். இதில் ப்$_3$ரஹ்மாவின் படைவீட்டைச் சூழ த்ரிவிக்ரமன் திருவடி விளக்கின் தீர்த்த$_2$மான க$_3$ங்கை$_3$ விழுந்து, நாலுதி$_3$க்கிலும் ஸிதை என்றும்,

அலகநந்தை என்றும், சக்ஷு என்றும், ப$_4$த்$_3$ரை என்றும் நாலுஸ்ரோதஸ்ஸாய் ப்ரவஹிக்கும்.

அதில் கீழைதி$_3$க்கில் ஸிதை மலைத்தலைகளால் ஆகாஶத்திலே கிளம்பி ப$_4$த்$_3$ராஶ்வத்திலே சென்று கடலிலே ப்ரவேஶிக்கும். தெற்கில் அலகநந்தை முன்னே த்$_4$ருவபத$_3$த்தில் சென்று த்ரைலோக்யத்திலும் வந்து "ஊர்த்$_4$வே மந்த$_3$ாகிநீ " என்றும், "அதே$_4$ா பே$_4$ாக$_3$வதீ" என்றும், "க$_3$ாம் க$_3$தேதி க$_3$ங்க$_3$ா" என்றும், சொல்லப்பட்டு ப்ரவாஹத்ரயத்தை உடைத்தாய், த்ரிபத$_2$கை$_1$யாய் ப்ரவஹித்து, பூ$_4$லோகத்தில் ப்ரவாஹம் ருத்$_3$ரன் தலையிலே விழுந்து, ஏழுவகையாய் ப்ரவஹித்து, கீழே ஸக$_3$ரபுத்ரரர்களையும் உத்$_3$த$_4$ரிப்பித்துக் கடலிலே ப்ரவேஶிக்கும்.

மேலைதி$_3$க்கில் சக்ஷுவானது பர்வதஶிக$_2$ரங்களாலே கேது மூலத்திலே சென்று ஸமுத்$_3$ரத்திலே ப்ரவேஶிக்கும். வடககில் ப$_4$த்$_3$ரையானது பர்வதங்களாலே உத்தரகுருவிலே சென்று ஸமுத்$_3$ரத்திலே ப்ரவேஶிக்கும்.

இம்மஹாமேருவுக்குக்கீழைதி$_3$க்கிலே கேஸரபர்வதங்களான ஸிதாந்தகுமுத$_3$பர்வதங்களின் நடுவே முந்நூறு யோஜநம் நீளமாய் நூறுயோஜனை அகலமானதொரு த்$_3$ரோணி ஸரஸாமலபாநீயமான ஶ்ரீஸரஸ்ஸாயிருக்கும். அதுத்$_3$ரோணபாத்ர ப்ரமாணமான புண்ட$_3$ரீகஷண்ட$_3$ங்களாலும் ஹம்ஸகாரண்ட$_3$வாதி$_3$பக்ஷிஸங்க$_4$ங்களாலும் விளங்காநின்று கொண்டு ஸரோமத்$_4$யத்திலே ஶதஸஹஸ்ரத$_3$ளபத்$_3$மவநமத்$_4$யே கோடித$_3$ளயுக்த ஸ்வர்ண பங்கஜகர்ணிகாரூடை$_4$யாய் ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மி இராநிற்கும். அந்த ஸரஸ்தீரத்திலே ஸத$_3$ாபுஷ்பப$_2$லவத்தான பி$_3$ல்வவநமாயிருக்கும். அந்த பி$_3$ல்வவநம் நூறுயோஜனை விஸ்தீர்ணமாய், நூறுகாதம் நீளமாய் ஶாக$_2$ாஸஹஸ்ரகலிதார்த்த$_4$க்ரோஶப்ரமாணமஹாவ்ருக்ஷஷண்ட$_3$மஹாகும்ப$_4$ப்ரமாணஸுக$_3$ந்தி$_4$ஸ்வாது$_3$ப$_2$லவத்தாய் ஶ்ரீவநம் என்று சொல்லப்படும். அங்கேயே ஶ்ரீயானவள் ஸித்$_3$த$_4$ஸங்க$_4$நிஷேவிதையாயிருக்கும். பின்னையும் வைகங்கமணிஶைலாந்தரத்திலே ஶதயோஜநவிஸ்தீர்ணமாய், த்$_3$விஶதாயாமயுக்தத்$_3$ரோணிவிமலபங்கஜவநஶோபி$_4$தமாயிருக்கும். தத்தீரத்தில் அதிமாத்ரப்ரமாணமான ஸத$_3$ாபுஷ்பப$_2$லவத்தாய், மஹாஸ்கந்தே$_4$ாபஶோபி$_4$தார்தத$_4$க்ரோஶோச்சவ்ருக்ஷஷண்ட$_3$ங்களின் நடுவே கஶ்யபனுக்கு ஆஶ்ரமமாயிருக்கும் பின்னையும் மஹாநீலகுமுஞ்ஜஶைலாந்தரே பத்$_3$மஷண்டே$_3$ாபஶோபி$_4$தமாய் ஸுக$_2$நதீ$_3$ என்கிற ஸரஸ்ஸாயிருக்கும். தத்தீரத்திலும் பஞ்சாஶத்$_3$யோஜநாயாமத்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்த்ருதார்த்த$_4$க்ரோஶோச்சதாளவநமாயிருக்கும். ஐராவததே$_3$வஶைலாந்தரே வ்ருக்ஷவீருத$_4$வர்ஜிதமாய் பாத$_3$மாத்ரப்ரமாணஸலிலாவ்ருதமாய், ஸஹஸ்ரயோஜநாயாமஶதயோஜநவிஸ்த்ருதைகஶிலாதலபூ$_4$மி - ஐராவதக$_3$ஜஸ்ய க்ரீட$_3$ாஶிலாதலமாயிருக்கும். மேருவுக்குத் தெற்கே கேஸரபர்வதங்களான த்ரிஶிரபதங்க$_3$யோர்மத்யே (ஶிஶிரபதங்க$_3$ - என்று வாயு. பு.பூ. 38-2 வராஹபு. 80-1) ப்ரஸந்நஸ்வாது$_3$ஸலிலமாய், பஹூத$_3$கம் ("ப$_3$ஹூத$_3$கா நத்$_3$யோ வஹந்தி" என்று வராஹபு. 80-3) என்கிற நதீ$_3$ ப்ரவஹிக்கும். தத்தீரத்திலே {கோஶத்திலே "தத்தீரத்திலே ஶதயோஜநாயாமத்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்த்ருதமாய்" என்று பாட$_2$ம் காண்கிறது. வாராஹாதி$_3$புராணங்களில் ஶதயோஜநவிஸ்த்ருதம் என்றே இருக்கிறது} ஶதயோஜநவிஸ்த்ருதமாய் ப்ருது$_2$க்ஷேபோச்சஶௌது$_3$ம்ப$_3$ரவநம் {"ப்ருது$_2$க்ஷேபோச்சஶிக$_2$ரை:" இதி

வா.பு.(38-3) அநுஸாரேண த்$_4$ருத: இக்ஷுக்ஷேப என்று வராஹாதி$_3$பு. (80-1)} ஸர்வர்த்துஜ-ப்ரவாளஸத்$_3$ருஶமஹாகும்ப$_4$ப்ரமாணப$_2$லோபஶோபி$_4$தமாய், கர்த்த$_3$மப்ரஜாபதிக்கு ஆஶ்ரமமாயிருக்கும். தாம்ராப$_4$பதங்க$_3$ஶைலயோரந்தரே ஶதயோஜநவிஸ்தீர்ணமாய், த்$_3$விஶதாயாமயுக்தமாய், ப$_3$ாலஸூர்யஸங்காஶரக்தோத்பலஶோபி$_4$தமாய், மஹத்-ஸரஸ்ஸாயிருக்கும். அந்த ஸரோமத்$_4$யே ஶதயோஜநோந்நதமாய், த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநம் விஸ்தீர்ணமாயிருப்பதொரு கி$_3$ரிஶிக$_2$ரத்திலே ரத்நப்ராகாரதோரணோல்லஸிதமான வித்$_3$யாத$_4$ரபுரமாயிருக்கும்.

விஶாக$_2$ாசலஶ்வேதபர்வதயோரந்தரே த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணமாய், பஞ்சாஶத்$_3$-யோஜநாயாமமான ஸரஸ்தீரத்திலே மஹத$_3$ாம்ரவநம் – கநகஸங்காஶாதிஸுக$_3$ந்த$_4$-மஹாகும்ப$_4$மாத்ரப$_2$லோபஶோபி$_4$தமாயிருக்கும். {ஸுமூலாசலேந்த்$_3$ரவஸுத$_4$ாரயோர்-மத்$_4$யே த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணமாய், பஞ்சாஶத$_3$யோநாயாதமாய், வில்வஸ்த$_2$லி என்கிற வநம் இருக்கும் – என்று இப்படியுமொரு வாக்யம் இங்கிருக்க வேணும் என்று "ஸுமூலஸ்யாசலேந்த்$_3$ரஸ்ய வஸுத$_4$ாரஸ்ய சாந்தரே । த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணே பஞ்சாஶத்$_3$யோஜநாயதே । வில்வஸ்த$_2$லீநாம" என்று வாராஹபுராணத்திலும் (அ.80.) வாயுபுராணத்திலும் (பூ.38-23) இருக்கையாலே தோற்றுகிறது}. வஸுத$_4$ாரரத்நத$_4$ாரயோர்மத்$_4$யே த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணமாய், {வாராஹபுராணத்தில்(அ.80.) "வஸுத$_4$ாரரத்நத$_4$ாரயோர்மத்$_4$யே விம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீரணம் ஶத-யோஜநாயாதம் । ஸுக$_3$ந்தி$_4$கிம்ஶுகவநம்" என்று விம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணமென்று பாட$_2$ம் காண்கிறது. வாயுபுராணாதி$_3$களில (பூ.38-27) த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநே என்றே பாட$_2$ம்} ஶதயோஜநா-யாமமான ஸுக$_3$ந்தி$_4$கிம்ஶுகவநமாயிருக்கும். ஸார்வகாலீநஸுக$_3$ந்த$_4$கிம்ஶுகவந-புஷ்பாமோத$_3$ம் ஶதயோஜநம் வாஸியாநிற்கும். அதிலே ஆதி$_3$த்யனுக்கு ஆஶ்ரமமா-யிருக்கும். {இவ்விடத்தில் "பஞ்சகூடஸ்ய கைலாஸஸ்ய சாந்தரே ஸஹஸ்ர யோஜநாயாமம் விஸ்தீர்ணம் ஶதயோஜநம் ஹம்ஸபாண்டு$_3$ரம் க்ஷுத்$_3$ரஸத்வைரநாத்$_4$ருஷ்யம் ஸ்வர்க்க$_3$ஸோபாநமிவ பூ$_4$மண்ட$_3$லம் । அத$_2$ பஶ்சிமதி$_3$க்$_3$ப$_4$ாகே$_3$... ஸுபார்ஶ்வஶிகி$_2$ஶைலயோர்மத்$_4$யே ஸமந்தாத் யோஜநஶதமேகம் பௌ$_4$மஶிலாதலம் நித்யதப்தம து$_3$ஸ்ஸ்பர்ஶம்" எனகிற வாராஹபுராண (அ.80) ப்ரகரணவாக்யாநுஸாரேண சில வாக்யங்கள் வேணும். தாளகோஶங்களில் இல்லே. ஆகையால் புராணாநுஸாரேண வாக்யங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அநுஸந்தி$_4$க்கவும்}.

மேருவுக்கு மேற்கே கேஸரபர்வதங்களான ஸுபார்ஶ்வஶிகி$_2$ஶைலயோர்மத்$_4$யே ஆயாமவிஸ்தாரம் ஶதயோஜநம் வஹ்நிஸந்தப்தஸ்த$_2$லம் து$_3$ஸ்ஸ்பர்ஶமாயிருக்கும். தந்மத்$_4$யே த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்தீர்ணம் வஹ்நிமண்ட$_3$லமாயிருக்கும். அதிலே லோகக்ஷயகாரியான ஸம்வர்த்தகாக்$_3$நி இந்த$_4$நமில்லாதே ஜ்வலியாநிற்கும். அநந்தரம் குமுத$_3$ாஞ்ஜநயோர்மத்$_4$யே புண்யஹ்ரத$_3$ம் என்கிற ஸரஸ்ஸாயிருக்கும். தத்தீரத்திலே ஸத$_3$ாப$_2$லித பீதவர்ணமஹாப$_2$லாவ்ருதமாதுளங்க$_3$வநம் த$_3$ஶயோஜந-விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும். ("மாதுளங்க$_3$ ஸ்த$_2$லீ தத்ர ஹ்யாயாமா த$_3$ஶயோஜநா" என்று வாயு-புராணே (பூ.38-42). வாராஹேது (அ.80) "அந்தரே ச ஶைலவரயோ: குமுத$_3$ாஞ்ஜநயோஶ்-ஶதயோஜநவிஸ்தீர்ணா மாதுலங்க$_3$க$_3$ஸ்த$_2$லீ ஸர்வத: த்வாநாமக$_3$ம்யா பீதவர்ணை: ப$_2$லைராவ்ருதா ஸா ஸத$_2$லீ ஶோப$_4$தே । தத்ர ச புண்யோ ஹ்ரத$_3$ஸ்ஸித$_3$தை$_4$ருபேத: । ப்$_3$ருஹஸ்பதேஸ்தத்$_3$வநம்" இதி பாட:} அதிலே ப்$_3$ருஹஸ்பதிக்கு ஆஶ்ரமமாயிருக்கும். பிஞ்ஜரம் கௌ$_3$ரஶைலாந்தரே – அநேகஶதயோஜநாயாமவிஸ்த்ருதமஹாத்$_3$ரோணிஸரஸ்ஸாயிருக்கும். {"பிஞ்ஜர-கௌ$_3$ரயோரந்தரே ஸரோத்$_3$ரோண்யோ ஹ்யநேகஶதயோஜநாயாதா:" இதிவாராஹே (அ.80)} பங்கஜஷண்ட$_3$ஸம்யுக்தமானவதிலே விஷ்ணவாயதநமாயிருக்கும். க்ருஷ்ண-பாண்ட$_3$ரஶைலாந்தரத்திலே வ்ருக்ஷவீருத்$_4$விவர்ஜிதமாய் த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜந-

விஸ்தீர்ணமாய், நவத்யாயதமான நிஷ்கம்பாதீ$_3$ர்க்கி$_4$கையாயிருக்கும். அதிலே பஞ்சயோஜநவிஸ்தீர்ணமான ந்யக்$_3$ரோத$_4$ம் ஸரோமத்$_4$யே நிற்கும். {"க்ருஷ்ணபாண்டு$_3$ரயோரபி த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜந விஸ்தீர்ணம் நவத்யாயதயோஜநம்" இதிவாயுபு. (பூ.38-49) "ஶுக்ல பாண்டு$_3$ரயோரபி" இதிவாராஹபு அ.80)}.

அவ்வ்ருக்ஷத்திலே சந்த்$_3$ரப்ரப$_4$னாய். ஸஹஸ்ரவத$_3$நன் என்கிற எம்பெருமான் யக்ஷாதி$_3$களாலே ஆராதி$_4$க்கப்படும். {"தஸ்யாஶ்ச மத்$_4$யே பஞ்சயோஜநப்ரமாணோ ந்யக்$_3$ரோதோ$_4$ வ்ருக்ஷ:, தஸ்மிம்ஶ்சந்த்$_3$ரமேக$_2$ரோமாபதிர்நீலவாஸாஶ்ச தே$_3$வோநிவஸதி யக்ஷாதி$_3$பி$_4$ரீட்$_4$யமாந:" இதி வாராஹே. (அ. 80) வாயுபுராணே ச "மத்$_4$யே தஸ்யாஶ்ச பத்$_3$மிந்யா: பஞ்சயோஜநமண்ட$_3$ல: । ந்யக்$_3$ரோதோ$_4$ விபுலஸ்கந்தோ$_4$ ஹ்யநேகாரோஹமண்டி$_3$த: । தத்ர சந்த்$_3$ரப்ரப$_4$: ஶ்ரீமாந் பூர்ணசந்த்$_3$ரநிப$_4$ாநந: । ஸஹஸ்ரவத$_3$நோ தே$_3$வோ நீலவாஸாஸ்ஸுராரிஹா । பத்$_3$மமால்யத$_4$ரஸ்த$_2$ஸ்யாம் மஹாப$_4$ாகே$_3$ாऽபராஜித: । இஜ்யதே யக்ஷக$_3$ந்த$_4$ர்வை: வித்$_3$யாத$_4$ரக$_3$ணைஸ்தத$_2$ா । தஸ்மிந் ஆயதநே ஸாக்ஷாத் அநாதி$_3$நித$_4$நோ ஹரி: । பத்$_3$மோபஹாரைர்விவிதை$_4$: இஜ்யதே ஸித்$_3$த$_4$சாரணை:" இதி (பூ.38-55-58}. ஸஹஸ்ரஶிக$_2$ரகுமுத$_3$ாந்தரத்திலே பஞ்சாஶத்$_3$யோஜநவிஸ்த்ருதமாய், இக்ஷுக்ஷேபோச்சமான மது$_4$ஸ்ரவப$_2$லோபஶோபி$_4$தமான வநம் {"பஞ்சாஶத்$_3$யோஜநாயாமம் விம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்த்ருதம் । இக்ஷுக்ஷேபோச்சஶிக$_2$ரம்" இதி வாராஹே (80). "தத$_2$ா ஸஹஸ்ரஶிக$_2$ரகுமுத$_3$ஸ்யாந்தரேண ச । பஞ்சாஶத்$_3$யோஜநாயாமம் த்ரிம்ஶத்$_3$யோஜநவிஸ்த்ருதம் । இக்ஷுக்ஷேபோச்சஶிக$_2$ரம்" இதிவாயுபு. (பூ. 38-60)} சந்த்ரனுக்கு ஆஶ்ரமமாயிருக்கும். {"சந்த்$_3$ரஸ்ய மஹாநாஶ்ரம" இதி வாராஹே. "ஶுக்ரஸ்ய" இதி வாயுபு.}.

மேருவுக்கு வடக்கே கேஸரபர்வதங்களான ஶங்க$_2$கூடநிஷத$_4$ங்களுக்கு நடுவே புருஸ்த$_2$லம் {புருஷஸ்த$_2$லீ இதிவாராஹே பருஷஸ்த$_2$லீ இதிவாயுபு.} என்று பேரையுடைத்தாய், அநேகயோஜநவிஸ்த்ருதமாய், அத்யுச்ச்$_2$ராயவ்ருக்ஷஷண்ட$_3$ங்களை உடைத்தாய், மஹோத்$_3$ரிக்தக$_3$ஜங்களை உடைததாயிருக்கும். கபிஞ்ஜலநாக$_3$ஶைலயோந்தரே ஶதயோஜநவிஸ்தீர்ணமாய் த்$_3$விஶதயோஜநாயாதமாய், ஸ்வாது$_3$ப$_2$லஸம்புஷ்டத்$_3$ராக்ஷாக$_2$ர்ஜூரவநமாயிருக்கும். புஷ்கரமேக$_4$ஶைலயோரந்தரே ஶதயோஜநாயதமாய், ஷஷ்டியோஜநவிஸ்த்ருதமாய், தருகு$_3$ல்மலதாஹீநமாய், பாணிதலப்ரக்$_2$யமான ஶிலாதலமாயிருக்கும். அதினுடைய நாலு பார்ஶ்வத்திலும் மஹாவிஸ்த்ருதமான நாலு ஸரஸ்ஸும் நாலு வநமுமாயிருக்கும்.

கேஸரமர்யாத$_3$வர்ஷபர்வதங்களின்மேலே அஷ்டவித$_4$தே$_3$வஜாதிகளுக்கும் படைவீடுகளாயிருக்கும். இந்த ப$_4$ாரதமொழிந்த எட்டு வர்ஷமும் பௌ$_4$மமான ஸ்வர்க்க$_3$ங்கள் என்னலாம்படி போ$_4$க$_3$பூ$_4$மியாய் பாபகாரிகளுக்கு ப்ரவேஶயோக்$_3$யமின்றிக்கே, அதிஶயிதஸுக$_2$கரங்களாய், அநுப$_4$விதாக்களான புருஷர்கள் பதினாயிரம் பன்னீராயிரம் வயஸ்ஸுக்களிருந்து அநுப$_4$விக்கலாம்படி ம்ருத்யுப$_4$யமற்றிருக்கும். இவ்வர்ஷங்கள் தனித்தனியே ஸப்தகுலபர்வதங்களும், நதி$_3$களும், தே$_3$ஶவிப$_4$ாக$_3$ங்களும் உண்டாயிருக்கும்.

அப்படியன்றி, இந்த ப$_4$ாரதவர்ஷம் கர்ம-பூ$_4$மியாய் ஸ்வர்க்க$_3$மோக்ஷப$_2$லங்களுக்கு ஸாத$_4$நாநுஷ்ட$_2$ாநம் பண்ணுகைக்கு ஸ்த$_2$லமுமாய், நிஷித்$_3$த$_4$ாநுஷ்ட$_2$ாநங்களாலே நரகப்ரவேஶத்துக்கும், திர்யக்$_3$யோநிஜாதிகளுக்கும் ஹேதுவாய், அதிஶயிதபுண்யார்ஜிதத்துக்கும் ஹேதுவான ஸ்த$_2$லமாகையாலே தே$_3$வாதி$_3$களும் ஆசைப்படும்படி

நிரதிசயவைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாயிருக்கும். "அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ரைரபிஸத்தம। கதா₃சில்லப₄தே ஜந்து மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்" (வி.பு. 2-3-23) என்று ஆயிரம் கோடி ஜந்மம் புண்யத்தைத் திரட்டினுல் இந்த தே₃சத்திலே ஒருக்கால் மநுஷ்யனுய்ப் பிறக்கப்பெறும் என்னும்படியாயும், "கா₃யந்தி தே₃வா கில கீ₃தகாநி த₄ந்யாஸ்து யே ப₄ாரதபூ₄மி பா₄கே₃। ஸ்வர்க்கா₃பவர்க்கா₃ஸ்பத₃மார்க்க₃பூ₄தே ப₄வந்தி பூ₄ய: புருஷா: ஸுரத்வாத்। கர்மாண்யஸங்கலபிததத்ப₂லாநி ஸந்யஸ்ய விஷ்ணௌ பரமாத்மரூபே। அவாப்யதாம் கர்மமஹீமநந்தே தஸ்மிந் லயம் யே த்வமலா: ப்ரயாந்தி। ஜாநீம நைதத் க்வ வயம் விலீநே ஸ்வர்க்க₃ப்ரதே₃ கர்மணி தே₃ஹப₃ந்த₄ம்। ப்ராப்ஸ்யாம த₄ந்யா: க₂லு தே மநுஷ்யா யே ப₄ாரதே-நேந்த்₃ரியவிப்ரஹீநா:" (வி.பு.2-3-24-26) என்று ஸ்வர்க்க₃வாஸிகளான தே₃வர்களும் ஸ்வர்க்க₃மோக்ஷங்களிரண்டையும் அடைகைக்கு மார்க்க₃பூ₄தமான ப₄ாரதபூ₄-பாக₃த்திலே தே₃வத்வத்தை விட்டுப்போய்ப் பிறக்கிறவர்கள் த₄ந்யர் என்றும், அந்த ப₄ாரதமாகிற கர்மபூ₄மியைப்பெற்று ப₂லஸங்கல்பங்களை ஒழிந்த கர்மங்களை பரமாத்மாவான விஷ்ணுவின்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்து, நிர்மலனுய், அபரிச்-சி₂ந்நனுனவன்பக்கலிலே யாவர்சிலர் ஏகீப₄ாவத்தை அடைகிறுர்கள், அவர்கள் த₄ந்யர் என்றும், இந்த ஸ்வர்க்க₃ப்ரத₃மான கர்மம் லயித்து, அவ்வளவிலே அவ்-விடத்திலே தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄த்தை நாம் அடைகிறேம் என்று இருக்கிலோமே, ப₄ாரதவர்ஷத்திலே ஜிதேந்த்₃ரியராய்க்கொண்டு இருக்கிறுர்கள் யாவர் சிலர், அந்த மநுஷ்யர் த₄ந்யரிறே என்றும் அவர்கள் அங்கிருந்து பாடும்படியாயுமிறே இத்-தே₃சத்தில் வைப₄வமிருப்பது.

இந்த ப₄ாரதவர்ஷம் நவபே₄த₃மாயிருக்கும். அவையாவன - (1) இந்த்₃ரத்₃வீபம் (2) கசேரு (3) தாம்ரபர்ணம் (4) க₃ப₄ஸ்திமாந் (5) நாக₃த்₃வீபம் (6) ஸௌம்யம் (7) க₃ந்த₄ர்வம் (8) வாருணம் (9) ப₄ாரதங்கள். இவற்றில் ப₄ாரதமொழிந்த எட்டும் கடலுக்குள்ளேயாய், தென்வடல் ஆயிரமாயிரம் யோஜநமாக ப₄ாரதம் கூட்டி ஸாக₃ராந்தரிதங்களான த்₃வீபங்கள் ஒன்பதாயிருக்கும். இந்த ப₄ாரதவர்ஷம் - "மஹேந்த்₃ரோ மலயஸ்ஸஹ்ய: ஶுக்திமாந்ருக்ஷ பர்வதவிந்த்₄யஶ்ச பாரியாத்ரஶ்ச ஸப்தாத்ர குலபர்வதா:" (வி.பு. 2-3-3) என்று மஹேந்த்₃ரம் முதலான ஏழு குலபர்வதத்தை உடைத்தாயிருக்கும்.

அவைகளில் க₃ங்கா₃ஸிந்து₄ ஸரஸ்வதீ ஶதத்₃ரு சந்த்₃ரப₄ாகை₃ முதலான ஆறுகள் ஹிமவத்பர்வதத்திலே பிறந்தன. வேதஸ்ம்ருதி வேதவதி முதலான ஆறுகள் பாரியாத்ரத்திலே பிறந்தன. நர்மதை₃ ஸுரஸை முதலானவை ருக்ஷபர்வதத்திலே பிறந்தன. {"நர்மதா ஸுரஸாத்₃யாஶ்ச நத்₃யோ விந்த₄யவிநிர்க₃தா:। தாபீபயோஷ்ணீ நிர்விந்த்₄யாப்ரமுகா₂: ருக்ஷஸம்ப₄வா:" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (2-3-11) இருக்கையாலே அப்படியே இவ்விடத்திலும் பாட₂ம் கொள்ளவேண்டும்.} தாபீபயோஷ்ணீ முதலான ஆறுகள் விந்த்₄ய-பர்வதத்திலே பிறந்தன. கோ₃தா₃வரீ பீ₄மரதீ முதலான நதி₃கள் ஸஹ்யபர்வதத்திலே பிறந்தன. க்ருதமாலே, தாம்ரபர்ணீ துடக்கமான ஆறுகள் மலயபர்வதத்திலே பிறந்தன. த்ரிஸாமை, ருஷிகுல்யை முதலான ஆறுகள் மஹேந்த்₃ரபர்வதத்திலே பிறந்தன. ருஷீகுமாரை முதலான நதி₃கள் ஸ்ரீஶுக்திமத்-பர்வதத்திலே பிறந்தன.

இந்த ப$_4$ாரதவர்ஷத்திலே க்ருத-த்$_3$ரேதா த்$_3$வாபர-கலியுக$_3$ங்களாகிற யுக$_3$பே$_4$த$_3$த்தாலுண்டான வேறுபாடுள்ளது. பே$_4$ாச $_3$பூ$_4$மியாகையாலே அல்லாத எட்டு வர்ஷங்களுக்கு இவையில்லை. நூறுயிரம் யோஜநம் ஆயாமவிஸ்தாரங்களை யுடைய இந்த ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபத்தை நூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தாய் வலயாகாரமான லவணஸமுத்ரம் ஆவரித்திருக்கும். இப்படி "ஜம்பூ$_3$ப்லக்ஷஶாால்மலிஶ்ச குஶக்ரௌஞ்சௌ ததை$_2$வ ச । ஶாகஶ்ச புஷ்கரஶ்சேதி ஸப்த த்$_3$வீபா: ப்ரகீர்த்திதா:" (க$_3$ா.பு.பூ. 45-4) என்று க$_3$ாருட$_3$புராணத்திலும், "ஜம்பூ$_3$ப்லக்ஷாஹ்வயௌ த்$_3$வீபௌ ஶால்மலிஶ்சாபரோ த்$_3$விஜ । குஶஸ்தத$_2$ா க்ரௌஞ்சஶாக$_2$: புஷ்கரஶ்சைவ ஸப்தம:" (வி.பு.2-2-5) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸப்தத்$_3$வீபங்களையும் "ஏதே த்$_3$வீபாஸ்ஸமுத்$_3$ரைஸ்து ஸப்த ஸப்தபி$_4$ராவ்ருதா: । லவணேக்ஷுஸுராஸர்ப்பிர்-த$_3$தி$_4$து$_3$க்$_3$த$_4$ஜலைஸ்ஸமம்" (வி.பு.2 2-5) என்று சொல்லுகிறபடியே த்$_3$வீபஸமங்களான லவணுதி$_3$ஸமுத்$_3$ரங்களும் ஸபதத்$_3$வீபங்களையும் ஆவரித்திருக்கும். அதில் ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபாவரணமான லவணஸமுத்$_3$ரத்தை இரண்டு நூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தான ப்லக்ஷத்$_3$வீபம் ஆவரித்திருக்கும்.

அந்த ப்லக்ஷத்$_3$வீபமும் நிர்வாஹகராஜபே$_4$த$_3$த்தாலே (1) ஶாந்தாப$_4$யம் என்றும், (2) ஶிஶிரம் என்றும், (3) ஸுக$_2$த$_3$ம் {ஸுமுகோ$_2$த$_3$யம் என்று வி.பு.} என்றும் (4) ஆநந்த$_3$ம் என்றும் (5) ஶிவம் என்றும், (6) க்ஷேமகம் என்றும், (7) த்$_4$ருவம் என்றும் ஏழு வர்ஷமாயிருக்கும். இவற்றில் (1) கே$_3$ாமேத$_3$ம் என்றும், (2) சந்த்$_3$ரம் என்றும், (3)நாரத$_3$ம் என்றும், (4) து$_3$ந்து$_3$பி$_4$ என்றும் (5) ஸோமகம் என்றும், (6) ஸுநாவம் {ஸுமநா - இதி பு.} (7) வைப்$_4$ராஜம் என்றும் ஏழு வர்ஷபர்வதமாயிருக்கும். இப்பர்வதங்களிலே பிறந்து ஸமுத்$_3$ரக$_3$ாமிநிகளான நதி$_3$கள் (1) அநுதப்தை என்றும், (2) ஶிகி$_2$ என்றும், (3) விபாபை என்றும், (4) த்ரிதி$_3$வை என்றும், (5) க்லமை என்றும், (6) அம்ருதை என்றும், (7) ஸுக்ருதை என்றும் பாபஹரைகளான இவைகள் ஏழுமிருக்கும்.

இவ்வேழு வர்ஷத்திலும் யுக$_3$பே$_4$த$_3$வ்யவஸ்தை$_3$களில்லை. ஸர்வகாலமும் த்ரேதாயுக$_3$ஸமாநமாயிருக்கும். இதில் ப்$_3$ராஹ்மண-க்ஷத்ரிய-வைஶ்ய-ஶூத்$_3$ரர்களுக்கு-ஆர்யர்கள், குரர்கள், விதே$_3$ஶ்யர்சள (வித$_3$ம்ஶத்துக்கள்) ப$_4$ாவிகள் என்று பேராயிருக்கும். இவர்களுக்கு யுக$_3$பே$_4$த$_3$ங்களாலே வரும் ஹ்ராஸவ்ருத்$_3$த்$_4$யவஸ்தை$_2$களுமில்லை. இந்த ப்லக்ஷத்$_3$வீபம் துடங்கி ஶாகத்$_3$வீபமீறாக ஐந்து த்$_3$வீபத்திலும் மநுஷ்யர் நோயற்று ஐயாயிரம் வர்ஷம் புகுருவர்கள். வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமான த$_4$ர்மங்களும் அவிகலமாக நடக்கும். ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபத்தில் ஜம்பு$_3$வோபாதி ப்ரமாணத்தை உடைத்தாயிருந்த ப்லக்ஷத்$_3$வீபத்தினுடைய பேருக்கு நிர்வாஹகமான ப்லக்ஷமாகிற வ்ருக்ஷமும் அந்த த்$_3$வீபத்தினுடைய மத்$_4$யத்திலே நிற்கும். இந்த த்$_3$வீபத்தில் ஸோமரூபியான ஸர்வேஶ்வரன் அந்த ப்$_3$ராஹ்மணாதி$_3$களாலே ஆராதி$_4$க்கப்படாநிற்கும். இந்த ப்லக்ஷத்$_3$வீபத்தை இரண்டுநூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தான இக்ஷுரஸாத்மகமான ஸமுத்$_3$ரம் ஆவரித்திருக்கும்.

இந்த இக்ஷுரஸாத்மகமான ஸமுத்ரத்தை இதிலிரட்டி நாலு நூறுயிரம் பரப்பை உடைத்தான ஶால்மலித்$_3$வீபம் ஆவரித்திருக்கும். அதுவும் நிர்வாஹகராஜ-

பே$_4$த$_3$த்தாலே ஏழு வர்ஷமாயிருக்கும். அவையாவன (1) ஶ்வேதம், (2) ஹரிதம், (3) ஜீமூதம், (4) ரோஹிதம், (5) வைத்$_3$யுதம், (6) மாநஸம், (7) ஸுப்ரப$_4$ம் என்று பேரையுடைவையாயிருக்கும். இவற்றில் வர்ஷபர்வதங்கள் ரத்நோத்பத்திஸ்த$_2$ாந-மாய்க் கொண்டு, (1) குமுத$_3$ம், (2) உந்நரம் (3) ப$_3$லாஹகம், (4) மஹௌஷதி$_4$-ஸ்த$_2$ாநமான த்$_3$ரோணம், (5) கங்கம், (6) மஹிதம், (7) ககுத்$_3$மாந் என்று ஏழாயிருக்கும்.

இவற்றில் ஆறுகளும் - (1) யோநி (2) தோயை (3) வித்ருஷ்ணை (4) சந்த்$_3$ரை (5) ஶுக்லே (6) விமோசநி (7) நிவ்ருத்தி என்று ஏழாயிருக்கும். இதில் ப்$_3$ராஹ்மண-க்ஷத்ரிய-வைஶ்ய-ஶூத்$_3$ரர்கள் - கபிலர்கள் என்றும், அருணர் என்றும், பீதர் என்றும், க்ருஷ்ணர் என்றும் பேராய் வாயுஶரீரியான ப$_4$க$_3$வானை அங்கே ஆராதி$_4$ப்பர்கள். இந்த ஶால்மலித்$_3$வீபம் என்கிற பேருக்கு ஹேதுவான ஶால்மலமாகிற வ்ருக்ஷம் முன்பு சொன்ன ஜம்பு$_3$ப்லக்ஷங்களோபாதி த்$_3$வீபநிர்வாஹகமாயிருக்கும். இந்த ஶால்மலி-த்$_3$வீபம் இத்தோடொத்த பரப்பையுடைத்தான மது$_4$ரஸாத்மகமான ஸமுத்$_3$ரத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும்.

இந்தக்கடல் இதிலிரட்டியான எட்டுநூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தான குஶத்$_3$வீபத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். இதுவும் நிர்வாஹக ராஜபே$_4$த$_3$த்தாலே ஏழுவர்ஷமாயிருக்கும். அவையாவன - (1) உத்$_3$பி$_4$த$_3$ம் என்றும், (2) வேணுமாந் என்றும், (3) ஸ்வைரத$_2$ம் என்றும், (4) லம்பநம் என்றும், (5) த்$_4$ருதி என்றும், (6) ப்ரப$_4$ாகரம் என்றும், (7) கபிலம் என்றும் பேராயிருக்கும்.

இதில் வர்ஷாசலங்கள் - (1) வித்$_3$ருமம் என்றும், (2) ஹேம ஶைலம் என்றும், (3) த்$_3$யுதிமாந் என்றும், (4) புஷ்பவாந் என்றும், (5) குஶேஶயம் என்றும், (6) ஹரி என்றும், (7) மந்த$_2$ரம் என்றும் ஏழாயிருக்கும். இதில் பிறந்த ஆறுகளும், (1) தூ$_4$தபாபை என்றும், (2) ஶிவை என்றும் (3) பவித்ரை என்றும், (4) ஸுமதி என்றும், (5) வித்$_3$யுதை என்றும், (6) அம்பை$_3$ என்றும், (7) மஹீ என்றும் ஏழா-யிருக்கும். இதில் ப்$_3$ராஹ்மண - க்ஷத்ரிய - வைஶ்ய - ஶூத்$_3$ரர்கள் - த$_3$மிநர் என்றும், ஶுஷ்மிணர் என்றும், ஸைஹர் என்றும், மநதே$_3$ஹர் என்றும் பேராய், ப்$_3$ரஹ்ம-ரூபியான ஸர்வேஶ்வரனை அந்த த்$_3$வீபத்திலே தந்தாமுடைய கர்மவிதி$_4$பார-தந்த்ர்யரூபமான அதி$_4$கார ரக்ஷார்த்த$_2$மாக ஆராதி$_4$யாநிற்பர்கள். இந்த குஶத்$_3$வீபத்-தினுடைய பேருக்கு நிர்வாஹகமான குஶஸ்தம்ப$_3$ம் அந்தத்$_3$வீபமத்$_4$யத்திலே நிற்கும். இந்த குஶத்$_3$வீபம் அத்தோயாதி பரப்பை உடைத்தான நெய்க்கடலாலே ஆவ்ருதமா-யிருக்கும்.

இந்த நெய்க்கடல் - இதிலிரட்டியான பதினாறு நூறுயிரம் பரப்பையுடைத்தான க்ரௌஞ்சத்$_3$வீபத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். இதுவும் முன்புபோலே ஏழுவர்ஷமா-யிருக்கும். அவையாவன - (1) குஶலம் என்றும், (2) மநுகம் என்றும், (3) உஷ்ணம் என்றும், (4) ஸீவரம் என்றும், (5) அந்த$_4$காரகம் என்றும், (6) முநி என்றும், (7) து$_3$ந்து$_3$பி$_4$ என்றும் பேராயிருக்கும். இதில் வர்ஷபர்வதங்கள் (1) க்ரௌஞ்சம் என்றும், (2) வாமநம் என்றும், (3) அந்த$_4$காரகம் என்றும், (4) ப்ரகாஶகரமான ரத்நஶைலம் என்றும், (5) தி$_3$வாவ்ருத் என்றும், (6) புண்ட$_3$ரீகவாந் என்றும், (7)

து$_3$ந்து$_3$பி$_4$ என்றும் ஏழாயிருக்கும். இவற்றில் ஆறுகளும் - (1) கௌ$_3$ரி என்றும், (2) குமுத்$_3$வதி என்றும், (3) ஸந்த்$_4$யை என்றும், (4) ராத்ரி என்றும், (5) மநோஜவை என்றும், (6) க்$_2$யாதி என்றும், (7) புண்ட$_3$ரீகை என்றும் ஏழாயிருக்கும். இதில் ப்$_3$ராஹ்மண - க்ஷத்ரிய-வைஶ்ய-ஶூத்$_3$ரர்கள் - புஷ்கரர் என்றும், புஷ்கலர் என்றும், த$_4$ந்யர் என்றும், திஷ்யர் என்றும் பேராய், ருத்$_3$ரரூபியான ஸர்வேஶ்வரனை யாக$_3$ாதி$_3$ கர்மங்களாலே ஆராதி$_4$யாநிற்பர்கள். இந்த க்$_3$ரௌஞ்சத்$_3$வீபம் என்கிற பேருக்கு நிர்வாஹம் இதில் ப்ரத$_2$மமான வர்ஷபர்வதமாயுள்ள க்ரௌஞ்சபர்வதம் தானேயாயிருக்கும். இந்த க்ரௌஞ்சத்$_3$வீபம் இத்தோடொத்த பரப்பையுடைத்தான தயிர்க்கடலாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும்.

இந்தத் தயிர்க்கடல் இதிலிரடித்த முப்பத்திரண்டு நூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பை உடைத்தான ஶாகத்$_3$வீபத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். இதுவும் ஏழுவர்ஷமாயிருக்கும். அவையாவன - (1) ஜலத$_3$ம் என்றும் (2) குமாரம் என்றும், (3) ஸுகுமாரம் என்றும், (4) மரீசகம் என்றும், (5) குஸுமோத$_2$ம் என்றும், (6) ஸம்மோத$_3$ம் என்றும், (7) மஹாத்$_3$ருமம் என்றும் ஏழாயிருக்கும். இதில் வர்ஷபர்வதங்கள் - கிழக்கே (1) உத$_3$யகி$_3$ரி என்றும், (2) ஜலத$_4$ாரகி$_3$ரி என்றும், (3) ரைவதகம் என்றும், (4) ஶ்யாமம் என்றும், (5) அம்பே$_4$ாகி$_3$ரியான அஸ்தகி$_3$ரி என்றும், (6) ஆம்பி$_3$கேயம் என்றும், (7) ரம்யம் என்றும் ஏழாயிருக்கும். இவற்றில் ஆறுகள் - (1) ஸுகுமாரி என்றும், (2) குமாரி என்றும், (3) நளிநி என்றும், (4) வேணுகை என்றும், (5) இக்ஷுமதி என்றும், (6) தே$_4$நுகை என்றும், (7) க$_3$பஸ்$_4$தி என்றும் ஏழாயிருக்கும். இதில் ப்$_3$ராஹ்மண-க்ஷத்ரிய - வைஶ்ய - ஶூத்$_3$ரர்கள் - வங்க$_3$ர் என்றும், மாக$_3$த$_4$ர் என்றும், மாநஸர் என்றும், மந்த$_3$க$_3$ர் என்றும் பேராய், ஸூர்யரூபியான ஸர்வேஶ்வரனைத் தந்தாமுடைய வர்ணாநுரூபகர்மங்களாலே ஆராதி$_4$யாநிற்பர்கள். இவ்வர்ஷங்களிலே ஸ்வர்க்க$_3$த்திலும் புண்யவஶத்தாலே போந்த புருஷர்கள் பரஸ்பரம் ராக$_3$த்$_3$வேஷாதி$_3$-களற்று இந்த புண்யநதி$_3$களுடைய ஜலத்தை விநியோக$_3$ம் கொண்டு நித்யஸுகி$_2$களாய் வர்த்திப்பர்கள். இந்த ஶாகத$_3$வீபத்தினுடைய பேருக்கு நிர்வாஹகமான ஶாகஸ்தம்ப$_3$மாகிற மஹாவ்ருக்ஷம் அந்த த்$_3$வீபமத்$_4$யே நிற்கும். இந்த த்$_3$வீபங்கள் ஆறிலும் உண்டானவர்ஷபர்வதங்கள் ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபம் தொடங்கி ஒன்றுக்கொன்று இரட்டியான த்$_3$வீபங்களோபாதி பர்வதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று இரட்டித்த நீளத்தை-யும், அகலத்தையும், உயர்த்தியையும் உடைத்தாய் இரண்டு ஸமுத்$_3$ரங்களையும் பற்றியிருக்கும். அதாவது - இரண்டு ஸமுத்$_3$ரத்துக்குள் நடுவு ஜம்பூ$_3$த்$_3$வீபத்துக்கு ப்ரத$_4$ாநங்களாய்க்கொண்டு நூறுயிரம் யோஜநம் கீழை மேலை நீளமும், இரண்டா-யிரம் யோஜநம் உயர்த்தியையும் அவ்வளவு பரப்பையுமுடைத்தான நீல-நிஷத$_4$ங்களில்காட்டில் ப்லக்ஷத்$_3$வீபததில் வர்ஷபர்வதங்கள் லவணேக்ஷுஸமுத்$_3$ரங்-களுக்கு நடுவு இரண்டு நூறுயிரம் யோஜநாயாமத்தை உடைத்தாய், இரண்டு கடலையும்பற்றி நாலாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியையும்,அவ்வளவு விஸ்தாரத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும்.

இப்படி ஜம்பு$_3$ப்லக்ஷஶால்மலிகுஶக்ரௌஞ்சஶாகபர்யந்தமாக உண்டான வர்ஷ-பர்வதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று இரட்டித்திருக்கும் என்றதாயிற்று. இந்த ஶாக-த்$_3$வீபத்தை இத்தோடொத்த பரப்பையுடைத்தான க்ஷீராப்$_3$தி$_4$ ஆவரித்திருக்கும். {இந்த

ஶாகத்3வீபத்துக்குள் அந்தர்பூ4தம் ஶ்வேதத்3வீபம். "ஶாகத்3வீபம் ஸமாவ்ருத்ய க்ஷீரோத3: ஸாக3ரஸ்ஸ்தி2த: । ஶ்வேதத்3வீபஶ்ச தந்மத4யே நாராயணபராயண:" என்று துடங்கி கூர்மபுராணத்தில் பூர்வபா4க3த்தில் (48)வது அத்4யாயத்தில விஸ்தரேண ஶ்வேதத்3வீபவர்ணநமும், தத்ரஸ்த2புருஷர்களுடைய ரூபாதி3வர்ணநமும அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஶ்ரியா ஸார்த்த4ம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூபாதி3வர்ணநமும் சொல்லப்பட்டதிறே}.

இந்த க்ஷீரார்ணவத்தை இதிலிரட்டித்து அறுபத்து நாலு நூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பையுடைத்தான புஷ்கரத்3வீபம் ஆவரித்திருக்கும். இந்த புஷ்கரத்3வீபம் நிர்வாஹகராஜபே4த3த்தாலே (1) மஹாபீதம் என்றும், (2)தா4தகீஸம்ஜ்ஞம் என்றும் இரண்டு வர்ஷமாயிருக்கும். இரண்டுக்கு நடுவே மாநஸோத்தரம் என்று பேராய், ஐம்பதினாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியையும் அவ்வளவு பரப்பையும் உடைத்தாய்க் கொண்டு மதிளிட்டாப்போலே மண்ட3லாகாரமானதொரு வர்ஷபர்வதமாயிருக்கும். இதில் மஹாபீதமலே புறம்பில் வலயமாயிருக்கும். தா4தகீ உள்ளில் வலயமாயிருக்கும். இவற்றில் வர்த்திக்கிற புருஷர்கள் பதினாயிரம் வயஸ்ஸு புகுருவர்கள். ஆதி4வ்யாதி4களும், ராக3த்3வேஷாதி3களும் அற்றிருப்பர்கள். ஸர்வரும் உத்க்ருஷ்டராகையாலே அத4மோத்தமவிபா4க3மில்லே. ஸத்யமொழிய நடவாமையாலே ஸத்யாந்ருதவிபா4க3மில்லே. அவ்விடத்தில் பர்வதங்களும் நதி3களும் அபேக்ஷிதங்களில்லே. அவ்விடத்தில் மநுஷ்ர்யர்கள் தே3வர்களோடொத்த வடிவை உடையவர்களாயிருப்பர்கள். பௌ4ளமமான ஸ்வர்க்க3மாய்க் கொண்டு போ4க3பூ4மியாயிருக்கையாலே வர்ணாஶ்ரமாசாராபேக்ஷையும், ப2லஸாத4நத4ர்மார்ஜநாபேக்ஷையுமற்று உத்தமமான தே3ஶமாயிருக்கும். இந்த புஷ்கரத்திலே ப்3ரஹ்மாவுக்கு ஸ்தா2நமாய், புஷ்கரம் என்று பேராயிருப்பதொரு ஆலயத்திலே பதினாயிரம் த3ளமாயிருப்பதொரு தாமரைப் பூவின் மேலே ப்3ரஹ்மா தே3வாஸுரராலே ஆராதி4தனாயிருக்கும். அந்த புஷ்கரம் இந்த த்3வீபத்தினுடைய பேருக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். இந்த புஷ்கரத்3வீபத்தை இத்தோடொத்த பரப்பையுடைத்தான தண்ணீர்க்கடல் ஆவரித்திருக்கும்.

இப்படி ஸப்தத்3வீபப்ரமாணமான ஸப்தஸமுத்3ரங்களும் ஒன்றுக்கொன்று இரட்டித்திருக்கும் என்றதாய்த்து. இந்த ஸமுத்3ர ஜலங்களுக்கு சந்த்3ரோத3யாஸ்தமிதங்களில் வ்ருத்3தி4க்ஷயங்களாயிருக்கும். இப்படி ஸப்தத்3வீபஸமுத்3ரஸஹிதமான பூ4மண்ட3லம் மேருமத்4யமாக இருபக்கமும் ஐந்துகோடி எழுநூறுயிரயோஜநம் ஆயாமவிஸ்தாரங்களை உடைத்தாயிருக்கும இது மநுஷ்யாதி3ஜநங்களுக்கு ஆவாஸயோக்ய3மான பூ4மண்ட3லபரிணாமம். இதுக்குப்புறம்பே மநுஷ்யாதி3ஸஞ்சாரயோக்3யமின்றியிலே லோகாலோகபர்வதத்தளவும் கண்ணாடிப் புறம்போலே நிர்மலமாய், ஸ்வர்ணமயமாய்,முன்பு சொன்ன பூ4மண்ட3லத்துக்கு இரட்டியாய், பத்துகோடி பதினாலுநூறுயிரம் யோஜநம் பரப்பை உடைத்தான ஸ்த2லவிஶேஷத்தாலே ஆவ்ருதமாயிருக்கும். இத்தைப் பதினாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியையும் அவ்வளவு பரப்பையுமுடைத்தான லோகாலோகபர்வதம் ஆவரித்திருக்கும். இதில் மஹாமேருவைத் தொடங்கி சக்ரவாளாத்3ரிமுடிவாகப் பன்னிரண்டரைகோடி பதினேழு நூறுயிரத்தறுபதினாயிரம் அளவாயிருக்கும்.

எங்ஙனேயென்னில் - முன்பு லோகபரிமாணமாகச் சொன்ன ஐந்துகோடி எழு

நூறாயிரத்தில் மத்4யமான மேருவுக்கு ஒருபக்கம் இரண்டரைகோடி மூன்றுநூறாயி-ரத்தைம்பதினாயிரம் யோஜநமும், இதுக்குப்புறம்பான ஜநஶூந்யதா3ர்ப்பணதே3ஶம் பத்துகோடி பதினாலுநூறாயிரம யோஜநமும், சக்ரவாளாத்3ரி பதினாயிரம் யோஜநமுமாகப் பன்னிரண்டரை கோடியோஜநமுமாய், பதினேழுநூறாயிரத்தறுபதி-னாயிரம் யோஜநமுமாய் இருக்குமென்றதாயிற்று. இந்த சக்ரவாளாத்3ரிக்கு அப்பால் அண்ட3கடாஹபர்யந்தமாகப் பதினேழுநூறாயிரத்தறுபதினாயிரம் குறைந்த பன்னிரண்டரை கோடி யோஜநமுமாயிருக்கும்.

ஆக மஹாமேருவுக்கு ஒருபக்கம் இருபத்தைந்து கோடியாய் மற்றபக்கமும் இப்படியாகையாலே ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் பஞ்சாஶத் கோடியாய், பூ4பரிமண்ட3லம் இதில் மும்மடங்கான நூற்றைம்பது கோடி யோஜநம் ஆயாமவிஸ்தாரமாயிருக்கும். இத்தைவராஹபுராணத்திலே "பூ4மண்ட3லந்து ஶதகோடிவிஸ்தாரம் ஸாண்ட3கடாஹம்" என்று மஹாமேருவைச்சூழ பஞ்சாஶத்கோடியாய், பூ4மண்ட3லமடைய ஶதகோடி விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இப்படியே ஸ்கந்த3புராணத்தில் ஶிவரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. "கோடித்3வயம் த்ரிபஞ்சாஶத் லக்ஷாணி ச தத: பரம் । பஞ்சாஶச்ச ஸஹஸ்ராணி ஸப்தத்3வீபாஸ்ஸஸாக3ரா: । ததோ ஹிரண்மயீ பூ4மி: த3ஶகோட்யோ வராநநே । தே3வாநாம் க்ரீட3நார்த்த2ாய லோகாலோகஸ்தத: பரம் । பர்வதோ வலயாகாரோ யோஜநாயுதவிஸ்த்ருத: । தஸ்மாத்3ப3ாஹ்யம் தமோ கே4ாரம் து3ஷ்ப்ரேக்ஷம் ஜீவவர்ஜிதம் । பஞ்சத்ரிம்ஶத்ஸம்ருதா: கோட்யோ லக்ஷாண்யேகோநவிம்ஶதி: । சத்வாரிம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி யோஜநாநாம் வராநநே । ஸப்தஸாக3ரமாநம் து க3ர்த்தோத3ஸ்தத3நந்தரம் । கோடியோஜநமாநந்து கடாஹஸ்ஸம்வ்யவஸ்தி2த:" என்று சொல்லுகையாலே மேருவுக்கு ஒரு பக்கம் ஐம்பது கோடியாய், மற்ற பக்கமும் அப்படியே ஆகையாலே, ஆக ஶதகோடிவிஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறபக்ஷம் ஶாஸ்த்ரீய-மான மாநாங்கு3ளாதி3களைப்பற்ற லௌகிகமாநாங்கு3ளம் அர்த்த4ாம்ஶமாகையாலே (யும்) ஹஸ்தமாகிற தச்சமுழத்தில் (அ)விதஸ்தியாகிற லௌகிகஹஸ்தம் அர்த்த4ாத்ஶமாய், அதில் இரட்டிப்பாலே சொல்லிற்றுமித்தனை. {"ஶாஸ்த்ரீயாங்கு3ள-ஸித்3தை4ர்யோஜநை: பஞ்சாஶத்கோட்ய ஏவ. லௌகிகாங்கு3ளிஸித்3த4யோஜநை: ஶதகோட்யஸ்-ஸ்யு:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயாநுஸாரேண அவிரோதே4ந நேதவ்ய இத்யபி4ப்ராய:} பஞ்சாஶத்-கோடியே ஸர்வத்ர அவிருத்3த4மாகக்கடவது. இதில் சக்ரவாளாத்3ரிக்கு அவ்வருகு தாமஸபூ4தங்கள் வர்த்திக்கும் தே3ஶமாய், கோ4ராந்த4காரமுமாய், க3ர்த்தோத3முமாய் இருக்கும். அதுக்கு அவ்வருகு மஹாபுருஷஸ்த2ாநமாய், அண்ட3கடாஹத்துக்கு நடுவே எங்குமொக்கக் கீழ்மேல் எங்கும் சூழ்ந்து வைகுண்ட2ாக்2யமஹாலோகங்க-ளாயிருக்கும்.

இப்படி ஸ்ரீப4ாக3வதத்திலும் {ப4ாக3. [illegible]-8-9 வைதி3கபுத்ராநயநவ்ருத்தாந்தம் பாரக்கவும்} ஹரிவம்ஶம் மூன்று ஶ்லோகத்திலும் வைதி3கபுத்ராநயநப்ரஸ்தாவத்திலே இந்த ப4க3வல்லோகங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டன. {ஹரிவம்ஶே விஷ்ணுபர்வணி 115 - 11,12,13 - "ப்3ரஹ்மதேஜோமயம் தி3வ்யம் ஆஶ்சர்யம த்3ருஷ்டவாநஸி । அஹம் ஸ ப4ரதஶ்ரேஷ்ட2 மத்தேஜஸ்-[illegible]தநம் । ப்ரக்ருதிஸ்ஸா மம பரா வ்யக்தாவ்யக்தாச ப4ாரத । தாம் ப்ரவிஶ்ய ப4வந்தீஹ முக்தா

ப₄ரதஸத்தம । ஸா ஸாங்க்₂யாநாம கபி₃லா ப்ரோக்தா ப்₃ரஹ்மர்ஷீணாம் ச தபஸ்விநாம் தத்பரம் பரமம் ப்₃ரஹ்ம ஸர்வம் விப₄ஜதே ஜக₃த்"). "கோடியோஜநமாநந்து கடாஹ: ஸம்வ்யவஸ்தி₂த:" என்று அண்டகடாஹம் ஒரு கோடியோஜநமாக அடிப்பத்தை உடைத்தாகச் சொல்லப் பட்டது.

இப்படி அண்டகடாஹத்துக்கு நடுவுள்ள பூ₄விஸ்தாரம் பஞ்சாஶத்கோடியான-வோபாதி ஊர்த்₄வாத₄:கடாஹங்களுக்கு நடுவுள்ள உயர்த்தியும் பஞ்சாஶத்கோடியா-யிருக்கும். யோஜநமாவது - "ஜாலகாந்தரகதைர்பா₄நோ ஸூர்க்கரஸ்மௌ த்₃ருஶ்யா-த்₃ருஶ்யமாநை: । ஏதேஷணவ இதி க்₂யாதாஸ்த ஏவ பரமாணவ: । தேப்₄ய: பரதரம் நாஸ்தி பரமாணு: கத₂ஞ்சந । ஏஷாமஷ்டகு₃ணோ ரேணு: ரேணுபி₄ஶ்சாஷ்டபி₄: பரை:। ரோமாக்₃ர இதி நிர்தி₃ஷ்டம் லிக்₂யா லோமபி₄ரஷ்டபி₄: । லிக்₂யாஷ்டகு₃ணிதா யூகா யூகாஷ்டகுணி₂தா யவா: । யவாஷ்டகு₃ணிதம் யத்தந்மாநாங்கு₂ளம் உத₃ா-ஹ்ருதம் । ஸ்வஸ்ய த₃க்ஷிணஹஸ்தஸ்ய மத்₄யமாங்கு₃ளிபர்வண । மத்₄யமேந மிதம் யத்தந்மாத்ராங்கு₃ளமிதி ஸ்ம்ருதம் । ஹஸ்தோங்கு₃ளிவிம்ஶத்யா சதுரஞ்சிதயா சதுஷ்கரோ த₃ண்ட₃: । த₃ண்ட₃ாநாம் பஞ்சஶதம் கோஶம் ச த்₃விகு₃ணம் அர்த்த₄-க₃வ்யூதம் । தத்₃த்₃விகு₃ணம் க₃வ்யூதம் த்₃விகு₃ணம் யோஜநம் வித்₃யாத்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஜாலகரந்த்₄ரத்தில் ஆதி₃த்யகிரணங்களிலே தோற்றுகிற த்ரஸ-ரேணுக்களுக்கு அணு என்று பேராய், அந்த பரமாணுக்கள் எட்டுக்கொண்டது - ரேணுவாய், ரேணு எட்டுக்கொண்டது - மயிர்நுனியாய், ரோமாக்₃ரம் எட்டுக்-கொண்டது - ஈராய், ஈரெட்டுக்கொண்டது பேனாய், பேனெட்டுக் கொண்டது - நெல்லாய், நெல் எட்டுக்கொண்டது - மாநாங்கு₃ளமாய், மாநாங்கு₃ளம் இருபத்து நாலுகொண்டது - ஹஸ்தம் என்று சொல்லப்பட்ட தச்சமுழமாய், ஹஸ்தம் நாலு கொண்டது - கோலாய், கோல் ஐந்துநூறுகொண்டது - கோஶமாய், கோஶம் இரண்டு கொண்டது - அர்த்த₄க₃வ்யூதியாய், அது இரட்டித்தது - க₃வ்யூதியாய், க₃வ்யூதி இரட்டித்தது - யோஜநம் என்கிற மாநாங்கு₃ளமர்யாதைத₃யாலும், புருஷனுடைய த₃க்ஷிணஹஸ்தத்தில் மத்₄யமாங்கு₃ளிமத்₄யமபர்வத்தாலே பரிமிதமான மாத்ராங்கு₃ளமர்யாதைத₃யாலும் ஹஸ்தவிதவைதிபே₄த₃த்தாலே ஒன்றுக் கொன்று அர்த்த₄ாம்ஶமாயிருக்கையாலும் பஞ்சாஶத்கோடிவிஸ்தீர்ணையான பூ₄மியை ஶதகோடிப்ரமாணை என்கிற வாராஹாதி₃வசநங்களுக்கு விரோத₄மில்லை.

இதி தத்வநிரூபணே ஸாத₄ாரணபூ₄மண்ட₃லநிரூபணம் நாம த்ருதீயோதி₄கார.:

சதுர்த்தே2ாதி4கார:

இப்படி புண்யபாபார்ஜநாதி3களுக்கு யோக்3யமான பூ4மண்ட3லநிரூபணம் பண்ணிற்று, அநந்தரம் இவற்றினுடைய ப2லபே4ாக3ஸ்த2ாநம் நிருபிக்கப்படுகிறது. அது பே4ாக்தாவான சேதநனுக்கு வைராக்3யேஹேதுவாகையாலே முதல் பாபப2லரூபமான நரகங்கள் நிரூபிக்கப் படுகின்றன.

இந்த நரகங்களுக்கு ஸ்த2ாநம் "அநதராளஏவத்ரிஜகு3த்யாஶ்ச தி3ஶித3க்ஷிணஸ்யாமத4ஸ்த2ாத் பூ4மேருபரிஷ்டாச்ச அண்ட3ஜலாஶயஸ்ய" (ப4ாக3.5-26-5) என்று ஸ்ரீப4ாக3வதத்திலேயும், "ததஸ்து நரகா விட்ரா பு4வோத4ஸ்ஸலிலஸ்ய ச। பாபிநோ யேஷு பச்யந்தே தாந் ஶ்ருணுஷ்வ மஹாமுநே" (வி.பு.2-6-1) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் கீழே அண்ட3கடாஹத்தின் மேலான க3ர்ப்பே4ாத3கரூபமான ஜலாஶயத்தின் மேலான பாதாளத்திலே நரகஸ்த2ாநங்களாயிருக்கும்.

அவையாவன - "ரெளரவஸ்ஸூகரோ ரோத4ஸ்தாலோ விஶஸநஸ்தத2ா। மஹாஜ்வாலஸ்தப்தகும்பே4ா லவணோऽத2விலோஹித:। ருதி4ராம்பே4ா வைதரணி: க்ரிமிஶ: க்ரிமிபே4ாஜந: । அஸிபத்ரவநம் க்ருஷ்ணோ லாலாப4க்ஷஶ்ச தா3ருண: । தத2ா பூத4வஹ: பாபோ வஹ்நிஜ்வாலோ ஹ்யத4ஶ்ஶிரா:। ஸந்த3ம்ஶ: க்ருஷ்ணஸூத்ரஶ்ச தமஶ்சாவீசிரேவ ச। ஶ்வபே4ாஜநஶ்சாபரதிஷ்டே2ா ஹ்யவீசிஶ்ச தத2ாபர:। இத்யேவமாத3யஶ்சாந்யே நரகா: ப்4ருஶத3ாருணா: । யமஸ்ய விஷயே கே4ாராஶ்ஶஸ்த்ராக்3நிப4யத3ாயிந:। பதந்தி யேஷு புருஷா: பாபகர்மரதாஸ்துயே" (வி.பு.2 - 6) என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும், "பூ4மேரத4ஸதி2தோ கே4ார உஷ்ணாத்மா ரெளரவோ மஹாந்। ஸூத3ாரணஸ்து ஶீதாத்மா தஸ்யாத4ஸ்தாத் தமஸ்ஸ்ம்ருத: । நிக்ருந்தந க்ருஷ்ணஶூத்ரோ மோஹஶ்சாப்யதித3ாருண அகே4ாரஸ்து வத4: ப்ரோக்தோ நவஸ்த2ாநோ ப்ரதிஷ்டி2த: । ஏகீபூ4தஶரீரஶ்ச விவேச்யோऽவீசிரேவ ச । ஸுகே4ாரோ த3ாருணோ ரோத4: மஹாரெளரவ ஏவ ச" (வாயு உ. 39 - 175-176) என்று வாயவ்யத்திலும் சொல்லுகிறபடியே நரகங்கள் அஸங்க்2யாதங்களாயிருக்கும். {(பாக. 5-26) "தத்ரஹைகே நரகாநேகவிம்ஶதிம் க3ணயந்தி" என்று தொடங்கி அஷ்டாவிம்ஶதிநரகநாமாதி3களை விஸ்தரமாகக் காணவும்} இவற்றில் ரெளரவம் என்று பேராய் பரிதாபரூபமான நரகத்திலே ஸாக்ஷி அறிந்து சொல்லாதிருக்குமவனும், அந்யத2ாவாகச் சொல்லுமவனும், கூழை ஸாக்ஷியும், த4ர்மாதி4க்ருதனாய் வைதது அஸம்யக்3ப4ாஷணம் பண்ணுமவனும், பக்ஷபாதியும், அஸத்யவாதி3யும் ப்ரவேஶிப்பர்கள். {"கூடஸாக்ஷீ தத2ாஸம்யக் பக்ஷபாதேந யோ வதே3த் யஶ்சாந்ருதம் வதேத் ஸ நரோ யாதி ரெளரவம்" (வி.பு.2-6-7) இத்யாதி3ஶ்லோகங்களைப் பற்றியே மேலில் வாக்யங்கள் என்று கண்டுகொள்க}

இந்த ரெளரவஸூகரங்களாகிற நரகங்கள் ருருவும் ஸூகரமுமாகிற மான் பன்றிகளைக் கொல்லும் ப்ரகாரத்திலே பீடி3க்கை என்று ஸ்ரீப3ாக3வதத்திலே சொல்லப்பட்டது. (ப4ாக3. 5-26-11) ப்4ரூணஹாவும், புரஹந்தாவும், கோ3க்4நனும், உச்ச்2வாஸநிரோத4கனும், குழிவெட்டிக்கல்லிப் புதைக்கையாகிற ரோத4ம் என்கிற க்ரூரநரகத்தை அடைவர்கள். இதில ப்4ரூணஹாவாகிறான் - க3ர்ப்பப4வாஸம் பண்ணினவனுதல், விஶிஷ்ட ப்3ராஹ்மணஹந்தாவாதல். அதாவது, "உபநீதமாத்ரோ

ப்$_3$ரஹ்மசாரீ வேத$_3$ாநாம் கிஞ்சித் அதீ$_4$த்ய ப்$_3$ராஹ்மண: । ஏகாம்ஶாக$_2$ாம் அதீ$_4$த்ய ஶ்ரோத்ரிய: । அங்க$_3$ாத்$_4$யாயீ ஹ்யநூசாந: கல்பாத்$_4$யாயீ ருஷிகல்ப: । ஸூத்ரப்ரவசநாத்$_4$யாயீ ப்$_4$ரூண: । சதுர்வேத$_3$த்$_4$ரோ ருஷி: । அத ஊர்த்$_4$வம் தே$_3$வா:" என்று பே$_3$ாத$_4$ாயநப$_4$க$_3$வாந் சொன்னபடியே ப்$_4$ரூணனுகிறுன் - ஸூத்ரப்ரவசநாத்$_4$யாயியான விஶிஷ்டப்$_3$ராஹ்மணன். ஸுராபனும், ப்$_3$ரஹ்மஹந்தாவும், ஸுவர்ணத்தை ஷோட$_3$ஶமாஷத்தளவு அபஹரித்தவனும், (கு$_3$ருதல்பக$_3$னும்) இவர்களோடொக்க ஒரு ஸம்வத்ஸரம் வஸித்தவனும் ஸூகரநரகத்திலே விழுவர்கள்.

ராஜாவையும், வைஶ்யர்களையும் கொன்றவனும், கு$_3$ருதல்பக$_3$னும் தாலமாகிற நரகத்திலே விழுவர்கள். அதாவது - மஹாப்ரமாணமான பனைமரத்திலே ஏறவிட்டுத் தள்ளுகை. (வி.பு.2-6-10) ஸாத்$_4$வியான ஸ்த்ரீயை விற்றவனும், சிறைக்கூறு செய்யுமவனும், குதிரை விற்குமவனும், ப$_4$க்தபரித்யாகி$_3$யும், ஸ்வஸாக$_3$ாமியும், ராஜப$_4$டஹந்தாவும் தப்த கும்ப$_4$த்திலே விழுவர்கள். அதாவது காய்ந்த எண்ணெய்க் குடத்திலே புகட்டு எரிக்கை.(வி.பு.2-6-11) கு$_3$ருக்களை அவமதி பண்ணினவனும், வேத$_3$த்தை தூ$_3$ஷித்தவனும், வேத$_3$த்தைக் கூலிக்கு விற்றவனும், மாதுலஸ்த்ரீக$_3$மநம் பண்ணினவனும் லவணம் என்கிற நரகத்திலே விழுவர்கள். அதாவது, அக்$_3$நிமயமாக எரிகிற உப்பு மண்ணிலே புரட்டிச்சுடுகை. (வி.பு.2-6-12-13).

ஸத$_3$ாசாரங்களாலே ஸித்$_3$த$_4$மான மர்யாத$_3$ாதூ$_3$ஷகனும், தே$_3$வப்$_3$ராஹ்மணகு$_3$ருபித்ருக்கள்பக்கலிலே த்$_3$வேஷம் பண்ணினவனும், க்ரிமிப$_4$க்ஷயத்திலே விழுவர்கள். அதாவது, ஸுதீக்ஷ்ணத$_3$ம்ஷ்ட்ராஸ்யஜ$_4$லூகாதி$_3$க்ரிமிகீடம் கடித்து அந்த$_4$தாமிரஸ்ரகூபத்திலே சுழற்றித்தள்ளுகை. (வி.பு.2-6-15). பித்ருவேத$_3$ஸுரரைப் புறம்பிட்டு பஞ்சமஹாயஜ்ஞபராங்முக$_2$னுய், முதலிலே தனக்கென்றுக்கி உண்கிறவன் லாலாப$_4$க்ஷத்திலே விழுவர்கள். அதாவது காறியுமிழ்ந்த எச்சிலை ப$_4$க்ஷிக்கை (வி.பு. 2-6-16) சிலுக்கோலான அம்பு$_3$முத்$_3$க$_3$ரங்கள் பண்ணுமவனும், வாள் சொட்டைதுடக்கமான ஆயுத$_4$ங்கள் பண்ணுமவனும் விஶஸநத்திலே விழுவர்கள். அதாவது - எரியெழக்காய்ந்து க்ஷுரப்ரங்களான ஆயுத$_4$கூபத்திலே விழுகை. (வி.பு.2-6-17).

அஸத்தான பத$_3$ார்த்த$_2$ங்களை பரிக்$_3$ரஹித்தவர்கள் அதே$_4$ாமுக$_2$த்திலே விழுவர்கள். அதாவது - தப்தஶ்ருங்க$_2$லயா ப$_3$த்$_3$த$_4$ராய அதே$_4$ாமுகே$_2$ார்த்$_4$வபாத$_3$ராய் ஜ்வாலா ஸுராபகூபத்திலே நலிவுபடுகை.(வி.பு.2-6 18). ஸாஹஸியும், தனித்து ம்ருஷ்டாந்நயஜநம் பண்ணுமவனும், அரக்கு மாம்ஸக்ஷீரமத்$_4$வாதி$_3$ரஸத்$_3$ரவ்யங்களையும், எள்ளுப்பூ விற்குமவனும், ப்ரயவஹத்திலே விழுவர்கள். அதாவது - கே$_4$ாரதுர்$_3$க்க$_3$ந்த$_4$ாவஹமான சி(?சீ)யாறு (வி.பு.-6-20). அல்லுப்பொரி விற்று யதே$_2$ஷ்டமாகப் பானையோடே உண்ணுமவனும், விஷத்தை இடுமவனும், ராஜக$_3$ாமியாம்படிக் கோள்சொல்லுமவனும், ஸ்த்ரீமுக$_2$த்தாலே ஜீவித்தல், பர்வமன்றியிருக்க அபர்வத்திலே கார்யம் செய்யுமவனும், பர்வத்திலே நிஷித்$_3$த$_4$மான தைலஸ்த்ரீமாம்ஸாதி$_3$ஸேவை பண்ணுமவனும், அகங்களை நெருப்புவைத்துச் சுடுமவனும், மித்ரவஞ்சகனும், பக்ஷிநிமித்தம் சொல்லுமவனும், பக்ஷி பிடித்துவிற்று ஜீவிக்குமவனும், ஶ்ரமயாஜகனை ஷட$_3$ங்கி$_3$யும் இவர்கள் ருதி$_4$ராம்ப$_4$த்திலே விழுவர்கள். அதாவது -

பூயஶோணிதஸம்பூர்ணக்$_3$நிஜ்வாலாரூப கூபம். (வி.பு.2-6-22)
தேன்கூண்டைக்கலக்குமவனும், க்$_3$ராமத்துக்குக்கேடுசெய்யுமவனும், வைதரணியை அடைவர்கள். அதாவது - அக்$_3$நி மயமான நெய்யாறு. (வி.பு.2-6-24) த$_4$நத்தாலும், யௌவநத்தாலும் மத்தராய், க்$_3$ராமஸீமாதி$_3$களை பே$_4$தி$_3$த்தவர்களும், அஶுத்$_3$த$_4$ரும் இந்த்$_3$ரஜாலாதி$_3$கள் காட்டி ஜீவித்தல, ஶட$_2$ராய் ஜீவித்தல் செய்யுமவர்களும் க்ருஷ்ணம் என்கிற நரகத்திலே விழுவர்கள். அதாவது - அக்$_3$நிமயமான கறுத்த இரும்பு முளைகளாலே செறிந்த தரையிலே நடக்கை (வி.பு. 2-6-25). கிடாய் வளர்ப்பாரும், ம்ருக$_3$ம் பிடிப்பாரும், வ்ருக்ஷச்சே$_2$த$_3$கரும், ப்$_3$ரஹ்மசாரியாயிருந்து பகல் உறங்கி ஸ்வப்நேந்த்$_3$ரியபதநம் பிறந்தவனும் ஶ்வபே$_4$ாஜ நத்திலே விழுவர்கள். அதாவது - நாயாலே இழுப்புண்டு கடியுண்டு க்லேஶிக்கை. (வி.பு. 2-6-29).

பரஸ்த்ரீக$_3$மநம் பண்ணுவாரும், அக$_3$ம்யாக$_3$மநம் பண்ணுவாரும் எரியெழுகிற செம்பினாலே இயன்றபாவையைக் கட்டி ஆலிங்க$_3$நம் பண்ணுவர்கள். இப்படி அப$_4$க்ஷ்யப$_4$க்ஷணம் அபே$_4$ாஜ்யபே$_4$ாஜநம், அபேயபாநம், அயாஜ்யயாஜநம், அஸத்பரிக்$_3$ரஹம், பரத$_3$ாராபி$_4$க$_3$மநம், நீசபாபிஷ்ட$_2$ஸேவை, பரத்$_3$ரவ்யாபஹாரம், ப்ராணிஹிம்ஸை முதலானவை {இவ்வி[ஷய]த்திற்கு அநுகுணமான வசநங்கள் மநு ஸ்ம்ருதியில் காண்க. மநு - 12-7} என்று காயிகமாகச் சொல்லுகிறவையும், பாருஷ்யம், அந்ருதம், பைஶுந்யம், அஸம்ப$_3$த்$_3$த$_4$ப்ரலாபம், விவாத$_3$ம், ஶ்ருதிவிக்ரயம், பராபவாத$_3$ம் முதலானவை (மநு. 12-6) என்று வாசகமாகச் சொல்லுகிறவையும், பரோபதாபநம், பராபி$_4$த்$_3$ரோஹம், க்ரோத$_4$ம், காமம். லோப$_4$ம்,மோஹம், மத$_3$ம், மாத்ஸர்யம், அஹங்காரம், விததாபி$_4$நிவேஶம் (மநு. 12-5) என்று மாநஸமாகச் சொல்லுகிறவையும் தொடக்கமான த்ரிவித$_4$கரணதோ$_3$ாஷங்களை ஆராய்ந்து, யாத்$_3$ருஶஶரீரே யத$_3$வஸ்த$_2$ாவஸ்தி$_2$தனாய்ச் செய்கிறான் தாத்$_3$ருஶஶரீரதத$_3$வஸ்த$_2$ாரூபமாய் த$_3$ஹநசே$_2$த்$_3$நபே$_4$தநாதி$_3$களிலும் விடாதே, யாம்யயாதனைகளை அநுப$_4$விக்கைக்குடலாக ஶுத்$_3$ருட$_4$மாயிருப்பதொரு ஶரீரத்தை பரிக்$_3$ரஹிப்பித்து நரகயாதனைப் படுத்தும். {மநு - "யாத்$_3$ருஶேநது ப$_4$ாவேந யத்$_3$யத்கர்ம நிஷேவதே தாத்$_3$ருஶேந ஶரீரேண தத்தத்ப$_2$லமுபாஶ்நுதே" (12 - 18)}

இத்தோ$_3$ாஷங்களினுடைய யாதனை எங்ஙனே என்னில் - இவனை ஈரவாளாலே அறுத்து உவடிதரையிலே புரட்டி, ஜம்பீ$_3$ரரஸமயவாபியிலே அழுத்தி அக்$_3$நிமயமான தைலத்$_3$ரோணியிலே பொகட்டு எரித்தும், தீக்ஷ்ணபரஶுவினாலே ஸந்தி$_4$ப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே சே$_2$தி$_3$க்கப்பட்டு காகோலூககங்கக்$_3$ருத்$_4$ரங்களுக்கும், பேய்க்கும், நாய்க்கும், சதை பறியுண்டு க்லேஶிப்பித்தும், அதுக்குமேலே, அஸிபத்ரவநமாகிற வஜ்ரமயஶிதாக்$_3$ரத$_4$ாராயுக்த - இலைக்கள்ளிக்காட்டிலே பட்ட விடமெங்கும் கண்டி$_3$க்கும்படி (க$_2$ண்டி$_3$க்கும்படி) விட்டெறிந்து, கவணிலே வைத்தெறிந்தும், அத்யுச்ச்$_2$ராயபர்வதஶிக$_2$ரத்திலும் ஸர்வாவயவங்களும் சூர்ணிதமாம்படி தலைகீழாய்த் தள்ளியும்.

காஞ்ச காறுலும் (?) வறுத்தமணலிலும் இட்டுப்புரட்டுவது, ஸந்தப்தகும்ப$_4$த்திலே அறுத்துண்டு முடி மஹாஜ்வாலாக்$_3$நியாலே பசிப்பது, இப்படிக்கட்டுமது, வெட்டுமது நெருக்குண்பது, தள்ளுண்பதான நாநாவித$_4$நரகங்களிலே யாதனைப் படுவர்கள். இந்நரகங்கள் "தேஷாம் ஸங்க்$_2$யா ந வித்$_3$யதே" என்கிறபடியே அஸங்க்$_2$யாதங்க-

ளாயிருக்கும். இனி மஹா பாதகங்களேட் பண்ணின புருஷர்களே இங்குச் சொன்னவை முதலாகக்கொண்டு அல்ஶாதவற்றிலும் பர்யாயேண ப்ரவேஶித்து யாதனேப்படுவர்கள்.

இப்படி வாங்மந:காயங்களாலே வர்ணாஶ்ரமவிருத்$_3$த$_4$மான து$_3$ஷ்கர்மங்களேட் பண்ணி நரகத்திலே நின்று யாதனேப் படுவர்கள். ஸ்வர்க்க$_3$த்திலே இருக்கும் தேவர்களே அந்நிலேயிலே கண்டு கண்டு தங்கள் து$_3$:க$_2$த்துக்கு மிகவும் க்லேஶியா-நிற்பர்கள். அந்த தேவர்களும் அதே$_4$ாமுக$_2$ராய், க்லேஶிக்கிற நரகங்களேக்கண்டு, "நாமும் புண்யக்ஷயத்திலே இந்நரகஙகளிலே வீழில் செய்வதென்?" என்று "ஸ்வர்க்கே$_3$ாபி பாதபீ$_4$தஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர்நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:" (வி.பு. 6-5-50), "அஸந்தோஷஶ்ச ப$_4$வதி த்$_3$ருஷ்ட்வா தீ$_3$ப்தம பரஶ்ஶ்ரியம்" என்கிறபடியே அங்கிருந்து பண்ணுகிற ஸுக$_2$ாநுப$_4$வமும் நெஞ்சில்படாதே உண்டது உருக்-காட்டாதே, க்லேஶியாநிற்பர்கள். "ப$_3$ஹூந் வர்ஷஶதாந் கே$_4$ாராந் நரகாந் ப்ராப்ய தத்க்ஷயாத் । ஸம்ஸாராந் ப்ரதிபத்$_3$யந்தே மஹாபாதகிநஸ்த்விமாந்" (மநு. 12-54) என்கிறபடியே ஒவ்வொரு க்ஷணங்களிலே பண்ணின பாபங்களுக்கு ப$_2$லமாக அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் அதிகே$_4$ாரமான நரகங்களிலே "ஐயோ!" என்பாருமின்றியே தனியே கிடந்து உழைந்து இந்நரகங்களிலே பு$_4$க்தஶேஷமான கர்மங்களே அநுப$_4$விக்கைக்-காக அங்கே அவ்வோ யோநிவிஶேஷங்களிலே வந்து பிறக்கும்படியும், இப்படிப் பிறக்கும் போது, "வாசிகை: பக்ஷிம்ருக$_3$தாம் மாநஸை: அந்த்யஜாதிதாம் । ஶரீரஜை: கர்மதோ$_3$ஷை: யாதி ஸ்த$_2$ாவரதாம் நர:" (மநு. 12 - 9) என்று வாசிகாபராத$_4$த்துக்கு பக்ஷிம்ருக$_3$ங்களாயும், மாநஸாபராத$_4$த்துக்கு, சண்ட$_3$ாலமாதங்க$_3$ளுயும், காயிகத்துக்கு வ்ருக்ஷகு$_3$ல்மலதாதி$_3$களாயும் பிறக்கும்படியும், எந்த கரணம் கொண்டு அபராத$_4$ம் பண்ணினன், அந்த கரணத்தை குண்டி$_2$தமாக்கி விடும்; அதில் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யா-ப$_2$லமாக "ஶ்வஸூகரக$_2$ரோஷ்ட்ராணும் கோ$_3$ாஜாவிம்ருக$_3$பக்ஷிணும் । சண்ட$_3$ாலபுல்க-ஸாநாம் து ப்$_3$ரஹ்மஹா யோநிம்ருச்ச$_2$தி" (மநு. 12-55) என்று நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், பஶு, ஆடு, செம்பிலிமான், பக்ஷி சண்ட$_3$ாலர் துடக்கமான யோநிகளிலே "க்ரமஶோ யாந்தி லோகேஸ்மிந்" (மநு. 12--3)என்று அடைவே பிறக்கும் படியாயும், "க்ரிமிகீடபதங்க$_3$ாநாம் விட்$_3$பு$_4$ஜாம் சைவ பக்ஷிணும் । ஹிம்ஸ்ராநாஞ்சைவ ஸத்வா-நாம் ஸுராபோ ப்$_3$ராஹ்மணோ வ்ரஜேத்" (மநு. 12-56) என்று ஸுராபாநப$_2$லமாக க்ரிமிகீடபதங்க$_3$ாமேத்$_4$யபு$_4$க்கான பக்ஷிகள் மற்றும் ஹிம்ஸாஶீலமான பத$_3$ார்த்-த$_2$ங்கள் துடக்கமான யோநிகளிலே ஒரு தடவை பிறக்கையன்றிக்கே மடித்து மடித்துப் பிறக்கும்படியும், "லூதாஹிஸரடாநாம் ச திரஶ்சாம் ச அம்பு$_3$சாரிணும் । ஹிம்ஸ்ராணும் ச பிஶாசாநாம் ஸ்தேயோ விப்ரஸ்ஸஹஸ்ரஶ:" (மநு.12-57) என்று பரத்$_3$ரவ்யாபஹாரத்துக்கு ப$_2$லமாக சிலந்து (?சிலந்தி), பாம்பு, ஹிம்ஸாஶீல ஜந்து, ஜலசரஜந்துக்கள் பரப$_3$ாத$_4$கமான பேய்கள் துடக்கமான யோநிகளிலே நாலு பத்து பர்யாயம் பிறக்குமளவன்றியிலே நாலாயிரம் பர்யாயம் மடித்துமடித்துப் பிறக்கும் படியும், "த்ருணகு$_3$ல்மலதாநாஞ்ச க்ரவ்யாத$_3$ாம் த$_3$ம்ஷ்ட்ரிணுமபி । க்ரூரகர்ம-ரதாநாஞ்ச ஶதஶோ கு$_3$ருதல்பக$_3$:" என்று கு$_3$ருதல்பக$_3$(?மந)மான பாபத்துக்கு ப$_2$லமாகப் புல்லு, தூறு, கொடிகளாயும் மாம்ஸாஶிகளான ஶ்வாநாதி$_3$யோநி-களிலும், க்ரூரகர்மரதமான மநுஷ்யயோநிகளிலும் பிறந்து ஶதஸஹஸ்ரவாரம் க்லேஶிக்கும் படியாயும், "ஸம்யோக$_3$ம் பதிதைர்க$_3$த்வா பரஸ்யைவ ச யோஷிதாம் ।

அபவ்ருத்யாபி விப்ரஸ்வம் ப$_4$வந்தி ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸா:" (மநு. 12-60) என்று பதித-ஸம்ஸர்க்க$_3$தோ$_3$ஷத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மராக்ஷஸயோநியிலே மடித்து மடித்துப் பிறக்கும் படியாயும், இப்படி "இந்த்$_3$ரியாணாம் ப்ரஸங்கே$_3$ந த$_4$ர்மஸ்யாஸேவநேந ச। பாபாஸ்ஸம்யாந்தி ஸம்ஸாரானவித்$_3$வாம்ஸோ நராத$_4$மா:" (மநு.12-52), "ஸ்வேப்$_4$ய: ஸ்வேப்$_4$யஸ்து கர்மப்$_4$ய: ச்யுதவர்ணா ஹ்யநாபதி$_3$ । பாபாஸ்ஸம்ஸ்ருத்ய ஸம்ஸாராத் ப்ரேததாம் யாந்தி த$_3$ஸ்யுஷு" (மநு. 12-70), "யத்$_3$வா தத்$_3$வா பரத்$_3$ரவ்யமபஹ்ருத்ய ப$_3$லாந்நர: । அவஶ்யம் யாதி திர்யக்த்வம் ஜக்$_3$த்$_4$வா சைவாஹுதம் ஹவி:" (மநு. 12-68) என்று விஷயாதி$_3$ப்ரஸங்க$_3$த்தாலும், த$_4$ர்மாநுஷ்ட$_2$ாநத்தில் உபேக்ஷையாலும், ஆபத்தன்றியிலேயிருக்க ஸ்வத$_4$ர்மாநுஷ்ட$_2$ாநப்ரச்யுதியாலும், அந்த பாபாநு-ரூபமாக ப்ராயஶ்சித்தங்களில் பராங்முக$_2$ரைகையாலும், பாபயோநிகளிலே பிறந்து, அநந்தரம் பேய்களாய்ப் பிறந்து, பின்னையும் சோரர்களாய்ப் பிறப்பர்கள். "ஸ்த்ரி-யோப்யேதேநக்ருத்யேந சோரயித்வா ப்ரகுர்வதே । ஏதேஷாமேவ ஜந்தூநாம் ப$_4$ார்யாஸ்த(?த்வ)முபயாந்தி தா:" (மநு 12-69) என்று ஸ்த்ரீகளாய் சௌர்யாதி$_3$-பாபத்தைப் பண்ணினவர்கள் ஶ்வஸூகராதி$_3$யோநிகளிலே பிறந்தவர்களுக்கு ப$_4$ார்யைகளாய்ப் பிறக்கும்படிகளையும் ஆராய்ந்து பிறந்த பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் ப்ரியவஸ்துவியோக$_3$த்தாலும், அப்ரியவஸ்துஸங்க$_3$த்தாலும், ஜராபீடை$_3$யாலும், வ்யாதி$_4$ பீடை$_3$யாலும் க்லேஶிக்கும்படியும், தே$_3$ாஷத்ரயோத்$_3$ரேகத்தாலும், வயிற்றின் விகாரமான ரோக$_3$ஸஹஸ்ரத்தாலும், யமகிங்கரனுடைய பீடை$_3$யாலும், புத்ராதி$_3$பரித்யாக$_3$ஹேதுவான பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்லேஶங்களாலும் நிரவதி$_4$கது$_3$:க$_2$ங்களை அநுப$_4$வித்து க்லேஶிப்பர்கள்.

இப்படி ஜக$_3$த்திலே சேதநர் கர்மதாரதம்யமடியாக "ஸ்த$_2$ாவரா: க்ரிமியோப்$_3$ஜாஶ்ச பக்ஷிண: பஶவோநரா:। த$_4$ார்மிகா: த்ரித$_3$ஶா: தத்$_3$வத் மோக்ஷிணஶ்ச யத$_2$ாக்ரமம் । ஸஹஸ்ரப$_4$ாக$_3$ப்ரத$_2$மாத்$_3$விதீயாநுக்ரமாஸ்தத$_2$ா । ஸர்வேப்யேதே மஹாப$_4$ாக$_3$ யாவந்முக்திம் ஸமாஶ்ரயா:" (வி.பு.2-6-34,35) என்றும், "பூ$_4$தாநாம் ப்ராணிந: ஶ்ரேஷ்ட$_2$ா: பராணிநாம் பு$_3$த்$_3$தி$_4$ ஜீவிந:। பு$_3$த்$_3$தி$_4$மத்ஸு நரா: ஶ்ரேஷ்ட$_2$ா: நரேஷு ப்$_3$ராஹ்மணாஸ்ஸ்ம்ருதா:। ப்$_3$ராஹ்மணேஷு ச வித்$_3$வாம்ஸோ வித்$_3$வத்ஸு க்ருத-பு$_3$த்$_3$த$_4$ய:। க்ருதபு$_3$த்$_3$தி$_4$ஷு கர்த்தார: கர்த்ருஷு ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$ந: । ப்$_3$ரஹ்மவித்$_3$ப்$_4$ய: பரம் பூ$_4$தம் ந கிஞ்சிதி$_3$ஹ வித்$_3$யதே" (மநு. 1-96,97) என்று ஒன்றுக்கொன்று ஸுக்ருததாரதம்யத்தாலே பூர்வபூர்வஜந்மங்களுக்கு உத்தரோத்தரஜந்மலாப$_4$ம் து$_3$ர்லப$_4$மாகையாலும், அந்த ஜந்மதநுக்கு பூர்வஜந்மஸஹஸ்ரைகதே$_3$ஶத்திலே என்னலாம்படி ஸங்கோசித்துப் போருகையாலே முமுக்ஷுத்வம் அத்யந்தம் து$_3$ர்லப$_4$-மாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாக்கள் அஸங்க்$_2$யாதராகையாலே ஸ்வர்க்க$_3$த்-தோடு நரகத்தோடு வாசியில்லை, பே$_4$ாக்தாக்களான ஆத்மாக்களுடைய ஆநந்த்யத்-துக்கு. ஆகையிறே, "யாவந்தோ ஜந்தவஸ்ஸ்வர்க்கே$_3$ தாவந்தோ நரகௌகஸ:" (வி.பு. 2-6-36) என்று சொல்லிற்று.

இந்த பாபமடியான நரகப்ரவேஶம் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணாத விமுக$_2$னுக்கிறே. ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணினவனுக்கு நரகத்திலே ப்ரவேஶிக்க வேண்டுவதில்லை. அப்படியே பாபங்கள் தாரதம்யத்தை நிரூபித்து தாத$_3$ாத்மிகப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷங்க-ளையும், மந்வாதி$_3$கள் விதி$_4$த்தார்களிறே. "பாபே கு$_3$ரூணி கு$_3$ரூணி ஸ்வல்பாந்-

யல்பே ச தத்₃வித₃: । ப்ராயஶ்சித்தாநி மைதேய ஜகு₃ஸ்ஸ்வாயம்பு₄வாத₃ய:" (வி.பு. 2-6 38) என்று கு₃ருவான பாபவிஷயமாக கு₃ருப்ராயஶ்சித்தங்களையும், அல்ப பாபத்துக்கு அல்பப்ராயஶ்சித்தங்களையும் மநுவாதி₃கள் விதி₄த்தார்கள். அதாவது, பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக மஹாபாதகாதி₃களைப் பலகாலுமாய் வர்த்தித்த கு₃ருபாதகத்திலே அவ்யவஹிதகர்த்தாவினுடைய ப்ராணாந்திகாதி₃யான ப்ராயஶ்சித்தங்கள் விதி₄க்கப்பட்டது. அல்பபாபமாவது, ஸக்ருத்க்ருதமாதல், அஜ்ஞாநக்ருதமாதல், ப்ரகாஶிதமாதல், அநுமதிமாத்ரமாதல் துடக்கமானவை. தத்₃விஷயமான அல்பப்ராயஶ்சித்தமாவது - ரஹஸ்யப்ராயஶ்சித்தம். அவ்விடத்திலே அஜ்ஞாநக்ருதமான ப்₃ரஹ்மஹத்யாதி₃மஹாபாதகத்தில் ப்ராயஶ்சித்தம் த்₃வாத₃ஶவார்ஷிகம், பு₃த்₃தி₄பூர்வகத்தில் இரட்டி, அத்யந்தாவ்ருத்தியில் அதில் இரட்டி. இது ஸாக்ஷாத் கர்த்தாவுக்கு; அநுக்₃ராஹகனுக்கும் இதில் ஒன்றுமுக்கால், ப்ரயோஜகனுக்குப்பாதி, அநுமந்தாவுக்குக் காலே அரைக்கால், ப்ரோத்ஸாஹகனுக்குக் கால். பு₃த்₃தி₃பூர்வகமஹாபாதகத்துக்குச் சொன்ன த்₃வாத₃ஶவார்ஷிகம் கர்த்தாவினுடைய ஶுத்₃த்₄யர்த்த₂ம். அதாவது - கர்மயோக்₃யத்வஸம்வ்யவஹாரயோக்₃யத்வகாரணமல்லது நிரயநிவ்ருத்தக(?நிவர்த்தக)மன்று. பு₃த்₃தி₄பூர்வக்ருதங்களுக்கு ஸ்ம்ருதியில் சொன்ன ப்ராணாந்திகப்ராயஶ்சித்தம் வ்யாவஹாரயோக்₃யதையை உண்டாக்கி நரகத்தையும் கழிப்பிக்கும். பு₃த்₃தி₄பூர்வகத்தில் இரட்டித்த த்₃வாத₃ஶவார்ஷிகமும் வ்யவஹார்யகரத்வமித்தனை, நரகநிவர்த்தகமன்று.

"யஸ்ஸக்ருத்பாபம் குர்யாத் ஹ்ரியதே தத்தே பரம்" என்று ஶ்ருதி சொன்னபடியே பாபப்ரவ்ருத்திஸஜாதீயபாபாந்தரப்ரவ்ருத்தியிலும் மூட்டும்படியாயிருக்கும். அதாவது - கர்மத்துக்கு விஸஜாதீயகர்மாயோக்₃யதாகரத்வமும், ஸஜாதீயகர்மப்ரவர்த்தகத்வமும், தத₃நுரூபப₂லப்ரவர்த்தகத்வமுமென்று ஶக்தித்ரயத்வமும் உண்டு. அதில் பாபத்துக்கு விஸஜாதீயமான புண்யகரணத்துக்கு அயோக்₃யனுக்குகையும் அநிஷ்டப₂லப்ரத₃த்வமும், ஸஜாதீயபாபாந்தரத்திலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையும் ஸ்வப₄ாவமாகையாலே ப்ராயஶ்சித்தங்கள் இவைமூன்று ஶக்தியையும் கழிக்கமாட்டாது.

அதில் சிலவை விஜாதீயமான புண்யகரணயோக்₃யதையைப் பிறப்பித்து ஶுத்₃த₄ுக்கும். ப்ராணாந்தகாதி₃களான சிலப்ராயஶ்சித்தம் புண்யகரணயோக்₃யதையை உண்டாக்கி நரகத்தையும் கழிப்பிக்கும். பாபாந்தரருசிஜநகமான வாஸநாரூபஶக்திவிஶேஷத்தைப் போக்கவல்லதொரு ப்ராயஶ்சித்தமில்லையிறே. அதுள்ளது - க்ருஷ்ணவிஷயமொன்றுக்குமேயிறே. எங்ஙனே எனனில் - "ஶுத்₃தி₄ர்ப₄வதி ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸ்நாதோ ப₄வதி த₃ர்ஶநாத் । ப்ரணிபாதேந ஶுத்₃த₄ாத்மா த்ரய: க்ருஷ்ணே மஹாகு₃ணா:" என்றிறே மஹர்ஷிகள் ஸ்மரித்தது. அதாவது - ஸ்மரணமாத்ரத்தாலே புண்யகர்மயோக்₃யதாரூபையான ஶுத்₃தி₄ பிறக்கும். கண்ணிட்டுவிக்₃ரஹத்தைக் கண்டவளவே பரலோப₄ம் பிறவாத ஸ்த₂ாநமுண்டாம். திருவடிகளில் ப்ரணாமத்தாலே பாபவாஸநாநாஶம் பிறக்கும்படி அந்த:கரணஶுத்₃தி₄ உண்டாமென்று ப₄க₃வத்₃விக்₃ரஹத்துக்கு இந்த மஹாமூன்றுகு₃ணமும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே "ப்ராயஶ்சித்தாநி அஶேஷாணி தப: கர்மாத்மகாநி வை । யாநி தேஷாம் அஶேஷாணாம் க்ருஷ்ணாநுஸ்மரணம் பரம்" (வி.பு.2-6-39) என்று ஸ்ரீபராஶரப₄கவானும் கு₃ருலகு₄பூ₄தஸமஸ்தப்ராயஶ்சித்தங்களும் ஒருதட்டும், தத்ப்ரதிநிதி₄-

யான க்ருஷ்ணுநுஸ்மரணத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் சொல்லிற்று. இவ்விடத்தில் அநு-ஸ்மரணமாவது – 'அநுர்நிஹீநார்த்தே$_2$' என்று ஶேஷத்வாநுரூபமான அநு-ஸ்மரணம் "ஆத்மத$_3$ா ஸ்யம் ஹரே: ஸவாம்யம் ஸ்வப$_4$ாவஞ்ச ஸத$_3$ா ஸ்மர" என்று த$_3$ாஸ்யத்தை ஸ்மர்த்தவ்யமாக விதி$_4$த்ததிறே. இவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணஶப்$_3$த$_3$ம் "க்ருஷிர்பூ$_4$வாசகஶ்ஶப்$_3$தே$_3$ா ணஶ்ச நிர்வ்ருதி வாசக: । விஷ்ணுஸ்தத்$_3$ப$_4$ாவ-யோக$_3$ச்ச க்ருஷ்ண இத்யபி$_4$விஶ்ருத " (ப$_4$ாரத. உத்$_3$யோக$_3$. 69-5) என்று ஆநந்த$_3$ரூபத்-துக்கு வாசகமாக நிர்வசிக்கப்படுகையாலே நிரதிஶயாநந்த$_3$ஸ்வரூபனுன க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகிறது. "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோऽபி கோ$_3$ாவிந்தோ$_3$ா ந்ருணும் ஜந்மஶதார்ஜிதம் । பாபராஶிம் மஹத்யாஶு தூலராஶிமிவாநல:" என்று ஒருக்கால் ஸ்மரித்தமாத்ரத்திலே அநேகஜந்மார்ஜிதபாபராஶி பஞ்சுப்பொரிபோலே சுடும். "யதே$_2$ஷீகாதூலமக்$_3$நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ$_3$யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ$_3$யந்தே" (ச$_3$ா.உப. 5-24-3) என்று நெருப்பிலிட்ட பஞ்சுபோலே ப$_4$க$_3$வத்$_3$-த்$_4$யாநபரனுடைய ஸர்வபாபங்களும் வெந்துபோம் என்கிற ப்ரகாரத்தை ஶ்ருதியும் சொல்லிற்றிறே. இப்படி அதிமஹத்தாயும் அல்பங்களாயுமுள்ள ஸமஸ்தபாபங்க-ளுக்கு அஞ்சி அநுதப்தனுய் தந்நிவர்த்தகப்ராயஶ்சித்தங்களிலே அபி$_4$முக$_2$னுன-வனுக்கு பாபாநாம் ஆநந்த்யத்தாலே ப்ராயஶ்சித்தங்களும் அஸங்க்$_2$யாதங்களாகை-யால் ஜந்மஶதஸஹஸ்ரங்கள் கூடினுலும் ப்ராயஶ்சித்தாநுஷ்ட$_2$ாநத்தாலே பாப-நிவர்த்தநம் அஶக்யமாகையாலே, இந்த ஸமஸ்தபாபங்களையும் (அ)ஸக்ருத$_3$நுஷ்டே$_2$-யமாயிருப்பதொரு ப்ராயஶ்சித்தத்தாலே போக்கிக்கொள்ளப் போகிறேமோ? என்னும்படி பாகம் பிறந்தவனுக்கு விஹிதமானதிறே – க்ருஷ்ணவிஷயமான ஸக்ருத்ஸ்மரணம். எங்ஙனே என்னில்:- "க்ருதே பாபேநுऽதாபோ வை யஸ்ய பும்ஸ: ப்ரஜாயதே । ப்ராயஶ்சித்தம் து தஸ்யைகம் ஹரிஸம்ஸ்மரணம் பரம்" (வி.பு. 2-6-40) என்று பாபப$_4$யத்தால் பிறந்த அநுதாபத்தை அநுவர்த்தித்து ப$_4$க$_3$வத்ஸ்மரணத்தை-யும் விதி$_4$க்கிறவளவில் 'ஏகம்' என்று ஸக்ருத் கரணத்தையும், ஸம்ஸ்மரணம் என்று "ஸம் இத்யேகீப$_4$ாவே" என்கிறபடியே ஶரீராத்மநிப$_3$ந்த$_4$நமான அப்ருத$_2$க்$_3$ப$_4$ாவ-ஸ்மரணத்தையும் விதி$_4$த்ததிறே. இந்த ஸக்ருத்ஸ்மரணம் கேவலம் பாபக்ஷயார்த்த$_2$-மேயன்று, ஸ்வாபி$_4$லஷிதஸமஸ்தபுருஷார்த்த$_2$ப்ரத$_3$மாயிருக்கும். ஆகையிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாத$_3$னும் "ஆயாஸ: ஸ்மரணே கோஸ்ய ஸ்ம்ருதோ யச்ச$_2$தி ஶோப$_4$நம் । பாபக்ஷயஶ்ச ப$_4$வதி ஸ்மரதாம் தமஹர்நிஶம்" (வி.பு.1-17-78) என்று உபதே$_3$ஶித்தது. அதாவது – ஸ்மரணுநந்தரம் ஶோப$_4$நமான புருஷார்த்த$_2$த்தை ஸர்வகாலமும் கூடாநிற்கும், ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான பாபம ஸ்மரணத்தினுடைய ஆவர்த்தநமாத்ரத்திலே ஆதி$_3$த்யஸந்நிதி$_4$யிலே அந்த$_4$காரம் நஶிக்குமா போலே ஸ்வயமேவ நஶியாநிற்கும்; இதுக்கு தே$_3$ஶகாலாதி$_4$காரிநியதியுமில்லை என்றபடி. ஆகையிறே, "ப்ராதர்நிஶி தத$_2$ா ஸந்த்$_4$யாமத்$_4$யாஹ்நாதி$_3$ஷு ஸம்ஸ்மரந் । நாராயணமவாப்நோதி ஸத்$_3$ய: பாபக்ஷயாந்நர:" (வி.பு. 2-6-41) என்று ஸ்ரீ பராஶரப$_4$க$_3$வானும் சொன்னுரிறே. இந்த ஸ்மரணம் ஸர்வப$_2$லப்ரத$_3$மேயாகிலும் முமுக்ஷுவுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கு-மளவில் ஸ்வர்க்க$_3$ப்ராப்தியும் ப்ராப்யப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமாம்படி ஸ்வயமேவ ரஸியா-நிற்கும். "விஷ்ணுஸம்ஸ்மரணுத் க்ஷீணஸமஸ்தக்லேஶஸஞ்சய: । முக்திம் ப்ரயாதி ஸ்வர்க்க$_3$ாப்தி: தஸ்ய விக்$_4$நோநுமீயதே' வாஸுதே$_3$வே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்-சநாதி$_3$ஷு । தஸ்யாந்தராய மைத்ரேய தே$_3$வேந்த்$_3$ரத்வாதி$_3$கம் ப$_2$லம்" (வி.பு. 2-6-12,43) என்று ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸௌரஸ்யப்ரீதிநிப$_3$ந்த$_4$நமான ஜபார்ச்சநாதி$_3$-

கைங்கர்யவிஶேஷங்களில் அத்யர்த்த2ப்ரியத்வத்தாலே இந்த்3ராதி4பத்யமும் அந்தராயம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்மரணம் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்குமளவில் அநிச்ச2யா க்ருதமாகிலும் வஸ்து-ஸாமர்த்2யத்தாலே அவ்யபி4சரிதமாயிருக்கும "ஹரிர்ஹரதி பாபாநி து3ஷ்டசித்தை-ரபி ஸ்ம்ருத:। அநிச்ச2யாऽபி ஸம்ஸ்-ப்ருஷ்டோ த3ஹத்யேவஹி பாவக:" (ப்3ருஹந்நார. 11-99) என்று இச்சை2யின்றியே ஸ்பர்ஶித்தாலும் அக்3நி சுடுமாப்போலே ப்ரத்3விஷ்டமான {இவ்விடத்தில் சில வாக்யங்கள் நஷ்டமானதாகக் காண்கிறன. அவை கோஶாந்தரததில் காண்க} நெஞ்சாலே நினைத்த ஶிஶுபாலனுக்கு ப2லிக்கக் கண்டதிறே. இந்த ஸ்மரணம் கீர்த்தநத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "அவஶேநாபி யந்நாம்நி கீர்த்திதே ஸர்வபாதகை: । புமாந் விமுச்யதே ஸத்3யஸ்ஸிம்ஹத்ரஸ்தைர்ம்ருகை3ரிவ" (வி.பு.6-8-19), "க்வ நாகப்ருஷ்ட2க3மநம் புநராவ்ருத்திலக்ஷணம் । க்வ ஜபோ வாஸுதே3வேதி முக்திபீ3ஜமநுத்தமம்" (வி.பு.2-6-44), "ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோப4ம் ஹேலநமேவ வா । வைகுண்ட2நாமக்3ரஹணம் அஶேஷாக4ஹரம் விது3:" (பாக.6-2-13) "ஹத்யாயுதம் பாநஸஹஸ்ரமுக்3ரம் கு3ர்வங்க3நாகோடிநிஷேவணஞ்ச । ஸ்தேயாந்யஸங்க்2யாநி ஹரே: ப்ரியேண கோ3விந்த3நாம்நா நிஹதாநி ஸத்3ய:", "சக்ராயுத4ஸ்ய நாமாநி ஸதா3 ஸர்வத்ர கீர்த்தயேத்। நாஶௌசம் கீர்த்தநே தஸ்ய ஸ பவித்ரகரோ யத:" (பாத்3மோத்தர), "ப3த்3த4: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய க3மநம் ப்ரதி । ஸக்ருது3ச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்3வயம" (க3ருட3. பூ. 114-3), "நாராயணேதி ஶப்3தோ3ஸ்தி வாக3ஸ்தி வஶவர்த்திநீ । ததாऽபி நரகே கோ4ரே பதந்தீஹ கிமத்3-பு4தம்" (க3ருட3. பூ. 220-9), "ஆர்த்தா விஷண்ணாஶ்ஶிதி2லாஶ்ச பீ4தா: கோ4ரேஷு ச வ்யாதி4ஷு வர்த்தமாநா:। ஸங்கீர்த்ய நாராயணஶப்3த3மாத்ரம் விமுக்தது3:க2ாஸ்-ஸுகி2நோ ப4வந்தி", "ஏதாவதாலமக4நிர்ஹரணாய பும்ஸாம் ஸங்கீர்த்தநம் ப4க3வதோ கு3ணகர்மநாம்நாம் । ஆக்ருஶ்ய புத்ரம் அக4வாந் யத3ஜாமிளோபி நாராயணேதி ம்ரியமாண உபைதி முக்திம்", "க3தவாந் பரமம் பத3ம் தத்" {"பத3ம் யத்" என்றும, "இயாய முக்திம்" என்றும் பாட2ம்} என்றும இதுமுதலான ப்ரமாணஶதங்களாலே ப4க3வந்நாமஸங்கீர்த்தநமும் ஸகலாநிஷ்டஶாந்திபூர்வகமாக ஸர்வாதிஶயித-புருஷார்த்த2ப்ரத3மாகச் சொல்லப்பட்டதிறே இப்படி க்ருதப்ராயஶ்சித்தனாகையாலே க்ஷீணபாபனானவனுக்கு ஸ்வாநுஷ்டி2தபுண்யதாரதம்யாநுரூபமாக அநுப4ாவ்யங்க-ளாயிறே ஊர்த்4வலோகங்கள் இருப்பது. {இவ்விடம் தொடங்கி மேல் வாக்யங்களுக்கு அநுகு3ணமாக ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண (2-7) வசநங்களைக் கண்டுகொள்வது}. இதில் கீழுக்தமான பூ4மண்ட3லத்துக்கு மேலே ஆதி3த்யபத3த்தளவும் நூறுயிரம் யோஜநம் உயரத்தியாய், ஸித்3த4க3ந்த4ர்வாதி3கள் ஸஞ்சரிக்கும் தே3ஶமான அந்தரிக்ஷலோகமாயிருக்கும். "யாவத்ப்ரமாணா ப்ருதி2வீ விஸ்தாரபரிமண்ட3லாத் । நப4ஸ்தாவத் ப்ரமாணம் வை வ்யாப்தம் மண்ட3லதோ த்3விஜ" (வி.பு.2-9-4) என்று அந்தரிக்ஷலோகமும், பூ4மியோ-பாதி விஸ்தாரத்தையும் சுற்றுடைமையையும் உடைத்தாயிருக்கும்.

அந்த ஆதி3த்யமண்ட3லத்துக்கு மேலே நூறுயிரம் யோஜநத்தளவிலே சந்த்3ரபத3மா-யிருக்கும். அதுக்கு மேலே நூறுயிரம் யோஜநத்தளவிலே நக்ஷத்ரபத3மாயிருக்கும். அதுக்குமேலே இருநூறுயிரம் யோஜநத்தளவிலே பு3த4னுடைய பத3மாயிருக்கும். அதுக்குமேலே இருநூறுயிரம் யோஜநத்தளவிலே ஶுக்ரபத3மாயிருக்கும். அதுக்கு மேலே இருநூறுயிரம் யோஜநத்தளவிலே அங்க3ாரகபத3மாயிருக்கும். அதுக்குமேலே

இருநூறாயிரம் யோஜநத்தளவிலே ப்$_3$ருஹஸ்பதி பத$_3$மாயிருக்கும். அதுக்குமேலே இருநூறாயிரம் யோஜநத்தளவிலே ஶநிபத$_3$மாயிருக்கும். அதுக்கு மேலேநூறாயிரம் யோஜநத்தளவிலே ஸப்தர்ஷி மண்ட$_3$லமாயிருக்கும். அதுக்கு மேலே நூறாயிரம் யோஜநத்தளவிளலே ஜ்யோதிஶ்சக்ரகூடஸ்த$_2$மான த்$_4$ருவபத$_3$மாயிருக்கும். ஆக, பூ$_4$ம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்க்க$_3$ங்கள் மூன்றினுடைய உயர்த்தி சொல்லப்பட்டது. அதில் பாத$_3$சாரிகள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶம் பூ$_4$லோகம். பூ$_4$மிக்கும் ஆதி$_3$த்யனுக்கும் நடுவு பு$_4$வர்லோகம். ஆதி$_3$த்யனுக்கு மேல் த்$_4$ருவபத$_3$மீறுகப் பதினுலுநூறாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியை உடைத்தாய் ஸாதி$_4$காரர்களான க்$_3$ரஹநக்ஷத்ராதி$_3$கள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶமான ஸ்வர்க்க$_3$லோகமாயிருக்கும். இதுக்குமேலே (=த்$_4$ருவபத$_3$த்துக்கும் மேலே) ஒரு கோடியோஜநம் உயர்த்தியை உடைத்தாய், "விநிவ்ருத்தாதி$_4$காராஸ்து மஹர்லோகநிவாஸிந:" (ஶைவபுராணே) என்று நிவ்ருத்தாதி$_4$காரராய், அதி$_4$காராபேக்ஷயை உடையராய், கல்பாந்தஸ்த$_2$ாயிகளான இந்த்$_3$ராதி$_3$கள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶமாயுள்ள மஹர்லோகமாயிருக்கும். அதுக்கும் மேலே இரண்டு கோடியோஜநம் உயர்த்தியாய் ப்$_3$ரஹ்மபுத்ரர்களாகிற ஸநகாதி$_3$பரமயோகி$_3$கள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶமான ஜநர்லோகமாயிருக்கும். அதுக்குமேலே அதில் நாலுமடங்காம்படி எட்டுகோடி யோஜநம் உயர்த்தியான {உயர்த்தியை உடைத்தாய், வைராஜாக்$_2$யரான ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶமான தபோலோகமாயிருக்கும் - என்று தத்வத்ரயவ்யாக்$_2$யாநாநுரோதே$_4$ந பாட$_2$மிருந்தால் நலம். இது விஷ்ணுபுராணஶ்லோகத்துக்கும் (2-7-14 - 3ச்நம்} தபோலோகம் ஓங்காராதி$_3$பரமர்ஷிகள் வர்த்திக்கும் தே$_3$ஶமாயிருக்கும். அதுக்குமேலே அதில் ஆறுமடங்காய் நாற்பத்தெட்டு கோடி உயர்த்தியையுடைய ஸத்யலோகமாயிருக்கும். {"இப்படி" இத்யாதி$_3$வாக்யாநுகு$_3$ணம் - ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயத்தில் (2-7-14) காண்க} இப்படி ஸ்வர்க்க$_3$பர்யந்தமாக ஏககோடியுமாய், கீழ்மேல் மஹர்லோகம் துடங்கி ஐம்பத்தொன்பது கோடியுமாய், அறுபதுகோடி உச்ச்$_2$ராயம் என்பாரும், ஊர்த்$_4$வாத$_4$:கடாஹங்களுக்கு நடுவு அண்டோ$_3$ச்ச்$_2$ராயம் ஐம்பது கோடியாய், "ஸூர்யாண்ட$_3$கோ$_3$லயோர் மத்$_4$யே கோட்யஸ்ஸ்யு: பஞ்சவிம்ஶதி:" (ஶைவபுராணே) என்கையாலே ஸூர்யமண்ட$_3$லத்துக்குக்கீழ் இருபத்தைந்துகோடியும், மேல் இருபத்தைந்து கோடியுமாக ஐம்பது கோடியாயிருக்கும் என்பாருமாயிருக்கும். அப்போது ஸூர்யபத$_3$த்துக்குமேல் த்$_4$ருவபத$_3$மீறுகப் பதினுறுநூறாயிரமும், மஹர்லோகம் ஒரு கோடியும் ஜநர்லோகம் இரண்டுகோடியும், தபோலோகம் ஜநர்லோகத்துக்கு நாலுமடங்காய் எட்டு கோடியும், ஸத்யலோகம் ஜநர்லோகத்துக்கு நாலுமடங்காய்ப் பன்னிரண்டுகோடியும் இந்த ஸத்யலோகத்துக்கு மேற்பட நாலுநூறாயிரம் குறைந்த இரண்டு கோடி அண்ட$_3$கடாஹோர்த்$_4$வத்தளவாக இருக்கும்.

இனி ஸூர்யனுக்குக்கீழ் அண்ட$_3$ாத$_4$:கடாஹத்தளவும் அந்தரிக்ஷலோகம், பூ$_4$லோகம், ஸப்தபாதாளங்ககள், அநந்தஸ்தாநம கூ$_3$ர்ப்பே$_4$ாத$_3$கமளவாகச் சொன்ன ஸங்க்$_2$யைகளை நீக்கி உள்மாநமென்று அவிரோதே$_4$ந கொள்ளக்கடவது. இப்படி உத்ஸேத$_4$ததை உடைத்தான {இவ்விஷயம் அநுஸந்தாநம (2-9-15) விஷ்ணுசித்தீயத்தில் காண்க} சதுர்த$_3$ஶபு$_4$வநத்திலும் ஊர்த்$_4$வலோகமான ஸத்யலோகத்திலே "தேஷாமேஷாம் கேசந ப்$_3$ரஹ்மலோகா ருத்$_3$ரஸ்யாந்யே ஸந்தி தத்ரைவ லோகா: । விஷ்ணோரந்யே ஸந்தி லோகா விலோலாஸ் தாம்ஸ்தாந் லோகாம்ஸ்தாநுபாஸ்ய வ்ரஜநதி" என்று அம்ஶபே$_4$த$_3$த்தாலே சில ப்$_3$ரஹ்மலோகங்களாய், சில ஶிவலோகங்-

களாய், சில விஷ்ணுலோகங்களாய், அவ்வவரை உபாஸித்தவர்களுக்கு ப்ராப்யங்களாயிருக்கும். இந்த ஸத்யலோகவர்த்திகள் "வேதா₃ந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா₂: ஸந்யாஸயோகா₃த்₃யதய: ஶுத்₃த₄ஸத்த்வா: தே ப்₃ரஹ்மலோகே து பராந்தகாலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே" (தை. 10-22) என்றும், "ப்₃ரஹ்மணா ஸஹ தே ஸர்வே ஸம்ப்ராப்தே ப்ரதிஸஞ்சரே பரஸ்யாந்தே க்ருதாத்மாந: ப்ரவிஶந்தி பரம் பத₃ம்" (கூர்மபு. பூ. 12 269) என்றும் ஶ்ருதிஸம்ருதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே பரமான ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவாறே ப்₃ரஹ்மாவோடேகூடி மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்பர்கள். "ஆப்₃ரஹ்மபு₄வநால்லோகா: புநராவர்த்திநோர்ஜுந" (கீ₃.8-16) என்று ப்₃ரஹ்மலோகத்திலே போனவர்களுடைய ஆவ்ருத்திவசநம், "ப்₃ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்" (வி.பு. 1-6-37) இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிறபடியே வரணாஶ்ரமாதி₃த₄ர்ம சர்யையாலே ப்₃ரஹ்மலோகப்ராப்தி பண்ணின அவித₃வத்₃விஷயம்; யோகா₃தி₃ ஶ்ரமத்தாலே ப்ராபித்த வித்₃வத்₃விஷயமன்று என்று கொள்ளவேணும்.

இந்த லோகங்களில் ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்ட ஊர்த்₄வலோகங்கள் மூன்றும் ஆதி₃ஸ்ருஷ்டிதுடங்கி, ப்₃ரஹ்மாவினுடைய ஆயுரவஸாநத்தளவும் நிற்கையாலே, நடுவு அழிவு வந்து ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டாமையாலே அக்ருதகம் என்று பேராயிருக்கும். {இதுக்கு ப்ரமாணம் (வி.பு. 7-7 19...21)ல் காண்க}. கீழ் பூ₄ம்யந்தரிக்ஷஸ்வர்க்க₃ரூபமான த்ரைலோக்யமும், ப்₃ரஹ்மாவினுடைய அஹரவஸாநத்திலே ஸம்ஹ்ருதமாயும், கல்பாதி₃களிலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும, இப்படி ப்₃ரஹ்மாவினுடைய தி₃நேதி₃நே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்கள் உண்டாகையாலே க்ருதகம் என்று பேராயிருக்கும். நடுவில் மஹர்லோகமானது த்ரைலோக்யஸம்ஹாரத்தில் "யாந்தி தாபார்த்தா மஹர்லோகநிவாஸிந:" {பாத்₂மபுராணம் ப்ரமாணந்தரங்களில் காண்க, "த்ரிலோகீபாலா தத₃ர்பயா நாயாம் கஸ்த்யா ஸங்கர்ஷணாக்₃நிநா யாத்த்யூஷ்மணா மஹர்லோகாத் ஜநம் ப்₄ருக்₃வாத₃யோர்த்₃தி₃தா:" என்கிற ஸ்ரீவசநத்தில் இவ்வர்த்தம் காண்க} என்கிறபடியே தாபாதி₃களை பொறுக்கமாட்டாதே மஹர்லோகத்தார் குடிவாங்கி ஜநர்லோகததே குடிபுகுருகையாலே லோகம் ஶூந்யமாய் கல்பாதி₃கள்தோறும் குடிபுகுருகையாலே க்ருதகாக்ருதங்களுக்கு நடுவு என்றிட்டு க்ருதகாக்ருதம் என்று பேராயிருக்கும். இந்த த்ரைலோக்யம் இஜ்யாரூபமான கர்மாநுஷ்டா₂நஸ்தா₂நமுமாய், இஜ்யாப₂லபோ₄க₃ஸ்தா₂நமுமாயிருக்கும். அல்லாத லோகங்கள் யோக₃ஜநிதபுண்யாதிஶயத்தினுடைய ப₂லபோ₄க₃த்துக்கு ஸ்தா₂நங்களாயிருக்கும்.

இதி தத்த்வநிரூபணே போ₄க₃பூ₄மிநிரூபணம் நாம சதுர்த்தே₂ஸ்தி₄கார:

பஞ்சமாதி$_4$கார:

ஸம்ஹாரமிருக்கும்படி எங்ஙனே என்னில் – (1) நித்யம் என்றும், (2) நைமித்திகம் என்றும், (3) ப்ராக்ருதம் என்றும், (4) ஆத்யந்திகம் என்றும் நாலு வகைப்பட்டிருக்கும். {ஸம்ஹாரப்ரகாரம் (வி.பு. 6-3-4)வது அத்$_4$யாயங்களில் காண்க}. (1) அதில் நித்யமாவது – உத்பந்நசேதநர்க்கு யமாதி$_3$களால் வருகிற ஶரீரவியோக$_3$ம். (2) நைமித்திகமாவது – ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய ராத்ரிகள்தோறும் உண்டாகிற த்ரைலோக்யவிநாஶம். (3) ப்ராக்ருதமாவது – ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய ஆயுரவஸாநத்திலே ப்ரக்ருதிபர்யந்தமாக உண்டாகும் விநாஶம். (4) ஆத்யந்திகமாவது – உத்பந்நமான அவித்$_3$யாதி$_3$களோடே கூட புநருத்பத்தி வாராதபடி உண்டாம் ஶரீரவிநாஶம்.

இதில் ப்ரக்ருதிநாஶபர்யந்தமான ஸமஹாரம் ப்ராக்ருதஸம்ஹாரமாகையால், அது கீழ்ச்சொன்ன உத்பத்திக்ரமத்துக்கு உ. லாகையாலே அறியவேணும். அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி இருப்பது. இதில் முதல் நைமித்திகஸம்ஹாரக்ரமத்திலே நூறுவர்ஷம் அநாவ்ருஷ்டியாய்க் கிடக்கும். அநந்தரம் ருத்$_3$ரரூபியான ஸர்வேஶ்வரன் "ஸுஷும்நோ ஹரிகேஶஶ்ச விஶ்வகர்மா ததை$_2$வ ச । விஶ்வவ்யசாஸ்வத$_4$ாஸம்யத்$_3$வஸுரர்வாக்$_3$வஸுஸ்தத$_2$ா" (கூ.பு. பூ. 42-3) என்று சொல்லுகிற ஸுஷும்நாதி$_3$களான ஆதி$_3$த்யகிரணங்கள் ஏழிலும் ப்ரவேஶித்துநின்று பூ$_4$மியிலும் ப்ராணிகளுடைய ஶரீரங்களிலுமுண்டான நீர்ப்பசையை அறுக்கும். இப்படி லோகத்திலே துவட்டித்தநீர் க$_4$நத்தாலே அதிஶயித்த தேஜஸ்ஸை உடைத்தான இந்த ஏழு ஆதி$_3$த்யகிரணங்களிலும் (1) ஆரோக$_3$ன் (2) ப்$_4$ராஜன், (3) படரன், (4) பதங்க$_3$ன், (5) ஸ்வர்ணன், (6) ஜ்யோதிஷ்மாந், (7) விப$_4$ாஸன் {"ஆரோகே$_3$ா ப்$_4$ராஜ: படர: பதங்க$_3$:। ஸ்வர்ணரோ ஜ்யோதிஷீமாந் விப$_4$ாஸ:" இதி ஸப்தஸூர்யா இதி ஶ்ருதே: (யஜு. ஆ.1-7-1)} என்கிற பேர்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு ஏழு ஆதி$_3$த்யர்களாய் பரிணமிக்கும். அவ்வேழும் இவ்வேழு லோகங்களையும் காறுகாலில் பொறி கூறுபட்டதுபடுத்தித் தீயப்பண்ணும். இப்படித் தீய்கையாலே லோகத்திலுண்டான மலைகளும் சுண்ணும்புக் கல் போலே வெந்து நீராய் {?நீறுய்}, வருக்ஷகு$_3$ல்மாதி$_3$களும் வெந்து சாம்பலாய், பூ$_4$மண்ட$_3$லமடைய ஒரு துரும்புகாணவொண்ணுதபடி ஆமைமுதுகுபோலே கிடக்கும். இப்படி இவ்வாதி$_3$த்யர்களாலே இந்த லோகத்தில் நெய்ப்புநீர்ப்பசையும் அற்றவளவிலே ஈஶ்வரன் காலாக்$_3$நிருத$_3$ரரூபத்தை த$_4$ரித்துக்கொண்டு பாதாளக$_3$தனை அநந்தன்முக$_2$த்திலும் குதித்து, வைக்கோல் போரை அடியேதுடங்கிச் சுட்டுக் கொண்டு ஏறுமாப்போலே பாதாளம் துடங்கி லோகங்களை அடைவிலே சுட்டுக் கொண்டு எரித்த அநந்தரம் முக$_2$நிஶ்வாஸத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தங்களான மேக$_4$ங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும். அம்மேக$_4$ங்கள் ஆகாஶமடைய இடமடையும்படி மின்னலும் இடியுமாய் நூறுவர்ஷம் வர்ஷிக்கும். அவ்வர்ஷஜலத்தாலே, எரிகிற நெருப்பும் அவிந்து, லோகமடைய வெள்ளம் கோக்கும். அநந்தரம் இப்படி வர்ஷிக்கிற மேக$_4$ங்களடையப் பாரிபாரநதுபோம் படி ப$_4$க$_3$வந்முக$_2$நிஶ்வாஸமாகிற காற்று நூறுவர்ஷம் ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$மடையக் குலுங்கும்படி அடிக்கும். ஆனபின்பு நிரம்பி நிற்கிற ஜலதத்வம் அண்டா$_3$ந்தர்வர்த்தியான பூ$_4$மியினுடைய பூ$_4$மித்வவ்யவஸ்த$_2$ாபகமான க$_3$ந்த$_4$கு$_3$ணத்தை க்$_3$ரஸிக்கும். அக்க$_3$ந்தை$_4$யான பூ$_4$மி ஜலதத்வமாயேவிடும். அந்த ஜலத்தினுடைய ரஸாதமகமான கு$_3$ணத்தை தேஜஸ்ஸு

க்$_3$ரஸிக்கும். அந்த ரஸமான ஜலம் தேஜஸ்ஸாயேவிடும். அந்த தேஜஸ்ஸினுடைய ரூபகு$_3$ணத்தை வாயு க்$_3$ரஸிக்கும். பின்பு அந்த தேஜஸ்ஸு வாயுவாயேவிடும் வாயுகு$_3$ணமான ஸ்பர்ஶத்தை ஆகாஶம க$_3$ரஸிக்கும். பின்னை அந்த வாயு ஆகாஶமாயேவிடும். ஆகாஶகு$_3$ணமான ஶப்$_3$தத்தை பூ$_4$தாதி$_3$ க்$_3$ரஸிக்கும். பின்பும் ஆகாஶமும் இந்த்$_3$ரியங்களும் ஒருக்காலே அஹங்காரத்திலே லயிக்கும். அஹங்காரம் மஹானிலே லயிக்கும். "உர்வீ மஹாம்ஶ்ச ஜக$_3$த: ப்ராந்தேऽந்தர்ப$_3$ாஹ்யதஸ்தத$_2$ா" (வி.பு.6-4-29) என்று அண்ட$_3$த்துக்கு உள்வாயோடு புறவாயோடு வாசியற ஒரு ப்ராந்தத்திலே ப்ருதி$_2$வியும் ஒரு ப்ராந்தத்திலே மஹானும் என்று சொல்லுகையாலே {இதற்கு அநுகுணமாக (6 4 29) விஷ்ணுசித்தீயத்தில் காண்க} உள்வாயில் ப்ரத$_2$மகோடியான ப்ருதி$_2$வி துடங்கி சரமகோடியான மஹானளவும் செல்ல இவ்வண்ட$_3$மான கார்யம் இப்படி அழிந்து ஆவரணஜலமே ஶேஷித்துநிற்கும். இஜ்ஜலம் துடக்கமானஆறு ஆவரணமும் ஒன்றிலே ஒன்று லயித்து ப்ரக்ருதியே ஶேஷிக்கும். அந்த ப்ரக்ருதிதானும் புருஷஸமஷ்ட்யாத்மகமான அக்ஷராவஸ்தை$_2$யை ப$_4$ஜித்து, தத$_3$வஸ்த$_2$மான ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் "ஆஸீதி$_3$த$_3$ம் தமோபூ$_4$தம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் । அப்ரதர்க்யம் அவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:" (மநு.1-5) என்கிறபடியே அநிர்த்த$_4$ாரணீயமாகச் சொல்லப்படுகிற ஒரு அவஸ்தை$_2$யை அடைந்து, "ப்ரக்ருதிர்யா மயாக்$_2$யாதா வ்யக்தாவ்யக்தஸ்வரூபிணீ । புருஷஶ்சாப்யுப$_4$ாவேதௌ லீயேதே பரமாத்மநி" (வி.பு.6-4-39) என்கிறபடியே தமோவஸ்த$_2$ரான ப்ரத$_4$ாநபுருஷர்களிருவரும் பரமாத்மாவின் பக்கலிலே விப$_4$ாக$_3$ாநர்ஹத$_3$ஶாபத்திலக்ஷணலயத்தை அடைந்து கிடப்பரகள். இப்படி பரமாத்மாவையே அடைந்து ப்ரக்ருதிபுருஷாதி$_3$ஸகலவிகல்பஶூந்யமாய்க் கொண்டு பரார்த்த$_4$காலம் கிடக்கும். இது ப்ராக்ருதஸம்ஹாரப்ரகாரம்.

இப்படி ப$_4$க$_3$வதா$_3$த்மகனை ப்$_3$ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டமான லோகங்களில் கர்மப$_2$லபே$_4$த$_3$ஸ்த$_2$ாநமாக நாநாவித$_4$ஶரீரபரிக்$_3$ரஹம் பண்ணி உத்பந்நரான ப$_3$த்$_3$த$_4$ாத்மாக்களுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. {ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரம் (வி.பு.1-5)ல் காண்க}. அதில் ஸ்ருஷ்டியிலே உபக்ரமித்த ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வக{=விஷேத்$_4$யாநரஹித} தம:ப்ரசுரமாய் கு$_3$ல்மாதி$_3$யான ஸர்க்க$_3$ம் முந்துற உண்டாயிற்று. இதுதான், தமஸ்ஸு, மோஹம். மஹாமோஹம், தாமிஸ்ரம், அந்த$_4$தாமிஸ்ரம் என்று பஞ்சப்ரகாரமான அவித்$_3$யாரூபமாயிருக்கும். வ்ருக்ஷாதி$_3$களுக்கு ஶப்$_3$தா$_3$தி$_3$ப$_3$ாஹ்யப்ரகாஶமும், ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ாத்$_3$யந்த:ப்ரகாஶமுமாகிற ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநமின்றியே ஜலாத்$_3$யாத$_3$ாநம் க்ஷதப$_4$ங்க$_3$ஸம்ரோஹணம், தே$_3$ாஹத$_3$ாதி$_3$ஸம்பர்க்கங்களுக்கு வேண்டுமதுவேயாம்படி இருக்கும். மஹீருஹாதி$_3$களுக்கு கிஞ்சித் ஜ்ஞாத்ருத்வமிறே உள்ளது. ஆகையிறே "அந்தஸ்ஸம்ஜ்ஞா ப$_4$வந்த்யேதே ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ஸமந்விதா:" என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்குச்சொன்ன பஞ்சப்ரகாரத்வமாவது - வ்ருக்ஷம், கு$_3$ல்மம், லதை, வீருத், த்ருணம் என்று அஞ்சுவகையாயிருக்கும். வ்ருக்ஷமாவது - உள்காழ்புண்டான மரங்கள். கு$_3$ல்மமாவது - தூறுகள். லதையாவது - கொடிகள். வீருத்தாவது - பற்றமான பூண்டுகள். த்ருணமாவது - உள் ஈரம் இல்லாதவைகள். இந்த வ்ருக்ஷாதி$_3$ஸர்க்க$_3$ம் திர்யக்ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$களுக்கு முன்பாகையாலே முக்$_2$யஸர்க்க$_3$ம் என்று சொல்லப்படும். அபு$_3$த்$_3$தி$_4$பூர்வகம் என்றும் சொல்லப்படுகையாலே ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் ப$_4$க$_3$வத்ஸங்-

கல்பாதீ4நம் என்றும், இந்த ஸர்க3த்தினுடைய தம:ப்ராசுர்யத்துக்கு இதுவே ஹேது என்றும் தோன்றுகிறது. இந்த தமோமோஹாதி3கள் அஜ்ஞாநபே4த3மாய், ப3த்3த4-சேதநர் எல்லார்க்கும் உண்டாயிருக்கும். எங்ஙனே என்னில் (1) ப்ரக்ருதிமஹத3-ஹங்காரமாத்ராபஞ்சகாத்மகமான அசேதபே4த3க3ர்ப்ப4மாயிருந்துள்ள அநாத்மாவில் ஆத்மபு3த்3தி4 தமஸ்ஸு. (2) அணிமாத்3யைஶ்வர்யலாப4த்தில் மமத்வம் மோஹம். (3) தி3வ்யமாநுஷபே4த3த்தாலே த3ஶவித4 பி4ந்நமான ஶப்3த3ாதி3களில் ராக3ம் - மஹாமோஹம். (4) இந்த அஷ்டைஶ்வர்யத3ஶவிஷயங்களுக்கு பரரால் விரோத4ம் வந்தால் பிறக்கும் க்ரோத4ம் - தாமிஸ்ரம். (5) இவற்றினுடைய போ4க3த்தில் நடுவே விநாஶம் வருகிறதோ என்கிற ப4யம் அந்த4தாமிஸ்ரம். இவை யதா2ர்த்த2ஜ்ஞாந-விரோதி4கள். இவையைந்தையும் அவித்3யை அஸ்மிதை - ராக3ம் - த்3வேஷம் - அபி4நிவேஶம் என்று சொல்லப்பட்ட க்லேஶபஞ்சகமாகவும் சொல்லுவர்கள். {யோக3ஸூத்ரகாரர்கள் சொல்லுவர்கள் என்று அவித்3யாஸ்மிதா ராக3த்3வேஷாபி4நிவேஶா பஞ்ச க்லேஶா இதி ஸூத்ரம்} இந்த பஞ்சபர்வையான அவித்3யையில் தமஸ்ஸு எட்டு வகையும், மோஹம் எட்டு வகையும், மஹாமோஹம் பத்துவகையும், தாமிஸ்ரம் பதினெட்டுவகையும், அந்த4தாமிஸ்ரம் பதினெட்டு வகையும், ஆக ஐம்பத்திரண்டு ப்ரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கும் என்று ஸாங்க்2யத்திலே சொல்லப்பட்டது.

அணிமாத்3யஷ்டைஶ்வர்யமாவன 'அணிமா மஹிமா சைவ க3ரிமா லகி4மா ததா2 ஈஶத்வஞ்ச வஶித்வஞ்ச ப்ராப்தி: ப்ராகாம்யமேவ ச" (லை பு பூ. 88-9) என்கிறபடியே யோக3ப2லமாய்க்கொண்டு முமுக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷப்ரதிப3ந்த4கமாய்வரும் ஐஶ்வர்ய-விஶேஷங்கள்.

(1) இதில் அணிமாவாவது - அத்யந்தம் அணுவான பதா3ர்த்த2ங்களுக்குள்ளேயுள்ளே அடங்கவல்லனும்படி தன் ஶரீரத்தைச் சிறுக்குகை. (2) மஹிமாவாவது - சதுர்த்த3ஶ-பு4வநங்களையும் வ்யாபிக்கும்படி தன் ஶரீரத்தைப் பெருக்குகை (3) க3ரிமாவாவது - பு4வநோத்3த4ரணக்ஷமமான அதிஶயஶக்திகளாலும் சலிக்கவொண்ணாத க4நத்தை உடையனாகை. (4) லகி4மாவாவது நிலா, வெய்யில் தொடக்கமான ஸ்வச்ச2-பதா3ர்த்த2ங்களும் தன்னை த4ரிக்கும்படி க4நஶரீரத்தை நொய்த்தாக்குகை. (5) ஈஶத்வமாவது - அப்ரதிஹதமான ஸ்வச்ச2ந்த3ப்ரவ்ருத்தியை உடையனாகை. (6) வஶித்வமாவது - ஜநநமரணாதி3களுக்கு அதீ4நமாகை (7) ப்ராப்தியாவது - அதீதா-நாக3ததூ3ரஸ்த2மான விஷயங்களை ப்ரத்யக்ஷித்து பராமரிக்கை. (8) ப்ராகாம்ய மாவது - யத்ர காமாவஸாயித்வமானதாலே தன் அபி4மதவிஷயங்கள் து3ர்லப4ங் களேயாகிலும், தான் நினைத்தபடியே பரகாயப்ரவேஶத்தாலேயாதல், சா2யாநு-ப்ரவேஶத்தாலேயாதல் தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே அதி4ஷ்டி2த்து அநு-ப4விக்கை. (லை பு பூ 88 10). இந்த தமோமோஹாதி3-பே4த3 பஞ்சகம் நக3{-ஸ்தா2வர} ஸர்க்க3த்தில் வந்தால் வ்ருக்ஷாதி3பரமான வஸ்துபே4த3ததுக்கு ஸூசகமாயிருக்கும்.

இந்த நக3ஸர்க்க3ம் கர்மாதி4காரத்தை உடைத்தல்லாமையாலே ஸம்ஸாரப்ர-வ்ருத்திக்கு யோக்3யமல்லவென்று நினைத்து, பின்னையும் ஸர்க்கா3ந்தரத்தில் வந்தால், உபக்ரமித்த ஸ்ரஷ்டாவானவன் த்4யாநம் பண்ணினவளவிலே பஶ்வாதி3-யான திர்யக்ஸ்ரோதஸ்ஸானது உத்பந்நமாகிறது. திர்யக்காக ஸஞ்சரிக்கையாலே

திர்யக்ஸ்ரோதஸ் என்று பேராகிறது. அந்த பஶ்வாதி3கள் தம: ப்ரசுரங்களாய், அத்தாலே ஸம்யக3நுப4வஜ்ஞாநமின்றியிலே இருக்கச்செய்தே, ஸம்யக்3ஜ்ஞாந-மாநிகளாய், அவிவேகிகளாய், ஶாஸ்த்ரவஶ்யமல்லாமையாலே மாத்ருக3மநாதி3-து3ர்மார்க்க3ப்ரவருத்தங்களாய், ஸுக2து3:கா2த3யநுபவ4த்தாலே அந்த: ப்ரகாஶ-யுக்தங்களாய் "அஹங்க்ருதா: அஹம் மாநா" (விஷ்ணு பு.1-5-11) என்று க3ர்விதங்களுமாய், தே3ஹாத்மாபி4மாநிகளுமாய், ஸ்வபரஸ்வரூபாவஜ்ஞாநமில்லாதபடி ஆவ்ருதசித்தங்களுமாய், அஷ்டாவிம்ஶத்3வத4த்தை உடையவையாயிருக்கும். அஷ்டாவிம்ஶத்3வத4-மாவது "ஏகாத3ஶேந்த்3ரியவத4ா நவத4ாஸ்துஷ்டிஸ்3யஸ்தத2ா। அஷ்டௌ ச தாரகாத்3-யாஶ்ச தேஷாம் ஶக்திவத4ா மதா:" {இந்த ஶ்லோகத்திற்கு அநுகு3ணமாக ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயத்தில் (1-5-11)காண்க} என்று வாயுபுராணத்தில் (வா.பு. 6-42) சொல்லுகிறபடியே இந்த்3ரிய-வைகல்யம் பதினொன்றும், அம்ப4ாதி3துஷ்டிகள் ஒன்பதும், தாரகாதி3ஸித்3தி4கள் எட்டும், ஆக அஷ்டாவிம்ஶத்3வத4ம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றில் இந்த்3ரிய-வைகல்யமாவது – ப3தி4ரத்வமும், த்வக்3தோ3ஷமும், ஆந்த்4யமும், வைரஸ்யமும், நாஸாத்4வம்ஸமும், ஜ்ஞாநேந்த்3ரியவைகல்யம்; மூகத்வமும், குணித்வமும், பங்கு3-த்வமும், க்லீப3த்வமும், உத3ாவர்த்தத்வமும் கர்மேந்த்3ரியவைகல்யம்; ஜட3த்வம் மநோவைகல்யம். அம்ப4ாதி3நவதுஷ்டிகளுக்கும், தாரகாத்3யஷ்டஸித்3தி4களுக்கும் வைகல்யம் பு3த்3தி4வத4மென்று பேராய், பதினேழுபடியாயிருக்கும். இது திர்யக்குகளுக்கும் மநுஷ்யாதி3களுக்கும் ப்ராயேண ப்ரசுரமாயிருக்கும். இதில் நவதுஷ்டிகளாவது – அம்பை4, ஸலிலை, ஆபை, வ்ருஷ்டி, ஸுதாரை, ஸுபாரை, ஸுநேத்ரை, மாரீசிகை, உத்தமாம்பை4 என்று பேராயிருக்கும். அதில் அஷ்டவித4-ப்ரக்ருதிபரிஜ்ஞமவிஶேஷத்தாலே 'சித்தஸ்வத்தில் நின்றும், முக்தனுகாநின்றேன், த்4யாநத்தாலே என்ன ப்ரோயஜநம்?' என்கிற துஷ்டிக்கு அம்பை4 என்று பேர். 'ஸந்யாஸவேஷோபாத3ாநமாத்ரத்தாலே க்ருதார்த்த2னுகாநின்றேன்' என்கிற துஷ்டிக்கு ஸலிலை என்று பேர். 'காலாந்தரத்திலே ஸித்3தி4க்கிறது' என்கிற துஷ்டிக்கு ஆபை என்று பேர். 'ப4ாக்3யவஶத்தாலே ஸித்3தி4க்கிறது' என்கிற துஷ்டிக்கு வ்ருஷ்டி என்று பேர். இவை நாலும் ஆத்4யாத்மிகங்களாய்க் கொண்டு, ப்ரக்ருதி, உபாதாநம், காலம், ப4ாக்3யம் என்கிற காரியாந்தரங்களை உடையவையாயிருக்கும். அர்த்த2த்தினுடைய ஆர்ஜநத்திலும், ரக்ஷணத்திலும், க்ஷயத்திலும், க்லேஶத3ர்ஶநத்-தாலே மீண்டு இருக்கிற துஷ்டிகளுக்கு ஸுதாரை, ஸுபாரை, ஸுநேத்ரை என்று பேர்களாயிருக்கும். ஶப்3த3ாதி3விஷயபோ4கத்தில் த்ருப்தி பிறவாதே, தே3ாஷத்தைக் கண்டு மீண்ட துஷ்டிக்கு மாரீசிகை என்று பேர். விஷயபே4ாக3த்தில் த்ருஷ்ணை கழியாதொழிந்தால் பாபாதி3தே3ாஷத்தைக கண்டு மீண்ட துஷ்டிக்கு உத்தமாம்பை4 என்று பேராயிருக்கும். அஷ்டஸித்3தி4களில் அநுபதி3ஷ்டமான அர்த்த2த்தைப்பற்ற பு3த்3தி4யாலுண்டான ஊஹம் ஸ்த2ாராக்2யையான ஸித்3தி4. ப்ராஸங்கி3கமான ஶப்3த3ஶ்ரவணத்தாலேயாதல், லோகயாத்ரா த3ர்ஶநத்தாலேயாதல், அர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறக்கை ஸுதாராக்2யையான ஸித்3தி4. குருபதே3ஶத்தாலே எதிலும் அதி4கமான அர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறக்கை தாராயந்த்யாக்2யையான ஸித்3தி4. ஆத்4யாத்மிக-ஆதி4பௌ4திக-ஆதி4தை3விகரூபதாபத்ரய ஜயலாப4த்தாலே மூன்று வகைப்பட்ட மோத3ப்ரமுதி3தமோத3மாநாக்2யைகளான ஸித்3தி3கள். இவ்விடத்தில் ஆத்4யாத்மிக-தாபத்துக்கு ஆயுர்3வேத3த்-தாலே ஜயம். ஆதி4பௌ4திகத்துக்கு லௌகிகங்களான தத்தத3ுரூபோபாயவிஷயங்களாலே ஜயம். ஆதி4தை3விகமான ஶீதோஷ்ண-

வாதாதி3களுக்கு ப்ரதிஶ்ரயாச்ச2ாத3நஶய்யாகௌதுகமங்க3ளாசரஞாதி3களாலே
ஜயம். {'ஆதி3தை3விகஸ்ய - ப்ரதிஶ்ரயாசச2ாத3நப்ரதிஷ்ட2ாத4ாநஶய்யாகௌதுகமங்க3ளாசரஞா-
தி3நா ஜய:' இதிஹி (1-5-11) விஷ்ணுசித்தீயவாக்யம்}.

மித்ரயோக3வஶத்தாலே அர்த்த2ஸித்3தி4 உண்டாகை அதி4க3மாக்2யையான ஸித்3தி4.
வித்3வத்தபஸ்விஜநஶுஶ்ரூஷையாலே லப்4யையான அர்த்த2ஸித்3தி4 ஸத3ாப்ரமு-
தி3தாக்2யையான ஸித்3தி4. ஆக, தாராக்2யை, ஸுதாராக்2யை, தாரயந்த்யாக்2யை,
மோத3ாக்2யை, ப்ரமுதி3தாக்2யை, மோத3மாநாக்2யை, அதி4க3மாக்2யை, ஸத3ா-
ப்ரமுதி3தாக்2யையான ஸித்3தி4கள் எட்டும், அம்ப4ாதி3நவதுஷ்டியும், பு3த்3தி4-
விபர்யாஸஜநிதங்களாய்க் கொண்டு பு3த்3தி4வத4ாத்மிகங்களான இவை பதினே-
ழும், இந்த்3ரியாஶக்திகள் பதினொன்றும், மோக்ஷாந்தராயங்களாக ஸாங்க்2யத்திலே
சொல்லப்பட்டது. "ஏகாத3ஶேந்த்3ரியவத4ாஸ்ஸஹ பு3த்3தி4வதை4ரஶக்தி-
ருத்3தி3ஷ்டா: । ஸப்தத3ஶவத4ா து பு3த்3தே4ர்விபர்யயாத்துஷ்டிஸித்3தீ4நாம் । ஆத்4யாத்-
மிகாஶ்சதஸ்ர: ப்ரக்ருத்யுபாத3ாநகாலப4ாக்3யாக்2யா: । ப3ாஹ்யாவிஷயோ பரமா:
பஞ்சநவதுஷ்டயோऽபி4ஹிதா: । ஊஹஶப்3தே3ாऽத்4யயநம் து2:க2விக4ாதாஸ்த்ரயஸ்
ஸுஹ்ருத்ப்ராப்தி: । த3ாநஞ்ச ஸித்3த4யோஷ்டௌ ஸித்3தே4: பூர்வோங்குஶஸ்த்ரி-
வித4:" என்று. {ஸித்3தே4. மோக்ஷஸ்ய, அங்குஶ: - அந்தராய:, த்ரிவித4: விபர்யய:- ஶக்தி:-
துஷ்டிரிதி}.

இப்படி அஷ்டாவிம்ஶத்3வத4ாத்மகமான திர்யக்ஸர்க்க3ம் ஸ்ருஷ்ட்யாதி3ஜக3த்-
ப்ரவ்ருத்திஹேது அல்லாமையாலே பின்னையும் ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக2ஞன
ப்3ரஹ்மாவினுடைய த்4யாநரூபஸங்கல்பத்தாலே ஊர்த்4வஸ்ரோதஶ்ஶப்3த3வாச்ய-
மான தே3வஸர்க்க3முண்டாயிற்று. அநிமிஷத்3ருக்குகளாய் ஊர்த்4வஸஞ்சாரயுக்த-
ராகையாலே ஊர்த்4வஸ்ரோதஸ்ஸுக்கள் என்கிறது. அந்த தே3வர்களாகிறுர் -
ஸத்வோத்3ரிக்தராய், ஸுக2ப்ரீதிப3ஹுளராய், உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற
ஜ்ஞாநதிரோத4ாநமின்றியே ஸர்வத3ா ஸந்துஷ்டசித்தராய் இருப்பார்கள்.
அவர்களும் ஜக3த்ப்ரவ்ருத்திநிரபேக்ஷாயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன முக்2யமான
நக3ஸர்க்க3ம் திர்யக்ஸர்க்க3ங்களோடு வாசியற அஸாத4கமாக நினைத்து, கு3ணத்ரய-
விஶிஷ்டராகையாலே ப்ரகாஶப்ரவருதத்யாதி3ஶீலரான மநுஷ்யர்களை ஸ்ருஷ்டித்-
தான். இந்த மநுஷ்யஸர்க்க3ம் - தே3வஸர்க்க3த்துக்குக் கீழாயிருக்கையாலே அர்வாக்-
ஸ்ரோதஸ் என்று பேராயிருக்கும். இப்படி ஸ்த2ாவராதி3களான நாலு ஸ்ருஷ்டிகளும்
அந்விதங்களாய்க்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ஶக்திவத4ாதி3களான அநுக்3ரஹஸ்ருஷ்டி-
களோடே கூடி இருக்கும். மஹத3ாதி3ஸ்ருஷ்டியும், தந்மாத்ராதி3பூ4தஸ்ருஷ்டியும்,
இந்த்3ரியஸ்ருஷ்டியும் என்று ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டி மூன்றும், ஸ்த2ாவராதி3களான
நாலாயிருந்த அநுக்3ரஹம்கூடி எட்டு ஸ்ருஷ்டிகளாய் இருக்கும். இதுதான் "அஷ்ட-
மோநு3க்ரஹஸ்ஸர்க்க3: ஸ சதுர்த4ா வ்யவஸ்தி2த: । விபர்யயேண அஶக்த்யா ச
ஸித்3த்4யா துஷ்ட்யா ததை2வ ச । ஸ்த2ாவரேஷு விபர்யாஸாத்திர்யக்3யோநிஷ்வ-
ஶக்தித:। ஸித்3த்4யாத்மநா மநுஷ்யேஷு துஷ்ட்யா தே3வேஷு க்ருத்ஸ்நஶ:" என்று
வாயவ்யத்திலே சொல்லுகிறபடியே ஸ்த2ாவரஜாதியில் இந்த இந்த்3ரியாதி3களுடைய
ஸ்வரூபவிபர்யாஸத்தாலும், திர்யக்3ஜாதியில் ஶக்திவிகுண்ட2நத்தாலும் மநுஷ்ய-
ஜாதியில் ஸித்3தி4ரூபத்தாலும், தே3வஜாதியில் துஷ்டிரூபத்தாலும், தத்தத்ஸ்வப4ா-

வாநுக்$_3$ரஹரூபம் என்றதாயிற்று. ஊர்த்$_4$வஸ்ரோதஸ்ஸுக்களான தே$_3$வர்களாகிறுர் – ஸநகாதி$_3$பரமயோகி$_3$களும், நவப்$_3$ரஹ்மாக்களும் முதலாஞரும், இன்னமும் ஊர்த்$_4$வலோகவாஸிகளான தே$_3$வவர்க்க$_3$ங்களும். முப்பத்துமுக்கோடி தே$_3$வர்களாகிறுர் – ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ரர்களும், த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யர்களும், அஷ்டவஸுக்களும், அஶ்விநீதே$_3$வதைகளும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற த்ரயஸ்த்ரிம்ஶத்கோடி நிர்வாஹகமான தே$_3$வதாவர்க்க$_3$ங்கள். {"ஏதே த்ரயஸ்ரிம்ஶத்$_3$தே$_3$வா இதி । கதமேதே த்ரயஸ்த்ரிம்ஶதி$_3$த்யஷ்டௌ வஸவ: ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ரா த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யா: த ஏகத்ரிம்ஶத் இந்த்$_3$ரஶ்சைவ ப்ரஜாபதிஶ்ச த்ரயஸ்த்ரிம்ஶாவிதி" இதி ப்$_3$ருஹத$_3$ாரண்யக ஶ்ருதி: (5-9-2)}.

இவர்களில் த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யர்களாகிறுர் – "த$_4$ாதார்யமா ச மித்ரஶ்ச வருணஶ்ச இந்த்$_3$ர ஏவ ச । விவஸ்வாம்ஸ்த்வத$_2$ பூஷா ச பர்ஜந்யஶ்சாம்ஶ ஏவச । ப$_4$க$_3$ஸ்த்வஷ்டா ச விஷ்ணுஶ்ச ஆதி$_3$த்யா த்$_3$ாவதஶ ஸ்ம்ருதா:" (வி.பு. 1-15-131) {ஸர்வபுராணங்களிலும் பாட$_2$வ்யத்யாஸம் காண்கிறது} என்று சொல்லபபட்டவர்கள். "ஸ ரதே$_2$ாऽதி$_4$ஷ்டி$_2$தோ தே$_3$வைராதி$_3$த்யை ருஷிபி$_4$ஸ்தத$_2$ா । க$_3$ந்த$_4$ரவைரப்ஸரோபி$_4$ஶ்ச க்$_3$ராமணீ ஸர்வராக்ஷஸை:" (வி.பு. 2-10-2) என்கிறபடியே தந்தாமை அநுவர்த்திப்பார் ஆதி$_3$த்யர்கள், ஸப்தர்ஷிகள், க$_3$ந்த$_4$ர்வர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், யக்ஷர்கள், ஸர்ப்பங்கள், ராக்ஷஸர்களாகிற ஏழுவர்க்க$_3$த்தோடே கூடி அம்மண்ட$_3$லத்துக்கு வாஸஸ்த$_2$ாநமான ரத$_2$த்திலே இருப்பர்கள். இவர்களில் "புலஸ்த்ய: புலஹஶ்சாத்ரிர்வஸிஷ்டே$_2$ாऽத$_2$ாங்கி$_3$ரா ப்$_4$ருகு$_3$:। கௌ$_3$தமஶ்ச ப$_4$ரத்$_3$வாஜ: காஶ்யப: க்ருதுரேவ ச । ஜமத$_3$க்$_3$நி: கௌஶிகஶ்ச முநயோ ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$ந: । ஸ்துவந்தி தே$_3$வம் விவிதை$_4$: ச$_2$ந்தே$_3$ாபி$_4$ஸ்தே யத$_2$ாக்ரமம்" (கூ.பு.பூ.41-5) என்று பன்னிரண்டு ருஷிகளும் வேத$_3$ாத்$_4$யயநபரராய்க்கொண்டு ஸ்துதிப்பார்கள். "தும்பு$_3$ரு: நாரதே$_3$ா ஹாஹா ஹூஹூர்விஶ்வாவஸுஸ்தத$_2$ா । உக்$_3$ரஸேநோ வஸுருசிர்விஶ்வாவஸுரத$_2$ாபர:। சித்ரஸேநஸ்ததோர்ணுயுர்த்$_4$ருதராஷ்ட்ரோ த்$_3$விஜோத்தமா: । ஸூர்யவர்ச்சா த்$_3$வாத$_3$ஶைதே க$_3$ந்த$_4$ர்வா க$_3$ாயதாம் வரா:" (கூ.பு.பூ. 41-12-13) என்று பன்னிரண்டு க$_3$ந்த$_4$ர்வர்களும் க$_3$ாநபரராயிருப்பர்கள். "க்ருதஸ்த$_2$லாஸ்ஸரோவர்யா தத$_2$ாந்யா புஞ்ஜிகஸ்த$_2$லா। மேநகா ஸஹஜந்யா ச ப்ரம்லோசாபி த்$_3$விஜோத்தமா :। அநும்லோ ச க்$_4$ருதாசீ ச விஶ்வாசீ சோர்வஶீ தத$_2$ா । அந்யா ச பூர்வசித்திஸ்ஸ்யாத் அந்யா சைவ திலோத்தமா" (கூ.பு.பூ. 41-14-15) என்று சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு அப்ஸரஸ்ஸுக்களும் ந்ருத்தபரராயிருப்பர்கள்.

"ரத$_2$ஜிச்ச ரதௌ$_2$ஜாஶ்ச க்$_3$ராமணீஶ்ச ரத$_2$ஸ்வந: । சித்ரஸ்ஸ்ரோதா: பூரணஶ்ச ஸுஷேணஸ்ஸேநஜித்தத$_2$ா । தார்க்ஷ்யஶ்சாரிஷ்டநேமிஶ்ச ருதஜித் ஸத்யஜித்தத$_2$ா" (கூ.பு.பூ. 41-6) என்கிற பன்னிரண்டு யக்ஷரகளும் குதிரைபிடித்து ஸேவிப்பர்கள். "வாஸுகி: கச்ச$_2$வீரஶ்ச தக்ஷக: ஸர்ப்பபுங்க$_3$வ: । ஏலாபத்ரஶ்ஶங்க$_2$பால: ததை$_2$ராவதஸம்ஜ்ஞக:। த$_4$நஞ்ஜயோ மஹாபத்$_3$மஸ்தத$_2$ா கார்க்கோடகோ த்$_3$விஜ । கம்ப$_3$லோஶ்வதரஶ்சைவ வஹந்த்யேநம் யத$_2$ாக்ரமம்" (கூ.பு.பூ.41-10,11) என்று பன்னிரண்டு நாக$_3$ங்களும் தேரை நடத்துவர்கள். "அத$_2$ ஹேதி: ப்ரஹேதிஶ்ச பௌருஷேயோவத$_4$ஸ்தத$_2$ா । ஸர்ப்போ வ்யாக்$_4$ரஸ்தத$_2$ா பஞ்சவாதோ வித்$_3$யுத்$_3$தி$_3$வாகர:। ப்$_3$ரஹ்மோபேதஶ்ச விப்ரேந்த்$_3$ர யஜ்ஞோபேதஶ்சராக்ஷஸா:" (கூ.பு.பூ.41) என்கிற பன்னிரண்டு ராக்ஷஸர்களும் அநுசரராயிருப்பர்கள்.

இப்படி ஆதி$_3$த்யாதி$_3$ஸப்தகக$_3$ணங்களும், சைத்ராதி$_3$யான பன்னிரண்டு மாஸங்கள் தோறும் மாறிமாறி பர்யாயேண நிர்வஹித்துப் போருவர்கள். அதில் "த$_4$ாதா க்ருதஸ்த$_2$லா சைவ புலஸ்த்யோ வாஸுகிஸ்தத$_2$ா । ரத$_2$ப்$_4$ருத் க்$_3$ராமணீர்-ஹேதிஸ்தும்பு$_3$ருஶ்சைவ ஸப்தம: ஏதே வஸந்தி வை சைத்ரே மது$_4$மாஸே ஸதை$_3$வ ஹி" (வி.பு 2-10 3) என்கிறபடியே த$_4$ாதா என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், க்ருதஸ்த$_2$லே என்கிற அப்ஸரஸஸும், புலஸ்த்யன் என்கிற ருஷியும், வாஸுகி என்கிற ஸர்ப்பமும், ரத$_2$ப்$_4$ருத் என்கிற யக்ஷனும், ஹேதி என்கிற ராக்ஷஸனும், தும்பு$_3$ரு என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனுமாகிய எழுவரும் சைத்ரமாகிற மது$_4$மாஸத்தில் எப்போதும் வஸிப்பர்கள். {மது$_4$ஶ்ச மாத$_4$வஶ்ச வாஸந்திகாவ்ருதூ । ஶுக்ரஶ்ச ஶுசிஶ்ச க$_3$ரைஷ்மாவ்ருதூ । நப$_4$ஶ்ச நப$_4$ஸ்யஶ்ச வார்ஷிகாவ்ருதூ । இஷஶ்சோர்ஜஶ்ச ஶாரத$_3$ாவ்ருதூ । ஸஹஶ்ச ஸஹஸ்யஶ்ச ஹைமந்திகாவ்ருதூ । தபஶ்ச தபஸ்யஶ்ச ஶைஶிராவ்ருதூ என்கிற ஶ்ருதியை (யஜு. 4-4-11-29) உட்கொண்டு மது$_4$மாஸம் இதயாதி$_3$}

"அர்யமா புலஹஶ்சைவ ரதெ$_2$ளஜா புஞ்ஜிகஸ்த$_2$லா । ப்ரஹேதி: கச்ச$_2$வீரஶ்ச நாரத$_3$ஶ்ச ரதே$_2$ ரவே: । மாத$_4$வே நிவஸந்த்யேதே" (வி.பு.2-10-5) என்கிறபடியே அர்யமா என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், புலஹன் என்கிற ருஷியும், ரதெ$_2$ளஜா என்கிற யக்ஷனும், புஞ்ஜிகஸ்த$_2$லே என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ப்ரஹேதி என்கிற ராக்ஷஸனும், கச்ச$_2$வீரன் என்கிற ஸர்ப்பமும், நாரத$_3$ன் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனுமாகிற எழுவரும் வைகாஸி மாஸமாகிற மாத$_4$வமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "மித்ரோத்ரிஸ் தக்ஷகோ ரக்ஷ: பௌருஷேயோऽத$_2$ மேநகா ஹாஹாரத$_2$ஸ்வநஶ்சைவ மைத்ரேயைதே வஸந்தி வை" (வி பு.2 10-7) என்கிறபடியே மித்ரன் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், அத்ரி என்கிற ருஷியும், தக்ஷகன் என்கிற ஸர்ப்பமும், பௌருஷேயன் என்கிற ராக்ஷஸனும், மேநகை என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ஹாஹா என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், ரத$_2$ஸ்வநன் என்கிற யக்ஷனுமாகிற எழுவரும் ஆனி என்கிற ஶுசிமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "வருணோ வஸிஷ்டோ ரம்ப$_4$ா ச ஸஹஜந்யா ஹூஹூர்வத$_4$: । ரத$_2$சித்ரஸ்தத$_2$ாஶ்வாசோ வஸந்த்யாஷாட$_4$ ஸம்ஜ்ஞகே" (வி.பு.2-10-8) என்கிறபடியே வருணன் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், வஸிஷ்ட$_2$ன் என்கிற ருஷியும், ஸஹஜநயை என்கிற (ரம்பை$_4$யாகிற) அப்ஸரஸ்ஸும், ஹூஹூ என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், வத$_4$ன் என்கிற ராக்ஷஸனும், அஶ்வாசன் என்கிற ஸர்ப்பமுமாகிற எழுவரும் ஆடியாகிற ஶுக்ரமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "இந்த்$_3$ரோவிஶ்வாவஸுஸ்ஸ்ரோதா ஏலாபுத்ரஸ்-தத$_2$ாங்கி$_3$ரா: । ப்ரம்லோசா ச நப$_4$ஸ்யேதே ஸர்பஶ்சார்க்கே வஸந்தி வை" (வி.பு.2 10-9) என்கிறபடியே இந்த்$_3$ரன் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், விஶ்வாவஸு என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், ஸ்ரோதா என்கிற யக்ஷனும், ஏலாபுத்ரன் என்கிற ஸர்ப்பமும், அங்கி$_3$ரா என்கிற ருஷியும், ப்ரம்லோசை என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ஸர்ப்பன் என்கிற ராக்ஷஸனுமாகிற எழுவரும் ஆவணியாகிற நபே$_4$ாமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "விவஸ்வாநுக்$_3$ரஸேநஶ்ச ப்$_4$ருகு$_3$ராபூரணஸ்தத$_2$ா । அநும்லோசா ஶங்க$_2$பாலோ வ்யாக்$_4$ரோ ப$_4$ாத்$_3$ரபதே$_3$தத$_2$ா" (வி.பு.2-10-10) என்கிறபடியே விவஸ்வாந் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும் உக்$_3$ரஸேநன் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், ப்$_4$ருகு$_3$ என்கிற ருஷியும், ஆபூரணன் என்கிற யக்ஷனும், அநும்லோசை என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ஶங்க$_2$பாலன் என்கிற ஸர்ப்பமும், வ்யாக்$_4$ரன் என்கிற ராக்ஷஸனுமாகிற எழுவரும் புரட்டாசி-யாகிற நப$_4$ஸ்யமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "பூஷா வஸுருசிர்வாதோ கௌ$_3$தமோऽத$_2$

த$_4$நஞ்ஜய:। ஸுஷேணஶ்ச க்$_4$ருதாசீ ச வஸந்தயாஶ்வயுஜே ரதே$_2$" (வி.பு.2-10-11) என்கிறபடியே பூஷா என்கிற ஆதி$_3$த்யனும் வஸுருசி என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், வாதன் என்கிற ராக்ஷஸனும், கௌ$_3$தமன் என்கிற ருஷியும், த$_4$நஞ்ஜயன் என்கிற ஸர்ப்பமும், ஸுஷேணன் என்கிற யக்ஷனும், க்$_4$ருதாசி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும் ஆகிற எழுவரும் ஐப்பசி மாஸமாகிற இஷமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "விஶ்வாவஸுர் ப$_4$ரத்$_3$வாஜ: பர்ஜந்யைராவதௌ தத$_2$ா । விஶ்வாசீ ஸேநஜிச்சாப: கார்த்திகே சாதி$_4$காரிண:" (வி.பு. 2-10 12) என்று விஶ்வாவஸு என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், ப$_4$ரத்$_3$வாஜன் என்கிற ருஷியும், பர்ஜந்யன் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், இராவதம் என்கிற ஸர்ப்பமும், விஶ்வாசி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ஸேநஜித் என்கிற யக்ஷனும், ஆபன் என்கிற ராக்ஷஸனும் ஆகிற எழுவரும் கார்த்திகையாகிற ஊர்ஜத்திலே வஸிப்பர்கள். "அம்ஶுகாஶ்யபதார்க்ஷ்யாஸ்து மஹாபத்$_3$மஸ்ததே$_2$ார்வஶீ । சித்ரஸேநஸ்-தத$_2$ாவித்$_3$யுந்மார்க்க$_3$ஶீர்ஷாதி$_4$காரிண:" (வி.பு.2-10-13) என்கிறபடியே அம்ஶுன் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், காஶ்யபன் என்கிற ருஷியும், தார்க்ஷ்யன் என்கிற யக்ஷனும், மஹாபத்$_3$மன் என்கிற ஸர்ப்பமும், ஊர்வஶி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், சித்ரஸேநன் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், வித்$_3$யுத் என்கிற ராக்ஷஸனுமாகிற எழுவரும் மார்கழி மாஸமாகிற ஸஹோமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "க்ரதுர்ப$_4$க$_2$ஸ்ததே$_2$ார்ணுயுஸ்பூ$_2$ர்ஜ: கார்க்கோடகஸ்தத$_2$ா । அரிஷ்டநேமிஶ்சைவாந்யா பூர்வசித்திர்வராப்ஸரா:। பௌஷ்ய மாஸே வஸந்த்யேதே ஸப்தப$_4$ாஸ்கரமண்டலே" (வி.பு. 2-10-14) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$ன் என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், க்ரது என்கிற ருஷியும், ஊர்ணுயு என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், ஸ்பூ$_2$ர்ஜன் என்கிற ராக்ஷஸனும், கார்க்கோடகன் என்கிற ஸர்ப்பமும், அரிஷ்டநேமி என்கிற யக்ஷனும், பூர்வசித்தி என்கிற அப்ஸரஸ்ஸுமாகிற எழு-வரும் தையாகிற பௌஷ்யமாஸத்திலே {ஸஹஸ்யமாஸத்திலே – இதி பா.} வஸிப்பர்கள்.

"த்வஷ்டா ச ஜமத$_3$க்$_3$நிஶ்ச கம்ப$_3$லஶ்ச திலோத்தமா । ப்$_3$ரஹ்மோபேதோத$_2$ ரத$_2$ஜித் த்$_4$ருதராஷ்ட்ரஶ்ச ஸப்தம: । மாக$_4$மாஸே வஸந்த்யேதே ஸப்த மைத்ரேய ப$_4$ாஸ்கரே" (வி.பு. 2-10-16) என்கிறபடியே த்வஷ்டா என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், ஜமத$_3$க்$_3$நி என்கிற ருஷியும், கம்ப$_3$ளன் என்கிற ஸர்ப்பமும், திலோத்தமை என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ப்$_3$ரஹ்மோபேதன் என்கிற ராக்ஷஸனும், த்$_4$ருதராஷ்ட்ரன் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும் ஆகிற எழுவரும் மாசியாகிற தபோமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "விஷ்ணுரஶ்வதரோ ரம்ப$_4$ா ஸூர்யவர்ச்சாஶ்ச ஸத்யஜித் । விஶ்வாமித்ரஸ்தத$_2$ா ரக்ஷோ யஜ்ஞோபேதோ மஹாமுநே" (வி.பு.2-10-18) என்கிறபடியே விஷ்ணு என்கிற ஆதி$_3$த்யனும், அஶ்வதரன் என்கிற ஸர்ப்பமும், ரம்பை$_4$ என்கிற அப்ஸரஸ்ஸும், ஸூர்யவர்ச்சஸ் என்கிற க$_3$ந்த$_4$ர்வனும், ஸத்யஜித் என்கிற யக்ஷனும், விஶ்வாமித்ரன் என்கிற ருஷியும், யஜ்ஞோபேதன் என்கிற ராக்ஷஸனுமாகிற எழுவரும் பங்குனி மாஸமாகிற தபஸ்யமாஸத்திலே வஸிப்பர்கள். "மாஸேஷ்வேதேஷு மைத்ரேய வஸந்த்யேதே த்ரிஸப்தகா: । ஸவிதுர்மண்ட$_3$லே ப்$_3$ரஹ்மந் விஷ்ணுஶக்த்யுபப்$_3$ரும்ஹிதா:" (வி.பு. 2-10-19) என்கிறபடியே இம்மாஸங்கள்தோறும் இவ்வாதி$_3$த்யாதி$_3$ ஸப்த-க$_3$ணங்களும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$க்தியாலே உபப$_3$ரும்ஹிதராய்க் கொண்டு த்ரயீமயமாய், ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$க்திமயமாயுள்ள ஆதி$_3$த்யமண்டலத்தை ஆஶ்ரயித்திருப்பர்கள். அதில் ஆதி$_3$த்யன் மண்ட$_3$லாதி$_4$பதியாய்க் கொண்டு ப்ரதா$_4$நனாயிருப்பன். அல்லாதார் அவனை அநுஸரித்திருப்பர்கள். அவ்வாதி$_3$த்யனுடைய ஹ்ருத$_3$யத்திலே உபாஸ்ய-

ஞய்க் கொண்டு "வித்3யாஸஹாயவந்தம் மாம் ஆதி3த்யஸ்த2ம் ஸநாதநம் । கபிலம் ப்ராஹுராசார்யாஸ்ஸாங்க்2யயோக3நிசசுஷ:" (ப4ாரதே மா. மோ.347-69-352-30) என்று செய்யாளான வித்3யாஶப்3த3வாச்யையான லக்ஷ்மியோடே கூடி ஹிரண்மய-விக்3ரஹவிஶிஷ்டனுய் மத்4யஸ்த2நீலதோயத3வித்3யுல்லேக2ாப4ாஸ்வரகாந்தியாலும், அத்தைம் முட்டாக்கிடுகிற லோஹிதவரணஸூத3ர்ஶநகாந்தியாலும் காபிலச்ச2ாயமா-யிருக்கையாலே 'கபிலன்' என்று சொல்லப்பட்ட என்னை ஆதி3த்யமண்ட3லமத்4ய-ஸ்த2னுக ஸாங்க்2யயோக3வித்தமர்கள சொல்லுவர்கள் என்று ப4க3வத்3வசநம் உண்டாகையாலே ஸூர்யாந்தராத்மாவாய் ஶ்ரிய:பதி எழுந்தருளியிருக்கும்.

இதி தத்த்வநிரூபணே தே3வதாநி3ரூபணம்நாம பஞ்சமோதி4கார:

ஷஷ்டோ$_2$ऽதி$_4$கார:

ஏவம்பூ$_4$தனான ஆதி$_3$த்யனுடைய மண்ட$_3$லவ்யாப்தமான ரத$_2$ாம்ஶம் ஒன்பதினாயிரம் யோஜநமாய் க$_3$ந்த$_4$ர்வாதி$_3$பரிவாராதி$_4$ஷ்டி$_2$தமான அம்ஶம் ஆயிரம் யோஜநமாய், ஆயாமவிஸ்தாரங்கள் பதினாயிரம் யோஜநம் நீளத்தையும், அவ்வளவு பரப்பையு-முடைத்தாயிருக்குமென்று புராணங்களிலே "யோஜநாநாம் ஸஹஸ்ராணி ப$_4$ாஸ்க-ரஸ்ய ரதே$_2$ா நவ" (வி.பு.2-8-2) என்றும், "த$_3$ஶயோஜநஸாஹஸ்ரோ விஸ்தாராயாமதோ ரத$_2$:" (வாயு.பு. பூ.51-56) என்றும் சொல்லப் பட்டதிறே.

இத்தேரினுடைய ஈஷாத$_3$ண்ட$_3$மான பாராரது "ஈஷாத$_3$ண்ட$_3$ஸ்ததை$_2$வாஸ்ய த்$_3$வி-கு$_3$ணோ முநிஸத்தம" என்று இதிலிரட்டிப்பாய், இருபதினாயிரம் யோஜநமாயிருக்கும். இதெல்லாம் தேஜோமயமாகையாலே தூ$_3$ரத்திலே மண்ட$_3$லாகாரமாய்த் தோன்றும். இத்தேரினுடைய அச்சு ஒன்றரைகோடி எழுநூறாயிரத்தைம்பதினாயிரம் யோஜநமாய், மேரு தொடங்கி மாநஸோத்தரத்தளவும் நீளத்தை உடைத்தாய், மஹாக்ஷம் என்று பேராய், பூ$_4$மிக்குமேல் எண்பத்து நாலாயிரம் யோஜநமான மஹாமேருவுக்கு மேலே பதினாயிரம் யோஜநத்தளவிலே ஒருதலைப்பும், மற்றைத்தலைப்பு புஷ்கரத்$_3$வீபமத்$_4$யத்-திலே ஐம்பதினாயிரம் யோஜநம் உயர்த்தியை உடைத்தான மாநஸோத்தரஶைலத்துக்கு மேலே ஐம்பதினாயிரம் யோஜநத்தளவிலேயாய் அத்தலையிலே காலசக்ரமயமான வேக$_3$சக்ரம் கோப்புண்டு இரண்டு தலையும வாயு பாஶப$_3$த்$_3$த$_4$மாய், மேல் த்$_4$ருவன் பக்கலிலே துவக்குண்டிருக்கும். {(வி.பு.2 8-3)ல் இவ்விடத்திற்கு அநுகு$_3$ணமாகக் காண்க}
இதினுடைய ஹ்ரஸ்வாக்ஷமும், யுக$_3$மும் தனித்தனியே நாற்பத்தைந்தரை ஆயிரம் யோஜநம் நீளத்தை உடைத்தாய், த்$_4$ருவக$_3$தமான வாயுபாஶங்களிலே இரண்டு தலையும் ப$_3$த்$_3$த$_4$ங்களுமாயிருக்கும். இவ்வாதி$_3$த்யனுக்கிடமான யுக$_3$த்திலே க$_3$ாயத்ரி, ப்$_3$ருஹதி, உஷ்ணிக், ஜக$_3$தி, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி என்கிற ஸப்தச$_2$ந்த$_3$ஸ்-ஸுக்களும், பச்சைக்குதிரைகள் ஏழாய்க்கொண்டு ரத$_2$த்தை வஹிக்கும். "ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத$_2$ம் ஏக சக்ரம்" (யஜு.ஆ.3-11. ருக்$_3$வேதே 2-3-14, 1-22-164-2) என்னக்-கடவதிறே. ஆகில், "ஏகோ அஶ்வோ வஹதி ஸப்த நாம" (அத$_2$ர்வவேதே$_3$ 2-3-14) என்கிற ஶ்ருதியோடு விரோதி$_4$யாதோ என்னில் வேத$_3$ரூபமான ஹரி(ர)த$_3$ஶ்வம் ஸப்தச$_2$ந்தோ$_3$மயமான ஏழுரூபத்தையும். ரூபாநுகு$_3$ணமான ஏழுபேரை உடைத்-தாய், ரத$_2$த்தை வஹிக்கும் என்று வஸ்த்வைக்யத்தைச் சொல்லிற்று இங்கு; "ஸப்த யுஞ்ஜந்தி" என்கிற ஶ்ருதி வ்யக்திபி$_4$ந்நதையைச் சொல்லிற்று. ஆகையால் விரோத$_4$மில்லை.

இந்த மஹாரத$_2$த்திலே ஆதி$_3$த்யனுடைய த$_3$க்ஷிணோத்தராயணக$_3$திக்கு உறுப்பாக நூற்றெண்பத்து மூன்று ரேகை$_2$யாய், அதுக்குமேலே ஹ்ரஸ்வாக்ஷப$_3$த்$_3$த$_4$மான ரத$_2$மாய், அது வாயுபாஶப$_3$த்$_3$த$_4$மாய்க்கொண்டு த்$_4$ருவக$_3$தமாகையாலே மேருவுக்கு ஆஸந்நமாம்படி த்$_4$ருவன் ஆகர்ஷிக்கும். த$_3$க்ஷிணாயநத்தில் விப்ரக்ருஷ்டமாம்படி பாஶத்தை நெகிழவிடும். அதில் தை மாஸம் ப்ரத$_2$மதி$_3$நம் தொடங்கி மாசி, பங்குனி மூன்று மாஸமும், நித்யம் ஒரு வீதியாக வடக்கே போய், சித்திரை மாஸம் ப்ரத$_2$மதி$_3$நத்திலே வைஷுவதீயாகிற வீதியிலே சென்று, மேலும் நித்யம் ஒரு வீதியாகச் சித்திரை, வைகாசி, ஆனியளவும வடக்கேபோய் ஆடி முதலாக த$_3$க்ஷிணா-

யநத்திலும், ஆடி, ஆவணி,புரட்டாசியளவும் நடந்து, ஐப்பசியிலும் விஷுவாகிற மத்$_4$யவீதியிலே வந்து மார்கழி மாஸமுடிவாக த$_3$க்ஷிணகாஷ்டை$_2$யிலே நடக்கும். இப்படி மஹாமேருவை ப்ரத$_3$க்ஷிணம் வருமளவில் உத்தராயணத்தில் ப்ரத$_2$ம-தி$_3$நஸம்ப$_3$ந்த$_4$மாயிருக்கும். த$_3$க்ஷிணாயநத்தில் தூ$_3$ரத்வாநுரூபமாக ஶீக்$_4$ரக$_3$தி-யாயிருக்கும்.

இப்படி வருகிற ஆதி$_3$த்யனுக்கு தே$_3$ஶபே$_4$தே$_3$ந வருகிற த$_3$ர்ஶநாऽத$_3$ர்ஶநங்க-ளொழிய உத$_3$யாஸ்தமயங்கள் ஒருககாலுமில்லை. அதாவது மேருவுக்குக்கிழக்கே மத்$_4$யாஹ்நமாமளவில் தெற்குத்தைககு உதயமாம்; தெற்குத்தைக்கு மத்யாஹ்நமா-மளவில் கிழக்குத்தைக்கு அஸ்தமநமாம். மேற்குத்தைக்கு உத$_3$யமாய், தெற்குத்தைக்கு அஸ்தமயமாமளவில் கிழக்குத்தைக்கு அர்த்த$_4$ராத்ரியாம். மேற்குத்தைக்கு மத்$_4$யாஹ்ந-மாம். இப்படி தி$_3$க்குகளில் எல்லாவற்றிலும் கண்டு கொள்வது. இந்த ரத$_2$த்தில் மஹாக்ஷத்தில் கோப்புண்ட ஏகசக்ரம் காலசக்ரமானபடி என் என்னில் – "த்ரிநாபி$_4$-மதிஸஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே । ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம்" (வி.பு. 2-8-4) என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்யத்ரயாத்மகமான {இங்குத்-தைக்குத் தகுதியான அர்த்த$_2$ங்களை (2-8-4) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீயத்தில் காண்க} நாபி$_4$யை உடைத்-தாய், ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இத$_3$ாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்$_3$வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட ஐந்து வத்ஸரத்தையும் அரங்களாக உடைத்தாய், வஸந்த, க்$_3$ரீஷ்ம, வர்ஷ, ஶரத், ஹேமந்த, ஶிஶிரங்களாகிற ஷட்$_3$ருதுக்களையும் ஆறு நேமியாக உடைத்தாய், ப்ரவாஹபரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே ஸர்வமும் ப்ரதிஷ்டி$_2$தமாகையாலே இந்த சக்ராத்மாவும் உபாஸ்யம் என்றபடி. இந்த பஞ்சவித$_4$மான வத்ஸரங்களாவன – "யத$_3$ா மாக$_4$ஸ்ய ஶுக்லஸ்ய ப்ரதிபச்சோத்தரா-யணம் । ஸஹோத$_3$யம் ஶ்ரவிஷ்டாபி$_4$ஸ்ஸோமார்க்கௌ ப்ரதிபத்$_3$யத: । ப்ரத$_2$மஸ்-ஸோக்$_3$நிதை$_3$வத்யோ நாம்நா ஸம்வத்ஸரஸ்ஸ்ம்ருத:" (வ்ருத்தக$_3$ர்க்க$_3$ஸ்ம்ருதௌ) என்று யாதொருபோது மாக$_4$மாஸததில் ஶுக்லபக்ஷத்தில் ப்ரத$_2$மை ஶ்ரவிஷ்டா-நக்ஷத்ரங்களோடே கூடிநிற்கும், சந்த்$_3$ராதி$_3$த்யஸமவாயம் உண்டாகிறது, அது முதலான அக்$_3$நிதை$_3$வத்யமான ஸம்வத்ஸரம் என்று பேராயிருக்கும். "யத$_3$ா மாக$_4$ஸ்ய ஶுக்லஸ்ய த்ரயோத$_3$ஶ்யா முத$_3$க்$_3$ரவி: । யுக்தே சந்த்$_3$ரமஸா ரௌத்$_3$ரே வாஸநம் ப்ரதிபத்$_3$யதே । த்$_3$விதீய்யஸ்ஸோऽர்க்கதை$_3$வத்ய: {த்$_3$விதீய: ஸோமதை$_3$வத்ய:" இதி விஷ்ணுசித்தீயே (2-8-72) பாடே$_2$ா த்$_3$ருஶ்யதே} ப்ரோச்யதே பரிவத்ஸர:" (வ்ருத்தக$_3$ர்க்க$_3$-ஸ்ம்ருதௌ) என்று யாதொருபோது மாக$_4$மாஸத்தில் த்ரயோத$_3$ஶியிலே திருவாதிரை சந்த்$_3$ரமாவோடே கூடினவளவிலே ஆதி$_3$த்யன் அவ்விடத்தை அடையும், அது ஆதி$_3$த்யதை$_3$வமான த்$_3$விதீயமான பரிவத்ஸரம் என்று பேராயிருக்கும்.

"ஶுக்லே {க்ருஷ்ணே இதி ச பா.} மாக$_4$ஸ்ய த$_3$ஶமீம் வாஸவாதௌ$_3$ தி$_3$வாகரே । சந்த்$_3$ராத்ருதீயம் ஸம்ப்ராஹுரித$_3$ாவத்ஸரகம் பு$_3$த$_4$ா:" (வ்ரு.க$_3$ா.) மாக$_4$மாஸத்தில் ஶுக்லபக்ஷத்தில் த$_3$ஶமியிலே ஆதி$_3$த்யன் அவ்விடத்திலேயாம். அது கூடுங்கால் சந்த்$_3$ரதை$_3$வத்யமாய், த்ருதீயமான இத$_3$ாவத்ஸரமாகச் சொல்லாநின்றார்கள். "ஸப்தமீமாக$_4$ஶுக்லஸ்ய வாஸவாதௌ$_3$ தி$_3$வாகரே । சதுர்த்த$_2$மிந்த்$_3$ரதை$_3$வத்யம் தமாஹுரநுவத்ஸரம்" (வ்ரு.க$_3$.) மாக$_4$மாஸத்தில் ஶுக்லபக்ஷத்தில் ஸப்தமியிலே ஆதி$_3$த்யன் – அவ்விடம் முதலானதிலே கூடியுள்ளவிடத்தில் இந்த்$_3$ரதை$_3$வத்யமாய்,

சதுர்த்த2மான அநுவத்ஸரம் என்று சொல்லாநின்றுர்கள். “யத்3யுத்தராயணம் க்ருஷ்ணே சதுர்த்2யாம் ஶ்ரவஸோ ப4வேத் । இத்3வத்ஸரஸ்ஸ விஜ்ஞேய: பஞ்சமோ ம்ருத்யுதை3வத:” மாக4மாஸத்தில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் சதுர்த்தி2யில் ஆதி3த்யன் ஶ்ரவிஷ்ட2ாதி3நக்ஷத்ரங்களிலே நிற்கிருன், அது ம்ருத்யுதை3வத்யமாய் பஞ்சமமான இத்3வத்ஸரமாக அறியப்படும். இப்படி பஞ்சவித4மான இவ்வத்ஸரங்கள் சாந்த்3ரம் என்றும், ஸாவநம் என்றும், ஸௌரம் என்றும், நாக்ஷத்ரம் என்றும் சதுர்வித4மா-யிருக்கும். “த3ர்ஶாத்3த3ர்ஶஶ்சாந்த்3ரஸ்த்ரிம்ஶத்3தி3வஸஸ்து ஸாவநோ மாஸ: । ஸௌரோர்க்கராஶிபே4ாக3ாந்நாக்ஷத்ரஶ்சேந்து3மண்ட3லாத்3க3தி3த:” என்கிறபடியே அமாவாஸ்யை துடங்கி மேல் அமாவாஸ்யையளவும் செல்ல சாந்த்3ரமாஸம்; முப்பது நாள் ஸாவநமாஸம்; ஆதி3த்யனுடைய ராஶிபே4ாக3ம் ஸௌரமாஸம்; அஶ்விந்யாதி3-ரேவத்யந்தமான சந்த்3ரபரிவ்ருத்தி நாக்ஷத்ரமான மாஸம். ஏவம்வித4மான பரிக3ணி-தங்களாலே பரிக3ணிதங்களான வத்ஸரம் அஞ்சு படியாகச் சென்றுல் ஏககாலத்திலே ஏகோத்3யோக3த்திலே முடியும் காலத்துக்கு யுக3விப4ாக3ம் என்று பேராயிருக்கும்.

ஸோமனுடைய ரத2ம் – மூன்று சக்ரயுக்தமாய், குதிரைகள் வெளுத்து குந்தாபங்க-ளாய், வாரிக3ர்ப்ப4ஸமுத்3ப4வங்களாய், பத்தாய், இரண்டருகும் பூண்டு த்4ருவனை ஆத4ாரமாக உடையவையாய் இருக்கும. (வி.பு.2-12) இந்த சந்த்3ரனுக்கு க்ஷய-வ்ருத்3தி4களில் வந்தால் பூர்வபக்ஷத்தில் ப்ரத2மை துடங்கி சதுர்த3ஶியளவும் ஆதி3த்யனுலே ஸங்க்3ருஹீதமாய், அம்ருதமயமான பதினுலுகலையும், தேவர்கள் “ப்ரத2மாம் பிப3தே வஹ்நிர்த்3விதீயாம் பிப3தே ரவி:” என்கிற அடைவிலே பு4ஜிப்பர்கள். ஆகையாலே தேவர்கள் ஸுத4ாஹாரர்கள் என்று சொல்லப்படுவர்கள். பதினைந்தாம் கலையை பஞ்சத3ஶியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் பு4ஜிப்பர்கள். அவஶிஷ்டமான ஏககலையோடே ஆதி3த்யனைக்கிட்டி ‘அமை’ என்கிற ரஶ்மியிலே வஸிக்கையாலே அமாவாஸ்யை என்று பேராகிறது. அமாவாஸ்யையில் அஹோராத்ரத்திலே சந்த்3ரன் பூர்வம் 'அப்'பிலே ப்ரவேஶித்து, அநந்தரம் வீருத்ப்ர-முக2மான வ்ருக்ஷாதி3களில் ப்ரவேஶித்து, பின்னை ஆதி3த்யனைக்கிட்டுகையாலே, அமாவாஸ்யையில் வ்ருக்ஷாதி3களுடைய சே2த3நாதி3கள் பண்ணுமிடத்தில் ப்3ரஹ்மஹத்யாஸமம் என்று சொல்லப்பட்டது. பு3த4னுடைய தேர் – வாய்வக்3நி-ஸம்பூ4தமாய், பொற்குன்று நிறத்தையுடைய எட்டுக்குதிரையோடே கூடியிருக்கும். ஶுக்ரனுடைய தேர் – பூ4ஸம்ப4வங்களாயிருக்கிற வெளுத்த நிறத்தையுடைய எட்டுக் குதிரைகளோடே கூடியிருக்கும். செவ்வாயினுடைய தேர் – அக்3நிஸம்ப4வங்களாய், சிவந்த குதிரைகள் எட்டுக்களோடே கூடியிருக்கும். காஞ்சநமயமான வெளுப்பு நிறத்தை உடைத்தான எட்டுக்குதிரைகளை உடைத்தான தேரிலே ப்3ருஹஸ்பதி இருக்கும். ஆகாஶஸம்ப4வங்களாய், க்ருஷ்ணவர்ணங்களான எட்டுக்குதிரைக-ளோடே கூடின தேரிலே ஶநைஶ்சரன் மெள்ள நடவாநிற்கும். ராஹுவினுடைய தேர் கறுத்த குதிரை எட்டு பூண்டு நடவாநிற்கும். கேதுவினுடைய தேர் – சித்ர-வர்ணங்களான எட்டுக்குதிரைகளோடே கூடியிருக்கும். க்3ரஹணகாலத்திலே ராஹு-வானவன் தான் நிற்கிற த்ருதீயஸ்த2ாநத்திலும் கீழே போந்து ப்ரதிபத்பர்வ-ஸந்தி4யிலே தூ4ஸரமான சந்த்3ராதி3த்யர்களை பூ4ச2ாயையாகிற தமஸ்ஸாலே உபப்3ரும்ஹிதனுய் திரோத4ாநம் பண்ணும். இது கேதுவுக்கும் ஒக்குமிறே.
இவர்களிலே ஆதி3த்யனும், பு3த4னும், ஶுக்ரனும், மேற்கே ராஶியை ஒரு மாஸத்திலே

ஸஞ்சரிப்பர்கள். சந்த்3ரன் இரண்டேகால் நாளிலே ஸஞ்சரிக்கும். செவ்வாய் ஒன்றரை மாஸத்திலே சரிக்கும். ப்3ருஹஸ்பதி ஒரு வத்ஸரத்திலே சரிக்கும். ஶநைஶ்சரன் இரண்டரை வத்ஸரத்தில் சரிக்கும். ராஹு ஒன்றரை வத்ஸரத்தில் சரிக்கும். கேது இருபது மாஸத்திலே சரிக்கும். இவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸப்தமராஶியிலே இருப்பர்கள். இந்த க்3ரஹங்களெல்லாம் ப்ரத்யங்முக2மாய்க் கொண்டு மேருவை ப்ரத3க்ஷிணமாய் வரச்செய்தே, ராஶிபே4த3த்தில் ப்ராங்முக2ராய்க் கொண்டு பிற்காலித்து பு4ஜியாநிற்பர்கள். ஆகையால் நக்ஷத்ரமண்ட3லத்துக்கு ப்ரத்யக்3க3தியொழிய ப்ராக்3க3தி ஒருக்காலுமில்லை. இப்படி ஸசந்த்3ரார்க்கநக்ஷத்ரமான ஜ்யோதிர்மண்ட3லமெல்லாம் தனித்தனியே வாயுபாஶப3த்3த4ங்களாய்க் கொண்டு ஶிம்ஶுமாரப்ரஜாபதிபுச்ச2ஸ்தி2தனான த்4ருவனை ஆத4ாரமாக உடைத்தாய், பரிப்4ரமியாநிற்கும். அந்த ஶிம்ஶுமாரப்ரஜாபதிக்கு ஆத4ாரம் – "த்3யௌஸ்ஸசந்த்3ரார்க்கநக்ஷத்ரா க2ம் தி3ஶோ பூ4ர்மஹோத3தி4: । வாஸுதே3வஸ்ய வீர்யேண வித்4ருதாநி மஹாத்மந:" (பா4ரத. ஆநு. 149-121) என்று "வாஸுதே3வஸ்ய வீர்யேண" என்கையாலே ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநவிஶிஷ்டனான, தத3ந்தர்யாமியான நாராயணனேயாயிருக்கும். இந்த வாயுபாஶங்கள் – மேக4ங்களும், அர்க்கனும், இந்த்3ரனும், நக்ஷத்ரங்களும், க்3ரஹங்களும், ஸப்தர்ஷிகளும், த்4ருவனுமாகிற ஏழு ஆஶ்ரயத்தையும் பற்றி "ஆவஹ: ப்ரவஹஶ்சைவ ததை2வாநுவஹ: பர: । ஸம்வஹோ விவஹஶ்சைவ தது3ர்த்4வம் ஸ்யாத் பரோவஹ: । தத2ா பரிவஹஶ்சோர்த்4வம் வாயோர்வை ஸப்த நேமய:" (கூ.பு.பூ. 40-6) என்கிறபடியே, ஆவஹம் என்றும், ப்ரவஹம் என்றும், அநுவஹம் என்றும், ஸம்வஹம் என்றும், விவஹம் என்றும், பரோவஹம் என்றும், பரிவஹம் என்றும் வாயுநேமிகள் ஏழுவகையாயிருக்கும். இவைதன்னாலே ப3த்3த4ங்களான ஸப்தபத3ார்த்த2ங்களுக்கும் ஆத4ாரபூ4தனான த்4ருவனுக்கும் ஆத4ாரமான ஶிம்ஶுமாரனுக்கும் ஆத4ாரபூ4தன நாரங்களுக்கெல்லாம் அயநமான நாராயணனே என்றதாயிற்று.

ஏவம்பூ4தரான தேவர்களை ஆராதி4த்து வர்ஷாதி3ஸித்3தி4யாலே ஸஸ்யஸம்ருத்3தி4யைப் பெற்று யஜ்ஞாதி3கர்மங்களைப் பண்ணுகைக்குறுப்பாக "ஸஹ யஜ்ஞ: ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி: । அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்4வமேஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமது4க் । தே3வாந் பா4வயதாநேந தே தே3வா பா4வயந்து வ: । பரஸ்பரம் பா4வயந்த: ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத2" (கீ3-3) என்றும், "அக்3நௌ ப்ராஸ்தாஹுதிஸ் ஸம்யக3ாதி3த்யமுபதிஷ்ட2தே । ஆதி3த்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டிர்வ்ருஷ்டேரந்நம் தத: ப்ரஜா:" (ப்3ரஹ்மபு. 29-4) என்று சொல்லுகிறபடியே யஜ்ஞாத்3யாராதி4தரான ஆதி3த்யாதி3தே3வர்களாலே வ்ருஷ்டிஸஸ்யப்ரஜாவ்ருத்3தி4களானவை ப்ரதிபாதி3க்கப்படாநின்றதிறே. ஆகையாலே "சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் கு3ணகர்மவிபா4கஶ:" (கீ3 4-13) என்கிறபடியே யஜ்ஞாத்3யநுஷ்ட2ாநநிஷ்பத்தி பிறக்கைக்காக சாதுர்வர்ண்யமானது ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஶ்வரனாலே, முக2பா3ஹூருபாத3ஜாதரான ப்3ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்3ரவிபா4க3த்தாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

ப்3ராஹ்மணராகிறார் – அத்4யயநம், அத்4யாபநம், யஜநம், யாஜநம், த3ாநம், ப்ரதிக்3ரஹம் என்கிற ஷட்கர்மத்துக்கும் கடவராய், "தபோ த3மஶ்ஶமஶ்ஶௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநமாஸ்திக்யம் ப்3ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபா4வஜம்"

என்கிற ஸ்வப$_4$ாவஜகர்மநிரதராயிருப்பர்கள். க்ஷத்ரியராகிறுர் - அத்$_4$யயந, யஜந, த$_3$ாநங்களாகிற த்ரிகர்மத்துக்கும் கடவராய், ப்ரஜாபாலநதத்பரராய், "ஶௌர்யம் தேஜோ த்$_4$ருதிர்த$_3$ாக்ஷ்யம் யுத்$_3$தே$_4$ சாப்யபலாயநம் । த$_3$ாநமீஶ்வரப$_4$ாவஶ்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வப$_4$ாவஜம்" (கீ$_3$. 18-42,43) எனகிற ஸ்வப$_4$ாவஜகர்மநிரதர்களாய் இருப்பர்கள். வைஶ்யராகிறுர் - அத்$_4$யயநாதி$_3$கர்மத்ரயத்துக்கும் அதி$_4$காரிகளாய், க்ருஷி-கோ$_3$ரக்ஷ-வாணிஜ்யங்களாகிற ஸ்வப$_4$ாவஜகர்மநிரதராயிருப்பர்கள். ஶூத்$_3$ரராகிறுர் - இந்த வர்ணத்ரயஶுஶ்ரூஷை பண்ணுகையே ஸ்வாப$_4$ாவிககர்மமாக உடையராயிருப்பர்கள்.

இவர்கள் வர்ணுஶ்ரமாநுரூபமான கர்மங்களை அநுஷ்டி$_2$க்குமிடத்தில் 'காலேஹ்நி கர்ம சோச்யதே' என்கிறபடியே கர்மாநுஷ்ட$_2$ாநம் காலாதீ$_4$நமாகையாலே காலஸ்வரூபம் நிரூபணீயம். காலமாவது "அநாதி$_3$ர்ப$_4$க$_3$வாந்காலோ நாந்தோஸ்ய த்$_3$விஜ வித்$_3$யதே । அவிச்சி$_2$ந்நாஸ்ததஸ்த்வேதே ஸர்க்க$_3$ஸ்தி$_2$த்யந்தஸம்யமா:" (தை.நா.6-1-8) என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி$_3$லீலைக்கு பரிகரபூ$_4$தமாய், உத்பத்திவிநாஶரஹிதமாகையாலே நித்யமாய், "கலா முஹூர்த்தா: காஷ்ட$_2$ாஶ்ச அஹோராத்ராஶ்ச ஸர்வஶ:" (வி.பு.1-2-26) இத்யாதி$_3$ஶ்ருதிமர்யாதை$_3$யாலே கலாமுஹூர்த்தாதி$_3$மயமான அவயவவிப$_4$ாகத்தை உடைத்தாயிருப்பதொரு அசித்$_3$விஶேஷமாயிருக்கும். அதில் "காஷ்ட$_2$ா பஞ்சத$_3$ஶாக்$_2$யாதா நிமேஷா முநிஸத்தம । காஷ்ட$_2$ா த்ரிம்ஶத்கலாத்ரிம்ஶத் கலா மௌஹூர்த்திகோ விதி$_4$: । தாவத்ஸங்க்$_2$யைரஹோராத்ரம் முஹூர்த்தைர்மாநுஷம் ஸ்ம்ருதம் । அஹோராத்ராணி தாவந்தி மாஸ: பக்ஷத்$_3$வயாத்மக: । தைஷ்ஷட்$_3$பி$_4$ரயநம் வர்ஷம் த்$_3$வேऽயநே த$_3$க்ஷிணோத்தரே । அயநம் த$_3$க்ஷிணம் ராத்ரி: தே$_3$வாநாமுத்தரம் தி$_3$நம் । தி$_3$வ்யைர்வர்ஷஸஹஸ்ரைஸ்து க்ருதத்ரேதாதி$_3$ஸம்ஜ்ஞகம் சதுர்யுக$_3$ம் த்$_3$வாதஶபி$_4$ஸ்தத்$_3$விப$_4$াக$_3$ம் நிபோ$_3$த$_4$ மே। சத்வாரி த்ரீணி த்$_3$வே சைகம் க்ருதாதி$_3$ஷு யத$_2$ாக்ரமம் । தி$_3$வ்யாப்$_3$த$_3$ாநாம் ஸஹஸ்ராணி யுகே$_3$ஷ்வாஹு: புராவித$_3$: । தத்ப்ரமாணைஶ்ஶதைஸ்ஸந்த்$_4$யா பூர்வா தத்ராபி$_4$தீ$_4$யதே । ஸந்த்$_4$யாம்ஶஶ்சாபி தத்துல்யோ யுக$_3$ஸ்யாநந்தரோ ஹி ஸ: । ஸந்த்$_4$யாஸந்த்$_4$யாம்ஶயோரந்தர்ய: காலோ முநிஸத்தம । யுக$_3$ாக்$_2$யஸ்ஸது விஜ்ஞேய: க்ருதத்ரேதாதி$_3$ஸம்ஜ்ஞித: । க்ருதம் த்ரேதா த்$_3$வாபரஶ்ச கலிஶ்சேதி சதுர்யுக$_3$ம் । ப்ரோச்யதே தத்ஸஹஸ்ரஞ்ச ப்$_3$ரஹ்மணோ தி$_3$வஸம் முநே । ப்$_3$ரஹ்மணோ தி$_3$வஸே ப்$_3$ரஹ்மந் மநவஸ்து சதுர்த$_3$ஶ । ப$_4$வந்தி பரிணமஞ்ச தேஷாம் காலக்ருதம் ஶ்ருணு । ஸப்தர்ஷயஸ்ஸுராஶ்ஶக்ரோ மநுஸ்தத்ஸூநவோ ந்ருபா: । ஏககாலே ஹி ஸ்ருஜ்யந்தே ஸம்ஹ்ரியந்தே ச பூர்வவத் சதுர்யுக$_3$ாணும் ஸங்க்$_2$யாதா ஸாதி$_4$கா ஹ்யேகஸப்ததி: । மந்வந்தரம் மநோ: கால: ஸுராதீ$_3$நாஞ்ச ஸத்தம । அஷ்டௌ ஶதஸஹஸ்ராணி தி$_3$வ்யயா ஸங்க்$_2$யயா ஸம்ருதம் । த்$_3$விபஞ்சாஶத் தத$_2$ாந்யாநி ஸஹஸ்ராண்யதி$_4$காநி து । த்ரிம்ஶத்கோட்யஸ்து ஸம்பூர்ணஸ்ஸங்க்$_2$யாதாஸ்ஸங்க்$_2$யயா த்$_3$விஜ । ஸப்தஷஷ்டிஸ்தத$_2$ாந்யாநி நியுதாநி மஹாமுநே । விம்ஶதிஶ்ச ஸஹஸ்ராணி காலோயமதி$_4$கம் விநா மந்வந்தரஸ்ய ஸங்க்$_2$யேயம் மாநுஷை: வத்ஸரை: த்$_3$விஜ । சதுர்த$_3$ஶகு$_3$ணோஹ்யேஷ காலோ ப்$_3$ராஹ்மமஹ: ஸ்ம்ருதம் । ப்$_3$ராஹ்மோ நைமித்திகோ நாம தஸ்யாந்தே ப்ரதிஸஞ்சர: । தத$_2$ா ஹி த$_3$ஹ்யதே ஸர்வம் த்ரைலோக்யம் பூ$_4$ர்பு$_4$வாதி$_3$கம் । ஜநம் ப்ரயாந்தி தாபார்த்தா: மஹர்லோகநிவாஸிந: । ஏகார்ணவே து த்ரைலோக்யே ப்$_3$ரஹ்மா நாராயணாத்மக: ।

போ$_4$கி$_3$ஶய்யாக$_3$தஶ்ஶேதே த்ரைலோக்யக்$_3$ராஸப்$_3$ரும்ஹித: I ஜநஸ்தை$_2$ர்யோகி$_3$பி$_4$ர்தே$_3$வஶ்சிந்த்யமாநோப்$_3$ஜஸம்ப$_4$வ: தத்ப்ரமாணாம் ஹி தாம் ராத்ரிம் தத$_3$ந்தே ஸ்ருஜதே புந: I ஏவஞ்ச ப்$_3$ரஹ்மணோ வர்ஷம் ஏவம் வர்ஷஶதம் து தத் I ஶதம் ஹி தஸ்ய வர்ஷாணாம் பரமாயுர்மஹாத்மந:" (வி.பு.1-3) என்று இத்யாதி$_3$களில் சொல்லுகிறபடியே, பதினைந்து நிமேஷம் கொண்டது காஷ்டை$_2$யாய், காஷ்டை$_2$ முப்பது கொண்டது கலையாய், கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தமாய், முஹூர்த்தம் முப்பது கொண்டது மாநுஷமான அஹோராத்ரமாய், அஹோராத்ரம் முப்பது கொண்டது பக்ஷத்$_3$வயாத்மகமான மாஸமாய், மாஸம் ஆறு கொண்டது அயநமாய், த$_3$க்ஷிணோத்தரமான அயநமிரண்டு கொண்டது வர்ஷமாய், இந்த த$_3$க்ஷிணாயநம் தேவர்களுக்கு ராத்ரியாய், உத்தராயணம் பகலாய், ஸம்வத்ஸரம் தேவர்களுக்கு நாளாயிருக்கும். இப்படி முந்நூற்று அறுபது கொண்டது தேவர்களுக்கு ஒரு வத்ஸரமாய் தே$_3$வவத்ஸரம் பன்னீராயிரம் கொண்டது க்ருத, த்ரேதா, த்$_3$வாபர, கலியுக$_3$ம் என்று சொல்லப்பட்ட சதுர்யுக$_3$மாயிருக்கும். இதில் நாலாயிரம் தே$_3$வவத்ஸரம் க்ருதயுக$_3$மாயிருக்கும். மூவாயிரம் தே$_3$வவத்ஸரம் த்ரேதாயுக$_3$மாயிருக்கும். இரண்டாயிரம் தே$_3$வவத்ஸரம் த்$_3$வாபரயுக$_3$மாயிருக்கும். ஆயிரம் தே$_3$வவத்ஸரம் கலியுக$_3$மாயிருக்கும். நிற்கிற இரண்டாயிரம் தே$_3$வவத்ஸரமும் க்ருதத்ரேதாதி$_3$கணக்கிலே ஸந்த்$_4$யையும், ஸந்த்$_4$யாம்ஶமுமாயும் பிரியும். இதில் க்ருதயுக$_3$த்திலே பூர்வோத்தரங்களிலே ஸந்த்$_4$யையும், ஸந்த்$_4$யாம்ஶமுமாயும், தே$_3$வவத்ஸரம் நானூறு நானூறு கழியும். த்ரேதையில் பூர்வோத்தரங்களில் முந்நூறு முந்நூறு கழியும். த்$_3$வாபரத்தில் பூர்வோத்தரங்களில் இருநூறு இருநூறு கழியும். கலியுக$_3$த்தில் பூர்வோத்தரங்களில் நூறுநூறு கழியும்.

இப்படி விப$_4$க்தமான சதுர்யுக$_3$ங்கள் ஆயிரம் ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய ஒரு பகலாயிருக்கும். இந்த ஒரு பகலிலே பதினாலு மந்வந்தரமாய், மந்வந்தரந்தோறும் ஸப்தர்ஷிகள், அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ரர்கள், த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யர்கள், அஶ்விநதே$_3$வதைகள் என்கிற த்ரயஸ்த்ரிம்ஶமும், சதுர்த$_3$ஶமநுக்கள், சதுர்த$_3$ஶேந்த்$_3$ராதி$_3$-தி$_3$க்பாலகரும், கல்பாதி$_3$யிலே ஸ்ருஷ்டருமாய், கல்பாந்தே ஸம்ஹ்ருதருமாய்க் கொண்டு போருவர்கள். இவர்களில் ஸப்தர்ஷிகளாகிறார் - அத்ரி ப்$_4$ருகு$_3$ வஸிஷ்ட$_2$ அக$_3$ஸ்த்ய அங்கி$_3$ரஸ கௌ$_3$தம ப$_4$ரத்$_3$வாஜர் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். {ஒவ்வொரு மந்வந்தரத்தில் ஸப்தர்ஷிகள் பே$_4$தி$_3$ப்பர்சள என்றறியவும். இவை (வி.பு.3-1)ல் காணலாம்} அஷ்டவஸுக்களாகிறார் -ஆபோ த்$_4$ருவன் ஸோமன் த$_4$ரன் அநிலன் அநலன் ப்ரத்யூஷன் ப்ரப$_4$ாஸன் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். ஏகாத$_3$ஶருத்$_3$ரர்களாகிறார் - ஹரன், ப$_3$ஹுரூபன், த்ர்யம்ப$_3$கன், அபராஜிதன், வ்ருஷாகபி:, ஶம்பு$_4$:, கபர்தீ$_3$, ரைவதன், ம்ருக$_3$வ்யாத$_4$ன், ஶர்வன், கபாலீ என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். {ஹரஶ்ச ப$_3$ஹுரூபஶ்ச த்ர்யம்ப$_3$கஶ்சாபராஜித: I வ்ருஷாகபிஶ்ச ஶம்பு$_4$ஶ்ச கபர்தீ$_3$ ரைவதஸ்தத$_2$ா I ம்ருக$_3$வ்யாத$_4$ஶ்ச ஶர்வஶ்ச கபாலீ ச மஹாமுநே I ஏகாத$_3$ஶைதே கதி$_2$தா ருத்$_3$ராஸ்த்ரிபு$_4$வநேஶ்வரா:" இதி விஷ்ணுபுராணே பாட$_2$:. "வ்ருஷாகபி: ஶங்கரஶ்ச" இதி ப்ரமாணத்திரட்டில் (1-5-3) பா. புராணாந்தரங்களில் நாமபே$_4$த$_3$ம் காணகிறன. மாத்ஸ்யத்தில் (அ.5) (அஜைகபாத$_3$ஹிர்பு$_3$த்$_4$ந்ய) விரூபாக்ஷோऽத$_2$ ரைவத: ஹரஶ்ச ப$_3$ஹுரூபஶ்ச த்ர்யம்ப$_3$கஶ்ச ஸுரேஶ்வர: I ஸாவித்ரஶ்ச ஜயந்தஶ்ச பிநாகீ சாபராஜித: I ஏதே ருத்$_3$ராஸ்ஸமாக்$_2$யாதா ஏகாத$_3$ஶக$_3$ணேஶ்வரா." என்று காணகிறன. கல்பபே$_4$தே$_3$ந நாமபே$_4$த$_3$பரங்களாக இவைகளைக் கண்டுகொள்வது (வி.பு. 3-1)ல் காண்க} த்$_3$வாத$_3$ஶாதி$_3$த்யர்கள் - கீழே சொல்லப்பட்டது. இனிப்பதினாலு மநுக்களாகிறார் - ஸ்வயம்பு$_4$வன், ஸ்வாரோ-

சிஷன், உத்தமன், தாபஸன் {தாமஸன் என்று புரா‌ணத்தில் பாடம்}, ரைவதன், சாக்ஷுஸன், வைவஸ்வதன், ஸாவர்ணிகன், த$_3$க்ஷஸாவர்ணிகன், ப்$_3$ரஹ்மஸாவர்ணிகன், த$_4$ர்மஸாவர்ணிகன், ருத்$_3$ரஸாவர்ணிகன், ரோசமாநன், பெ$_4$ளமன் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். சதுர்த$_3$ஶேந்த்$_3$ரராகிறுர் – ஶசீபதி:, விபஶ்சித், ஸுஶாந்தி:, ஶிபி$_3$:, விபு$_4$:, மநோஜவ:, புரந்த$_3$ர:, விரோசநஸுதப$_3$லி:, மஹாவீர்ய:, ஶாந்தி:, வைவ்ருஷா, ருதுத$_4$ாமா, தி$_3$வஸ்பதி:, ஶுசி என்று சொல்லப்பட்டவர்கள். தி$_3$க்பாலகர்கள் – ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே. {இந்த்$_3$ர:, அக்$_3$நி:, யம:, நைர்ருத:, வருண:, வாயு:, குபே$_3$ர:, ஈஶாந: என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் – தி$_3$க்பாலகரகள் என்று அறியவும்.}

ஒரு மந்வந்தரம் எழுபத்தொன்றே சிலவான சதுர்யுக$_3$மாயிருக்கும். அது தே$_3$வஸம்வத்ஸரம் என்று நூறுயிரத்தைம்பத்தீராயிரமாயிருக்கும். இது மாநுஷவத்ஸரத்தில் முப்பது கோடியே அறுபத்தேழாயிரமும், இருபதிறுயிரமும், அதி$_4$காம்ஶம் இருபதிறுயிரமாக முப்பது கோடியும் லக்ஷத்தேழாயிரமாயிருக்கும். இது ஒரு மந்வந்தரமாயிருக்கும். இப்படி பர்யாயமான மந்வந்தரம் பதிறுலு ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு ஒரு பகலாய், அவ்வஹரவஸாநத்திலே, பூ$_4$ர்பு$_4$வஸ்ஸுவ: என்கிற த்ரிஜக$_3$த்ப்ரளயமாயிருக்கும். பின்னை சதுர்யுக$_3$ஸஹஸ்ராவ்ருத்திகாலமளவாக ராத்ரியாய், தத$_3$ந்தே ஸ்ருஷ்டியாயிருக்கும். இப்படியான அஹோராத்ரத்தாலே ப்$_3$ரஹ்மாவுக்கு பரமாயுஸ்ஸு வர்ஷஶதமாயிருக்கும். இங்குச சொன்ன சதுர்யுக$_3$ங்களில் வைத்துக்கொண்டு க்ருதயுக$_3$த்திலே “க்ருதே து மிது$_2$நோத்பத்திஸித்$_3$தி$_4$ஶ்சாபி ரஸோல்லஸா। ஸக்ருத்$_3$வ்ருஷ்டிமயீ சாந்யா க்$_3$ரஹவ்ருக்ஷாத்மிகா பரா । பஶ்சாத் ஸங்கல்பஸித்$_3$தி$_4$ஶ்ச கல்பவ்ருக்ஷாத்மிகா பரா । ப்ரகாமவ்ருஷ்டிஶ் சாக்ருஷ்டபச்யஸித்$_3$தி$_4$ஸ்தத$_2$ாஷ்டமீ” {லை.பு.பூ. 39-14-15, கௌர்மே ச பூ. 28-21-22, முத்$_3$ரிதபுராணே கோஶே து கிஞ்சித் அந்யத$_2$ா பட்$_2$யதே} என்கிறபடியே ரஸோல்லாஸாதி$_3$யான {எல்லா கோஶங்களிலும் ‘ரஸோல்லாஸாதி$_3$’ என்றே தொடங்கிக் காண்கிறது; ஶ்லோகபாட$_2$ாநுகு$_3$ணமாகக் காணவில்லை} அஷ்டஸித்$_3$தி$_4$யும் ஸ்வத ஏவ ஸம்ப$_4$வியாநிற்கும்.

அதில் ரஸோல்லாஸையாவது – யோக$_3$ாப்$_4$யாஸத்தாலே தன்னுடைய மூர்த்த$_4$ாவில் சந்த்$_3$ரமண்டலம் உருகி ஒழுகின அம்ருதத்தாலே த்ருப்தி பிறந்து த$_3$ாஹாதி$_3$களற்று இருக்கை. மிது$_2$நோத்பத்தியாவது – ஸ்த்ரீநிரபேக்ஷமாக ஸுக$_2$ம் பிறக்கை. ஸக்ருத்$_3$வ்ருஷ்டிமயியாவது – ஒருக்கால் வர்ஷிக்க ஸஸ்யங்கள் உண்டாகை. க்$_3$ரஹவ்ருக்ஷாத்மிகையாவது – தன்னுடைய இச்சையாலே க்$_3$ரஹத்திலே வ்ருக்ஷங்கள் உண்டாகை. ஸங்கல்பஸித்$_3$தி$_4$யாவது – தான் நினைத்தபோதே அபி$_4$மதம் ஸித்$_3$தி$_4$க்கை. கல்பவ்ருக்ஷாத்மிகையாவது– ப$_4$ரத்$_3$வாஜனைப் போலே நினைத்ததெல்லாம் உண்டாகை. {ஸ்ரீராமாயணத்தில் அயோத்$_4$யாகாண்ட$_3$த்தில் காண்க.} ப்ரகாமவ்ருஷ்டியாவது– வேண்டுமளவிலே கநக்க வ்ர்ஷிக்கை. அக்ருஷ்டபச்யஸித்$_3$தி$_4$யாவது – க்ருஷி பண்ணுமல் விளைகை. இப்படி அயத்நலப்$_4$யங்களான இந்த ஸித்$_3$தி$_4$கள் யுக$_3$ாந்தரங்களில் ஸ்வயத்நத்தாலே ஸாதி$_4$த்துக் கொள்ளப்படும். இதில் “த்$_4$யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்$_3$வாபரேர்ச்சயந் । யத$_3$ாப்நோதி தத$_3$ாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்” (வி.பு.6-2-17) என்று யுக$_3$ாந்தரங்களில் யாக$_3$ாதி$_3$களாலே லபி$_4$க்கும் ப$_2$லத்தை கலியுக$_3$த்தில் ஸங்கீர்த்தநமாத்ரத்தாலே லபி$_4$க்கும். இப்படி

நிஜமான மாநத்தாலே பரிக3ணிதமான த்3விபரார்த்த4காலவர்த்தியான சதுர்முக2னை ஶரீரமாகக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டியை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், ஸ்வேந ரூபேண ரக்ஷணத்தைப் பண்ணியும், ருத்3ரரூபியாய் ஸம்ஹரித்தும், ஸகலஜக3த்தையும் ஸர்வேஶ்வரன் தானே லீலைகப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு நிர்வஹிக்குமென்னுமிடம் "அப்ரமேயோऽநியோஜ்யஶ்ச யத்ர காமக3மோ வஶீ । மோத3தே ப4க3வாந் பூ4தைர் பா3லः க்ரீட3நகைரிவ" {(பா4ரத. ஸபா4. 61-31) அப்ரமேயத்வம் - பரிபூர்ணத்வம். அநியோஜ்யத்வம் -அநிதரசேதநப்ரேர்யத்வம். 'யத்ர காமக3ம' இத்யநேந வாயூத3காதி3ப்ரேரணாதீ4நா அபு3த்3தி4பூர்வகஸ்பந்த3ாதி3சேஷ்டாவ்யாவ்ருத்திः, ஸ்வேச்ச2ாக்ருதப்ரவ்ருத்திவிக4ாதவ்யுத3ாஸோ வா. ஸ்வாதீ4நவிலோபகரணத்வம் 'வஶீ'ஶப்3த3ார்த்த2 விஶ்வம் - வஶம் - யஸ்ய ஸः வஶீ - இந்த்3ரியபராதீ4நசேஷ்டாவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தே2ா வா 'வஶி'ஶப்3த3ः. பா3லகத்3ருஷ்டாந்தேந - லீலாயா ப்ரயோஜநாந்தரநைரபேக்ஷ்யம் அபி4ப்ரேதம். அநேந ராஜ்ஞாம் பணப3ந்த4பூர்வகத்3யூதாதி3வ்யாவ்ருத்திः. கார்யவர்க்க3ாபேக்ஷயா ப4க3வந்மஹிம்நோ விபுலதரத்வம் 'க்ரீட3நகைः' இத்யநேந ப2லிதம் - இத்யஸ்ய ஶ்லோகஸ்ய அர்த்தே2ா வர்ணிதः ஶ்ருதப்ரகாஶிகாயாம் மங்க3ளஶ்லோகவ்யாக்2யாநாவஸரே} "ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2த்யந்தகரணீம் ப்3ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் । ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப4க3வாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்த3நः" {(வி.பு.1-2-66) அஸ்ய ஶ்லோகஸ்ய அர்த்தே2ா பா4ஷ்யகாரேண வேதா3ர்த்த2ஸங்க்3ரஹே வர்ணிதः, தத்ர த்3ரஷ்டவ்யः} என்று இத்யாதி3யாலே சொல்லப்பட்டதிறே. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2திஸம்ஹாரங்களுக்கு த3க்ஷாதி3களை கர்த்தாக்களாகச் சொல்லுவானென் என்னில் – "ப்3ரஹ்மா த3க்ஷாத3யः காலஸ்ததை2வாகி2லஜந்தவः । விபூ4தயோ ஹரேரேதா ஜக3தஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவः । விஷ்ணுர்மநவாத3யः காலः ஸர்வபூ4தாநி ச த்3விஜ । ஸ்தி2தேர்நிமித்தபூ4தஸ்ய விஷ்ணோரேதா விபூ4தயः । ருத்3ரகாலாந்தகாத்3யாஶ்ச ஸமஸ்தாஶ்சைவ ஜந்தவः । சதுர்த்த4ா ப்ரளயாயைதா ஜநார்த்த3நவிபூ4தயः" (வி.பு.1-22) என்கிறபடியே ப4க3வத்3விபூ4தித்வேந ஸ்ருஷ்ட்யாத்3யந்வயமாகக் கடவது. இவ்விடத்தில் விஷ்ணுத்வமாவது "ராமஶ்ஶஸ்த்ரப்4ருதாமஹம்" (கீ3. 10-31) என்கிறவிடத்திற்போலே அவதாரரூபேண விபூ4தியாக விவக்ஷிதம்.

இதி தத்த்வநிரூபணே வர்ணநிரூபணம் நாம ஷஷ்டோ2ऽதி4கார:

ஸப்தமோதி$_4$கார:

ஏவம்பூ$_4$தமான சேதநாசேதநப்ரபஞ்சத்துக்கு நியந்தாவாக, "க்ஷரம் ப்ரத$_4$ாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீஶதே தே$_3$வ ஏக:" {(ஶ்வேதா. (1-10) ஹர: - ஜீவ:, "அம்ருதாக்ஷரம் ஹர இதி - போ$_4$க்தா நிர்தி$_3$ஶ்யதே, ப்ரத$_4$ாநம் ஆத்மநோ போ$_4$க்$_3$யத்வேந ஹரதீதி ஹர:" இதி ஶ்ரீப$_4$ாஷ்யம்(1-1-1) தே$_3$வ: ஏக: - அத்$_3$விதீயோ நாராயண: "தி$_3$வ்யோ தே$_3$வ ஏகோ நாராயண:" இதி ஸௌப$_3$ாலிகஶ்ருதே:} "ப்ரத$_4$ாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்கு$_3$ணேஶ:" {ஶ்வேதா (6-16) கு$_3$ணேஶ: - கு$_3$ண: - ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, தேஷாம் ஈஶ:- நியந்தா இத்யர்த்த$_2$:} என்று வேத$_3$ாந்தங்களிலே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டு "பதிம் விஶ்வஸ்ய" {தை. நா. (6-11-3). பதித்வம் - ஶேஷித்வம். "ஶேஷித்வம் பதித்வம்" இதி கீ$_3$தாப$_4$ாஷ்யம். (3-30).'பா-ரக்ஷணே' இதி த$_4$ாதோர்நிஷ்பந்நத்வாத் பதிஶப்$_3$தே$_3$ா ரக்ஷா-வாசீ. நது ஶேஷிவாசீ - இதி ந வாச்யம். ஶேஷிணி ரூட$_4$த்வாத், அந்யத$_2$ா 'க$_3$மேர்டே$_4$ா' இதி 'டே$_4$ா' ப்ரத்யயாந்த - க$_3$மித$_4$ாதோர்நிஷ்பந்நத்வாத் கோ$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய மாநுஷ்யாதி$_3$வாசகத்வப்ரஸங்க$_3$:. க$_3$தி மத்ஸு ஸர்வஷேஷு ப்ரயோக$_3$ாப$_4$ாவாத். அத: பதிஶப்$_3$த$_3$: ஶேஷிணி ரூட$_4$ இதி} என்று விஶ்வத்துக்குப் பதியாகவும், "ஆத்மேஶ்வரம்" (தை.நா. 6-11-3) என்று தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனாகவும், "ந தஸ்யேஶே கஶ்சந" (தை.6-1-10) என்று அவனுக்கு நியந்தாக்களாயிருப்பார் ஒருவரும் இல்லையாகவும், " ந தத்ஸமஶ்சாப்$_4$யதி$_4$கஶ்ச த்$_3$ருஶ்யதே"(ஶ்வேதா 6-8) என்று அவனுக்கு ஒத்தாருமில்லை மிக்காருமில்லையாகவும், "ஸ காரணம் கரணாதி$_4$பாதி$_4$போ ந சாஸ்ய கஶ்சிஜ்ஜநிதா ந சாதி$_4$ப:" (ஶ்வேதா.6-9) {கரணாநாம் - ஶ்ரோத்ராதீ$_3$நாம், அதி$_4$பா: ஜீவா:, தேஷாமதி$_4$ப: ஸர்வோபாஸ்யத்வ, ஸர்வஶேஷித்வ, மஹேஶ்வரஶப்$_3$த$_3$வாச்யத்வவிஶிஷ்ட: நாராயண இத்யர்த்த$_2$:} என்று ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய உத்பத்திக்குக் காரணமுமாகவும், 'கரணாதி$_4$ப'-ஶப்$_3$த$_3$வாச்யனான க்ஷேத்ரஜ்ஞனுக்கு அதி$_4$பனாகவும், தனக்கு ஜநகரும், அதி$_4$கரும் இல்லையாகவும், "தம் ஈஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தே$_3$வதாநாம் பரமம் ச தை$_3$வதம் । பதிம் பதீநாம் பரமம் பரஸ்தாத் வித$_3$ாம தேவம் பு$_4$வநேஶமீட்$_4$யம்" {(ஶ்வேதா. 6-7) மஹேஶ்வரஶப்$_3$த$_3$வாச்யத்வம் நாராயணஸ்யைவேதி வக்ஷ்யதே} என்று நியந்தாக்களுக்கெல்லாம் பரமோபாஸ்யனாகவும், ஶேஷிகளுக்கெல்லாம் பரமஶேஷியாகவும் உபநிஷத்துக்களிலே ஓதப்பட்டு ஸர்வலோகநியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவன் உளன்.

அவன் இவ்வசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டரான ப$_3$த்$_3$த$_4$சேதநர்க்கு ப$_3$ந்த$_4$நிவ்ருத்த்யர்த்த$_2$மாக ஜ்ஞாதவ்யனாகையாலே அவனுடைய யாத$_2$ாத்ம்யமும் நிரூபணீயம்.

ஏவம்பூ$_4$தனாயிருப்பானொரு ஈஶ்வரனைக் கொள்ளாதபோது இந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞனானவன் இப்படி ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ாநுப$_4$வம் பண்ணக்கூடாது. எங்ஙனே என்னில் - "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம் ஏகோ ப$_3$ஹூநாம் யோ வித$_3$த$_4$ாதி காமாந்" (ஶ்வேதா. 6-13 கட$_2$. 2-5-13) என்று நித்யராய், சைதந்யகு$_3$ணகராய், அஸங்க்$_2$யாதரான ஆத்மாக்களுக்கு, நித்யனாய், சைதந்யகு$_3$ணகனாய், அத்$_3$விதீயனாயிருப்பானொருவன் அபி$_4$மதங்களைக் கொடாநிற்குமென்று சொல்லுகையாலும், து$_3$:க$_2$ாத்$_3$யநுப$_4$வத்தில் வந்தால் அவற்றுக்கு ஹேதுவான அவித்$_3$யாகர்மதே$_3$ஹாதி$_3$கள் அசேதநங்களாகையாலே சேதநாதி$_4$ஷ்டாநம் இல்லாதபோது புருஷாऽநதி$_4$ஷ்டி$_2$தமான வாஸ்யாதி$_3$-கரணங்கள் ரத$_2$நிர்மாணத்துக்கு க்ஷமமல்லாதவோபாதி அநுப$_4$விப்பிக்கமாட்டாது. அநுப$_4$விக்கிற சேதநன் தான் ஸுக$_2$ாநுப$_4$வாரத்$_1$தை$_4$ உண்டாகிலும் தந்மூலமான

ஹேதுக்களை அறிந்து அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்க வேண்டும். (அதுக்கு) யோக்$_3$யதையை உடையனு-யிரான். சேதநர்கள் தந்தாமுடைய கர்மாதி$_3$களையும், அறியாதிருக்கப்பிறருடைய கர்மாதி$_3$களையும் அறிந்து அதி$_4$ஷ்டி$_2$க்கைக்கு யோக்$_3$யரல்லர். ஆகையாலே இவர்க-ளுடைய கர்மாதி$_3$களையும் அறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுமாய், அறிந்தபடியே அதி$_4$ஷ்டி$_2$ப்-பித்து அநுப$_4$விப்பிக்கைக்கு ஸர்வஶக்தனுமாய், இச்சேதனுடைய விதி$_4$நிஷேத$_4$ாநு-வர்த்தநாऽதிவர்த்தநங்களில் அநுக்$_3$ரஹநிக்$_3$ரஹங்களைப் பண்ணும்படி நியந்தாவு-மாய், தத்தத$_3$ாகாரபுண்யபாபகர்மங்களுக்கு ப$_2$லமான ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களைக் கொடுக்-கைக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அசேதநஜாதீயனுமின்றியே, உப$_4$யவிலக்ஷணனுயிருப்பா-னோர் ஈஶ்வரன் உண்டென்று கொள்ளவேணும்.

ஆகையிறே "போ$_4$க்தா போ$_4$க்$_3$யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஸர்வம் ப்ரோதம் த்ரிவித$_4$ம் ஸர்வமேதத்" (ஶ்வேதா.1-12) என்று போ$_4$க்த்ருபோ$_4$க்$_3$யப்ரேரயித்ருரூபமான சித$_3$சிதீ$_3$ஶ்வரதத்வத்ரயாத்மகமாக ஜக$_3$த்தை உபநிஷத்$_3$ப$_4$ாக$_3$த்திலே ஓதப்பட்டது. இந்த நியந்த்ருத்வவிஶிஷ்டமான ப்$_3$ரஹ்மத்தை "காரணம் து த்$_4$யேய:" (அத$_2$ர்வஶிகே$_2$ாப.) என்று ஜக$_3$த்காரணதயா ஜிஜ்ஞாஸ்யமாக உபநிஷத்திலே ஓதுகையாலே காரண-வாக்யங்களில் ஸத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மாத்மாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே சொல்லப்பட்ட வஸ்து இது-விறே என்று நிஶ்சயிக்கப்படும்.

எங்ஙனே என்னில் – ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யத்திலே "ஸதே$_3$வ ஸோம்யேத$_3$மக்$_3$ர ஆஸீத் ஏக-மேவாऽத்$_3$விதீயம்" (ச$_2$ா.6-2-1) என்று ப்$_3$ருஹத$_3$ப்$_3$ருஹத்ஸாத$_4$ாரணமான ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்துவானது வாஜஸநேயத்திலே "ப்$_3$ரஹ்ம வா இத$_3$மேவாக்$_3$ர ஆஸீத்" (ப்$_3$ரு. உ. 3-4-9) என்று ப்$_3$ருஹத்த்வைகாந்தமான ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்திலே ஸர்வஶாக$_2$ாப்ரத்யயந்யாயத்-தாலே காரணவாக்யங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே "பஶுமாலபே$_4$த" (ஶதபத$_2$ப்$_3$ரா. 6-1-2-14-13) என்று ஸாமாந்யமான பஶுஶப்$_3$த$_3$ம் "ச$_2$ாகே$_3$ா வா மந்த்ரவர்ணாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தில் விஶேஷோபஸ்த$_2$ாபகமான ச$_2$ாக$_3$பஶுவிலே பர்யவஸிக்குமாப்போலே, இங்கும் ஸாமாந்யமான ஸச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$-வாச்யமான காரணவஸ்துவானது விஶேஷோபஸ்த$_2$ாபகமான ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$வாச்யம் என்று நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. {"ஏகம் வாஸம் யோக$_3$ரூபசோத$_3$நாக்$_2$யாவிஶேஷாத்" என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் (2-4-9) சொன்ன ஶாக$_2$ாந்தராதி$_4$கரணந்யாயத்தாலே என்றபடி. ப்ரதீயதே யத் தத் ப்ரத்யயம்; ப்ரதீயமாநம் இத்யர்த்த$_2$:. ஸர்வஶாக$_2$ாஸு ப்ரத்யயம் ஸர்வஶாக$_2$ாப்ரத்யயம், தத்ர த்$_3$ருஷ்டோ ந்யாய: ஸர்வஶாக$_2$ாப்ரத்யயந்யாய: என்று விக்$_3$ரஹம் கண்டுகொள்வது}.

இந்த ப்$_3$ரஹ்மஶப்$_3$த$_3$ந்தான் "மம யோநிர்மத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மா" (கீ$_3$.14-3) என்றும், "தஜ்ஜ்ஞாநம் ப்$_3$ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்" என்றும், சித$_3$சித்ஸாத$_4$ாரணமாகையாலே ஐதரேயத்திலே "ஆத்மா வா இத$_3$மேக ஏவாக்$_3$ர ஆஸீத் நாந்யத் கிஞ்சந மிஷத்" (ஐதரேய. 1-1-1) என்று சேதநைகாஸாத$_4$ாரணமான ஆத்மஶப்$_3$த$_3$த்தாலே விஶேஷித்-தது. இந்த ஆத்மாக்களில் ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தர் ஆர் என்று விஶேஷாகாங்க்ஷையிலே அந்த விஶேஷமாவது "ஸர்வம் ததி$_3$ந்த்$_3$ர தே வஶே" (ஸாம.. 2-1-4-2) ிஶ்வஸ்மாதி$_3$ந்த்$_3$ர உத்தர:" இத்யாதி$_3$களாலே ஸர்வோத்தரனுய்ச் சொல்லப்படுகிற இந்த்$_3$ரனோ? "தமக்$_3$நேந்த்$_3$ரே வ்ருஷப$_4$ஸ்ஸதாமஸி த்வம் விஷ்ணுருருக$_3$ாயோ

நமஸ்ய: த்வம் ப்$_3$ரஹ்மா ரயிவித்$_3$ப்$_3$ரஹ்மணஸ்பதே த்வம் வித$_4$த்தாஸ்ஸசஸே புரந்த்$_4$ரிய", "த்வமக்$_3$நே ருத்$_3$ரோ அஸுரோ மஹோதி$_3$வ:" (யஜு.காட$_2$கே 2-2) இத்யாதி$_3$களிலே ஸர்வாத்மகனாய்ச் சொல்லப்படுகிற அக்$_3$நியோ? "தத்$_2$ஸவிதுர்வரேண்யம் ப$_4$ர்கே$_3$ா தே$_3$வஸ்ய தீ$_4$மஹி" (யஜு.ஸம்.1-5-24), "சித்ரந்தே$_3$வாநாமுத$_3$கா$_3$த$_3$நீகஞ்சக்ஷுர்மித்ரஸ்ய வருணஸ்யாக$_3$நேராப்ராத்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ அந்தரிக்ஷம் ஸூர்ய ஆத்மா ஜக$_3$தஸ்தஸ்து$_2$ஷஶ்ச"(யஜு.ஸம்.1-4-43), "ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷத்" (யஜு. ஸம்.4-2-1-5) இத்யாதி$_3$களிலே உபாஸ்யனாக ஓதப்படுகிற ஆதி$_3$த்யனோ? "ஸோம: பவதே ஜநிதா மதீநாம் ஜநிதா தி$_3$வோ ஜநிதா ப்ருதி$_2$வ்யா: । ஜநிதாக்$_3$நேர்ஜநிதா ஸூர்யஸ்ய ஜநிதேந்த்$_3$ரஸ்ய ஜநிதோத விஷ்ணோ:" (ஸாம. 6-1-4-5) ஏவமாதி$_3$களிலே ஸர்வோத்பாத$_3$கனாய்ச் சொல்லப்படுகிற சந்த்$_3$ரனோ? "ராஜாதி$_4$ராஜாய ப்ரஸஹ்ய ஸாஹிநே நமோ வயம் வைஶ்ரவணாய குர்மஹே । ஸ மே காமாந் காமகாமாய மஹ்யம் காமேஶ்வரோ வைஶ்ரவணோ த$_3$தா$_4$து" (யஜு. ஆர. 1-21) இத்யாதி$_3$களிலே ஸர்வப$_2$லப்ரத$_3$னாகச் சொல்லப்படுகிற வைஶ்ரவணனோ? "யோஸ்யக்ருஷ்ட்$_2$ய ஜக$_3$த: பார்த்தி$_2$வஸ்ய ஏக இத்$_3$வஶீயமம்ப$_4$ங்க்$_3$யஶ்ரவோ க$_3$ாயயோ ராஜாநபரோத்$_3$த்$_4$ய: । யமம்க$_3$ாயப$_4$ங்க்$_3$யஶ்ரவோ யோ ராஜாநபரோத்$_3$த்$_4$ய:" (யஜு.ஆ.6-5-12,1-2-3) இத்யாதி$_3$களில் உத்க்ருஷ்டனாக ஓதப்படுகிற யமனோ? "இமம் மே வருண ஶ்ருதீ$_4$ஹவமத்$_4$யாச ம்ருட$_3$ய த்வாமவஸ்யுராசகே தத்வாயாமி ப்$_3$ரஹ்மணா வந்த$_3$மாநஸ்தத$_3$ாஶாஸ்தே யஜமாநோ ஹவிர்பி$_4$ரஹேட$_3$மாநோ வருணேஹபே$_3$ாத்$_4$யுருஶம்ஸமாந ஆயு: ப்ரமோஷீ:" (யஜு.) இத்யாதி$_3$களிலே ஆராத்$_4$யனாகச் சொல்லப்படுகிற வருணனோ? இன்னமும் ப்ரதே$_3$ஶாந்தரங்களிலே உத்க்ருஷ்டராக ஓதப்படுகிற வாயுமுதலான தே$_3$வதாவிஶேஷங்களோ? என்னில்–

அவர்களாகமாட்டார்கள். எங்ஙனே என்னில் – ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய பக்கலிலே மந்வந்தரந்தோறும் பதினாலு பர்யாயம் பத$_3$ங்கள் இட்டு மாறும்படியாய் அவ்வோ காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு கர்மீப$_4$விப்பாருமாய், "பீ$_4$ஷாஸ்மாத்$_3$வாத: பவதே பீ$_4$ஷோதே$_3$தி ஸூர்ய: । பீ$_4$ஷாஸ்மாத$_3$க்$_3$நிஶ்சேந்த்$_3$ரஶ்ச ம்ருத்யுர்த$_4$ாவதி பஞ்சம:" (தை.) என்று தங்களை ஒழிந்தானோர் ஈஶ்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சி வர்த்திப்பாருமாய், அவனை ஆராதி$_4$த்து பத$_3$ம் பெற்றாருமாய், ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய அநுவர்த்தநத்திலும் புண்யபாபங்களைப் பெற்று தத்தத்ப$_2$லமான ஸுக$_2$து$_3$:க$_2$ங்களை அநுப$_4$விப்பாருமாய், பரிச்சி$_2$ந்நவிபூ$_4$திகராகச் சொல்லிப் போருகையாலே, இப்படி அஸ்மத$_3$ாதி$_3$களோபாதி ஸர்வஸாத$_4$ாரணமான ஸ்வப$_4$ாவங்களை உடைய இந்த்$_3$ர-யம-வருண-குபே$_3$ராதி$_3$கள் ஈஶ்வரத்வஶங்கைக்குங்கூட அர்ஹரல்லர்.

(ருத்$_3$ரஜக$_3$த்காரணத்வவாத$_3$ாரம்ப$_4$:)

இப்படி ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே "யத$_3$ா தமஸ்தந்ந தி$_3$வா ந ராத்ரிர்ந ஸந்ந சாஸச்சி$_2$வ ஏவ கேவல: । தத$_3$க்ஷரம் தத்$_2$ஸவிதுர்வரேண்யம் ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணீ" (ஶ்வேதா.4-18) என்கிற இத்தாலே அந்த காரணவிஶேஷம் ஶிவன் என்று பு$_3$த்$_3$தி$_4$பண்ணப்படாநின்றது. {ஸத$_3$ப்$_3$ரஹ்மாத்மாதி$_3$ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு விஶேஷஶப்$_3$த$_3$ஸாபேக்ஷத்வம் உண்டாகையாலே ஸர்வ-நிஷேத$_4$பூர்வக-அவத$_4$ாரணக$_4$டித-ஶிவஶப$_3$த$_3$த்திலே அவைகள் பர்யவஸிக்கிறன – இதி தேஷாம் அபி$_4$ப்ராய:} அங்ஙனன்றியே,

"ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" என்று மஹோபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்ட நாராயணன் அந்த விஶேஷமானுலோ என்னில், இவ்வுபநிஷத்3வாக்யம் "ஹவை" என்கிற ப்ரஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶத்தாலே அநுவாத3ரூபமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் விஶேஷோபஸ்த2ாபநம் பண்ணமாட்டாது. எங்ஙனே என்னில், ச2ாந்தோ3க்3யத்தில், "ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூ4தாந்யாகாஶாதே3வ ஸமுத்பத்3யந்தே" (ச2ா.உ.1-9-1) "ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூ4தாநி ப்ராணமேவாபி4ஸம்விஶந்தி ப்ராண-மப்4யுஜ்ஜிஹதே" (ச2ா.உ.1-11-5) என்று இவ்வாக்யங்களிரண்டுக்கும் "ஹவை" என்கிற ப்ரஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶத்தாலே யாதொருபடி அநுவாத3த்வம் உண்டாயிற்று {"ஆகாஶஸ்-தல்லிங்கா3த்; அத ஏவ ப்ராண:" (ப்3ர.ஸூ 1-2-23,24) என்கிற அதி4கரணங்களில், "ஸர்வாணி ஹ வா" என்கிற வாக்யத்துக்கு அநுவாத3த்வம் ஸ்த2ாபிக்கப்பட்டதாகையாலே, அநுவாத3த்வம் உண்டாயிற்று - இத்யுக்தம்} அப்படியே இங்கும் ப்ரஸித்3த4வந்நிர்தே3ஶத்தாலே அநுவாத3மா-கையாலே ஆகாஶப்ராணஶப்3த3ங்களோபாதி நாராயணஶப்3த3மும் அநுவாத3லிங்க3-ரஹிதமான ஏவகாராத்3யுபாத3ாநலிங்க3விஶிஷ்டமாயுள்ள ஶிவபரமாக ப்ராப்தம். ஆகையாலே ருத்3ரனே ஜக3த்காரணம் என்று நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகையாலே மோக்ஷப்ரத3த்வமும் அவனுக்கே என்று அர்த்த2ஸித்3த4ம்.

எங்ஙனே என்னில் - "யதோ வா இமாநி பூ4தாநி" (தை. உ.ப்4ரு.1-1) இத்யாதி3யாலே ஜக3த்காரணபூ4தனும், முமுக்ஷூபாஸ்யனும், மோக்ஷப்ரத3னும் என்று சொல்லப்-படுகையாலே; இன்னமும் ருத்3ரனுக்கு நாராயணனைத் பரத்வமும், மோக்ஷப்ரத3த்வமும் ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே நேரே சொல்லப்படாநின்றது. "வேத3ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதி3த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் । தமேவ விதி3த்வாதி-ம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்த2ா வித்3யதேயநாய । யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கிஞ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்3தோ4 திவி திஷ்ட2த்யேக: தேநேத3ம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் । ததோ யது3த்தரதரம் தத3ரூபமநாமயம் । ய ஏதத் விது3ரம்ருதாஸ்தே ப4வந்தி அதே2தரே து3:க2மேவா-பியந்தி । ஸர்வாநநஶிரோக்3ரீவ: ஸர்வபூ4தகு3ஹாஶய: । ஸர்வவ்யாபீ ச ப4க3வாந் தஸ்மாத் ஸர்வக3தஶ்ஶிவ:" (ஶ்வேதா) என்று வ்யாபகனை பரமபுருஷனிற்காட்டில் உத்தரமாயிருப்பதொரு தத்வத்தைச் சொல்லி, அதினுடைய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்க-ளாலே மோக்ஷஸம்ஸாரங்களாகவும் சொல்லி, அத்தத்வம் ஸர்வவ்யாபியான ஶிவன் என்று நிக3மித்தது.

அப்படியே ச2ாந்தோ3க்3யத3ஹரவித்3யையிலும் "அத2 யதி3த3மஸ்மிந் ப்3ரஹ்மபுரே த3ஹரம் புண்ட3ரீகம் வேஶ்ம த3ஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாஶஸ்தஸ்மிந்யத3ந்தஸ் தத3ந்-வேஷ்டவ்யந்தத்3வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்" (ச2ா.8-1-1) என்றித்தாலே ஹ்ருத3ய-புண்ட3ரீகமத்4யவர்த்தியான ஆகாஶஶப்3த3வாச்யமாக ஒரு வஸ்துவை நிர்தே3ஶித்து அதுக்குள்ளே இருக்கிற வஸ்து, முமுக்ஷுக்களுக்கு அந்வேஷ்டவ்யம் என்று சொல்லப்-படாநின்றது. இவ்விடத்தில் ஆகாஶஶப்3த3ம் - தத்ப்ரகரணோபஸம்ஹாரத்திலே "ஆகாஶோ ஹ வை நாமரூபயோர்நிர்வஹிதா தே யத3ந்தரா தத்3ப்3ரஹ்ம" (ச2ா.8-14-1) என்று நாமரூபநிர்வோட்4ருத்வஶ்ருதியாலே, புருஷஸூக்தத்திலே "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீ4ர: நாமாநி க்ருத்வாபி4வத3ந் யதா3ஸ்தே" என்று நாமரூபநிர்-வாஹகனைச் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனுக்கு வாசகமாகையாலே அந்த ஆகாஶ

ஶப்3த3வாச்யனை பரமபுருஷனுக்கு அந்தர்வர்த்தியாயிருப்பதொரு வஸ்து முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யம் என்று இவ்வாக்யத்திலே தோன்றுநின்றது. தைத்திரீயத3ஹரவித்3யையிலே "த3ஹ்ரம் விபாப்மம் வரவேஶ்மபூ4தம் யத்புண்ட3ரீகம் புரமத்4யஸம்ஸ்த2ம் । தத்ராபி த3ஹ்ரம் க3க3நம் விஶோகஸ்தஸ்மிந் யத3ந்தஸ்தது3பாஸிதவ்யம்। யத்3வேத3ாதெ3ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதா3ந்தே ச ப்ரதிஷ்டி2த: । தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:" (தை.நா. 6-) என்று சா2ந்தோ3க்3யவாக்யத்திற்போலே ஹ்ருத3யாந்தர்வர்த்தியாகவும் உபாஸநாதா4ரமாகவும் ஆகாஶஶப்3த3பர்யாயமான க3க3நஶப்3த3த்தாலே பரமபுருஷனை நிர்தே3ஶித்து தத3ாதே4யமாயிருப்பதொரு வஸ்துவை உபாஸ்யமாகச் சொல்லி, அந்த விஷயம் "ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:" என்று மஹேஶ்வரனை நிஷ்கர்ஷிக்கப்படாநின்றது.

அப்படியே ப்3ருஹதா3ரண்யகத்திலே "ய ஏஷோந்தர்ஹ்ருத3ய ஆகாஶஸ்தஸ்மிஞ்சே2தே ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:" (ப்3ரு. உ.ப. 4-22) என்று ஹ்ருத3யமத்4யஸ்த2மாக ஆகாஶஶப்3த3த்தாலே சா2ந்தோ3க்3யந்திற்போலே பரமபுருஷனைச் சொல்லி, தத3ந்தர்வர்த்தியாக ஈஶாநன் ப்ரதிபாதி3க்கப்படாநின்றான்.

அப்படியே அத2ர்வஶிகை2யிலே "காரணந்து த்4யேய: ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்நஸ் ஸர்வேஶ்வர: ஶம்பு4ராகாஶமத்4யே த்4யேய:" என்று ஹ்ருத3யமத்4யஸ்த2மான ஆகாஶவர்த்தியாய்க் கொண்டு உபாஸ்யமான வஸ்துவை ஶம்பு4ஶப்3த3த்தாலே விஶேஷித்து, 'ஶிவ ஏகோ த்4யேய: ஶிவங்கரஸ்ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய' என்று அந்த ஶம்பு4வை ஶிவஶப்3த3த்தாலே நிக3மியாநின்றது.

அப்படியே தைத்திரீயத்திலும் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்3ரஹ்ம யோ வேத3 நிஹிதம் கு3ஹாயாம் பரமே வ்யோமந் ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்3ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி" (தை ஆ. 1-1,2) என்று கு3ஹாஶப்3த3நிர்தி3ஷ்டமான ஹ்ருத3யாந்தர்வர்த்தியாய், உபாஸ்யமான ப்3ரஹ்மத்துக்கு ஆதா4ரமுமாக ப்ரஸித்3த4ாகாஶவ்யாவர்த்தகமான பரஶப்3த3விஶேஷிதமாயிருக்கிற வ்யோமஶப்3த3த்தாலே புருஷோத்தமனைச் சொல்லி, அவன்பக்கலிலே இருக்கிற ப்3ரஹ்மஶப்3த3வாச்யமான உபாஸ்யவஸ்து முன்பு சொன்ன அநேகஶ்ருதிகளோடு உண்டான ஐகார்த்2யத்தாலே ஶிவன் என்று அறுதியிடப்படாநின்றது.{காமாத்3யதி4கரணத்தில் ஸர்வவேதா3ந்தபடி2தத3ஹரவித்3யைகளுக்கு ஐக்யம் சொல்லியிருக்கையாலே ஸர்வஶ்ருதிகளுக்கு ஐகார்த்2யம் ஸித்3த4ம் என்று கருத்து.}

ஆகையாலே நாராயணனுக்கு பரனாய், தத3ந்தர்வர்த்தியான உபாஸ்யன் ஶிவனே என்னுமிடம் ஸர்வஶ்ருதிகளிலும் ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறது என்னுமிடம் நிஶ்சயிக்கப்பட்டதாகிறது..

இப்படியே அத2ர்வஶிரஸ்ஸில் ப்ரத2மக2ண்ட3த்திலே "தே3வா ஹ வை ஸ்வர்க்க3ம் லோகமக3மந் । தே தே3வா ருத்3ரமப்ருச்ச2ந் । கோ ப4வாநிதி ஸோSப்3ரவீத் । அஹமேக: ப்ரத2மமாஸம் வர்த்தாமி ச ப4விஷ்யாமி ச । நாந்ய: கஶ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த:" என்று முதலான வாக்யத்தாலே தேவர்களாலே ப்ருஷ்டனான ருத்3ரன் தன்னுடைய ஸர்வைஶ்வர்யத்தைப் பரக்கச் சொன்னான். அநந்தரம் தேவர்கள் அத்தை எடுத்து

ருத்3ரனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார்கள் என்று தொடங்கி {"ததோ தே3வா ருத்3ரம் நாபஶ்யந். தே தே3வா ருத்3ரம் த்4யாயந்தி । ததோ தே3வா ஊர்த்4வபா3ஹவஸ்துந்வந்தி" என்கிற ஶ்ருத்யர்த்த2ாநுவாத3ம்} த்3விதீயக2ண்ட3த்திலே "யோ வை ருத்3ரஸ்ஸ ப4க3வாந் யஶ்ச ப்3ரஹ்மா தஸ்மை வை நமோ நம: । யோ வை ருத்3ரஸ்ஸ ப4க3வாந் யஶ்ச விஷ்ணுஸ்தஸ்மை வை நமோ நம: । யோ வை ருத்3ரஸ்ஸ ப4க3வாந் யஶ்ச மஹேஶ்வரஸ்தஸ்மை வை நமோ நம:" {"யோ வை ருத்3ரஸ்ஸ ப4க3வாந் யஶ்ச ப்3ரஹ்மா பூ4ர்பு4வஸ்ஸுவஸ்தஸ்மை வை நமோ நம: " இதி பா.} என்று முதலான வாக்யத்தாலே ருத்3ரனுடைய ஸர்வைஶ்வர்யமானது ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. த்ருதீயசதுர்த்த2க2ண்ட3ங்களிலே "ஸ ஏகோ ருத்3ரஸ்ஸ ஈஶாந: ஸ ப4க3வாந் ஸ மஹேஶ்வர: ஸ மஹாதே3வ:" இதி தத3ஸாத4ாரணாநேகநாமநிர்தே3ஶதந்நிர்வசநமுக2த்தாலே ருத்3ரனுடைய ஐஶ்வர்யம் ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறது.

{த்ருதீயேதி. இவ்விடத்தில் அத2ர்வஶிரஸ்ஸை ஐந்துக2ண்ட3மாகவே திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறதாகத் தோற்றுகிறது. தத்வஶேக2ரஶ்ருதப்ரகாஶிகாத2ர்வஶிக2ாவிலாஸாதி3களில் ஆறு க2ண்ட3மாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாக்2யாநம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அநேகதத்வநிரூபணகோஶங்களில் ஐந்து க2ண்ட3மாகவே தோற்றுகையால் பரிஷ்கரிக்க ஸாமார்த்2யமுடையோமாகிறிலோம். "தே3வா ஹ வை" தொடங்கி "ஸ்வேந தேஜஸா" பர்யந்தம் ப்ரத2மக2ண்ட3ம். "ததோ தே3வா" ஆரப்4ய "யச்ச ஸத்யம் தஸ்மை நமோ நம:" இத்யந்தம் த்3விதீயக2ண்ட3ம் "ஓமாதௌ3 மத்4யே" தொடங்கி, "பாதே3ா ய உத்தர:" பர்யந்தம் த்ருதீயக2ண்ட3ம். "ஸ ஓங்கார:" தொடங்கி "மஹாதே3வ:" பர்யந்தம் சதுர்த்த2க2ண்ட3ம். "அத2 கஸ்மாது3ச்யதே" தொடங்கி "தஸ்மாது3ச்யதே மஹாதே3வ:" பர்யந்தம் பஞ்சமக2ண்ட3ம். "ததே3தத்3ருத3ரசரிதம்" தொடங்கி "ஸத்யமிதயுபநிஷத்" இத்யந்தம் ஷஷ்ட2க2ண்ட3ம். இவ்வர்த்த2ம் ஸர்வவ்யாக்2யாநாதி4கரண(4-29)ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் ஸ்பஷ்டம். அஸ்மதீ3யதத்வஶேக2ரடிப்பணியில் விஶத3மாகக் காண்க}.

அப்படியே பஞ்சமக2ண்ட3த்திலே "ததே3தத்3ருத்3ரசரிதம் ஏஷோ ஹ தே3வ: ப்ரதி3ஶோநுஸர்வா: பூர்வோ ஹி ஜாதஸ்ஸ உ க3ர்ப்பே4 அந்த: । ஸ ஏவ ஜாதஸ்ஸ ஜநிஷ்யமாண: ப்ரத்யஞ்ஜநாஸ்திஷ்டதி விஶ்வதோமுக2: । ...ததே3தது3பாஸிதவ்யம்" என்று தொடங்கி, "வாலாக்3ரமாத்ரம் ஹ்ருத3யஸ்ய மத்4யே விஶ்வந்தே3வம் ஜாதவேத3ம் வரேண்யம் । தமாத்மஸ்த2ம் யேநுபஶ்யந்தி தீ4ராஸ்தேஷாம் ஶாந்திஶ்ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம்" என்று ஹ்ருத3யமத்4யவர்த்தியான ருத்3ரனுடைய உபாஸநத்தை மோக்ஷப2லமாகச் சொல்லி "வ்ரதம் ஏதத் பாஶுபதம்" என்று தொடங்கி, "அக்3நிரித்யாதி3நா ப4ஸ்மம் க்3ருஹீத்வா நிம்ருஜ்யாங்க3ாநி ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் । தஸ்மாத் வ்ரதமேதத் பாஶுபதம் । பஶுபாஶவிமோக்ஷாய" என்றதுக்கு அங்க3மாக ஸமந்த்ரகமான ஸர்வாங்க3ப4ஸ்மஸ்பர்ஶலக்ஷணமான பாஶுபதவ்ரதமும் சொல்லப்பட்டதிறே.

ஶ்ரீருத்3ராதிகளும் ருத்3ரவைப4வபரங்களாக ப்ரஸித்3த4ங்களிறே. ஆகையாலே ஜக3த் காரணபூ4தனாகவும், மோக்ஷப்ரத3னாகவும் ஸர்வவேதா3ந்தவேத்3யனான ப4க3வான் பஶுபதி என்னுமிடம் ஸித்3த4ம். இப்படி ருத்3ரனுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம், ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிஶதப்ரஸித்3த4மாயுள்ளவிடத்தில் பௌருஷேயவசஸ்ஸுக்களான புராணாதி3கள் தத3நுகு3ணமாக நயிப்பிக்க வேண்டுகையாலே அந்த ஶ்ருதிகளோடு அநுகு3ணங்களான இதிஹாஸபுராணாதி3கள் ப்ரமாணங்களாய், அத்தை உபப்3ரும்ஹிக்கிறனவாகக் கடவன. அல்லாத பாஞ்சராத்ரயாதிஸ்ம்ருதிகளும், விஷ்ணுபுராணாதி3புராணங்களும் ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிவிரோத4த்தாலே "விரோதே4 த்வநபேக்ஷம் ஸ்யாத்"

(பூ.மீ. 1-3-3) {விரோதே$_4$ த்வநபேக்ஷம் ஸ்யாத$_3$ஸதி ஹ்யநுமாநம்'. ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிவிருத்$_3$தம் ஸ்ம்ருதிவசநமநபேக்ஷ்யம் - அநாத$_3$ரணீயம. ஸ்ம்ருதேரபி ஶ்ருதிமூலத்வாநுமாநாத் ஆத$_3$ரணீயதவ. இத்யத்ராஹ -அஸதி ஹ்யநுமாநமிதி. அஸதி - ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிவிரோதே$_4$ ஹி ஸ்ம்ருதிமூலஶ்ருத்யநுமாநம் இத்யர்த்த$_2$: இதி ஶ்ருதப்ரகாஶிகாயாம் (2- 1) அஸ்யார்த்த$_2$ உக்த:} என்கிற ந்யாயத்தாலே அநாத$_3$ரணீயங்களாகக்கடவன. மநுவும் "யா வேத$_3$ப$_3$ாஹ்யாஸ்ஸ்ம்ருதய: யாஶ்ச காஶ்ச குத்$_3$ருஷ்டய: । தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப$_2$லா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்ட$_2$ா ஹி தாஸ்ஸ்ம்ருதா:" (மநு.12-95) என்று வேத$_3$வி ருத்$_3$த$_4$ஸ்ம்ருத்யாதி$_3$கள் த்யாஜ்யமாகச் சொன்னுனிறே. ஆகையாலே, ஶிவனே ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்று ஸோபப்$_3$ரும்ஹணஶ்ருதிஶதஸித்$_3$த$_4$ம் என்றதாயிறறு

(சதுர்முக$_2$காரணத்வவாத$_3$ாரம்ப$_4$:)

இவ்விடத்திலே சதுர்முக$_2$னுன ஹிரண்யக$_3$ர்ப$_4$னே ஸர்வஸ்மாத் பரன் என்று சிலர் ப்ரத்யவஸ்த$_2$ாநம் பண்ணினுர்கள். எங்ஙனே என்னில் - காரணவாக்யக$_3$தங்களான ஸத்-ப்$_3$ரஹ்ம-ஆத்ம-ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் ஸாத$_4$ாரணஶப்$_3$த$_3$ங்களாகையாலே, சேதநவிஶேஷபர்யவஸாநத்தை அபேக்ஷித்தால் "ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஸ்ஸமவர்த்ததாக்$_3$ரே பூ$_4$தஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்" (ருக். 8ஆம் அஷ்டகம் 7ஆம் அத்$_4$யா.5ஆம் வர்க்க$_3$.- 10ஆம் மண்ட$_3$ல.- 10ஆம் அநு -121-ஸூத்ரே-1ஆம் வாக்யம்) என்று துல்யப்ரகரணஸ்த$_2$மான ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லப்பப்பட்ட சதுர்முக$_2$னுகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸியாநின்றது.

அப்படியே "அம்ப$_4$ஸ்யபாரே" (தை.நா. 6-1-1) என்கிற அநுவாகத்திலே "யஸ்மிந்நித$_3$ம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வம். . யத: ப்ரஸூதா ஜக$_3$த: ப்ரஸூதீ ... ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்$_3$யஶ: । ந ஸந்த்$_3$ருஶே திஷ்ட$_2$தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம் । ஹ்ருத$_3$ா மநீஷா மநஸாபி$_4$க்லுப்தோ ய ஏநம் விது$_3$ரம்ருதாஸ்தே ப$_4$வந்தி" (தை.ஆ.6-1-2,4-10-11) என்று ஜக$_3$த்காரணமாகவும், மோக்ஷப்ரத$_3$னுகவும், ஒரு புருஷனைச் சொல்லி, பின்பு, "அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$தோ ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ இத்யஷ்டௌ" (தை.ஆ.6 1-12) என்று முன்பு சொன்ன வாக்யத்தோடே ஏகவாக்யமாக "அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$த:" என்கிற அநுவாகத்தையும், "ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஸ்ஸமவர்த்ததாக்$_3$ரே" என்கிற எட்டு ருக்கையும் உத$_3$ாஹரித்துக் கூட்டுகையாலே, ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தனுய், அநந்யேஶ்வரனுய், மோக்ஷப்ரத$_3$னுக முன்பு சொல்லப்பட்ட புருஷன் ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ன் என்று ஸ்பஷ்டமாயிற்று. ஆகில் "அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$த:" என்கிற அநுவாகமும் பூர்வோக்தத்தோடு ஏகவாக்யமாகையாலே, "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்கிற ஶ்ரிய:பதித்வலிங்க$_3$ம முன்பு சொன்ன புருஷன் நாராயணன் என்று காட்டாதோ என்னில், லிங்க$_3$த்திறகாட்டில் ஶ்ருதி ப்ரப$_3$லையாகையாலே. ஶ்ரிய:பதித்வலிங்க$_3$த்திற்காட்டில் ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$ரூடை$_4$யான ஶ்ருதிதானே விஶேஷத்தை நிரபேக்ஷமாகக் காட்டவற்று. 'ஏகபத$_3$ஸாமர்த்$_2$யம் ஶ்ருதி:, வஸ்துஸாமர்த்$_2$யம் லிங்க$_3$ம்' என்றிறே மீமாம்ஸகர் நிஷ்கர்ஷித்தது. "ஸூர்யா சந்த்$_3$ரமஸௌ த$_4$ாதா யத$_2$ாபூர்வம் அகல்பயத்" (தை.ஆ.6-1) என்று ஜக$_3$த்ஸ்ரஷ்டாவை ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$பர்யாயமான த$_4$ாத்ருஶப்$_3$த$_3$த்தாலே சொல்லிற்றிறே.

“ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத” (தை . ப்ர 1-4 2) என்று முதலான காரணவிஷய-ஶ்ருதிகளும் ப்ரஜாபதியையே காரணமாகச் சொல்லாநின்றன. “ப்ரஜாபதேஸ்ஸபா4ம் வேஶ்ம ப்ரபத்3யே” (சா2ா.உ 8-14-1) என்று சா2ந்தோ3க்3ய-த3ஹரவித்3யையிலே ப்ராஜாபத்யஸ்தா2நத்தை முக்தப்ராப்யமாகச் சொல்லிற்றிறே. ஸத்-ப்3ரஹ்ம ஆத்ம-ஶப்3த3ங்கள் ஶிவ ஶம்பு4-மஹேஶ்வராதி3ஶப்3த3வாச்யமான வஸ்துவிஶேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமென்று முன்பே சொல்லப்பட்டதன்றோ? என்னில், அது சொன்னாலும் விஷயமாகமாட்டாது; எங்ஙனே என்னில், ஸத்-ப்3ரஹ்ம-ஆத்ம-ஶப்3த3ங்களோபாதி ஶிவாதி3ஶப்3த3ங்களும் ஸாத4ாரணங்களாகையாலே. அப்படி ஹிரண்யக3ர்ப்ப4-ஶப்3த3மும் ஸாத4ாரணமல்ல. ஶிவாதி3ஶப்3த3ம் ஸாத4ாரணமானபடி எங்ஙனே என்னில், “ஶிவமஸ்து ஸர்வஜக3தாம்” என்றும், “ஶிவா நஸ்ஸந்து பந்த2ாந:”, “ஶிவம் கர்மாஸ்து” என்றும், “ஶிவா ருதவஸ்ஸந்து” என்றும், “ஶிவா நஶ்ஶந்தமா ப4வ” (அத2ர்வவேதே3 கா.7-ப்ர.பா.17-அநு 68) என்றும், “ஶிவஶ்ஶிவாநாமஶிவோSஶிவாநாம்” (ப4ாரத.உத்3.42-6) என்றும், “யோவஶ் ஶிவதமோரஸ:” (தை நா 6) என்றும் லோக வேத3ங்களிலே ஶ்ருத்3தி4மாங்க3ள்ய கு3ணயோக3த்தாலேஅநேக வஸ்துக்களிலே ஶிவஶப்3த3ம் ப்ரயோகி3க்கக் காணப்படாநின்றது. இப்படி ஶம்பு4ஶப்3த3மும் “ஶம்பு4ஸ்ஸ்வயம்பூ4ர்த்3ருஹிண:” என்று ப்3ரஹ்மாவின் விஷயமாகவும் காணப்படா-நின்றது. மஹேஶ்வரஶப்3த3மும், மஹாந் ஈஶ்வர: என்கிற அவயவஶக்தியாலே ராஜாதி3களிலேயும் ப்ரயோகி3க்கப்படாநின்றது. இனி, ருத்3ரஶப்3த3மும் “ருத்3ரோ வா ஏஷ யத3க்3நி:” (யஜு.அஷ் 2 3), “வீராந்மா நோருத்3ர ப4ாமிதோவதீ4: ஹவிஷ்மந்தோ நமஸா விதே4ம தே” (யஜு.ஸம. 4-5-10-23) என்று க்ரௌர்யாதி3-கு3ணயோக3த்தாலே அக்3ந்யாதி3களிலும் ப்ரயோக3ம் காணப்படாநின்றது. இப்படி ஹிரண்யக3ர்ப்ப4ஶப்3த3த்துக்கு சதுர்முக2னையொழிய வேறொருவரிடத்தில் காணப்-பட்டதில்லை. அப்போதிறே ஶிவாதி3ஶப்3த3ங்களோபாதி ஸாத4ாரணம் என்னலாவது. “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” (மஹோப. 1-1 1) இத்யாதி3வாக்யங்கள் ப்ரஸித்3த4-வந்நிர்தே3ஶத்தாலே அநுவாத3மானபடியாலே விஶேஷோபஸ்தா2பகமன்று என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது.

ஆகையாலே “ப்4ருகுடீகுடிலாத்தஸ்ய ஃபலாடாத்க்ரோத4தீ3பிதாத் । ஸமுத்பந்நஸ்தத3ா ருத்3ர: மத்4யாஹ்நார்க்கஸமப்ரப4:”, “அர்த்த4நாரீந4ரவபு: ப்ரசண்டோ3ாதிஶரீரவாந்” (வி பு 1-7-12) என்கிறபடியே அர்த்த4நாரீந4ரஶரீரியான ருத்3ரனுக்கும் உத்பாத3கனான ஹிரண்யக3ர்ப்ப4னே முமுக்ஷூபாஸ்யமான பரப்3ரஹ்மம் என்று வேத3ாந்தங்கள் ப்ரதிபாதி3க்கிறன என்னுமிடம் ஸித்3த4ம். புராணங்களும் ப்3ரஹ்மபரத்வப்ரதி பாத3கஶ்ருதிகளை உபப்3ரும்ஹிக்கிறபடியாலே ப்ரமாணங்கள். அல்லாதவை ஶ்ருதி-விரோத4த்தாலே உபேக்ஷணீயங்கள். ஆகையிறே மநுவும், “ததஸ்ஸ்வயம்பூ4ர்-ப4க3வாந்” (மநு 1 1 6) என்று ஸ்வயம்பு4ஶப்3த3த்தாலே ஜக3த்காரணத்தைச் சொல்லிற்று. ஸ்வயம்பு4ஶப்3த3ம் - சதுர்முக4னுக்கு பர்யாயபத3ம் என்னுமிடம் ப்ரஸித்3த4ம். ஆகையாலே சதுர்முக2னே பரப்3ரஹ்மமாக ஸோபப்3ரும்ஹணமான வேத3ாந்தத்திலே ப்ரதிபாதி3க்கப்படுகிறான் என்னுமிடம் ப்ரஸித்3த4ம் என்ற-தாயிற்று.

அத$_2$ ஸித்$_3$தா$_4$ந்தாரம்ப$_4$:

இவ்விடத்தில் பரிஹாரமான ஸித்$_3$தா$_4$ந்த - நாராயணஶப்$_3$த$_3$வாச்யமான வஸ்துவே பரப்$_3$ரஹ்மாகக் கடவது - காரணவாக்யஙகளில் இவனையே காரணமாகச் சொல்லுகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணங்களில் இவனையே மோக்ஷப்ரத$_3$னாகவும், முக்தப்ராப்யனாகவும் சொல்லுகையாலும்.

எங்ஙனே என்னில் - காரணவாக்யஙகளில் ஸாத$_4$ாரணமான ஸத்-ப்$_3$ரஹ்ம-ஆத்மாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் விஶேஷபர்யவஸாநாகாங்க்ஷங்களாய்க்கொண்டு "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்$_3$ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ ந நக்ஷத்ராணி நாபோ நாக்$_3$நிர்ந ஸோமோ ந ஸூர்ய: ஸ ஏகாகீ ந ரமேத தஸ்ய த்$_4$யாநாந்தஸ்த$_2$ஸ்ய ஏகா கந்யா {கந்யா = மந: , ப்ரகாஶகத்வாத் 'கந - தீ$_3$ப்தௌ' இதி தா$_4$து: இதி ஶ்ருதப்ர. (4-4-17)} "த$_3$ஶேந்த்$_3$ரியாணி ஜாயந்தே" (மஹோப. 1-1-1) இத்யாரப்$_4$ய "அத$_2$ புநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம் மநஸா த்$_4$யாயீத । தஸ்ய த்$_4$யாநாந்தஸ்த$_2$ஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதே$_3$ாபதத் । தா இமா ஆபஸ்தத்தேஜோ ஹிரண்மயமண்ட$_3$மப$_4$வத் । தத்ர ப்$_3$ரஹ்மா சதுர்முகே$_2$ாஜாயத"(மஹோ. 1-2-1), "அத$_2$ புநரேவ நாராயணஸ்ஸோந்யம் காமம் மநஸா த்$_4$யாயீத । தஸ்ய த்$_4$யாநாந்தஸ்த$_2$ஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதே$_3$ாபதத் । ஸ்வேத$_3$ாத் பு$_3$த்$_3$பு$_3$த$_3$ம் ப$_4$வத் । பு$_3$த்$_3$பு$_3$தா$_3$த் த்ர்யக்ஷ: ஶூலபாணி: புருஷோ ஜாயதே" (மஹோப. 1-3-1) என்று முதலான மஹோபநிஷத்தாலே காட்டப்பட்ட நாராயணனாகிற விஶேஷத்திலே பர்யவஸியாநின்றன. இந்த வாக்யம் அநுவாத$_3$ரூபம் என்று முன்பே சொல்லப்பட்டதன்றோ என்னில், அப்படியன்று. பின்னை எங்ஙனே என்னில், ஶாஸ்த்ரமானது அப்ராப்தப்ராபகமாயிருக்கும். அதாவது, இவ்விடத்தில் நாராயணனுடைய ஜக$_3$த்காரணத்வம் ப்ரமாணாந்தரங்களால் ப்ராப்தமன்று. ஆகாஶப்ராணாதி$_3$களோபாதி ப்ரஸித்$_3$த$_4$வந்நிர்தே$_3$ஶம் அநுவாத$_3$ஸூசகமன்றோ என்னில், "ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூ$_4$தாநி ஆகாஶாதே$_3$வ ஸமுத்பத்$_3$யந்தே" (ச$_2$ா.உப.1-9-1) என்கிறவிடத்தில் "ஹ வை" என்கிற ப்ரஸித்$_3$த$_4$வந்நிர்தே$_3$ஶமாத்ரம் அநுவாத$_3$ஸூசகமன்று, "யதா$_2$க்$_3$நேயோஷ்டாகபால:" (யஜு கா 2-5 2), "உபரி ஹி தே$_3$வேப்$_4$யோ தா$_4$ரயதி" என்று முதலான வாக்யங்களிலும்,அப்போது அநுவாத$_3$த்வம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும். அவ்விடத்தில் அநுவாத$_3$த்வம் இல்லை என்னுமிடம், "வசநாநித்வபூர்வத்வாத்"(பூ.மீ.3-5-21) என்றும், "விதி$_4$ஸ்து தா$_4$ரணேऽபூர்வத்வாத்" (பூ.மீ.3-4-15) என்றும் பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரங்களாலே விதி$_4$த்வம் ஸமர்த்தி$_2$க்கையாலே ஸித்$_3$த$_4$ம். "ஸர்வாணி ஹ வா" இத்யாதி$_3$வாக்யங்களால் ஆகாஶப்ராணங்களுக்கு ப்ரமாணாந்தரங்களாலே கார்யத்வஹேயத்வங்கள் ஸம்ப்ரதிபந்நங்களாகையாலே இவற்றுக்கு பரமகாரணத்வம், ப்ராப்யத்வம், தத$_3$நுகு$_3$ண கல்யாணகு$_3$ணயோக$_3$த்வம் இவற்றினுடைய ப்ரதிபாத$_3$நம் கூடாமையாலே உபக்ரமத்திலே லோகக$_3$தியாக ப்ரதீதமான பரத்வமே ஆகாஶப்ராணங்களாக பரத்வவிஶிஷ்டலிஙக$_3$ங்களாகையாலே தத்தச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$வாச்யங்களாக ஶாரீரகமீமாம்ஸாஸூத்ரங்களாலே (ப்$_3$ர.ஸூ. 1 1, 22, 23) அநுவாத$_3$மாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரஸித்$_3$த$_4$வந்நிர்தே$_3$ஶத்வம் அநுவாத$_3$த்துக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லப் பட்டது என்றதாயிற்று

"ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" (மஹோ. 1-1-1) என்கிற மஹோபநிஷத்தில்

நாராயணனையே பரமகாரணனுகச் சொல்லி, தத்₃வ்யதிரிக்தரான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களை ஸம்ப்ரதிபந்நங்களான கார்யாந்தரங்களோபாதி நாராயணனுலே ஸ்ருஜ்யராகவும், ஸம்ஹார்யராகவும் சொல்லுகையாலே வேறொரு வஸ்து காரணமாக விதி₄க்கப்படுகிறது என்கிற ப்ரஸங்க₃மே இல்லை. "ப்₃ரஹ்மவிஷ்ணுருத்₃ரேந்த்₃ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே" (அத₂ர்வஶிக₂ா) என்கிற இடத்தில் விஷ்ணூத்பத்தி கார்யத்வாபாத₃கமன்று, உபேந்த்₃ர-ராமக்ருஷ்ணுத்₃யவதாரங்களோபாதி ஜக₃த்₃ரக்ஷணுர்த்த₂மாக ப்₃ரஹ்மேஶமத்₄யக₃தமான அவதாரவிஶேஷமாக ப்ரமாணஸித்₃த₄ம். ஆகையால் இவ்வாக்யத்துக்கு அப்ரமாணத்வம் இல்லை என்று இந்த வாக்யத்திற் சொல்லுகிற விஶேஷமான நாராயணன்பக்கலிலே ஸதா₃தி₃ஶப்₃த₃ங்களுக்கு பர்யவஸாநம் யுக்தம். இந்த வாக்யம் அநுவாத₃மானுலும், அநுவாத₃லிங்க₃ரஹிதமாக நாராயணத்வத்தைச் சொல்லுகிற ஶ்ருத்யர்த்த₂த்தை அநுவதி₃க்கக் குறையில்லை. அதில் ஸுபா₃லோபநிஷத்திலே "கிம் தத₃ாஸீத் நைவேஹ கிஞ்ச நாக்₃ர ஆஸீத் அமூலமநாத₄ாரா இமா ப்ரஜா ப்ரஜாயந்தே தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயண:" என்றும், புருஷஸூக்தத்திலும் "தஸ்மாத்₃விராட₃ஜாயத । விராஜோ அதி₄பூருஷ:" என்றும் இத்யாதி₃யாலே நாராயணகாரணத்வத்தைச் சொல்லி, கட₂வல்ல்யாதி₃களும் அவனுடைய மோக்ஷப்ரத₃த்வத்தையும் சொல்லுகையாலே ஜகத்காரணத்வமும் அர்த்த₂ாத் ஸித்₃த₄மாயிருக்கும்.

"யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே (தை.ப்₄ரு.1-1), "அஸத்₃வா இத₃மக்₃ர ஆஸீத்। ததோ வை ஸத₃ஜாயத । தத₃ாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத । தஸ்மாத்தத்ஸுக்ருதமுச்யத இதி । யத்₃வை தத்ஸுக்ருதம் । ரஸோ வை ஸ: । ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வா ஆநந்தீ₃ ப₄வதி" (தை.ஆ.7-1) இத்யாதி வாக்யங்களிலே ஜக₃த்காரணமேயிறே மோக்ஷப்ரத₃மாகவும், முக்தப்ராப்யமாகவும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது.

ஆகையாலே மஹோபநிஷத்₃வாக்யம் அநுவாத₃மாமிடத்திலும், தே₃வதாந்தரகாரணத்வத்தை அநுவதி₃க்கிற ப்ரஸங்க₃மே இல்லை. ப்ரஸித்₃த₄வந்நிர்தே₃ஶமுண்டானுலும் அபூர்வார்த்த₂த்தை ப்ரதிபாதி₃க்குமிடத்தில் அநுவாத₃த்வம் இல்லை என்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது.

இப்படி நாராயணேபநிஷத்திலும் "அத₂ புருஷோ ஹ வை நாராயணேऽகாமயத ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஜேயமிதி । அத₂ாப: ஸஸர்ஜ ... நாராயணுத்₃ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே । நாராயணுத்₃ருத்₃ரோ ஜாயதே । நாராயணுதி₃ந்த்₃ரோ ஜாயதே । நாராயணுத் ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே । நாராயணுத் த்₃வாத₃ஶாதி₃த்யாருத்₃ரா வஸவ: ப்ரஜாபதயஶ்ச ஸர்வே தே₃வாஸ்ஸமுத்பத்₃யந்தே । ஸர்வே லோகாஸ்ஸர்வாணி ச பூ₄தாநி நாராயணுதே₃வ ஸமுத்பத்₃யந்தே । நாராயணே ப்ரலீயந்தே" என்று நாராயணனையே ஸரவகாரணமாகவும் சொல்லிற்று.

மஹோபநிஷத்திலும் "ஸர்வஸ்யாடதநம் ஹரிம்" என்று தொடங்கி, "யந்நாபி₄பத்₃மாத₃ப₄வந்மஹாத்மா ப்ரஜாபதிர்விஶ்வஸ்ருக்₃விஶ்வரூப: । தமேவ விதி₃த்வாऽதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்த₂ா வித்₃யதேऽயநாய" என்று ஸகலஜக₃த்ஸ்ரஷ்டாவான ப்₃ரஹ்மாவுக்கும் காரணமாக நாராயணபர்யாயபத₃மான ஹரிஶப்₃த₃த்தாலே

நாராயணனைச் சொல்லுகையாலே காரண ாக்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் நாரா-
யணனே பரனுக ப்ரதிபாதி$_3$ககப்படுகிறான் என்றதாயிறறு. ஆகையாலே, “ந ஸந்ந
சாஸச்சி$_2$வ ஏவ கேவல:” (ஶ்வேதா. 4-) என்கிற இடத்தில் ஶிவஶப்$_3$த$_3$ம்
அர்வாசீநஶிவனுக்கு வாசகமன்றியிலே ஶுத்$_3$த$_4$மாங்க$_3$ள்யகு$_3$ணயுக்தமான
அநேகார்த்த$_2$ங்களிலும் ப்ரயோக$_3$ம் காண கையாலே, பவித்ராணும் பவித்ரனுய்,
மங்க$_3$ளாநாம் மங்க$_3$ளனுன “ஶாஶ்வதம் சி வம் அச்யுதம்” (தை.நா.6-11-3) என்று
நாராயணுநுவாகத்திலே சொன்ன ஶாஶ்வத ஶிவனுன நாராயணனுக்கே வாசகமா-
மித்தனே. இப்படி நாராயணஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு யக்த்யந்தரத்தில் ப்ரயோக$_3$ம் கண்ட-
தில்லையிறே. இப்படி ப$_3$ஹ்வுபநிஷத்திலே ப$_3$ஹுஶ: அப்$_4$யஸ்யமாநநாராயண-
ஶப்$_3$த$_3$வாச்யனே பரமகாரணதயா நிர்ணீத கையாலே க்வாசித்கமாய், வ்யக்த்யந்-
தரப்ரயோக$_3$த்தாலே ஸாவகாஶமான ஶிவஶ த$_3$ம நாராயணவாசகமாகை{யி}யாலே
யுக்தம் என்றதாயிற்று.

இன்னமும் ஆகாஶப்ராணுதி$_3$களோபாதி ந ப்$_3$ரஹ்மா நேஶாந:” (மஹோப.1-1),
“நாராயணுத்$_3$ப்$_3$ரஹ்மா ஜாயதே நாராய த்$_3$ருத்$_3$ரோ ஜாயதே” (நாராயணுேப.1)
“த்ர்யக்ஷ: ஶூலபாணி: புருஷோ ஜாயதே” (மஹோப.1.3) “யதோ ஜஞ்ஞு உக்$_3$ரஸ்த்வேஷ
ந்ரும்ண:” இத்யாதி$_3$களிலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹா ரகர்மப$_4$ாவத்தையும், “அஸ்ய தே$_3$வஸ்ய
மீடு$_4$ஷோ வயோ விஷ்ணோரேஷஸ்ய அவ $_4$ருதே$_2$ ஹவிர்பி$_4$: விதே$_4$ஹி ருத்$_3$ரோ
ருத்$_3$ரியம் மஹத்வம்” என்று ப$_3$ஹ்வ்ருசஶ்ருதியிலே ருத்$_3$ரனுக்கு ப$_4$க$_3$வத்ஸமா-
ராத$_4$நத்தாலே ஸ்வமஹிமப்ராப்தியையும் சொல்லுகையாலே அர்வாசீநஶிவனுக்கு
பரமகாரணத்வம் அநுபபந்நம் என்றதாயிற்று.

இப்படியே காரணவாக்யக$_3$தமான ஹிரண் யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$மும் சதுர்முக$_2$னே பரம-
காரணமாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கமாட்டாது. எங்ஙனே என்னில் கார்யதயா ஸம்ப்ரதிபந்ந-
னுன ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$னுக்கு பரமகாரணத்வம் கூடாமையாலே. “தா இமே ஆபஸ்-
தத்தேஜோ ஹிரண்மயமண்ட$_3$மப$_4$வத் ததர ப்$_3$ரஹ்மா சதுர்முகே$_2$ாஜாயத” (மஹோப.
1-2), “ஆப ஏவ ஸஸர்ஜாதெ$_3$ள தாஸு வீர்ய மபாஸ்ருஜத் । தத$_3$ண்ட$_3$மப$_4$வத் ஹைமம்
ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமப்ரப$_4$ம் । தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்$_3$ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:”
(மநு.1-8-9) என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே சொல்லுகிறபடியே “ஹிரண்யமஸ்ய
க$_3$ர்ப்பே$_4$ாபூ$_4$த்” (லை.பு பூ.70 106, வா பு.பூ 42) என்கிற வ்யுத்பத்திப்ரகாஶத்தாலே
ஹிரண்மயமான அண்ட$_3$ம் இவனுக்கு உத் நதிஸ்த$_2$ாநம் என்று தோன்றுகையாலே
இவனுடைய கார்யத்வம் ஸித்$_3$த$_4$ம் என்றதாயிற்று.

“ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமப$_4$வத்” (நரு.தாபவீர்யோ பூ.1 1, ப$_3$ருஹஜ்ஜா
ப$_3$ால்யுப. 1-1), “விராஜோSதி$_4$புருஷ:” (க்$_3$வேத$_3$ 8-4-17-10-7), “ப்$_3$ரஹ்மாண
மஸ்ருஜத்ப்ரபு$_4$:”, “மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந (உத்தரரா.104-4), “தத்$_3$விஸ்ருஷ்ட:ஸ
புருஷ: லோகே ப்$_3$ரஹ்மேதி கீர்த்யதே” (மநு .-11) என்று முதலான ப்ரமாணங்களும்
சதுர்முக$_2$னுடைய கார்யத்வப்ரதிபாத$_3$கங்களாயிருக்கும். ஆகையால் “ஹிரண்ய-
க$_3$ர்ப்ப$_4$ஸ்ஸமவர்த்ததாக்$_3$ரே பூ$_4$தஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்” (யஜு.ஸம் 4-2-3) என்கிற
வாக்யத்துக்குப்பொருள் - ஹிரண்யக$_3$ர்ப $_4$ன் ஸ்வகார்யமான ஸ்ருஷ்டிக்கு பூர்வ-
ப$_4$ாவியாய், ஸ்வஸ்ருஷ்டங்களான பூ$_4$தங்களுக்கு பதியுமாயிருக்கும் என்றதாயிற்று.

“ஜாத: பதிராஸீத்” என்கையாலே இவனுடைய பதித்வம் ப்ரத$_2$மஜத்வரூபநிப$_3$ந்த$_4$நமாகையாலே ஔபாதி$_4$கம் என்று தோற்றுகிறது. ஆகையாலே இந்த ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$ம் பரமகாரணவிஷயமானபோது, ‘ஹிதரமணீயக$_3$ர்ப்ப$_4$த்வாத் ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$:’ என்று உபாயோபேயமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன் என்கிற அவயவஶக்தியாலேயாதல், ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶரீரியான பரமாத்மாவின்பக்கல் பர்யவஸாநவ்ருத்தியாலேயாதல் ஸர்வகாரணபூ$_4$தனை நாராயணனுக்கே வாசகமாகக் கடவது.

“அம்ப$_4$ஸ்யபாரே” என்கிற அநுவாகத்தில் “யமந்தஸ்ஸமுத்$_3$ரே கவயோ வயந்தி”, “ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்$_3$யுத புருஷாத$_3$தி$_4$” என்று ஸமுத்$_3$ரஶாயித்வ வித்$_3$யுத்$_3$வர்ணபுருஷத்வங்களாகிற லிங்க$_3$ங்களாலே நாராயணஶப்$_3$த$_3$வாச்யனை பரமபுருஷனைச் சொல்லி, “ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்$_3$யஶ: .... ய ஏவம் வித்$_3$ரம்ருதாஸ்தே ப$_4$வந்தி” என்று இவனுக்கே அநந்யேஶ்வரத்வத்தையும், மோக்ஷப்ரத$_3$த்வத்தையும் சொல்லி, “அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$தோ ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ இத்யஷ்டௌ” என்று பூர்வோக்தத்தோடு ஏகவாக்யமாக ‘ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$’ இத்யாதி$_3$ருக$_3$ஷ்டகத்தையும் உதா$_3$ஹரித்துச் சொல்லுகிற வாக்யமானது இந்த ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு நாராயணபரத்வத்தை அடைவிபடியாநின்றது.

இன்னமும் இந்த ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$வாக்யத்தோடே “அத்$_3$ப்$_4$யஸ்ஸம்பூ$_4$த” என்கிற அநுவாகத்துக்கும் ஏகவாக்யத்வம் உண்டாகையாலே, “ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ” என்று அங்குச்சொல்லுகிற ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும், புருஷஸூக்தப்ரகரணத்வத்தாலும் நாராயணவிஷயத்வம் நிஶ்சிதமாகையால் இந்த ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$ம் நாராயணபரம் என்று அறியப்படும். ஶ்ரௌதமான ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$ம் லிங்க$_3$மான ஶ்ரிய:பதித்வத்திற்காட்டில் ப்ரப$_3$லமாய்க் கொண்டு சதுர்முக$_2$வாசகம் என்கிறவிடம் அநுபபந்நம். காரணவிஷயஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு கார்யபூ$_4$தசதுர்முக$_2$பரத்வம் கூடாமையாலே, ஶ்ருதி அஸித்$_3$தை$_4$யாகையாலும, ஏகபத$_3$ஸாமர்த்$_2$யரூபமான ப்ராமாண்யம் ‘அக்$_3$நிநா ஸிஞ்சேத்’ இத்யாதி$_3$வாக்யங்களிற்போலே அநுபபந்நார்த்த$_2$ங்களில் ஸம்ப$_4$வியாமையாலும் ஶ்ருதிக்கு ப்ராப$_3$ல்யம் சொல்லவொண்ணாது.

புருஷஸூக்தம் நாராயணபரம் என்னுமிடம் புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸஹஸ்ரஶீர்ஷ-விஶ்வாக்ஷ-புருஷ-இத்யாதி$_3$லக்ஷணமான புருஷஸூக்தாதி$_3$லக்ஷிதமான {நாராயணநுவாகாதி$_3$ - என்று பாட$_2$ம் சில நல்ல தாளகோஶங்களில் புருஷஸூக்தாதி$_3$ என்றே காண்கிறது} ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞாநத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று ‘லிங்க$_3$பூ$_4$யஸ்த்வாத்’ (ஶா.மீ.3-3-44) என்கிற வேதா$_3$ந்தாதி$_4$கரணத்திலே ப்ரஸித்$_3$த$_4$மிறே,

அத$_2$ர்வணவேத$_3$த்தில் அஷ்டாத$_3$ஶமஹாஶாந்திப்ரகரணத்திலே “வைஷ்ணவ்யாம் புருஷஸூக்தமித$_3$ம்” என்று வைஷ்ணவியான மஹாஶாந்தியிலே புருஷஸூக்தத்தை விநியோகிக்கையாலே, இதினுடைய விஷ்ணுவிஷயத்வம் ப்ரதீதமாயிற்று. இந்த வாக்யத்துக்கு உத்தரநாராயணநுவாகத்திலே சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மீபதித்வலிங்க$_3$த்தாலும், “புருஷஸ்ய ஹரே: ஸூக்தம்” என்கிற ஸ்ம்ருதிவசநத்தாலும், கல்ப-

ஸூத்ரங்களிலும் "புருஷம் நாராயணம்" என்று {'புருஷ இத்யுபஹிதாம் புருஷேண நாராயணேந யஜமாந உபதிஷ்ட$_2$தே', "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ இதி புருஷேண நாராயணேந பராஞ்சோநுஶம்ஸந்தி" இதி பே$_3$த$_4$ாயநாபஸ்தம்பசூ ஸூத்ரே} என்று இரண்டு அநுவாகத்தையும் சொல்லுகையாலும், நாராயணபரம் என்னுமிடம் நிஶ்சயம். உக்தந்யாயத்தாலே, "த$_4$ாதா யத$_2$ாபூர்வமகல்பயத்" (தை.) என்கிறவிடத்தில் த$_4$ாத்ருஶப்$_3$த$_3$ம் பரமகாரணத்வத்தில் ப$_4$க$_3$வத்$_3$விஷயமாயும், அவாந்தர-காரணத்வத்தில் சதுர்முக$_2$-விஷயமாயும் இருக்கும். ப்ரஜாபதிஶப்$_3$த$_3$மும் அப்படியே. "ப்ரஜாபதேஸ்ஸப$_4$ாம் வேஶ்ம ப்ரபத்யே" (சா.உ.8-14-1) என்று முக்தப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறவிடம் சதுர்முக$_2$பரமன்று. கட$_2$வல்லிநாராயணநுவாகம் தொடக்கமான அநேகோபநிஷத்துக்களிலே நாராயணனையே முக்தப்ராப்யதைச் சொல்லுகையாலும், ப$_4$க$_3$வத்-பரதயா நிர்ணீதவ்யமான த$_3$ஹரவித்$_3$யாக$_3$தமான இந்த வாக்யத்துக்கு தத்பரதை யுக்தமாகையாலும், "ந ச கார்யே ப்ரத்யபி$_4$ஸந்தி$_4$:" (ப்$_3$ர.ஸூ. 4-3-14) என்று சதுர்முக$_2$னுடைய முக்தப்ராப்யத்வம் வேத$_3$ாந்தவிருத்$_3$த$_4$மாகையாலும், இந்த ப்ரஜாபதிஶப்$_3$த$_3$ம் அவயவஶக்தியாலே ஸர்வஶேஷியான நாராயணனையே சொல்லுகிறதாகக் கடவது.

"தத: ஸ்வயம்பூ$_4$ர்ப$_4$க$_3$வாந்" (மநு.1-6) என்கிறவிடத்தில் ஸ்வயம்பு$_4$ஶப்$_3$த$_3$ம் நாராயணபரமாகக் கடவது. அநந்தரத்தில் "தா யத$_3$ஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ்ஸ்ம்ருத:" (மநு.1-10) என்று அவனை நாராயணனாகச்சொல்லி, "தத்$_3$விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷோ லோகே ப்$_3$ரஹ்மேதி கீர்த்யதே" என்று அவனாலே ஸ்ருஷ்டனாக ப்$_3$ரஹ்மாவைச் சொல்லுகையாலே, நாராயணனே பரமகாரணபூ$_4$தன், சதுர்முக$_2$னல்லன் என்றதாயிற்று. நாராயணநுவாகமானது – "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தே$_3$வம்" (6-11-1) என்று தொடங்கி "ஸ ப்$_3$ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்$_3$ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட்" (6-11-13) என்று முடிவாக ஸர்வஶாகை$_2$களிலும் பரத்வப்ரதிபாத$_3$கமாக ப்ரஸித்$_3$த$_4$மான தே$_3$வ-ஶம்பு$_4$-அக்ஷர-ப்ரபு$_4$-பதி-ஶிவ-அச்யுத-ஹிரண்யகர்ப்ப$_4$-த$_4$ாத்ரு-ப்ரஜாபதி-ஸ்வயம்பூ$_4$-விஶ்வாத்ம-பரம்ப்$_3$ரஹ்ம-பரதத்வ-பரஞ்ஜ்யோதி-பரமாத்ம-ப்ரப்$_4$ருதிகளான ஶப்$_3$த$_3$ங்களாலே ந்யாயநிரபேக்ஷமாக நாராயணஸாமாநாதி$_4$கரண்யத்தாலே கண்டோ$_2$க்தி பண்ணி, பரத்வேந ஶங்கநீயரான ப்$_3$ரஹ்மஶிவர்களுக்கு தத்$_3$விபூ$_4$தித்வத்தையும் சொல்லி நிக$_3$மித்தது. இப்படி ஸர்வவேத$_3$ாந்தநிக$_3$மநபூ$_4$மியான இந்த அநுவாகம் உபாஸநவிஶேஷவிதி$_4$பரமாத்ரமுமன்று, ப்ரக்ருதமான த$_3$ஹரவித்$_3$யோபாஸ்யவிஶேஷநிர்ணயபரமாத்ரமுமன்று; ஸர்வபரவித்$_3$யோபாஸ்யவிஶேஷநிர்ணயபரம் என்று வேத$_3$ாந்தத்திலே {ப்$_3$ரஸூ.3-3-4, ஶாரீரகமீமாம்ஸாயாம் லிங்க$_3$பூ$_4$யஸ்த்வாதி$_4$கரணேSயமர்த்த$_2$ஸ்ஸமர்த்தி$_2$த:} நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

'நாராயணபரம் ப்$_3$ரஹ்ம.... நாராயணபரோ ஜ்யோதி:" (தை. நா.6-11-4-3) என்கிற இடத்தில் பஞ்சமீஸமாஸஶங்கையாலே நாராயணத்பரமாயிருப்பதொரு வஸ்து என்று சொல்லுகிறவிடம் அயுக்தம்; "தத்வம் நாராயண: பர:" இத்யாதி$_3$களிலே வ்யஸ்தமான ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலும் "அந்தர்ப$_3$ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்தி$_2$த: .. ஸ ப்$_3$ரஹ்மா ஸ ஶிவ: ஸ்ஸேந்த$_3$ர:" இத்யாதி$_3$களிலே நாராயணனே ஸர்வஸ்மாத்பரன், அல்லாதார் அவனுக்கு விபூ$_4$திபூ$_4$தர் என்று தோற்றுகையாலும், இவ்விடத்தில் ப்ரத$_2$மாவிப$_4$க்தி "ஸுபாம்ஸுலுக்" (பா.ஸூ.7 11-39)

இத்யாதி₃ஸூத்ரத்தாலே {லுபதை ... கிற விப₄ாக₃நிரதே₃ஶத்தாலே இந்த ஸம்ஶயத்தை நிவர்த்திப்பித்து ஸமாஸத்திலும் அப ... ாய்க் கிடக்கிறதாகக் கடவது} லுப்தையாய்க் கிடக்கிறதாகக் கடவது.

மஹோபநிஷத்திலும் "நாராயண: ப ... ப்₃ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: । நாராயண: பரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: ... " என்று வ்யக்தமாகக் கிடக்கிறது. நிஷாத₃ஸ்த₂பதிந்யாயத்தாலே பஞ்சமீஸமாஸத்திற்காட்டில் ஸாமாநாதி₄கரண்யஸமாஸம் யுக்தம்.

{நிஷாத₃ஸ்த₂ ... தீதி. 'ஸ்த₂பதிர்நிஷாத₃ஸ் ... த ஶப்₃த₃ஸாமர்த₂யாத' இதி ஸூத்ரம் பூர்வமீமாம்ஸா ஷஷ்ட₂ாத₄யாயக₃தம் (6-1-51) 'ஏதயா ... ாத₃ஸ்த₂பதிம் யாஜயேத்' இதி ஶ்ருதி: - தஸ்ய விஷய:. தத்ர நிஷாதா₃நாம் ஸ்த₂பதிரிதி விக்₃ரஹேண நிஷாத₃ஸம்ப₃ந்தி₄ஸ்த₂பதி ப்ரதீயதே வா, நிஷாத₃ஶ்சாஸௌ ஸ்த₂பதிஶ்சேதி விக்₃ரஹேண நிஷாத₃ரூபி₄நநஸ்த₂ ... தி: ப்ரதீயதே வா இதி ஸம்ஶய: ஷஷ்ட₂ந்த ... ருஷாஶ்ரயணே லக்ஷணாதோ₃ஷஸம்ப₃த்த₂தயா, விது₃ஷதவாத், அக்₃நிமத்வாச்ச யஜ்ஞாத₃யநுஷ்டா₂நம் யுஜ்யத இதி பூர்வ பக்ஷ . ஸித்₃தா₄ந்தஸ்து - தத்₂ாஸதி ஶ்ருதிக₃த நிஷாத₃பத₃ஸ்ய லக்ஷணா ... த்யா கர்மத₄ார ... ஷ ஏவ ஆஶ்ரயணீய இதி தாத்₃ருஶந்யாயேத்யர்த்த₂:}

ஆகையாலே இந்த அநுவாகத்தில ஸர்வவேத₃ாந்தங்களிலும் முமுக்ஷூபாஸ்யமாகவும், முக்தப்ராப்யமாகவும், ஜக₃த்₃காரணமாகவும், ஜக₃த₃ந்தராத்மாவாகவும் ப்ரஸித்₃த₄மாய், ஸத் ப்₃ரஹ்ம-ஆத்ம ஸாமாந்யஶப்₃த₃த்தாலே நிர்தி₃ஷ்டமான வஸ்துவை தத்ப்ரத்யபி₄ஜ்ஞாபகமான அவ்வோ ஶப்₃த₃ங்களாலே அநுவதி₃த்து, அந்த வஸ்துவுக்கு நாராயணத்வம் விதி₄க்கப்படுகிறது என்றதாயிற்று.

"ஜுஹ்வா ஜுஹோதி" என்று ஹோமஸாத₄நதயா விஹிதமான ஜுஹுவுக்கு "யஸ்ய பர்ணமயீ ஜுஹூர்ப₄வதி" என்று ஜுஹூஶப்₃த₃த்தாலே அநுவதி₃த்து பர்ணமயத்வ வித₄ாநம் பண்ணினாப்போலே. இப்படி மைத்ராயணீயோபநிஷத்திலும் "தத்₂ஸவிதுர்வரேண்யம் த்₄ருவமசலமம்ருதம் விஷ்ணுஸம்ஜ்ஞம் ஸர்வாத₄ாரம் த₄ாம" என்று த்₄ருவத்வாऽசலத்வாऽம்ருதத்வஸர்வ ... ாரத்வவிஶிஷ்டமாக ஸர்வவேத₃ாந்தவேத்₃யமான பரப்₃ரஹ்மம் விஷ்ணுஸமஜ்ஞமாக விஶேஷிக்கப்பட்டது. கட₂வல்ல்யாதி₃யிலும் "ஸர்வே வேத₃ா யத்பத₃மாமநந்தி" என்று துடங்கி, "தத்தே பத₃ம் ஸங்க்₃ரஹேண ப்₃ரவீமி" என்று சொல்லி "ஸோத்₄வந: பாரமாப்நோதி தத்₃விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம்" (க₂.1-3-9) என்று ஸர்வவேத₃ாந்தப்ரதிபாத்₃யமாய், முக்தப்ராப்யமான வஸ்து வைஷ்ணவமான பத₃ம் என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் நாராயணனே மோக்ஷப்ரத₃னும், முக்தப்ராப்யனும், பரதத்வமும் என்று ஸர்வவேத₃ாந்தஸித்₃த₄ம் என்றதாயிற்று.

இனி ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்திலே "ததோ யது₃த்தரதரம்" (3-10) என்று தொடங்கி, ருத்₃ரனுக்கு நாராயணனுத்பரத்வம் சொல்லுகிறது என்கிறவிடம் அநுபபந்நம்; உபக்ரமத்தோடு சேராமையாலே உபக்ரமத்தில "வேத₃ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்று மஹாபுருஷனைச் சொல்லி, "தமேவ விதி₃த்வாऽதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்த₂ா வித்₃யதேऽயநாய" என்று 'தத்₃வேத₃நமே மோக்ஷஹேது; வேறொன்று அன்று' என்கிற அர்த்த₂த்தினுடைய ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணப்பட்டது. அநந்தரம் அத்தை

உபபாதி$_3$க்கைக்காக "யஸ்மாத்பரம் நா.. ஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஶ்சித் । வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப$_3$்தோ$_4$ திவிதிஷ்ட$_2$த்யேக: தேநேத$_3$ம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம்" (மவே. 3-9) என்று 'யாவனொருவனிற்காட்டில் வேறு பரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை, உத்தரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவில்லை, நிஸ்தரங்க$_3$ார்ணவோபமனான பரமபத$_3$ ஸ்யனாலே இந்த விஶ்வம் வ்யாப்தமாயிருக்கும்' என்றுகொண்டு ஸர்வஸ்மாத் - ரனான பரமபுருஷனைச் சொல்லி, "ததோ யது$_3$த்தரதரம்" என்று 'அவனிற்காட்டில் உத்கருஷ்டமாயிருப்பதொரு வஸ்து உண்டு' என்கை உபக்ரமத்தோடு சேராது.

{ஸேயம் ஶ்ருதி· பரமாத்மபரதயா ப$_4$ார்க்க$_3$வஸ்மருத் யாதி$_3$ஷு மஹர்ஷிபி$_4$ருபப்$_3$ரும்ஹிதா. தத$_2$ாஹி "யஸ்மாத்பரதரம் நாஸ்தி புருஷாத் பரமேஷ்டி$_2$ந ந ஜ்யாயோஸ்தி ந சாணீய: ஸ து நாராயணோ ஹரி. । யேநேத$_3$மகி$_2$லம் பூர்ணம் புருஷேண ம ஹாத்மனா । ஸ து நாராயணோ தே$_3$வ இதீயம் வைதி$_3$கீ ஶ்ருதி:" இதி. அத்ர வக்தவ்யம் ஸர்வ । தத்வஶேக$_2$ரடிப்பண்யாம் ப்ரபஞ்சிதம், தத ரத$_3$ரஷ்டவயமிதி}

'உபக்ரமாநுகு$_3$ணமாக உபஸம்ஹாரம்' என்று சொல்லுகை உபக்ரமாதி$_4$கரணஸித்$_3$த$_4$ம். {உபக்ரமாதி$_4$கரணமிதி. பூர்வமீமா ஸாத்ருதீயாத்$_4$யாயப்ரத$_2$மாதி$_4$கரணம்(3-3-1). கைஶ்சித் வேத$_3$த$_4$ர்மதாதி$_4$கரணம் இத்யபி ப$_2$்யதே. தத$_3$தி$_4$கரணே ஹி "ப்ரஜாபதிர்வா இத$_3$மக்$_3$ர ஆஸீத் । ஸ தபோதப்யத . தஸ்மாத்தபஸதேபாந க த்ரயோ வேத$_3$ா அஜாயந்த । அக்$_3$நிர்வாயுராதி$_3$த்யஸ்தே தபோதப்யந்த தேப்$_4$யஸ்தேபாநே ப்யஸத்ரயோ வேத$_3$ா அஜாயந்த அக்$_3$நே ருக்$_3$வேதே$_3$ா வாயோர்யஜுர்வேத$_3$ ஆதி$_3$த்யாத் ஸாமவே த$_3$:" இத்யுபக்ரம்ய ஶ்ரூயதே. "தஸ்மாது$_3$ச்சை ருசா க்ரியதே உபாம்ஶு யஜுஷா உச்சைஸ்ஸாமநா" இதி. அத்ர ஸம்ஶய. - தத்ர கிம் உச்சைஷ்ட்வாத$_3$ய ருக$_3$ாதி$_3$த$_4$ர்மா உத வேத$_3$த$_4$ர்மா இதி. உப கரமே வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஶ்ரவணாத், உபஸம்ஹாரே ச ருக$_3$ாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஶ்ரவணாத். வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய ஹி மந்த்ர-ப$_3$ராஹ்மண-ஸமுத$_3$ாயத்வாவச்சி$_2$ந்நே ஶக்தி: ந து ஏகைகஸமிந் மந்த்ரவாக்யே, ப்$_3$ராஹ்மணவாக்யே வா; தத$_2$ாஸதி மந்த்ராதி$_3$ரூப-ஏக-த்$_3$வி-த்ரிவாக்ய-அத்$_4$யயநேபி, "வேத$_3$ாநதீ$_4$த்ய வேதௌ$_3$ வா வேத$_3$ம் வாபி யத$_2$ாக்ரமம்" இதி ஶாஸ்த்ராநுஷ்ட$_2$ாநப்ரஸங்க$_3$ாத. பாத$_3$வ்யவஸ்த$_2$ாவத் மந்த்ரத்வாவச்சி$_2$ந்நே ருக்ச$_2$ப்$_3$த$_3$ஸ்ய, மந்த்ரத்வஸமாநாதி$_4$கரணகீ$_3$தித்வாவச்சி$_2$ந்நே ஸாமஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய, ருக்ஸாமபி$_4$ந்நமந்த்ரத்வாவசசி$_2$ந்நே ச யஜுஶ்ஶப்$_3$த$_3$ஸ்ய ஶக்தி: "தேஷாம் ம்ருக்$_3$யத்ரார்தத$_2$வஶேந பாத$_3$வ்யவஸ்த$_2$ா । கீ$_3$திஷு ஸாமாக்$_2$யா । ஶேஷே யஜுஶ்ஶப்$_3$த$_3$:" இத்யாதி$_3$ஸூத்ரத்ரயேண தத$_2$ாவ்யவஸ்த$_2$ாபநாத். அத்ர உபக்ரமோபஸம்ஹாரயோர்விரோத$_4$ாத், த்$_3$வயோரவிரோதே உபவரணீயே உபஸம்ஹாரஸ்ய விதி$_4$த்வேந ப்ரப$_3$லத்வாத், தத$_3$நுரோதே$_4$ந உபக்ரமஸ்த$_2$வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஸ்யாபி தத்தே$_3$கதே$_3$ஶருக$_3$ாதி$_3$மந்த்ரபரத்வம் இதி பூர்வபக்ஷே - உபக்ரமஸ்யாநுத்$_3$பூ$_4$தவிரோதி$_4$த்வேந ப்ரப$_3$லத்வாத் உபக்ரமக$_3$தவேத$_3$பத$_3$ாநுஸாரேண உபஸம்ஹாரஸ்த$_2$ருக$_3$ாதி$_3$பத$_3$ாநாமேவ ருக$_3$வேத$_3$ாதௌ$_3$ லக்ஷணேதி ஸித்$_3$த$_4$ாந்திதம். ஏதத$_3$தி$_4$கரணார்த்த$_2$ம் ஸங்க்$_3$ரஹேண பரதிபாதயதி (எங்ஙனே என்னில்) இதி}.

உபக்ரமாதி$_4$கரணத்தில் உபஸம்ஹாரத்திற்காட்டில் உபக்ரமம் ப்ரப$_3$லமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. எங்ஙனே என்னில் "உச்சை· ருசா க்ரியதே । உச்சைஸ்ஸாம்நா। உபாம்ஶு யஜுஷா" என்று உச்சைஷ்ட்வாதி$_3$யானது ருக$_3$ாதி$_3$யான மந்த்ரமாத்ரத்துக்கு த$_4$ர்மமோ? தத்தந்மந்த்ர ஸமுதாயமான வேத$_3$த$_4$ர்மமோ? என்று ஸம்ஶயித்து, மந்த்ரத்துக்கு வாசகமான ருகாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வாரஸ்யத்தாலே மந்த்ரத$_4$ர்மத்வத்தைச் சொல்லி, உபக்ரமவேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ம் 'வேத$_3$யதீதி வேத$_3$:' என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அநுஷ்டே$_2$யார்த்த$_2$ப்ரகாஶகமாகக்கொண்டு மந்த்ரபரமாகக் கடவது; வேத$_3$ஶப்$_3$த$_3$ஸ்வாரஸ்யத்தாலே வேத$_3$த$_4$ர்மமாகச் சொல்லில் ருக$_3$ாதி$_3$பத$_3$ங்களுக்கு

லாக்ஷணிகத்வம் ப்ரஸங்கி$_3$க்கும்; ஆகையாலே உச்சைஷ்ட்வாதி$_3$மந்த்ரமாத்ரத$_4$ர்மம் என்று பூர்வபக்ஷமாக, மந்த்ரப்$_3$ராஹ்மணஸமுத$_3$ாயரூபமான வேத$_3$த$_4$ர்மத்வமே உச்சைஷ்ட்வாதி$_3$களுக்கு உபக்ரமஸ்வாரஸ்யத்தாலே யுக்தம். எங்ஙனே என்னில் உபக்ரமமானது அநுத்$_3$பூ$_4$தவிரோதி$_4$யாகையாலே சரமப$_4$ாவியான உபஸம்ஹா-ரத்திற்காட்டில் ப$_3$லவாந், யாதொருபடி அக்$_3$நியின் அநுஷ்ணத்வப்ரதிபாத$_3$கமான அநுமாநத்திற்காட்டில், அக்$_3$நியினுடைய ஔஷ்ண்யக்$_3$ராஹியான ப்ரத்யக்ஷம் ப$_3$லவத்து, யாதொருபடி அநுத்$_3$பூ$_4$தவிரோதி$_4$யான ஶ்ருத்யாதி$_3$களில் பூர்வபூர்வங்-கள், உத்தரோத்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரப$_3$லங்கள் {'ஶ்ருதிலிங்க$_3$வாக்யப்ரகரணஸ்த$_2$ாந-ஸமாக்$_2$யாநாம் ஸமவாயே பாரதௌ$_3$ர்ப$_3$ல்யம் அர்த்த$_2$விப்ரகர்ஷாத்' இதி பூர்வமீமாம்ஸாஸூத்ரே (3-3-14) அயமர்த்தோ$_2$ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:} அப்படியே ப$_3$லவானுன உபக்ரமத்தினுடைய ஸ்வாரஸ்யாநுகு$_3$ணமாக, து$_3$ர்ப$_3$லமான உபஸம்ஹாரத்தினுடைய ப$_4$ாக்தத்வம் யுக்தம் என்று கொண்டு உச்சைஷ்ட்வாதி$_3$கள் வேத$_3$த$_4$ர்மங்கள் என்று ஸித்$_3$த$_4$ாந்திக்-கப்பட்டது.

ஆகையால் உபக்ரமவிரோத$_4$ம் உண்டாகையாலே, "ததோ யது$_3$த்தரதரம்" என்கிற உபஸம்ஹாரவாக்யமானது உபக்ரமக$_3$தனுன பரமபுருஷனையொழிய வஸ்த்வந்த-ரத்தை ப்ரதிபாதி$_3$க்கமாட்டாது. கோ$_3$ப$_3$லீவர்த$_3$ந்யாயத்தாலே ஸாமாந்யஶப்$_3$த$_3$த்துக்கு விஶேஷஸந்நிதி$_4$யில் அர்த்த$_2$ஸங்கோசமுண்டாகையாலே, இவ்விடத்திலும் "ததோ யது$_3$த்தரதரம்... தஸ்மாத் ஸர்வக$_3$த:ஶிவ:" (ஶ்வே. 3-11) என்கிற விஶேஷஸந்நிதி$_4$-யில் "நாந்ய: பந்த$_2$ா வித்$_3$யதேऽயநாய யஸ்மாத் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்" (ஶ்வே. 3-9) என்று ஸர்வவிஷயமாகத் தோற்றுகிற ஸாமாந்யத்துக்கு அர்த்த$_2$ஸங்கோசம் பிறந்து, பரமபுருஷனைக் காட்டில் வ்யதிரிக்தனைச் சொன்னுலோ என்னில், அது கூடாது; பத$_3$ாந்தரத்தினுடைய வையர்த்$_2$யபரிஹாரார்த்த$_2$மாக பத$_3$ாந்தரத்துக்கு அர்த்த$_2$-ஸங்கோசம் கொள்ளவேண்டா. "ததோ யது$_3$த்தரதரம்" என்கிறதுக்கு வையர்த்$_2$ய-ப்ரஸங்க$_3$முமில்லை. கீழ் ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்த$_2$த்தை 'தத:' என்று ஸஹேதுகமாக நிக$_3$மிக்கையாலே.

இன்னமும் 'ஸர்வக$_3$த: ஶிவ:' என்று சொல்லி, "மஹாந் ப்ரபு$_4$ர்வை புருஷஸ்-ஸத்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:" (ஶ்வே.3-12) என்று மோக்ஷோபயோகி$_3$யான ஸத்வத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமான மஹாபுருஷனை ப்ரதிபாதி$_4$ஜ்ஞைபண்ணி வைக்கிறது.

இன்னமும் "அத$_2$யோ ஹ வை க$_2$லு வாஸ்ய ராஜஸாம்ஶஸ்ஸோஸௌ ப்$_3$ரஹ்ம-சாரிணோ யோயம் ப்$_3$ரஹ்மா । அத$_2$யோ ஹ வை க$_2$லு வாஸ்ய ஸாத்விகாம்ஶஸ்-ஸோஸௌ ப்$_3$ரஹ்மசாரிணோ யோயம் விஷ்ணு: । அத$_2$யோ ஹ வை க$_2$லு வாஸ்ய தாமஸாம்ஶஸ்ஸோஸௌ ப்$_3$ரஹ்மசாரிணோ யோயம் ருத்$_3$ர:" (4வதுப்ரபாட$_2$க-க$_2$ண்ட$_3$.5) என்று மைத்ராயணீயோபநிஷத்திலும், "ஸத்வப்ரவர்த்தகம் விஷ்ணும் ஸர்வபூ$_4$தகு$_3$ஹாஶயம்" என்று ஸ்ம்ருதியிலும் விஷ்ணுவுக்கு ஸத்வ-ப்ரவர்த்தகத்வம் ஓதப்படாநின்றது.

இவ்விடத்தில் "ஸர்வாநநஶிரோக்$_3$ரீவஸ்ஸர்வபூ$_4$தகு$_3$ஹாஶய: । ஸர்வவ்யாபீ ச ப$_4$க$_3$வாந் தஸ்மாத் ஸர்வக$_3$தஶ்ஶிவ" (ஶ்வே. 3-11) என்கிற ஶப்$_3$த$_3$ங்கள் புருஷஸூக்த-

நாராயணாநுவாகங்களில் பரமபுருஷனுக்கு அஸாத$_4$ரணமான ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வ-ஸர்வாந்தராத்மத்வ-ஸர்வவ்யாபித்வ-ஶாஶ்வதஶுத்$_3$தி$_4$மாங்க$_3$ள்யாதி$_3$கு$_3$ண-யோக$_3$ங்களை ப்ரத்யபி$_4$ஜ்ஞை பண்ணுநின்றது. ஆகையால் இந்த ப்ரகரணத்திலும் ஸர்வேஶ்வரனே ப்ரதிபாதி$_3$க்கப்படுகிறான் என்றதாயிற்று.

இன்னமும் ச$_2$ாந்தே$_3$ாக்$_3$யத$_3$ஹரவித்$_3$யையிலே “அத$_2$ யதி$_3$த$_3$மஸ்மிந் ப்$_3$ரஹ்மபுரே” (8-1-1) இத்யாதி$_3$யாலே நாமரூபநிர்வோட்$_4$ருத்வவிஶேஷிதமான ஆகாஶஶப்$_3$த$_3$த்தாலே பரமபுருஷனைச் சொல்லி, “தஸ்மிந் யத$_3$ந்த:” (8-1-2) என்று தத$_3$ந்தர்வர்த்தி-யானதொரு தத்வாந்தரத்துக்கு உபாஸ்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது என்றதுவும் அஶ்ரோத்ரியனுடைய ஆஶாமாத்ரவிலஸிதம் அந்த ஶ்ருதிதானே இத்தை ப்ரஶ்ந-பூர்வகமாக பரிஹரிக்கையாலே. “த$_3$ஹரோஸ்மிந்நந்தர ஆகாஶஸ்தஸ்மிந் யத$_3$ந்தஸ்-தத$_3$ந்வேஷ்டவ்யம் தத்$_3$வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்” (8-1-1) என்று சொல்லி, “கிம் தத$_3$த்ர வித்$_3$யதே யத$_3$ந்வேஷ்டவ்யம் யத்$_3$வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம்” (8-1-2) என்று சோத்$_3$யம் பண்ணி, தத்பரிஜிஹீர்ஷையாலே “யாவாந்வாயமாகாஶஸ்தாவா-நேஷோந்தர்ஹ்ருத$_3$ய ஆகாஶ உபே$_4$ அஸ்மிந்த்$_3$யாவாப்ருதி$_2$வீ அந்தரேவ ஸமாஹிதே । உப$_4$ாவக்$_3$நிஶ்ச வாயுஶ்ச ஸூர்யாசந்த்$_3$ரமஸாவுபெ$_4$ள । வித்$_3$யுந்நக்ஷத்ராணி யச்சாந்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத$_3$ஸ்மிந் ஸமாஹிதம் ... நாஸ்ய ஜரயைதஜ்ஜீர்யதி ந வதே$_4$ நாஸ்ய ஹந்யதே ஏதத் ஸத்யம் ப்$_3$ரஹ்மபுரம்” (ச$_2$ா.உ.8-1-3-5) என்று கொண்டு ப்ரக்ருதமான த$_3$ஹராகாஶத்துக்கு அதிமஹத்த்வ-ஸர்வாத$_4$ாரத்வாதி$_3$யைச் சொல்லி, “அஸ்மிந் காமாஸ்ஸமாஹிதா:” (8-1-5) என்று தத$_3$ந்தர்வர்த்திகளாய்க்கொண்டு உபாஸ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்டவை காமங்கள் என்று பரிஹரித்தது. மேல் “ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்-விஶோகோவிஜிக$_4$த்ஸோऽபிபாஸஸ்ஸத்யகாமஸ்ஸத்யஸங்கல்ப:” (8-1-5) என்று த$_3$ஹராகாஶநிர்தி$_3$ஷ்டபரமாத்மா, தத$_3$ந்தர்வர்த்தியாயிருக்கிறது. “காம்யந்த இதி காமா:” என்று கல்யாணகு$_3$ணங்களாய், அபஹதபாப்மத்வாதி$_3$யான கு$_3$ணாஷ்டகம் என்று சொல்லி, “ய இஹாத்மாநமநுவித்$_3$ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஶ்ச ஸத்யாந் காமாம்ஸ்-தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ ப$_4$வதி” (8-1-6) என்று ஏதத்$_3$கு$_3$ணாஷ்டக-விஶிஷ்டனான பரமாத்மாவினுடைய உபாஸநமும், தத்ப$_2$லமும் சொல்லப்பட்டது.

இது வாக்யகாரராலேயும் 'தஸ்மிந் யத$_3$ந்தரிதி காமவ்யபதே$_3$ஶ:” என்று சொல்லப்-படுகையாலே “தஸ்மிந்யத$_3$ந்த:” என்றது கல்யாணகு$_3$ணஜாதம் என்றதாயிற்று. தைத்திரீயத்தில் “த$_3$ஹ்ரம் விபாப்மம்” (6-1--23) இத்யாதி$_3$யாலே பரமபுருஷாந்தர்-வர்த்தியாயிருப்பதொரு தத்வாந்தரத்துக்கு உபாஸ்யத்வம் சொல்லி, அதினுடைய விஶேஷஜிஜ்ஞாஸை உண்டாய் உள்ளவளவில், “ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:” (6-10-24) என்று விஶேஷநிர்ணயம் பண்ணப்படுகிறது என்றதும் இத்தாலே ப்ரத்யுக்தம்.

{ஸர்வவேத$_3$ாந்தபடி$_2$தத$_3$ஹரவித்$_3$யாயா: இக்யம் ஶா...ரகமீமாம்ஸாயாம் “காமாதீ$_3$தரத்ர தத்ர சாயதநா-தி$_3$ப்$_4$ய:” (3-3-38) இத்யஸ்மிந்நதி$_4$கரணே ஸமா..தி$_2$தம். தத$_3$பி$_4$ப்ரேத்ய (இத்தாலே ப்ரத்யுக்தம்) இத்யுக்தம்.}

“யத்$_3$வேத$_3$ாதெ$_3$ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி$_2$த: । தஸ்ய ப்ரக்ருதி-

லீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:" (6-1?-24) என்றது வேத$_3$த்துக்கு முதலாக யாதொரு ப்ரணவரூபஸ்வரூபமானது சொல்லப்பட்டது, அது வேத$_3$ாந்தத்திலும் உத்$_3$கீ$_3$த$_2$-ப்ரகரணங்களிலே சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸ்வரத்தினுடைய முதலில் எல்லா வாசகங்களுக்கும் ப்ரக்ருதிபூ$_4$தமான அகாரத்துக்கு வாச்யனானவன் யாவனொருவன் அவன் மஹேஶ்வரன். "அகாரோ விஷ்ணுவாசக:", "அ இதி ப்$_3$ரஹ்ம" (ருக்$_3$வேத$_3$. ஆர.உ.), "அ இதி ப$_4$க$_3$வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத$_2$மாபி$_4$த$_4$ாநம்", "அக்ஷராணாம் அகாரோஸ்மி" (கீ$_3$தா 10) என்று அகாரவாச்யனான நாராயணனே மஹேஶ்வரஶப்$_3$த$_3$-வாச்யன் என்றதாயிற்று. {அஸ்யா: ஶ்ருதே: பாத்$_3$மோத்தரே (அ.226) ஶ்ரீமந்நாராயணபரத்வேந உபப்$_3$ரும்ஹிதத்வாத் தத$_3$பி$_4$ப்ரேத்ய (அகாரவாச்யனான ... என்றதாயிற்று) இத்யநுக்$_3$ருஹீதம். தத$_2$ாஹி பார்வதீம்ப்ரதி ஸர்வஜ்ஞோ ருத்$_3$ர "யோ வேத$_3$ாதௌ ...ஸ மஹேஶ்வர: । யோஸாவகாரவாச்யோவை விஷ்ணுர்நாராயணோ ஹரி: ஸ ஏவ புருஷோ நித்ய: பரமாத்மா மஹேஶ்வர: । தஸ்யாம்ஶபூ$_4$தமைஶ்வர்யம் யஸ்மிந் கஸ்மிந் ஹி வர்த்ததே। தஸ்மிந் ஈஶ்வரஶப்$_3$த$_3$ாதி$_3$ ப்ரோச்யதே முநிபி$_4$ஸ்தத$_2$ா । நிருபாதீ$_4$ஶ்வரத்வம் து வாஸுதே$_3$வே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம் । ஆத்மேஶ்வர இதி ப்ரோக்தோ வேத$_3$வாதை$_3$ஸ்ஸநாதநை: । தஸ்மாந்மஹேஶ்வரத்வம் து வாஸுதே$_3$வே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம் । அஸௌ த்ரிபாத்$_3$விபூ$_4$தேஸ்து லீலாயா அபி சேஶ்வர: । விபூ$_4$தித்$_3$வயமைஶ்வர்யம் தஸ்யைவ ஸகலாத்மந: । ஶ்ரீபூ$_4$நீலாபதிர்யோஸௌ ஈஶ்வரஸ்ஸ உதா$_3$ஹ்ருத: । தஸ்மாந்மஹேஶ்வரத்வந்து வாஸுதே$_3$வே ப்ரதிஷ்டி$_2$தம்" இதி.} மஹேஶ்வரஶப்$_3$த$_3$மும் அவயவவ்யுத்பத்தியாலே ராஜாதி$_3$களிலும் ப்ரஸித்$_3$த$_4$ம் என்று முன்பே சொன்னோம். அத$_2$ர்வஶிகை$_2$யிலே "காரணம் து த்$_4$யேய:" இத்யாதி$_3$யாலே பரமபுருஷாந்தர்வர்த்தியாய், ஶம்பு$_4$ஶிவாதி$_3$-நாமகனான ருத்$_3$ரனுக்கு உபாஸ்யத்வம் தோன்றுகிறது என்றதுவும் உக்தரீதியாலே நிரஸ்தம். இந்த ஆகாஶஶப்$_3$த$_3$ம் ஹ்ருத$_3$யாகாஶவாசியாகையாலே பரமபுருஷ-பரமாகமாட்டாமையாலும், தத$_3$ந்தர்வர்த்திக்கு காரணத்வாதி$_3$யான ப$_4$க$_3$வத$_3$ஸாத$_4$ாரணகு$_3$ணங்களைக் கொள்ளுகையாலும், ஶம்பு$_4$ஶிவாதி$_3$ஶப்$_3$த$_3$ங்களுக்கு ருத்$_3$ரனை-யொழியவும் லோகவேத$_3$ங்களிலே பரஸித்$_3$தி$_4$ உண்டாகையாலும், "விஶ்வாக்ஷம் விஶ்வஶம்பு$_4$வம் ...ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்" (தை.நா.6-11-1-3) என்று நாராயணன் பக்கலிலும் ப்ரயோக$_3$ம் காண்கையாலும் இவ்விடத்தில் நாராயணனே த்$_4$யேயன் என்றதாயிற்று.

இன்னமும் "ப்$_3$ரஹ்மவிஷ்ணுருத்$_3$ரேந்த்$_3$ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே" (அத$_2$ர்வ-ஶிக$_2$ா) என்கிறவிடமும், "யோ ப்$_3$ரஹ்மாணம் வித$_3$த$_4$ாதி பூர்வம்" (ஶ்வேதா. 6-18), "ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமப$_4$வத்" (ந்ருஸிம்ஹதாப. பூ.1-1), "யந்நாபி$_4$-பத்$_3$மாத$_3$ப$_4$வந்மஹாத்மா ப்ரஜாபதி:" 'தத்ர ப்$_3$ரஹ்மா சதுர்முகே$_2$ாऽஜாயத" (மஹோப, 1-2), "யதோ ஜஜ்ஞே உக்$_3$ரஸ்த்வேஷ ந்ரும்ண:", "அத$_2$வா இத$_3$ம் தர்ஹி ப்ரஜாபதௌ ஹர ஆஸீத்", "த்ர்யக்ஷ: ஶூலபாணி: புருஷோ ஜாயதே" (மஹோப.1-3), "விரூபாக்ஷாய ப்$_3$ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட$_2$ாய ஶ்ரேஷ்ட$_2$ாய" என்றும், "தத்$_3$விஸ்ருஷ்டஸ்ஸ புருஷ: லோகே ப்$_3$ரஹ்மேதி கீர்த்யதே । ... தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்$_3$ரஹ்மா ஸர்வலோக-பிதாமஹ:" (மநு. 1-11-9), "ருத்$_3$ரஸர்க்க$_3$ம் ப்ரவக்ஷ்யாமி" (வி.பு.1-8-1), என்று தொடங்கி, "ப்ராது$_3$ராஸீத்ப்ரபே$_4$ாரங்கே குமாரோ நீலலோஹித:" (வி.பு 1-8-2), "ஏதௌ த்$_3$வௌ விபு$_3$த$_4$ஶ்ரேஷ்டௌ$_2$ ப்ரஸாத$_3$க்ரோத$_4$ஜௌ ஹரே: । தத$_3$ாத$_3$ர்ஶித-பந்த$_2$ாநௌ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகாரகௌ" (ப$_4$ாரத.ஶா.மோ 389-18), "க இதி ப்$_3$ரஹ்மணோ நாம ஈஶோஹம் ஸர்வதே$_3$ஹிநாம் । ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூ$_4$தௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்" (ஹரிவம்ஶே வி.ப.131-48), "ஆப்$_3$ரஹ்மஸ்தம்ப$_3$பர்யந்தா

ஜக$_3$த$_3$ந்தர்வ்யவஸ்தி$_2$தா: । ப்ராணிந: கர்மஜந்திதஸம்ஸாரவஶவர்த்திந:" (வி.த$_4$.104-23) இத்யாதி$_3$களாலே ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரர்களுக்கு கர்மநிமித்தஸ்ருஜ்யத்வலக்ஷணையான உத்பத்தி ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யாலும், "ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப$_4$வதி ஜாயமாந:" (யஜு.தை.ப்$_3$ரா.3-6-1-3), "அஜாயமாநோ ப$_3$ஹுதா$_4$ விஜாயதே" (..உ.3-க$_2$), "இச்ச$_2$ாக்$_3$ருஹீதாபி$_4$மதோரு-தே$_3$ஹ:" (வி.பு.6-5-84), "ஸம்ப$_4$வாமி யுகே$_3$ யுகே$_3$ । ஜநம கர்ம ச மே தி$_3$வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:" (கீ$_3$.4), என்று ஜக து$_3$பகாரார்த்த$_2$மாக பரமபுருஷனுக்கு இச்ச$_2$ாஜந்மம் உண்டாகையாலும், "ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தே$_3$வ: ஸர்வபூ$_4$தேஶ்வ-ரேஶ்வர: । ரக்ஷார்த்த$_2$ம் ஸர்வலோகாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜிக்$_3$மிவாந்" (உத்தர-ராமாயணே) என்கையாலும் உபேந்த்$_3$ரராமக்ருஷ்ணாத்$_3$யவதாரங்கள் போலே ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரமத்$_4$யவர்த்தியான விஷ்ணுத்வம உண்டாகையாலும் யுக்தம்.

இவ்விடத்தில் த்$_4$யேயத்வத்துக்கு விருத்$_3$த$_4$மான வாக்யத்திலே இது சொன்னது, த்$_4$யேயத்வோபயோகி$_3$ஸௌலப்$_4$யப்ரத$_3$ர்ஶநார்த்த$_2$மாகையாலே. இன்னமும், "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்$_3$ரஹ்ம யோ வேத நிஹிதம் கு$_3$ஹாயாம் பரமே வ்யோமந்" (தை.ஆ.ந.1-1) என்கிற இடத்தில் பரமவ்யோமஶப்$_3$த$_3$ம் பரமபத$_3$த்தைக்காட்டுகிற-தன்று என்கிறவிடமும் அஸாரம். "ராஜாநாவநபி$_4$த்$_3$ருஹௌ த்$_4$ருவே ஸத$_3$ஸ்யுத்தமே ஸஹஸ்ரஸ்தூ$_2$ணே ஆஸாதே" என்றும், "ஸோமாந்யாபி$_4$யுக்தே தூ$_3$ரே அந்தே த்$_4$ருவே பதே$_3$ தஸ்த$_2$து: ஜாக$_3$ருகே" என்றும், "தத$_3$க்ஷரே பரமே வ்யோமந்" (தை.நா.6-1-2), "யோ அஸ்யாத்$_4$யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்" (யஜு. அஷ.2-8-2), "நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே$_2$ மஹதோ மஹீயாந்" (தை.நா.6-1-1), "தத்$_3$விஷ்ணோ: பரமம் பத$_3$ம்" என்றும், "ஹிரண்-மயே பரே லோகே விரஜம் ப்$_3$ரஹ்ம நிஷ்கலம் । தச்சு$_2$க்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்-தத்$_3$யத$_3$ாத்மவிதே$_3$ா விது$_3$:" (மு.உ.ப. 32-) என்றும், "அத்யர்க்காநலதீ$_3$ப்தம் தத் ஸ்த$_2$ாநம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந: । ஸ்வயைவ ப்ரப$_4$யா ராஜந் து$_3$ஷ்ப்ரேக்ஷம் தே$_3$வத$_3$ாநவை:" (ப$_4$ாரத.அர.163-19) என்றும், "ஏகாந்திநஸ்ஸத$_3$ா ப்$_3$ரஹ்மத்$_4$யா-யிநோ யோகி$_3$நோ ஹி யே । தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்த$_2$ாநம் யத்$_3$வை பஶ்யந்தி ஸூரய:"(வி.பு.1-6-39) என்றும், "அண்ட$_3$கோஶாத் ஸாவரணாத் அமுஷ்மாத்பரத: ப்ரபே$_4$ா । ஸ்தி$_2$தோஹம் பரமே வ்யோம்நி அப்ராக்ருதஶரீரவாந்" என்றும் இப்படி ப$_3$ஹுஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணஶதப்ரமாணத்தாலே ஸித்$_3$த$_4$பரலோகத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே.

இன்னமும் அத$_2$ர்வஶிரஸ்ஸிலே ப்ரத$_2$மக$_2$ண்ட$_3$த்திலே ருத்$_3$ரன் தன்னுடைய ஸர்வைஶ்வர்யத்தை கே$_4$ாஷித்ததும், "ஸோந்தராத$_3$ந்தரம் ப்ராவிஶத்" (அ.ஶி.1) என்கிற வாக்யத்தாலே பரமாத்மாநுப்ரவேஶத்தாலே என்றதாயிற்று. எங்ஙனே என்னில் – கௌஷீதகீப்$_3$ராஹ்மணத்தில் ப்ரதர்த$_3$நவித்$_3$யையிலே "ப்ரதர்த$_3$நோ ஹ வை தை$_3$வோத$_3$ாஸிரிந்த்$_3$ரஸ்ய ப்ரியம த$_4$ாமோபஜக$_3$ாம" (கௌ.3-1) என்று கொண்டு "த்வமேவ மே வரம் வ்ருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யஸே" (கௌ.3-1) என்று மோக்ஷோபாயத்தை ப்ரஶ்நம் பண்ணின ப்ரதர்த$_3$நனுக்கு, "மாமேவ விஜாநீஹி ... ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுரம்ருதமித்யுபாஸ்வ" (கௌ.3-1-2) என்று இந்த்$_3$ரன் தன் அந்தராத்மாவினுடைய உபாஸநம் மோக்ஷ-ஸாத$_4$நம் என்று உபதே$_3$ஶித்தான்.

இன்னமும், ஶ்ருத்யந்தரத்திலே "தத்ஸ த4தத்பஶ்யந்ந்ருஷிர்வாமதே3வ: ப்ரதிபேதே3 அஹம் மநுரப4வம் ஸூர்யஶ்ச", "அஹம் கக்ஷீவாந் ருஷிரஸ்மி விப்ர:" இத்யாதி3யாலே ப்3ரஹ்மத்துக்கு ஸர்வாந்தராத்மதையையும், ஸர்வஶப்தங்களுக்கும் தத்பர்யவஸாயித்வத்தையும் சொல்லி, "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ... யஸ்ய ப்ருதி2வீ ஶரீரம் ... ஏஷ ஸர்வபூ4தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி3வ்யோ தே3வ ஏகோ நாராயண:" என்றும், "ததை3க்ஷத ப3ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்று தொடங்கி, "அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்றும், "ஸோகாமயத ப3ஹுஸ்யாம்" என்று தொடங்கி, "தத3நுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாப4வத்" (ப்3ரம்ஹோப. 3-4-10) இத்யாதி3ஶ்ருதிஸித்3த4மான ஸமாதி4யாலே ஸாக்ஷாத்கரித்த வாமதே3வன் 'அஹம்'ஶப்3த3த்தாலே தனக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவைச் சொல்லி, தத்ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலே மநுஷ்யாதி3களையும் வ்யபதே3ஶித்தானிறே. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானும், "ஸர்வக3த்வாத3நந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தி2த: । மத்த: ஸர்வமஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே" (வி.பு.1-19-85) என்றுனிறே. இதெல்லாம், "ஶாஸ்த்ரத்3ருஷ்ட்யா தூபதே3ஶோ வாமதே3வவத்" (ப்3ர. ஸூ.1-1-30) என்று ஸூத்ரகாரராலே நிர்ணயிக்கப்பட்டதிறே. ஸ்ரீமஹாபா4ரதத்திலும் "விஷ்ணுராத்மா ப4க3வதோ ப4வஸ்யாமிததேஜஸ: । தஸ்மாத் த4நுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஶம் ஸ விஷேஹே மஹேஶ்வர:" என்றும், பின்னும் அந்த மஹாபா4ரதத்திலே ப்3ரஹ்மருத்3ரஸம்வாத3த்திலே "தவாந்தராத்மா மம ச யே சாந்யே தே3ஹிஸம்ஜ்ஞகா: । ஸர்வேஷாம் ஸாக்ஷிபூ4தோஸௌ ந க்3ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித்" (ப4ாரத.ஶா.மோ. 352-4) என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களாலே விஷ்ணுவுக்கு ருத்3ராந்தராத்மத்வம் ஸுப்ரஸித்3த4ம்.

இனி த்3விதீயக2ண்ட3த்தில் "யோவை ருத்3ரஸ்ஸ ப4க3வாந்" இத்யாதி3வசநமும் ருத்3ரவாக்யாநுவாத3மாகையாலும், "தத்ர பூஜ்யபத3ார்த்தோ2க்திபரிப4ாஷாஸமந்வித: । ஶப்3தோ3யம் நோபசாரேண ஹ்யந்யத்ரஹ்யுபசாரத:" (வி.பு.6-5-77) என்று பரமபுருஷாஸாத4ாரணமான ப4க3வச்ச2ப்3த3த்தாலும் ருத்3ரைஶ்வர்யபரமன்று என்று ஸித்3த4ம்.

மூன்று நாலாம் க2ண்ட3ங்களிலும் "ஸ ஓங்காராய ஓங்காரஸ்ஸப்ரணவோ ய: ப்ரணவ:" என்று ஓங்காராதி3மஹாதே3வாந்தமான ப்ரணவநாமநிர்தே3ஶதந்நிர்வசநபரதையாலும், இவ்வாக்யத்திலும் ப4க3வத்'ஶப்3த3ஸாமாநாதி4கரண்யத்தாலும் ப4க3வத்பரத்வமே யுக்தம்.

பஞ்சமக2ண்ட3த்தில் ருத்3ரோபாஸநம் மோக்ஷஸாத4நதயா ஸித்3த4ம் என்றது - உக்தரீதியாலே "மோக்ஷமிச்சே2த் ஜநார்த3நாத்" (மாத்ஸ்யபு. 67-41) என்ற ப4க3வது3பாஸநம் என்று அவஸேயம். ச2ாந்தோ3க்யமது4வித்3யையிலே "அஸௌ வா ஆதி3த்யோ தே3வ மது4" (ச2ா உப.3-1-1) இத்யாதி3யாலே வஸ்வாதி3தே3வதைகளுக்கு பே4ாக்3யனை ஆதி3த்யனுடைய உபாஸநம் மோக்ஷஸாத4நம் என்று விதி4த்தது, அந்த ஆதி3த்யனுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மோபாஸநபரம் என்று "மத்4வாதி3ஷ்வஸம்ப4வாத்" (ப்3ர. ஸூ.1-3-31) என்கிற அதி4கரணத்திலே யாதொருபடி நிர்ணீதமாயிற்று, இங்கும் அப்படியேயாகக் குறையில்லை. இன்னமும் இவ்விடத்திலே

உபாஸநாங்க$_3$மாகச் சொன்ன ப$_4$ஸ்மஸ்பர்ஶவிதி$_4$யும் ஸர்வோபாஸநவிஷயமன்று; பாஶுபதவ்ரதாங்க$_3$ம் என்று சொன்னபடி; ஸௌத்ராமணீமேஷமான ஸுராக்$_3$ரஹத்துக்கு ஸர்வக்ரதுவிஷயத்வம் இல்லாதாப்போலே.

“அணோரணீயாந்” (தை.நா.6.) என்கிற அநுவாகத்திலே “யோ வை தே$_3$வாநாம் ப்ரத$_2$மம் புரஸ்தாத் விஶ்வாதி$_4$கோ ருத்$_3$ரோ மஹர்ஷி: । ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ம் பஶ்யத ஜாயமாநம் ஸ நோ தே$_3$வ: ஶுப$_4$யா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து” என்றது – “ஈஶ்வராத் ஜ்ஞாநமிச்சே$_2$த்” என்கையாலே ப$_4$க$_3$வது$_3$பாஸநோபயோகி$_3$யான உபகாரகத்வம் சொல்லிற்று; மஹாப$_4$ாரதத்தில் உமாமஹேஶ்வரஸம்வாத$_3$த்திலே “உபாஸ்யோயம் ஸதா$_3$ விப்ரா உபாயோஸ்மிந் ஹரேஸ்ஸம்ருதௌ” (ஹரிவம்ஶ. வி.ப.133-18) என்கையாலே. “ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ம் பஶ்யத ஜாயமாநம்” (தை.நா.6) என்றதுவும் ருஷியாகையாலே யோக$_3$ப்ரப$_4$ாவத்தாலே ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$னுடைய ஜந்ம(த$_3$ர்ஶித்வம்) ஜ்ஞாநகோ$_3$சரமல்லது, சக்ஷுர்கோ$_3$சரமன்று; ஹிரண்யக$_3$ர்ப்ப$_4$ாத்ப்ராக$_3$வஸ்தி$_2$தி இவனுக்கில்லையிறே.

ஶ்ரீருத்$_3$ராதி$_3$களும் ருத்$_3$ரைஶ்வர்யபரமன்று. ஜக$_3$த்காரணத்வ- மோக்ஷப்ரத$_3$த்வாதி$_3$களான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அஸாத$_4$ாரணத$_4$ர்மத்தாலும், அக்$_3$நிசயநத்திலே அர்த்த$_2$ாந்தரபரமாக விநியோகி$_3$க்கையாலும், பூர்வோக்தமான அநந்யபரங்களான அநேகஶ்ருதிவிரோத$_4$ம் வருகையாலும். இத்தால் பஞ்சப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$மந்த்ரங்களுக்கும் ருத்$_3$ரவைப$_4$வபரத்வமில்லை. {பஞ்சப்$_3$ரஹ்மாக்$_2$யமந்த்ரமாவது – ‘ஸத்$_3$யோஜாதம்’ இத்யாரப்$_4$ய “ஸதாஶிவோம்” இத்யந்தமான ஶ்ருதிகள். நாராயணாநுவாகஸமாக்$_2$யாந்தர்க$_3$தத்வத்தாலே நாராயண-பரத்வம் இதுக்கு ஸித்$_3$த$_4$ம் என்று விஸ்தரேண தத்வஶேக$_2$ரடிப்பணியில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்காந்த$_3$புராணத்தில் நிர்வாணக$_2$ண்ட$_3$த்தில் ராமகீ$_3$தையில் இந்த ஶ்ருதியை பரமாத்மவிஷயமாகவும் உபப்$_3$ரும்ஹித்தார்கள். “ப்ரவ்ருத்திஶ்ச ப்ரதிஷ்ட$_2$ா ச வித்$_3$யாஶாந்திஸ் ததே$_2$ாத்தமா । ஶாந்த்யதீதா பரா ஸூக்ஷ்மா ஸமாநா சோந்மநா தத$_2$ா । ஸீதாவிலஸிதம் ஸர்வம் நாநாகாரேண த்$_3$ருஶ்யதே । தத$_2$ாநுக்$_3$ரஹரஶக்த்யைவ த்வதை$_3$க்யமபி லப்$_4$யதே । ஸத்$_3$யோஜாத: ப்ரவ்ருத்தேஸ்த்வம் ஈஷ்டே. நக்ஷத்ரரக்ஷக: । வாமதே$_3$வ: ப்ரதிஷ்ட$_2$ாய வாஸநாதருமாஶ்ரித: । வித்$_3$யாநாமப்ய-கே$_4$ாரஸ்த்வம் தேஜஸாம் நிதி$_4$ரக்ஷய: । ப்ராணந்தத்புருஷஶ்ஶாந்தைஸ்தத்ராஸாம் யத்ர வாஹக: । ஈஶாநஶ்ஶாந்த்யதீதாயா வ்யாபகோ வ்யோமவிக்$_3$ரஹ: । விஷ்ணுஶ்ச ஸமநாயாந்த்வம் உந்மநாயாம் நிரஞ்ஜந:”} “ஸர்வோவை ருத்$_3$ர:” (தை.நா.6) என்றதும் “ப்$_3$ராஹ்மணோ வை ஸர்வா தே$_3$வதா:” என்றும், “ஆபோ வா இத$_3$ம் ஸர்வம்” என்றும் இத்யாதி$_3$போலே ஆகக்கடவது.

“ஏக ஏவ ருத்$_3$ரோ ந த்$_3$விதீயாயதஸ்த$_2$:” (ஶ்வே.3-2) என்றதும் யஜ்ஞாம்ஶப$_4$ாக்த்வ(பரத்வ)பரம்; பரத்வபரமன்று. “ஸ ப்$_3$ரஹ்மா ஸ ஶிவஸ்ஸேந்த்$_3$ரஸ்ஸோக்ஷர: பரமஸ்ஸ்வராட்” என்கிறவிடம், “யுக$_3$கோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்$_4$ய பத்$_3$மபூ$_4$: । புநஸ்த்ரைலோக்யத$_4$ாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும” (இதிஹாஸஸமுச்சயே 114-8) என்றும், “மஹாதே$_3$வஸ்ஸர்வமேதே$_4$ மஹாத்மாஹுத்வாத்மாநம் தே$_3$வதே$_3$வோ ப$_3$பூ$_4$வ” (ப$_4$ாரத. ராஜத$_4$ர்ம.20-12) இத்யாதி$_3$களாலே ஸ்ருஜ்யத்வ-ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ-அர்ச்சகத்வ-அர்ச்யத்வாதி$_3$பே$_4$த$_3$ம் ஸம்ப்ரதிபந்நமாகையாலே, தத$_3$ந்தர்வர்த்தித்வநிப$_3$ந்த$_4$நம் என்றதாயிற்று. ஏவம்வித$_4$ங்களான ஶ்ருத்யந்தரங்களும் உக்தரீதியாலே நிர்வாஹ்யங்கள். ஆகையாலே ஸகலவேதா$_3$ந்தங்களும்

நாராயணனையே ஸர்வஸ்மாத் பரனாக ப்ரதிபாதி$_3$க்கிறன, ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ரர்களை அன்று என்று ஸித்$_3$த$_4$ம்.

ஆகையால் இப்படி ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிஶதங்களினாலே நாராயணனுக்கே பரத்வம் தோற்றுகையாலே, பௌருஷேயங்களான புராணேதிஹாஸாதி$_3$களுக்கும் தத$_3$நு-ரோதே$_4$ந ப்ராமாண்யம் உண்டாகையாலே தது$_3$பப்$_3$ரும்ஹணங்களான ஸ்ரீவிஷ்ணு-புராணாதி$_3$களும் உபாதே$_3$யங்கள், ததி$_3$தரங்கள் அநுபாதே$_3$யங்களிறே. கிஞ்ச, நாராயணபரங்களான புராணேதிஹாஸாதி$_3$களுக்கு ஸத்வமூலத்வாத் ப்ராமாண்யம் உண்டு, தத$_3$ந்யங்களான புராணவிஶேஷவசநங்களுக்கு ரஜஸ்தமஸ்ஸங்கீர்ணதயா அப்ராமாண்யம் ஸித்$_3$த$_4$மிறே. "ப்$_3$ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்ட$_2$ம் ச யாஶ்சாந்யா தே$_3$வதாஸ்ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபு$_3$த்$_3$த$_4$ா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் ப$_2$லம்" {'தஸ்மாத்' இதி ச பாடே$_2$ா த்$_3$ருஶ்யதே} (ப$_4$ார.ஶா.மோ. 350-36) என்று இத்யாதி$_3$ப்ரமாணஶதங்க-ளெல்லாம் வேத$_3$ார்த்த$_2$ஸங்க்$_3$ரஹபுருஷநிர்ணயாதி$_3$ப்ரப$_3$ந்த$_4$ங்களிலே ஸுவ்யக்த-மாகக் கண்டு கொள்வது. ஆகையாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜக$_3$த்காரணபூ$_4$தன், ஸர்வஸ்மாத்பரன், முமுக்ஷூபாஸ்யன, மோக்ஷப்ரத$_3$ன், முக்தப்ராப்யன் என்று ஸித்$_3$த$_4$மாய் நின்றது.

இதி தத்த்வநிரூபணே பரதத்த்வநிர்ணயோ நாம ஸப்தமோதி$_4$கார:

ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்$_3$த்$_4$ருத்ய பு$_4$ஜமுச்யதே ।
வேத$_3$ஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தை$_3$வம் கேஶவாத்பரம் ॥

ஸமாப்தஞ்ச தத்த்வநிரூபணம்

வாதி$_3$கேஸரி அழகியமணவாளஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

24 தத்வங்களின் படைப்பு (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி)

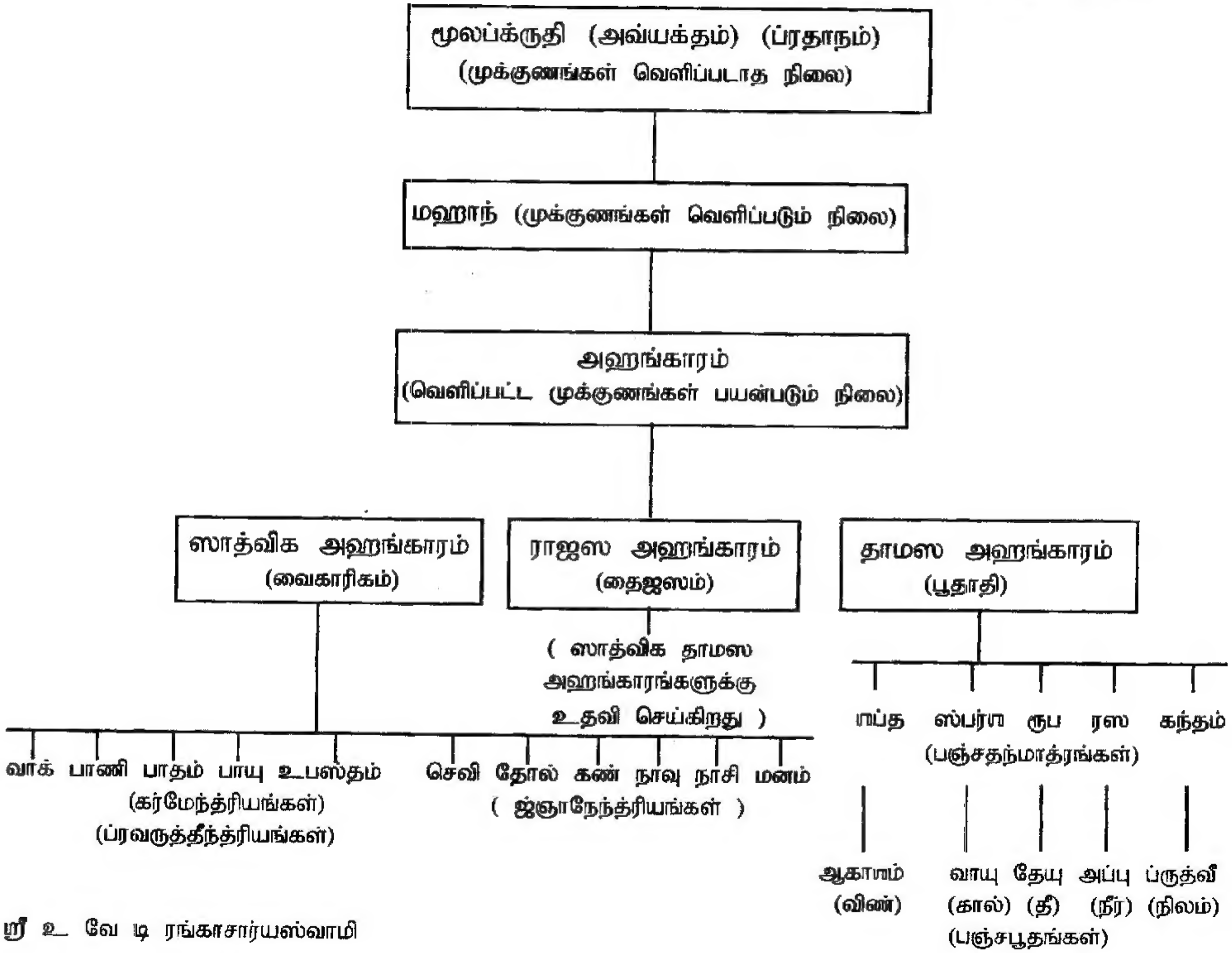

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி

பஞ்சீகரண
ப்ரக்ரியை

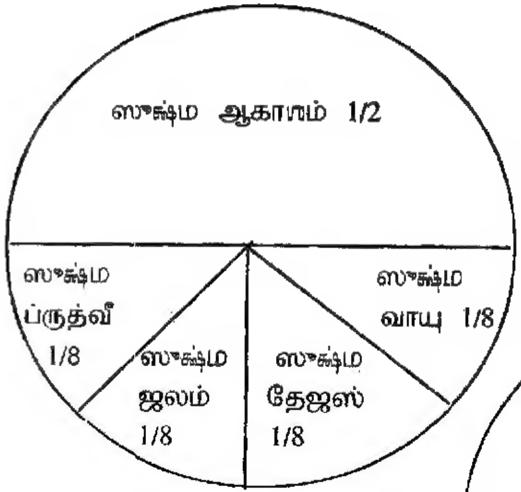

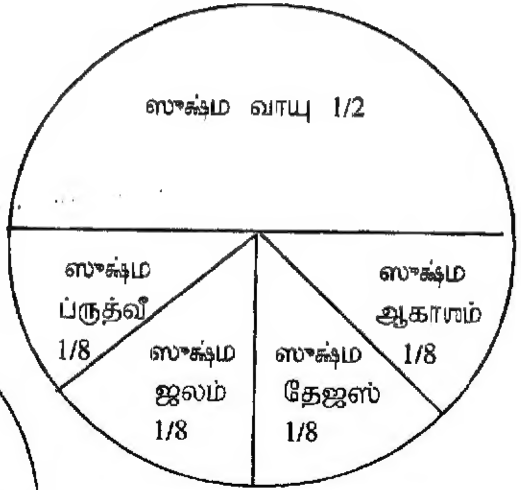

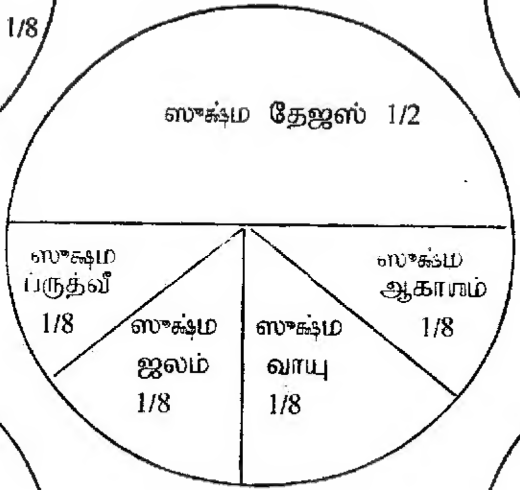

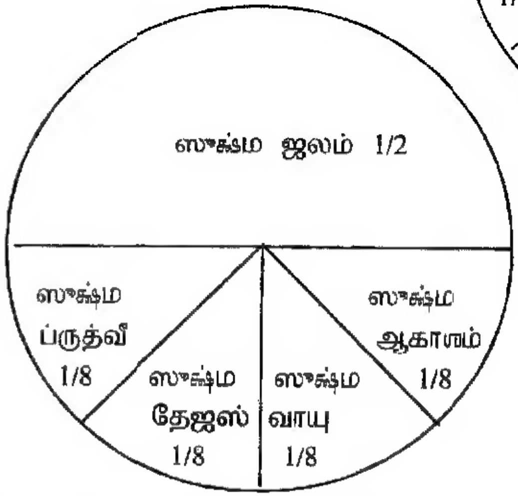

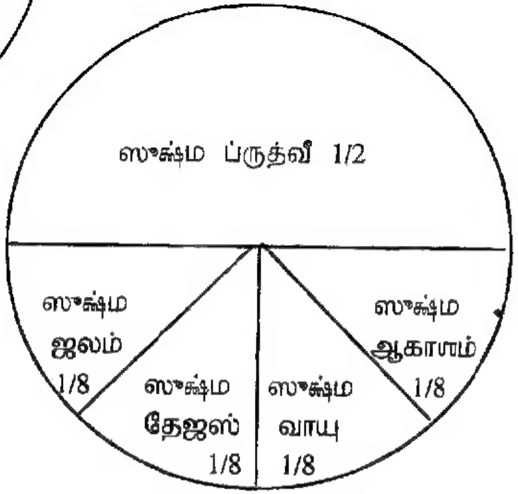

ஸ்ரீ உ வே டி ரங்காசார்யஸ்வாமி